

BÜLBÜL KAPANI

BÜLBÜL KAPANI - I

Yazar: Loresima
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Görkem Kankavi
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Gülden Girgin Gültekin
Düzelti: Ayşe Özer
Kapak İllüstrasyon: Zebartdesign
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Ekim, 2024

ISBN: 978-625-6090-20-0

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2024, Loresima

Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

BASKI
Elma Basım Yayın ve Ileti şim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
Halkalı Caddesi No: 164 B-4 Blok Sefaköy
Tel: 02126973030
Sertifika No: 45460

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."
Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

LORESİMA

BÜLBÜL KAPANI

EPHESUS

Sessizliğe bürünen bütün güçlü ruhlara...
Sessizlik bazen en büyük direniştir!

"Yarım kalan şeyler bir diğer yarım kalanla tamamlanır.
Aynı yerden yara alanlar, birbirlerini yaralarından tanır..."

BU HİKÂYEDEKİ TÜM KARAKTERLER VE OLAYLAR TAMAMEN HAYAL ÜRÜNÜ OLUP GERÇEK KİŞİ VE KURUMLARLA İLGİSİ YOKTUR.

"Her karanlık kendisini sonlandıracak şafağın tohumlarını içinde taşır."

—DANTE ALIGHIERI

25 TEMMUZ 1992 / RİZE

Bir rivayete göre Hükümdar Timur, avuçlarının içinde pıhtılaşmış kanla dünyaya gelmiştir. Kâhinler bu kanı iki şekilde yorumlamıştır: Ya çok kan dökecektir ya da zamanın hâkimi olacaktır. Ama her hâlükârda girdiği her savaşı kazanacaktır. Bu kâhinlerden en ulusu babasına, doğar doğmaz onu öldürmesini söyler. Aksi hâlde çok kan dökeceğini, dünyanın sonunu getireceğini kesin bir dille rivayet eder. Masum bir bebeğin avucundaki kan, uğursuzluk demektir.

Ama Timur büyür.

Çağının en büyük askerî dehalarından biri olur. Heybetli bir komutan olduğu vakit Mâverâünnehir, Harezm, Moğolistan, İran, Mezopotamya, Kafkasya ve Doğu Anadolu'yu kapsayan bir imparatorluk kurar. Kuzey Hindistan'ın kontrolünü ele geçirir. Küçük Asya'da tüm Altınordu toprağına üstünlük kurar. Çin fethine çıkar. Kolları güçsüz olan topal bir hükümdar öldüğünde, Sirderya üzerindeki Ortar'da, kış ortasında hazır bekleyen dev bir ordusu vardır. Tarih hiçbir zaman Timur'un yenildiğini yazmamıştır.

Bu çağda dahi en ulu hükümdarlardan biri kabul edilir. O bir liderdir. Merhameti kadar gazabı da heybetlidir. Otuz günde yirmi savaşa katılır. Adını duyan herkes titrer. Katıldığı savaşlarda nehirler günlerce kan akar. Avuçlarında kan pıhtısıyla doğan Timur, adım attığı her yeri avucundaki bu kana bulamıştır.

"Baba!"

Kadir Tönge, başını elindeki kitaptan usulca kaldırdı. Gözlüklerinin ardındaki koyu kahve gözlerini odanın kapısına dikip gelecek olanı bekledi. Birkaç saniye sonra on beş yaşındaki kızı Güldeste kapıda belirmişti. Kumral saçları, uzun ve ince bedeniyle adı gibi güldü. Yuvarlak yüzü, elaya çalan gözleri, çenesinde derin bir gamzesi ve parıldayan yanakları vardı. Kadir onu eşine benzetirdi. Severdi kızını. En çok da annesine bu denli benziyor oluşunu severdi.

Nefes nefese kalan Güldeste, odaya girmeden önce durakladı. Adımı havada, nefesi boğazında sıkışıp kaldı. Bakışları hızla odada gezindi. Her şey yerli yerindeydi. Tarih öğretmeni olan babası masasının başında, kitaplar etrafındaydı. Dolaplar düzenli görünüyordu ve sehpalar aynı hizadaydı. Bu bakışlar etrafı yoklamak, zaten ezbere bildiği odayı yeniden ezberlemek için değildi. Karşısındaki adamın gerçekten babası olup olmadığını anlamanın tek yolu buydu.

Etrafında içki şişesi aramak...

Şişeler varsa onunla oyunlar oynayan, gülen, hikâyeler anlatan, annesine aşkla bakıp sevgiyle sarılan adam değildi. Şişeler yoksa onunla oynayan, gülen, hikâyeler anlatan, annesine sevgiyle bakıp aşkla sarılan adamdı. Şişeler ve o keskin, basık koku yoktu. Kadir, bugün Güldeste'nin babasıydı.

Dün değil.

Güldeste dünü hatırlamak istemedi. Babasının da hatırlamadığını biliyordu. İçtiğinde içinden çok farklı biri çıkıyor, yaptığı hiçbir şeyi hatırlamıyor, verdiği zararın boyutunu bilmiyordu. İçkinin etkisi geçip kendine geldiğinde ise o herkese saldıran, söven, öfke ve nefret kusan adam gidiyor; yerine eşini seven, ailesine bağlı bir adam geliyordu. İçki içtiği gün yaptığı her hata için eşinin ayaklarına kapanarak özür diliyordu.

Oysa kendinde değilken açtığı yaralar, bir özürle kapanacak türden değildi. En büyük yara ise bunca yarayı açan adamın, ne yaptığına dair hiçbir fikrinin olmamasıydı. Annesi bunların hiçbirini ona yansıtmamaya çalışıyordu ama Güldeste her şeyin farkındaydı. Kapalı kapılar arkasında yükselen feryatları, kırılan eşya seslerini duyuyor, babasının koyu kahve gözlerinin nasıl kırmızıya döndüğünü biliyordu.

Annesi Şehrazat'ın duyduğu hakaretler, bedeninde beliren morluklar, kırılan eşyalar ve parçalanan kalpler için ise özür dilemek ıslak tene yapıştırılmaya çalışılan bir yarabandından farksızdı. Çünkü Kadir bugün özür dileyecek, yarın yeniden içecekti. Bugün Güldeste'nin babasıydı. Yarın yeniden o canavar olacaktı.

Tıpkı dün olduğu gibi.

Kadir geniş bir tebessümle, "Kızım," dedi. Gözlüğünü çıkarıp kitabının arasına bıraktı. Masadan kalkmaya hazırlanırken Güldeste tuttuğu nefesi bıraktı. Hareketlerini dikkatle ölçtü. Bugün babasıydı. O canavar değildi. "Ne oldu?" dedi Kadir. "Neden koştun?" Yapılı, uzun boylu bir adamdı. Arkasındaki sandalye düşer gibi olduğunda eliyle sabitledi. Kızına doğru ilerledi.

Bir adım geri gitme dürtüsüne zorla engel oldu Güldeste. Bir cümleye tutundu. *Bugün baban...*

"Annem," dedi. Sesini gür çıkarmak için kendisini zorlamıştı. "Kardeşimi doğuruyor. Sancının vurduğunu söyledi. Çok ağlıyor."

Gözleri irileşti Kadir'in. Doğum için henüz erkendi. Koşar adımlarla odadan çıkıp çalışma odasının yanındaki yatak odasına koştu. "Çabuk Ayşe nineyi çağır!" diye bağırdı kızına. "Söyle, ambulansı arasınlar."

Odanın kapısına yaklaştıkça eşinin çığlıklarını ve inlemelerini daha net duymaya başlamıştı. Onu yatağın demir başlıklarına tutunmuş, ayakta durmaya çalışırken buldu. Beyaz geceliği terden bedenine yapışmıştı. Uzun kumral saçları terleyen yüzüne ve boynuna dolanmışken bacaklarının arasından sızan iki sıvı vardı: Su ve kan. Doğum başlıyordu.

"Şehrazat!" diyerek ileri atıldı Kadir.

Bütün acısına, inleyişine, kemiklerini kıracak bir sancıyla yanıp kavrulmasına rağmen gözlerini kapıya çevirdi Şehrazat. Elaların içindeki yeşil harelerde kızgın bir alev topu patladı.

"Yaklaşma bana! Uzak dur!"

Kadir'in ayağı kapının eşiğinde kaldı. Gözbebekleri titredi ama ileri doğru bir adım dahi atamadı. Çaresizce yeniden, "Şehrazat..." dedi.

Derin bir soluk verdi kadın. Bir eli en korumacı şekilde şiş karnına sarılırken diğer eli yatak başlığına tutunmaya devam ediyordu. Ayakta durmak için güce ihtiyacı vardı. Kasıklarına amansız bir ağrı daha saplandı. Olduğu yerde iki büklüm oldu. Dudaklarından kesik bir çığlık döküldü.

Kadir, "Şehrazat," diyerek yeniden öne atılıyordu ki kadın hızla arkasını döndü. Yatağın başındaki fotoğraf çerçevesini alıp eşine savurdu. Kadir'in, Şehrazat'ın ve Güldeste'nin gülümsediği bir aile fotoğrafıydı. Güzel, geri gelmeyecek günlerden bir hatıraydı. Çerçeve yere düştü. Cam, gülen yüzlerin üzerinde paramparça oldu.

"Bir adım daha atarsan..." dedi nefes nefese. "Yemin ediyorum, seni öldürürüm!" Elini karnına doladı. "Çocuğuma yine zarar veremezsin! Bu defa izin vermem!"

Kadir Tönge nefret ediyordu kendinden. İçmek istemiyordu ama buna engel olamıyordu. Alışkanlığın koparılamaz bağı, iradesinin elini kolunu bağlamıştı sanki. Bakışları eşinin boynuna takıldı. Biri sıkmış gibi morluklar vardı. Dünden beri odasından çıkmadığı için görmemişti. Yine içkinin etkisiyle hatırlamadığı bir şey yaptığını düşünmüş, özür dilemek için

geceyi beklemişti. Bunu yapanın kendisi olmamasını dilemekten başka bir şey gelmedi elinden.

"Şehrazat," dedi yeniden. "Benim, Kadir. Kocan. Niye zarar vereyim sana?"

Şehrazat'ın alev gibi yanan gözleri dalgındı. Acı ve sancı birbirine karıştı. Sırtına ve kemiklerine sayısız iğne saplanırken gözünden bir damla yaşın süzülmesine artık engel olamadı. "Sen Kadir değilsin," diyerek başını iki yana salladı. "Sen benim sevdiğim, uğruna ailemi yok sayarak evlendiğim adam değilsin." Başını iki yana sallamaya devam etti. "Sen o değilsin." Hayal kırıklığı hacminden büyüktü.

O, Kadir TÖNGE denen bir adamla evlenmişti yıllar önce. Kibar, nahif bir tarih öğretmeniydi. İlk görüşte aşk değildi belki ama tanıdıkça sindirmişti onu gönlüne. Şehrazat'ın ailesi Rize için köklü bir aileydi. Evlenmelerine karşı çıkmışlardı. Onu kendilerine yakışacak başka bir damat adayıyla görüştürmek istemişlerdi. Şehrazat ise bir an bile düşünmeden gönlünün sevdiğine kaçmıştı. Yıllarca bundan pişmanlık duymamıştı. Kadir'le bulutların üstündeydi. Bir kızları olmuştu. Kadir öğretmenliğe devam ediyordu. O ise büyük bir hevesle kızıyla oynuyor, şarkılar söylüyor, akşam eşiyle gülüp sevginin o koparılmaz bağıyla ailesine daha çok bağlanıyordu.

Sonra birdenbire, ne olduğunu anlamadan her şey değişmişti.

Kadir içmeye başlamıştı. O şeyi ağzına sürdüğünde içinden çıkan, sevip tanıdığı adamdan tamamen farklıydı. Söz vermişti içmeyeceğine ama her defasında devam etmiş, sorunlar büyümüştü. Kızı Güldeste'ye dokunmasına izin vermezdi Şehrazat ama kendi üzerinde hükmü de gücü de yoktu. Yüzüne bir darbe yerdi. Ertesi gün Kadir ağlayarak, ayaklarına kapanıp özür dilediğinde sessizce kabul ederdi. Kolları morarırdı. Ertesi gün Kadir yine ağlayarak özür dilediğinde sessizce kabul ederdi. Dudağı patlardı. Ertesi gün gelen özrü yine kabul ederdi.

Severdi kocasını. Bazen içmeye gitmesin, sevdiği adam olarak kalsın diye heybetli bedenini gövdesine saklar, bir yere gitmesine izin vermezdi. Sevgiyle iyileştirmeye çalışırdı. Hatırlamadan, bilmeden yaptığı şeylerin üzüntüsünü gözlerinde yakalar, kendine ayrı, ona ayrı üzülürdü.

İnsanın ismi kaderidir, derler. Onunki de öyleydi. Ölümünü geciktirmek için sevdiği adama *Binbir Gece Masalları* anlatan Şehrazat... Sevdiği adamın bir canavara dönüşmemesi için onu gecelerce koynunda saklayan Şehrazat...

Ama bu masal mutlu değildi. Bin bir gece sürmeyecek, burada bitecekti. Şehrazat bunun farkındaydı.

"Güldeste'yi Ayşe nineye gönderdim. Birazdan ambulans gelir. Ayakta durma," diyerek ileri atılan Kadir'in yanağına hayatında ilk defa okkalı bir tokat indirdi. Bu onun ona yaşattığı acıların, ruhunda bıraktığı izlerin yanında hiçbir şeydi.

"Uzak dur benden! Uzak dur çocuğumdan!"

Boynu büküldü Kadir'in. "Şehrazat..." dedi.

Dinlemedi. Acı, sinirini daha da harlıyordu. Burnundan derin derin nefes alıp vererek yatağa ilerledi. Beyaz geceliğinin etekleri kana bulanmıştı. Yüzüne yapışan saçları görüşünü zorluyor, beline ve kasıklarına vuran ağrı şiddetleniyordu. "Senin yüzünden," diye inledi. "Senin yüzünden erken doğuyor. Senin yüzünden kanamam var. Senin yüzünden çocuğum ölüyor!" Ağrının verdiği şiddetle yükseldi. Artık her şey son noktadaydı. "SENİN YÜZÜNDEN!"

"Ben..." diyebildi sadece. Dün ne yapmıştı? Bilmiyordu. Ellerini saçlarına geçirip çaresizce bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Şehrazat acı içinde bir kere daha bağırdı. Elleri krem rengi çarşafları sıkıca kavrarken dizleri yere vurdu. Yatağın önünde, kendi bacaklarından akan kan gölünün içinde iki büklüm kaldı.

"Özür dile-" diyecek oldu Kadir.

Şehrazat alev gibi yanan gözlerle dönünce sözünü yuttu. Bunca yıl sonra onu ilk defa böyle görüyordu. Her şeye karşı sevgiyle yaklaşan eşi ona ilk defa bu denli büyük bir nefretle bakıyordu.

"Dün ne yaptığını hatırlıyor musun?" derken yüzü kan ve ter içindeydi Şehrazat'ın. "Söyle! Ne için özür dilediğini söyle!"

Bilemedi Kadir.

"Boğazımdan tutup beni yere fırlattın!" derken kelimeler nefret kusar gibi dökülmüştü Şehrazat'ın dudaklarından. "Karnımın üzerine düştüm! Öylece bırakıp gittin. Şimdi özür diliyorsun, öyle mi?" İlk defa derin bir nefret belirdi yüzünde. Ela gözlerindeki ateş daha da tutuştu. "Hatırlamadığın hiçbir şey için artık benden özür dileme, Kadir. Bu zamana kadar her özrünü kabul ettim." Gözlerindeki nefret büyüdü. Kadir en sevdiği gözlerdeki bu nefretin altında kaldı. Şehrazat ise durmadı, susmadı. "Ama çocuğum senin yüzünden ölürse sana yemin ederim, seni son nefesime kadar affetmem." Kasıklarındaki sancı büyüdü. Derin, amansız bir çığlık koptu

dudaklarından. "Bu defa asla ama asla affetmem!" Çarşafı öyle büyük bir acıyla sıktı ki tutunduğu yerden sıyrılıp üzerine geldi.

Yere düşecekken Kadir yakaladı. Kucaklayıp yatağa yatırdı. Terli saçlarını okşayıp karısını sakinleştirmeye çalıştı. "Tamam, sakin ol. İyi olacaksınız."

Cevap veremeyecek noktaya gelmişti Şehrazat. Ellerini geri itmek istedi ama yapamadı. İnleyip acı içinde kıvranmaktan başka bir şey gelmedi elinden. Bacaklarının arasındaki kan gölü büyüyordu. Artık yatak da tamamen kana bulanmıştı. Birkaç dakika sonra Güldeste ve Ayşe nine içeri girdi. Sırılsıklam olmuşlardı.

"Çok yağmur var!" dedi Güldeste. "Ambulansı aradık ama geç gelebilir. Yine her yeri sel vurmuş. Tüm yolların kapalı olduğunu söylüyorlar."

Ayşe nine hızla yatağa ilerlemişti. Yazmasının altından görülen ak saçları yağmurun da etkisiyle alnına ve yanaklarına yapışmıştı ama umursar gibi bir hâli yoktu. Kadir'i ensesinden tutup yana savurdu. "Kalk ula şurdan!" En ters bakışını attı. Dışarıdan huzurlu görünen bu yuvanın içinde yanan ateşi bilen tek kişiydi. Şehrazat içini sadece ona dökerdi. Elinden dinlemekten başka bir şey gelmezdi Ayşe ninenin. Şehrazat'ın sırtını sıvazlar, derdini paylaşırdı.

Kadir ikiletmedi. Şehrazat artık kendinden geçmiş bir şekilde inlerken Ayşe nine bacak arasına eğildi. Yüzünü buruşturmadan edemedi. "Güldeste, koş kizum sıcak su gaynat! Temuz bez çetur. Uşak çıkarmuş kafayi geliy, ne ambulansi!" Kadir'e döndü. "Sen de kazuk gibi dikilme orada. Git, bez getur, dişlerunun arasına goy! Hayde!"

İkisi de denileni yaptı. Kadir eşinin acısına daha fazla dayanamayarak odanın çıkışına ilerliyordu ki durdu. "Ayşe nine," dedi. "Şehrazat'ı kurtar."

Sessiz bir istek daha vardı bu cümlede. *Bebeği değil...*

Ayşe nine bu sessiz isteği anlamıştı. Kaşları daha da çatıldı. Bunca yıllık hayat ona çok şey öğretmişti. Ama öğrendiği en bilgece şey kimsenin göründüğü kadar olmadığıydı. Kapılı kapılar arkasında herkes göründüğünden ya daha fazla ya da daha azdı. Kadir Tönge'yi Rize'deki herkes saygın bir öğretmen olarak bilirdi. O, içindeki canavarı bilen nadir kişilerdendi.

"Seçum yapacak olan ben değilum öğretmen," dedi. "Oni yalniz Allah bilur. Çık dışari!"

İkiletmedi Kadir. Düşük omuzlarla odadan çıktı. Kapalı kapının arkasında ellerini ovuşturarak ileri geri gidip geldi. Eşinin çığlıkları arttıkça

içindeki sızı büyüdü. Onu kaybedemezdi. Canından çok seviyordu. Kendinden geçip ona zarar verdiği her an kendinden daha da nefret ediyordu ama güçsüz bir adamdı. İradesine dahi sözü geçmiyordu. Bakışları ellerine indi. Titriyordu parmakları. Sadece kalem tutacağını sanırdı. Bu ellerle mi zarar vermişti ona? Öfkesi kendineydi. Yine kendine engel olamadı. Yanında kalan duvara art arda yumruklar indirdi. Ellerinin üzeri paramparça oldu. Duvar kan izleriyle lekelendi. Canı yandı ama durmadı. Kendine olan öfkesi bitmek nedir bilmiyordu.

Şehrazat'ın acı dolu çığlıkları boyunca duvara vurmaya devam etti. Artık elleri kan revan içindeydi. Gücü azaldığında, nefes nefese kalmış bir hâlde durmak zorunda kaldı. Aynı saniyelerde içerideki çığlıklar da susmuştu.

Derin bir soluk aldı Şehrazat. Beli ve kasıkları rahatlamanın etkisiyle titredi. Başı yastıkta geri düştü. Elini tutan kızı Güldeste yaşlı gözlerle bakıyordu annesine. Aynı saniyelerde Ayşe ninenin eline bir can düştü. Görenlerin yeni doğmuş olduğuna inanmayacağı büyüklükte, toparlak, beyaz tenli bir erkek bebek.

Küçük ağzı yem arayan kuş misali aralanıp kapandı. Gözlerini yüzündeki beyaz zar yüzünden açmakta zorlandı ama zor olsa da başardı. Bir arıya benzeyen gözleriyle ilk defa baktı dünyaya. Ağlamadı. Sadece nefes almak adına minik mırıltı ve hırıltılar çıkararak Ayşe ninenin elinde çırpındı. Elleri iki yanında yumruktu. Minik yumruklarını hızla sağa sola savurdu.

Ayşe nine bu hâline gülmeden edemedi. "Uy, maşallah sağa! Tosun bu tosun!" Şehrazat'a döndü. "Kim der erken doğdu diye? Şuna bak hele anası!"

Derin bir nefes verdi Şehrazat lakin endişeleri hâlâ yerli yerindeydi. "Neden ağlamıyor?" diye sordu. Başını kaldırıp bakmaya çalıştı ama gücü yoktu. Belinde ve kasıklarında keskin bir sızı vardı. Elini sıkan kızına döndü. "Neden ağlamıyor? İyi mi?"

Ayşe nine, bebeği Şehrazat'ın göğsüne bıraktı. "Uy, annesi!" dedi. "Erkek adam ağlar mu da? Doğuştan adam seninkisi! Hele bak şunun çüzelliğe! Oy, nenesi gurban olsun."

Göğüs kafesine bırakılan bebekle kısa bir an bakıştı Şehrazat. Teni tenine değdiği an içi titredi. Gözleri açıktı. Dudaklarını kıpırdatarak bakıyordu annesine. Kan ter içinde kalmış yüzüne, boynuna dolanan saçlarına rağmen gülümsedi. Ona benzeyen tek şey çenesindeki derin gamzeydi. Diğer her şeyiyle babasına, bir zamanlar çok sevdiği adama benziyordu. Minik yumruk dudaklarına değince yanağına doğru ılık bir gözyaşı sü-

züldü. Bebeğinin kokusundan derin bir nefes çekti içine. Minik yumrukları öptü. Yanağını öptü. Tekrar kokladı. Bir daha duyamayacaktı bu kokuyu. Hissediyordu. Doymalıydı.

"Anne..." dedi yanındaki Güldeste. Derin bir tebessümle bakıyordu erkek kardeşine.

Bir kolunda oğlu varken diğer elini kızının yanağına attı. "Kardeşin," dedi tebessüm etmeye çalışarak.

Güldeste başını aşağı yukarı sallarken minik, doğduğu dakikadan beri asla açılmayan yumruklara dokundu. "Çok güzel..." dedi.

Gülümsemesi derinleşti Şehrazat'ın. Erken doğmasına rağmen iri ve çok güzel bir bebekti. İçli bir nefes verdi. İçinden bir parçanın koptuğunu hissediyordu. Vakit kaybetmek istemiyordu. Bebeğiyle bir bağı olmalıydı. Ona kendinden bir parça bırakmalıydı. "Ayşe nine," dedi. "Emzirmek istiyorum."

Onayladı Ayşe nine. Bebeği alıp temizledi. Sarı bir kundağa sardı. Tekrar Şehrazat'ın kucağına bıraktı. Yumrukları hâlâ sıkı sıkı kapalıydı. Açmak için uğraşmadı Şehrazat. Çok yorgundu. Süt yüzünden sızlayan sol göğsünü bebeğine verdi. Başta zorlandı oğlu ama sonra açlığını giderdi. Minik dudakları arada göğsünden kopuyor ama yeniden bulmak için aranıyordu. Şehrazat gülmüştü bu hâllerine. Kuşa benziyordu. Onun minik kuşu. Çehresini izledi. Her bir detayını aklına kazıdı. Tekrar emzirmeye devam etti. Minik yumruklarını defalarca öpüp kokladı.

Bu manzaraya neşeyle bakan Güldeste merakla, "Bana benziyor mu anne?" dedi.

Benzemiyordu. Henüz bulanıktı ama keskin kahve gözleri, iri bir bedeni ve uzun boyu olacaktı. Tıpkı babası gibi. Farkındaydı Şehrazat. Yüzüne baktığı her milimde bunu görebiliyordu. Ama kırmadı kızını. "Benziyor tabii," dedi. Güldeste süt emen kardeşinin minik yanağına dokunurken onları izledi. İçinden bir parça daha koptu. "Bana söz ver, Güldeste." Kızının bakışları ona döndüğünde yine acısını belli etmedi. "Kardeşine gözün gibi bakacaksın. Ona zarar vermesine izin vermeyeceksin. Yalnız bırakmayacaksın."

"Beraber bakarız."

Başını hızla iki yana salladı Şehrazat. Nefesi göğüs kafesinde sıkıştı. Uykusu geliyordu. Bu uykudan uyanabileceğine emin değildi. "Elini asla bırakmayacaksın," diye diretti. "Gerekirse abla değil, anne olacaksın. Söz

ver bana. Sen de gidersen tamamen yalnız kalır. Onu asla bırakmayacaksın. Tamam mı?"

Ne diyeceğini bilemedi Güldeste.

"Söz mü?" diye yineledi Şehrazat.

Annesinin gözlerindeki kararlılığı görebiliyordu Güldeste. "Söz," diyebildi sadece.

Huzurla doldu. Kızının elini kavrayıp avucunun içine kocaman bir öpücük bıraktı. "Sana zarar vermesine izin verme. Sana ve kardeşine dokunmaya kalktığı an bu evi başına yık. Sevgin, kendine olan saygından daha üstün gelmesin. Size zarar verirse hiçbir özrünü kabul etme. Sakın affetme, Güldeste. Sakın onu benim gibi affetme."

Huzursuzlanmıştı Güldeste. "Anne!" diye uyardı. "Neden böyle konuşuyorsun?"

Kızının elini oğlunun minik yumruğuna sardı. "Ama beni affedin," dedi sadece.

Sizi bırakmak zorunda kaldığım için, diyemedi.

Başka bir şey söylemeye gücü kalmamıştı. Onları birbirine emanet etti. Sevdiği adama güvenememenin acısıyla doldu ama çocuklarına bakarken bu acı huzurlu bir düşe dönüştü. Göğsünü emen bebeğin başına bir öpücük daha bıraktı. Gözleri kapandı. Güldeste uyuduğunu düşündü. Ses çıkarmadı. Şehrazat'ın başı, bebeğinin başına düştü. Eli, kızının elini sıktı. Kesik bir nefes aldı. Bu, dünyada aldığı son nefesti. Onu da çocuklarının kokusuyla doldurdu. Geri veremedi.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Kadir minik ve ürkek adımlarla ailesine doğru ilerliyordu. Pişmandı. Son bir şansı, özür hakkı olabilirdi. Bunun isteğiyle doluydu. Ama eşinin solgun dudaklarını ve yana düşmüş başını görünce içindeki son umut ışığı da rüzgâra yenik düşen mum misali söndü. Yeniden zihnindeki karanlığa gömüldü.

"Şehrazat," dedi.

Ses gelmedi.

Güldeste gülerek, "Uyudu," dedi. "Çok yoruldu, baba. Ama kardeşime baksana! Çok güzel."

Aynı saniyelerde bebek de dudaklarını emdiği göğüsten koparmıştı. Minik yumruklarını havaya savurdu. Kesik kesik iniltiler çıkarırken en sonunda ağladı. Güldeste kucakladı kardeşini. Annesinin göğsünü kapatıp üzerine yorganı çekti. Hâlâ uyuduğunu düşünüyordu. Kucağında kar-

deşiyle babasına doğru ilerledi. Sussun diye minik kollarıyla onu salladı. Oyuncak bebekleri tutmak gibiydi. Gülümsedi kardeşine.

"Adı ne olsun, baba?" dedi. "Annem, benim ismimi o verdiği için kardeşimin ismini senin vereceğini söylemişti."

Kadir bakışlarını eşinden zorla kopardı. Kızının kucağına itelediği bebeği alırken bir o kadar ruhsuz ve boştu. Düşündüğü tek şey Şehrazat'tı. Gözlerini görmeli, bu defa gerçek bir söz vermeli, her şey adına bütün kalbiyle özür dilemeliydi. Verdiği zararı telafi edebilirdi. Kucağında bebekle ilerledi. Yatağın ucuna oturdu. Bir eli eşinin solgun yüzünde sezindi. Dokunmaya kıyamazdı. İçindeki canavar ona nasıl kıymıştı? Morluklarla kaplanan boynuna uzandı. Bir kere daha nefret etti kendinden. Ama kendine dair asıl nefreti, morlukların üzerinden dokunduğu nabızda hiçbir hareket hissedemeyince yaşadı. Eli usulca yanına düştü.

"Adını hâlâ söylemedin, baba?" dedi Güldeste. Kardeşine bakarken gülümsüyordu.

Kadir kucağındaki bebeğe baktı. Ona benziyordu. Bu benzerlikle irkildi. Kendinden nefret ederdi. Birden bebeğin minik elleri açıldı. İki avucunun içinde gördüğü kan pıhtılarıyla daha da irkildi. Bir Şehrazat'a baktı, bir kucağındaki bebeğe. Asıl kan, kendi yaralı ellerindeydi ama görmedi. O andan sonra daha çok karanlığa batacaktı. İçindeki canavar büyüyecek, zihnini tamamen ele geçirecekti. Tek aydınlığı da yok olup gitmişti. Artık hiçbir ışık yoktu. "Timur..." diye mırıldandı. "Adı Timur."

Elleri kanla doğan.

Ya kana bulayacak ya da zamana hükmedecek olan.

Timur...

Elleri kanla doğan.

Adında ölüm olan.

1. BÖLÜM

"Şeytan, uyuyakaldı bir gün.
Rüzgâr sert esti.
Üç tüy düştü şeytandan dünyaya.
Biri paraya yapıştı, diğeri mevkiye, öteki de ihtirasa.
O günden sonra şeytan hiçbir iş yapmadı."
- Dostoyevski

AĞUSTOS 2020 / BEYRUT

Hayat bir avuç sırdan ibaretti. Sırlar küçük yalanlardan, yalanlar korkak insanlardan, korkak insanlar ise karanlık tohumlardan filizlenirdi. İhtişamla bezeli cennetler bazen en büyük cehennem, alevler içindeki cehennem ise insana en büyük cennetti. Hayat aslında sırlardan da öte bir avuç bilinmezlikten ibaretti. Ben sırdım. Yalanlardan sıyrılıp korkak insanların elinde filizlenmiş, içine düştüğüm cehennemi yıllarca kendime cennet diye ezberletmiştim. Bir avuç bilinmezliğin ötesindeki o en bilinmez olan bendim.

"Bir zamanlar Ortadoğu'da yıldız gibi parlayan, bulunduğu coğrafyanın potansiyeli en yüksek ve hoşgörülü ülkesi Lübnan'dayız. Tabii bu ülke o eski günlerini artık mumla arıyor. Ezelden beri ticaretin kalbi olmuş bu topraklar geçtiğimiz günlerde ekonomi olarak iflas etti. Yıllarca Osmanl-"

"Kestik!"

Elimdeki mikrofon yanıma düşerken, sıcaktan zorla açık tuttuğum gözlerimi kısarak karşımdaki adama baktım. "Yeter ama be, Cengo! Bu kaçıncı? Yine neyi beğenmedin?"

Elindeki kamerayla arkamı işaret etti. Salınarak ilerleyen bir eşek vardı. Ofladım. Kırkıncı denememiz olabilirdi. Sıcaktı ve tahammül seviyem iyice düşmüştü. Elimi boynuma atıp gerdanımdaki teri silmeye çalıştım. Beyaz tişörtümün sırtından terler aktığına emindim. Havanın yetmiş derece olma ihtimali üzerine durulmalıydı. Bozulduğunu hissettiğim topumuzu açıp

yeniden toparlamaya çalıştım ama koyu kahve, gür saçlarımı yola getirmek bir hayli zordu.

Zor da olsa başarıp haki rengi, komando tipi pantolonumla kombinlediğim bandanamı düzeltmeye çalıştım ama daha da yamulttuğuma kalıbımı basardım. Bir savaş muhabiri olarak her türlü zorlu şarta alışkındım ama bu, sıcaktan erimeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Cengiz'in de benden aşağı kalır yanı yoktu. Normal kalıplarda bir adamdı. Yuvarlak yüz hatları yüzünden ilk gören tombul olduğunu düşünebilirdi ama aksine oldukça fitti. Kime ne şaka yapacağı asla belli olmaz, mavi gözlerinin içinde hep bir muzırlık var gibi bakardı. Mizahçı bir arkadaşımızdı yani. Ama şu an o da sıcaktan bunalmış olmalı ki hiç de muzip durmuyordu. Sıcak yüzünden kızaran yanaklarındaki terleri silerken, başındaki kırmızı şapkayı çıkarıp siyah saçlarını dağıttı. Şapkayı yelpaze gibi yüzüne salladı. Gözleri kısıldıkça kısıldı. Güneş yüzünden önümüze bakmak bile zordu. Gözle görülür bir sıcaklık dalgası önümüzde dalgalanıyordu.

Huysuz bir bakışla beni izliyordu.

"Özür dilerim ama yaptığın topuzun şu arkadan geçen eşeğin malum yerlerinden hiçbir farkı yok."

Beni bamteline vurmuştu. Bombalar patlasa dahi kombinlerimden ve güzelliğimden ödün veremezdim. Ama Cengiz'in bu dediğine yüzümü ekşitmeden de edememiştim.

"İğrençsin."

Güldü.

"Dost acı söyler, bebek."

Yarım bir şekilde kıvrıldı dudaklarım. Göğsümde asılı duran kameramı açıp kendime baktım. Gördüğüm görüntüyle, "Şu hâlime bak..." diye homurdanmadan edemedim.

Büyük ela gözlerim sıcaktan kızarmış, içinde yer yer dağılan yeşillikler ve yanaklarımdaki çiller güneş yüzünden belirginleşmişti. Sürdüğüm maskaranın göz altıma yapışması ise cabasıydı. Gür saçlarıma yaptığım topuz dediği kadar vardı. Kaşlarım ise haftalardır alınmadığından genişledikçe genişlemişti. Düzgün olan tek şey sol kulağımdaki beş gümüş küpeydi. Savaş muhabirliği bir yerde de tip kaymasıyla eşdeğerdi.

Ters bakışlarımın odağı artık Cengiz'di.

"Şu hâlde beni kayda alıyorsun ve zerre *şu tipini düzelt,* deme gereksinimi duymuyorsun, öyle mi?"

Yüzünü ekşiterek, "Kızım, benim tip görecek hâlim mi var?" dedi. "Sıcaktan burnum kanayacak burada."

Haklıydı ama bir o kadar da haksızdı. En tip bakışımı attım.

"Burası bende yeni ufuklar açtı," diye homurdandı. Şapkasını sallamaya devam ediyordu. "Buradan döndüğümüz an hayatıma çekidüzen vermem lazım. Cehenneme gitmek istemiyorum. Dayanabileceğim bir şey değil."

Minik bir kahkaha attım. Cengo son on aydır hayatımdaydı ama yıllardır etrafımda olan herkesten daha güvenilirdi. İçten pazarlıklı değildi mesela. Hoşlanmadığı bir hareketim varsa trip atarak bunu mucizevi bir şekilde bulmamı beklemez, direkt söyler ve düzeltmemi isterdi. Haftalarca konuşmayıp görüşmesek neden aramadığımı sormaz, kaldığımız yerden devam ederdi. Nefret ettiğim şeyleri bilir, yapmamaya özen gösterirdi. İdeal bir dosttu. Net bir insandı. Her eve lazımdı. Zira ben lafın dolandırılmasından nefret ederdim.

Gülerken, "Bunun için biraz geç kalmadın mı Cengo?" dedim. "Günah kredi olsa çeker, kurbanlık dana olsa yedinci kişi olarak girersin sen."

Hâlâ huysuzdu. "Sana doğruları soran oldu mu? Beni yalanlarla avutmaya dev-" Koluna konan arı yüzünden irkildi. Can havliyle kendine vurup kovalamaya çalıştı. "Hoşt!" demiş bulundu. Gülüşüm kahkahaya dönüşürken tekrar kameraya döndüm. Arılardan son derece korkuyordu.

Bir nebze de olsa kendime çekidüzen verdikten sonra elimi belime atıp arkamdan ağır ağır geçen eşeğe baktım. Sabrım sınanıyor olmalıydı. Adımları inadına yavaştı sanki. Tam o an önümüzden sıra hâlinde geçen askeri bir araca takıldı bakışlarım. Kapısındaki Türk bayrağını görmemem imkânsızdı. Gülümsedim. Güven duygusu inceden baş gösterdi içimde.

"Bizimkiler burada."

Arıdan kurtulmayı başaran Cengo bakışlarını baktığım araca çevirdi. Benim aksime gülmedi. Sıcağın üstüne gelen arı bunun en büyük sebebiydi.

"Bölgeler arasında çete savaşlarının artmış olduğunu söylüyorlar. Yine bir iç savaş çıkması olası. Bizimkilerin burada oluşu bu yüzden mi dersin? Tehlikede miyiz?"

Kendimden emin bir şekilde, "Geldiyseler bir bildikleri vardır," diye cevapladım. "Hem bilirsin ki en sessizleridir. Kimse varlıklarını anlamadan işlerini hallederler."

Başını onaylar gibi salladı. Çok sıcak olmasa, "Vatan, millet, Sakarya!" diye bağırarak coşacağına emindim ama oflamakla yetindi. Güldüm bu hâline. Normalde dünya tatlısı bir insan oluşu şu anki huysuzluğunu sineme çekmem için yeterliydi. Kısa bir süre daha bekledik. Arkamızda kalan Beyrut Limanı'na döndüm. Yakın değildik ama görebilecek bir konumdaydık. Burada oluşum ise oldukça trajik bir öyküydü. Daha doğrusu trajik ve komik.

Trajikomik.

Lübnan tarihiyle ilgili bir belgesel çalışması için sürülmüştüm. Evet, düpedüz sürülmüştüm. Bu durumu açıklayacak tek kelime buydu. Sebebi ise oldukça can sıkıcıydı. Daha da can sıkmamak adına bu gerçeği hatırlamamaya çalıştım. Zordu. Son üç ayda yediğim dördüncü sürgündü burası. Bütün iç savaşlara dahil edilmiştim. Filistin, Suriye, Ukrayna... Sadık dostum Cengiz ise sürüldüğüm her zorlu konumda *sen nereye, ben oraya,* diyerek peşimden geliyordu.

Bunu yapan kişi ona boyun eğeceğimi düşünüyordu. Oysa büyük bir yanılgı içindeydi. Korku ve cesaret insanın içinde aynı anda bulunurdu. Sen hangisini beslersen büyüyen o olurdu. Hiçbir zaman korkularıma yem atmamıştım. O da attıramayacaktı.

Boğuk havada nefes almak gittikçe zorlaşıyordu. Bakışlarım tek bir bulutun olmadığı gökyüzüne kaydı. Daha önce de Beyrut'a gelmiştim. Bu denli bir sıcak hiç olmamıştı. Havada garip bir ağırlık vardı. Göğsümün üzerinde ise anlamsız bir ağırlık. Bu his ne zaman orada olsa gün sonunu zor getiriyordum. Hoşlandığım bir duygu değildi. Altıncı his denen şeyin son derece gelişmiş oluşu ise başa belaydı. Sözler ve davranışlar yanıltabilirdi. Ama hisler yanıltmazdı. Göğüs kafesimi kaplayan huzursuzluk büyüktü.

"Başının üzerinden bir kuş geçerse bugün sorunsuz biter," diye mırıldandım.

Batıl bazı totemler...

Minik ve sadece bana özgü bir takıntıydı. Daha doğrusu küçüklüğümde bulduğum bir oyundu. Evrene bir teklif sun ve olasılıklara sığın, kendi olasılığını ise en net şekilde belirt. Önümden siyah montlu bir adam geçerse o gün işi alırsın. Beş arabayı sollarsan patron işe gelmez. Suyu üç yudumda bitirirsen okulda dersler boş geçer. Bu ağaçtan düşen üç yaprak sayarsan...

Neyse ne işte. Kendime sakladığım, birine söylersem hayat döngümü kıracağıma, bütün olumsuzlukları çekeceğime inandığım bir batıl inanış, oynamayı asla bırakamadığım bir oyundu bu.

Cengiz, "Başlayalım artık," dediğinde bakışlarımı gökyüzünden çektim. Hiçbir kuş geçmemişti. Göğüs kafesimi kaplayan huzursuzluk büyüdü. Kadrajda hiçbir absürt görüntünün olmadığına emin olduğum an tekrar mikrofona doğru konuşmaya başlıyordum ki bu sefer de tam olarak yanımızda duran araç buna engel oldu.

Siyah bir *Range Rover* tozu dumana katarak yanımızda belirdiğinde, içinde göreceğim sureti az çok tahmin ediyor ama ihtimal vermek istemiyordum. Bakışlarımı usulca gökyüzüne kaldırdım. Hâlâ hiçbir kuş yoktu. Göğsümdeki yumru ağır bir darbe indirdi. Kuş sürüsü tarafından kovalanmayı bile tercih edeceğim bir andı. Neden hiçbir kuş yoktu?

Göreceğim görüntüyü bildiğim hâlde gökyüzüne bakmaya devam ettim. Son bir şans verdim evrene. Hâlâ kuş yoktu. Bu, günümün iyi geçmekten de öte zehir ve zıkkım olacağının kanıtıydı. Bilim buna *kendini gerçekleştirmiş kehanet,* derdi. Ben ise *başlarım böyle işe,* demeyi tercih ederdim.

Korkuların üzerine basarak yürümeyi çok küçükken öğrenmiştim. Ama öfke her zerremde akan bir kandı. Sorunlarımı hiçbir zaman inkâr etmemiştim. Uyumlu bir insan değildim. Bağlanmaz, kimseyle derin ilişkiler kuramazdım. Öfkeme her zaman yenik düşer, kafama eseni yapardım.

Ben, Ahuzar'dım. *Sessizce inleyen ama asla ah etmeyen.*

Önümde duran siyah aracın camları açılırken de içimde beliren tek duygu öfkeydi. Beni burada bile buluşu inanılır gibi değildi.

Siyah araçtan önce siyah takım elbiseli bir adam çıktı. Tanımıyor olmayı tercih ederdim ama tanıyordum. Fiko'ydu bu. Uzun boyu, kaslı kolları vardı. İlk görüşte Kırgız diyebileceğim yüz hatlarına sahipti. Çekik gözler, düz bir yüz ve yassı bir burun. Çorumlu olduğunu öğrendiğim andan sonra ise yoğun bir şok içindeydim. Çorum soyağacı araştırılmalıydı. *Onun* sağ koluydu. Bütün pis işlerini yapar, sorgusuzca itaat ederdi. Bakışları bana kilitlendi. Siyah ceketinin önünü ilikleyip minik bir baş selamı verdi.

"Patron sizinle görüşmek istiyor, hanımefendi."

Kusma isteğime zorla hâkim oldum. Onu daha görmeden başımı ağrıtmaya başlaması inanılmaz bir yetenekti. Ne hâli varsa onu da görmek isteyebilirdi. Neden bendi? Ayrıca bu adam bana hanımefendi dedikçe öfkem kaynıyordu. Hanım değildim. Efendi hiç değildim.

Siyah cama doğru baktım. Orada olduğunu, beni duyduğunu ve izlediğini biliyordum. Bunu bilerek, "Söyle patronuna defolup gitsin!" dedim. Başka hiçbir şey söylemeden arkamı döndüm. Cengiz'e minik bir baş hareketi yapıp ilerlemesini belirttim. Daha bir adım atmışken, arkadan yükselen sesle derin bir nefes vererek durdum.

"Ahuzar!"

Adımdan iğrenmeme neden oluyordu. İçimde hiçbir zaman tutamadığım öfkemin yine patlamaya hazırlandığını hissediyordum. Bakışlarımı ağır ağır arkama çevirdiğimde ise en nihayetinde arabanın önünde onu gördüm.

Kenan KRALŞAN.

Otuzlu yaşlarının ortalarında, uzun boyu, kaslı bedeni, siyah saçları ve esmer teniyle onu dışarıdan gören bir kadını hemen etkileyecek bir adamdı. Her zamanki siyah takım elbisesinin içindeydi. Bütün bunlarla bir uyum içinde olan en belirgin özelliği ise kömür karası gözleriydi. İçindeki kötülükle eşdeğerdi. Her şeyi zifiriydi. Baştan aşağı her şeyi.

Onu Türkiye'de cemiyet hayatının önde gelen tüm isimleri, iş insanları, gazetecileri tanırdı. Kralşan Holding'in sahibi, büyük iş insanı Mahir Kralşan'ın tek veliahdıydı. Ülke ekonomisine yön veren yegâne güçlerden biriydi. Kralşanlar her yerdeydi. İnşaat, tarım, gıda, giyim. Akla gelebilecek her alanda yatırımları vardı. Bunlar bilinen gerçeklerdi. İşin iç yüzünü ve Kralşanların aslında ne olduğunu bilen çok az kişi vardı. Ya da çoğu kişi biliyor ama susmayı tercih ediyordu.

Tıpkı benim gibi. Elimi, kolumu ve dilimi bağlayan ipler elindeydi.

Kralşanlar, ülkenin bütün pis işlerini elinde tutan adamlardı. Kara para aklama, silah ve insan kaçakçılığı, cinayet, uyuşturucu ve daha niceleri. Sayısız çeteleri vardı. Her şeyde onların eli vardı. Yapılan hiçbir yasadışı iş onlara sorulmadan yapılmazdı. Ülkenin bütün derin mafyası onlara bağlı, herkesin kaderi onların dilinin ucundaydı. Baba Mahir Kralşan bu krallığı kurmuş, son yıllarda ise oğlu Kenan Kralşan'a devretmişti. Kimse Kralşan soyadını sesli dile getirmeye cesaret edemezdi.

Anılmaz, duyulmazdı. Ben de anmak hatta bilmek bile istemezdim ama elimde olmadan içine çekildiğim şeyler vardı. Bildiğim gerçeklere susmak yerine, bunca yıl onlar hakkında topladığım her delili karakola verip, bangır bangır haber yapmak varken çaresizce önünde dikilmek ve görmezlikten gelmeye çalışmak bir hayli zordu.

Gülümsedi Kenan. Başka bir kadının yüreğini hoplatabilirdi ama benim midemi ağzıma getiriyordu. Kollarını iki yana açtı.

"Senin için o kadar yoldan geldim. Böyle mi karşılıyorsun beni?"

Yüzüne sağlam bir yumruk atma isteğim vardı ama manikürüm daha önemliydi. Derin bir nefes vermekle yetindim.

Yine gülümsedi. "Lütfen bu konuyu arabada konuşalım," derken bir hayli umursamazdı. "Biraz özlem gidermiş oluruz." Siyah aracın kapısını benim için açıp kenara çekildi.

Bir adım dahi atmadım. Dik dik bakmaya devam ettim. Ne kadar inatçı olduğumu bilirdi. O arabaya adım atmayacağımı da adı gibi biliyordu. Üstelemeyişi bu yüzdendi. Kapıyı ağır bir şekilde kapatırken Fiko'ya doğru parmaklarını şıklattı. Konuşmadan verdiği bir emirdi. Fiko anlaması gerekeni anladı. Yanımdaki Cengiz'e ilerleyip kolundan kavradı.

Cengiz, "Ne oluyor, lan?" diye yükseliyordu ki Kenan kibarca cevapladı.

"Bize biraz müsaade eder misin? Ahuzar'la konuşmamız gereken önemli konular var."

Bu kibarlığını gören başka biri, onu İngiliz kraliyet ailesine mensup sanabilirdi. Tıpkı ülkenin çoğu gibi. Ama ben bu kibarlığın altındaki caniliği çok net görebiliyordum. O, hasta bir adamdı. Ruh hastası! Göz devirmeden edemedim. Cengiz'in bakışları bendeydi. Eğer direnirse canı yanacaktı. Bu en son istediğim şeydi. *Sorun yok,* dercesine başımı salladığımda kolundaki eli silkeleyip uzaklaştı. Şüpheyle süzdü Kenan'ı.

"Hemen şu ilerideyim," derken endişe dolu bakışları hâlâ bendeydi.

Uzun süredir yakamdan düşmeyen bu beladan o da illallah etme noktasına gelmişti ama asıl endişesi benim adımaydı. Farkındaydım. Tam giderken, Fiko elinden kamerayı alınca söver gibi oldu ama yuttu. Arkasını dönüp, bana bakarak yirmi ya da yirmi beş adım uzaklaştı. Bir mafyaya karşı yükselmenin yersiz bir hamle olduğunun bilincindeydi. Gevşek ama akıllı adamdı.

"Sağlam eleman. Bak, bir şey yapıyor muyum diye hâlâ dönüp sana bakıyor," dedi Kenan. "Sırf bu yüzden öldürmüyorum." Etkilenmiş bir ifade kuşandı. "Güvenilir."

Dakikalardır tuttuğum öfke en sonunda patladı. "Sakın!" diye yükseldim. "Ona yaklaştığın an seni gebertirim!"

Adam mafya, Ahuzar!

Güldü. "Sakin ol," derken harfleri uzatış şekli sakin olmam için pek yardımcı olmuyordu. Eğlenen bir ifade belirdi yüzünde. Birkaç koca adımla tam dibimde durdu. Bir adım gerileyecekken kolumdan yakaladı. İğrenerek geri savurdum elini. Kanlı hiçbir elin tenime değmesine tahammülüm yoktu. Hele de onun. Bu hareketime de güldü. "Kaç aydır görüşmüyoruz, böyle mi karşılıyorsun cici abini?"

Yüzüm daha da düştü. Kaçınılmaz gerçek bir kere daha yüzüme çarparken, anne olacak kadına en içten dileklerimi göndermeden edemedim. Anne ya da sadece benim için anne. Bütün sosyetenin bildiği adıyla Hülya Kralşan. Kenan'ın babası Mahir Kralşan'ın ikinci eşi ve büyük aşkıydı. Kimsenin bilmediği şey ise bu ihtişamlı hayatından önce bir at çiftliğinde yaşadığı, onu seven bir adam ve iki kızı olduğuydu. Hülya Kralşan için tüm bunlar geçmişindeki bir leke, silinmesi gereken bir günah ve saklanılması gereken bir sırdı.

Ben Ahuzar, annemin en büyük sırrıydım.

Bilinmeyen, yok sayılandım. Doğdu doğalı saklanan, utanılan, hor görülen, annesi tarafından itilip kakılan, en sonunda ise küçük kız kardeşiyle birlikte soğuk bir müştemilata terk edilen bir çocuktum. Babam İlyas SOYKAMER seyisti. Her zaman sessiz ve kendi hâlindeydi. Büyük bir at çiftliğinde çalışırdı. Çiftliğin en arkasında, küçük bir müştemilatta yaşardık. Çiftlik sahibinin en güvendiği adamdı babam. Saatlerce hatta günlerce atların yanından ayrılmazdı. Onlarla konuşur, şefkatle saçlarını ve tüylerini tarardı. Öfkeli olanları içindeki dinginlikle sakinleştirir, gözlerine her zaman derin bir tebessümle bakardı. Elini hepsinin alnının ortasına yerleştirir, sanki görünmez bir bağ kurar gibi dakikalarca öylece beklerdi.

Onu atlarla izlemek, en sevdiğim çizgi filmdi.

Yine atlarla ilgilendiği, birkaç adım uzağındaki evine uğramaya ancak iki günün sonunda fırsat bulduğu bir günde onu karşılayan eşi olmamıştı. Karşısında sadece iki küçük kızı vardı. Karısı evde yoktu. İlyas Soykamer terk edilmişti.

Ben Ahuzar. Annesinin *size çikolata almaya gidiyorum,* diyerek kırk günlük kardeşini kucağına bıraktığı, annesinin arkasına bile bakmadan gidişini izleyen, bu terk edilişten sonra babasının yıkılışına şahitlik eden Ahuzar. Yetmezmiş gibi biricik babasının yaşadıklarının kederiyle yakalandığı kanser illetinin onu tüketişine şahitlik eden, daha sonra da küflü bir kanepede, cildindeki yaralarla acılar içinde son nefesini verişini çaresizce izleyen Ahuzar.

Belki de bu yüzden kimseye güvenmiyor, bağlanmıyordum. Beni sevdiğini düşündüğüm annem için gizlenecek bir utanç, babam için ise bakılacak bir yük olarak kalmıştım yıllarca.

Ama artık çocuk değildim.

Zaten televizyonlarda her hayır işinde adı geçen, cemiyet hayatının en popüler ismi, gülerek kameralara poz veren Hülya Kralşan da benim annem değildi. Onun da yıllarca bana ezberlettiği gibi kazımıştım bunu zihnime. *Bana anne deme!*

Hiçbir zaman dememiştim zaten. Bizi terk edip gittikten yıllar sonra onu televizyonda ünlü işadamıyla evlenirken gördüğümde de *anne* dememiştim, bir röportajında *Mahir benim ilk aşkım, ondan önce hiçbir hayatım yokmuş,* dediğinde de. Ama ülkenin kanatsız meleği Hülya Kralşan'ın bilmediği bir şey vardı. Bu büyük sırrı üvey oğlu Kenan Kralşan tarafından keşfedilmişti.

Kenan Kralşan'ın bunu nasıl öğrendiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bir bağlantımız yoktu çünkü. Kadın nasıl başardıysa benim annem Hülya Soykamer ölüydü. O, Hülya Ergün'dü. Sonra ise Hülya Kralşan olmuştu. Benim için hâlâ bir ölüden farksız olsa da müştemilattan bu noktaya nasıl geldiğini araştırma gafletine düşmem, tamamen meraktan ve kanımın en deli aktığı lise zamanlarımda onu Mahir Kralşan'ın yanında televizyonda görmem yüzündendi. İstediği hayata kavuşmuş gibi parlıyordu gözleri.

Ne diyebilirdim ki? Azimliydi. Bu hayat için kendi doğurduğu canları bile hiçe sayabilmişti.

Onun adını bile anmazdım. Benim için televizyondaki diğer ünlülerden hiçbir farkı yoktu. Ama bundan bir yıl önce Kenan Kralşan bir şekilde karşıma dikilmiş ve tek cümlesiyle tüm yollarımı tıkamıştı. Ortadoğu'da yapılan bir silah sevkiyatında ismi geçiyordu. Yaptığım araştırmalar sonucu ipin ucu hep babası Mahir Kralşan'a çıkmıştı. Bu noktada elimdeki dosyayı başka bir muhabire devretme talebinde bulunmuştum. Yaklaşmak istemeyeceğim bir soyadıydı. Hele de ipin ucunda o kadın varsa. Ama bir gece aniden kapım çalınmış, Kenan Kralşan, adı anıldığında orada bitme uğursuzluğunu ilk defa göstermişti. Söylediği tek bir cümle, başımdan aşağıya kaynar suları boşaltmaya yetmişti.

"Sonunda seninle tanıştık, cici kardeş."

Şok içinde kalmıştım. Bu gerçeği nereden öğrendiğine dair ise hiçbir fikrim yoktu. Ve maalesef buluştuğumuz ortak bir değer vardı. Mahir ve Hülya Kralşan'ın çok mutlu aşk evliliğinden doğan Irmak Kralşan. Televiz-

yonlardan gördüğüm kadarıyla on iki yaşlarındaydı. Annesine benziyordu. Uzun sarı saçları ve açık kahve gözleri vardı.

Ben babama benzerdim. *Ona değil.* Binlerce kez iyi ki.

Kız kardeşim Biricik ise *onun* minik bir kopyası gibiydi. Acı bir gerçekti bu.

Kenan, elimdeki dosyaları istemişti o gece. Onu araştırmamın oldukça zararlı olduğunu ima etmişti. Normal şartlarda bu ziyaretin başka şekilde olacağını ama benimle bir aile hukuku olduğunu öğrendiği için kibarca uyarmaya geldiğini belirtmişti. Ben de en kibar şekilde Türkiye'nin en büyük mafyasını polisi aramakla tehdit edip evimden kovmuştum. Zorluk çıkarmadan gitmişti. Benim de elimdeki dosyaları açmaya niyetim yoktu zaten. Derin bir mafyayla uğraşacak kadar hırslı değildim. Dosyaları ona vermiştim.

Ama hepsini değil.

Bazılarını bir kutuya koyarak saklamıştım. Bilmediğine emindim. Ama o andan sonra Kenan Kralşan manyak gibi peşimdeydi. Birebir karşıma dikilmezdi. Hatta yaklaşık altı aydır onu görmediğim için oldukça mutlu bir hayat yaşıyordum. Ama bir gözünün üzerimde olduğunu her zaman hissettirirdi. Bazen siyah takım elbiseli bir adam önümden geçerdi. Beni izlediğini bilirdim. Muhabirlik için en tehlikeli bölgelere gönderilirdim. Yine onun işi olduğunu bilirdim. Şerefsiz, kendince eğleniyordu benimle. Bir şey yapamıyordum çünkü onlar Kralşan'dı.

Kenan Kralşan'ın peşimde olduğunu söylesem bütün ülke bana götüyle gülerdi. Hele hele Hülya Kralşan'ın yıllardır herkesten sakladığı kızı olduğumu söylesem yıllar sonra ortaya çıkan ünlü çocukları gibi DNA testleriyle kameralara el sallardım. Daha sağlam delillere, daha iş bitirici hamlelere ihtiyacım vardı.

Ama ben sadece sıradan bir muhabirdim. Topladığım belgeleri polise versem bile anında sümen altı edip gizleyeceklerine adım gibi emindim. Bunu denemiş ve tam olarak aynı sonuçla karşılaşmıştım. Kozlar hep onun elindeydi.

Ben alev gibi yanan gözlerle ona bakarken gülümsedi. Bunu her zaman yapıyordu. Sinirim adama ayrı bir zevk veriyordu. Söyledikleri bunu onayladı. "Hâlâ oldukça hırçınsın." Topuzumdan taşan bir parça saça uzanan kolunu hızla geri ittim. Dokunduğu an o eli kırardım. Biliyordu. Bunun bilinciyle eli geri düşerken güldü. Belli belirsiz bir hırsla dudaklarını ısırdı. "Oldukça tahrik edici."

Yüzümü ekşittim.

"Hastasın sen!"

Onaylayan bir mırıltı çıkarıp, "Sana," dedi.

Kusayım şuralara.

"Gerçekten, ne işin var burada?"

Yine sırıttı.

"Minik kız kardeşimizin on üçüncü yaş günü partisi var. Seni de davet etmeye geldim."

Asla huyum değildi hatta nefret ederdim küfürden ama sövmeden edemedim.

"Siktir git!"

Kahkaha attı.

"İşte bu daha da tahrik edici." En ters bakışımı attım. "Annen hiç bu kadar asi değil. Pek uysal." Sesi alay doluydu. "Minik kız kardeşimiz de öyle. Babana mı çektin sen?"

Göz devirerek arkamı döndüm. "Başka yerde saçmala," dedim. "İşim var."

Kolumdan kavrayıp durdurmaya çalıştı ama izin vermedim. Elinden sıyrıldım. Öfkeyle kalkan elim yanağına doğru ilerlerken bileğimi havada yakaladı. Siyah gözlerinde tek bir ışık yoktu. Kalbi kadar karanlık, belki de kana buladığı hayatlar kadar dipteydi. Kötü olanı bilirdim. Bazen bir lütuf bazen ise lanet diyebileceğim şekilde hissederdim. Altıncı his zor bir yetiydi. Ve Kenan Kralşan ne zaman karşıma çıksa başımın üzerinde kocaman bir karabulut kümeleniyordu.

Bileğimi sıkarak bedenimi kendisine doğru çekti. Aradaki mesafenin azalması mide bulandırıcıydı. "Şu eli bana bir başkası kaldırsa şu an, şu dakika hatta şu saniye kökünden koparmıştım," diye soludu. "Biliyorsun, değil mi?"

Çenemi yukarı diktim.

"Hiç durma, şu saniye kopar o zaman. Bir daha kalktığında tutmana fırsat kalmadan yüzüne inecek çünkü!"

Gülerken belli belirsiz dudaklarını dişledi. Bakışları pürdikkat gözlerimdeydi.

"O ânı sabırsızlıkla bekliyorum."

Onu iteleyip kendimi geri çektim.

"Defol, git!"

Kınayıcı bir sesle, "Hiç kibar değilsin," dedi. "Baban nezaket kurallarını öğretememiş sanırım. Oysa cici annem böyle şeylere çok dikkat eder."

Burnumdan soludum. Sınıyordu beni.

"Oradan bakınca cici annen umurumda gibi mi duruyor?"

"Duymasın. Çok üzülür," derken sesinde yalan dolu bir üzüntü vardı.

Göz devirdim.

"Senin için o kadar yoldan geldim," dedi. Kollarını iki yana açtı. "Bari bir kere sarılalım."

Küçümseyen bir gülüş belirdi dudaklarımda. "Aynen, kesin benim içindir." Yasadışı bir iş için burada olduğuna kalıbımı basardım. "O kadar etkilendim ki kalbim yerinden çıkacak."

Güldü. "O da olur bir gün," dedi. "Merak etme."

Manyak herif!

Yine sövme isteğime zor hâkim oldum. Hızla arkamı dönüp onu görmenin şokuyla hangi ara yere bıraktığımı bilmediğim mikrofonumu aldım. Boynumdan asılan kamerayı düzelttim. Üzerime çekidüzen verirken varlığını aniden arkamda hissettim ve irkilerek geriledim.

"Ne yapıyorsun dibimde? Uzak dur!" diye soludum.

Dudakları yine büyük bir keyifle iki yana kıvrıldı.

"Ne o? Korkuyor musun benden?"

Teoride evet, uygulamada hayır.

Her zamanki gibi dikbaşlı oluşuma gülerek karşılık verdi. "Sırtında büyük bir dövme var," diyerek ani bir konu değişikliğine gittiğinde bunu ilk defa keşfettiği sesinden belliydi. Beyaz tişörtüm terden ne hâldeyse altındaki dövme görünüyordu. Bunun için daha sonra utanacaktım.

"Yani?" dedim ters ters.

"Ne dövmesi?"

At.

Evet, sırtımda tam olarak büyük bir at dövmesi vardı. Sırtımı tamamen kaplayan atın başından kopan siyah parçalar suda dağılan bir mürekkep misali etrafına yayılıyor, hepsi birer kuşa dönüşüyordu. Ne kuşu olduğunun bir önemi yoktu. Kuştu işte. Özgürdü. Kimine göre saçma, kimine göre fazla arabesk kimine göre ise asil bir dövmeydi. Benim için ise anlamı her

şeyden derindi. Babamın ölümünden sonra yaptırmıştım. Çünkü babamın öldüğü gün gözü gibi baktığı, en derin bağı kurduğu atı Küheylan da hiçbir sebep yokken ölmüştü.

Belki de sebep aralarındaki bağdı. Babam saatlerce alnını o atın alnına yaslayarak bu bağı kurmuştu. İkisini de aynı gün kaybetmek, o zamanlar için kalbimin üzerinde açılan en büyük yara olmuştu. Dövmedeki atın boyun kısmında bir pusula vardı. Kuzeyi değil, güneyi gösteriyordu. Zira hiçbir zaman herkesin doğru bilip gittiği yoldan gitmemiştim. Benim pusulamda kuzey ben nereye gidersem orasıydı. Tıpkı özgür bir at gibi.

İç içe geçmiş at ve pusula dövmesinin altında ise taç yapraklı çiçekler vardı. İşte bu benim değil, üniversite zamanlarında öfke kontrol sorunum için gittiğim terapistimin fikriydi.

"Kendini neye benzetiyorsun?"

"Yolunu kaybetmiş, hırçın bir at."

"Belki de seçtiği yol dikenlidir. Ona adımlayabileceği yumuşak bir zemin ver."

Tamam, at ve pusula dövmesinin altına çiçek ekleme fikri tam olarak terapistimin olmayabilirdi. Ama ima ettiği şey bence buydu. Lakin benim kendime eklediğim çiçekler dahi dikenliydi. Atın toynaklarına daha çok batmış olmalı ki yolumu hâlâ bulamıyordum.

Kenan'ın sorusuna cevap vermedim. Sinirle soludum.

"Artık defolup gidecek misin?"

Kahkaha attı. Uyuz bir gülümsemeyle geriledi. Bir kere daha şıklattı parmaklarını. Fiko yanında bitti. "Yakında yeniden görüşürüz," derken keyifle arabaya kurulmuştu. Cengiz tekrar yanıma geldiğinde sinirden dudaklarımı kemirmekle meşguldüm. Kralşan ise bütün uğursuzluğunu alarak uzaklaşmıştı.

"Kenan Kralşan'la ne alakan olduğunu seni tanıdım tanıyalı asla çözemediğimi söylesem ne dersin?" Son zamanlarda karşıma çıktığı her yerde Cengiz de yanımda olduğundan olaya az çok hâkimdi. Tabii benim anlattığım kadarıyla.

Başımı umutsuzca iki yana sallayıp, "Ben de çözemediğimi söylerim," dedim.

"Sana..." dedi. Yutkundu. Toparlamaya çalıştı. "Âşık olma ihtimali üzerinde durmalısın bence."

Öğürür gibi yaptım. Mide bulandırıcı bir ihtimaldi. Derdi aşk falan değildi. Rahatsız edip huzursuzluk vermekti. Ses etmedim. Bu gerçeği de kendime sakladım. Bu hayatta yaptığım en iyi şey buydu zaten. Her şeyi bildiğim hâlde bilmiyor gibi davranmak.

"Midemi bulandırmadan sus."

Kahkaha attı. Sıcağa rağmen içinde bulunduğum durum keyfini yerine getirmiş gibiydi.

"Büyük bir krallığın sultanı olabilirsin. Aptallık etme! Mücevherleri düşün!"

Bu sefer gergin olan bendim. O uğursuzla ilgili hiçbir ima ve şakayı kaldırabilecek gibi değildim. "Cengo, bir kes ya!" diye huysuzlandım. "Durum bildiğin gibi değil. Onun derdi başka."

"Ne?"

Beni deli etmek.

Cevap vermedim. Artık onun hakkında konuşmak istemiyordum. Çekime devam ettik. Yaklaşık bir saat sürmüştü. Çekim dışında kendime saklamak için de fotoğraf çekmek istiyordum. Boynumdaki kamerayı kaldırdım. Uzaktan dahi olsa Beyrut Limanı'nı çekmek, denizi görmek onu görmemle bozulan göz kalitemi yerine getirebilirdi. Kamerayı odakladım. Fotoğraf değil de video ayarında olduğunu anladığımda geri çekip düzeltmek adına sağa döndüm ve kadraja giren şeyle duraksadım.

Biri koşarak bize doğru geliyordu. Kamerayı kapatmadan gözlerimden geri çektim. Bu noktada görüntüm daha da netleşti. Bu bir terör örgütü üyesi değildi. Bu bir Türk askeriydi. Göze çarpan ilk şey ise heybetli cüssesiydi. Ardı sıra koşan diğer askerleri gördüğümde ise bakışlarım daha da kısıldı. Bir şeyler diyorlardı sanki ama ses pek de duyulmuyordu.

"Bize mi sesleniyor onlar?" dedi Cengo.

Anlamadım, dercesine dudak büzdüm.

"Kaç!" diyen sesi bu noktada kulaklarıma değdi. "Kaçın! Uzaklaşın!"

Artık daha da yakındaydılar. Ne olduğunu anlayamamıştım ama etraftaki herkesin kaçmaya başladığını fark edince Cengo'yla aynı anda kameralara sarıldık.

"Çabuk, Cengo. Bir şey oluyor. Habere girmemiz lazım."

Onayladı. Aceleyle haber kaydını açmaya çalışıyorduk ki az önce kadraja giren asker anında aramızda belirdi. Cengiz'in kamerasını bir eliyle sağa

iteledi. Beni ise kolumdan kavradığı gibi ileri sürükledi. "*Go away!*" diye bağırdı. "*Now!*"

Git buradan! Şimdi!

Sesinde kırk leş olabilirdi. Bu tonun çarpıcılığına daha sonra odaklanacaktım. Bu kadar panik olduklarına göre gerçekten beladaydık. Başındaki kask ve ağzını tamamen kapatan bandanadan yüzünü seçmek zordu ama kahve gözleri oldukça keskindi. Bu çekiştirmesine anlamsızca ayak uydurduk. Daha doğrusu ben uymak zorunda kaldım çünkü iri cüssesi beni çekiştirirken başka bir seçenek bırakmıyordu.

Kolundaki Türk bayrağını fark edince, "Türk askeri misiniz?" dedim. "Biz de Türk'üz. Muhabiriz."

Asker kolumu daha da hızlı koşmam için çekmeye devam etti. "Öyle mi?" dedi Türkçe. "Hızlıca şuradan defolun o zaman! Çabuk!" Tam anlamıyla kükredi. Türk olduğumuzu belli etmeden önce daha kibar olduğu acı bir gerçekti.

"Altı yönü, derhâl tahliye, Tönge!" diyen bir ses duyuldu telsizinden.

"İlgileniyorum komutanım," dedi. Kulaklığına konuşuyordu. Bu noktada başını geri çevirdi ve gözleri limana takıldı. Adımları yavaşladı. Ben koşmaya devam ettiğim için eli kolumdan sıyrıldı. Geriye dönüp, bakmadan edemedim. "Zülfikar limandan uzaklaştı mı?" diye bağırdı. "Lan, Zülfikar!"

Artık telsizden ne cevap geldiğini duyamayacak kadar uzağındaydım. Cevap her neyse derin bir nefes verir gibi oldu. Ben ise bu ânı kaçıramazdım. Kamera hâlâ kayıttayken askere ve arkasındaki limana odaklandım. "Burada bir şeyler oluyor," dedim nefes nefese. Asker dönüp tekrar bana doğru koşmaya başladı. "Henüz ne olduğunu anlayamadık ama siviller hızlıca tahliye ediliyor."

Önce kulakları sağır eden bir ses duyuldu. Sonra ise büyük bir uğultu. Patlama? Düşme? Çığlık?

Ne olduğuna karar veremedim. Aynı anda hepsi birbirine karıştı. Gözlerimin gördüğü son şey bana doğru koşan iri yapılı askerle onun hemen arkasından patlayan dev bir alev topu oldu. Bedenim geri mi savruldu, düştüm mü yoksa canım acıyor muydu ayırmak bir hayli zordu. Derin bir hissizlik bulutu içindeyken bildiğim tek şey buranın oldukça karanlık oluşuydu. Sırtımın sert bir zemine çarptığını hissettim sadece. Acı yoktu. Hisler vardı. Kulaklarımdaki uğultu büyüdü. Zihnim karanlığa gömüldü. Çıkmak için

direndim. Ayağa kalkacağına emin olmadıkça düşmek âcizlikti benim dünyamda. Burada ayağa kalkacağıma emin değildim. Düşemezdim. Çekildiğim dipsiz kuyunun köşelerine zorla sapladım tırnaklarımı.

Düşemezdim. Düşemezdim. Düşemezdim.

Ve o an acıyı hissettim. Yüzümde, kollarımda, bacaklarımda, sırtımda, her zerremde. Derin, keskin bir sızı tenimin her hücresinde gezindi. Üzerimde başka bir bedenin ağırlığı, kollarını bana dolamış başka bir gövde vardı sanki. Mengene gibi sıkıştırıyordu beni. Bu kokuyu biliyordum. Yanık, kül, savaş ve kan kokuyordu. Tam olarak *ölüm* gibi kokuyordu. Ama acı daha büyüktü. İnleme sesi doldurdu kulaklarımı. Bunun kendi sesim olduğunu, sesleri bedenimde yayılan acıyla eşdeğer şekilde duymaya devam ettiğimde kavradım.

Üzerimdeki ağırlık hafifledi ama kolların beni yeniden sarmaladığını hissediyordum. Gözlerimi açmak istedim. Zordu. Kirpiklerimin ucunda tonlarca ağırlık vardı sanki. Yüzümün sağ köşesinde, hemen kulağımın altından başlayarak çeneme kadar inen ince bir yol vardı. İğneler batıyordu. En derin acı buradan yayılıyordu sanki.

Uğultular ve sesler arttı. Çoğunu anlayamadım. Bağırışlar, feryatlar, ağlayışlar ve siren sesleri birbirine karıştı. Aradan bana en yakın olan sesi seçmeyi başardım sadece.

"İyi misin?" diye soran sert bir el yüzümde gezindi. Uğultulardan sesin kime ait olduğunu seçemiyordum.

İnlediğimi duydum ama idrak edemedim. Tepkilerim benim kontrolümde değildi.

"İyi olacaksın!" dedi. Bedenime sarılı kollarını bacaklarımın altında ve sırtımda hissedince inleyişim büyüdü. Durmalıydı. Bütün kemiklerim kırılmış gibiydi. Acı devasaydı. "Tamam," dedi. "Kıpırdamıyoruz." Gerçekten de durdu. Gözlerimi aralamaya çalıştım. Başaramadım. Kirpiklerim birbirine dolanmış gibiydi. "Herkes iyi mi?" dedi. Uğultular büyüdü. "Saat altı çeyrek, acil yardım gerek! Ağır yaralı bir kadın var!"

Ben miydim o kadın?

Telsiz hışırtıları duydum. "... çok yoğun, ulaşım zor, yollar hasarlı. Ambulans..." Gerisini anlayamadım. Uğultu kümesi büyüdü.

"Siksinler!" diye yükseldi.

Gözlerimi en sonunda aralamayı başardığımda her şey büyük bir toz bulutundan ibaretti. Yanık kokusu geniz yakacak kadar acıyken ağzımın

içinde kan ve kül tadı vardı. Sis bulutunun hiç aralanmayacağını sandım. Belki de gözlerimi açmayı başaramamıştım. Gözlerim tekrar kapanırken sisin içinde bir sima belirdi. Başında kaskı, yüzünde bandanası olan o asker. Koyu kahve gözlerinin etrafı toz, toprak ve is lekeleriyle doluydu. Benim ona baktığımı fark etmedi. Başındaki kaskı çıkarıp bir hışımla yana savurdu. Sonra ise ağzındaki askeri fuları hızla aşağı çekti. Derin bir nefes alarak soluklandı. Saçları oldukça kısa kesilmişti. İs, kan ve tozla kaplı yüzünde koyu kahve gözleri haddinden fazla parlıyordu. Sert yüz hatlarına rağmen küçük ve şekilli sayılabilecek bir burnu vardı. Çenesinin hemen altındaki derin çukur ise en akılda kalıcı detaydı.

Ölüyordum sanırım. Ama hayatım bir film şeridi gibi gözümün önünden geçmiyordu. Belki de bir hayatım hiç olmamıştı. Hissettiğim tek şey acı ve boşluktu. Bakışları bana indi. Kısa bir an için bakışlarımız kesişti. Boşluk yerini minik bir an için serin bir rüzgâra bıraktı. Sanki durgun bir suyun içine bırakıldı bedenim. Onca acıya rağmen kalbimin etrafını anlamsız bir huzur sarmaladı. Yabancıydı ama bir o kadar da tanıdıkmış hissi vardı. Aceleyle boynundan çözdüğü askeri bandanayı boynumun sağ tarafına, şahdamarımın üzerine sıkıca bastırdı. Bedenimdeki acı şimşek misali kanımda süzülürken istemesem de gözlerim yeniden kapandı. Boşluk geri geldi.

Sanırım falan değildi. Ölüyordum.

"Ölmüyorsun," dediğini duydum. Sesli düşündüğümü fark edemeyecek kadar kontrolümden çıkmıştı bilincim. "İyi olacaksın. Diren!" Canımın acısını ve inleyişlerimi umursamadı. Kollarını tekrar bacaklarımın altından ve belimden aşırdı. Bu noktada inleyişim acı dolu, keskin bir feryat olarak döküldü dudaklarımdan. Kemiklerim ciğerlerime batıyordu sanki. Bedenimin yerden yükseldiğini hissettim. O âna kadar yattığım yerin bu denli sıcak olduğunu hissetmemiştim. Üşüdüm. İrkildiğim için de kesik iniltilerimin arttığını duyuyor ama hiçbirinin bilincinde olamıyordum.

Sıcak bir gövde içine çekti beni. Koşuyordu. Bedenim sarsıldıkça iniltilerim büyüdü. Hiç zorlanmadan daha çok çekti gövdesine. Acı hafifledi. Yerine tenimi uyuşturan bir sıcaklık yayıldı. Belki de acıdan uyuşmuştum. Hiçbir şeyi bilemeyecek kadar dipteydim. Gittiği yer her neresiyse yaklaştıkça siren sesleri artıyordu.

"*HELP!*" diye bağırışı kulak tırmalayacak kadar şiddetliydi. "*SERİOUSLY WOUNDED!*"

Ağır yaralı...

Etrafımdaki uğultu karıncalandı. Düşmemek için tutunduğum kuyunun kenarları tırnaklarımdan akan kanlarla dolmuştu sanki. Daha fazla tutunamadım. Tırnaklarımı sökerek, duvarlara kanlı tırnak izleri bırakarak o kuyunun en dibine düştüm. Düşmeden önce hissettiğim son şey sızlayan yüzümün sağ yanındaki sıcak parmak uçları oldu. Şahdamarımın üzerindeki baskı azaldı. Bedenim başka bir zeminle buluşurken sıcaklık ve güçlü kollar uzaklaştı. Yerine başka soğuk eller geldi. Karanlık içine çekti. Her şey yeniden eskisi gibi kara bir kışa, içimi titreten bir ayaza döndü.

Seçimler insanı ya yüceltirdi ya da en dibe gömerdi. İyi bir seçim, üzerine çok düşünülmeden yapılan seçimdi. Zaaflar ayak bağı, merhamet yürek kapanı, duygular ise iyi seçimlerin önündeki ağlardı. İnsan kendini yüceltmek istiyorsa bütün bağlardan sıyrılmalıydı. Kenan Kralşan bütün hayatı boyunca böyle yaşamıştı. Doğduğu ev -yani ini- cennete boyanmış bir cehennemdi. Şikâyetçi değildi. Hiçbir zaman olmamıştı. İçinde yanan ateş zaten cehennemin ta kendisiydi. Merhamet yoktu. Zaaf yoktu. Duygu yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı. Küçükken dahi bir hayvana acımamış, canını yaktığı hiçbir arkadaşı için içi sızlamamıştı. Bu odada bulunan herkes, elinde tuttuğu bu gücü ona babası Mahir Kralşan'ın verdiğini düşünse de yanılıyorlardı.

O, bu gücü kendi babasının bile boğazına bıçak dayayarak kazanmıştı.

Türkiye'nin en büyük mafya babasının oğlu olarak bilinirdi. Bu sıfattan kurtulmak için her şeyi yapabilirdi. Hiçbir ismin gölgesinde kalmaya tahammülü yoktu. Babasının bile. Başarmıştı da. Ülkedeki yeraltı bağlarının hepsini eline almıştı. Her mafya babasının boğazına bir ip geçirip ucunu kendine bağlamıştı. Ona sorulmadan hiçbir adım atılamazdı. Ne bir ticaret, ne bir anlaşma ne de ölüm. Şu an içinde bulunduğu kurul dünya genelinde en büyük mafyaların toplandığı bir meclisti. Buraya girmeyi başaran tek Türk mafyası oydu. Bunu ülkedeki bütün ipleri eline almayı başararak elde etmişti. Kanla ve zorla.

Buradaydı. Dünyanın en büyük yeraltı isimlerinin bulunduğu kurulda.

Her yıl başka bir ülkede toplanırlardı. Bu yıl ise Beyrut'talardı. Uzun masanın en ucunda oturan siyahi adama odaklandı. Masanın etrafını saran beş kişi vardı. Türkiye'den Kenan Kralşan vardı. Yanında oturan esmer kadın Arnavutluk'un en büyük yeraltı ağını kuran Blarta Balla'ydı. Yüzündeki tatlı ifade oldukça yanıltıcıydı. Güvenilecek en son kişi dahi değildi. Onun yanında Meksika karteli Andres Fernando Jovan vardı. Dağınık siyah

saçları, beyaz atleti ve üzerine giydiği mavi tonlardaki gömleğiyle fazlasıyla umursamazdı. Göğsünü aşıp boğazına kadar gelen dövmeleri teninde tek bir boşluk bırakmıyordu. Onun yanında Japonya'dan Yakuza Yuma Kato vardı. Siyah takım elbisesinin içinde ifadesizdi. Diğer yanındaki Domenico Russo, İtalyan olduğunu belli edecek kadar şık bir lacivert takım giymişti. En uçta oturan ise Rus mafyası Dimitri Volodin'di. Kel kafasında ayı dövmesi vardı ve iki metre boyuyla aralarına sığmadığı için en sona atılmıştı.

Onlar en güçlülerdi. Seçilmiş olanlardı.

"*Welcome*," dedi siyahi. Kulaklarında simultane çeviri yapan kulaklık vardı. Hepsi kendi dilinde anladı. Onaylar bir şekilde ciddiyetle başlarını salladılar.

İngilizce konuşmaya devam etti. Onlar ise kendi dillerinde anlamaya.

"Sizler, yani seçilmiş olanlar," dedi siyahi. "Düzende çatlak var mı?"

Hepsi kendi dilinde cevapladı.

"Hayır!" dedi Kenan Kralşan.

"*Jo*!" dedi Blarta Balla.

"*No*!" dedi Andres Fernando Jovan.

"*İiye*!" dedi Yuma Kato.

"*Het*!" diye homurdandı Dimitri Volodin.

Siyahinin yüzü tatmin olmuş bir gülümsemeyle kuşandı. Ağlar ve sistem, kontrollü işlemeliydi. Düzensizlik kaos doğururdu. "Son seçilen ayağa kalksın," dedi.

Dimitri Volodin oturduğu yerden ağır ağır ayaklandı. Dev cüssesi arkasındaki sandalyeyi devirir gibi olduğunda yakalayıp sabitledi.

"Teslim ettin mi?" dedi siyahi adam.

Başını salladı. "Evet," dedi kendi dilinde.

Bu meclise girmek isteyenlerin tek bir amacı vardı: İsmini daha fazla duyurmak. Meclistekilerin ise tek bir görevi vardı: Yeni bir kimyasal silahı korumak. Sıradan bir silah değildi. Bir suya veya havaya karıştığında dünyanın yarısından çoğunu yok edebilecek bir veba kadar ve bir bombayla birleştirildiğinde kocaman bir ülkeyi radyasyona boğacak kadar etkiliydi. Her beş yılda bir bu silah dünyanın başka bir bölgesine saklanırdı. Konumu ise sadece onu saklamak için en son görevi devralan kişi bilirdi. Hepsinin burada bulunma amacı güçtü.

O silah beş yıl boyunca kimin gözetimi altındaysa güç onun eline geçerdi. Burada bulunan herkes kurul temsilcisi olarak ona hesap verirdi. Beş yıldır gücü elinde tutan Dimitri Volodin'in canı elinden giden güç yüzünden bir hayli sıkılıyordu.

"Görevini hakkıyla yerine getirdin," dedi siyahi. Eliyle tekrar sandalyeyi işaret etti. "Oturabilirsin."

Dimitri genzinden bir homurtu çıkararak tekrar yerine kuruldu. Bakışları Balarta Balla'ya takıldı. Bu tatlı simaya sahip bebeksi, esmer kadın birkaç hafta önce canını yeterince sıkmıştı. Hesap vermesi gerektiği hâlde onu yok saymıştı. Güç elinden gitmese onu gırtlaklayacaktı. Elindeki kozları yanlış bir günde kaybetmişti. Gücü giden, gücü eline alanın dediklerini yapmaya mecburdu.

Hepsi gergin bir sessizlikle yeni seçilenin kim olacağını bekledi. Bakışları belli etmeden birbirini yokladı. Gerginlikle soludular. Siyahi adam öne doğru eğildi. Elinin altında sakladığı şeyi masanın üzerine iteledi. Bu, yeni güç sahibini seçecekti. Hepsi huzursuzdu ama büyük bir soğukkanlılıkla beklediler. Siyahinin bakışları her birinin üzerinde gezindi. En sonunda elinin altındaki şeyi masanın ortasına doğru iteledi. Aynı saniyelerde, "Kenan Kralşan," derken sesi pürüzsüzdü. "Güç artık sende."

Masanın üzerine fırlatılan şey eski bir telefondu. Kenan adını duyduğu gibi ileri atılıp tam masanın ortasına gelen telefonun üzerine avucunun içini bastırdı. Bunu beklemiyordu. Meclise daha yeni girmişti. Ama içinde kabaran güç devasaydı. Zafer dolu bir kahkaha atma isteğine zorla hâkim oldu.

"Elindeki telefonda saklaman gereken şeyin koordinatları ve kasasının şifresi var," dedi siyahi. "En güvenli yere notlarını al. Telefon iki saat içinde kendini imha edecek."

"Emredersiniz," diye mırıldandı.

Beş yıl boyunca sadece kendi ülkesinin değil, bu mecliste bulunan her ülkenin ipleri elindeydi. Damarlarında kabaran güçle göğsü şişti Kenan'ın. Döktüğü her kana değiyordu.

"Olamaz!" diye ileri atıldı Yuma Kato. Elini masanın üzerine vurdu. "Meclise daha yeni girdi. Hemen böyle bir sorumluluk verilemez!" On yıldır sıranın ona gelmesini bekliyordu. Daha fazla itaate tahammülü yoktu.

Gözleri kısıldı siyahinin. "Meclis sorgulanamaz," dedi.

Çekik gözleri irileşti. "Gücünü kabul etmiyorum!" Tek hamlede masadan kalktı. Büyük bir öfke içindeydi. Gözleri önce bir önceki güç sahibi Dimitri'ye kaydı. Sonra ise Kenan'a. "Daha fazla yeni yetme çocuklardan emir al-"

Gerisi gelmedi. Odada tek bir silah patladı. Yuma Kato, aniden alnının ortasında açılan delikten sızan kanlarla beraber önce masanın üzerine düştü. Tutunmaya çalıştı ama olmadı. Masanın üzerinden sıyrılarak yere devrildi. Gözleri açık kaldı. Etrafını kan gölü sarmaya başladığında kim tarafından vurulduğunu dahi anlayamadan nefesi kesilmişti. Artık mecliste değildi.

Siyahi elindeki silahı usulca masanın üzerine bıraktı. Bakışlarında hiçbir ifade yoktu. Denileni sorgusuzca yapan bir robot gibi duygusuzdu hareketleri. Masadaki her bir üye tedirgin bakışlarını ona çevirdi. O ise koltuğunda tekrar geri yaslandı. "İtaatsizlik kabul edilemez," diyerek meclisin diğer bir kuralını buz gibi bir sesle belirtti. Onun yerine geçmek için bekleyen sayısız aday vardı. Gereksiz isyanlar zaman kaybıydı.

Hepsi sessizdi. Hiçbirinin bakışları yerdeki Yuma Kato'ya değmedi. Siyahi, ellerini masanın üzerinde bağladı. Hareketleri ağırdı. "Her mükâfat arkasından bir nankörlüğü getirir. Ele alınan her güç kibri biraz daha besler. Bu da..." dedi. Bakışları Kenan'daydı.

Kenan gerisini, "İhaneti doğurur," diyerek tamamladı. Ezbere biliyordu bu yemini.

Güzel, dercesine başını salladı siyahi. Sandalyesinde yeniden geri yaslandı. "Olası ihanetinin bedelini sun, Kralşan." Kısa bir sessizliğin ardından, "Bize en kıymetlini sun," diye ekledi.

Meclisin kurallarından biri de buydu. Beş yıl boyunca bu silahı koruyup, gücü elinde tutacak olan, meclise bir kefil sunardı. Bir can. İhanet ederse, silahı kullanırsa, satarsa ya da yakalanırsa meclis onu öldürmeye gelmeden önce o, hayatında en kıymet verdiği kişiyi öldürmeliydi. Hayatta kalmasının bedeli buydu. Bir önceki seçilmiş olan Dimitri'nin kefili annesiydi. Artık özgür olduğunu belirtmek adına Dimitri'nin arkasında beliren bir adam önüne annesinin fotoğrafını bıraktı.

Kısa bir an için düşündü Kenan. Buraya gelmeden önce seçileceğine ihtimal vermediği için bunu düşünmemişti. En kıymetlisi, kız kardeşi Irmak'tı. Ama onu bu kurtlar sofrasına atamazdı. Babası? O kadar kıymetli değildi. Annesi? Yoktu. Üvey annesi? Sıralamaya almaya bile değmezdi. Beyninde düşünceler hızla gezindi. Bütün ihtimalleri taradı. En son önünde

tek bir sima belirdi. Her şeyin bir nedeni vardı. Hayatta hiçbir şey tesadüf değildi. Artık buna emindi.

Elini ceketinin iç cebine attı. Buraya gelmeden önce nerede, ne yapıyor diye bilgi için istediği dosyadan fotoğrafını alıp, cebine koyduğu kişi tam olarak elinin altındaydı.

Ahuzar.

Parmakları fotoğrafın üzerinde gezindi. Koyu kahve gür saçlarını dağınık bir örgüyle toplayıp omzundan serbest bırakmıştı. Bir ceylan kadar büyük ve iri ela gözleri, her zamanki tersliğiyle değdiği her yeri yakacakmış gibi bakıyordu. Rüzgârın uçurduğu bir tutam saçı yüzüne dolanmıştı, kulağındaki yoğun küpeler arkasından vuran güneşle parlıyordu.

Bundan bir yıl önce bir muhabirin onu araştırdığını, oldukça da işe yarar bilgiler edindiğini öğrenmişti. İşlem basitti: Yok etmek. Evine öldürmek niyetiyle adam gönderecekken sevgili üvey annesinin herkesten gizlediği kızı olduğunu öğrendiğinde işin rengi değişmişti. Hele de evine gidip o hırçın güzelliğini gördükten sonra işler daha da değişmişti. Basit değildi. Karşı konulamayacak bir asiliği vardı. İlgi çekiciydi. Kenan'a bağırdıkça, onu tersledikçe, gözlerinde dönen alevleri gördükçe daha da çekiliyordu ona. Kolayı sevmezdi. En kıymetlisi değildi belki. Ama şu sıralar en gözdesiydi. Pek sevgili cici annesine karşı kullanacağı bir koz olarak bir köşede durması işine gelirdi.

Çok düşünmedi. Olası ihanetinin bedeli olarak Ahuzar'ın fotoğrafını masanın ortasına bıraktı. Fotoğraf alındı. Meclis kapandı.

Masadaki bütün üyeler gücünü kabul etmek adına Kenan'ın önünde hafifçe başını eğdi. Güç, içinde daha da kabardı. Binadan çıkarken adımları kendinden ölesiye emindi. Fiko arabanın kapısını açtı. Tam arabaya biniyordu ki yer ayaklarının altından kaydı. Büyük bir patlama sesi duyuldu. Bakışlarını liman bölgesine çevirdi. Ses o bölgeden geliyordu. Dumanların yükselmeye başladığını gördüğünde sorgulayan bakışlarını Fiko'ya çevirdi.

"Ne oldu, lan?"

Dudak büzdü Fiko. "Ben bilmem, abi," dedi.

Göz devirmeden edemedi.

"Lan, sen ne bilirsin zaten? Ara ve öğren."

Duyduğu çığlıkları ve patlamayı umursamadı bile. Hızla arabanın arka koltuğuna kuruldu. Fiko birilerini arayıp, neler olduğunu öğrenmeye çalı-

şırken arabanın ön koltuğuna kurulmuştu. Birkaç dakika bekledikten sonra şoför sessizce arabayı çalıştırdı.

"Abi, liman patlamış," dedi Fiko.

Sessiz kaldı. Bakışları yoldaydı.

"Abi, bir şey daha öğrendim," dedi Fiko.

Bakışlarını yoldan Fiko'ya çevirdi.

"Ne var?"

"Ahuzar Hanım..." dedi Fiko. "Patlamada yaralanmış. Hastaneye götürülüyormuş."

Sessiz kaldı. İçinde beliren endişe kırıntısını görmezlikten gelmeye çalıştı ama ifadesindeki ruhsuzluğu sesine yansıtamamıştı. "Durumu nasılmış?" Onun hayatını kendi hayatına karşılık ortaya sunmuştu. Hem da daha beş dakika önce. Ölmesi başına gelebilecek en trajik olay olurdu.

"Ben bilmem, abi," dedi Fiko.

Yine göz devirdi.

"Abi, bir şey daha öğrendim," dedi Fiko.

"Lan, iki dakika konuştun! Bu kadar şeyi nasıl öğrenmiş olabilirsin?" diye yükselmeden edemedi.

"Bazı şeyleri bilirim, abi."

Ofladı.

"Ne öğrendiğimi sormayacak mısın abi?" dedi Fiko.

Kenan aslında buna bir saniye bile tahammül edemeyecekti ama gördüğü en sağlam eleman buydu. Ondan başkasına güvenemezdi. "Ne öğrendin, Fiko?" dedi tane tane.

"Patlamadan dolayı her yer polis kaynıyormuş. Özel harekât ve her ülkenin askeri çıkışları tutmuş. Yollar hasar görmüş. Çıkış zor."

İşte bu noktada ciddileşti. Ceketinin iç cebindeki telefona kaydı eli. Yarım saati gitmişti zaten. Bir buçuk saat içinde içindeki bilgileri güvenli bir yere almalıydı. Bunu uçağında yapmayı planlıyordu. Bilgiler kendini imha etmeden koordinatlar ve şifre alınmalıydı. Uçağa ulaşamazsa bunları yapamazdı. Kimseye güvenip bilgileri paylaşamazdı. Kâğıda yazsa? Telefonuna kaydetse?

Olmaz, dedi içinden kesin bir dille. *Ya polis veya asker arama yaparsa?*

Olmaz! Olmaz!

Nereye saklayacaktı?

Beyninde sayısız ihtimal gezindi. Hiçbirinin ucunu tutamadı. Elini dudağına atıp dirseğini cama yasladı. Gücü eline aldığı ilk anda böyle bir kaos kabul edilemezdi. Parmakları dudaklarını ezerken ceketinin cebinden kurşuni roma parasını çıkardı. Bu para elindeyken daha hızlı düşünüyordu. Zihninde hızla gezinen her bir düşüncesine eşdeğer olarak uzun parmakları parayı çevirdi. Düşüncelerin ucunu tutmak zordu. Zifirî gözleri dışarıyı yokladı. İnsanlar ne olduğunu anlamak adına patlama olan yere koşuyordu. Yüzleri panik ve merak doluydu. Derken bakışları gökyüzüne kalktı. Mavi falan değildi. Griydi. Koyu bir gri. Hoşuna gitti. Güneşi sevmezdi. Para daha hızlı döndü parmaklarında. Düşünceler ve ihtimaller hızlandı.

En iyi seçimler, üzerine çok düşünülmeden yapılan seçimlerdi.

Hep bu doğrultuda yaşamıştı. Asla da yanılmamıştı. Beyninde dönen sayısız ihtimal varken gri sislerin arasından süzülen bir kuş sürüsü gördü. Anlık bir görüntüydü. Hemen kayboldu. Yere, kaldırım kenarındaki çiçeklere takıldı bakışları. O da saniyelik bir görüntüydü. Arabanın ilerleyişiyle kayboldu. Parmaklarının arasındaki para durdu. Zihninde dolaşan ihtimallerden ve seçeneklerden, üzerine en az düşündüğünün ucunu yakaladı. Sıkıca kavradı. Parayı parmaklarından avucunun içine aldı. *Hiçbir şey tesadüf değildir.* Bu fikrini yineledi. Belki de en anlamsız zamanda, hiç beklemezken onun varlığını öğrenmesinin amacı da tam olarak bunun içindi. Bugün aynı anda, aynı yerde olmalarının da bazı şeyleri yeni fark etmesinin de...

Bakışları önüne dönerken gözleri kısıldı. "Fiko," dedi.

"Buyur, abi."

Dediği şeyin üzerine çok düşünmedi. En iyi seçim olduğuna inandı. İnanmak, en kötü seçimleri bile lehine çevirebilirdi. Verdiği emir de tam olarak bununla aynı doğrultudaydı. "Hastaneye sürün," dedi derin bir nefes verirken. Yine aynı hayat üzerine bir kumar daha oynadı. "Beni ona götürün." Bakışlarını yeniden cama çevirdi. *Ona...* Az önce hiç düşünmeden bir kumar masasında canını ortaya attığı kadına. "Ahuzar'a."

2. BÖLÜM

"Korku dağlarının yürekçisi,
Ölüm denizlerinin kürekçisi;
Öyle suskun oturuyor şişenin başında,
İçtiğinin hem hırsızı hem bekçisi.
Onu kırmış olmalı yaşamında birisi.
Dinledikçe susması, düşündükçe susması...
Tek başına iki kişi olmuş kendisiyle gölgesi,
Heykelini yontuyor yalnızlığın ustası..."
- Özdemir Asaf

Günümüz...

Askeriye koridorlarında sakin adımlarla ilerlerken Timur'un etrafını saran tek ses postallarından çıkan gıcırtılardı. Başı dik, adımları ağırdı. Çağırıldığı odanın kapısına geldiğinde omuzlarını daha da dikleştirdi. Kapıyı iki kere vurup içeriden gelecek sesi bekledi.

"Gel," dedi Bahtiyar Albay.

Kapıyı açıp içeri girdi. Koyu kahve tonlarındaki oda boğuk ve basıktı. Onu her zamanki gibi tek bulacağını sanıyordu ama yanılmıştı. Bahtiyar Albay'ın oturduğu masanın ön tarafındaki koltuklarda karşılıklı iki adam daha oturuyordu. Biri -Bahtiyar Albay'dan önceki- Hayri Albay'dı. Aynı zamanda Timur'un öğretmeni ve komutanıydı. Aylar önce emekli olmuş, göçünü toplayıp memleketi Sinop'a dönmüştü. En son can dostu Murathan'la Gökçen'in üç ay önceki düğünlerinde görmüştü Hayri Albay'ı.

Onun karşısındaki adamı ise ilk defa görüyordu. Yaşlı değildi, elli yaşlarında ya var ya yoktu ama aklar bir kar misali kaplamıştı saçlarını. Sert çehresindeki ifadesizlik, odanın soğukluğunu daha da artırıyordu sanki.

"Gel, Tönge," dedi Bahtiyar Albay.

Denileni yaptı. İçeri girip, kapıyı kapatırken asker selamını verdi.

"Emredin, komutanım!"

İlk defa gördüğü adamın bakışları pürdikkat ondaydı. Hissetti ama umursamadı.

"Nasılsın, Tönge?" diyen bu sefer Hayri Albay'dı.

Ezbere bildiği cevaplardan birini vererek, "İyi, komutanım," dedi.

Hayri Albay gülümsedi. Başını ağır ağır aşağı yukarı sallarken Bahtiyar Albay odanın ortasındaki tek koltuğu işaret etti. "Otur."

Huyu değildi ama gerildi Timur. Bakışları tedirginlikle hepsini yoklarken, bir bok yiyip yemediğini düşündü. En sonuncu görevlerinde sağlam getirmeleri gereken adamı alnının ortasından vurması geldi aklına. Ama vurmasaydı tim arkadaşı Aybüke, ense köküne mermi yiyecekti. Başka seçeneği yoktu. Bu, başına bela açar mıydı? Şüphesini her zamanki gibi yansıtmadı. Umursamazlık zırhıyla ilerleyip işaret edilen koltuğa oturdu. Oda kısa bir süre için sessizliğe gömüldü. Hayri Albay, Bahtiyar Albay ve yabancı adamın bakışları birbirinin üzerinde gezindi. Sonra hepsi birden Timur'a odaklandı.

Boş bir bakışla karşılık verdi Timur.

"Eleman bu mu yani?" dedi yabancı. Sesi kalın ve garip bir şekilde hışırtılıydı.

Hepsi hâlâ Timur'a bakıyordu. O da ifadesizce onlara bakmaya devam etti. Amaçları neydi?

"Bu," dedi Hayri Albay. "Özel kuvvetlerden Üsteğmen Timur Tönge." Sesinde belli belirsiz bir gurur vardı. Elinde büyümüş askerlerden biriydi. Timur bilmese dahi Hayri Albay onunla hep gurur duymuştu. Bazen en güvendiği sağ kolu olmuştu. Sorgularda konuşmayan teröristler onunla geçirdikleri beş dakika içinde bülbül gibi şakırdı. Kendine has yöntemlerine Hayri Albay hiç karışmamıştı. Sessizliği ve ağır duruşuyla özel kuvvetler için biçilmiş bir kaftandı.

"İyi bir asker," dedi Bahtiyar Albay. "Şüpheniz olmasın."

Yabancı adam sırtını oturduğu deri koltuğa yaslarken çıkan gıcırtı sesleri huzursuzluk seviyesini artırıyordu.

"Bana iyi olan değil, en iyi olan lazım, Hayri."

"En iyisi zaten," dedi Hayri Albay. "Öyle olmasa şu an karşında olmazdı. Sıradan bir adamı karşına çıkarmam. Hem ona en çok benzeyen o."

Kime?

Bunu sesli sormadı tabii ki. Bakmakla yetindi.

Yabancı adam ikisini de yokladı. "Farkındayım," derken derin bir nefes verdi ve oturduğu yerden ayaklandı. Bir eliyle lacivert kravatını düzelterek kapıya doğru ilerledi. "Özeti geçin, detaylar için bana gönderin. Vakit yok. Bekliyorum." Başka hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Arkasından bakan Timur hâlâ ifadesizdi. Hayri Albay derin bir nefes verirken Bahtiyar Albay yüzünü ekşitti. Çıkan adamın egosu yüzünden başına korkunç bir ağrı saplanmıştı.

Hayri Albay bu ifadesini görüp, "Bahtiyar!" diye uyardığında ise göz devirdi. Timur'a odaklanmayı tercih etti. "Az önce çıkan adamı tanıyor musun Tönge?"

"Hayır, komutanım."

"MİT Müsteşar Yardımcısı, Teoman DOĞU."

Kaşları hafifçe kalkarken ifadesizliğini korumaya çalıştı. Fotoğraflarını görmüş, adını duymuştu ama gerçek hâli daha farklıydı. Ya da o hiç dikkat etmemişti. Bu daha olasıydı.

Bahtiyar Albay, "Kısaca anlatalım," diyerek konuya giriş yaptı. "Senin için burada."

Bu noktada ilk defa başını hafifçe sağa eğdi Timur. Konuşmadı. Ama ifadesi her zamanki gibi düşündüklerini anlatmaya yetti.

Senin için derken?

"Teoman benim yakın dostumdur," dedi Hayri Albay. "Benden bir ricada bulundu. Özel bir görev için en güvendiğim, en yetenekli askerimi istedi."

Verilen hiçbir emri sorgulamazdı ama bunu sorgulamadan edemedi Timur. Zira o en iyisi değildi. Biliyordu. En iyisi, yakın dostu Murathan Karakurt'tu. Özel görevler için seçilen daima oydu. İşine de geliyordu Timur'un. Dağda gezinmek daha cazipti. İnce işlerle uğraşamayacaktı. "Ve aklınıza direkt ben mi geldim?" derken sesi şüphe doluydu.

Cevap netti.

"Hayır, Karakurt geldi."

Verilen cevap da netti.

"O zaman ben neden buradayım?"

Dikleşti Hayri Albay. "Bu görev için bize kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adam lazım, Tönge." Kalın, beyaz kaşları gözlerini gölgeledi. "Karakurt'un artık kaybedecek çok şeyi var. Zaafları var." Çenesini Timur'a doğru dikti. "Senin var mı?"

Sessiz kaldı. Yoktu. Timur'un uzun bir süredir canından başka kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Ve Hayri Albay haklıydı. Murathan evlenmişti. Üstelik eşi hamileydi. Artık bir ailesi vardı. Aile, en büyük zaaftı.

"Ne yapmam isteniyor?" diye sordu hiç beklemeden.

"Bilmiyoruz," dedi Bahtiyar Albay. Masasının üzerindeki büyük, sarı zarfı kavradı parmakları. "Eğer kabul ediyorsan görev bunun içinde. Al ve en alt kattaki sorgu odasına in. Teoman gerekli bilgileri sana anlatacak. Yok, kabul etmiyorum diyorsan..."

Timur, bütün heybetiyle oturduğu yerden ayaklanınca kelimelerinin gerisini getirme gereksinimi duymadı Bahtiyar Albay. Üç adımda önünde belirdi Timur. Elindeki dosyayı aldı. Fazla düşünmesine gerek yoktu. Devleti ne derse onu yapardı. Eğer bu görev için o uygun görüldüyse reddetme gibi bir ihtimali kendine vermiyordu. Hayri Albay'ın ona bakarken dudaklarında oluşan *doğru tercih olduğunu biliyordum* tebessümünü görmedi.

"Allah yardımcın olsun," dedi Hayri Albay.

"Sağ olun, komutanım!" diye cevapladı. İki komutanına da selam verip arkasını döndü. Tam odanın kapısına geldiğinde Hayri Albay'dan yükselen bir sesle durmak zorunda kaldı.

"Tönge."

Arkasını döndü.

"Komutanım!"

Hayri Albay uzun sayılabilecek bir süre evladına baktı.

"Başın sıkışırsa ne yapacağını biliyorsun."

Biliyordu Timur. Bakışları bunu anlatmaya yetti. Konuşmadı ama Hayri Albay anladı. "Allah yardımcın olsun," dedi sadece.

Timur başını saygıyla eğip odadan çıktığında, saatlerdir tuttuğu soluğunu derin bir nefesle bıraktı. Öne doğru eğilip ağrıyan şakaklarını ovuşturdu.

Bu hâlini gören Bahtiyar, "Hâlinize bakılırsa işi zor," diye mırıldandı.

Soluklandı Hayri Albay. Verilen görevi biliyor ama bilmezlikten gelmeyi tercih ediyordu. Tehlikenin farkındaydı. Ama başaracağına da bir o kadar emindi. Elinde büyüttüğü askerlerden biriydi Tönge. Murathan Karakurt ve Timur Tönge. İkisini evladı bilirdi. Murathan hep bir adım daha öndeydi belki ama Timur kendi kapasitesinin hiçbir zaman farkında olamamıştı. Her şeyde bir adım geri durur, dünya yansa sigarasını yakardı. Sessizce kendi köşesine çekilir, görünmez gibi yaşardı. Onu bildi bileli Tönge ölü gibiydi. Madem öyle, bu sefer dünyayı yakıp sigarasının ucunu bu ateşe yaktırmalıydı.

Öyle de yapmıştı.

Uzaklaşan postal gıcırtılarını duyuyordu. Derin bir nefes daha verirken evladına bütün içtenliğiyle bol şans dilemekten başka bir şey yapamadı.

Koridorda ilerleyen Timur ise elindeki zarfı açma gereksinimi duymamıştı. Gittiğinde anlatırlardı. Durup okumakla uğraşamayacaktı. Üşeniyordu. İçinde ne bir korku vardı, ne bir endişe ne de bir merak. Uzun zamandır yüzdüğü hissizlik denizinin içindeydi. En alt kata indi. Önünde siyah takım elbiseli bir adamın beklediği kapıyı gördüğünde hedefinin orası olduğunu anlayarak adımlarını hızlandırdı. Kapıda bekleyen adam yakasındaki Tönge ismini gördüğünde ona fırsat vermeden, kapıyı açıp kenara çekildi. Sorgular bir bakışla baktı ama yine üşendi. Odaya girdi. Koyu gri sorgu odasını aydınlatan tek ışık başlarının üzerindeki beyaz floresandı. Ortadaki masanın bir ucunda az önce Mit Müsteşar Yardımcısı olduğunu öğrendiği adam oturuyordu.

Teoman Doğu.

İfadesizdi Teoman Bey. Elinde tuttuğu sigaradan bir nefes daha çekip, usulca üflerken keskin bakışları Timur'u dikkatle süzüyordu. İri bir cüsse, dik bir çene ve korkusuz gözler. Hayri'nin, bu iş için en uygun aday olarak onu gösterirken neden kendinden bu kadar emin olduğunu artık daha net anlıyordu. "Otur," dedi. Sigarasını önündeki küllüğe bastı.

Timur denileni yapıp karşısına oturdu. Elindeki dosyayı aralarına bıraktı.

Kaşlarıyla dosyayı işaret ederek, "Okudun mu?" dedi Teoman Bey.

"Hayır."

"Neden geldin o zaman?"

"Gitmemi söylediler."

"Her söyleneni yapar mısın?"

"Devlet içinse evet."

Ciddiydi. Daha da ciddileşti.

"Bu odaya adımını attığın andan itibaren hayatın eskisi gibi olmayacak. Umarım bunun bilinciyle buraya gelmişsindir, Tönge."

"Benim, ülkemden başka bir hayatım yok, efendim."

Aldığı cevabın memnuniyetiyle dudakları belli belirsiz kıvrıldı Teoman'ın. Masanın üzerindeki sigara paketine uzanıp bir sigara daha aldı. Cebinden çıkardığı çakmakla yakıp çakmağı masanın üzerine savurdu. "Güzel, bundan sonra hiç olmayacak," dedi. Sesindeki hışırtı daha da artmıştı. Yanan sigarasından bir nefes çekip üfledi. Dumanlar aralarında minik bir sis bulutu oluşturdu. Boşta kalan eliyle Timur'un ortaya bıraktığı dosyayı ona doğru iteledi. "Aç."

Ağır ağır uzandı. Kalındı. Tereddüt etmeden açtı. Mavi kapaklı kalın bir dosya belirdi önünde. Tam ortasına küçük, uzun bir beyaz kâğıt yapıştırılmış, *Kızılgerdan Operasyonu* diye not düşülmüştü. Kapağını açtığı an yaşlı bir adamın fotoğrafıyla karşılaştı. Arkasına aldığı siyah takım elbiseli adamların içinde, en önde yürüyordu. Yaşlıydı ama esmer teni, ak düşmüş saçları ve sert çehresiyle bir ağırlığının olduğu belliydi. Altında tek bir isim yazılıydı.

O, kelimeleri okurken Teoman aynı anda, "Mahir Kralşan," dedi. "Ülkenin en büyük mafya babası." Sayfaları çevirmeye devam etti Timur, Teoman ise anlatmaya. Sigarasını önündeki küllüğün kenarına iki kere vurarak dökülmeye hazırlanan külleri döktü. "Daha doğrusu eskiden öyleydi. Artık yeni bir rakibi var." Timur sayfayı çevirdi. Mahir Kralşan'a oldukça benzeyen genç bir adam vardı. Siyah takım elbisesinin içindeydi. Bir arabaya binmek üzereyken kameraya yakalanmıştı. "Oğlu, Kenan Kralşan. Mahir Kralşan'ın tek rakibi."

Timur önündeki kâğıtlara öylece baktı.

"Neden veliahdı değil de rakibi diye sormayacak mısın?"

Bakışlarını önündeki adama kaldırdı. "Anlatıyorsunuz işte," dedi. "Neden sorayım?"

Sigarasının küllerini küllüğe silkelerken, ilk defa sert ifadesini bozup güldü Teoman.

"Hayri'nin dediği kadar varsın." Timur yine sadece baktı. "Ne dediğini de sormayacaksın, değil mi?"

Ee yani, dercesine kafasını sağa eğdi. Pek de merak etmiyordu. Yüzüne söylenmeyen hiçbir şey umurunda olmazdı.

Gülüşü derinleşti Teoman'ın. Bu adamı sevmişti. "Mahir Kralşan bir zamanlar ülkenin en köklü mafyasıydı," diyerek konuya geri döndü. "Oğlu Kenan Kralşan büyüdükten sonra kurduğu bu krallığı onunla birlikte yönetebileceğine inanıyordu. Ama işler hiç de beklediği gibi gitmedi. Kenan Kralşan babasıyla yöneteceği ortak bir krallık değil, tek başına hükmedeceği bir imparatorluk istiyordu. Bunun için babasını bile saf dışı bıraktı."

Timur uzun sayılabilecek bir süre Kenan Kralşan'a baktı. Etrafından yayılan karanlık, tek bir fotoğraf karesinden bile belliydi. Sayfayı çevirdiğinde Mahir Kralşan'ı bir hastaneden çıkarken tekerlekli sandalyede gördü. İlk fotoğraftaki ihtişamı yoktu. Solmuş, erimiş ve küçülmüştü. "Nasıl saf dışı bıraktığı çok belli," diye homurdandı. Görünüşe göre Kenan Kralşan kendi babasına dahi acımamıştı.

"Güç böyle bir şey," dedi Teoman. "Eline geçtiği an babanı bile ezip geçersin. Kenan Kralşan'a da öyle oldu. Önüne gelen herkesi ezdi. İstediği imparatorluğu da kurdu. Ülkenin bütün yeraltı mafyalarını kendine bağladı. Ondan habersiz kendi aralarında kuş dahi uçmaz. Her türlü kirli iş onun tekelinde döner."

Diğer sayfayı çevirdi Timur. Birbirine bağlı oklar ve isimler vardı. On iki ismin bulunduğu halkada her isimden çıkan ok bir diğerine gidiyordu. Ama hepsinin gittiği tek bir yön vardı. Halkanın tam ortasındaki isim. Kırmızı harflerle yazılı, KRALŞAN.

Teoman, "O isimlerin hepsi Kralşan'a bağlı yeraltı liderleri," diye devam etti. "Hepsinin ipi Kenan Kralşan'da."

Gözleri teker teker isimlerin üzerinde gezindi. Yedi tanesinin üzerine kırmızı bir kalemle çarpı işareti atılmıştı.

"Neden üzerleri çizili?"

"Öldüler."

Timur'un bakışları ilk defa minik bir şaşkınlıkla Teoman'a değdi. Tek kaşı sorgular gibi havalandı.

"Yedisi de mi?"

"Sayfayı çevir," dedi Teoman.

Çevirdi. Baş aşağı bir ağaca asılmış cesetle karşılaştı. Yüzünde hatta bedeninde kan olmayan tek bir yer dahi yoktu.

Teoman bütün cevapsız sorularını duymuş gibi, "Sinan Pelüt," dedi. "Kenan'a bağlı liderlerden biriydi. İki ay önce öldürüldü."

Timur diğer sayfaya geçti. Başka bir adam çırılçıplak bir şekilde, çarmıha gerilmiş gibi ellerinden duvara çivilenmişti.

"Namı diğer Antepli. Öldürüldü," dedi Teoman.

Diğer sayfaya geçti Timur. Başka bir cesedin boğazı kesilmiş, gözleri açık kalmıştı.

"Battal Bey. Öldürüldü."

Diğer sayfaya geçti. Banyoda karnı deşilmiş bir ceset vardı.

"Tarık Erdoğdu. Öldürüldü."

Diğer sayfaya geçti. Yüzüstü yatan bir beden, sırtından sayısız defa bıçaklanmıştı.

"Mahmut Ağa. Öldürüldü."

Diğer sayfaya geçti. Bu sefer iki ceset vardı. Önlerindeki kumarhane masalarına serilmiş bedenlerinde sayısız kurşun izi vardı. Birinin kolu dirsekten kesilmiş, bedeninden ayrılan bu parçayı gözlerinin üzerine kapatmışlardı.

"Yahya Koçak ve Selim Namlı biraderler. Öldürüldü."

İlk defa bir tepki vererek ciddi anlamda şaşırdı Timur.

"Amaç ne?"

Dudak büzdü Teoman Bey. "Bilmiyoruz," dedi. Kısa bir an Timur'a baktı. Yaslandığı sandalyeden ileri doğru eğilip ellerini masanın üzerinde bağladı. "Senden istediğim de tam olarak bu, Timur Tönge. Hepsini Kralşan'ın öldürdüğüne eminiz ama kanıt yok. Kendine bağlı, belli bir gücü olan yedi lideri durduk yere öldürmüş olamaz. Sağlam kalan beş mafya liderinden sıradaki hedef kim, bilinmez. Besbelli kendi içlerinde, yeraltı dünyasında derin bir savaş var."

Timur'un kafası karışmıştı. "Görev Kenan Kralşan'ı yakalamak mı?" diye sordu.

"O kadar basit bir görev için özel birine ihtiyaç duymam. Tek bir baskın yeter."

Küçümser bir edayla, "O zaman Kralşan öldürmesin diye kalan mafyaları mı koruyacağız?" dedi.

"Biz katilleri korumayız, Tönge." Bir soluk daha çektiği sigarasının sonuna gelmişti. Onu da önündeki küllüğe bastı. "Kendilerini yok etmeye devam edebilirler."

Tek kaşı sorgulayan bir edayla havalandı.

"O zaman?"

Teoman Bey öne doğru daha da eğildi. Kelimeler hırsla döküldü dudaklarından. "Bana sadece Kralşan'ı getirmeyeceksin, Tönge," dedi. "Bana onun planladığı her şeyi getireceksin. Elinde nasıl bir koz olduğunu bilmiyorum ama ülke içinde bu kadar büyük liderleri ortadan kaldırıp, hâlâ elini kolunu sallayarak gövde gösterisi yapması imkânsız. Arkasında bir güç, güvendiği bir şey var." Sol elini masaya vurdu. "Bana onu elinde tuttuğu güçle beraber getireceksin!"

Sessiz kaldı Timur. Birkaç saniye donuk bir ifadeyle baktı karşısındaki adama. "Ben biraz sert oynarım. İnce işlerden anlamam," dedi. "Önünüze direkt leşini atmayacağıma söz veremem."

Başını iki yana salladı Teoman. "Yöntemlerine karışmam. Ama senden istediğim leşi değil. O bize canlı lazım." Başıyla tekrar elindeki dosyayı işaret etti. "Sayfayı çevir."

Çevirdi. Dev cüsseli bir kafes dövüşçüsü belirdi karşısında. Yüzünde siyah bir maske vardı. Bedeni çıplakken altındaki tek şey siyah bir kot pantolondu. Kafesin içindeydi. Bir dövüşü yeni kazanmış olmalıydı. Hakem elinden tutmuş yukarı kaldırırken o, başı dik bir şekilde bakıyordu. Yüzünde görünen tek şey gözleriydi. Koyu bir kahve. Bir an için ürperdi Timur. Yüzünde maske vardı ama duruşu ona fazlasıyla benziyordu. Kendine bakar gibi oldu.

"Kenan Kralşan kendine yakın koruma seçmek için yılda bir kez kafes dövüşü düzenleyip kazanan üç kişiyi yanına alıyor. O fotoğrafta gördüğün Tulpar isimli bir adam. Bu zamana kadar yüzünü gören olmadı. Bu yıl yapılan dövüşlerde en güçlü aday oydu. Öldü."

Bu noktada gerçekten şaşırdı Timur. *Ne halt dönüyordu bu yeraltında?*

"Onu da mı Kralşan öldürttü."

Hafifçe yüzünü ekşitti Teoman Bey.

"Hayır, o kendini ölürdü."

Göz kırpıştırdı Timur.

"Küçük bir kargaşa çıktı," diye açıkladı Teoman. "Niyetim sadece kaçırıp bu iş bitene kadar saklamaktı ama adam beklediğimizden biraz daha

sert çıktı. Durdurmak için daha kesin çözümlere ihtiyaç vardı. Ha, niyetim yine öldürmek değildi ama adam silahı alıp kafasına sıktı." Dudak büzdü. "Bize de sıkabilirdi. Kendi seçimiydi. Saygı duyuyorum."

Yine öylece bakmayı tercih etti Timur.

Teoman daha fazla uzatmadı. "Bu görev için sana teklif sunulmasının sebebi bu," dedi. Yapı olarak Tulpar denen adama fazlasıyla benziyorsun." Yanına eğilip masanın bacağına yasladığı çantasının içinden siyah bir yüz maskesi çıkardı. Masanın üzerine bırakıp Timur'a doğru iteledi. "Yeni hayatına merhaba de. Artık sen Timur Tönge değilsin. Bir kafes dövüşçüsü olan Tulpar'ın ta kendisisin." Belli belirsiz sıktı dişlerini. "O dövüşü kazanacaksın. Kralşan'ın inine sızıp güvenini kazanacaksın. Elinde tuttuğu o gücün ne olduğunu öğrenip bana onu, o güçle beraber sağ bir şekilde getireceksin. Son kez soruyor, sana son bir şans daha veriyorum. İçinde en ufak bir korku varsa şu an bu odadan çık. Kabul ettiğin andan itibaren canından olacak dahi olsan seni o görevden geri çekmem. Bunu bil!"

Timur birkaç saniye adamın yüzüne baktı. Yine konuşmadı. Cevap olarak öne uzatılan siyah maskeyi aldı. Bu zamana kadar korku denen şeyi hiç hissetmemişti. Ne olduğuna dair pek bir fikri yoktu. Korkularını öldürmeyi, onun yüzünden yok olan her bir canla beraber toprağa gömmüştü. Büyük bir özgüvenle, "Son maç ne zaman?" dedi sadece.

Teoman Doğu, içinde beliren sevinci ve gururu zor da olsa saklamayı başardı. "Bir hafta sonra," dedi. "İhtiyacın olan her şey elindeki dosyanın içinde. Adresler, nüfus cüzdanı ve tanıman gereken insanların listesi. Bu zamana kadar Tulpar'ın yüzünü gören kimse olmadı. Adam sadece kafes dövüşlerinde görünüp sonra kayboluyor. Merak etme, kimsesi yok. Yetimhanede büyümüş bir çocuk. Geçimini kafes dövüşleriyle sağlıyormuş. Sen de yüzünü sadece maç bitiminde göstereceksin. Beden ölçüleriniz ve boylarınız benziyor. Kimse anlamayacaktır. Burada vedalaşman gereken kim varsa hemen vedalaş. Bu akşam gidiyorsun. Özel eşyalarını toparla. Hiç kimseye de bu görevden bahsetme. Timur Tönge'nin yurtdışında bir göreve gittiği bilinecek." Masanın yanındaki çantasını alarak oturduğu yerden kalktı. "Tulpar'a alış. Görev bitimine kadar böyle bilineceksin."

Timur yine sessiz kaldı.

Teoman çıkışa doğru ilerledi. Tam Timur'un yanından geçerken durdu. Önüne eski, tuşlu bir telefon bıraktı.

"Başın sıkışırsa falan..."

"Size mi ulaşacağım?" dedi Timur.

Ne münasebet, der gibi baktı Teoman.

"Hayır. Sakın öyle bir gaflete düşme. Bu telefonda kayıtlı tek bir numara var. Neye ihtiyacın olursa onu ara. Şifre: Kızılgerdan. Bu kelimeyi söylediğin an ne dersen yapılacak," diyerek derin bir nefes verdi. "Ama olur da ciddi manada başın dara düşerse tuşlardan bire uzun bir şekilde bas."

Timur önündeki telefona göz ucuyla baktı.

Teoman bir adım daha atıp, gidecekken yine durdu. Sağ elini Timur'un omzuna atıp ilk defa babacan bir tavırla iki kere vurdu. "Omuzlarındaki yük ağır," dedi. "Farkındayım. Ama sen benim son kozumsun, Tönge. Bana o adamı ve elinde tuttuğu her şeyi getir. Bu, bu ülkenin en derin meselesidir artık. Kimse ama hiç kimse bu vatanda devletin önüne geçemez. Eğer bunu yaparsa ne olacağını bir Türk askeri olarak onlara göster." Bir kere daha vurdu geniş omzuna. "İhtiyacın olan şey kanında. Bunu sakın unutma!"

Eli omzundan sıyrıldı. Başka hiçbir şey söylemeden odadan çıktığında, geriye bıraktığı şey düşünceli bir Timur ve etrafını saran sigara dumanıydı. İmkân olsa o da şu an bir tane hatta üç tane peş peşe yakardı. Neyin içine girdiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Böyle ince görevler genelde Murathan'a veya bir başkasına verilir, o daha sert oynadığı için işin sorgu ve korkutma kısmını üstlenirdi. Hayatı boyunca dağlarda silah sallamıştı. Başka bildiği bir şey yoktu.

Fazla düşünmedi. Aklını bulandırmadan önüne gelecek olanı yaşamaya karar verdi. Odadan çıkarken adımları her zamanki gibi yere sağlam basıyordu. Vedalaşacağı kişiler sadece buradaki, yani Silopi'deki en yakın arkadaşları olan Barut Timi'ydi. Yıllardır onlarla beraberdi. Birlikte silah tutmuş, savaşmış, kurşunların önüne birbirleri için siper olmuşlardı. Hiçbir şeye üzülmez, duygu beslemezdi. Ama onların yeri ayrıydı. Onlar, Timur'u olduğu gibi kabul eden tek dostlarıydı.

Koridor boyunca ilerlerken bakışları duvardaki saate takıldı. İkiyi çeyrek geçiyordu. Bu saatte hepsinin kantinde olduğuna emindi. Adımları o yöne ilerledi. Kantinden içeri girdiğinde tim arkadaşlarını her zamanki masalarında oturmuş, yine şen kahkahalar atarken buldu. Süleyman sevgilisi Aybüke'ye sırnaşıyor, Aybüke oflayıp pufluyordu. Zülfikar, Hasan abiyle derin bir tartışmanın içindeydi. Hasan abi tam ayaklanıp Zülfikar'a dalacakken, Alican belinden yakalayıp geri çekmişti. Konunun Duru olduğuna emindi Timur. Zira Zülfikar büyük bir cesaret timsali olarak timin en büyük abisi Hasan'ın kız kardeşiyle gizli gizli sevgili olmuştu. Zülfikar ve Hasan'ın bu

hâlini izleyen Barbaros hayvani bir şekilde gülerken timin komutanı olan Murathan en başa oturmuş, hepsine her zamanki yılgın bakışlarını atıyordu.

Timur kısa bir an için bu manzarayı izledi. Derin sessizliğinin içinde tek ses onlardı. Özleyecekti. Murathan ise ona bir komutan değil, dosttu. Kardeşti. Yoldaştı. Yıllardır yan yanaydılar. Timur'un sessiz oluşu Murathan için problem değildi. Murathan'ın siniri de Timur için. İkisi de birbirini olduğu gibi kabullenmişti. Yıllardır her savaşta sırt sırta vermişlerdi.

Bakışları Murathan'a kilitlendi. Önceden sinirliydi. Aksi, ters ve mutsuzdu. Gökçen hayatına girdikten sonra ise siniri ufak serzenişlerden ileri gidemiyordu. Sevgi onu değiştirmişti. Daha uysaldı. Timur buna hep hayret etmişti. Sevgi bir şeyi değiştirecek kadar güçlü değildi. Onun hayatında değiştirmemişti. Aksine, en büyük yıkımlar onun için sevgiden doğmuştu. Sevgi ona ölümden başka bir şey getirmemişti.

"Lan, bir susun!" diye yükseldi Murathan. "Ne kapanmaz çene var hepinizde!"

Hasan abi, Zülfikar'ın yakasına yapışmıştı. Zülfikar zorlanarak, "Komutanım, bir el mi atsanız?" dedi.

Murathan, "Hasan, bırak," dedi yılmış bir edayla. Makul bir el atıştı.

Zülfikar artık daha da dardaydı.

"Zahmet oldu, komutanım ya..."

Büyük bir kahkaha daha attı Barbaros. "Bırakmasın, komutanım," dedi. "Vallahi ben çok eylenirem, ha!"

"Siz de yani, Barbaros Komutan'ım!" diye isyan etti Alican. "Zülküf Komutan'ımın başına gelen her acı size zevk veriyor gibi."

"Veriyor zaten," dedi Süleyman. O da büyük bir kahkaha saldı. "Eden buluyor, oğlum. Harika değil mi?"

Barbaros ve Süleyman aynı anda birbirlerine bakıp, ağızlarını kocaman açarak dev bir kahkaha attılar. Hasan ise Zülfikar'ın yakasını yana savurmak suretiyle bırakmıştı. Yapıştığı masanın üzerinden ürkerek doğruldu Zülfikar. "Başka time geçmeyi talep ediyorum," dedi.

Murathan'dan, "Reddedildi," diye gelen cevap oldukça netti.

Onlar görmedi ama Timur'un dudakları hafifçe iki yana kıvrılmıştı. Minik bir tebessümdü bu. Hemen soldu. Yanlarına ilerleyip her zaman onun için ayırdıkları en soldaki boş sandalyeye kuruldu. Her zamanki gibi sessizdi. Selam vermedi. Konuşmadı. Kimse de sorgulamadı. Timin goy-

goyu devam ederken, çok uzatmadan lafı ortaya attı. Uzun konuşmaları sevmezdi. Genel olarak konuşmayı da sevmezdi.

"Bir süre yokum," dedi.

Kahkahalar ve sesler anında sustu. Bakışlar ona döndü. Yine Zülfikar'ı dövmeye hazırlanan Hasan bile durup ona dönmüştü. Birkaç saniye için bakıştılar.

"İzin mi alıyorsunuz, komutanım?" dedi Barbaros.

"Hayır," dedi. Bakışları Murathan'la kesişti. Tek kaşının havaya kalktığını gördü. Umursamadan bakışlarını önüne çevirdi.

"Başka bir görevlendirme mi aldınız?" dedi Zülfikar.

"Sayılır," dedi.

"Ne?" dedi Süleyman.

"Seni hiç alakadar etmez."

"Özel bir görev mi?" diye sordu Aybüke. "Sahaya tek mi iniyorsun?"

"Gibi gibi," dedi.

"Ne zaman?" diye soran Alican'dı.

Bu noktada durdu. Kısa bir nefes alırken bakışları hepsinin üzerinde gezindi.

"Birazdan."

Hepsi öylece kaldı. Bakışları yeniden Murathan'a takıldı. Kehribar bakışları boş değildi. *Bir halt var sende,* der gibi bakıyordu. Fazla zekiydi. Her zaman öyle olmuştu. Akademideyken de askerlikte de. Yemeyeceğini biliyordu. "Bir süre yokum yani," dedi kestirip atmak ister gibi. Uzun vedaları sevmezdi. Hiç kimseye veda etmek için uzun bir vakti olmamıştı zaten. Herkes aniden gitmişti.

Onlar tek görevlere alışkındı. Hepsi ara ara gidiyordu. Başka bir yerde eğitim vermek için ya da destek kuvvet olarak gittikleri görevler vardı. Bu yüzden yadırgamadılar. Hepsi başını sallayarak onayladı. Tepkisiz kalan sadece Murathan'dı. Timur kısa bir an için ne diyeceğini bilemedi. Oturduğu yerden ayaklanıp, "Bana müsaade," demeyi tercih etti. "Eyvallah."

"O *birazdan* şimdi miydi?" dedi Süleyman şaşkınlıkla. Hepsi aynı anda ayağa kalkmıştı. Timur'a ilk sarılan ise yine Süleyman olmuştu. Timur kolları iki yanında, minik bir şaşkınlıkla kaldı.

"Ne yapıyorsun, lan?" dedi göğsüne yapışmış adama. Bakışları Süleyman'ın sevgilisi Aybüke'ye döndü. "Al şunu şuradan."

Aybüke yarım bir edayla güldü. Süleyman ise, "Asker adamız. Gelip de bulamamak var, komutanım," diyerek her zamanki duygusallığını konuşturdu. Hiçbir zaman duygularını saklayan bir adam olmamıştı.

Bu görüntüyü hemen arkalarından izleyen Aybüke'nin gülen yüzü Süleyman'ın söyledikleriyle solmuştu. Sevgilisini ensesinden tutup geri çekti.

"Salak salak konuşma, Süleyman!"

Oldukça seviyeli bir aşk yaşıyorlardı.

Bu timde olduğu süre boyunca en çok Süleyman'a hayret etmişti Timur. Aybüke'yi tam üç yıl boyunca karşılıksız sevmiş, en sonunda ise istediğine kavuşmuştu. Hoş, Timur'a göre Aybüke de ona karşı hiç boş olmamıştı ama her zamanki gibi sessiz kalıp olacakları bir köşeden izlemeyi tercih etmişti. Yanılmamıştı.

Zülfikar da kollarını iki yana açarak sıkıca sarıldı.

"Çabuk gelin, olur mu komutanım? Küfürlerinize ihtiyacım var."

Yarım bir gülüş belirdi Timur'un dudaklarında. Gülümseyerek, "Siktir git, lan!" diye homurdandı.

Memnuniyetle gülümsedi Zülfikar.

"Terapi gibi..."

Herkesin gülüşü büyüdü. Hasan'la, Alican'la ve Aybüke'yle de sarıldıktan sonra adımları yavaşça Murathan'a doğru ilerledi. Murathan başıyla minik bir *dışarı çıkalım* hareketi yapınca, sorgulamadan kapıya döndü. Saha görevi yalanını yemeyeceğini biliyordu. Pek de umurunda değildi zaten. Tam kapıdan çıkacakken, dönüp Barut Timi'ne bir kere daha baktı. Sırıtarak el sallıyorlardı. Hepsi özel kuvvetlere mensup Bordo Bereli askerdi ama bundan da öte dostlarıydı.

Ve ilk defa bir yere geri dönmesi gerektiğini hissetti. *Evi,* buradaydı.

Koridorda Murathan'la yan yana ilerlediler. İkisi de sessizdi. Murathan konuşmazsa Timur sabaha kadar susardı. Bunun bilincinde olan Murathan, "Özel görev, ha?" diye mırıldandı. "Rota neresi?"

"Gidince göreceğiz."

Başını aşağı yukarı salladı Murathan.

"Tehlikeli mi?"

"Bakacağız."

"Görev süresi?"

"Görev bitimi."

Binadan dışarı çıktıklarında birkaç adım atmışlardı ki birden durdu. O durunca Timur da durmak zorunda kaldı. "Sen özel görev almazsın, Timur," derken kendinden emindi Murathan. "Sahaya inmezsin." Bunca yıllık dostunu tanımayacak değildi. "Neler oluyor?"

Derin bir nefes aldı Timur. "Farklılık olun dedik." Dostu uyuz bir bakışla bakmayı sürdürdüğünde ise, "Rütbede miyiz?" dedi.

Murathan ondan bir üst rütbedeydi. Yüzbaşıydı. O ise üsteğmendi. Teke tekte her şey iyiydi ama üzerlerinde bu üniforma varken sövmek imkânsızdı. Üste saygı esastı.

"Değiliz, birader," dedi Murathan. "Söv ne kadar söveceksen."

Umursamaz bir bakış kuşandı. Sıkılmış bir nefes verirken bakışları etrafındaydı. "Yok ya," dedi aynı umursamazlıkla. "Sövmek için sormadım. Öylesine merak ettim."

Murathan oldukça boş bakıyordu artık. Kısa bir an sürdü bu bakışma.

"Ne?" dedi en sonunda Timur.

"Veda ettin az önce, farkında mısın?"

"Hayır."

"Normal bir göreve gidecek olsan hiçbir şey demeden, çıkıp giderdin."

Onu bu kadar iyi tanıması hoş değildi. İfadesizliğini korudu. Sessiz kaldı. Murathan ise anlaması gerekeni anlamıştı. Dağa ya da başka bir terörist avına çıkmıyordu. İş sandığından daha büyüktü. Kısa bir süre daha bakıştılar. İkisi de çok konuşan tipler değildi. Belki Timur biraz daha değildi.

Murathan fazla üstelemedi. *Timur yapıyorsa mutlaka bir bildiği vardır* fikrine tutundu. "İşi erken bitirmeye bak," dedi huysuzca. "Çabuk dön."

Sırıttı Timur. "Ne o?" dedi. "Şimdiden beni mi özledin, Karakurt?"

Her zamanki tersliğiyle, "Lan, salak salak konuşma!" diye cevap verdi Murathan. "Timdeki aklı başında tek adam sensin. Ben aklımı yemeden dön."

Sırıtışı büyüdü Timur'un. "Gökçen yenge korur senin aklını, merak etme," dedi.

Aynı saniyelerde, "Murathan!" diye bağıran bir sesle ikisi de bakışlarını sağa çevirdi. *İyi insan lafının üstüne gelir* misali Gökçen onlara doğru ilerliyordu. Timur şu saniye bile Murathan'ın gergin yüz hatlarının yumuşadığının farkındaydı. Sanıyordu ki sevda denen şey tam olarak böyle bir şeydi. Bunu en net Murathan'la Gökçen'de görmüştü.

Yanlarına gelen Gökçen her zamanki gibi gülüyordu. Üç ay önce evlenmişlerdi, şimdi ise mutlu bir şekilde hayatlarına devam ediyorlardı. Bir bebek bekledikleri haberini yeni öğrenmişlerdi. İkisinin de mutluluğu gözlerinden taşıyor, eylemlerine bile yansıyordu. Mutluydular. Timur bunu da pek bilmezdi. Bu duyguyu hissettiği zamanlar çok eskiydi. İçinde gittikçe silikleşmeye başlayacak kadar eski.

"Selamlar," dedi yanlarına geldiğinde. "Nasılsınız beyler?" Murathan'ın dibine sokuldu. Murathan'ın yüzü ifadesizdi ama eli usulca Gökçen'in elini içine hapsetmişti bile.

Cevap vermek yerine başını aşağı yukarı salladı Timur. Gökçen bu sessizliğinden iyi olduğunu anlayarak gülümsemiş, ardından mavi bakışlarını Murathan'a çevirmişti. "Mesai bitti!" Tatlı tatlı sırnaştı. "Bunu kutlamak için bugün dışarıda yiyelim mi? Söz, bendensin."

Yüzünü ekşitti Murathan. Hep huysuzdu. Bu huysuzluğuyla baş edebilen tek kişi ise Gökçen'di.

"Yine salak saçma bir yere götüreceksen şimdiden söyle de ona göre yanıma kusmak için poşet alayım."

Göz devirdi Gökçen. "Zıkkım restoranına gideceğiz. Nasıl?" dedi.

"Muazzam!" diye cevapladı Murathan.

"Gittiğin her yerde tabakları çatalları yıkanmış mı diye kontrol edip K9 köpeği gibi yemekleri kokluyorsun. Şanslıyız ki adamlar bizi yaka paça dışarı atmıyor. Kes sesini ve şükret." Bir göz devirme daha yaparak Timur'a döndü. "Bize katılmak ister misin Timur? Yanımızda sen varken, heybetinden korkup ses etmiyorlar çünkü. Diğer türlü bunun yüzünden Silopi'deki bütün mekânlardan ambargo yiyeceğiz."

Murathan yine göz devirirken Timur gülümsedi.

"Bu seferlik bensiz takılın. İşlerim var."

Gökçen'in yüzü düştü. Murathan ise belli belirsiz ofladı. "Timur gidiyor," dedi. "Bir süre yok."

"Nereye?" derken oldukça şaşkındı.

Murathan ve Timur kısa bir an için bakıştı ama işleri gereği profesyonel bir şekilde bunu belli etmediler. Gayet doğal bir hâle büründüler. "İşleri var," dedi Murathan. "Birkaç aya döner."

Timur Gökçen'e dönüp, "Sana emanet," dedi. Başıyla Murathan'ı işaret etmişti. "Kavgaya, dalaşa bulaşmasın."

"Lan, salak salak konuşma!" diye yükselen Murathan'ı ikisi de umursamadı.

Güldü Gökçen.

"Kimi kime emanet ettiğinin farkında mısın?"

Gülümsemeden edemedi Timur. Gökçen, Murathan'dan daha büyük bir belaydı. Ama yeri Timur için ayrıydı. Büyük saygı duyuyordu bu kadına. Zira Komutan Murathan Karakurt'u yola getirmek, her kadının harcı değildi. Bunu en etkili şekilde yapmış, Timur da birkaç kere şahit olmuştu. Aşırı tatmin edici kaosları vardı. Timur'u eğlendiren ve tek dostunu emanet edebileceği nadir kişilerden biriydi Gökçen. Bu yüzden kollarını iki yana açıp ona sarılan Gökçen'e karşı tepkisiz kalamadı. Bir elini sırtına dostça iki kere vurdu.

"Dikkat et kendine. Erken dönmeye bak," derken geri çekilmişti Gökçen.

"Eyvallah," dedi sadece. "Yeğen bensiz doğarsa resim atın."

"Altınını al, gel kendin gör. Yok öyle beleşçilik," dedi Murathan. "Amcasıyla fotoğrafla tanışacak değil çocuğum."

İkisi de bu zamana kadar birbirine sarılmış değildi. Hep yan yanaydılar. Buna pek ihtiyaç duymamışlardı. Yine böyle olacağını düşündü Timur. Ama Murathan'ın aniden ona doladığı kollarıyla birkaç saniye öylece kaldı. Kısa süren şaşkınlığın ardından bir eli dostunun sırtına dolandı.

"Hayatta kal!" diye mırıldandı Murathan.

Belli belirsiz gülümsedi.

"Ben yaşamanın yolunu hep bulurum, Karakurt. Asıl sen hayatta kal."

"Şerefsizlik yapma! Duygusal olmaya çalışıyoruz."

Bu sefer gülümseyişi derindi Timur'un. Tıpkı sıkı sıkı dostuna doladığı kolları gibi.

Kolları ayrıldığında yeniden ifadesizliğe büründüler. İkisi de içindeki duyguları yüzüne yansıtmadı. Lakin gözlerinden anlaması gerekenleri anladılar. Bazı dostluklar kelimelerin ötesinde, sessiz duygularla birbirine kenetlenirdi. Timur ve Murathan'ın dostluğu da sessiz ama sıkıca birbirine kenetliydi. Daha fazla uzatmak istemedi Timur. Gereksiz dramdan hoşlanmazdı. Minik bir baş selamıyla arkasını dönüp ilerledi.

Veda ettiği kişiler değer verdikleriydi. Yanına aldığı özel eşyaları ise üç beş kıyafet, kitap ve bir vazo oldu.

"Hayat bir dizi andan ibarettir: bizim bulduklarımız ve bizi bulanlar." Törpüyü serçeparmağımın kenarına daha dikkatle sürttüm. "Solan güller ve zor günler gelip geçer. Fırtınalar diner. En nihayetinde bize kalan aşktır. Şimdi Sertap Erener *Bu Böyle,* diyecek. Bize bütün ihtimalleri söyleyecek. Hayatta en güzel ihtimallerinizi bulmanız dileğiyle. Yarın aynı saate görüşmek üzere. Keyifli dinlemeler efendim. Sağlıcakla kalın."

Tırnak törpüleme işine kısa bir an için ara verip, önümdeki mikserden müzik sesini yukarı iteleyip stüdyo sesini sona indirdim. Sertap Erener'in sesi dinleyicilerin radyolarında yankılanmaya başlarken, ben kulaklığı kulağımdan çıkarıp etrafımı saran masanın boş bir ucuna bıraktım. Mikrofonu kenara iterken derin bir nefes verdim. Kendi yayınımın sonuna gelmenin verdiği rahatlama hissiyle koltuğumda gerindim. Ses derinden geliyordu.

"Aşk seni bulabilir de...

Uzakta durabilir de..."

Mesai bitimi, muazzam bir saat dilimiydi.

Aynı saniyelerde sağ bileğime kırmızı harflerle yazılmış, *unutma* kelimesini görünce kısa bir an için göz kırpıştırdım. Neyi unutma? Durdum. Düşündüm. Birkaç saniye sürmüştü aydınlanmam. Unutkan bir insan olmak zordu. Her şeyi ya not defterine, ya telefona ya da elime koluma yazarak aklımda tutmaya çalışıyordum. Sonra ne için unutma dediğimi de unutuyordum. Sanırım yaşlanıyordum. Zira önceden zehir gibi olan beynimin artık şekerlenmiş reçele döndüğünü hissediyordum.

O günden beri...

Sesi susturdum. Elimdeki tırnak törpüsünü çantama attım. Uyuşuk uyuşuk esnemeyi bırakıp hızlıca toparlandım. Saate baktığımda dörde yaklaştığını görünce daha da panikledim. "Geç kaldım!" diye söylenirken masanın altına fırlattığım siyah topuklu ayakkabılarımı hızlıca tekrar ayağıma geçirdim. Siyah pantolonumu çekiştirip mürdüm rengi, dökümlü gömleğimin yakasını düzelttim. Çantamı kaptığım gibi koşar adımlarla çıkışa ilerledim. Acilen yetişmem gereken durumlar vardı. Kapıyı açıp dışarı çıkmamla telefonum çaldı. Aynı saniyelerde İlknur karşımda belirmişti. Bundan sonrasında yayına o devam edecekti. Omuzlarının hizasındaki açık kahve, küt saçlarını geri savururken, elindeki not defteriyle koşar adım ilerliyordu.

Gülerken, "Yine çok dakiksin," dedi.

Program bittiği gibi kendimi stüdyo dışına atmamdan dolayı tescillenmiş bir namım vardı. Kusura bakılabilirdi ama kapalı alan beni boğuyordu. Yıllarca her cephede gezdikten sonra böyle tek bir yere kısılmak işkenceden farksızdı. Kıramadığım bir kafes gibiydi.

Anlatma. Anlamazlar.

Ben de anlatmıyordum. Yine de gülmüştüm bu dediğine. "Beni bilirsin," derken bir yandan da çantamdan telefonumu çıkarmaya çalışıyordum. Önüme düşen saçlarımı arkama savurup ekrana baktım. "Keyifli yayınlar," dedim İlknur'a. Teşekkür ederek stüdyodan içeri girdi. Ben ise aramayı cevapladım.

"Biricik," dedim dolu dolu.

Canım, kanım, bu dünyadaki tek varlığım, kız kardeşimdi. Hatta kız kardeşten de öte, evladım gibiydi. Hayat herkese bir ev, bir balkon verirdi. O balkonu çorak bırakmak da yeşillendirmek de insanın elindeydi. Ben o balkona sadece Biricik'i koymayı seçmiştim. Benim bütün yeşilliğim, bütün çiçeklerim oydu. Hiç benzemezdik. Karakter olarak da fiziksel olarak da. Sarıya çalan saçları ve açık kahve gözleriyle birbirimizden oldukça farklıydık. Tek başıma ayakta duracak gücü bulamadığım pek çok an olmuştu. Böyle anlarda beni ayakta tutan tek şey onun varlığıydı. Minik parmaklarıyla benim parmağımı kavradığı andan beri ne ben o eli bırakmıştım ne de o beni bırakmıştı. Çünkü bizim bu hayatta birbirimizden başka kimsemiz yoktu.

Benim için sıkıntı değildi. Hayatı dramatize etmek kendi topuğuna sıkmaktan başka bir şey değildi. Acı herkes için aynı ama bir o kadar da ayrıydı. Uzun uzun dert yanmazdım hiçbir şeyden. Oysa adım Ahuzar'dı. *İnlemek, ah etmek,* demekti. Belki de bana ağır gelen bir isimdi. O yüzdendi içimdeki bu bitmek bilmeyen öfke.

"Abla!" diye şakıdı. "Açıklandı!"

Adımlarım olduğu yere çakıldı. Oysa şu an yetişmeye çalıştığım şey tam olarak bu haberi yanındayken almaktı. Omuzlarım düştü. Özel bir anda daha yanında olamamamın ağırlığıyla içimde beliren suçluluk duygusunu bastırmak zordu. Bugün onun için oldukça önemli bir gündü. Üniversite sınavının sonuçları açıklanacaktı. Liseyi İstanbul'un en iyi liselerinden birinde, tam burslu bir şekilde okumuştu. Geçen yıl mezuna kalmış, bir yıl daha hazırlanmayı seçmişti. Bu yıl oldukça sıkı hazırlanmıştı. İyi bir yer kazanacağına adım gibi emindim.

Yetişemediğim için üzülsem de, "Baktın mı?" diye heyecanla yükseldim. "Ben gelmeden bakma. Beraber bakalım."

"Senin istekler şaka mı?" diyerek ergenliğini konuşturdu. "Çatlarım şu an bakmazsam!"

Göz devirdim. Bazen dayaklıktı.

"Çabuk bak ve söyle o zaman. Hadi!"

"Bence Hacettepe. Tıp," dedi. "Büyük hissediyorum." Sesi titriyordu.

Tebessümüm büyürken, çantamı sol kolumda sabitleyip topuklularımın üzerinde ilerlemeye devam ettim. "Marmara bence. Diş Hekimliği," dedim. "Eminim. Son kararım."

Ofladı. "Bu sefer senin dediğin çıkmayacak," dedi.

Altıncı his kulağa fısıldanan sessiz kelimeler gibiydi. Anlatılmaz, yaşanırdı. Her ne dersem çıkar, neyi hissedersem o olurdu. Kimi kalp gözümün açık olduğunu söylerdi, kimi de gönül gözümün. Onların açık olduğunu pek sanmıyordum ama yine de gülümseyip geçiyordum. Kalp ve gönül gözümün boş bir duvara baktığı netti.

"Ne zaman dediğim çıkmadı?"

"Sus lütfen," diye homurdandı. "İki saattir sisteme girmeye çalışıyorum. Yeterince gerginim zaten. Hepimiz aynı anda girince her zamanki gibi çöktü," diye söyleniyordu ki birden sustu.

Gelecek olanı anladım. Ekran açılmış olmalıydı. "Ne?" dedim. "Neresi?"

Derin bir nefes verdi.

"Ortaçağda yaşasan cadı diye yakılmıştın, abla. Biliyorsun, değil mi?"

"Marmara! Diş Hekimliği!" derken dev bir kahkaha attım. Hissedersem onun mutlaka doğru olacağını söylemiştim. Yine diyor ve üstünü, altını çiziyordum.

O ise kısa bir uyarıda bulunup, "Telefonu kulağından uzaklaştırır mısın?" dedi. "Bir sevinç gösterisi olarak bağıracağım da. Kulak zarının patlamasını istemem."

Hayat kurtaran bir öneriydi. Dediğini yapıp telefonu kulağımdan uzaklaştırdığımda çığlığı bastı. "Manyak," diye söylendim gülüşlerimin arasından. Kanalın çıkışına geldiğimde ise burun buruna geldiğim bedenle irkilerek bir adım geriledim. Kalbim birkaç saniye için hızlıca atarken gördüğüm simayla derin bir nefes verdim. Tehlike yoktu. Gelen Cengiz'di.

Birden önüme çıkışı korkmama neden olmuştu. Önüme aniden çıkan şeyler yüzünden irkilmeme neden olan bir bela vardı peşimde. Adını hafızamdan bile geçirip uğursuzu çağırmak istemiyordum. Yalandan sinirli bir ifadeye bürünürken sessizce koluna vurdum. "Ben şimdi kapatıyorum," dedim Biricik'e. "Bir saate yanındayım. Tatlılar benden."

Beni dinlediği yoktu. Sevinç çığlıkları yerini mehter marşıyla coşmaya bırakmıştı. Telefonu kapatıp, çantama atarken Cengiz'e döndüm.

"Kaç kere dedim, şöyle önüme çıkma, Cengo! Valla bir gün çakacağım yumruğu burnunun üzerine."

Umursamadan keyifle güldü. "Bitti mi program?" diye sordu. Onaylayan bir mırıltı çıkardım. Sırıtışı sürüyordu. "Nasılsın?"

Dudak büzdüm.

"İdare eder. Haberden mi geliyorsun?"

Bu noktada yüzünü ekşitti.

"Aynen. Yine bir bey amcanın evlenme bahanesiyle kasası patlatılmış. Acısını paylaşıp geldik."

Güldüm. Ama o gülmeden bakıyordu yüzüme. Uzun sayılabilecek bir süre sürdü bu bakışı. "Ne var?" demek zorunda hissettim kendimi. "Neden öyle bakıyorsun?"

Oldukça net oldu.

"Ne zaman döneceksin sahaya be, Ahuzar? Sensiz yüreğim sıkışıyor şu haberlerde. Gel de biraz tozunu alalım ortalığın, tıpkı eskisi gibi."

Eskisi gibi...

Kısa ama bir o kadar da uzun bir cümleydi. Zira o günler benim için geçmişte kalmıştı.

Bundan üç buçuk yıl öncesine kadar her cepheye ve her tehlikeli bölgeye giden bir savaş muhabiriydim. Hiçbir şeyden korkmaz, çekinmezdim. Gözüm karaydı. Ta ki Beyrut'taki o patlamaya kadar. Benden pek çok şeyi almıştı. Ama en can yakanı ellerimin arasından kayıp giden cesaretimdi. Artık eski Ahuzar değilmişim gibi hissediyordum. Gerçek de buydu aslında. Artık o Ahuzar değildim.

Değişmiştim. Gözümü bir hastane odasında açtığım andan beri eski ben değildim.

İlk altı ay dayanılmaz acılarla boğuşmuştu bedenim. Vücudumda sayısız kırık vardı. Aylarca su ve çorbadan başka bir şey yiyememiş, bir hastane

penceresinden boş gözlerle izlemiştim tüm dünyayı. Hatırladığım son şey koyu kahve bir çift parlak göz, şahdamarıma yapılan baskı ve birkaç kelimeydi. Gerisi yoktu.

Kendime gelmeye başladığımda başımda bekleyen kişi Biricik'ti. Yaşlı gözleri şiş ve yorgundu. O andan sonra küçüklüğümden beri içimde kaynayan öfkenin ipi elimden kaçmış gibiydi. Her şeye saldırıyor, herkesi hırpalıyordum. Kızgındım, öfkeliydim, sinirliydim. Aynaya baktığımda kendimi görmüyordum. Kulağımın altından başlayıp çene çizgim boyunca ilerleyen ve tam şahdamarımın altında biten yara izine baktıkça öfkem daha da artıyor, etrafımdaki her aynayı parçalamak istiyordum.

Aynada gördüğüm yüz benim değildi. O an için bana ait olamayacak kadar yabancıydı.

Sayısız operasyondan sonra acı dolu süreç hafiflemiş, yerini derin bir boşluk ve hiçlik hissi almıştı. Yüzümdeki yaranın toparlanması için estetik ameliyatlar yapılmıştı. Tamamen geçmemişti. İnce bir çizgi şeklinde hâlâ tenimin üzerinde uzanıyordu. Şanslıydım ki çene altım boyunca uzandığı için dikkat edilmedikçe çok belli olmazdı. Onu tenimden tamamen silebilecek operasyonlar vardı. Ama gururumu ayaklar altına almaktansa bu yara iziyle yaşamayı tercih etmiştim.

Aynaya her baktığımda ölümü hatırlatır gibi şahdamarımın üzerinden geçiyordu. Önceden canımı bir hayli sıkan bu görüntüyü artık *savaş ganimetim* diyerek şakaya vurabiliyordum. Ama hâlâ sevmiyordum. Hiçbir zaman da sevmeyecektim.

Savaş muhabirliğine devam etmek ise o andan sonra benim için imkânsızdı. Bu, üzerine toprak atıp gömeceğim bir korku değildi. Aylar sonra işe döndüğümde yine önüme verilen mikrofonu ve kamerayı bir kenara itip, beni radyo departmanına alıp alamayacaklarını sormam da bu yüzdendi. Ruhum uçup gitmek istiyor ama korku, ayağıma bağlanan bir pranga misali aşağıya çekiyordu. Kapalı ve güvende olduğumuz alanlarda yaşamamızı belirtiyordu. İlk defa korkum cesaretimden daha baskın gelmişti.

Yüzüme beklentiyle bakan Cengiz'e buruk bir tebessüm gönderip, "Sanırım hiçbir zaman," dedim. Omzuna dostça vurup yanından ilerledim. "Biz radyodan devam."

"Yapma, Ahuş," derken peşime takıldı. "Vallahi sensiz çekilmiyor, kızım."

O da patlamada yara almıştı ama çabuk toparlamıştı. O zamanlar bu da sinirimi bozuyordu. Kendimi güçlü bilirdim. Ben neden toparlanamı-

yordum? O hiçbir travma yaşamadan işine geri dönmüştü. Ben neden yapamıyordum?

Çok sonraları anlamıştım gerçeği. Her insan kendi zihninin içinde süzerdi acılarını. Ruhuna dokunacak olan acıyı böyle seçerdi. Onun süzgecinin elekleri büyüktü belki de. Benimkiler ise küçücüktü. O bir yılda toparlanmıştı, ben ise üç. Buna da toparlanmak denirse tabii. Kesinlikle suç elekteydi. Bende değil.

"Aşağıdaki mağazada indirim varmış," dedim hızla ilerlerken. "Oyalama beni, oraya gitmem lazım." Bu konu daha mühimdi. Ayrıca evet. İtiraf ediyorum. Aslında *geç kaldım* diye koşturduğum ve koluma *unutma* diye not aldığım konu Biricik'in sınav sonucu değil, indirimdi. Canım kardeşim her hâlükârda o sınavı kazanırdı. İndirim mühimdi. Gırtlağa kadar kredi kartı borcu içinde olmam dahi pek mühim değildi. Borç yiğidin kamçısıydı.

"Ya kızım, ben diyorum İstanbul Boğazı, sen diyorsun yandı götümün ağzı," diye isyan etti Cengo.

Gülerken kınadım. Küfürden hoşlanmıyordum.

"Duymamış sayıyorum."

"Vallahi duy!" diye isyan etti. Bana yetişmek için adımlarını hızlandırdı. "Sensiz en aksiyonlu haberlerin bile tadı yok. Ya sen bana dön ya da ben senin yanına geleceğim."

"Çok romantiksin. Kendine gelmeni tavsiye ediyorum. Hem duydum ki Fatih'le çok iyi bir ilişkiniz varmış."

Yeni haber arkadaşıydı Fatih. Pek anlaştıkları da söylenemezdi. Fatih biraz acemiydi. Her işi mükemmel bir seviyede yapmak isteyen Cengiz'in, Fatih'in her hatasında elinin ayağının boşaldığına pek çok kere şahit olmuştum. Cengiz hız severdi. Fatih ise olabildiğince yavaştı. "Başlayacağım Fatih'ine," diye isyan etti. "Ana avrat sövdürme şimdi beni burada. Ömrümden on yıl yedi herif."

Şuh bir kahkaha atarken ilerlemeye devam ediyordum.

O ise benim topuklularla arşınladığım yolu düz ayakkabıyla yürümekte zorlanıyor, arkamda kalıyordu. "Gaddar kadın!" diye homurdandı. "Ayrıca neden radyo programına her gün düğüne gider gibi topuklu ayakkabıyla gidiyorsun? Sadece sesin duyuluyor. Kimse seni görmüyor." Ben hızlanınca daha da hızlandı. "Ve daha da ayrıca o şeylerin üzerinde nasıl bu kadar hızlı yürüyorsun? Manyak kadın!"

Minik bir kahkaha daha atarken omzuma düşen saçımı geri savurdum. "Meslek sırrı canım," dedim. Çıkış kapısına geldiğimde sümük gibi yapıştığı kolumu ondan kurtardım. "Uzaklaş! İş dışında hiçbir iş arkadaşımı görmek istemiyorum. Dokunma bana."

Sadece bir adım geriledi. Sonra yeniden peşime takıldı. Yine kolumdan yakaladı.

"Köpeğin olayım, bana geri dön!"

Yüzümü ekşittim. Kolumdaki elini tutup en yalandan kibar gülümseyişimi kuşandım.

"Sen benden daha iyilerine layıksın. Şimdi lütfen, beni sal."

Oldukça dramatikti.

"Ben başkalarını değil, seni istiyorum. Geri dön!"

Yeniden kolumu kurtarmaya çalıştım. Sıktığım dişlerimin arasından, "Cengo, elimde kalırsın, ha!" diye mırıldandım. "Bırak!"

Bırakmadı. Ben kolumu çekmeye çalışırken bir kadın sesi, "Ahuzar Hanım," deyince ikimiz de didişmeyi bırakıp duraksadık. Lanet olsun ki çok tanıdık bir sesti. Ve yine lanet olsun ki bana sadece tek bir kişinin içinde bulunduğu topluluğun elemanları Ahuzar Hanım derdi.

Sövme isteğime zor engel olarak bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim. Gördüğüm kişiyle keyfim büsbütün kaçtı. Uğursuz bir sima vardı karşımda: Adriel. Uzun kızıl saçları, enteresan bir şekilde saçları gibi kızıl görünen gözleri ve dudaklarındaki kırmızı rujla her zamanki ifadesizliği içinde bana bakıyordu. Yine baştan aşağı siyahtı. Siyah bir trençkot ve siyah bir pantolon giymişti. Mafyaya dahil olmanın ilk kuralı buydu çünkü. Siyah giymek. Ayrıca Adriel diye mafya çalışanı mı olurdu? Kesin asıl adı Ayşe'ydi.

Uğursuz Kenan Kralşan'ın elemanlarından biriydi. Adını anmasam dahi aklıma düştüğü anda karşımda beliriyor oluşu, yıllardır çözemediğim bir uğursuzluk alametiydi. Tıpkı aynı şekilde neden yıllardır peşimde olduğunu çözemediğim gibi. Önceden beni rahatsız etmeye, huzur kaçırmaya çalıştığını düşünürdüm. Bunu oldukça net bir şekilde belli ediyordu. Ama o patlamadan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığı gibi o da eskisi gibi değildi. Aniden dünyanın en kibar adamına dönüşmüştü. Daha da sinirlendiriyordu beni bu hâlleri.

Patlamadan sonra gözümü ilk açtığım yer Kralşanlara ait bir hastaneydi. Gördüğüm ilk yüz ise onun uğursuz yüzü olmuştu. Bu, canımı daha da yakmıştı. Kendime geldiğim ilk an oradan çıkmak istemiştim. Ona ait

hiçbir yardımı istemiyordum. Ama gitmeye çalıştığım an beni bileğimden hastane yatağına kelepçeleyerek buna engel olmuştu.

Zaten hareket edecek gücüm de yoktu. Perişan bir hâldeydim. Ciddi olarak kendime geldiğim ilk an arkama dahi bakmadan kaçmıştım. Onun elinin değdiği hiçbir yardımı istemiyordum. Ölmek bundan daha makul görünüyordu. Elinden kaçmam da hastane odasını başına yıkmamla başlayan ve onun da enteresan bir şekilde bütün kapıları açıp istediğim yere gidebileceğimi söylemesiyle biten bir süreçti. O an sorgulamamıştım. Sonradan anlamıştım gerçeği. Gideceğim her yerde bir şekilde zaten onun eli vardı.

Yüzümdeki iz için estetik cerrah kataloğu dökmüştü önüme. Hepsini yüzüne fırlattığımda ise yine oldukça sakindi. Her yaptığım hırçınlığa ve taşkınlığa karşı olan bu sakin tutumu beni daha da delirtiyordu. Görünüşte esiri değildim ama garip bir şekilde esiriydim de. Bileklerime bağladığı görünmez bir pranga, etrafıma kapadığı ince telli bir kafes, adımımı attığım her anda tenime batan bir kapanı vardı.

En saçma anlarda aniden karşımda belirme tacizine hız kesmeden devam ediyordu. Yaptığı psikolojik şiddet sinirlerimi son noktasına getiriyordu. Bazen yemek yerken çıkıyordu karşıma. Bazen evde uyurken aniden kapımı çalıyor, bazen de yolda yürürken arabasıyla yanımda beliriyordu. Ne istediğini, derdinin ne olduğunu defalarca sormama rağmen yaptığı tek şey uzun uzun yüzüme bakmak oluyordu.

Annem olacak o kadın umurumda değildi. Bence onun da değildi. Önceden beni rahatsız etmek adına bana bunu yaptığını düşünürdüm ama artık fikrim tamamen değişmişti. Adam bana acı çektirmekten, sinirlendikçe ona ve etrafındaki şeylere saldırmamdan zevk alıyordu. Gözümün döndüğü anlarda içimde kaynayan öfkem bana kendimi canavar gibi hissettirirken o bu anları büyük bir hayranlıkla izliyordu.

Buna daha fazla tahammül edemeyeceğim bir anda polise gitmiştim. Elimdeki bütün delilleri sunup beni rahatsız ettiğini belirtmiş, şikâyetçi olmuştum. Sonuç şaşırtıcı olmamıştı. Kralşan sorguya bile alınmamıştı. Verdiğim deliller ise ortadan kaybolmuştu. Elimde onun karanlık tarafı hakkında topladığım sayısız belge vardı. Kanıt olarak bunları da polise verme fikri ise o andan sonra oldukça yavan gelmeye başlamıştı. Yıllarca zorla toparladığım onca bilgiyi el altından yok etmeyeceklerinin garantisi yoktu. Kimseye güvenemiyordum. *Hiç kimseye.* Zaten beni vurduğu çok sağlam bir kozu vardı.

Kardeşim, Biricik.

Ona karşı geldiğim her an Biricik'in alnının ortasında kırmızı bir lazer ışığının noktası olan fotoğrafını gönderiyordu. Elimi, kolumu hatta kanadımı kökünden kırıyordu. Kurtulamadığım bir lanet, hayatımdan atamadığım bir veba gibiydi. Güvenebileceğim hiç kimse yoktu. Annem olacak o kadın gittiğinde yalnız hissetmemiştim. Babam gözlerini bu dünyaya kapatırken yalnız hissetmemiştim. Ama kardeşimi ondan koruyamayacağımı hissettiğim her an yalnız hissediyordum.

Adriel ise en sağlam adamlarından biriydi. Ne zaman bana musallat olacak olsa yanıma onu gönderirdi. Yani kısacası kendileri baş gardiyanımdı. Yüzünü gördüğüm an yüzüm düştü. Oysa yaklaşık bir aydır hiçbirinin yüzünü görmediğim mutlu bir hayat yaşıyordum.

Hâlâ koluma yapışık olan Cengiz, "Geldi benim kızıl bomba," diye mırıldandı.

Göz devirdim. Yürüyeceği en son şey bir mafya yaveri olmalıydı. Bunu ona söylediğimde pişkin pişkin sırıtıp zaten sert kadın sevdiğini söylemişti. Harbiden pişkindi. Onu ilk gördüğü andan beri inatla yürüyor, Adriel ise inatla cevap dahi verme gereksinimi duymuyordu. Cengiz, cama kafa atan sinek gibiydi.

Adriel duygudan daima yoksun sesiyle, "Konuşmamız lazım," dediğinde derin bir soluk verdim.

Konuşmak istemediğimi söylemek bir seçenek değildi. Kolumu Cengiz'in ellerinden sıyırdım. Ona doğru ilerlediğimde arkasını dönüp yürümeye başladı. Sessiz bir emirdi bu. *Beni takip et.*

Cengiz peşinden, "Bugün de gol değil mi be kızıl bomba?" diye bağırdı.

Tam yanına gitmiştim. Göz ucuyla omzunun arkasından baktı.

"Arkadaşına söyle, şunu yapmaya bir son versin."

"Ne tesadüf," diye homurdandım. "Ben de tasmanı tutan o ele aynı şeyi söylüyorum ama hâlâ burada olduğuna göre pek işe yaramıyor."

Göz devirerek önüne döndü. Biriyle tanıştığımda bazen kalbimin üzerini derin bir karanlık kaplardı. Ne zaman böyle biri hayatıma girse ve ben o an bunu hissetsem bana mutlaka bir zararı dokunurdu. Kenan Kralşan'ı ilk gördüğümde büyük bir siyah bulutun etrafımı sarmaladığını hissetmiştim. Yanılmamıştım. O andan sonra hayatımın üzerinden karabulutlar eksik olmamıştı. Onun her bir adamını gördüğümde bir el boğazımı sıkıyordu sanki.

Binadan çıktık. Eylül sıcağı hafif bir rüzgârla yüzüme vurup saçlarımı geri savurdu. "Dur, tahmin edeyim," diye homurdandım. "Beyefendiniz beni çağırdı." Sesimde bariz bir alay vardı.

Cevap vermeden otoparka ilerledi. Tam aksi yönüne dönüp kaçma girişiminde bulunuyordum ki önceden tahmin ederek kolumdan yakaladı. Pek nezih bir mafyaydı, *maşallah*. Gerçi Kralşan bana hep ne derdi? *Ben bir tek seni incitmem, Ahuzar.*

Midem ağzıma geldi. En büyük zararı o veriyordu oysa. Büyük bir kan gölünün içinde yüzerken bir tek bana kibar davranmasının ne önemi vardı ki? Ruhum kapana sıkışmış gibiydi. Kolumdan çekip, zorla otoparka ilerletirken ofladım. Öfke kıvılcımı hafiften gözlerimde parladı. Hayali bir kalkanı aramıza çekerek buna engel olmaya çalıştım. Siyah bir *Range Rover*'ın yanına geldiğimizde kolumu bıraktı. Arabanın arka kapısını açıp büyük, beyaz bir kutu çıkardı. Kutuyu kucağıma tutuşturduğunda sorgulayan gözlerle yüzüne baktım.

"Ne bu?"

Kutunun üzerine bir zarf bıraktı.

"Açıp okuduğunuz zaman anlarsınız. Yazılan saatte, yazılan adreste hazır olun. Sizi almaya geleceğim."

Göz kırpıştırdım. "Ne?" demiş bulundum.

Arabanın kapağını sert bir darbeyle kapadı.

"Tekrar etmeyi sevmem." Ben bayılırdım çünkü. Göz devirdim. Sürücü tarafına ilerledi. "Görüşürüz," deme kibarlığını gösterdi.

"Mümkünse görüşmeyelim."

Pek mümkün değil, der gibi bir bakışla kapıyı açıp arabaya bindi. Otopark çıkışına ilerlerken birkaç saniye arkasından baktım. Derin bir nefes vererek elimdeki kutuya baktım. Ağırdı. Kollarım zorlanınca nazikçe bir yere bırakmak yerine tam ayaklarımın önüne fırlatmayı tercih ettim. İstemeyerek ayaklarımın dibine düşen zarfa uzandım. Kâğıdı parçalamak ister gibi açtım. Gözlerim harflerin üzerinde gezinirken her okuduğum kelimede, öfkemle arama kurduğum duvarın biraz daha yıkılmaya başladığını hissediyordum.

Saat yedide, en güzel hâlinle hazır ol. Bana uğur getirmen gereken bir yere gideceğiz. Bu elbiseyi üzerinde görmek için sabırsızlanıyorum.

K.K

Gözlerimi kapadım. Öfkemle aramdaki duvar daha da sallandı. Burnumdan derin bir nefes alıp o duvarı yıkılmasın diye tutmaya çalıştım. Terapistin dediklerini düşündüm.

İyi anıları düşün, Ahuzar. Güzel anıları düşün...

Babamı düşündüm ilk önce. Yine atlarla beraberdi. Dolu dizgin rüzgâra karşı bir atın üzerinde dörtnala gidiyordu. Atın ayağı tökezledi. Babam yere düştü. Derin bir orman belirsin istedim karşımda. Bu bana huzur verirdi. Olmadı. Ormanı ateşe verdim. Su... Deniz... O beni sakinleştirirdi. Hayal ettim. Olmadı. Ateş suyu da yaka yaka kuruttu. Kardeşim Biricik'e tutunayım dedim. Gülen yüzünü, şen kahkahalarını aldım karşıma. Sadece bu, içimde patlamaya hazırlanan öfke ateşini bir nebze de olsa hafifletti.

Çünkü bir tek o vardı. Sadece o. Yaşıyorsam, bu saçmalığa hâlâ katlanıyorsam tek sebebi oydu. Annemiz olacak o kadın sadece doğurmuştu. Ben ise ellerimle beslemiştim. Saatlerce kucağımda taşımış, göğsümün üzerinde uyutmuştum. Ben sekiz yaşındaydım. Bir şeylerle baş edebilirdim ama Biricik geride kaldığında sadece kırk günlük bir bebekti. Küçük dudakları beslenmek için süt ararken, serçeparmağımı dudaklarına sıkıştırarak onu günlerce teselli etmiştim. Düştüğünde kaldıran da bendim, hastalandığında gecelerce başında bekleyen de. Okula giderken elinden tutan, çantasını taşıyan, beslenmesini hazırlayan da bendim, küçücük boyumla veli toplantılarına giden de. Bu hayatta bana kalan tek şey oydu.

Telefonum çaldı. Arayanın kim olduğunu bilmek için müneccim olmam gerekmiyordu. Oysa öyle olmayı tercih ederdim. Daha makul bir hayat yaşıyor olurdum belki. Elimdeki kâğıdı parmaklarımın arasında büzüştürürken, derin bir nefes verip telefonumu çantamdan çıkardım. İsmi telefonumda kayıtlı değildi. Asla da olmayacaktı. Açmamak için direndim. Gözlerimi kapatıp, burnumdan derin bir nefes alarak üzerime çöreklenmeye hazırlanan öfkeme hâkim olmaya çalıştım. Arama inatla devam ediyordu. Açtım. *Mecburdum.* Kulağıma götürdüm. Ama cevabım hiç de sakin değildi.

"Ne var?"

Kenan Kralşan güldü.

"Nasılsın?"

"Sesini duyunca daha kötü oldum!"

"Güzel. Akşama hazır ol. Keyfini yerine getirelim."

"Hazır falan olmuyorum!" diye soludum. "Ben senin istediğin gibi peşinde dolaştırabileceğin oyuncak biblo bebeğin değilim!"

Artık canıma tak etmişti. Salak gibi *sen benim uğurumsun,* diyerek en olmadık zamanlarda yanına çağırıyordu. Yaptığı tek şey beni on dakika boyunca yanında tutup sonra bırakmaktı ama sinirlerim artık son noktadaydı. Tahammül edemiyordum bu saçmalığa.

"Ahuzar," dedi tane tane. "Yine fazla öfkelisin. Derin bir nefes almalısın."

Öfkemle aramdaki duvar onu zorlayan kuvvete daha fazla dayanamadı. Tuzla buz oldu. Şiddetli bir gürültüyle yıkıldı. Parçaları her zerreme kıymık misali battı. Patlayan bütün sinirimle, "Derin bir nefes mi almamı istiyorsun? O zaman hayatımdan siktir olup gidersin!" diye soludum.

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Ağzın önceden hiç bu kadar bozuk değildi," dedi.

Haklıydı. Küfürden nefret ederdim ama bu adama küfretmemek imkânsızdı. Kendisine küfrettirmek için yaratılmış gibiydi.

"Akşama hazır ol," derken buyurgan sesi sinirimi daha da harladı.

"Olmuyorum!"

Telefonu yüzüne kapadım. Tutup duvara da fırlatmak vardı ama henüz o kadar zengin değildim. Sinirle elimi saçlarıma daldırıp yolmak ister gibi geri savuruyordum ki telefona düşen mesaj sesine takıldı bakışlarım. Yine oydu. İstemesem de açtım. Biricik'in fotoğrafı vardı. Günlük eşofmanlarının içindeydi. Elindeki ekmek poşetiyle mutlu mesut yürüyordu. Bugüne aitti. Hatta belki birkaç dakika önce çekilmişti.

Başka bir şey demesine gerek yoktu. Tehdit açık ve netti. Sevgi en büyük zaaftı. Biricik'e gelecek ufacık bir zarar kolumu kanadımı kırmaz, beni bu hayattan silerdi. Sinirim artık yola gelebilecek, dizginlenecek gibi değildi. Ve en sonunda büyük bir volkan gibi patladı. Otoparkın içinde yankılanacak şiddette bir çığlık döküldü dudaklarımdan. Elimdeki telefonu yana savururken kolumdaki çantamı hemen dibimdeki kolona peş peşe indirdim. Çantanın askısı koptu ama ben duracak gibi değildim. Yıllar önce içine düştüğüm kafes artık dar geliyordu. Kimseye boyun eğmemiştim. Şu an ise içinde bulunduğum durumu sindirmek bir hayli zordu. Yediremiyordum. Kabullenemiyordum.

Gözlerim dönmüş gibi getirdiği kutuyu kavradım. Onu da yanımdaki kolona savurdum. İçinden düşen kırmızı elbiseyi ise nasıl olduğuna bak-

madan, çekiştirip parçaladım. Yetmedi, topuklu ayakkabılarımla üzerinde tepindim. Şiddetli tekmelerimden topuklu ayakkabımın topuğu kırılana, sağ tarafıma doğru sendeleyene kadar durmadım.

Öfkeli bir hırıltı döküldü dudaklarımdan. Yüzüme dolan saçları geri savururken nefes nefese kaldım. Ellerim titriyordu. Sakinleşmek adına birkaç saniye verdim kendime. Derin derin soludum.

"Şerefsiz!" diye söylenirken topuğu kırılan ayakkabıma uzandım. Sinirim daha da katmerlendi. "Dört bin lira vermiştim bu ayakkabıya! Daha taksiti bitmedi! Şerefsiz!" Bakışlarım kolu kopmuş, beş adım ötemde boylu boyunca yatan çantama takıldı. Omuzlarım çöktü. Sinirden ağlayabilen bir insan olmayı fazlasıyla tercih ederdim. En azından ağlayıp susardım. Her şeyini parçalamak daha can yakıcıydı. Elimdeki ayakkabıyı yana savurup, tökezleyerek çantama ilerledim. Sinirim ağlama ve isyanla karışırken milyonluk çantama ellerim titreye titreye uzandım. Duvara devalarca vurduğum için zedelenen kısımları görünce ağlamaklı bir inilti döküldü dudaklarımdan. İçim sızlıyordu. Hatta daha fazlası. İçim kavruluyordu.

Bunun da taksiti bitmemişti!

Fakir olup kaliteli zevklere sahip olmak benim seçimim değildi. Bu sinir stres içinde tek terapim alışverişti.

"Bu çantanın kopan askısıyla boğacağım seni!" diye solurken, çantamı da alıp ayaklandım. Rastgele bir yere savurduğum topuğu kırık ayakkabımı aradı bakışlarım. Buldum da. İlerleyip yerden aldım. Yapıştırılabilir mi diye yokladım. Hiçbir şey anlamadım. Yapışan tek şey sinirden uyuşan beyin kıvrımlarımdı.

Derin bir oflama eşliğinde, yürüyüşümü dengelemek adına diğer ayakkabımı da çıkardım. İkisini de askısı kopmuş perişan hâldeki çantama sıkıştırdım. Telefonumu aradım. On adım uzağımdaydı. İlerleyip ters hareketlerle onu da aldım. Ekranı çatlamıştı.

Ya sabır...

Kendime bir yandan, "Sakinleş," diye komut veriyordum. Parçalayacak başka bir şey kalmamıştı çünkü. "Topuk yapıştırılır, çanta dikilir, ekran yapılır. Sakinleş, Ahuzar." Kutuyu ve parçaladığım elbiseyi arkamda bırakıp çıplak ayaklarla ilerledim. O elbiseyi giyecek değildim. "Üç tane beyaz araba peş peşe geçerse bir mucize olur," diye mırıldandım. "Bu bataktan çıkarız. Üç tane beyaz araba, peş peşe..."

Yalınayak kendi arabama doğru ilerlerken ayağımın altına batan, canımı yakan şeyler umurumda değildi. Üç tane beyaz araba şu an, şu saniye, peş peşe yanımdan geçmeliydi. Bu biraz da olsa bugünü bir sinir harbi daha geçirmeden bitirmem için bir umut ışığı olabilirdi. Çok mu imkânsız bir mucizeydi? Farlarını gözüme sokan siyah bir araba geçti yanımdan. Sonra ise kırmızı ve gri. Adımlarımı olabildiğince yavaş atıyordum ama ben arabama ulaşana kadar tek bir beyaz araba dahi geçmemişti. Gün zehir olacaktı. Belliydi.

En dertli şekilde arabamı açıp elimdekileri arka koltuğa savurdum. Bagajdan, her daim yedekte tuttuğum beyaz spor ayakkabılarımı alıp ayağıma geçirdim. Boş dram yapıp yalınayak, acılar içinde eve kadar gidecek değildim. Hem bir topuğun ne zaman kırılacağı veya benim ne zaman kıracağım belli olmayabiliyordu. Yedek ayakkabı hayat kurtarırdı. Tekrar sürücü koltuğuna ilerlerken elimi kapının koluna attığım anda önümden geçen görüntüyle duraksadım.

Bu, peş peşe geçen üç beyaz arabaydı!

Şeytan, inine girilmesini sevmezdi. Evini benimsediğinden değil, etrafında başka hiçbir cana tahammül edemediğindendi bu nefreti. Kenan Kralşan da sevmiyordu. O zaman şeytandan bir farkı yoktu.

Uzun, basık ve karanlık koridorda ona doğru ilerlerken, zifiri gözleriyle beni baştan aşağıya süzen adama en ifadesiz bakışlarımı atarak ilerliyordum. İlk defa şeytanın inine girmiyordum. Ama ilk defa bu denli rezil bir yere getiriliyordum.

Basık koridoru aydınlatan tek şey başımızın üzerinde yanıp sönen beyaz floresanlardı. Yerdeki su birikintisi çamurluydu, etrafa ise yayılan leş bir koku vardı. Kesinlikle burası onun en sağlam ini olmalıydı. Ona en yakıştırdığım yer burası olmuştu. Kendisi gibi rezildi. Birkaç adım daha attığımda tam karşısındaydım. Arkamdan gelen Adriel hemen onun yanına geçerken, ben çenemi yukarı dikip en ters ifademi kuşandım.

Bakışları üzerimde gezinirken başını usulca sağa eğdi. "Ahuzar," dedi sakince.

İfademi bozmadım. Şu an kurulduğu nokta muhtemelen üzerimdeki kıyafetler ve tipimdi. Gönderdiği elbisenin içinde ve topuklu ayakkabılarla özenli bir şekilde gelmemi bekliyordu. Benim üzerimde ise yırtık bir kot pantolon, siyah bir depresyon hırkası ve beyaz spor ayakkabılarım vardı. Saçlarım dağınıktı, yüzümde ise zerre makyaj yoktu. Kulağımın altından

çeneme doğru ilerleyip tam şahdamarımın üzerinde duran yarayı kapatma gereksinimi duymamıştım. Göz altlarımdaki morlukları da. Ona inattan değil de kendime olan saygımdan sadece minik bir parlatıcı sürmüştüm. O kadar da inatlaşamayacaktım. Bakım önemliydi.

Ama milyarlık çantam ve ayakkabım bu şeytan yüzünden parçalanmışken istediği hiçbir şeyi de yapmayacaktım. Bunu o da adı gibi biliyordu.

"Beni mi sınıyorsun sen?" derken sesinde minik bir tehdit vardı. Belki tehditten daha büyük bir şeydi. Pek de umurumda değildi. "Ne bu hâlin?"

"Ne varmış?" dedim umursamazca.

Derin bir nefes verdi. Bedeni, siyah takım elbisesinin içinde gerildi.

"Elbiseyi neden giymedin?"

"Çok beğendiysen sen giyseydin," dedim ters ters. Yanından geçerken nereye gittiğim hakkında bir fikrim yoktu. Manyak adam elbet peşime takılacak, bu tünelin ucu da bizi onun istediği yere götürecekti. Başka bir yol yoktu çünkü. Tek ışık bu karanlık koridorun ucundaydı. O da yine Kenan Kralşan'ın dünyasına çıkıyordu. Büyük adımlarla yanımda belirmesi bunun en net özetiydi.

"Şanslıyız ki her hâlinle güzelsin," dedi.

"Kes sesini!" diye bir cevap aldı.

"Papatya çayını hazırlatayım."

"Sen varken papatya tarlası ancak keser beni!"

"İstiyorsan papatya tarlasını da alırız."

Ukala bir tavırla güldüm. "İçinde senin mezarın olacaksa neden olmasın," dedim.

Kahkaha attığında sanki bir şeytanın sesini duymuşum gibi tüylerim ayaklanmıştı. Yandan ters bir bakış attım. Umurunda bile değildi. Ben yüzüne sayıp sövdükçe daha büyük bir nezaketle cevap veriyor, beni zıvanadan çıkarıyordu.

"Ne hoşuma gidiyor, biliyor musun?" derken koridorun sonuna yaklaşmıştık.

"Hiç bilmek istemiyorum."

Önümüzde buzlu camdan bir kapı vardı. Tam önüne gelince durdu. O durunca ben de durmak zorunda kalmıştım. Bakışları bana döndü. Yüzünde her zamanki şeytani sırıtış ve karanlık nefret vardı.

"Bana böyle davranma cesareti gösteren tek kadın olman."

2014 yılının fırlama *badboy* erkekleri gibiydi. Akıl sağlığımı korumam oldukça zordu. Cevap vermemeyi tercih ettim. Bakışlarım önümüzdeki kapıdaydı. Arkasından gelen uğultulu sesler bir hayli yoğundu. Bu manyağın beni yine nereye sürüklediği hakkında ise hiçbir fikrim yoktu.

"Benden korkuyor ama bunu asla belli etmiyorsun," diye mırıldanışı kulağıma fazla yakın gelince, irkilerek ona döndüm ve bir adım yana çekildim. Fazla yakınımdaydı. Midemi bulandırıyordu. "Gözlerinde korku var," dedi. Daha da yaklaştı. Geri adım atmak istedim ama gururum daha baskındı. Bir adım dahi gerilemeden baktım gözlerine. Yüzünde psikopatça bir hırs vardı. "Ama bir adım dahi geri atmıyorsun," derken omzuma dökülen saçımı usulca geri iteledi.

Nefretle baktım. Tam olarak içimdeki bütün nefretle. Etrafıma sardığı bu kafesten de ondan da iliklerime kadar nefret ediyordum. En çok da Hülya Kralşan'dan. Zira bu belanın tek sebebi oydu. O ve bitmek bilmeyen hırsları.

"Gözlerindeki bu nefreti hep sakla, olur mu?" dedi fısıldar gibi. "Beni sana en çok bağlayan şey o çünkü."

Dişlerimin arasından, "Hastasın sen!" diye cevap verdim. Başka izahı yoktu.

Gülümsedi. "Hayır." Elini önümüzdeki kapıya atıp tek hamlede açtı. İçerideki hengâme bütün çıplaklığıyla önüme serilirken cümlesini, "Sadece Kenan Kralşan'ım," diyerek tamamladı.

Önümde büyük bir alan ve aynı şekilde büyük bir kalabalık vardı. Alanın ortasında ise etrafı tel örgülerle kapalı bir kafes. İnsanlar kafesin etrafına kümelenmiş konuşurken sesleri devasa bir uğultu bulutu gibi yükseliyordu. Ne yaptıklarını anlamam birkaç saniyemi almıştı. Zira kafesin içinde kıyasıya dövüşen iki adam varken, etrafındaki insanların canice tezahürat yapışı algılarımı birkaç saniye için donma noktasına getirmişti. Adriel kolumdan çantamı, elimden telefonumu alırken de bir yerime bir şey saklamış mıyım diye üzerimi kontrol ederken de tepki veremedim. Kafesin içinde yere düşmüş bir adama başka adam acımasız yumruklar atarken diğer herkesin bunu zevkle izliyor, üstüne bir de bir tarafı destekliyor oluşu algılarım kadar kanımı da dondurmuştu.

Kenan dünyanın en normal şeyinden bahseder gibi, "Benim için önemli bir maç var," dedi. "Bana uğur getireceğine eminim. Hep getirdin."

Donmuş bakışlarım ona dönerken başımı hızla iki yana salladım. "Hayır! Böyle bir şey izlemek istemiyorum!" Adriel'e başıyla minik bir ta-

limat verdi. Kızıl şeytan beni kolumdan kavrayıp, zorla ilerletirken Kenan da hemen yanımızdaydı. "İstemiyorum!" diyerek direndim. "Böyle bir şey izlemek istemiyorum!"

Canilikti bu. Vahşetti. Başkasının acısından memnun olup, biri başka birinin canını yaktı diye hangi mantık tatmin olurdu? Benim içim bunu almıyordu.

Kimse umursamadı bu isyanımı. Kenan içeri girdiğinde bütün sesler kesildi. Bakışlar bize döndü. Gerilerek susmak zorunda kaldım. Sadece kafesin içinde kıyasıya dövüşen iki adam devam ediyordu mücadeleye. Herkes Kenan Kralşan'a selam verirken o, elleri cebinde, büyük bir özgüvenle ilerliyordu. Benden birkaç adım ileri gitmişti ki durup bana döndü. Yersiz bir kibarlık yaparak, "Özür dilerim," dedi. "Buraya ne zaman gelsem heyecanlanıp her şeyi unutuyorum." Aynı kibarlıkla elini ileri uzattı. "Bayanlar önden."

Şiddete karşı olan, bunun bir vahşet olduğunu düşünen ben, tam olarak o saniye onu kafesin içine atıp burnuna sağlam yumruklar atmak istedim ama bu imkânsız bir hayaldi. Ters bir bakış atıp ilerlemekle yetindim. Elimden geldiğince kafesin içine bakmıyordum ama yumruk, inleme ve tezahürat sesleri yeniden yükselmeye başlamıştı. Kenan en öndeydi. Herkes ayakta, kafesin etrafındayken onun için en önde ayrılmış bir köşe vardı. Uzun, kırmızı, kadife bir koltuktu bu. Tahtı andırıyordu.

İlerleyip tahtına kuruldu. Yanına oturmam için bakışları bana döndüğünde, ciddi manada şaşkındım. Daha önceleri sadece saçma sapan şekillerde karşıma çıkar, birkaç dakika boyunca saçmalar ve giderdi. Kuş avlarken yanına çağırır, yanında dikilmemi isterdi. Şirkette herhangi bir toplantıda dahi beni çağırtıp hemen yan odada amaçsızca beklettiği, önemli bir karar olduğunu ve uğuruma ihtiyacı olduğunu söylediği olmuştu ama böyle bir manyaklık ilkti.

Hayatımı sömürüyordu ama kendi hayatı için benim *uğur* getirdiğime inanıyordu. Cidden şaka yapıyor olmalıydı!

"Gel yanıma," dedi.

Kanım çekildi.

"Saçmalıyorsun!"

Uzatmadı. Adriel'e baktı. Kızıl şeytan beni omuzlarımdan kavrayıp, koltuğun bir ucuna oturturken şaşkınlıktan direnememiştim bile. Düştüğüm hâl şok ediciydi. Benim burada ne işim vardı? Sinirle solurken, kollarımı

dizlerime dayayıp elimi alnıma bastırdım. O kafesin içinde olan hiçbir şeyi görmek istemiyordum. Ama bağırış, yumruk ve inleme sesleri duyulmayacak gibi değildi.

"İzle," diyen sesi değdi kulağıma.

Cevap vermeden bacaklarıma bakmaya devam ettim.

"İzle!" dedi yeniden.

İçimde beliren öfke ondan çok kendimeydi. Bir yolu olmalıydı. Bu kadar karanlık olması imkânsızdı bu yolun. Bir ışık olmalıydı.

"Oraya bak!" dedi ve çenemden kavrayıp bakışlarımı kendine çevirdi. Hiçbir ışığın olmadığını söyler gibi zifiriydi bakışları. "O kafesin içindekileri izle," diye soludu. "Benim için savaşıyorlar. Benim yanımda durmak için yok ediyorlar. Sen ise durduğun yerden kaçmak istiyorsun, öyle mi? Savaşla girilen bu yerden, sence çıkış var mı Ahuzar?"

Öfke yine en sıcak noktasına gelip, içimde kaynamaya başlarken yüzüne tükürme isteğime zorla hâkim oldum. Çenemdeki elini hızla yana iteledim. "Var," dedim en dik şekilde. "Ve o gün geldiğinde sana yemin ederim ki sonun benim elimden olacak!"

Dudakları büyük bir zevkle iki yana kıvrılırken koltukta geri yaslandı.

"Ona ne şüphe."

Öfke dolu bakışlarımı kafesin içine çevirdim. Biri kaybetmiş, diğeri kazanmıştı. Kaybeden, yerde kanlar içinde yatan adamı bir çöp gibi kolundan çekip, kafesten çıkarırken, kazananın elini tutup yukarı kaldırdılar. Kafesin tellerine yapışmış caniler buna da sevinç nidaları atarak karşılık verdi.

"İzle, izle," dedi Kenan geniş geniş. "Senin sinirine papatya çayı yerine bu daha iyi gelir. O yüzden getirdim seni buraya. Stres atarsın biraz."

Tip bakışlarımla kafese bakmayı sürdürdüm. Haklıydı. Kafesin içinde dayak yiyenin o olduğunu hayal etmek papatya çayından daha makul bir terapiydi. Ciddi anlamda stres atabilirdi. Son dört yılım büyük bir kamera şakası olmalıydı. O, hayatıma girdiği andan itibaren her şey devasa bir saçmalık yumağının içinde yuvarlanıp gidiyordu çünkü.

"Sırada son maç var!" dedi kafesin içindeki adam. Muazzam bir şey sunar gibi bir de mikrofona konuşuyordu. Etrafı kaplayan kalabalık ellerini kafese vurarak bağırdı. Tam o an Kenan'ın yanına sadık yâri Fiko da gelmişti. Kulağına bir şey söyledi. Kenan ise sadece başıyla onayladı.

"Kafes dövüşünü kazanan üç kişi yanıma girmeye hak kazanır," dediğinde ters bakışlarımın hedefi oydu.

"Neden bunu yaptıklarını sormadım," diyerek ters bir cevap verdim.

Sırıttı.

"Kibarlık yapıp etkinliğimizi tanıtıyorum. Lütfen sen de biraz daha nezih ol, bebeğim."

Göz devirerek önüme döndüm. Yersiz eğlenceleriyle uğraşamayacaktım. "Aziz ve Tulpar dövüşü!" diye bağırdı kafesin içindeki adam. "Bahisler açıldı."

"Fiko," dedi Kenan. "Tulpar'a oyna."

"Hemen abi," dedi Fiko. Hızla alana ilerledi.

Midem ağzımdaydı. "İğrençsin," diye homurdandım. "Birinin hayatı üzerine nasıl böyle kolay kumar oynayabiliyorsun?"

Gülüşü oldukça ukalaydı. "Oldukça basit. Az önce sen de gördün işte." Nefret dolu bakışım büyüdü. "En iyi kararlar, üzerine en az düşünülen kararlardır, Ahuzar. Kafesin içine girip hayatlarını o kumar masasına atan onlar. Kendi canları kendileri için bile değersiz. Gerisini neden ben düşüneyim ki?" Boş ve yersiz mafya edebiyatını hiç çekemeyecektim. Kafes dövüşü izlemek bile daha makuldü. "Bir hayat üzerine oynadığım en büyük kumarı bilsen ne yaparsın acaba?" diye mırıldandı.

"Saçma işlerinle ilgilenmiyorum. Anılarını kendine sakla."

Yine güldü. "Ahuzar, Ahuzar..." derken başını usulca iki yana salladığını yüzüne bakmadan dahi görebiliyordum. Ezberlediğim bir tepkiydi. Adımdan nefret etmemin en büyük nedeniydi kendisi. "İsmini annen mi koydu acaba?" dedi aniden. "Çok zevkli bir seçim doğrusu. Bir ara cici annemi bu konuda tebrik etmem lazım."

Hayır, babam vermişti bu ismi. Biricik'in ismini ise o.

Sövmeme çok az kalmıştı. Dilimi ısırdım. İçimdeki öfke kaynamaya devam ediyordu. Derken kafesin kapısı açıldı. İçeriye önce bir adam girdi. Orta boylarda, beyaz tenli, sarışın bir adamdı. Kırmızı bir şort ve siyah sporcu atleti giymişti. Sunucu mikrofona eğilip, "Aziz!" diye bağırdı. Adam beyaz bantlarla sarılı ellerini iki yanına açıp büyük bir özgüvenle kafesin içinde daireler çizdi. Kalabalık kan görmüş köpekbalığı gibiydi. Kafesi yumrukluyor, bahisler için para veriyor, "Aziz!" diye bağırıyorlardı. Korkunç bir ortamdı. Midemin yine ağzıma geldiğini hissediyordum.

Sunucu Aziz denen elemanı yanına alıp mikrofona bu kez, "Tulpar!" diye bağırdı.

Kafesin kapısı açıldı. Herkes kapıya bakarken birkaç saniye kimse gelmedi. Derin bir sessizlik oluşmuştu ki kafesten içeriye dev bir cüsse adım attı. Altında sadece siyah bir kot pantolon varken üzerinde hiçbir şey yoktu. Oldukça kaslıydı ve geniş omuzları göze batan ilk şeydi. Yüzüne odaklandım ama siyah bir maske takıyordu. İlgimi çekmemişti, sadece merak uyandırmıştı. Gözlerim bir an için sağ koluna değdi. Omzunda yara izi vardı. Kesik ya da çizik değildi. Bir kurşun yarasına benziyordu. Savaş muhabirliği yaptığım günlerden en aşina olduğum yara buydu. Ellerine siyah bantlar sarmıştı. Aziz gibi kafesin etrafında dönmemiş, bağırıp yersiz nidalar atmamıştı. Omuzlarını gererek kafesin içine doğru ilerledi. Yüzünde görünen tek şey gözleriydi ama bu noktadan rengini seçmek zordu. Sunucunun diğer yanına dikilirken kafesin dışında, onun bu sessizliğine karşı büyük bir tezahürat vardı.

"TULPAR! TULPAR!" diye bağıran, kafes yumruklayan kalabalık, onun pek umurunda değil gibiydi.

Bir his, anlamsız bir his yerimde dikleşmeme neden oldu. Tanıdık mıydı?

Değil.

Derin bir nefes verdim. Altıncı his zımbırtısının sırası değildi. Yanımda oturan şerefsiz yüzünden psikolojim zaten bitik hâldeydi. His falan kalmamıştı bende. İyi olan her şeyi sömürüyor, yok ediyordu Kralşan. Bakışlarımı kafesin içine kilitledim. Sunucu aralarında duruyordu. Elindeki mikrofona tekrar, "Bir tarafta Aziz, bir tarafta Tulpar!" diye şiddetle bağırdı. "Bahisler şu dakika kapandı. Savaş başlıyor!" Aralarından sıyrıldı. Ve dediği gibi savaş başladı.

Aziz bir arı gibi hoplayıp zıplıyordu. Tulpar denen adam, yüzünde siyah bir maskeyle öylece dururken o bir sağa, bir sola kıpırdanıyor, yumruklarını sallıyordu.

"Terlikle ezilmemek için odanın içinde korkuyla bir o yana, bir bu yana kaçan böcekler gibi," dedi Kenan. "Kaybedeceği daha başından belli."

Haklıydı. Tulpar denen adam kendinden öyle emin duruyor, öyle hareket etmeden bekliyordu ki Aziz'in her hareketi yersiz bir çırpınış gibi geliyordu. Beni içine aldığı bu kapandan kurtulmaya çalışırken gösterdiğim öfke nöbetlerim, bağırış ve haykırışlarım da ona böyle mi geliyordu? Ezilmemek için kaçan bir böcek miydim ben de? Bakışlarımı ona çevirdim. Dudaklarında, kafesin içindeki görüntüden memnun olduğunu gösteren cani bir gülüş vardı. Evet, beni de tam olarak öyle görüyordu. Çırpınışlarım

ona zevk veriyordu. Tek bir darbeyle ezebilirdi. Biliyor ama bilerek zarar vermiyordu. Kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu.

Dişlerimi sıkarak bakışlarımı kafese çevirdim. Göğsümün üzerindeki baskı arttı. Aziz, Tulpar'a yaklaştı. Karnının sol boşluğuna bir darbe indirmek istedi. Olmadı. Tulpar hızlı bir atiklikle yumruğunu kaldırıp, Aziz'in burnunun üzerine indirdiğinde inleyerek gerilemek zorunda kaldı. Burnundan dudaklarına doğru yoğun bir kan akmaya başladı. Kalabalık içinde Aziz'e bahis atanlardan dertli sesler yükselirken büyük bir yoğunluk Tulpar'dan yanaydı. Hepsi büyük bir sevinçle kafesi yumrukluyordu.

Aziz bu sefer şiddetle bağırarak ilerledi. Niyeti karnına bir yumruk atmaktı. Başardı da. Ama Tulpar aldığı darbeden hiç de etkilenmişe benzemiyordu. Dev cüssesiyle Aziz'in sol yanağına sağlam bir yumruk indirdi. Aziz yere düşerken saçlarından yakaladı. Diziyle karnına iki sağlam darbe daha indirirken yaklaşık bir dakika içinde nakavt olan Aziz'i yere fırlattı. Tek bir darbe dahi almamıştı.

"En sağlam adamım olacak, belli," dedi Kenan.

Umursamadım. Tulpar denen adam kafesin içinde üç adım geriledi. Hakem ise Aziz'in yanına çökmüş, yeri yumruklayarak kalkması için ona kadar sayıyordu. Toparlandı Aziz. Zorla olsa da kalktı ama aldığı üç darbe yüzünü dağıtmaya yetmişti. Kan revan içindeydi. İçim burkuldu. Ama o durmadı. Sendeleyerek bir yumruk atmaya niyetlendi. Tulpar elini havada yakaladı. Kendine çekip, zerre zorlanmadan Aziz'i omzuna attı ve kafesin diğer ucuna boş bir çuval gibi hiç zorlanmadan savurdu.

Bu, Aziz için sondu. Bu sefer yanına gelip, ona kadar sayan hakeme tepki veremeden öylece kalmıştı. Kalabalıktan deli gibi haykırışlar, tezahüratlar ve Tulpar'ın adı yükseliyordu. Hakem Aziz'in kalkamayacağını anlayınca elini Tulpar'a doğru kaldırdı. Kazanan oydu. Kalabalık daha da coşmuştu. Kafesi yumrukluyor, deli gibi bağırıyorlardı. Hakem elini tutup, "Kazanan Tulpar!" diye kaldırdığında Tulpar denen adamın bakışları ilk defa bizim tarafa dönmüştü. Çok kısa bir andı.

Kenan yanımdan kalkarken, dönüp bakmadım. Ne yaptığıyla ilgilenmiyordum. Ama diğer herkes ilgileniyor olmalıydı ki o ayağa kalktığı an bütün kalabalık ağır ağır sustu. Kenan ağır adımlarla kafese yaklaştı. Bütün bakışlar ondayken kafesin tam girişinde durdu. "Yüzünü aç," dedi. Kısa ve net bir emirdi.

Tulpar'ın eli başındaki siyah maskeye gitti. Çekip çıkardı. Maske elinden yere düştüğünde, benim zihnimde de parçalanarak yere düşen sayısız cam

kırığı vardı. Hepsi bir noktaya battı. Gördüğüm yüzle önce basık, sıcak bir hava etrafımı sarmaladı. Keskin kahve gözlerini yerden bize doğru kaldırdığında ise zihnimde yıllar öncesine ait bir patlamanın sesi yankılandı.

Düştüm. Önce hissizlik, daha sonra ise derin bir acı her yerimde gezindi. Ama en büyük sızı şahdamarımın üzerinde atan yaradaydı. Boylu boyunca, inceden inceye sızladı. Ve dudaklarımdan sadece tek bir sessiz kelime döküldü:

"Tönge..."

3. BÖLÜM

"Bir çiçek açtığında
Eski bir avluda
Diyor ki:
Her şey çok eksik ve neredeyse yok gibiyken,
Buldum buluşturdum kendime geldim.
Tek eksik sensin!
Kalı kırk yardım, altını üstüne getirdim,
Ve işte en geniş cümlem:
İçimi açtım sana.
İçini açmak için.
- Birhan Keskin

2021 / Mayıs

Önündeki televizyona bakıyordu Ahuzar. Ama sadece bakıyordu. Ne izlediğine dair hiçbir fikri yoktu. Düşündüğü bir şey de yoktu. Uçsuz bucaksız bir boşlukta, yıkık bir binada, çöküntülerle dolu bir ovanın orta yerindeydi belki de. Bunu da bilmiyordu. Zihnindeki tek ses, gürültülü bir patlama sesiydi. Çığlıklar, feryatlar ve inlemeler... Yanındaki kumandaya uzandı. Sızlayan eklemlerini umursamamaya çalışarak televizyonun sesini daha da açtı. Zihnindeki sesi susturacak başka seslere ihtiyacı vardı.

"Vahşi ruhundan hiçbir şey kaybetmeyen, asil bir tür. Kralların ve Fatihlerin gururu. Tarih, onun toynaklarını toprağa vuruşuyla yazıldı. Bugün bile gözleri kamaştıran güzelliğiyle gönüllerde taht kurabiliyor. Atlar, hayvanlar âleminin en asilleri..."

Gözlerini kapatıp ekranda koşturan atların toynak sesine odaklanmaya çalıştı. Zihnindeki sesi susturacak tek şey buydu. Atlar koştu. Ahuzar ucu bucağı olmayan yemyeşil bir ovada, en sevdiği atın üzerinde hayal etti kendini. Kadife'nin. Onun atının. Kadife, rüzgâra karşı doludizgin koşarken o sıkıca siyah yelelerinden tutuyordu. Bir yerden sonra ellerini bıraktı. Kadife'nin onu koruyacağını, yere düşmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Kollarını iki yana açarak rüzgâra ve özgürlüğe bıraktı kendini.

"Yine mi at?" diyen Biricik'in sesi, bu huzurlu ânını bölmese ovanın ucuna gelmişti.

Gözleri hızla açıldı. Bakışlarını yanına oturan kız kardeşine çevirdi. Okuldan yeni geliyordu. Sırtındaki siyah çantayı önlerindeki sehpanın üzerine savururken, liseli olmanın hakkını vererek boynundaki gri kravatı hızla çözmeye başlamıştı.

Bir yandan da, "Nefret ediyorum şundan!" diye söyleniyordu. "Her okul tişörte geçti, biz hâlâ devlet memuru gibi kravat takıyoruz. Neymiş efendim, prestijli bir okulmuşuz. Götüm!"

Ahuzar elini hafifçe ağzına vurduğunda Biricik irkilmişti. "Abla!" diye yükseldi.

"Düzgün konuş," diye mırıldandı. Sesi güçsüzdü. "Bana bu yaşında ağzına biber sürdürtme."

Prestijli bir lisede tam burslu okuyordu Biricik. Derslerinde de oldukça başarılıydı. Zeki değildi. Çalışkandı. Ablası olarak bu yönüyle hep gurur duymuştu.

"Asıl ben sana şu belgeseli izlemeyi yasaklayacağım! Korkutuyorsun beni," derken televizyon kumandasına uzanıp atın toynak seslerini sonuna kadar kısmıştı Biricik. Açık kahve gözlerinde, ablası için derin bir endişe denizi vardı. Aynı şeyi aylardır izleyip duruyordu.

O günden, korkunç patlamadan sağ döndüğü günden beri.

Tabii buna sağ denilirse. Ablasını bir hastane yatağında ilk gördüğünde tanıyamamış, yanlış odaya girdiğini düşünerek dışarı çıkmıştı. Tekrar geri döndüğünde onu kollarındaki ve gerdanındaki benlerden tanımıştı. Her tarafı sargılar içindeydi. O günü bir ömür boyunca unutamayacaktı Biricik. Kalbini bir bıçakla oyduklarını sanmıştı. Burası ablasına hiç yakışmamıştı.

Aradan aylar geçmişti. Ahuzar uzun süren tedaviler sonucunda toparlanmıştı. Yara izi çoktu ama bedeninde ağrıyan eklemler dışında başka bir problem yoktu. Fizik tedavi sürüyordu. Sızlayan tek şey kulak altından baş-

layıp şahdamarının üzerinde biten yaraydı. Onunla yaşamaya alışmalıydı. Aynalara bakmamayı tercih ediyordu.

Biricik'in elindeki kumandayı çekip aldı. "Benim için değil, kendin için kork," dedi. Televizyonun sesini yeniden açtı. "Notların düşmüş."

Yüzü düştü Biricik'in. "Defne abla mı yetiştirdi?" diye sordu.

Defne, Ahuzar'ın eskilerden kalan tek arkadaşıydı. Lise yıllarında aynı sırayı paylaştıktan sonra iletişimlerini asla koparmamışlardı. Çok sık görüşmezlerdi. Yoga eğitmeni olan Defne kendine ait yoga stüdyosuyla, Ahuzar ise kendi işiyle uğraşıyordu. Ama bu, arkadaşlıklarını asla etkilemezdi. İş için yurtdışına gittiği zamanlar Biricik'le Defne ilgilenirdi. Şimdi ise bütün eli kolu Defne olmuş durumdaydı. Zira Ahuzar'ın hayatında kırılan tek şey kemikleri değildi. Bütün düzeniydi. Aradan geçen on ay sadece bedenindeki yaraları iyileştirmişti. Zihnini ve ruhunu değil.

Biricik, "Kesin o yetiştirdi," diyerek kendisini onayladı. "Adi kadın!"

Ters bir bakış attı Ahuzar. Koltukta uzanırken bir ayağıyla kardeşini itekledi.

"Ayağımın altındasın bak!"

Güldü Biricik. Oturduğu yerden ayaklanıp ablasının yanaklarına yapıştı. "Sen bana kıyamazsın ki!" derken Ahuzar'ın yanaklarını iki eliyle sıkıp başını iki yana sallamıştı. Kardeşinin sarı saçları yüzünü gıdıklarken, gülmeden edememişti Ahuzar. Aynı saniyelerde Biricik'in parmakları çenesinin altındaki yaraya fazla bastırınca gülen yüzü aniden soldu. Minik bir inleme kaçtı dudaklarından. Yara kapanmıştı ama izi oradaydı. Bastırıldığında ince bir sızı şahdamarının üzerinde atıyordu.

"Özür dilerim," diyerek ellerini geri çekti Biricik. Ablasının önünde diz çöktü. Panik ve endişe dolu bakışları Ahuzar'ın yüzünde gezindi. "Çok özür dilerim, abla. Acıdı mı? Kremini getireyim mi?"

Kardeşinin daha fazla endişelenmesini istemiyordu. Aylardır onun için yeterince korkmuştu. "Sorun yok," derken yeniden gülümsemeye çalışmıştı. "Bastırınca biraz acıyor sadece. O da geçer."

Endişe dolu bakışları sürüyordu Biricik'in. "Neden bu yara için de ameliyat olmuyorsun ki?" dedi. "Doktor tek bir estetikle düzeltebileceğini söyledi. Hem bize yardım eden o işadamı da ücretini karşılayacağını sö-"

Gerisini getirmesine izin vermedi Ahuzar. Başını yastıktan hızla kaldırdı. Gözlerinin içinde yanan ateş ve şimşekler Biricik'in gerisin geri devrilip kıçının

üzerine düşmesine neden oldu. "Sakın!" diye soludu. İşaretparmağını kardeşine doğru kaldırdı. "Sakın bu evde ondan bahsetme, Biricik! Sakın!"

"Abla..." diye mırıldandı.

Duymadı bile. Onun bahsi geçtiği an içinde kabaran derin bir öfke vardı. Yardımını da istemiyordu. İyiliğini de. "Kimse bana yardım etmedi!" dedi dişlerinin arasından. "Hele o adam hiç etmedi. Sakın böyle bir yanılgıya düşüp bir daha benim yanımda onun adını anayım deme."

"Ama..." diyecek oldu Biricik. Ablasının gözünde beliren öfke yüzünden tüm cümlelerini yuttu.

Kenan Kralşan denen büyük bir işadamı, ablasını Beyrut'tan Türkiye'ye getirmişti. Ablasının yanına da ilk o götürmüştü onu. Doktorların özel bir ilgiyle etraflarında fır döndükleri hastane onundu. Ama ablası kendine gelir gelmez kıyameti koparmıştı. Kendi başına yürüyebilir bir duruma geldiğinde ise bir gece sessizce, başında bekleyen Biricik'i de alarak o hastaneden kaçmıştı. Nedenini Biricik'e asla söylememiş, ne zaman sorgulayacak olsa böyle ateş saçan gözlerle bakmıştı.

"Aması yok!" derken tekrar başını yastığa bırakmıştı Ahuzar. Her zamanki gibi oldukça tersti. "Kimsenin bana yardım etmesine ihtiyacım yok. Hele ona asla ihtiyacım yok. Bir hayır işi için dolandı durdu etrafımızda, o kadar. Ben yüzümdeki yaradan memnunum. Gitsin, kendine başka yerde sadaka toplasın. Sen de bu konuyu bir daha asla açmıyorsun! Tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldanmaktan başka seçeneği yoktu Biricik'in. Ablasının öfkesinden korkardı.

Burnundan solduğunu belirtmek için derin bir nefes verdi Ahuzar. "Yardımmış!" dedi. "Götüm!"

"Ağzına biber sürülmesi gereken tek kişi ben değilim sanırım."

Yandan ters bir bakış atmaya çalıştı Ahuzar ama sinirinin geçmeye başladığını yumuşayan bakışlarından anlayabiliyordu Biricik.

Ahuzar, "Büyükler sövebilir," diye homurdandığında Biricik gülerek göz devirdi. Aynı anda elleriyle destek alarak yerden kalktı.

"Büyükler ve saçma kuralları."

"Büyüyene kadar sesini kes ve o kurallarımıza uymaya devam et o zaman."

Güldü Biricik. "Kurallarınız çok saçma," dedi. "Ergen kalmayı tercih ederim." Mutfağa doğru ilerledi. "Yemekte ne var? Bir yetişkin olarak bana ne yaptın?"

"Hepsi dolapta," diye mırıldandı. Biricik koşarak mutfağa yöneldi. "Çantanı şuradan al."

Biricik geri dönüp savurduğu çantasını sehpanın üzerinden aldı. Ablasının evde olduğu süre boyunca yeni takıntılarından biri temizlikti. Onu parçalamasını istemiyorsa dikkatli olmalıydı. Hızla çantasını alıp geri dönüyordu ki, "Ha, bu arada," diyerek durdu. Çantasını açıp içinden başka bir küçük çanta çıkardı. "Cengiz abi bunu sana vermemi söyledi." Siyah el çantasını sehpanın önüne bırakıp neşeli adımlarla mutfağa yöneldi.

Yattığı yerden doğruldu Ahuzar. İleri uzanıp siyah çantayı aldı. Haftada bir ziyaretine geliyordu zaten. Neden ayrı bir şey gönderme gereksinimi duyduğunu anlamasa da sorgulamadan açtı. Aynı saniyelerde mutfakta, ocağın üzerindeki karnıyarık ve pilav ikilisini gören Biricik'ten neşeli bir çığlık yükselmişti. Birkaç saniye sonra ise masanın üzerindeki un kurabiyesini görüp neşeli bir çığlık daha atmıştı.

"Seni seviyorum, abla!" diye bağırdı. "Lütfen kariyerine evden devam et!"

Evde olduğundan beri yemek yapmayı hobilerinden biri hâline getirmişti. Bu hobilere örgü örmeyi bile ekleyebilirdi. Can sıkıntısı başka türlü geçecek gibi değildi. Güldü Ahuzar ama buruk bir tebessümdü bu. İşini özlemişti ama cesareti kırılmıştı. Üzerine çullanmayı bekleyen depresif duyguları elinin tersiyle itmeye çalışarak önündeki çantaya uzandı. Açtı. İçinden çıkan yanmış bir kameraydı.

Onun kamerası.

Ucunu tutmaya çalıştığı duygular üzerine saldırdı. Elini hemen uzatamadı. Dokunmak istedi ama yapamadı. Titreyen parmakları ileri uzanırken zihninde ardı sıra patlayan bombalar yüzünden kulakları uğuldadı. Ateşe değmiş gibi geri çekti ellerini. Bir daha bunu yapabileceğini sanmıyordu. Hiçbir şeyden korkmayan, gözü kara biri olarak bilirdi kendini. Bütün ömrü boyunca ne büyük bir yanılgı içinde olduğunu şu an anlayabiliyordu. Korkaktı. Yanmış bir kameradan korkacak kadar korkaktı hem de.

Yanmış ve kırılmış kameraya elini dahi uzatamadan yanına bırakıyordu ki çantanın bir köşesine sıkıştırılan şeyle duraksadı. Yine dokunmaya korktu ama merakı daha baskın gelmişti. Elinden geldiğince kameraya dokunmadan, ne olduğunu bilmediği şeyleri parmak ucuyla tutarak çıkardı. Bunlar birer fotoğraf karesiydi.

Fotoğraf makinesinin içinde kalan son resimler.

Bu hayatta en çok sevdiği şey buydu. Unutkandı. Her şeyi unuturdu. Bu fotoğraflar tek kurtarıcısı olmuştu yıllarca. Gördüğü bir manzarayı gözlerini kapatınca yeniden hayal etmek isterdi ama çoğu zaman zorlanırdı. O anlarda bu fotoğraflar imdadına yetişirdi. Hayal etmek istediği manzarayı kendi çeker, daha sonra ise ona bakarak hayalini büyütürdü. Elindeki fotoğraf karelerine teker teker baktı. Gökyüzü, deniz, çiçek, böcek, el ele yürüyen yaşlı bir çift, gülen bir çocuk, bir kedinin masmavi gözleri, savaş, yoksulluk, ayakları çıplak çocuklar, çamurlu eteklerine doldurdukları ekmekleri çocuklarına taşıyan anneler, elleri nasırlı, gözleri yaşlı babalar...

Hepsi elinin altındaydı. Tüm kariyeri, tüm hayatı, uğruna savaştığı her şey.

Geçmişte kalan her şey.

Yanağına doğru bir gözyaşı ağır ağır süzülürken tek bir fotoğraf karesi duraksamasına sebep oldu. Buğulu bakışları dalgalandı. Fotoğrafı gözlerine yaklaştırdı. Bu bir Türk askeriydi. Bakışlarını kameraya doğru kaldırmıştı ama yüzünde askeri bandanası, kafasında kaskı olduğu için gözlerinden başka bir yeri seçilmiyordu. Rengini bu noktadan dahi seçebiliyordu Ahuzar. Keskin bir koyu kahveydi. İri bir yapısı olduğu fotoğraftan bile belliydi. Arkasında ise patlayan bir liman vardı. Arkası ateşler içindeyken ateşin içinde dikilen ve kamerasına bakan tek o adamdı. Aslında dikilmiyordu. Kameraya doğru koşuyordu.

Birkaç saniye duraksadı Ahuzar. Zihninde bir bomba daha patladı. Sesi zihnini uyuştururken aradan sadece tek bir ses seçti. Kendine geldiği hastane yatağından beri hatırladığı tek ses buydu. Kalın, gür ve telaşlı bir erkek sesi.

"Ölmeyeceksin! İyi olacaksın! Diren!"

Bu sesi aylardır zihninde hiçbir boşluğa koyamamıştı. Zihninin bir oyunu sanmıştı ama şu saniye parçalar bir yapboz parçası gibi hızla yerini buluyordu. Bu ses onundu. Bu ses, bu fotoğrafa aitti.

O güne gitti. Hatta tam olarak fotoğraftaki o âna. Bomba patladı. Bedenine sayısız acı saplandı. Acının geçmeyeceğini düşündüğü bir anda sislerin içinde bir yüz belirdi. Bir adam. Bir asker. Türk askeri. Gözler... Keskin bir koyu kahve.

Yüzündeki bandanayı ve başındaki kaskı çıkarmıştı ama sisin içindeyken bile Ahuzar'ın zihnindeki görüntüsü netti. Bu yüzü unutması imkânsızdı. Bunca yıllık ömründe öleceğini düşündüğü, ölüme bu kadar yaklaştığı an gördüğü son yüz, onun yüzüydü. Aynı yüzün onu kucakladığını anımsadı. Elinde tuttuğu bir şeyi boynundaki yaraya bastırıyordu. Anıları daha iyi toparlamak için elini alnına attı. Zihninin nefeslenmek için bir sandalyeye ihtiyacı vardı.

Derin bir nefes alırken eli sıkışan göğüs kafesinde gezindi. Bir anı daha düştü zihnine. Sıcak bir gövde onu bir ambulansa yetiştirmeye çalışıyordu. Şahdamarının üzerinde ılık bir şey hissedince elini oraya attı. Burada bir şey vardı. Bu histen sonrası derin bir hissizlikti. Zihni bulandı, aynı şekilde midesi de.

Gözbebekleri elindeki fotoğraf karesinde ve odanın her yerinde gezindikten sonra en son yine fotoğrafta durdu. Hızla kalktı yerinden. Odasına koşup dolabına ilerledi. Adımları eskisi kadar hızlı değildi. Kırılan kemikleri ve beline atılan platin yüzünden zorlanıyordu ama durmadı. Odaya girdiğinde çekmeceleri hızla açıp kapadı ama aradığını bulamadı.

Katlı kıyafetleri odanın içine fırlatıp aralarına bakındı ama bulamadı. Telaşla odanın ortasına dikildi. Avucunun içini iki kere alnına vurdu. Şu an unutmanın sırası değildi. Nereye koyduğunu hatırlamalıydı. Bakışları yatağının başındaki komodine takıldığında o yöne ilerledi. İlk iki çekmecesinde bulamadı. Ama üçüncü çekmeceyi açtığında aradığı şey tam olarak buradaydı.

En arkalara, fularlarının en dibine sıkıştırılmış askeri bir bandanaydı bu. Hastane özel eşyaları verirken kıyafetlerinin arasında gelen bir parçaydı. Onun değildi oysa. Kimin olduğunu da bilmiyordu ama atamamış, saklamıştı. Yıkamıştı ama üzerindeki kan lekeleri çıkmamıştı. Gölge gibi her yerini kaplıyordu. Onun kanıydı. Eli yeniden şahdamarını bulurken tek bir isim hatırladı.

"Tönge... Tönge..."

Zihninde yeni beliren anıların sırası karışıktı. Patlamadan sonra unutkanlık başlamıştı. Aldığı ilaçların bir yan etkisiydi. Elini üç kere alnına vurdu. Gözlerini kapatıp odaklanmaya çalıştı. Ama bu isimden öteye geçemedi. Tönge... Bu kadardı. Ölümü ve yaşamı arasında beliren isim bu beş harften ibaretti. Bandanayı avuçlarının içinde sıkarken tekrar salona ilerledi. Bu defa adımları ağır ve yavaştı.

Bedenini koltuğa bıraktı. Diğer fotoğrafları tekrar çantanın içine atarken o fotoğrafı hırkasının cebine sıkıştırdı. İsmi araştırmak için telefonuna uzandı ama hiçbir sonuç bulamadı. Böyle bir isim yoktu. Olanlar da asker değildi. Zaten özel bir askerse bulması da imkânsızdı. Bunun bilinciyle omuzları düştü.

Ya öldüyse? Ya onu sağ çıkarıp kendi o patlamadan sağ çıkamadıysa?

Endişelerinin hepsini yuttu. Öğrenilemeyen gerçekler için uğraşmanın bir anlamı yoktu. Buna gücü de yoktu. Kardeşiyle sıradan bir akşam geçirdiler. Televizyon izlediler. İzledikleri şeyleri yorumladılar. Güldüler. Kavga ettiler. Biricik ödevlerini yaparken o kitap okudu. Sıkılınca yeniden örgüsüne döndü.

Uzun bir atkı örüyordu. Öyle ki buradan Edirne'ye kadar yol olabilirdi. Tıpkı kafasında çözemediği düğümler gibiydi. İlmek üzerine ilmek attı. Saat gecenin on biri olduğunda her zamanki gibi koltuğunda pineklerken, Biricik elinde bir kâğıtla kapıya koşunca, irkilerek koltuktan doğruldu.

"Biricik, gece gece nereye?"

Biricik, "Bu gece Hıdırellez!" diye neşeyle şakıdı. "Apartmanın önündeki gül ağacının dibine bu yıldan istediklerimi gömeceğim." Elinde tuttuğu iki A4 kâğıdına şüpheyle baktı. "Biraz uzun bir liste ama halledilebilir diye düşünüyorum." Cevap beklemeden evden çıkmıştı.

Merdivenlerden gelen ayak sesini dinledi Ahuzar. Ses etmeden geri yattı. Televizyona dikti bakışlarını. Bir müzik yarışması vardı. İzlemeye devam etti. Biricik on dakika sonra geri geldiğinde de ses etmedi. İyi geceler öpücüğüne kocaman bir öpücükle karşılık verdi. Biricik'in odasının kapısı kapandığında ise muazzam bir hızla yattığı yerden kalktı. Koşar adımlarla ilerlerken serçeparmağını ortadaki sehpanın köşesine vurdu.

İnledi ama umursamadan, bir ayağı üzerinde sendeleyerek ilerledi. Acıyan serçeparmağı ve kütük gibi olan eklemleri işini zorlaştırsa da buna alışmıştı. Fizik tedavi doktoru birkaç aya topuklu ayakkabı giyebilecek kıvama geleceğinin garantisini vermişti. Bu, onu motive eden tek şeydi.

Elinden geldiğince merdivenlerden hızlı indi. Apartmanın önüne indiğinde sola döndü ve yan yana filizlenmiş, büyük gül fidelerine ilerledi. Ama köşeyi dönerken, bacağı merdivenin yanındaki demir korkuluklara çarpınca bu sefer de acıyla ön dizine sarıldı. Bu da onu engellemedi. İnleyip, tökezlerken gül fidelerine ulaştı. İlkinin önünde eğildi. Telefonun ışığını açıp dibine ışık tuttu. Eşilmişti. Biricik'in dilekleri burada olabilirdi. Karışsın istemezdi.

Hızla bir yandakine ilerledi. Onun da dibinin eşildiğini hatta dallarının iki yerine, kırmızı kurdeleyle bozuk para dolu keselerin asıldığını gördü. Anlam veremedi ama sorgulamadı. Bir diğer güle ilerledi. Bu sondu. Diğerleri açmış, kocaman büyük güllerdi. Bu ise küçük ve cılızdı. İki ayrı ucunda iki tane tomurcuk vardı.

Parmakları belli belirsiz tomurcukları okşadı. İncitmemeye çalışıyordu. "Başınızı okşayan yok diye mi açmadınız siz?" diye mırıldandı. Şefkatle baktı tomurcuklara. Parmakları ikisini de okşarken gülümsedi. Aynı saniyelerde gülün dikeni parmak ucuna battı ve irkilerek elini geri çekti. İşaretparmağının ucundan akmaya başlayan kana baktı. Sonra da güllere. Kanayan parmağını dudaklarının arasına götürdü. "Belki de herkese battığınız içindir, ha?"

Hafif esen rüzgârda güller nazlı nazlı salındı.

Ahuzar ise kocaman bir tebessümle baktı. Çok gizli bir sır verir gibi sessizce, "Ben de sizin gibiyim," diye mırıldandı. "O yüzden bu dikenlerinizin can yakmak için değil, kendinizi korumak için olduğunun farkındayım. Öyle güzelsiniz ki... Dikenleriniz olmasa anında koparırlar sizi. Değil mi?"

Güller hafif rüzgârla salındı. Ahuzar ise aheste aheste güldü bu hâllerine. Yeniden okşadı tomurcukları ama bu sefer hiçbir diken batmadı eline. Gülümseyişi derinleşti.

"Size zarar vermeyeceğimi anladınız, değil mi?"

Telefonunu yere bırakırken cebindeki bandanayı ve fotoğrafı çıkardı. Bir kere daha baktı fotoğrafa. Derin bir nefes verirken bandanayı fotoğrafa sardı. Gülün dibine gömmek için elleriyle kazmaya başlıyordu ki duraksadı. Bakışları yan gülün dalında asılı duran kırmızı keselere takıldı. Toprağı eşeleyen elleri durdu. Onu gömmeyecekti. Hayır, bunu yapmayacaktı. Üzerine toprak atmayacaktı. Toprağı geri iteledi. Fotoğrafı bandanaya sarıp bir ucunu düğümledi. Diğer ucundan da gülün gövdesine düğümledi. Parmakları tekrar tomurcuklara uzandı. Gözleri kapanırken kalbinden geçen sadece tek bir dilek vardı:

Hayatta ol. Nefes alıyor ol. Lütfen, yaşıyor ol. Ve eğer hayattaysan lütfen bunu bana göster. İyi olduğunu bana göster. Sana teşekkür etmem için bana bir fırsat ver.

Gözlerini açtı. Derin bir nefes vererek ayağa kalkacaktı ki arkadan saçlarını koklayan bir şeyle irkildi. Minik bir çığlıkla arkasını döndü ama kıç üstü yere yapışması da kaçınılmaz olmuştu. Refleksleri eskisi kadar iyi değildi. Mahallenin köpeklerinden birini karşısında görünce elini korkudan bir hayli hızlı atmaya başlayan kalbinin üzerine attı. Bu köpek her zaman bu kapının önünde yatardı.

"Aklımı aldın, oğlum ya!"

Kahverengi köpek dilini dışarı çıkarmıştı. Hızlı hızlı solumaya devam etti. Şüpheyle süzdü köpeği.

"Güllerin dibini eşeleyip dallarındaki dilekleri dişleyeceksin, değil mi?"

Köpek yine öylece baktı.

Çenesini yukarı dikti Ahuzar. "Yemezler, Karabaş," dedi.

Adının bu olup olmadığını bile bilmiyordu. Her gördüğünde ona başka bir isim veriyor, daha sonra bu ismi de unutup başka bir isim veriyordu. Bir gün Karabaş oluyordu, bir gün Tom, bir gün Miço, bir gün Badem.

Bu ismi duyar duymaz havlamıştı köpek.

"Ne o?" dedi Ahuzar. "Sevdin mi bu ismi? İlk defa birine tepki verdin."

Bir daha havladı köpek. Dilini çıkarıp hızlı hızlı soludu.

"Tamamdır, Karabaş. Bu ismi unutup başka bir şey dersem havla. Tamam mı?"

Havladı Karabaş.

Gülüşü derinleşirken onu zor da olsa güllerin önünden uzaklaştırdı. Apartmanın arka tarafına yemek koyup oraya gitmesini sağladı. Tekrar eve döndüğünde yüz yıkama jelleriyle bakımını yaptı. Maske takıp on beş dakika bekledi. Gece kremini sürdü. Yarasına merhemini sürdü. Dişlerini fırçaladı. Nem bombası göz altı serumunu uyguladı. Siyah göz bandını takıp kendini rahat yatağına bıraktı.

Ve o gecenin sabahında, gövdesine tek bir dilek asılı gülün iki ayrı ucunda, iki gül fidesi açtı. Aralarındaki mesafe kapandı. Yaprakları birbirine değdi. İkisi de diğerlerinin yanında en kırmızı, en büyük ve en güzel olandı.

Hafıza ağır bir yüktü. Hele de içinde tıka basa unutulmayan şeyler varsa. Hatırlamak mı bir lütuftu yoksa unutmak mı hiç bilmiyordum. Belki de hatırlamak da unutmak da bir cezaydı. Bunu da bilmiyordum. Ama her şey yitip giderken zihnimde canlılığını ilk günkü gibi koruyan anılar benim için mucizeden başka bir şey değildi. Belki de mucizeler de bir lütuftu.

Belki de lanet.

Hayatımda hiçbir zaman mucizeler olmamıştı. Aksine, umutla tutunduğum her şeyin yerle bir edildiği, bedbaht bir hayat yaşadığımı gönül rahatlığıyla söyleyebilirdim. Kendi mucizelerimi bir uçurtmanın ucuna bağlayıp hep ben bırakmıştım gökyüzüne. Bazen bir totem yaparak çoğu zaman da anlamsız batıl alışkanlıklarla. Hiçbiri de bana geri dönmemişti. Ama ben gökyüzüne gönderdiğim her mucizenin gerçekleşmesini umutla beklemiştim. En umutsuz olduğum zamanlarda bile buna devam etmiştim. Çünkü hayatta tutunacak hiçbir şeyi olmayan insanlar kendi dayanaklarını böyle kurardı. Yersiz bir umutla ve gelmeyeceğini bildiği mucizeleri beklemekle.

Bugün bir mucizeydi. Bu an belki de ömrümdeki tek mucizeydi.

"Tönge..."

İsmi dudaklarımdan sessizce dökülürken bakışlarımı karşımdaki adamdan bir saniye dahi koparmamıştım.

Koparamamıştım.

Bakışlarım yüzünün her bir miliminde gezinirken bedenim dikleşti. Ensemden soğuk bir ürperti geçti. Alanı aydınlatan ışıklar gözlerimi alıyordu. Hayal mi yoksa gerçek mi olduğunu bilemediğim bir ânın içindeyken hissettiğim tek şey *Tulpar* adını haykıran kalabalığın sesinin bir uğultuya dönüştüğüydü. Yüzünü daha yakından seçmek için ayağa kalkıp öne doğru bir adım atma isteğime zorla hâkim oldum. Elimi oturduğum kırmızı koltuğun koluna atıp sıkıca kavradım. Kendime hâkim olmanın tek yolu buydu.

Bakışlarım pürdikkat ondayken onun bakışları önce kalabalıkta gezindi. Birkaç saniye sonra kafesin bizden tarafa olan kısmında dikilen Kenan'a doğru ilerledi. Adımları kendinden öyle emindi ki herkes heyecanla onu izliyordu. Bu noktada artık yüzü çok daha netti. Kulaklarımdaki uğultu ani bir patlamaya dönüştü. Elim istemsizce boynumdaki yaraya ilerlerken derin bir soluk döküldü dudaklarımdan.

Kısa kesim saçları, kemikli yüz hatları, yüzüne göre küçük ve biçimli olan burnu, keskin kahve gözleri ve çenesinin hemen altındaki derin çukur...

Çenesinin altındaki çukur...

Kahverengi gözleri...

Çoğu şeyi unuturdum. Yapacağım işleri, diyeceğim sözleri ya da günlük hayattaki detayları. Önceden bu kadar değildi. Ama o günden sonra zihnim karanlık bir kuyu gibiydi. Çoğu şeyi eskisi kadar hızlı hatırlayamıyor, karanlığın içinden seçemiyordum. Doktorun dediğine göre tedavi sürecindeki ilaçların bir yan etkisiydi bu. Bir de vitamin, kan ve demir değerlerimin bir hayli düşük oluşu ve yıllardır hiçbir şekilde yükselmeyişi bunda etkiliydi. Sabah ne yediğini dahi cevaplamak için birkaç saniye düşünen zihnimin asla unutmadığı tek bir görüntü, tek bir ses ve kelime vardı:

Ölmeyeceksin! İyi olacaksın! Diren!

Aradan geçen yıllarda unutmadığım tek şey bu sesti. Gözlerimi bir hastane yatağında açtığımda, hiçbir yerimi kıpırdatamadığım için öldüğümü düşündüğümde, bedenim ve zihnim keskin acılarla kıvranırken zihnimde yankılanan, direnmemi sağlayan tek dayanak bu üç cümleydi: *Ölmeyeceksin, Ahuzar. İyi olacaksın, Ahuzar. Diren, Ahuzar.* Şu an bu üç cümlenin sahibi canlı bir şekilde karşımda dikiliyordu.

Hayattaydı.

Delirdin, dedi zihnim.

Kabul etmedim. Bu oydu.

Değil, diye diretti zihnim. *Saçmalama. Burada olması imkânsız.*

Emin olmak zordu. Ciğerlerim heyecandan ve şaşkınlıktan tuttuğum nefesimi kesik kesik bıraktı. "Tulpar!" diye şiddetle bağıran Kenan'ın sesiyle tüm uğultular sustu. Öyle ya, buradaki herkesin tasması onun elindeydi. Kenan ağır adımlarla kafesin etrafında dolandı. Yine aynı ağır adımlarla kafesin tel kapısından içeri girerken ayağa kalkma dürtüme daha fazla engel olamamıştım.

Ayağa kalktım ve öne doğru bir adım atıp onlara yaklaştım. Kafesin ışıkları sadece ikisine vururken Kenan'ın dudaklarında hep olduğu gibi kendinden emin bir gülüş vardı. Onun ise net bir ifadesizlik. Kısa bir an için ikisi de gözlerini birbirinden ayırmadı. Kenan ona boyun eğmeyenleri, önünde el pençe durmayanları daha çok severdi. Onu da sevmiş olmalı ki bu duruşuyla dudakları daha da kıvrıldı.

"Adın ne?" dedi Kenan.

Öne doğru bir adım daha attım. Sesini duymam lazımdı. Sesinden tanırdım. Yüzü silikti belki ama zihnimdeki sesi netti. Unutulacak bir ses değildi. Hele de o cehennemin içinde tek ışık onun sesiyken.

Çenesini yukarı dikti. Hafifçe yutkunurken şekilli âdemelması kavislendi. "Ne biliyorsanız o," dedi.

Keskin bir nefes daha verip bir adım daha attım. Oydu ya da değildi. Emin olamıyordum. Daha çok konuşmasına, sesini duymaya ihtiyacım vardı. Hayal ve gerçek arasında gidip geliyordum hâlâ. Askerdi o. Burada olmasının imkânı var mıydı? Zihnimde sayısız ihtimal gezindi. Hiçbirinin ucundan yakalayamadım. O değilse? Ya ben diğer her şeyi unuttuğum gibi bunu da unuttuysam? Telaş, heyecan ve korku göğüs kafesimi kaplarken bir adım daha attım. Biri arkadan kolumu kavradığında bakmadan dahi kim olduğunu anladım.

"İlerlemeyin," dedi Adriel kesin ve net bir dille. "Yerinizde kalın."

Şiddetle elini geri ittim. Kolumu kurtardığım an alev gibi yanan gözlerle döndüm ona. "Bana ne yapıp ne yapmamam gerektiğini söylemeyi kes!" dedim.

Alışkındı terslenmelerime. Yüzünde hiçbir ifade değişmemişti.

"O zaman siz de duracağınız yeri bilin."

"Duracağım yeri kim belirliyor? Sen mi?"

Başını usulca sağa eğdi.

"Sizce?"

Mucizevi şaşkınlığımın içinde bile beni sinir ediyor oluşu üst düzey bir yetenekti. Duracağımız yeri dahi kimin belirlediği ise belliydi. Umursamadım. Hiçbir zaman sınırlarımı o çizemezdi. Öne doğru bir adım daha attım.

Kenan onaylamak ister gibi, "Tulpar," dedi. Ellerini siyah pantolonunun ceplerine attı. Duruşunu dikleştirdi. "Adın gerçekten bu mu?"

Cevap için hiç beklemedi.

"Bu."

Kenan'ın yüzündeki memnun gülüş büyüdü. Başını ağır ağır aşağı yukarı sallarken, ellerini cebinden çıkarıp ileri doğru bir adım attı. Tulpar'ın sol elini kavrayıp yukarı kaldıran bu sefer oydu. Kalabalık yine şiddetle bağırıp kafesi yumruklamaya başladı. Bakışlarımı ondan koparmadım lakin gözleri benim olduğum yöne asla dönmedi. Aynı boş ifadeyle önüne bakıyordu. Kenan elini geri indirdiğinde kulağına doğru bir şey söylemişti. O ise sadece başını sallayarak onaylamıştı ama sesten ne konuştuklarını seçmek imkânsızdı. Dönüp bir salon dolusu caniye seslerini kesmelerini söylememek için dişlerimi ve yumruklarımı sıkmam gerekti.

Önemli bir konuşmayı duyamıyordum!

Kenan kafesten çıkıp, büyük bir keyifle yanıma gelirken onun bakışları ilk defa bana döndü. Kenan'ı izliyordu. Beni görmemişti bile. Ta ki Kenan yanıma geldiği an elimden kavrama densizliğini gösterene kadar. Bakışları kısa bir an için beni buldu. Keskin kahveleri gözlerime değdi. Yine oldukça kısa bir andı. Yarım saniye, belki çeyrek. Zihnimdeki ses yeniden ikiye bölündü.

O.

Ya değilse?

Ya oysa?

Emin olmak hâlâ zordu. Ama önce halletmem gereken daha mühim bir mesele vardı. Kenan'ın elinin içine aldığı elime iğrenerek bakmak ve daha sonra da ateşe değmişçesine geri çekmek gibi. "Sakın!" diye soludum. Ona baktığım her an sinir gözlerime kurulabiliyordu. Yine öyle olmuştu.

Keyiflendi. "Buradan el ele çıkmak istersin diye düşünmüştüm," dedi. "Çok romantik olmaz mıydı? Kadınlar böyle şeylere bayılır." Arkama baktı. "Öyle değil mi Adriel?"

"Öyle, patron."

Uğraşamayacaktım. "İkiniz ele ele tutuşarak çıkın o zaman," dedim ve hızla arkama dönüp koltukta duran çantamı aldım. Belli etmemeye çalışarak kafesin içine baktım. Çıkmıştı. Büyük bir kalabalığın içinde sakince ilerleyerek arka tarafa doğru gidiyordu. Sırtına vuranlar, ona hayranlıkla bakanlar, adını haykıranlar umurunda değil gibiydi. Dişlerimi dudağıma geçirdim. Yanına gitmeliydim. Bir şekilde yakından görmeliydim. Emin olmanın başka bir yolu yoktu. Zihnimdeki bu kurtla yaşayamazdım. Eğer o değilse gidip apartmanın önündeki bütün gül ağaçlarını bu sinirle yolabilirdim. Ama eğer oysa bütün güllere dikenlerine rağmen sarılabilirdim.

Diyelim ki o. Hiçbir şey yapamayız.

Yapardık. Eğer oysa çok şey yapabilirdik. Askerdi. Emindim. Eğer oysa o bir Türk askeriydi. Askerliği bırakıp buralara düşecek değildi. Başka bir şey vardı işin içinde. Hissedebiliyordum. Çok başka bir şey vardı onda. Buraya ait değildi. Her adımından belliydi bu.

Çantamı hızla koluma takıp Kenan'a ters bir bakış attım. "Uzun bir süre gözüme görünme," dedim.

Güldü.

"Hasretime dayanabileceğini sanmıyorum."

Ortaparmağımı yüzüne kaldırdım. Onun için yeterli bir cevaptı. Hayatıma girdiği andan beri küfür kotamı doldurma görevini tek başına sırtlanıyordu. Bir daha yüzüne bakmadan, arkamı dönüp sert ve kararlı adımlarla çıkışa ilerledim. Ardımdan kuyruğum Adriel'in geldiğine emin olduğum için geri bakma gereksinimi duymadım. Kalabalığın arasından zorla sıyrılarak kapıya ulaştım. Zihnimde dönen sayısız düşünceyi yola getirmek zordu ama ilk önceliğim onu yalnız yakalamaktı. Çıkışa yaklaşırken etrafıma bakındım. Geldiğimiz tünelde başka hiçbir kapı yoktu. Ana giriş, onun gittiği yönde olmalıydı. Göz ucuyla arkama baktım. Kuyruğum benden beş adım gerideydi.

Bana yetişmesi adına yavaşladım. Birkaç dakika içinde yanımdaydı. "Bir şey soracağım," dedim.

"Cevaplayamam," dedi hemen.

Sinir sistemim üzerine oynanan ağır oyunlar vardı. Göz devirme eşliğinde yandan yüzüne bakmaya çalıştım.

"Daha ne soracağımı duymadın bile!"

"Duymama gerek yok." Bıkkın bakışları önündeydi. "Soruların hep zor oluyor."

Küçümser gibi bir ses döküldü dudaklarımdan. "Bütün bu saçmalık yumağının içinde mantıklı sorular soran tek insan olduğumu kabul etmen hoş," dedim.

"*Mantıklı* olduğunu söylemedim. *Zor* dedim. Benim için zor olan, gereksiz olandır."

Derin bir nefes alarak içimden ona kadar saymaya çalıştım. *Sakin ol, Ahuzar.* "Burada ne oldu şimdi?" dedim tepkisini umursamayarak. "Neden yapıldı bu kafes dövüşü? Tulpar denen adam kazanınca ne oldu? Para ödülü falan mı var?"

Kenan, onun yanında olmak için savaştıklarını söylemişti. Aklıma gelen tek bir şey vardı ama bunu onaylatmak zorundaydım. Zihnimi kemiren sorular ve şüpheler büyüyordu.

"Patronun yanına herkes yaklaşamaz," dedi. "Korumalarını yılda bir kez böyle seçer. Her yıl kazanan üç kişiyi himayesi altına alır. Artık patrona ait olurlar."

Pazardan domates alıyordu sanki. Bu sistemin saçmalığına daha sonra odaklanacaktım. Ama Kralşan itibarlı bir adamdı. Himayesi altına girmek için savaşılması çok da şaşırtıcı değildi. Çok dikkat çekmemek, gerçekten merak ediyormuşum gibi bir izlenim vermek için, "Diğer kazananlar belli mi?" diye sordum. Beni elleriyle taksiye bindirmeden rahat bırakmayacağına emin olduğum için hızla ilerliyordum. Tünelden sessizce geçtik. Resmen bok çukurundan içeri girmiştik. *Kralşan'a da bu yakışırdı.*

"Seçildi," dedi. "Bu son turdu. En güçlüler sona kalır." Çıkışa geldiğimizde benden üç adım daha hızlı ilerleyip önümüzden geçen bir taksiyi durdurdu. Taksi dururken bakışları bana döndü. "Eve dönün."

"İyi ki söyledin," diye terslenerek taksiye ilerledim. "Yoksa yolumu, izimi nasıl bulacaktım?" Tam dibinden geçerken, çenemi yukarı dikip gözlerine bir ateş kümesi gönderdim. "Kralşan ve sadık köpekleri iyi ki var. Padişahınız çok yaşasın!"

Hızla taksinin kapısını açıp kendimi içeri attım. Kralşan ve bütün köpekleri başımı ağrıtıyordu. Ama şu an çok daha başka problemlerim vardı. Taksi ilerlediğinde arkamı döndüm ve hâlâ orada olup olmadığını kontrol ettim. Bir dakika kadar baktıktan sonra geri dönmüştü. Tuttuğum nefesi en sonunda verirken, önüme dönüp taksiyi süren genç delikanlının omzuna iki kere vurdum.

"Dur! Çabuk dur!"

Haklı bir tepki göstererek şaşırdı.

"Ne?"

"Dur!" diye yükseldim. Nezaket gösterecek durumda değildim.

"Abla, daha yeni bindin. Maytap mı geçiyorsun?" diye o da yükselmeye meyletti. "Açılış ücr-" Hızla çantamdan cüzdanımı çıkarıp açılış ücretinin beş katını eline tutuşturdum.

"Durdur şu arabayı!"

Söylendi ama durdurdu. Cüzdandan bir yüzlük daha çıkarıp uzattım. "Bunu da şapkaya say," derken, vites kolunun arkasında duran siyah şapkayı alıp başıma taktım ve alelacele arabadan indim.

Arkamdan, "Abla!" diye bağırdı ama önemli değildi. Manevi değeri olabilirdi. Şapkayı daha sonra ona ulaştırmaya çalışacaktım ama şu an bana lazımdı. Dönüp taksinin ismine baktım. Cebimden telefonumu çıkarıp taksinin fotoğrafını çektim. İşim bittikten sonra numarasından onu bulabilirdim. Aynı hızla önüme dönüyordum ki aniden çaptığım bir beden yüzünden ayaklarım birbirine dolandı. Çarptığım şey duvar olmalıydı. Alnımın ve burnumun sızlaması normal değildi. Minik bir çığlıkla gerisin geri sendeliyordum ki bir el kolumdan sıkıca kavradı. Bedenimi olduğu yere sabitlerken, çarpışmanın etkisiyle başımdaki şapka saçlarımdan sıyrılıp ayaklarımın dibine düştü. Bakışlarım ise hızla kolumu kavrayan bedene dönmüştü.

Ve gördüm.

Yıllardır defalarca beynimde patlayan bomba bir kere daha patladı. Ama bu sefer sesi de şiddeti de oldukça kuvvetliydi. Etrafına getirdiği yıkımdan kopan her bir parça zihnimde kayıp bir köşeye dağılırken en derinde koyu kahve, keskin bir çift göz gördüm. Eli yine aynı kolumdan kavramıştı. Beni daha büyük bir yıkımdan hızla uzaklaştırdı. Karanlıktan sıyrılıp o yıkımla tek başıma kaldığımda gözlerimin önünde beliren kişi oydu.

İnandığım her şeyin üzerine yemin edebilirdim ki bu oydu! Oydu!

Üzerine giydiği siyah kapüşonlusunu başına geçirmişti ama kısa kesim saçları ona alttan baktığım için çok net bir şekilde seçilebiliyordu. Bakışlarım birkaç saniye çenesindeki derin çukurda oyalandı. O gün de dikkatimi çeken ilk bu detay olmuştu. Çenesindeki derin çukur ve gözlerindeki derin boşluk. İkisi de hâlâ oradaydı. Başım göğsüne ancak gelirken heybeti tanınmayacak gibi değildi. Ona bakmak için geriye attığım boynum şu an

bile ağrımaya başlamıştı. Topuklu ayakkabı giymediğim için şu an oldukça pişmandım.

İfadesizdi bakışları. Ama bu boş bir ifadesizlik değildi. Bir şey vardı. Çözemediğim bir şeyler. Kalbimi yokladım. Göğüs kafesimi kaplayan bir huzursuzluk var mı diye kendi içimde arandım. Yoktu. Yıllardır doludizgin koşmuş da tam olarak şu an soluklanmış gibi derin bir nefes verme hissinden başka bir şey yoktu içimde. Anlamsızca ona bakıyor olmam, ifadesiz bakışını sorgular gibi olunca eli kolumdan usulca ayrıldı. Hiçbir şey söylemedi. Ben ânın şaşkınlığı ve yoğunluğuyla kendi kendime kafamda kırk sahne çekerken o bir adım yana çekildi. İstemsizce benim ayaklarım da gerilemişti. Bakışları birkaç saniye daha benden kopmadı. İnatla neden dik dik ona baktığımı sorguluyor olabilirdi. Deli damgası yemek ise şu an zerre umurumda değildi. Düşündüğüm tek bir şey vardı:

O senin buradan çıkış biletin, Ahuzar. Eğer her şey tahmin ettiğin gibiyse o seni bu cehennemden çıkaracak olan tek kişi.

Yine.

Birkaç saniye daha yüzüme baktı. Sonra koptu. Yere eğilip düşen şapkayı aldı. Tekrar doğrulup bana uzattı. Sorgulamadan ileri uzandı ellerim. Bakışlarım hâlâ yüzünde gezinirken uzattığı şapkayı aldım. O ise ağır bir şekilde önüne dönüp ilerlemeye başladı. Yanımdan geçip gitti. Kolundan tutmak için öne atıldım. Yapamadım. Ne diyeceğimi, nasıl anlatacağımı kestiremedim. Dev gibiydi. Üç adımda, altı adımlık yol gitmiş kadar olmuştu. Çok çabuk uzaklaşıyordu. Kaybetme riskini göze alamazdım. Aniden ona doğru koştum.

Söyleyeceğim hiçbir şeyin onu durdurabileceğini sanmıyordum. O yüzden en kesin piyonumu ileri sürdüm. Tam arkasına geldiğimde, "Tönge!" dedim.

Ona ulaşabileceğim, ortak bir noktada buluşabileceğimiz tek isim buydu. Elimden geldiğince sessiz söylemiştim ama o duydu. Adımları yavaşladı. Durdu. Ama sadece birkaç saniye içindi bu duruş. Tekrar ilerlemeye başladı. Durmadım. Ben de peşinden ilerledim. "Tönge!" dedim yeniden.

Çıkardığım ses diğerinden daha yüksek olunca durdu. Bu duruş diğeri gibi birkaç saniye sürmemişti. Adımları olduğu yere çakıldı ve hareket etmeden kaldı. Telaşlı ama rahatlamış bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Oydu. Artık emindim. Kesinlikle oydu. Başka bir ihtimal yoktu. Durmadı ama. Yüzünü bana dönmeden yeniden ilerlemeye başladığında bu sefer gür bir sesle bağırmak zorunda kaldım.

"Sen Tönge'sin, biliyorum!"

Yeniden durdu. Ama bu sefer duruşuyla eşdeğer olarak başı da usulca arkasına, yani bana doğru dönmüştü. Gün yeni yeni batarken yanımızdan geçen araçların ışıkları belli belirsizdi ama onun gözlerime odaklanan keskin kahveleri bir o kadar netti. Kaşının biri usulca havalandı. Hiç konuşmayacağını düşündürtecek kadar uzun bir süre bana baktı.

Bu bakış bana cesaret verdi. İleri doğru bir adım daha atıp aradaki mesafeyi azalttım. "Kafes dövüşçüsü falan değilsin. Askersin," derken sesim beni bile şaşırtacak derecede ılık ve sakin çıkmıştı. Her zamanki öfkesinden eser yoktu. Ben bile kendi sesimi uzun bir süredir bu kadar umut dolu duymamıştım. Çünkü onun adı, bana hep umuttu. Ama bundan kendisinin haberi yoktu. Sesim ve bakışlarım daha da yumuşadı. "Tulpar değilsin, adın Tönge. Değil mi?"

Bakışları kısa bir an boynumdaki yaraya değdi. En sonunda yeniden gözlerimi buldu. Dudakları usulca aralanırken sorduğum soruya *hayır,* demedi. Reddetmedi. Sadece, "Sen kimsin?" diye sordu.

O an daha da emin oldum. Kesinlikle oydu. Benim bu sesi unutmam imkânsızdı. İçinde hâlâ kırk leş hatta daha fazlasını barındırıyordu. Kalın ama hoş bir tınısı vardı.

Hayattaydı. Yaşıyordu.

Ölmeyeceksin! İyi olacaksın! Diren!

Direnmiştim. Hem de tüm gücümle. Ona doğru bir adım attım. Artık aramızda sadece tek bir adım vardı. "Ahuzar," diye mırıldandım. "Adım, Ahuzar."

"Ahuzar..." diye onayladı.

İçimdeki umut ışığı büyüdü. Başımı hızla salladım. "Seninle konuşmam la-" diyordum ki o konuşmaya başlayınca, kelimelerim ağzımın içinde büzülüp kaldı. Her zaman gür çıkan sesim ilk defa içime kaçmış gibiydi zira konuştuğu an sesi diğer bütün sesleri bir kenara itecek cinstendi.

"Güzel isim," diye mırıldandı belli belirsiz. Başı usulca sağa eğildi. "Kafan mı güzel, Ahuzar?"

Beni sarhoş sanmıştı. Harika bir başlangıç oluyordu. "Hayır," dedim başımı telaşla iki yana sallayarak. Panik yapan, heyecanlı bir insan değildim ama ifadesiz duruşu elimin ayağımın birbirine dolanmasına, ne diyeceğimi kestirememe neden oluyordu. Kendimi ifade edememekten korkuyor, bu korku yüzünden kendimi gerçekten de ifade edemiyordum. Ömrümde

her gün bir gül fidesinin dalına bağladığım dileğimle karşı karşıya gelmiyordum. "Bak, dinle," diyerek daha çok yaklaştım. "Seni tanıyorum. Kim olduğunu biliyorum. Burada ne işin olduğunu da tahmin edebiliyorum."

Öylece yüzüme baktı. Bir tepki bekledim. Bunun isteğiyle daha çok bedenine yaklaştım. Yoğun, erkeksi bir kokuyla sarmalandığımı söylemek isterdim ama burnuma çarpan ter, kan ve yerin altına ait boğuk kokudan başka bir şey değildi. Bir dövüşten yeni çıkmıştı. Anlayabiliyordum. Mesele bu değildi zaten. Daha mühim şeyler vardı. Devam etmek için yutkunmak zorunda kaldım.

"2020 Beyrut Limanı patlamasında oradaydın, değil mi?" Tek kaşı usulca havalandı. "Ben de oradaydım," diye devam ettim hızla. "Seni gördüm. Sen beni kur-"

"Patlama anında orada mıydın?" dedi. Bakışları ilk defa gözlerimden kopup, birkaç saniye için dışarıdan bakan birinin sadece boynumdaki kısmını göreceği yaraya indi. Anlık bir bakıştı. Tekrar gözlerimi buldu.

"Oradaydım," dedim.

"Belli," dedi aniden. Başka hiçbir şey söylemeden, yeniden önüne dönüp ilerledi.

Belli derken?

Deli olmadığımı ispatlamaya çalışırken daha çok deli damgası yemem anlık bir şoktu. Yutkundum. Buna daha sonra odaklanacaktım.

"Bekle!" diyerek peşinden koştum. Adama yetişmek imkânsızdı. "Bekle, dur! Dinlemek zorundasın beni."

Durmadı. Dinlemedi. Üstelik, "Neden bunu yapayım?" dedi.

"Yardımına ihtiyacım var!" diye yükseldiğimde durdu. Yeniden arkasını dönüp bakışlarını bana çevirdi. Konuşmadan düşündüğünü anlatabilmesi ürkütücü bir yetenek olmalıydı çünkü bakışlarından deli olup olmadığımı sorguladığını anlayabiliyordum.

"Deli değilim," dedim çaresizce. Böyle bir güvence vereceğim kırk yıl aklıma gelmezdi oysa. "Beni dinlemen lazım. Lütfen."

Dinlemedi. Oysa ilk defa birine bu denli yalvarıyor, kendimi anlatmaya çalışıyordum. Tekrar önüne dönüp ilerlemeye devam etti. Durmadım. Bırakamazdım. Askerdi. Emindim. Askerliği bırakmış olsa dahi mafyanın içine düşecek hâli yoktu. Ayrıca Tulpar falan da değildi!

"Dinle beni! Askersin, biliyorum. Bir görev için buradasın, değil mi? Kralşan'ın yanına sızı-"

Gerisi yine gelmedi. Ama bu sefer lafımı konuşarak bölmemişti. Hızla arkasını dönmüş, ben ne olduğunu anlayamadan aniden önümde belirmişti. Bir eli aniden dudaklarımın üzerine kapandığında irkilerek olduğum yere çakıldım. Dudaklarımın üzerindeki elinin baskısıyla başım hafifçe geri düşerken onun bakışları bana doğru eğildi. Heybetinden dolayı bana tam olarak tepeden bakıyordu. Konuşmadı. Ama bakışları her şeyi anlatmaya yetti. Başını usulca sağa eğerken elim, dudaklarımın üzerine kapanan bileğine uzandı. Ani bir reflekse kavradım.

Bağırmam hataydı. Ânın heyecanıyla düşünemeyerek büyük bir salaklık etmiştim. Ama o an bir şeye daha kesinlikle emin olmuştum. Fikrim doğruydu. Kralşan'ın inine sızan biriydi. O hâlâ bir askerdi.

Dudaklarımın üzerindeki eli baskı yapmıyordu. Cüssesine oranla garip bir şekilde daha kibardı. Nasırlıydı ama biçimli ve uzundu parmakları. Birkaç saniye boyunca gözlerimizi birbirimizden ayırmadık. Onun ne aradığını bilmiyordum ama ben güven vermek için bütün içtenliğimle bakıyordum ona. Görmesi lazımdı. Beni görmesi, anlaması lazımdı. İnsanın hayatı bir başka hayatta bir kere kesişirse bu tesadüf olurdu. Ama iki kere kesişen hayatlar tesadüften daha fazlasıydı. Kimine göre kader, kimine göre hayat, kimine göre ise denk gelmekti. Benim için ise mucize. Büyük bir mucize.

"Saçmalamayı kes!" derken sesi pürüzsüzdü. "Dediğin kişi değilim." Bunu derken bakışları ikna olmamı ister gibi daha çok gözlerime eğildi. "Senin kim olduğunla da hayat hikâyenle de ilgilenmiyorum." Elini dudaklarımdan geri çekerken bir adım geriledi. "Şimdi Kralşan'ın yanına geri dön."

Dudaklarım aralandı ama bir şey söyleyemedim. Hızla arkasını dönüp ilerledi. Beni Kralşan'ın yanında görmüştü. Hem de o, bir kafesin içine tıkılmış kavga ederken. Başka ne düşünecekti ki? Haklıydı. "Onunla değilim," diye mırıldandım. Duymadı. Duymuş olsa bile durmadı. Duymalıydı ama. "Onunla değilim!" diye bağırdım. "Yemin ederim onunla bir alakam yok! Bari bir kere dinle! Arkanı dönüp gidemezsin!"

Gitti. Durmadı. Adımları yavaşlamadı bile.

"Gidemezsin," diyen sesim artık gür değildi. "Gitme..." diyen sesim ise mırıltıdan farksızdı. "Dinle..."

Omuzlarım hayal kırıklığıyla düştü. Olduğum yere çöküp, ağlama isteğime dişlerimi dudaklarıma geçirerek hâkim oldum. Yetişkinler ağlamazdı. Ahuzar ise asla ağlamazdı. Elimi göğsüme bastırıp dolan genzimdeki yum-

ruyu geri itelemeye çalıştım. Karanlık, şehrin üzerine örtülen bir çarşaf gibi etrafımızı daha da sarmalamaya başlarken, aramıza derin bir mesafe açarak kocaman adımlarla uzaklaştı. Umut ışığı sönmeye yüz tutmuşken ağlamak yerine her zamanki gibi öfkeme sığındım. Bu saçmalığa daha fazla tahammül edecek tek bir güç ve sabır kırıntısı kalmamıştı içimde. Ellerimi yolmak ister gibi saçlarıma daldırdım. Aynı şekilde yüzümü sıvazlarken *ya sabır* çekiyordum ama oldukça zordu.

Arkasından bakakaldım. Oldukça uzaklaşmıştı. Geniş sırtı dışında seçilen bir noktası kalmamıştı. Bu ânı böyle hayal etmemiştim çünkü bu ânı hiç hayal etmemiştim. Omuzlarım daha da çökerken arkasından küçük adımlarla ilerledim. Onun kocaman adımlarla beş dakikada ucuna geldiği yolu ben minik minik adımladım. Gücüm yoktu. Ardı sıra ilerlemekten başka hiçbir şey gelmedi aklıma. Belki dönüp bir kere bakardı.

Bakmadı.

Yok sayılmak ve dinlenmemek, insanın kalbine saplandığında oradan asla çıkmayan sızılardı. Benim kalbimin tam orta yerinde kendi annem tarafından saplanmış bir bıçak vardı. Ne zaman biri beni dinlemese veya yok saysa o bıçak usulca daha da derine batardı. Bir annenin evladına verebileceği en büyük kötülük de buydu: Ona kendi eliyle bir zaaf vermek. Bakışlarım hâlâ ondaydı. O ise uzaklaştıkça uzaklaşmıştı. Arkasına dönüp bakmadı. Görmedi. Duymadı. Ve ben yine hayatta kalmak için yaptığım en iyi şeyi yaptım.

Bana verileni kabul etmedim. Umut ışığı sönmüş olsa dahi elimle etrafını sarmalayarak korumaya devam ettim. Evrene bir öneri sundum. Bunun gerçekleşmesi için ise yine ona sığındım. "Bir kere duraksar ve dönüp sana bakarsa peşinden gitmeye devam et," diye mırıldandım. "Hiç durmadan ilerlerse ilk taksiye binip evine dön, Ahuzar. Bir daha da karşısına çıkma."

İlerledi. Durmadı. Dönüp asla bakmadı. Gittikçe daha da uzaklaşırken avuçlarımın içinde sakladığım umut ışığına rüzgâr usulca üflüyordu. Ama durmadım. Ardı sıra ilerlemeye devam ettim. Arkama bakıp durdurabileceğim bir taksinin geldiğini gördüğümde adımlarım durdu. Taksi yanıma gelene kadar durmalıydı.

Durmadı. Arkasına dahi bakmadı.

Kalbimin ortasındaki bıçak inceden sızlarken çenemi her zamanki gibi yukarı diktim. İlk taksiye bineceğimi söylemiştim. Mecbur taksiyi durdurup bindim. Hızla ilerlerken ona yeniden yaklaşıyordum. Bakışlarımı

cama çevirdim. Araba tam yanından geçerken adımları durdu. Arkasına bakmadı. Tam olarak taksiye dönüp bana baktı.

Bakışlarımız denk düştü. Taksinin içinde olduğumu biliyordu. Yine oldukça kısa bir andı. Taksi ilerledi. Bu sefer önde ilerleyen ben, arkamdan gelen oydu. Kafamı arka çama çevirdim. Bakışları hâlâ bendeydi. Kural ise belliydi.

Peşinden gitmeye devam et, Ahuzar.

"Derin bir nefes al. Sinir sistemini sakinleştir ve zihnini arındır. Stresini, öfkeni ve endişeni azalt."

Bir yoga minderinin üzerine bağdaş kurmuş, ellerim dizlerimde, gözlerim kapalı bir şekilde beklerken Defne'nin söylediklerine odaklanmaya çalıştım.

"Stresini, öfkeni ve endişeni azalt, Ahuzar," dedi.

Tam olarak bunu denedim.

"Bunun adı Nadi Shodana. *Kanal temizliği* demek," dedi Defne'nin dinginlik dolu sesi.

Bir nefes daha aldım. Gözlerim kapalıyken önümdeki karanlığa odaklandım. Dediği gibi zihnimi arındırmaya çalışırken, "Ne olduğunu sormadım," deme isteğime de engel olamamıştım.

Derin bir nefes daha verdi ve aynı dinginlik dolu sesiyle, "Kes sesini, Ahuzar," diyerek oldukça mistik ve kibar bir şekilde konuştu.

Öyle de yaptım. Yoksa beni yoga minderinin içine sarıp her an dışarı atabilirdi. "Odaklan," diye mırıldandı. Sesinde uçsuz bucaksız ormanlar ve coşkun nehirler vardı. Ferah ve temizdi. Bende ise ateş ve fırtına vardı. O yüzden mi kaçırıyordum herkesi?

"Sol elin serbest bir şekilde dizinde olsun. Sağ elinin işaret ve ortaparmağını alnının ortasına yaklaştır," dedi.

Dediğini yaptım.

"Baş, yüzük ve serçeparmağın burun deliklerinin üzerinde olsun. Amacımız nefesi farklı burun deliklerinden alıp vermek. Yani soldan aldığımız nefesi sağdan verirken sağdan aldığımız nefesi soldan vereceğiz. Odaklan. Şimdi yüzük ve serçeparmağını burnunun sağ tarafına bastırırken sol taraftan derin bir nefes al."

Aldım.

"Dörde kadar say. Ve tuttuğun nefesi sağ taraftan ver."

"Kapalı," dedim.

"Efendim?" dedi dinginlik dolu sesi.

"Sağ tarafı kapamamı söyledin," derken burnumu tıkayan parmaklarım yüzünden sesim boğuk çıkıyordu. "Kapalı."

Derin bir nefes daha aldığını duydum. Yoga minderini kafama geçirmemek için iç dünyasıyla yoğun bir savaş veriyor olmalıydı. "Aç o zaman," derken yine oldukça sabırlıydı. Yoga hafife alınmamalıydı. Ben olsam çoktan cinnet sınırında koşuyor olurdum. Defne'de ise yılların dinginliği vardı. Burnumu açtım. Soldan verdiğim nefesi sağdan aldım, sağdan verdiğim nefesi soldan aldım.

"Odaklan," dedi yeniden. "Seni üzen, stres altında hissetmene neden olan şeyleri bir nehir kıyısına indirdiğini hayal et."

Hayal ettim. Kralşan'ı ensesinden tutup nehrin kenarına savurdum.

"Ona şefkatle bakıyorsun," dedi Defne.

En ters bakışımı attım Kralşan'a.

"Seni stres altında bıraktıkları için onlara kızgın değilsin."

Bulduğum ilk taşı Kralşan'a savurdum.

"Onları nehre bırak. Yüklerini azat et," dedi.

Kafasına aldığı taş darbesiyle akarsuya düştü. Akıntıya direnmek için taşlara tutunduğunda ellerine ayaklarımla bastım. Gitmedi Kralşan. Gitmediği gibi beni de ayak bileğimden kavrayıp akıntının içine çekti.

"Ondan kurtuluyorsun," dedi Defne.

Kurtulamadım. Kendi akıntıya sürüklenirken beni de kendisiyle beraber sürükledi. Nereden bulduğumu bilmediğim bir dal parçasına tutunurken beni de aşağıya çekti. Ayak bileğimi elinden kurtarmak adına diğer ayağımla yüzüne tekme savurmaya çalıştım.

"Ve kurtuldun," dedi Defne.

Daha fazla bu nehir yatağında duramayacaktım yoksa nehir yatağı kan gölüne dönecekti. "Ölmüyor ki!" derken gözlerimi hızla açtım. Sakinleşmek için yaptığı meditasyondan daha da sinirli çıkan benim dışımda kim vardı, bilmiyorum ama eğer varsa derdi çok büyük demekti. Anlayışla karşılanmalıydı. "Ölmüyor Allah'ın belası! Gebermiyor ki!" diye yükselmeye devam ettim. "Kurtulmak imkânsız! Nasıl kurtulayım? Allah'ın cezası, şerefsiz. Haysiyetsiz!"

Aniden açılan gözlerime dolan ışık yüzünden görüşüm kısa bir süreliğine bulanıklaşmıştı ama hemen toparlamıştım. Bağdaş pozisyonumu bozdum. Dinginleşelim derken bacak felci geçirecektik. Ağrıyan bacaklarıma da sinirlendim. Bakışlarım tam karşımdaki duvara yerleştirilmiş *om* sembolündeydi. Garip bir şekildi. Her gördüğümde anlamsızca her şeye benzetiyordum. Üç sayısının ortasından yana doğru eğri bir kuyruk çıkmış, üzerine ise bir şapka kondurulmuş gibiydi. Defne bu şeklin ona uğur getirdiğini düşündüğü için kendi yoga merkezinin orta yerine büyük bir şekilde yaptırmıştı. Anlamı ise benim gördüğümden daha derindi. Mutlak duruma ulaşma çabasını temsil eden evrensel bir sesti *om*. Rüya görme ve uyanma yoluyla birleşmenin özüydü.

Defne öyle demişti yani. Ben değil.

Liseden beri en yakın arkadaşımdı. Beni bilirdi. Sürekli arayıp sormayı sevmezdim. Sorgulanmaktan ve trip atılmasından ise nefret ederdim. İstersem uğrar, aklıma esmezse günlerce aramazdım. Bu, ona değer vermediğim için değildi. Unuttuğumdandı. O da bendeki değerini bu eylemlerle ölçmezdi. Kıymetliydi. Kıymeti haddinden büyüktü hatta. En zor zamanlarımda yanımda olan da oydu, günlerce yaralarıma pansuman yapıp başımda nöbet tutan ve ben işte olduğum dönemlerde Biricik'le ilgilenen de oydu.

Eski işimdeyken.

Derin bir nefes verdiğini duydum. Bakışlarım ona döndü. Uzun ve dalgalı kumral saçları beline kadar dökülürken bir kısmını tepesinde minik bir topuz yapmıştı. Mor taytı ve tişörtüyle yine oldukça sportif ve dingindi. Bağdaş pozisyonunu bozmadan, gözlerini açıp sesi ve görünüşü kadar dinginlik dolu bal rengi gözlerini bana dikti. "Ahuzar," diye mırıldandı.

Ne olduğunu sorar gibi başımı salladım.

Oldukça net olup, "Zannımca sinir kat sayını yatıştıracak olan yer burası değil, gelişmiş bir terapi merkezi," dedi. "Lütfen oraya git. Tedavine devam et. Benim huzur dolu yoga yuvamı negatifliğinle baltalama." Elini yavaşça çıkışa doğru kaldırdı ve sunar gibi kapıyı işaret etti. "Hadi, durma! Lütfen burayı terk et."

Etmedim tabii ki. Üstüne bir de bedenimi sırtüstü yoga minderine bıraktım. Sinir ve ani öfke problemime iyi gelmesi umuduyla bir yıl önce başlamıştım yogaya. Defne'nin ısrarları oldukça etkiliydi bu kararımda zira hem zihnimde atamadığım bir patlama travmam hem bırakmak zorunda olduğum ama çok sevdiğim bir işim hem de peşimde bir mafya babası

vardı. Öfkeden kudurmamak elde değildi. Ara ara işe yaramışlığı vardı bu meditasyonların. Hakkını yiyemezdim. Ama kesin bir çözüm değildi. İçimdeki öfkenin yok olması için önce kaynağının yok olması gerekiyordu.

Onun. Kralşan'ın.

"Gidemem," dedim harfleri uzatarak. "Bir meditasyon daha yapalım."

Gülümsedi. Başını kibarca iki yana salladı ama cevabı hiç de kibar değildi. "Asla. Tahammülümün sonunda olduğumu belirtmek isterim." Minik bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. O ise derin bir nefes daha aldı. Ellerini dizlerine atıp om pozisyonu aldı. "Seninle arkadaş olduğum güne lanet olsun."

Yeniden güldüm.

"Evrene lanet gönderme. Sen hep ne dersin? Kötü niyetler dönüp dolaşır ve en nihayetinde bizi bulur."

Ters bir bakışla baktı. Sövmeden sövmüş kadar olmuştu.

Yan dönüp, dirseğimle yerden destek alarak elimi yanağıma yasladım. "Sakinleş," dedim onun her zamanki dingin sesini taklit ederek. "İyi anlara odaklan. Her şey zıttıyla kaimdir. Beni de senin zıttın olarak düşün. Hayal et. Hayal et... "

Ani bir şekilde bana doğru eğilip, koluma vurunca elim yanağımdan sıyrıldı. Başım yoga minderine sümük misali yapışırken beklemediğim bir hamle olduğu için bocaladım. O ise yine çok dingin bir şekilde, "Huzura vurulan en büyük darbesin," dedi.

Güldüm. Hatta minik bir kahkaha atarken, sırtüstü uzanıp ellerimi başımın altına attım. Bakışlarım beyaz tavandayken gülüşlerimin arasından derin bir nefes verdim.

"Huzurlu bir hayatım yoksa bu benim suçum değil. Evrenin suçu."

"Yine ne yaptı?" dedi. Başımdaki belayı bilen tek kişiydi. Kralşan adını anmaya ise tövbeliydi. Haklıydı da. Ben de anmak istemezdim ama hayat beklentilerin çok daha ötesinde, en dipteki, en karanlık olan seçeneğiyle çıkmıştı karşıma.

Gülüşüm usulca soldu. "Bir şey yapmasına gerek mı var?" dedim. "Varlığı yetiyor."

Minderinden kalktı. Bir köşeye bıraktığı yeşil matarasına doğru ilerlediğini ona bakmadan dahi biliyordum. Su içmeden duramazdı. "Hâlâ polise gitmenden yanayım," diye mırıldandı. Varlığını yeniden yanımda hissettiğimde bakışlarımı yüzüne çevirdim. Yanılmamıştım. Eline aldığı mata-

radan su içiyordu. Huzurluydu ama benim için endişe ettiğini de görebiliyordum. "Bundan başka türlü kurtulamazsın, Ahuzar. Ne bekliyorsun ki?"

Bakışlarımı tekrar boş tavana çevirdim. Kalbimin üzerindeki huzursuzluk yerli yerindeydi. Elimde Kralşan ailesine ait daha büyük deliller ve kozlar vardı. Ama bunları hemen orta yere atacak kadar aptal değildim. Kimseye güvenmemem gerektiğini fazlasıyla öğretmişti. Defne'nin bile bilmediği şey ise zaten polise gitmiş olmamdı. Elimdeki dosyalarla değil, beni rahatsız ettiğine dair başka bir şikâyet dosyasıyla gitmiştim. Bir nevi yem atmaktı. Yanılmamıştım da. Kralşan her yerdeydi. Benim ise hayatımda riske atamayacağım başka bir hayat vardı.

Biricik.

"Çözüm değil," diye mırıldandım.

"Çözüm ne o zaman?" dedi.

Önceden buna *bilmiyorum,* derdim. Ama artık cevap bu değildi. Bitmek bilmez karanlık bir tünelin içinde ilerlerken hiçbir zaman ışık yanmayacak sanmıştım. Artık bir ışık vardı. Sönmeye yakın ama yine de parlayan bir umut vardı. "Bir çözümü var," diye mırıldandım.

"Ne?" dedi. Sesi dinginlikten çıkıp heyecanlı bir tona bürünmüştü. "Yoksa benim dediğimi mi yapacaksın?"

Bakışlarım ona dönerken ifadem sorgular gibiydi.

"Senin fikrin mi vardı? Ne zaman bu konudan bahsetsem derin bir nefes alıp sakinleşmemi söylüyorsun."

Göz devirdi.

"Ne dememi bekliyorsun? Silahı alıp, çekip vurmanı mı söyleyeyim?"

Güzel fikirdi ama bir o kadar da imkânsızdı. Yine de, "Oldukça makul," diye cevaplamama engel değildi.

"Annene söyle," dedi aniden. Bakışlarım dehşet içinde ona dönmüşken, o bu bakışımı umursamadan devam etti. "Git, dikil karşısına. Bu belanın onun yüzünden başında olduğunu, seni kurtarması gerektiğini söyle. O da kocasına söylesin. Kocası koskoca Mahir Kralşan. Bu sapkın oğlunu yola getirecek tek kişi o."

Sırlar insanı gömüyordu. Hem de diri diri. Gömemediğini ise çürütüyordu. Sesli dile getirildiklerinde insanı ürpertmesi bu yüzdendi belki de. Defne, gömülü olan bu gerçeği bilen tek kişiydi. Lise zamanlarımda Hülya Kralşan'ı araştırırken yakalamıştı beni. O zamanlar hayata karşı daha duygusal olduğum için ağlayarak anlatmıştım ona gerçeği. İnsan on altı

yaşındayken daha kırılgan oluyordu. Çünkü bir şeyleri gerçekten değiştirebileceğime inandığım bir dönemdi. Acı gerçek çok sonraları tokat misali çarpmıştı yüzüme. Hayat değişmezdi. Değişmesi gereken, insanın hayata baktığı pencereydi.

Biricik bilmezdi annesini. Babam bütün fotoğraflarını yakmıştı. Annesinin ölümcül bir hastalık yüzünden öldüğünü biliyordu. Öyleydi de. Hülya Soykamer hepimiz için bir ölüydü. Onu daha kırk günlükken bırakıp gittiği gerçeğini de ben kendi bağrıma alıp saklamıştım. Hiçbir acının Biricik'e değmesine izin vermemiştim. Ben acıyı saklardım. Her zaman saklamıştım.

Annemi de babamı da saklamıştım. Ahuzar her acıyı yutardı. Peki, Ahuzar'ın acılarını kim yutacaktı?

Yine Ahuzar.

"Saçmalıyorsun!" diye soludum.

"Asıl sen saçmalıyorsun!" dedi. "Bu nereye kadar böyle gidecek, Ahuzar? Adam Türkiye'nin en tehlikeli mafyası! Belli ki kafayı da sana takmış. Sen polise gitmezsen ben gideceğim artık. Buna *yok,* dersen de Hülya Kralşan'ın karşısına dikileceğim. Kusura bakma ama en yakın arkadaşımın hayatıyla kumar oynamasını daha fazla izlemeyeceğim! Doğurmakla olmuyor. Zahmet olacak ama artık bir annelik yapsın!"

Yattığım yerden doğruldum. Haklıydı ama bilmediği şeyler vardı. Mahir Kralşan bir zamanların efsanesi olabilirdi ama artık yeraltı dünyası için küçük bir piyondan farksızdı. Kenan babasını bile saf dışı bırakmıştı. Mahir Kralşan hasta yatağında ölümü bekleyen biriydi artık. Onlar hakkında topladığım bilgilerden anladığım acı bir gerçek vardı. Bana göre Mahir Kralşan'ın bu durumu bir tesadüf değildi. Oğluyla balık tutmaya gittiği bir günün ardından medya yerinden oynamıştı. "İşadamı Mahir Kralşan saldırıya uğradı!" diye atılan manşetler herkesi şok etmişti. Hastanenin önünde günlerce nöbetler tutulmuştu. Mahir Kralşan'ın ağır yaralandığı bu saldırıda, hemen yanındaki oğlu Kenan Kralşan'ın bırakın burnunun kanamasını saçının fönünün bile bozulmamış oluşu ayrı bir muammaydı.

O bir canavardı. İnsan değil.

"Birincisi, o kadın benim annem değil," dedim. "İkincisi, Mahir Kralşan'ın kendine bile hayrı yok. Üçüncüsü, polise gittim. Ama hiçbir işe yaramadı." Bu noktada öfkeme daha fazla hâkim olamadım. "Şikâyetim ciddiye bile alınmadı! Üstüne bir de verdiğim kanıtlar yok edildi! Sen bu işi çocuk oyuncağı mı sanıyorsun, Defne? Her seferinde Biricik'in hayatı

atılıyor önüme. Sıkıştığın kapandan kurtulmanın bedelinin kardeşinin canı olduğunu düşün. Adım atar mısın dışarı?"

"Tamam. Sakinleş," diye mırıldandı. "Anlıyorum ve çözüm sunmaya çalışıyorum."

Demesi kolaydı. Ellerimi saçlarıma daldırıp, geri savururken oturduğum yerden ayaklandım. Sinirle sağa sola yürürken, ayağımın altına takılan yoga minderine tekme atıp diğer uca savurdum.

"Kıçını tekmeleyerek seni dışarı atmamı istemiyorsan o minderi yerine koy."

Seviyeli bir arkadaşlığımız vardı. Dediğini yapacağına da emindim. O yüzden bütün öfkeme rağmen ilerleyip minderi savrulduğu yerden aldım ve aynı yere bıraktım.

Kibarca başını sallayarak bu hareketimi onayladı. "Teşekkürler. Şimdi neden polise gittiğini bana söylemediğinden bahset," dedi. Sakindi. Her zamanki gibi. Aşırı sakin. Ben ise alev topu gibiydim.

"Söylesem ne olacak?" diyerek ona döndüm. "Bir sonuca varmadıktan sonra söylemenin anlamı ne? Adam şikâyetimi sisteme bile aldırmadı. Şaka gibi."

Derin bir nefes verdi.

"Yine Hülya Kralşan seçeneğine geliyoruz yani."

"Hayır!" dedim. "Asla! Öleceğimi dahi bilsem o kadının yüzüne bakmam, yardım istemem."

"Biricik için."

"Kendim korurum onu."

Yeniden bağdaş kurdu. Benim minderimi önüne çekip üzerine iki kere vurdu.

"Gel şöyle."

Çok ılımlı ve dingin konuşuyordu. Böyle konuşarak bana her şeyi yaptırabilirdi. Arkadaşlığımızın bu kadar uzun sürmesinin sebebi belki de buydu. Ben ateşsem o suydu. Ben yakıyorsam o söndürürdü. Sinirlendiğimde ciddiye almaz, yeri geldiğinde yine bütün dinginliğiyle kıçıma tekmeyi savururdu. Sonra da aynı şekilde devam ederdik. Bu yüzden dediğini yaptım. Pıtı pıtı ilerleyip mindere oturdum. Onun gibi bağdaş kurdum. İkimiz de kısa bir süre birbirimize baktık.

"Nefes al," dedi.

"Alıyorum zaten."

"Ahuzar," dedi tane tane. "Nefes al dedim sana." Aldım. "Her şeyle tek başına savaşamazsın. Bazen yardım almak gerekir. Bazı savaşlar güçle değil, destekle kazanılır."

Bu zamana kadar kimseden yardım istememiş, elimi tutması için uzatmamıştım. Düştüysem kendim kalkardım. Yıkıldıysam kendimi yeniden inşa ederdim. Kırıldıysam parçalarımı kendim toplardım. Dikenlerimin sebebi buydu belki de. *Kendim.*

Artık daha sakindim. "Biliyorum," diye mırıldandım.

"O zaman sana yardım etmeme izin ver."

"Sen bana yardım edemezsin, Defne. Bana bir kişi hariç kimse yardım edemez."

Bir kaşı sorgular gibi havalandı.

"Kim?"

Derin bir nefes verdim. Adı dudaklarımın üzerinde büyük bir sır gibiydi. Sadece benim bildiğim bir hazineydi. Dişlerimi ister istemez alt dudağıma geçirdim. Kim olduğu önemli değildi. Benim deli olduğumu ya da Kralşan'ın yanında olduğumu düşünmesi de önemli değildi. Vazgeçmeyecektim. İki gündür onu hiç görmemiştim ama bir yolunu bulacaktım. Bütün ihtimalleri incelemiştim zihnimde. Emin olduğum ilk şey Tulpar olmayışıydı.

Araştırmıştım. Tulpar, yüzünü bu zamana kadar asla göstermemiş bir kafes dövüşçüsüydü. Hakkında hiç kimse bir şey bilmiyordu ama girdiğim derin arşivlerde bir fotoğrafa denk gelmiştim. Biri sosyal medyaya bir kafes dövüşünden bulanık bir video atmıştı. Kısa ve biraz eski bir gönderiydi ama üzerinde yazan Tulpar ismi netti. Tıpkı Tulpar'ın kollarında hiçbir yara izinin olmayışının da net bir şekilde seçildiği gibi. Kimse dikkat etmezdi bu detaya belki ama onun sağ kolunda bir kurşun izi vardı. Küçük bir yara iziydi lakin benim onda dikkatimi çeken ilk şey bu olmuştu. Asker adamın yarası olurdu. Sıradan bir yara değil, kurşun yarası olurdu. Tam olarak öyle bir yarası vardı.

Üstelik onu görmüştüm. Vatanı ve insanlar için savaşan bir askerdi. Beni hiç tanımamasına rağmen o bomba patladığı an üzerime atlayışını asla unutmamıştım. Unutmayacaktım. Bu, işini severek yaptığını gösterirdi. Sıradan bir asker olmadığını hissediyordum. Belki de bir özel kuvvet aske-

riydi. Bundan emin değildim. Ama ihtimali yüksekti. Sıradan bir askeri bu göreve vermezlerdi.

Belki de askerliği bırakmıştı.

Ve kalkıp mafyanın içine girmeye karar vermişti, öyle mi? Saçmaydı. Okların ve ihtimallerin sonu hep aynı yere çıkıyordu. O, görev için buradaydı. O hâlâ bir Türk askeriydi. O, güvenebileceğim tek kişiydi. Belki de Kralşan'ı yerle bir edecek tek kişi.

"Ahuzar," dedi Defne.

"Efendim," diye mırıldanırken bakışlarım dalgındı. Aklımda sadece o vardı.

"Kimden bahsediyorsun sen?" dedi.

Bakışlarımı boşluktan koparıp ona çevirdim. Merakla bakıyordu. "Buradan kurtulmak için elimi uzatacağım, yardım isteyeceğim tek kişiden," derken ayaklandım. "Sonra konuşuruz. Hazırlan da çıkalım. Biricik birazdan arar."

Biricik'in okulunu kutlamak için kız kıza bir mekâna eğlenmeye gidecektik. Ablaları olarak ufaklığa sözümüz vardı. Hızla çıkışa doğru ilerlerken Defne'nin arkamdan, "Kim o? Doğru düzgün anlat şunu," diye bağırışını umursamadım. Eninde sonunda anlatacaktım zaten ama önce benim tam anlamıyla her şeyden emin olmam gerekiyordu. Onun da benden emin olması lazımdı. Benim için kolaydı ama onun için aynı şeyi söyleyemeyecektim. İnatçı birine benziyordu. Sorun değildi. Bir umut vardı. İşte şimdi savaşmaya değerdi.

Çalan yabancı şarkıda dans ederken kendinden geçen insanlara öylece baktım. Hepsi muazzam bir hayat neşesiyle doluydu. "Ne alırdınız?" diyen kadın barmenin ince sesiyle irkildim ama belli etmemeye çalışarak ona döndüm.

Her tarafında dövmeleri olan bir tipti. Esmer tenine inat sarı saçlarını Afrika örgüsü yaptırmış, ensesinde dağınık bir şekilde toparlamıştı. Burnundaki ve dudağındaki *piercing*ler ona farklı, marjinal bir hava veriyordu. Bu sorusuna karşı *yaşama sevinci,* demek üzereydim ki yanımda duran Defne söze atlayıp, "Ona hafif bir şeyler verin," dedi. "Hatta mümkünse soda olsun. Diğer arkadaşımıza portakal suyu. Bana da bir Margarita."

Kadın başıyla onaylayıp, arkasını dönerken ben huysuz bakışlarımı Defne'ye çevirdim.

"Umarım portakal suyu da soda da Biricik içindir. Ya da ikisini de karıştırıp sen içeceksin."

İmalı bir tebessüm etti. "Portakal suyu Biricik için ve soda da senin için," dedi.

"İnanamıyorum sana."

"Ben de içtiğin zaman senin içinden çıkan şeye inanamıyorum," dedi. "Salaklığınla uğraşamam. Sodanı iç ve böyle kal."

Haklıydı. Sicilim bu konuda pek temiz değildi. İçince salaklaşıyordum. Daima olduğu gibi kuralcıydı. Göz devirirken sessiz kalışım bu yüzdendi. Biricik lavaboya gitmişti. Bakışlarım etrafta onu ararken siyah, deri mini eteğimi öne doğru çekiştirirdim. Saçlarımı omuzlarımdan geri savurdum. Üzerimdeki siyah, ip askılı bluzun açıkta bıraktığı omuzlarımı dikleştirirken, çantamı açıp rujumla aynamı çıkardım. Aynı saniyelerde bakışlarım Defne'ye takıldı. Ben önce eve uğramıştım. Biricik'le birlikte düğüne gider gibi hazırlanmışken o, siyah bir taytın üzerine beyaz bir tişört geçirmişti. Rahatlığı evlerden ıraktı. Yoga merkezinden çıkıp geldiği bariz belliydi.

Aynayı açarken ruju ona doğru uzattım. "İster misin?" diye sordum.

Elini iki yana sallayıp, "Sende kalsın," dedi.

Her zaman doğallıktan yanaydı. Benim kırk tane cilt bakım ürünüyle zorla yola getirdiğim bir cildim varken o sadece suyla yıkadığı hâlde ışıl ışıl bir cilde sahipti. Hayatında Kralşan olmayışı da bu ışıltıda etkiliydi elbette. Bakışlarımı iki yana sallayarak bu düşünceden uzaklaştım. Rujumu sürdüm. Eşyalarımı çantama geri bırakırken Biricik de en sonunda gelmişti.

"Ben geldim!" diyerek kendini yanıma bıraktı. Aynı saniyelerde içeceklerimiz de önümüze gelmişti. Bana gelen gerçekten sodaydı. Biricik'e ise meyve suyu. Biricik önüne gelen şeye şok olmuş gibi bakarken, "Bu ne?" dedi. "Bana gerçekten portakal suyu mu söylediniz?"

Bu sefer ikimiz de aynı anda, "Çocuklar içmez!" dedik.

Şok içinde bize baktı.

"On dokuz olduğumu ne zaman kabulleneceksiniz?"

"Hiçbir zaman," dedim.

"Otuz dokuz olduğunda belki," dedi Defne.

Yılmış bir şekilde sandalyeye çöktü. İki ablayla yaşamak zordu. Anlayabiliyordum. O, önündeki meyve suyuna ekşimiş bir yüzle bakarken, ben oturduğum yerde dönüp yüzümü piste çevirdim. Dirseğimin birini tezgâha

dayayıp pistin ortasında dans eden insanlara ifadesizce baktım. Herkes hâlinden oldukça memnun görünüyordu. Elindeki içki bardağını bana doğru kaldırıp çapkın çapkın sırıtan bir adam önümden geçtiğinde göz devirdim. Sert bakışlarım yüzünden yaklaşamadan geriledi ve başka bir hedefe yöneldi.

"Okulun başvuru tarihi ne zaman?" dedi Defne.

Biricik anında keyiflendi. "İki hafta sonra," derken ellerini birleştirip çenesinin altına yasladı. "Çok heyecanlıyım. Resmen yeni bir hayat. Belki de hayatımın aşkını orada bulurum." Defne'yle aynı anda devasa bir kahkaha attığımızda gülüşü soldu ve bize en tip bakışını attı. "Ne var? Niye gülüyorsunuz?"

"Hayallerini yıkmak istemem ama üniversite hiç gençlik dizilerindeki gibi bir yer değil, bebeğim. Kendini gerçeklere hazırla."

Defne içeceğinden bir yudum alırken güldü. "Katılıyorum," dedi.

Biricik, gözlerini kısarak bize baktı. "Ne biçim genç yetişkinsiniz siz?" dedi. "İçiniz geçmiş."

Defne'yle kısa bir an bakıştık. Benim üniversite yıllarım koşuşturmacayla geçmişti. Bakmam gereken hasta bir babam ve küçük kız kardeşim vardı. Part-time iş ve okul arasında koşuşturup durmuştum. Birkaç anlamsız flört dışında hayatımda bir şey yoktu ama Defne o dönemde ağır yara almıştı. Çok severek nişanlanmış, daha sonra da nişanı atmak zorunda kalmıştı. Hayat bazen istediğin gibi gitmez, aşk bazı şeyleri kurtarmaya yetmezdi. Defne için de böyle olmuş olmalıydı ki hayatına hâlâ hiç kimseyi almamıştı. O dönemden sonra kafa dağıtmak için başladığı yoga ise derin bir tutkuya dönüşmüştü. Belki de tek sığınağı oydu.

Şu an aklına düştüğüne emindim. Ne zaman onu düşünse yüzünde ayrı bir keder beliriyordu. Ama yine de gülümsedi. Yoga böyle bir şeydi. Keşke bende de işe yarasaydı. "Sen bize bakma," dedi. "Güzel bir aşk hikâyesine imza atacağına eminim."

"Sen onu dinleme," dedim. "Elinden geldiğince erkeklerden uzak dur."

Biricik bu hâlimize gülmüştü. Müzik yüzünden sesimizi duymak zorlaşmıştı. Tam bir şeyler söyleyeceği sırada yan tarafında biri belirdi. Çantasını sertçe tezgâhın üzerine bıraktığı için bakışlarımız o yöne dönmüştü. Genç bir kızdı. Hatta fazla gençti. Ama kaşlarımın çatılmasına, duruşumun dikleşmesine neden olan bu değildi. Bu, Irmak Kralşan'dan başkası değildi.

Hülya Kralşan'ın kızı. Tek kızı.

Enseme balyozla vurulmuş gibi öylece kaldım. Daha önce onu hep televizyonlarda görmüştüm. Yüz yüze geldiğimiz yoktu ki buna gerek de yoktu. Ama paniklemem bu yüzden değildi. O buradaysa abisinin korumaları da mutlaka etrafındaydı. Hepsi beni tanıyordu. Şu an bununla uğraşmak istemiyordum. Hele de Biricik'in hiçbir şeyden haberi yokken.

Biricik, "İnanamıyorum!" derken kocaman olmuş gözlerle bize döndü. Elini dudaklarına atıp heyecanına hâkim olmaya çalıştı. "Bu kız kim, biliyor musunuz?" Hiç bilmek istemezdim ama sessizce mırıldandı. "Irmak Kralşan!"

Zorla yutkundum. Ensemden soğuk bir ürperti geçerken göğsümün üzerine büyük bir huzursuzluk oturdu. Bu iyi bir şey değildi. O huzursuzluk ne zaman oraya kurulsa altından kalkamayacağım yüklerin altında kalıyordum. Neden irkildiğimi anlayan Defne'nin elini sırtımda hissettim. Bu bana güç vermeye yetmedi ama en azından yaslanacak bir zemin verdi.

Biricik şaşkınlıkla, "Niye öyle bakıyorsunuz?" diye sordu. "Tanımıyor musunuz? Çok ünlü bir *influencer*. Ayrıca büyük bir işadamının kızı. Abla, sen tanırsın Mahir ve Hüly-"

"Tamam," dedim can havliyle. Onun adını anmamalıydı. Buna tahammül edebileceğimi sanmıyordum. Fazla yükseldiğimi anlayınca, belli etmemeye çalışarak dilimi gerginlikten kuruyan dudaklarımda gezdirdim. Ya rujun tadı rezaletti ya da ağzımın. Çözebilmiş değildim ama ağzımın tadının bozuk oluşu daha olası duruyordu. "Anladık kim olduğunu," diyerek daha ılımlı olmaya çalıştım.

Bakışlarımı Irmak Kralşan'a çevirdim. Pembe, iddialı bir mini elbise vardı üzerinde. Sarı saçlarını ensesinde sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Yaşıtlarından bir hayli büyük duruyordu. Muhtemelen bunda yaptığı makyajın ve giydiği cesur elbisenin de etkisi vardı. Bakışları bir saniye için bize döndü. Gözlerimi ondan kaçırmadım ve gördüğüm şeyle büsbütün ürperdim. Yutkunmadan edemedim.

Biricik ürpermeme sebep olan şeyi heyecanla kelimelere döküp, "Abla, sana hep diyordum ya beni ünlü birine benzetiyorlar diye," dedi. "Bu kıza benzetiyorlar işte."

Doğruydu. Benziyorlardı. Aynı yuvarlak yüz hatları, sarı saçları ve açık kahve gözleri vardı. Aralarındaki tek fark Biricik'in daha tatlı bir simaya sahip oluşuydu. Irmak Kralşan'ın yüz hatları keskin ve netti. Tıpkı babası ve abisi gibiydi. O bir Kralşan'dı. Ama inkâr edemeyeceğim bir gerçek vardı. Biricik de Irmak da ona benziyordu: *Annelerine.*

Benim anneme değil. Biricik'in annesine de değil. Sadece Irmak Kralşan'ın annesine.

Bakışlarını benden kopardı. Önüne dönerken, "Bir tekila," dedi barmene.

Kaşlarım benden bağımsız bir şekilde çatılmıştı. Daha on altı yaşında ya var ya yoktu. Ne tekilasından bahsediyordu? Peki, bundan bana neydi? Beni ilgilendiren tek şey kardeşimdi. *Tek kardeşim.* Pek sevgili kardeşimin bakışları ise hayran bir şekilde ondaydı. İmreniyordu. Annesinin, onun var olacağı bir hayatı seçmek için kendini ezip geçtiğini bilmiyordu. İçimde beliren öfkeden daha çok buruk bir üzüntüydü. Benden alınan hiçbir şeye yakınmazdım ama Biricik içimdeki yaraydı.

Defne'nin margaritasına uzanıp tek yudumda kafama diktim. Başımı iki yana sallayıp üzerime çullanmaya hazırlanan duygusallıktan sıyrıldım. Bakışlarım, Kralşan'ın adamları var mı diye etrafta gezindi. Boğuk ışıktan ve insan gövdelerinden seçmek zordu. Hızla çantama uzandım. "Kalkıyoruz," dedim. Düşündüğüm tek şey Biricik'le Defne'yi buradan çıkarmaktı. Daha doğrusu Biricik'i bir Kralşan'dan uzak tutmaktı. Hepsi virüs gibiydi. Bunu en iyi ben bilirdim.

Defne sorgulamadan toparlanmaya başlamıştı ama Biricik şaşkındı. "Ne?" dedi. "Daha yeni geldik."

Aceleyle ayağa kalktığım için topuklularımın üzerinde sendelemiş ama hemen toparlamıştım. Mini deri eteğimi düzeltirken saçlarımı geri savurdum. Siyah trençkotumu giydim. Bakışlarım hâlâ tedirginlikle etrafımızda geziniyordu.

"Şimdi de gidiyoruz."

"Abla!" diye huysuzlandı. "Bari şimdi sorun çıkarma!"

"Biricik!" diye yükselirken ateş saçan gözlerimin hedefi oydu. "Sana gidiyoruz dedim!"

"Ablan haklı Biricik," dedi Defne. "Başka mekâna geçelim." Ara bulmak isteyen sesi yine sakindi. "Burası beni de sarmadı."

Anlaması gerekeni anladı. "Of!" diye homurdanırken çantasını aldı. "Bari Irmak Kralşan'la bir fotoğraf çekileyim. Kayıp ikizim olduğunu yazar, paylaşırım."

Kafama sıksa daha iyiydi.

Aynı saniyelerde, Irmak Kralşan'ın tarafında tam anlamıyla kızılca kıyamet kopmuştu. Devasa bir çığlık ortamda yankılanırken bakışlarımız

o yöne döndü. Esmer bir kız aniden Irmak Kralşan'ın saçına yapışmış, yetmemiş, onu geri çekerek taburesinden gerisin geri düşürmüştü. Ne olduğunu anlamaya fırsat kalmadan ayaklarımızın önüne düşen Irmak yüzünden üçümüz de iki adım geriledik. Irmak bağırarak elini saçlarına attı. Ensesindeki atkuyruğu bir hayli dağılmıştı. Esmer kız ise hıncını alamamış olmalı ki yerde toparlanmaya çalışan Irmak'ın üzerine tekrar atladı.

"Bana kafa tutarsın, ha!" dedi bir yandan da. "Ne sanıyorsun sen kendini?"

Saçlarına iki yandan yapıştığında Irmak'ın çığlığı büyüdü. Elinden kurtulmayı denedi ama fazla hassas olmalı ki minik darbeler atıp bağırmaktan başka bir şey yapamıyordu. İnsanlar etrafımıza toplanmaya başlamıştı. Ama kimse öne atlayıp bu saçmalığı durdurmadı. Herkesin yaptığı tek şey ellerindeki telefonla bunu çekmekti. Sadece genç bir erkek çocuğu ileri atılıp esmer kızı geriye çekmeye çalıştı.

"Azra, dur!"

Azra denilen kız durmadı. Her şey saniyeler içinde oluyordu. Geri dönmek istedim. Şu saniye arkamı dönüp buradan kaçmak istedim ama zordu. İçimdeki insan sevgisi benden alınsa oldukça makbule geçerdi. Bir şekilde bunu kendime yediremedim. Bir şekilde kardeşim olduğu için değil, genç bir kız ve insan oluşundan dolayıydı bu hislerim. Başkası olsa da aynı şeyi yapardım. Evet, kesinlikle yapardım. Bu cümleyi tekrar ederek ileri doğru üç adım attım.

Başkası olsa da bunu yapardın, Ahuzar. Ona yardım etmiyorsun. Genç bir kıza yardım ediyorsun. Ona değil. Ona değil!

Esmer kızın kolundan kavrayıp geri çekmeye çalıştım ama zordu. Irmak'ı bir hayli hırpalamıştı. "Bırak!" diyerek daha çok çektim. Bir kolu beni geri iteledi. Etrafımız çok kalabalıktı. Kız onu hırpaladıkça Irmak çığlık atıyordu ve bir film sahnesinin içindeymişiz gibi insanlar sadece izleyip telefonlarıyla video çekiyordu. Midem bulandı. Bir başkasının acısını kayda almak nedendi?

Defne'nin ileri doğru atıldığını gördüğümde elimle durdurdum. Bakışımdan anlaması gerekeni anlayıp Biricik'in elini tuttu. Ben ise tekrar yere eğilip bu saçmalığı durdurmak için esmer kızı var gücümle geri iteledim. Bu sefer işe yaramıştı. Gerisin geri düştü. Hızla Irmak'la arasına girdim. Üzerimdeki trençkotu çıkardım. Yukarı sıyrılan mini elbisesi yüzünden kalçaları açıkta kalmıştı. Trençkotu üzerine örttüm. Gözleri gözlerime değdi. Ağlıyordu. Gördüğüm tek duygu ise korkuydu. İçim burkuldu.

Saçmalama, Ahuzar. Saçmalama.

Aynı saniyelerde arkamdaki kızdan öfkeli bir çığlık yükseldi. Bakışlarımı ona çevirdim. Yerden ayaklanmış, hızla bana doğru ilerliyordu. Yapacağı şeyi anlamak zor değildi. Oldukça sakin bir şekilde ayağa kalktım. Şu yaşımda yeni yetme bir ergenden dayak yiyecek değildim. Kırmızı örtü görmüş boğa gibi bana da saldırmak için ilerledi. Elini saçlarıma daldırmak için uzattığı an bileğinden yakaladım. Kavradığım bileğini kendime doğru çekerek yüzünü gözlerime yaklaştırdım. Öfkeli bakışlarımın hedefi gözleriydi.

"Hele bir dene," diye mırıldandım. "Hele yaptığın şeyi bana da yapmayı dene!"

Deneyemedi. Denemesine fırsat vermemiştim zaten. Bedenini hızla geri savurdum. Sorunları olduğu bir gerçekti. Öfkeli bakışları benden sekip yerdeki Irmak'a döndü. İşaretparmağını tehditkâr bir şekilde salladı. "Seninle sonra hesaplaşacağız!" dedi.

Bir mafyanın kız kardeşi olduğunu muhtemelen bilmiyordu. Umarım bundan sonra her şey Azra için daha iyi olurdu ama bence imkânsızdı. Arkasını dönüp, kalabalığı hırsla aralayarak uzaklaştı. Bakışlarımı Irmak'a çevirdim. Ürkek bakışları bendeydi. Derin bir nefes verirken yeniden ona doğru eğildim. Kolundan kavradım. "Kalk yerden," derken sesim duygudan yoksundu.

Biricik yanımda belirdi. O da diğer kolundan kavradı. "Yardım edeyim," diye mırıldandı. "Gel."

Başını usulca iki yana salladı. Bütün makyajı yüzüne akmış, perişan bir hâldeydi. "Çekiyorlar," diye mırıldandı. "İnternete atacaklar, herkes beni konuşacak."

Bakışlarım etrafımıza döndü. Haklıydı. Hepsinin elinde bir telefon vardı. Bazıları yanındakiyle kıkırdıyor, bazıları ise merakla ona bakıyordu. Âciz bir görüntüydü. Sorun onlarda değildi. Sorun, duygudan yoksun karakterlere içindeki zehri kusma imkânı veren internet ağını kuranlardaydı. Hızla ayağa kalktım. Sert adımlarla ilerlerken sinirim beynimdeki bir noktaya sağlam bir darbe indirdi. Görüntüyü çekerken oldukça eğlenen genç bir çocuğa doğru ilerledim. Ne olduğunu anlamasına fırsat vermeden, telefonunu elinden alıp bara doğru şiddetle savurdum. Telefon barın tezgâh duvarına çarpıp, diğer yana uçarken bakışlarım gence döndü. Telefonu hâlâ elinde tutuyormuş gibi öylece kalmıştı. Şaşkın bakışları bana döndü.

Bakışlarım her birinin üzerinde öfkeyle gezinirken, "Şimdi de çekmeye devam edin!" dedim. "Çekin ki o telefonları tek tek kırayım!"

Ses çıkmadı. Telefonlar usulca yere indi ama hâlâ alttan alttan çekenler vardı. Sosyal medyada günlerce konuşacak, bilmedikleri bir olay hakkında yorumlar, eleştiriler ve hakaretler yağdıracaklardı. İnternette popüler olmuş biri diye bir insanın hayatı hakkında fikir beyan etme haklarını kendilerinde görüp, bunu yaparken de asla kötü hissetmeyeceklerdi. *Herkes aynı şeyi söylüyor* kalıbına sığınıp dağlayacaklar, sadece gördüklerine inanacaklar, kendi başlarına gelmediği için yargılayacaklardı. Adiceydi. Hem de fazlasıyla. Ama umursamayacaklardı. Modern kalpsizlik böyle bir şeydi.

Öfkeli bakışlarım üzerlerinde gezindikten sonra tekrar Irmak'a döndüm. Biricik'in kollarını ona dolamış olduğunu gördüğümde ise öfkem katmerlendi. Topuklarımın üzerinde sert adımlarla ilerleyip Biricik'i geri çektim. O ne olduğunu anlayamazken, ben Irmak'ı kolundan kavrayıp yerden kaldırdım.

"Kralşan Holding'in sahibi Mahir Kralşan'ın kızı değil misin sen?" diye sordum. "Korumasız dışarı çıkman imkânsız. Neredeler?"

Ürkek bakışları bana döndü. Trençkotum elindeydi, omuzlarına atıp elini kavradım. Kalabalığa en ters bakışlarımı atarken lavaboya doğru ilerlettim.

"Sen nereden biliyorsun?" diye mırıldanırken sesini duymak zordu.

"Ünlü olduğunuz için olabilir mi?"

Başını aşağı yukarı sallarken burnunu çekti. "Evden gizlice çıktım," dedi.

Lavaboya gelmiştik. Biricik ve Defne de arkamızdan geliyordu. İçeri girdiğimizde Irmak şiddetli bir ağlama kriziyle lavabonun önünde diz çöktü. Biricik yeninden yanına eğilip, teselli için omuzlarını okşarken hayretle bu görüntüye baktım. İçine düştüğüm olay ve karşımdaki manzara şaka olmalıydı.

Defne, "İhtişamlı bir tanışma gerçekleştirdiniz," diye mırıldandı.

Haklıydı. Ellerimi saçıma daldırıp arkamı döndüm. Gözlerimi kapatarak sakinleşmeye çalıştım. Olmadı. Gözlerimi açıp arkamı döndüğümde Irmak'la Biricik'i ayağa kalkmış bir hâlde buldum. Biricik, Irmak'ın yüzünü yıkamasına yardım ediyor, dağılan elbisenin sağını solunu düzeltiyordu.

Defne'ye dönüp, "Bu sabah söylediğin nefesin adı neydi?" dedim. "*Sahanda mahanda* mıydı?"

Ciddiyetle, "Nadi Shodana," dedi.

"Şu an ona çok ihtiyacım var. Sağdan alıp soldan mı veriyorduk yoksa soldan alıp sağdan mı?"

"Sakinleş," diye mırıldandı. "Minik bir tesadüf. Bir daha karşılaşacak değiller."

Öyle umuyordum. Kenan'la Biricik'in yüz yüze gelmesini göze alamazdım. Hele o kadınla bunu yaşamasını asla göze alamazdım.

Biricik, "Derdi ne seninle?" diye mırıldandı. Bir yandan da göz altlarına akan makyaj kalıntılarını temizlemesine yardım ediyordu.

Irmak burnunu çekerek, "Bilmiyorum," dedi. "Bir kere gördüm sadece. O da haftalar önce bir partideydi. Manyak gibi bir şey zaten. Kafaya taktığı kişiye bunu yapıyor."

"Sana kafayı takması için bir nedeni olmalı," dedim. Sesim tersti. Biricik'in şefkatinden bende eser yoktu.

"Eski sevgilisi..." diye mırıldandı. "Şu an benimle birlikte."

Göz devirdim. Özellikle ergenlik hormonlarının son seviyeye vurduğu dönemlerde harika bir kavga sebebiydi. Tekrar şiddetle ağlamaya başladığında, "İyi misin sen?" dedi Biricik. Yine şefkat doluydu.

Ürkek bakışları bana döndü. Biraz daha toparlanmıştı. Tabii buna toparlanmak denirse. "Değilim," derken sesi çatallaşmıştı. Yine ağlamaya başladığında Biricik üzgün bir ifadeyle bakıyordu.

"Ağlama, tamam," dedim. "Zaten yeterince dağıldın."

Arkasında duran Biricik'in gözlerini kocaman açıp beni uyardığını gördüm. Ne dememi bekliyordu? Bağrıma basıp geçeceğini mi söyleyecektim? Bunu bekliyorsa çok doğru bekliyordu zira ben iflah olmaz bir bireydim. Omuzlarım çökerken minik adımlarla ona doğru ilerledim. Öfkemi yutmalıydım. Hiçbir şeyin sorumlusu o değildi. Hesap sorulacak, nefret kusulacak kişi o değildi. Belki de bu hikâyede en masum Biricik ve Irmak'tan başkası değildi.

Elimi sırtına atıp teselli vermek ister gibi sıvazladım.

"Geçti. Sakinleş."

İçli içli burnunu çekti. Sıcağı hissetmiş kedi gibi kolumun altına sindiğinde ise derin bir nefes vermeden edemedim. Bu nasıl bir sınavdı? Boş kâğıt vermek var mıydı?

"Herkes beni konuşacak. Rezil oldum," diye mırıldandı.

"Bir şey olmaz," derken kolumun altında olmasına rağmen yandaki peçeteliğe uzandım. "Abin büyük bir işadamı. Söylersin, yayılmadan görüntüleri sildirir." Peçeteleri alıp eline tutuşturdum. Sonra bir adım uzaklaştım. Mesafeli durmak çok daha iyiydi. Yakınında olduğumda kedi gibi daha çok kolumun altına siniyordu.

"Söyleyemem," diye mırıldandı. "Gizli geldim buraya."

"Sence şu an bunun gizlisi mi kaldı?" dedim. "Olayı duyan abinin birazdan bir araba adamla kapıda belireceğine eminim."

"Sen abimi de tanıyor musun?"

Tanımamak tercihimdi oysa. Defne'ye döndüm. "Ona ülke içindeki ünlerinden bahsetmek ister misin?" dedim. "Ben sizi dışarıda bekliyorum. Çabuk gelin." Daha fazla tahammül edemeyecektim. Hızlı adımlarla çıkışa ilerledim. Kendimi dışarı attığımda ise elim birkaç saniye için kapının kolunda kaldı. Derin bir nefes verirken diğer elimi alnıma attım.

"Kâbus olsun," diye mırıldandım. "Sabah uyanayım ve bu bir kâbus olsun."

Kâbus falan değildi. Yaslandığım kapıdan ayrılıp ilerlediğimde ise bakışlarım koridorun solunda gördüğüm görüntüye takıldı. Heybetli cüssesiyle omuzlarını geri atarak bana doğru ilerleyen adam ondan başkası değildi. Eğer bu da kâbusun bir parçasıysa hemen uyanmak yerine biraz daha kalmayı tercih edebilirdim.

Olduğum yerde dikleştim. Kalbimin göğüs kafesime saniyelik vuruşu bu karşılaşmayı beklemediğim içindi. İki insanın birden fazla şekilde sürekli karşılaşma ihtimali, gökyüzünden düşen iki yağmur damlasının birbirine karışması gibiydi. Göğüs kafesimi kaplayan dingin bir denizin varlığının nedeni bu olmalıydı.

Siyah takım elbise giymişti. Beyaz gömleğinin en üst düğmesi açık, yakaları dikti. Onlar gibi giyinmişti. Kralşanlar. Ama kısa kesim saçları, geniş omuzları ve şu noktadan dahi belli olan çenesindeki çukurla bana doğru ilerken gözümde asla onlar gibi değildi. Kaç gündür yanına nasıl gidebilirim, onunla nasıl iletişim kurabilirim diye kara kara düşünürken kendi ayağıyla bana gelmesi yine mucizeden farksızdı. Gökyüzünden düşen yağmur damlaları birbirine karışıp duruyordu.

Yanımdan geçip gideceğini, beni tanımayacağını düşündüm. Ama adımları tam önümde durduğunda bocalamadan edemedim. Keskin kahve gözlerinde yine derin bir boşluk vardı. Soğuktu. İçinde bir ruh yoktu sanki.

Ama ondan başka çıkış yolum yoktu. Çıkışım bu soğuk bakışlarda saklıysa donmayı göze alıyordum. Gerisi umurumda dahi değildi. Gözlerini gözlerimden çekmedi. Onu ilk görüşümde şokta olduğum için kendimi pek de anlatamamıştım belki. Ilımlı olmaya çalışmıştım ama işe yaramamıştı. Oysa o Ahuzar gerçekti. Çaresizce çırpındığı, birinden yardım istediği, kendini anlatmaya çalıştığı tek andı.

Ama o da haklıydı. Kim karşısına ilk defa çıkıp saçma sapan şeyler anlatan bir kadına inanırdı ki? İçimden sayısız defa sakin olmam gerektiğini tekrarladım.

Ona sakince yaklaş, Ahuzar. Gerçek Ahuzar'ı göstermeye devam et ki tehlikeli olmadığını anlasın ve sana güvensin.

Öyle de yaptım. Herkese en ters bakışlarımı atarken ona gülümsedim. Kollarımı göğsüme bağlayıp, çenemi yukarı dikerken onun başı hafifçe sola eğilmişti. Birkaç saniye için bakışları şahdamarımdaki yara izinde gezindi. Sonra ise tekrar gözlerimi buldu. Tanımıştı. Yüzündeki ifadeden bu bariz belliydi. Konuşmadan konuşmuş kadar oluyordu. Bu, onda çözdüğüm ilk şeydi.

Konuşmayı sevmiyor, Ahuzar. Vücut diline odaklan.

Beni tanıdığını fark ettiğim an çocuksu bir neşe belirdi içimde. Umut ışığı büyüdü. Hafızasında hiç yer etmemek daha çok yaralardı. Bundan güç almıştım. Bakışlarında tek bir sessiz kelime vardı. O demedi ama ben bu bakışını dile dökmekten çekinmedim.

"Aynen öyle," diye mırıldandım. "Yine ben."

Benim için hayatta her şeyin bir anlamı vardı. Kuş boşuna uçmaz, deniz boşuna kayalara çarpmaz, rüzgâr boş yere esip yıkmazdı. Göğsümün üzerini kaplayan kuş sürüsünün de saçma bütün totemlerimin sonunun ona çıkmasının da bir sebebi vardı.

Hayır. Bizim karşılaşmalarımız bir yağmur damlası değildi. Gökyüzünden süzülen iki kar tanesinin birbirine çarpmasıydı. İmkânsız ama bütün ihtimalleri yıkan bir kesişimdi. O ister kabul etsin ister etmesin. İster beni görsün ister görmesin. Kader denen şeyin bir bildiği vardı. Benim ise bildiğim tek şey şuydu: O benim bu karanlıktan tek çıkışımdı.

4. BÖLÜM

"Taşta saklandım ben yıllarca, taşta.
Bu yüzden anlamıyorsun öfkem nasıl sert,
Nasıl taze, nasıl bozulmadı taşıdığım aşk.
Ağır bir taşla yaşadım nasıl,
Beni esirgeyen taştı da öyle söküldü sabrım.
Nasıl benzedim taşa ya da taş bana nasıl,
Bilemezsin."
- Birhan Keskin

"Tabancamun sapuni güle donatacağum,
Güle donatacağum da
Güle donatacağum!"

Otobüsün ara koridorunun en ucunda dikilen sarışın kız söylediği türküye bu noktada kısa bir ara verdi. Otobüsün içindeki herkes ellerini otobüsün arka kısmına doğru uzatan kıza coşkuyla bakıyordu. Hepsi birden onlara atılan pasa eşlik etti.

"Alacağum başka yâr,
Seveceğum başka yâr,
Seni çatlatacağum!"

Bir otobüs dolusu gençle birlikte öğretmenleri de hep bir ağızdan coşkuyla aynı türküyü söylüyordu. En arkalarda oturan Güldeste, henüz üç yaşına yeni girmiş erkek kardeşini kucağına almıştı. Minik, tombul ellerini birbirine vurup, gülmesini izlerken ondan daha çok gülüyor ve eğleniyordu. Dizlerinde hoplatırken kollarını kardeşine sıkıca doladı. Timur neşeli bir kahkaha attığında tombul yanağına kocaman bir öpücük bıraktı. Aynı saniyelerde taşlı bir

yola girdikleri için otobüs şiddetle ileri geri sallanınca kollarını daha da doladı kardeşine.

Üç yaşında olmasına rağmen oldukça iri olan kardeşi bacaklarını ağrıtmıştı ama bu ağırlığa artık alışmıştı. Rahatsız etmiyor, aksine kendisini güçlü hissetmesine neden oluyordu. Otobüste eğlence devam ediyordu. Onlar da buna uyum sağlamaya devam ettiler ve birbirlerine bakıp güldüler.

Hemen yanında oturan arkadaşı Saliha, "Yorulduysan biraz da benim kucağıma ver," dedi. Bakışlarını Timur'a çevirip tatlı tatlı gülümsedi. "Ne tatlı çocuksun sen." Ona gelmesi için kollarını iki yana açtı. "Ben de oynayayım mı seninle?"

Timur kollarını iki yana açarak ablasına sarıldı. Başını göğsüne yaslarken, bu tatlı tebessüme başını diğer yana çevirerek cevap vermişti. Güldü Güldeste. Bir eli kardeşinin sırtındayken diğer eliyle gür, kumral saçlarını okşadı. Saliha'nın yüzünün düştüğünü fark edince, "Yabancılara gitmez," diyerek toparlamaya çalıştı. "Birazdan alışır."

Önlerinde oturan Fatma, "Okul gezisine kardeşle gelinir mi hiç?" dedi. "Nasıl gezeceksin sen onunla?" Koltukta dikleşip arkasını döndü. Timur'a baktı. Gördüğü tombalak yüze gülmeden edememişti. "Adı ne bunun? Boğaçhan mı?"

Timur, "Timur ben," diyerek kendi adını en net şekilde mırıldandı. "Boğahan değil."

Herkes neşeli bir kahkaha attı. Güldeste ise kardeşinin başına minik bir öpücük bıraktı. Lise son sınıftı. Okul, son sınıflar için merkeze oldukça uzak bir yaylada piknik düzenlemişti. Hep birlikte oraya gidiyorlardı. Okul gezisine böyle gidilmeyeceğinin farkındaydı ama kardeşini evde bırakamazdı. Bırakmamalıydı. Evleri güvenli değildi. Annesine verdiği bir söz vardı. Ezemezdi. Kimseye de ezdiremezdi.

Timur'u bırakabileceği tek kişi Ayşe nineydi. Başka kimseye güvenemezdi. Ayşe nine ise işinin olduğunu söyleyerek ilk defa yardımına koşmamıştı. Normalde hiç böyle yapmazdı. Eve gelip Timur'u kapıdan kendisi alırdı ama bu sefer inatla işim var demiş, Timur'u da geziye götürmesi için ısrar etmişti. Bunun pek mümkün olmayacağını düşünen Güldeste, öğretmelerine geziye gelemeyeceğini söylemişti. Öğretmenleri ise en başarılı öğrencilerinden biri olan Güldeste'yi geride bırakmak istememiş, kardeşini de yanında getirebileceğini söyleyerek ona kolaylık sağlamışlardı.

"Bir zararı olmaz onun," derken kollarını göğsüne sarılmış olan kardeşine daha sıkı doladı. "Sesi çıkmaz, yaramazlık yapmaz, ortalıkta dolaşmaz. Hep kucağımda durur. Engellemez bizi. Merak etmeyin."

Birkaç koltuk ileride oturan Hayriye, "Kizum ondan mi deduk da?" dedi. "Sağa engel olacak."

"Olmaz," dedi Güldeste. Bir eli kardeşinin saçlarını okşadı. "Dedim ya, sesi çıkmaz. Ne dersem onu yapar."

Öyleydi. Sessizdi kardeşi. Çok ağlamaz, derdini anlatacak seviyeye geldiğinden beri ise net kelimelerle konuşurdu. Önüne oyuncağını, biberonunu ve yastığını bırakıp ev işlerini yapar ya da ders çalışırdı Güldeste. Timur sessizce oyuncaklarıyla oynar, biberondaki sütünü içer, daha sonra da sürünerek, yastığa doğru gidip uyurdu. Gördüğü en uslu, en akıllı bebekti. Hiç zorlamazdı Güldeste'yi. Omuzlarındaki yükü biliyormuş gibiydi. Yük olmak bir yana dursun, ablasının yüzünü güldüren tek şey oydu.

"Kadir Hoca ne diye bakmay ha bu uşağa?" dedi Hayriye yeniden. "Babasu değul mi?"

Düşen yüzünü belli etmemeye çalıştı Güldeste. Timur ise baba kelimesini duyar duymaz iki eliyle kulaklarını kapamıştı. Bu, Güldeste'nin yüzünün daha da solmasına neden olmuştu ama yine belli etmedi. İfadesizlik zırhını kuşandı. Hiçbir şeyi belli etmemek, yaşadığı cehennemi cennetmiş gibi göstermek en iyi bildiği şeydi. Kadir Tönge kendi çocukları hariç herkes için hâlâ saygın bir öğretmendi. Evde dönüştüğü canavardan henüz kimsenin haberi yoktu.

"İşi vardı," dedi kısaca.

Dinlemedi Hayriye. Bu sefer de, "Ne bok yemeye var o evde?" diye yükseldi. "Bir kere de pıraksun işunu de ha bu uşağa baksun da! Her bokta yanunda. Sen mi doğurdin buni?"

Kızlar kıs kıs gülerken Güldeste kardeşinin kulaklarını bu kez hızla kendisi kapamıştı. "Hayriye!" dedi. "Söyleme öyle şeyler. Bebek o daha!"

"Ula ne bebeği?" derken Hayriye artık gülüyordu. "Boyuna posuna bak hele şunin. Bir seneye askere çağururlar."

Kızlar yeniden kocaman bir kahkaha atarken Güldeste daha sıkı sarıldı kardeşine. Gülümserken saçlarına derin bir öpücük bıraktı. "İsterse kocaman olsun," dedi. "Benim için hep küçücük." Timur boncuğu anımsatan koyu kahve gözleriyle alttan yüzüne doğru baktığında gülüşü büyüdü. Kızlara döndü yeniden. "Hem maşallah deyin çocuğuma. Nazar edeceksiniz ablaları."

Herkes gülüp, başka bir muhabbete dönmüşken Timur yanağını ablasının göğsüne yaslamış, yolları izliyordu. Yüzünü ekşittiğini görünce, "Miden mi bulandı?" diye mırıldandı Güldeste. Araba tutardı minik kardeşini.

Konuşmadı. Başını ağır ağır salladı Timur.

Kardeşinin alnını öperken saçlarındaki teri avucunun içiyle sildi Güldeste. "Çok az kaldı," dedi. Parmaklarını birbirine yaklaştırıp aralarında minik bir boşluk bıraktı. "Şu kadarcık."

Güldü Timur. Ablasıyla aynı şekle getirmeye çalıştı minik parmaklarını.

"Şu kadar mı?"

Kardeşinin tombul yanaklarını ellerinin içine alıp sıktı Güldeste. Dudakları öne doğru büzüşünce tatlılığına doyamadı. Yanaklarına iki kocaman öpücük bıraktı.

"O kadar!"

Gülerek birbirlerine sokuluyorlardı ki otobüs aniden durdu. Öğretmeleri olan Yılmaz koltukların arasında belirdi. Sarı saçları ve mavi gözleriyle oldukça yöreseldi. "Mola," dedi. "On beş dakika sonra herkes burada olsun. Devam edeceğiz."

Güldeste hepsinin inmesini bekledikten sonra kardeşini kucağından indirdi. Paytak adımlarla ilerleyen miniğin elinden tutup onu aşağıya indirdi. Son basamak Timur'un atlayabileceğinden daha yüksek duruyordu. Kucakladı ama zorlanmıştı. Kardeşi gerçekten Boğaçhan olabilirdi. "Hangi ara bu kadar ağırlaştın sen?" diye homurdanırken sonunda yere bıraktı.

Timur etrafı incelemekle meşguldü. Minik parmağı ileri doğru uzandı. "Abla, bak!" dedi. "Çöprü."

Timur'un işaret ettiği yere baktı Güldeste. Fırtına Deresi'nin üzerinde boylu boyunca uzanan Sevdaluk Köprüsü'nü gösteriyordu kardeşi. Karadeniz inadının en net örneklerinden biriydi. Tarihe, geçen zamana ve altından akan hırçın Fırtına Deresi'ne inat ihtişamından hiçbir şey kaybetmemişti. Buruk bir tebessüm belirdi Güldeste'nin dudaklarında. Buraya en son annesi ve babasıyla birlikte geldiğini hatırlıyordu. Çok küçüktü ama zihnindeki izleri hâlâ tazeydi. Annesi o zamanlar neşeyle gülerdi. Babası asla sesini yükseltmezdi. Geçmiş, artık onun için cam kırıklarıyla dolu bir anı yığınından başka bir şey değildi.

Kızlar köprünün altında akan dereye doğru inerken peşlerine takıldı. Gülerek bahsettikleri her konuya dahil oldu. Gençti. Omuzlarındaki yükler bu gerçeği değiştiremezdi. Elini bırakıp paytak adımlarla tekrar köprüye doğru

ilerleyen Timur'u fark edemedi. Timur her zamanki gibi sessizdi. Önündeki bayırı tırmanıp köprünün ucuna ulaştı. Önce yere eğildi ve sürünerek ilerledi. Birkaç adım sonra ayağa kalkıp yürümeye başladı. Köprünün tam ortasına geldiğinde kenarına yaklaştı ve paslı demir korumalıkların arasından başını uzattı.

Aşağıdaki suyu görmek istiyordu. Suyun sesi kulağına hoş bir ninni gibi geliyordu. Sesi güzel olan her şeyi dinlemeyi severdi. Boyu uzundu ama yeterli değildi. Zorlansa da tırmanmaya başladı. Bir bacağını tümseğin üzerine atmış, demirlerden destek alarak kendini yukarı çekiyordu ki bir el belinden yakalayıp onu kucakladı. Tırmanmaya çalıştığı yerden hızla geri çekti.

"Anan gibi suya tepeden bakmaya meraklısın, ha Koçari?" dedi yaşlı bir kadın sesi.

Timur bakışlarını ona çevirmek istedi ama arkasında kalmıştı. Başaramadı. Kollarını ve bacaklarını ileri geri sallayarak kendince mücadele etti.

"Ayşe bacı neyle baktı sa ula? Kaç kilosun sen?" diyen kadın ise onu çoktan yere bırakmıştı. "Fıtığımı azdurdun!"

Timur bakışlarını ona çevirdi. Yaşlı sayılabilecek, güzel bir kadın ona bakıyordu. Giydiği rengârenk desenli şalvarını sarı çizmelerinin için sokmuştu. Üzerine de siyah bir yelek geçirmişti. Siyah saçlarına yer yer aklar düşmüştü ama en yoğun beyazlık alnına dökülen perçemlerindeydi. Yüz hatları derin bir sakinlikle kaplıyken alnının ortasında uzanan üç kırışık çizgi, kaşlarını sürekli çattığının kanıtı gibiydi. Dik dik baktı Timur. Kadın usulca ona doğru eğildiğinde bile bakışlarını kaçırmadı.

"Bu köprüde beş dakikadan fazla duranun kısmeti düğümlenurmiş," dedi yabancı kadın. "Tekrar çözmek için sevduğunla el ele yeniden üzerinden geçmen gerekirmiş. Beş dakikadan fazladur buradasun, ula. Gitti senin kısmet Koçari."

Timur dik dik bakmaya devam etti.

Kadın bu ifadesine gülümsedi.

"Büyüdüğünde sevduğunla el ele yeniden geçersun artık. Çözersun kısmetindeki düğümleri."

Timur bakmayı sürdürdü.

"Korktin mu benden?"

Başını iki yana salladı.

"Neden konuşmaysun o zaman?"

"Ablam dedi."

Güldü kadın.

"Yabancularla konuşmamanu mu söyledu?"

Başını aşağı yukarı salladı Timur.

"Ya ben yabancu değilsem?"

Cevap vermedi. Kadının öne dökülen kâkülünün bir ucu yoğun bir şekilde beyazdı. Dikkatini çekmişti. Parmaklarını ileri uzatıp saçlarına dokundu.

"Burana ne oldu?"

Gülümsedi yaşlı kadın. "Melekler dokundu." Timur'un minik elini usulca elinin içine aldı. Minik çocuğun kumral saçlarına değdirdi ellerini. Dolan gözlerinde Timur'un anlayacağından daha derin bir acı vardı. Saçlarını ve yanaklarını aşıp çenesindeki çukura değdi parmakları. "Bak, sana da melekler dokunmuş," dedi. "Baban olacak o deyyusa benziyorsun ama burası aynı o. Annen."

Aynı çukurdan yaşlı kadının çenesinde de vardı. Yanağına doğru sessiz bir gözyaşı süzüldüğünde Timur'un minik eli o yaşı hemen sildi. Ablasında da bunlardan vardı. Ablası silince geçeceğini söylemişti. Minik eli kavrayıp avucunun içine derin bir öpücük bıraktı yaşlı kadın. Elinin içindeki minik elleri, biçimli parmakları okşayıp sevdi. Gözyaşları Fırtına Deresi misali coşkuyla akıyordu artık. "Ellerin de aynı annen." Sesi titremişti. "Kibar, nahif, güzel..." Gülerken yaşlar döküldü gözlerinden. "Nasıl er kişi olup yumruk atacasun sen bunlarla?"

Timur sadece, "Ağlama, ağlama," dedi. "Baba sana kızar."

İçinin burkulduğu bakışlarından belliydi kadının. "Kalbin de annene benziyor, Koçari," diye mırıldandı. "Kendinden önce başkalarını düşünüyorsun."

Güldeste'den, "Timur!" diye bir feryat yükseldiğinde yanağına düşen yaşları hızla sildi kadın. Timur'un saçlarına derin bir öpücük bıraktı. "Uslu çocuk ol. Ablanı üzme," dedi sadece. Başka hiçbir şey söylemeden, ayağa kalkıp hızlı adımlarla uzaklaştı. Elinde bir baston vardı. Omuzları çökmüştü ama yine de duruşu dikti. Timur arkasından bakmaktan başka bir şey yapamadı. Kadın köprünün ucunda gözden kaybolduğunda Güldeste de Timur'un yanına gelmiş, hızla kollarını ona dolamıştı.

"Timur!" diye feryat ederken korkudan nefes nefese kalmıştı. Kaybettiğini, başına bir şey geldiğini düşünmüştü. Kardeşini sıkıca bağrına basıp derin bir nefes verdi. Sayısız defa boynundan öptü. "Çok korktum. Çok korktum. Özür dilerim elini bıraktığım için. Çok özür dilerim." Geri çekilip kardeşinin yüzünü ellerinin içine aldı. "İyi misin? Düştün mü? Bir yerin acıyor mu?"

Başını iki yana salladı Timur. İşaretparmağını az önceki kadının gittiği yöne çevirdi. "Koçari," dedi belli belirsiz. "Oraya gitti, Koçari."

Umursamadı Güldeste. Kardeşini kucaklayıp köprüden indirdi. Piknik boyunca asla elini bırakmadı. Gözünün önünden bir saniye dahi ayırmadı. Kucağında uyuduğunda, ağırlığıyla ağrıyan beline rağmen ses çıkarmadı. Sadece kardeşini sarıp sarmaladı.

Güldeste'nin dünyası bir kucaktı. O da kendi kucağındaki bu candan ibaretti.

Timur, elindeki nüfus cüzdanına en ifadesiz bakışıyla bakmayı sürdürdü. Tacettin HARAP ismiyle uzun sayılabilecek bir süre bakıştı. Bir yerden sonra yüzü ekşidi. "Kendine Tulpar demekte pek de haksız değilmiş," diye homurdanırken nüfus cüzdanını masanın üzerine savurdu. Bakışları, içinde bulunduğu odanın her bir köşesinde dikkatlice gezindi. Küçük bir odaydı. En uçta küçük bir mutfak, kapının girişinde ise tuvalet ve banyo vardı. Tek kişilik bir yatak, odanın en ucuna atılmıştı. Karşısında taş rengi, küçük bir koltuk duruyordu. Başucuna ise aynı şekilde küçük, ahşap bir çalışma masası yerleştirilmişti.

Tulpar denen adam, karanlık bir mahallenin en ıssız köşesindeki izbe bir dairede yaşıyordu. Oradan taşındığı izlenimini vermek adına eşyalarını alıp uzaklaşmıştı. Zaten kimse de ne yaptığını sormamıştı. Başına geçirdiği şapkayla yüzü görünmediği sürece herkes onu Tulpar sanmaya devam ediyordu. Garip olan ise herkesin Tulpar'dan çekinmesiydi. Yerine geçtiği kişinin insanlar üzerinde iyi bir izlenimi olmadığı netti. Okuduklarına göre kimseyle konuşmayan, sadece sokak dövüşlerinde belirip daha sonra kaybolan bir adamdı. Ailesi yoktu. Yetiştirme yurdundan on yedi yaşında kaçmış, hep sokaklarda kalmıştı. Ama insanların ondan korkmasının sebebi bunlar değildi. Yaşadığı yerdeki esnafları haraca bağlamasıydı.

Çok da etik bir hayat yaşadığı söylenemezdi. Kafasına sıkmış olması şaşırtıcı değildi. Adam manyaktı. Teoman Doğu'nun ona ilk nasihati bu olmuştu.

Yüzünü göstermeden eşyalarını al ve o evden çık. Sana söyleyeceğimiz adrese yerleş ve bir daha asla Tulpar'ın yüzünü gösterdiği yerlere gitme. O bölgeden uzak dur.

Odanın bir ucundaki küçük siyah bavulda onun eşyaları vardı. Yanındaki ondan daha küçük bavulda ise Timur'un eşyaları duruyordu. Tulpar denen hayatsız bir adamın bile Timur'dan daha çok eşyası vardı. Timur

gönül rahatlığıyla şunu söyleyebilirdi ki Tulpar denen adam ondan daha pis olmaya aday tek kişiydi. Timur'un bile midesini bulandıran bir pislik içinde yaşıyordu. Bu eşyaları yakması farzdı. Onlardan önce masanın üzerinde duran sigarasını alıp yaktı. Sigarayı dudaklarına götürürken siyah metal çakmağı masanın üzerine savurdu. Çakmağın kontrolsüzce ilerleyip masanın üzerindeki vazoya çarpmaya yaklaştığını fark ettiğinde ise elini ileri uzatarak çakmağa bastırdı. Tam vazonun önündeyken durdurdu. Üzerinde mavi, kırmızı, sarı, beyaz çini desenleri olan antika bir vazoydu.

Kıymetliydi. En kıymetlisi.

Sigarasından derin bir nefes daha çekti. Sonra bir tane daha. Her zamanki gibi sessizce duvara bakmaktan başka bir şey yapmadı. Dumanların önünde yükselişini ve aldığı şekilleri izledi. Bir nebze de olsa dünya görüşünü bulandıran bu meret sayesinde hayat kısa süreliğine daha yaşanır oluyordu. Sigarası bittiğinde ayaklandı. Bir sigara daha yakıp, dudaklarının arasına sıkıştırırken masanın çekmecesinden gizli telefonunu çıkardı. İçinde kayıtlı olan tek kişi *Oto Yıkama* adında biriydi. Sorması gereken her sorunun muhatabı artık oydu. Soru soracak değildi ama kafasını kurcalayan bir şey vardı. Tek bir şey. Aradı. Tek çalışta arama cevaplandı.

"Buyurun," dedi pürüzsüz bir kadın sesi. "Kardelen Oto Yıkama."

"Kızılgerdan," dedi sadece.

Sessizlik oldu. Bir tuşa basıldı ve kesik bir ses geldi. Başka bir hatta bağlandığını belirten kısa süreli sesten sonra arama yeniden açıldı. "Tönge!" dedi kalınca bir erkek sesi. Sesin sahibinin genç oluşu muhtemeldi.

Tek kaşı havalandı.

"Hayırdır? Tanışıyor muyuz?"

Güldü.

"Birbirimizde numaramız olduğuna göre."

"Özel mi hissetmeliyim?"

"Fazlasıyla. Bu arada bana Mukbil derler."

"Sormadım."

Yeniden güldü. "Sert adamsın, ha," dedi. "Tamamdır. Duydum ki Tulpar maçı almış."

"Şüphen mi vardı?"

Bu kez daha sesli bir şekilde güldü.

"Sevdim seni, Tönge."

Sigarasından derin bir nefes üfledi. "Eyvallah. Benim için araştırman gereken bir isim var," diyerek, uzatmadan konuya geçti.

Karşısındaki ses ilk defa ciddileşti.

"Bir sorun mu var?"

Emin değildi. Belki vardı, belki de yoktu. Ama maçı kazanıp Kralşan'dan, *benden gelecek aramayı bekle* emrini aldıktan sonra karşısına aniden çıkan bir kadın tarafından tanınmayı beklemiyordu. Tehlikeli olup olmadığını çözememişti. Tıpkı amacının ne olduğunu anlayamadığı gibi. Uzun, koyu kahve saçlar, yumuşak yüz hatları, küçük bir burun ve ela mı yoksa yeşil mi olduğunu karanlık yüzünden anlayamadığı büyük gözler, bu gözleri çerçeveleyen uzun kirpikler... Ama en dikkat çeken şey boynunda, ucu minicik görünen bir yara iziydi.

Zihnini zorlamasına rağmen onu nereden tanıdığını çıkaramıyordu. O kafesin içindeyken Kralşan'ın yanındaydı. Kırmızı bir tahtta yan yana oturuyorlardı. Daha sonra ise Kralşan elini tutmuştu. Parçalar çıkarım yapmak için netti ama kadının hareketleri bunun tam tersiydi. Tahtta otururken bulunduğu ortamdan nefret eder gibi bir hâli vardı. Öfkeyle bakıyordu her yere. Kralşan elini tuttuktan sonra hızla elini elinden çekmesi ise bir diğer detaydı. Ama onu tanımış olması zihninde asla bir yere oturmuyordu. Görevi tehlikeye düşürecek hiçbir şeye izin veremezdi. Kim olduğunu bilmiyordu. Ondan ne istediğini de. Zihninde dolaşan tek bir soru vardı: Ya Kralşan'a söylerse?

Hâlâ kafasına sıkılmadığına göre söylemediğini varsayıyordu. Tönge olduğunu reddetmesine rağmen kadın kendinden oldukça emin duruyordu. Timur yüz okumayı bilirdi. Hatta bu hayatta en iyi bildiği şey buydu. Yıllarca böyle yaşamıştı. Tek bir adamın yüz ifadelerini okuyarak büyümüştü. Ona kızıp kızmadığını, içip içmediğini, kızgın olup olmadığını anlamak ve varlığını ona hissettirmeden sessizce yaşamak için bunu yapardı. Hayatta kalmak için geliştirdiği bir yetiydi ama bütün ömrünü kaplayan bir alışkanlığa dönüşmüştü.

Timur sessizliği okurdu. Sessizliğin sesini duyardı. Anlaması gerekeni kelimelerden değil, sessizlikten anlardı. Sessizliğin en keskin kanıtı ise gözler ve hareketlerdi. Çünkü insan diline kilit vurabilir, onu yalana alıştırabilirdi. Ama bedenine ve gözlerine bunu yapamazdı.

O kadının hangi renk olduğunu çözemediği gözlerinde çaresizlik vardı. Yalan değil. Öfke ve çaresizlik.

Biri tarafından tanındığını söylemedi. Önce kendi emin olmalıydı. "Sorun yok," dedi sadece. "Araştırmanı istediğim bir isim var."

"İsim ne?" dedi.

"Ahuzar," dedi Timur.

Mukbil, "Ahuzar?" diyerek sorar gibi ismi tekrar iletti.

"Evet, Ahuzar."

Güzel bir isimdi.

"Bu kadar mı?" dedi.

"Evet."

"Bu kadar bilgiyle ne bulmamı bekliyorsun, dostum? İsmi koklayarak mı sonuca varacağım?"

Haklıydı. Oflarken sigarasını masanın diğer ucundaki küllüğe bastı.

"2020 Beyrut Limanı patlamasında yaralıların arasında adı var mı diye kontrol et."

Kısa bir sessizlik oldu. Aynı saniyelerde Timur da zihnini yoklayıp geçmişin demir kapısına dayandı. Akışında, düzensizce yaşardı her şeyi. Hiçbir amacı yoktu. Bu yüzden çoğu şeyi de hatırlamazdı. Görevden çıktığı an o görev de zihninden silinip giderdi. Zihnine demir gibi oturan anların ağırlığı öyle çoktu ki diğer hiçbir şeye yer yoktu. Kötü anılar, zihni kemiren kurtlardı. Acıdan beslendikçe büyürlerdi. Onun zihninde beynini kemiren kurtlardan başka bir şeye yer kalmamıştı.

Yine de zihnini zorladı. 2020 Beyrut Limanı'na gitti. Kadın onu orada gördüğünü söylemişti ama alaka kurması imkânsızdı. Zihni yine bulanıktı ama tamamen unutulacak bir an değildi. Uluslararası bir krize neden olan, dünyanın en büyük patlaması olarak kayıtlara geçen devasa bir olaydı. O görevden sonra haftalarca Beyrut'ta kalmak zorunda kalmışlardı. O güne gitmeye çalıştı. Askeri bir tankın içinde Barut timiyle ilerliyordu. Korumaları gereken önemli bir mahkûm vardı. Mahkûmu bırakmış, geri dönüyorlardı. Birden limanın yanmaya başladığı bilgisi gelmişti. Alana yakın bütün askeri birliklere halkı bölgeden uzaklaştırmaları söylenmişti. Bu noktada anılar bulanıktı. Caddelerde koşuyor, herkesi uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Bomba patladı.

Birkaç saniye için gözlerini kapadı. Patlama yüzünden kulakları uğuldadı. Bütün isin, tozun ve dumanın içinden bir çift göz seçti zihni en önce. Kana bulanmış bir yüzün üzerindeki bir çift göz. Ela mı? Değil. Yeşil mi? Değil. Anı yeniden silikleşmeye başlamıştı ama bulanık anıların içinden

birinin daha ucundan tutmayı en sonunda başardı. Aynı kana bulanmış yüz kucağındaydı. Boğazındaki askeri bandanayı çekip kadının şahdamarından akan yoğun kana bastırıyordu. Kadın kendi hâlini görmüyordu ama o, yüzündeki yarayı gördüğü için kısa bir an da olsa onun adına endişelenmişti. Kulağının altından başlayıp çene altına inen, oradan ise şahdamarına kadar uzanan derin bir yarıktı bu.

Timur biraz daha yokladı zihnini. Eli kadının boynundaki yaradaydı. Şahdamarının üzerine bastırıyordu.

"Ahuzar Soykamer," dedi ses en sonunda. "Sav-" derken Timur'un mırıltısı lafını kesti.

"Savaş muhabiri," dedi Timur.

Biz de Türk'üz. Muhabiriz.

Bulanık anıda ses vardı ama yüzünü hatırlamıyordu. Aklında yer eden tek detay patlamanın büyük oluşu ve aylarca gündemden düşmeyişiydi. Onun aklında kalış nedeni ise perişan bir hâlde oluşuydu. Yaraları ağırdı. Ambulansa yetiştirdikten sonra sayısız bedeni daha kucaklayıp oradan çıkarmıştı ama en ağırı oydu. Kendi bedeniyle kızı korumaya çalışsa da ağır yaralanmasını engelleyecek kadar kısa sürede yetişememişti. Bunu net bir şekilde hatırlıyordu. Arkalarında kalan binanın duvarına sertçe çarpıp, tekrar ileri savrulan bedenini yerde kanlar içindeyken kucaklayabilmişti.

"Aynen öyle. Ama eskiden savaş muhabiriymiş," dedi ses. "Patlamadan sonra muhabirliği bırakmış. Aynı kanalın radyo departmanına geçmiş. Şu sıralar çılgın bir radyo programı sunuyor. Anne ve baba yok. İkisi de ölmüş. Bir tek kız kardeşi var. Onunla yaşıyor."

"Kralşan'la ilişkisi ne?"

Kısa bir süre ses gelmedi. "Beyrut'a kadar bir şey yok. Beyrut'taki patlamada ağır yaralanmış. Kayıtlara bakılırsa bayağı ağır hem de. Şu rapora bak," derken Mukbil'in sesi mırıltı şeklinde geliyordu. "Epey acı çekmiş olmalı. Sayısız kırığı var." Bu noktada sesi yeniden yükseldi. "Türkiye'ye dönmesini Kralşan sağlamış. Aylarca da Kralşan'a ait bir hastanede tedavisine devam etmiş."

Sessiz kaldı Timur.

"Tüm kayıtları beş ay boyunca Kralşan'ın hastanesinde. VIP hasta olarak kayıtlı. Beş ay sonra Kralşan'ın hastanesinden çıkıp sıradan bir devlet hastanesine geçmiş. Tedavisine birkaç ay da burada devam etmiş."

"Amaç ne?"

"O kadarını ben bilmem. Benim işim yüzeysel bakmak. Derine inmek senin işin."

Pakete uzanıp bir sigara daha yaktı Timur. "Başka ne var?" diye sordu.

"Başka..." derken harfleri uzatmıştı. Başka şeylere baktığı belliydi. "Kayda değer çok bir şey yok. Birkaç kere Kralşan Holding'e girerken görüntüleri var." Duraksadı. "Kardeşine lise boyunca özel bir dernek burs vermiş. Referansı Kralşan. Belgeye kimseye söylenmemesi için özel bir not düşülmüş. Kralşan arada minik iyilikler de yapıyor sanırım. Kralşan'ın sevgilisi olabilir. Tam olarak bu akşam, Kralşan Holding tarafından yirmi bin liralık kredi kartı borcu ödenmiş."

Sigarasından derin bir nefes çekip üfledi Timur. "Bilmiyorum," dedi. "Öğreneceğiz. Eyvallah."

Başka hiçbir şey söyleme gereksinimi duymadan telefonu kapadı ve yeniden çekmeceye attı. Sigarasından bir nefes daha çekti. Kadının kim olduğu pek mühim değildi. Mesele ona söylediği şeyleri Kralşan'a söyleyip söylemeyeceğiydi. Görevi daha başında ziyan etmek, büyük bir ahmaklık olurdu. Kadının arkasından bağırırken söylediği sözler düştü aklına.

Onunla değilim. Beni dinlemek zorundasın! Yardımına ihtiyacım var.

Aklı daha da bulanmıştı. Konunun üzerine daha fazla düşünmek istedi ama üşendi. Yarına bıraktı. Kadını en son iki gün önce görmüştü. Kralşan kapısına dayanıp kafasına sıkmadığına göre kimseye ötmemişti. Canını sıkan şey ise kafes dövüşünde Kralşan'ın haber beklemesini söylemesine rağmen hâlâ kimsenin aramıyor oluşuydu. Bunu da yarın düşünmeye karar verdi.

Tulpar'ın bavuluna ilerledi. Teoman Doğu her şeyi önceden ayarladığı gibi bunu da önceden ayarlamıştı. Timur'un yapması gereken tek şey Tulpar'ın evine girip, bunu alıp çıkmak olmuştu. Bavulu açıp içinde ne olduğuna bakmaya niyetlendi ama içinden yükselen koku burnunu kıracak bir kuvvetteydi. Yüzünü ekşiterek çantadan uzaklaştı. "Rahmetli benden de beter çıktı," diye homurdanırken sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırırdı. Sigara dumanının çantadan yükselen kokuyu bastırmasını umarak özel bir eşya var mı diye kurcaladı. Kıyafetlerin en altına sıkıştırılmış küçük bir kolyeden başka bir şey bulamadı.

Yuvarlak, küçük bir kolyeydi. Gümüşün üzerine kanatlı bir at işlenmişti. Pegasus. Bir diğer adıyla Tulpar. Türk destanlarındaki kahramanların kurtarıcısı, mitolojideki en güçlü varlık. Yerine geçtiği Tulpar'ın bu vasıflara uygun yaşamadığı ortadaydı. Kolyenin ipini eline alıp ucunda sallanan ka-

natlı ata baktı. Boşta kalan eli biten sigarasını dudaklarından çekti. Bavulun önünden ayaklanıp masanın ucuna ilerledi. Sigarayı küllüğe basarken kolyenin, içinde fotoğraf olan kolyelerden olduğunu fark etti. Tırnaklarını köşelerine bastırarak açtı. Karşılaştığı şey kapağın karşılıklı iki tarafına yerleştirilmiş resimler olmadı. Kapağın sadece bir ucuna yerleştirilmiş bir kâğıt parçası vardı. Kâğıdı alıp kolyeyi masanın üzerine bıraktı. Küçük, sararmaya yüz tutmuş kâğıda eğik harflerle kısa bir not düşülmüştü.

Bu kolyenin içini doldurmak sana asla nasip olmayacak. Çünkü sen o ismi hiçbir zaman hak etmedin. Tulpar daima kendi seçtiğine uçar. Sahibini kendi seçer. Kanatlarını kesenlere, onu zorla kendinin yapmaya çalışanlara göstereceği tek şey gazap ve lanettir. Kendi sonun kendi ellerinde.

T.

Tek kaşı usulca havalandı Timur'un. Kolyenin içi gerçekten de boştu. Tulpar denen adam ise Teoman Doğu'nun dediğine göre kendi kafasına sıkmıştı. Gazap ve lanetli gibi.

"Bu ne, lan? Karabüyü mü?" dedi ve kolyeyi kapatıp masanın üzerine savurdu. "Sürekli daha garip bir sik çıkıyor başımıza."

Bunu da yarın düşünmeye karar verdi. Kendini yatağa bırakırken telefonu çaldı. Arayan Kralşan'dı. İlk görev ise o an için hayal kırıklığıydı.

Söylenen adrese git ve Kralşan'ın küçük kardeşini eve getir, Tulpar.

Dünya korkunç bir yerdi. Dünya kocaman bir yerdi. Dünya, biraz da garip bir yerdi.

Küçük bir çocukken düşündüğüm şeylerdi bunlar. Babamın çalıştığı çiftliğin arkasında büyük bir elma bahçesi vardı. Koşarak o bahçeye gitmek, bir elmanın dalına oturup gökyüzünü izlemek, çizgi film izlemek gibiydi. O zamanlar çözdüğüm, sadece benim bildiğimi düşündüğüm büyük bir sırrım bile vardı. Bulutlar hareket ediyordu! Kendi kendilerine ilerliyorlardı. Minik Ahuzar için altın değerinde bir keşifti bu. Koşarak anlatmaya gittiği kişi ise babasıydı. Başka hiç kimse değil. Sadece babası.

"Bulutlar başımızın üzerinde yürüyor baba!" diyerek şaşırmıştım.

Gülmüştü bu söylediğime. Bir yandan da atın tüylerini tımar ediyordu. "Yürümüyorlar," demişti. "Dönüyorlar."

"Nereye?" diye sorduğunda onun da bakışları gökyüzüne kalkmıştı.

"Yine bize dönmek için etrafımızda dönüyorlar," demişti. "Tekrar gelip bizi bulacaklar."

Saçmaydı. Aynı bulut gelip bizi nasıl bulabilirdi ki? Bu dediğine inanmadan dudak büzdüğümü hatırlıyordum. İlyas Soykamer her zaman şiir gibi konuşurdu. Bakışları derinlerde, sözleri ise bakışlarının da ötesindeydi. Anlamak herkesin harcı değildi. Eşi anlayamamıştı mesela. Onun için İlyas Soykamer boş lakırtıdan ibaretti. Sözler karın doyurmuyordu. Her zamanki gibi yanılmıştı. İlyas Soykamer'in bana bıraktığı en büyük miras kimisi için boş lakırtı olan bu sözleriydi. Hiçbir sözü boşuna değildi.

Sen beni öldürürsün, Hülya. Hem de hiç kanımı akıtmadan.

Eşine daima söylediği söz buydu. Yanılmamıştı. Hülya tek damla kanını dökmeden İlyas Soykamer'i öldürmüştü. Üzüntü ve kederden.

Ve yine haklıydı. Bulutlar yürümüyordu. Yine bizi bulmak için etrafımızda dönüyorlardı. Şu an karşımda dikilen adamın burada oluşunun başka bir açıklaması olamazdı. Babamın bana anlattığı bir şey daha vardı: Tulpar. Türklerin kanatlı atları. Rüzgârdan bile hızlı uçarlar. Sadece kahramanların atıdır ve onlara yardım etmesi için Gök Tanrı tarafından gönderilir. Kanatları görünmez. Şayet biri bu kanatları görürse ortadan kaybolacağına inanılır.

Ben de görmeyecektim. Ta ki o, kanatlarını göstermek isteyene kadar.

"Aynen öyle, yine ben," dediğimde tek kaşı usulca havalandı. Adamımız konuşmayı sevmiyordu. Anlatması gereken her şeyi tek kaşını kaldırıp bir baş hareketiyle anlatabilmesi harikulade bir yetenekti. Eğer bir başkası değil de ben anlayabiliyorsam tabii bu da harikulade bir yetenekti. Kendimi tebrik etmeliydim. Anladığım bir şey vardı. Bunu da sesli dile getirmekten çekinmedim. "Böyle basit işlere geldiğine göre seni hâlâ şirkete çağırmadı. Yani sana güvenmiyor."

Bir kaşı yeniden havalandı. Beni baştan aşağı süzdü. Kim olduğumu çözmeye çalıştığı ortadaydı. Kafasını karıştırmak beni daha da memnun ederdi. En azından hakkımda net bir kanıya varmadığının bir işaretiydi bu. Sessizliğini korudu. Şüpheli bakışlarını da.

Derin bir nefes vermek zorunda kaldım. Adamla iletişim kurmak, duvara kafa atmak gibiydi. "Sessiz ve gizemli bir adam olduğunu söylüyorsun, ha." Başımı aşağı yukarı salladım. "Anladım." Dilim dudaklarımda gezindi. Gergindim ve bunu belli etmemeye çalışmak zordu. Donuk bakışı sürerken, "Irmak Kralşan içeride," dedim. "Bekle, çağırayım."

Ses etmedi. Hâlâ beni süzmekle meşguldü. Tam içeri girmek için arkamı dönüp elimi kapının koluna attığım an, "Sen..." dedi. "Tam olarak kimsin?"

Durdum. Bakışlarım yeniden ona döndü.

"Ahuz-"

"Onu anladık, Ahu'sun," diyen sesi oldukça netti. Konuşmuyor. Konuştuğunda ise kelimeleri ağzıma tıkıyordu.

Adımı yarım da olsa hatırlıyor oluşu benim için bir umuttu. Küçük bir dala dahi ihtiyacım vardı. Ama takıntılı olduğum bir konudan vurmuştu beni. Adımın kısaltılmasına pek tahammül edemiyordum. Adım Ahuzar'dı. Babam öyle severdi. Onun sevdiği her şeyi ben de olduğu gibi kabul ederdim. Ama ona sinirlenmedim. Sinirlenemedim. Başkası dese kafasını koparacak gibi yükselirken ona yumuşacık bir tonla, "Ahu değil," dedim. "Ahuzar."

"Çok uzun," derken yine oldukça netti.

Boşluğuma geldiğini inkâr edemeyecektim. Bu sebepten kısa bir an için bön bön diyebileceğim bir şekilde yüzüne bakmak zorunda kaldım.

"Ne uzun?"

"İsmin."

"Fazladan sadece üç harf var," diye mırıldandım.

"Yani uzun."

Netliği sinir bozucuydu. Ama konumuz Ahuzar'ın sonundaki üç harf değildi. İyi tarafından bakacak olursak birbirimizi tanımaya başlıyorduk. Elimde hiçbir şey olmadığını düşünürsek bu da bir şeydi. Elimi kapının kolundan çekip yeniden ona döndüm ve önüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına iteledim. Boynuma dökülen saçlarımı geriye aldığımda bakışları yeniden boynumdaki yaraya değdi.

"O gün oldu," dedim. "Beyrut'ta yaşanan patlamada." Çenemin altına doğru uzanan kısmı da görebilsin diye başımı yukarı kaldırdım. "Senin uzun anlayışına pek uymayabilir ama benim için uzun diyebileceğim bir yara." Bakışlarımı yeniden ona çevirdim. Ürkütücü derecede boştu. Zihnimde kaç gündür susmak bilmeyen sesi yeniden yankılandı.

Senin kim olduğunla da hayat hikâyenle de ilgilenmiyorum!

Tam olarak böyle demişti. Dilimi ısırmak zorunda kaldım. Çenem durmuyordu. Bulduğu tek umut ışığına her şeyiyle koşuyordu. İçimde beliren öfke bu defa kendimeydi.

Senin hayat hikâyeni hiç kimse dinlemedi ki Ahuzar. Kimse seni merak etmedi ki. Neden ona anlatmak için bu kadar çırpınıyorsun? O neden merak etsin?

Bunlar onun umursayacağı şeyler değildi. Hayatımı kurtarmış olması ve benim onu unutmamış olmam benim problemimdi. Onun değil. Aklında asla yer edinmediğim bir adam için takıntılı gibi gül dallarına dilek asan, yıllarca tek bir fotoğraf karesini ve kanlı fularını saklayan bir manyaktım. Bunları bilmesi benden daha da şüphelenmesinden başka bir işe yaramazdı. Hatta belki de korkardı. Çoğu zaman benim de kendimden korktuğum gibi.

Hayatımın ve yaralarımın hikâyesine dilimi ısırarak son verdim. "Kralşan o demeden onun adına yapılan iyiliklere bayılır," diye mırıldanırken daha resmiydim. Yok sayılmak yine kalbime saplanan en keskin bıçaktı.

Seni merak etmiyor, Ahuzar. Sadece söylemen gereken şeyleri söyle. Sana inanmazsa gizlice yardım et. Hepsi bu kadar. Geçmişe takılı kalma. O patlamadan çık. Unutmayan sadece sensin.

Öyle yaptım. Bana inanmadığını, güvenmediğini bile bile yardım etmeye çalıştım.

"Etrafında akıllı adam olmadığını söyler ve yakınıp durur," diye devam ettim. "Gözüne girmek istiyorsan akıllı davran. Elinin yetmediği, gözünün görmediği yerlerde ol. O emir vermeden yapman gereken şeyleri yap ve karşısına öyle çık. Hatta bu gece başlayabilirsin bunu yapmaya. Kardeşi Irmak Kralşan beş dakika önce herkesin önünde dövüldü. Tahmin edersin ki kayda alındı. Görüntüleri çoktan sosyal medyada paylaşılmıştır. Kralşan'ın bunu öğrenince vereceği ilk emir o görüntüler yayılmadan yok etmeniz olacaktır. O demeden sen görüntüleri toplat. İçerideki herkesi sustur. Azra denen bir kız yaptı. Kızı da araştırıp kim olduğunu öğren. Bilgileri o istemeden ona sun. Buna bayılacağına eminim. Sonrasında böyle ayak işlerine bakmaz, şirkette yanında durursun. Yanında olman sana daha çok güç kazandırır. Yoksa böyle hiçbir şey öğrenemezsin."

Dinledi. İfadesinden bir şeyler anlamak imkânsızdı. Ama dediğim her şeyi dikkatlice dinlediğine emindim. Ona elimden geldiğinde yardım edecektim. Buradan sağ çıkması için ihtiyacı olan basamak ben olacaksam hiç sorun değildi. Kullanması gereken silah olacaksam bu da sorun değildi. Yok edeceği şey daha büyüktü. Elimdeki bütün gücü paylaşabileceğim tek koz oydu.

Başka hiçbir şey söylemedim. Çok konuşuyordum. Farkındaydım ve kendimi frenlemem lazımdı.

Yeniden arkamı döneceğim sırada, "Yeniden soruyorum," dedi. "Sen tam olarak kimsin?"

Ahuzar'dım. Bundan daha ötesi yoktu. Bir de fazlasıyla yorgundum. Ama kendisi bu soruyu bana kırk kere daha sormaya yemin etmiş gibiydi. Derin bir soluk döküldü dudaklarımdan. "Anlatsam dinleyecek misin?" dedim.

"Hayır," dedi.

Gülümsedim. Şaşırmamıştım. *Dinlerim,* demesi oldukça romantik bir cevap olurdu ve bu da beni fazlasıyla şüphelendirirdi.

"O zaman neden soruyorsun?"

"Ben sormuyorum," dedi. "Sen çok konuşuyorsun. Sormak zorunda kalıyorum."

Belli belirsiz gülümsedim. Haklıydı. Onu ne zaman görsem kendimi izah etmek adına çenem düşüyordu.

"Belki de sadece kendimi ifade etmeye çalışıyorumdur."

Sessiz kaldı. Bakışları yine beni ölçüp tartar gibiydi.

Derin bir soluk verdim. "Kim olduğum önemsiz. Ama şunu bil ki onunla değilim," derken başımı usulca iki yana salladım. "Asla değilim. Oradan bakıldığında inanması güç, biliyorum. Gözünde şüpheli hatta belki de delinin tekiyim ama izin verirsen sana yardım edebilirim."

Gözlerindeki boşlukta garip bir ifade belirdi. Saniyelikti. Ucunu yakalayamadım.

"Neden yardıma ihtiyacım olsun ki?"

"Bunu tek başına yapamazsın."

"Neyi?"

"Onu yıkmayı."

Çenesi dikleşti. Derin bir soluk verdi. Duygudan yoksun ifadesinde minik bir gerginlik vardı.

"Böyle bir amacım yok."

Dudaklarımda alay dolu bir ifade belirdi.

"Senin durumunda olan herkes aynı şeyi derdi. Anlayabiliyorum."

"Hangi durumdaymışım?"

Dudağımın bir kenarı ister istemez kendinden emin bir şekilde kıvrıldı. "Bu konudaki fikrimi daha önceki karşılaşmamızda net bir şekilde belirtmiştim," dedim. "Hâlâ aynı fikirdeyim." Görevdeydi. Sesli dile getirecek kadar salak değildim. İlk karşılaşma, heyecanıma verilmeliydi.

Sessiz ve temkinli bakışları birkaç saniye daha yüzümde gezindi. En son gözlerimde durdu. "Bunu ben değil de sen istiyor gibisin," dedi.

Net olma sırası bendeydi. "Evet," dedim. "Tam olarak istediğim bu."

Gözleri kısıldı.

"Bunu gidip Kralşan'a söyleyebilirim. Onun güvenini daha çok kazanmak için yanındaki kadının, arkasından bıçak çektiğini anlatabilirim."

Güldüm. Hem de uzun zamandır gülmediğim bir şekilde, kocaman bir tebessümle. Hatta minik bir kahkaha bile dökülmüştü dudaklarımdan. Komikti. Elimde değildi. Bakışı birkaç saniye için dudaklarıma takılırken yeniden gözlerimi buldu. "Yanındaki yerini sağlamlaştıracak kozun buysa hiç durma," dedim. "Ona git ve Ahuzar Soykamer denen bir kadının onu öldürmek için arkasından iş çevirdiğini anlat." Bu noktada gülüşüm bıçak değmiş gibi kesildi. "Kocaman bir kahkaha atıp benden övgüyle bahsedeceğine eminim." Ona doğru bir adım attım. Bu sefer topuklu ayakkabı giydiğim için şanslıydım. Yüzüne biraz da olsa yaklaşabilmiştim. Omuzlarına ulaşmıştım en azından. Lakin yüzüne bakmak için başımı yine geri yatırmam gerekiyordu. Bu sefer ter ve kan kokmuyordu. Ferah bir deniz gibiydi. Güvenli ve huzurlu.

"Ayrıca..." diye ekledim. "Ben kimseyi sırtından bıçaklamam." Bakışlarım gözlerindeydi. "Elimde bir bıçak varsa gözlerine bakarak kalbine saplarım. Benim ona karşı elimde tuttuğum tek bıçak sensin, Tönge." Son kısmı sessizce mırıldanmıştım. Bakışlarında bariz bir hayret belirirken bir adım geriledim. "Yüzümü bir daha unutma. Adımı da. Çünkü artık oldukça sık göreceksin. Elimdeki tek silahı bırakmaya niyetim yok. Ve dediğim gibi eğer onun güvenini kazanmak için ileri sürmen gereken piyon bensem hiç durma. Şu dakika yap bunu. Sen nasıl benim bıçağımsan ben de senin bu oyundaki piyonun olurum. Hiç sorun değil."

Öylece bakakalmıştı.

Kapıya yöneldim. "Bekle, Irmak'ı çağırıyorum," derken beni tanıyan biri sesimdeki kırgınlığı bilirdi ama onun anlamayacağı netti. Anlamasını da beklemiyordum zaten. Gözünde bir deliden farkım yoktu. Emindim. Ben de bu deliliği sonuna kadar kullanacaktım. Tuvaletin kapısını açtım. Irmak ve Biricik lavabonun önünde selfie çekilirken Defne telefonuyla uğraşıyordu. Daha beş dakika önce zırıl zırıl bir ortam varken hangi ara bu noktaya geldikleri tartışma konusuydu ama vaktim yoktu. "Kralşan," dedim oldukça resmi bir sesle. "Korumaların geldi. Çık dışarı."

İfadesi anında düştü. Etrafında beliren koruma ordusunu sevmediğini anlamak zor olmamıştı. Başını uysalca salladı. Daha sonra Biricik'le birbirlerine öyle bir sarıldılar ki imkânım olsa kafamı kapının orta yerine vurup dağıtabilirdim. Defne kaş göz yaparak kendimi toparlamamı belirtse de umursamadım. "Uzatmayın!" dedim aynı resmi ifademle. "Biricik! Yürü hadi. Gidiyoruz. Eğlenmeye evde devam ederiz. Bu gece bu kadar aksiyon yeter."

Ayrıldılar ama birbirlerine attıkları aşk dolu bakışlar bu işin başımı ağrıtacağının habercisiydi. On dakika önce tanıştığı biriyle insan nasıl böyle samimi olabilirdi ki? İnanılır gibi değildi. Kapıdan ilk çıkan Biricik'i yanıma çekip arkama aldım. Arkasından çıkan Irmak ise ilk hâline göre biraz daha toparlanmıştı. En azından göz altlarında yoğun bir karabulut kümesi yoktu. Bakışları korumaya takıldı. İçeriden en son çıkan Defne de aynı noktaya takılmıştı.

Ona doğru dönüp, "Abisine söyle, gittiği mekânlara dikkat etsin," dedim. Tönge ya da Tulpar. Her neyse işte. Tanımıyor havası vermek adına bakışlarımı olabildiğince uzak tutuyordum. Bakışlarımı Irmak'a çevirdim. "Sen de biraz yaşına göre yaşa. Bu yaşta tekila içmek ne demek? Evinde otur, meyve suyunu iç. Büyü, ondan sonra böyle yerlere gel!"

İçimdeki lanet olası abla hormonları durmuyordu.

Abla değil, Ahuzar. Yetişkin hormonları. Her yetişkin, yaşına göre davranmayan gençleri böyle uyarır.

Kesinlikle ondandı. Bu düşünceye tutundum. Tulpar mı yoksa Tönge mi diyeceğimi kestiremediğim adama değdi bakışlarım. Ne demem gerektiğini ise sağ olsun Defne kulağıma, "Kim bu koca oğlan?" diyerek mırıldandı.

Yüzünü ekşittim. "Bizi ilgilendirmeyen bir Kralşan adamı Defne," diye homurdandım. Biricik'le onu ileri doğru iteledim. "Yürüyün. Gidiyoruz."

Dikkat çekmemek adına onunla göz teması kurmadan yanlarından geçeceğim sırada, Irmak Kralşan'ın parmakları narince koluma dolandı. Durmak zorunda kaldım. Bakışları ürkek ve çekingendi. Ama minnet dolu bir ifadeyle bakıyordu yüzüme. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Defne ablaya ve Biricik'e söyledim ama sana söyleme fırsatım olmadı. Beni tanımadığın hâlde yardıma gelen ilk kişi sendin. Çok teşekkür ederim, Ahuzar abla."

Kelimenin tam anlamıyla ürperdim. Vücudumdaki bütün tüylerin ayaklandığını, ensemden soğuk bir ürperti geçtiğini hissettim. *Abla mı?* İşte

bu, bu saçma geceye son noktayı koyacak en kuvvetli darbeydi. Ablası falan değildim. Öyle bir düşüncem asla yoktu. "Ablan falan değilim," derken sesim yine her zamanki gibi soğuktu. "Yardım etmem gerektiği için yardım ettim. Senin yerinde başkası olsa yine yardım ederdim. İyiliğimin karşılığını vermek istiyorsan yaşına göre davran."

Bakışlarım yeniden *ona* takıldı. Yine bir şeyleri çözememiş gibi duruyordu. Kafası karışmış olmalıydı. Kralşan'ın yanında olduğum için muhtemelen kardeşini de tanıdığımı düşünüyordu. Büyük bir yanılgı içinde olduğunu zamanla anlayacaktı. Ona zaman tanımaktan başka seçeneğim yoktu. Üzerine gidersem benden iyice soğuyacak ve gözünde daha da deli olacaktım.

Bakışlarımı hızlıca kaçırdım. İlerleyip Biricik'i kolundan kavradım. Arkasına dönüp, Irmak'a sırıtarak el salladığını gördüğümde ise ensesine şaplatmamak için kendimi dizginledim. İçindeki bu kontrolsüz şefkat duygusu beni fazlasıyla delirtiyordu. Herkesi sevemezdik. Sevgi bol keseden dağıtılan bir şey değildi benim için. Onu kazanmak için hak etmek gerekirdi. Bana hep minik parçalar hâlinde sundukları için böyleydim. Sadece babam sorgulamadan sunardı sevgisini. Anne denen kadının bunun için şartları vardı. Belki de ben bütün sevgimi koşulsuzca Biricik'e sunduğum için o benden farklıydı. Böyle şefkat doluydu.

Çünkü o kadınla büyümemişti. Bakışlarımı Irmak'a doğru çevirme isteğime engel oldum. O nasıl yaşıyordu o kadınla? Ona da sevgisini sunmak için şartları var mıydı yoksa Kralşan kanı taşıdığı için bağrına mı basıyordu?

Geçmişin üzerine her zamanki gibi toprak attım. Biricik'in kolunu daha da sıkarak önüne dönmesini sağladım. "Yeter artık Biricik! Yürü!" diye soludum dişlerimin arasından.

"Çok tatlı bir kız," dedi. "Hiç fotoğraflarda göründüğü kadar egolu değil. Bayıldım."

Birazdan ani tansiyon düşmesi yüzünden ben de bayılacaktım.

"Önümüzde bir kamyon dayak yediği için egolu davranamamış olabilir mi?" diye homurdandım. "Sus da yürü artık."

Huysuz ve aksi olduğum için söylenmeye başladı. Irmak bana güzel davranırken benim nasıl ters davranabildiğim konusunda nutuk atmaya başladığında, koridorda sola dönmemiz gereken yol ayrımına gelmiştik. Defne ve Biricik önden ilerlerken ben bakışlarımı yeniden ona çevirdim. Sadece ona. Totemim hâlâ aynıydı.

Sana bakarsa devam et, Ahuzar.

Aynı yerde duruyorlardı. Irmak Kralşan'ın omuzlarında benim trençkotum vardı. Yanında dikilen heybetli adam ise telefonla konuşuyordu. Telefon kulağındayken bakışları bana döndü. Yine oldukça kısa bir andı. Ama içimdeki onca karanlığın arasında ateşini ilk onun yaktığı umut ışığının yanına bir mum daha eklemeye yetmişti.

Timur arabadan inip ağır adımlarla arka kapıya yöneldi. Aracın içinden çıkan Irmak Kralşan yanında oldukça minik kalıyordu. Sessizce kapıyı kapadı. Irmak Kralşan önlerindeki devasa malikâneye ürkek adımlar attığında dikkatli bakışları ondaydı. Kendi evine girmeye çekinmesi garipti ama Timur'un umursayacağı bir şey değildi. Bu hâlini, yaptığı çılgınlık yüzünden ailesinden korkuyor oluşuna bağladı.

Aynı saniyelerde Kralşan malikânesinin büyük, altın varaklarla bezenmiş kapısı boğuk bir gürültüyle açılmıştı. Timur ellerini önünde bağlayıp, çenesini yukarı dikerken görmek istediği kişi Kenan Kralşan'dı, bir kadın değil. Dik duruşunu bozmadan göz ucuyla kadını süzdü. Ödevine çalışmıştı. Bu, Mahir Kralşan'ın ikinci eşi olan Hülya Kralşan'dı. İlk eşi Nermin Kralşan'ı yıllar önce amansız bir hastalık yüzünden kaybettikten sonra Hülya denen bu kadınla evlenmişti. Kenan ilk eşinden, Irmak ise bu kadından olan çocuklarıydı. Timur bu aileye dair çoğu şeyi hâlâ merak etmiyordu. İşini hakkıyla yapıp gitmekten başka bir derdi yoktu. Merak ettiği tek şey Mahir Kralşan'dı. Ama adam yatalaktı. Bu malikânenin içine giremediği sürece onu göremeyecekti.

Bakışları, onlara doğru gelen kadına takıldı. Sarı, parlak saçları dalgalıydı ve omuzlarına geliyordu. Üzerindeki acı kahve kumaş elbise bedenini tamamen sarıyordu. Yaşı olduğu belliydi ama bunu belli etmeyecek kadar bakımlıydı. Sert adımlarla onlara doğru ilerlerken ortamdaki tek ses kadının topuklu ayakkabılarının mermer zeminde yankılanan tok sesiydi ama aynı saniyelerde ortamı bir ses daha doldurmuştu.

Okkalı bir tokat sesi kulaklarda çınladı.

Timur bunu beklemiyordu. Öne doğru bir adım atma isteğine zorla hâkim oldu. Irmak'ın yüzü aldığı darbeyle yana dönmüşken geriye doğru iki adım sendeledi. Timur sadece yüzüne dökülen saçlarının arasından öne doğru büzülen dudaklarını görmüştü. Bu acı, Timur'un çok net hatırladığı bir acıydı. Yakıcı ve keskin.

Hülya Kralşan âdeta kükreyerek, "Hadsiz!" dedi. "Sen nasıl böyle bir şey yaparsın?" Sinirden konuşamıyordu. Kelimeler titreyerek, büyük bir öfke

duvarına çarparak dökülüyordu dudaklarından. "Terbiyesiz!" diye bağırdığında Timur, Irmak'ın yapacağı şeyi çok iyi biliyordu. Korkan her çocuk bunu yapardı.

Gelecek olan bir darbeden daha sakınmak adına elini sızlayan yanağına atacak, iki adım gerileyecekti.

Irmak elini yanağına koyup iki adım geriledi. Ağlamamak için dişlerini dudağına geçirdiğinde Timur'un bakışları ikisinin arasında gidip geliyordu.

"Böyle mi öğrettim ben sana? Evden kaçıp barlara düşmek de ne demek? Bizi ne duruma düşürdüğünün farkında mısın? Yarın çıkacak olan gazete manşetleri umurunda mı?"

Irmak dudaklarını dişlerken bakışlarını yerden, elini ise yanağından çekmedi. Timur'un bakışları yeniden Hülya'ya döndü. Gözü dönmüş gibiydi. Pek örnek bir anne olmadığı belli oluyordu. Zira aklı başında hiçbir anne, on altı yaşında bardan toplanan ve üzerine dayak yemiş olan çocuğuna önce iyi olup olmadığını sormak yerine itibarları konusunda nutuk atmazdı. En azından Timur öyle sanıyordu. Anne kavramına hâkim değildi.

Hülya öne doğru bir adım attı. "Düşüncesiz!" dedi. Bir tokat daha atmak için havaya kalkan elini yakalayan Timur'dan başkası değildi. Buna kayıtsız kalması imkânsızdı. Sızısını bildiği bir tokadı izlemeyecekti. Her şeye tahammülü vardı. Dünyadaki her şeye siktir çekebilirdi. Ama bu, arkasını dönebileceği bir sızı değildi.

Hülya Kralşan kızıyla arasında belirip, elini kavrayan bu dev cüsseye bakıp bocalamıştı. Öfke dolu bakışlarının hedefi artık oydu. "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırırken kolunu geri çekmişti. Timur'un bırakmayacağını düşünerek kolunu haddinden fazla hızlı çekmişti. Yanılmıştı. Timur kolunu zaten bırakmıştı. Geriye doğru sendeledi ama düşmeden toparlandı.

Timur hiçbir şey olmamış gibi ellerini yeniden önünde bağladı. "Irmak Hanım bana emanet," dedi. "Uzak durun."

Şaşkın bir nida döküldü kadının dudaklarından. "Sen işe yeni mi başladın?" diye soludu. "Ben Hülya Kralşan'ım! Ne hakla bana dokunursun?"

Çok da sikimdeydi, demek varken, "Kim olduğunuzla ilgilenmiyorum," dedi Timur. "Benim görevim Irmak Hanım'ı, Kenan Bey'e sağ bir şekilde teslim etmek."

Şaşkındı ama siniri büyümüştü kadının. "Ben onun annesiyim!" dedi.

Şüpheliydi ama yine ses etmedi Timur. "Annesine değil, Kenan Bey'e teslim etmem emredildi," dedi.

Burnundan soluyan Hülya Kralşan ileri atıldı. Irmak'ı kolundan çekiştirmeye çalıştığı an Timur kolunu kavrayıp kibar bir güçle onu uzaklaştırdı. Irmak'ı yeniden arkasına aldı. Kadının sinirden gözlerinin döndüğünü görebiliyordu. Umursamadı bile.

Dişlerini sıkarak, "Sana son kez emrediyorum," dedi. "Çekil önümden."

Bir adım dahi atmadı Timur. Umursamaz ama son derece ciddi bakışlarını ona çevirdi.

"Ben sadece Kenan Kralşan'dan emir alırım, Hülya Hanım. Bütün Kralşanlardan değil."

Kadının dudakları daha büyük bir öfkeyle aralanırken arkadan gelen alkış sesiyle bütün bakışlar o yöne dönmüştü. Malikânenin kapısında beliren Kenan'dı. Her zamanki gibi dudaklarında alaycı bir tebessüm vardı. Lacivert takım elbisesinin içinde onlara doğru ilerlerken ellerini son derece keyifli bir gösteriyi izlemiş gibi birbirine vurup alkışlıyordu. Bakışları ise ne Timur'daydı ne de kardeşinde. Alay dolu ifadesinin tek hedefi Hülya'ydı.

"Bravo!" Adam alkışlamaya devam ederken Hülya denen kadının onu gördüğü an adımlarının gerileyişi ve az önceki özgüveninin soluşu Timur'un gözünden kaçmamıştı. Kenan yanlarına kadar gelmişti. Alay dolu bir sesle, "Yine yapıyorsun şovunu, ha cici anne?" dedi. Tam Hülya'nın önüne geldiğinde alkışlamaya son verdi. Ellerini son kez şiddetli bir darbeyle birbirine vurduğunda Hülya bir adım gerilemişti.

Kenan'ın alay dolu ifadesi de bir mum misali sönmüştü. Yerine birkaç saniyeliğine de olsa nefret kuruldu. Anlık bir görüntüydü ama Timur her duygunun içinden en iyi nefreti seçerdi. Bunu ayırt etmekte de zorlanmamıştı. "Gösterin bittiyse seni evimize alalım." Rahatsız edici bir tebessümle ellerini görkemli malikâneye doğru çevirdi. "Aile sorunlarımızı böyle herkesin içinde değil de sıcacık yuvamızda halletmemiz her zaman tercihimdir. Bilirsin."

Hülya'nın bakışlarındaki nefreti de net bir şekilde görebiliyordu Timur. Bu büyük malikânenin içinde çok da huzurlu bir aile hayatı yaşamadıkları ortadaydı.

Kadın öfkeyle kızına döndü. "Yürü, Irmak!" dedi.

"O benimle," dedi Kenan. "Sen odana geçip istirahat edebilirsin. Kardeşimle ben ilgilenirim."

Irmak, Timur'un arkasından çıkıp, koşarak abisinin yanına gitmiş ve kolunun altına sinmişti. Annesinden korkmuş ama bir mafya babası olan, ülkenin yarısını kana boğan, sayısız aileyi dağıtan abisinin kanatlarının al-

tına sığınmıştı. Timur'un bakışları üçünün arasında gidip geldi. Bu tabloda, tartışmaya kapalı bir şekilde en masum olan Irmak'tı. Zira diğer ikili birbirlerine silah çekip, kafalarına sıkacak gibi duruyordu. Lakin kaybeden Hülya Kralşan olmuştu. Ters adımlarla topuklarını yeniden yere vurarak eve doğru ilerledi.

Kenan ciğerlerini derin bir nefesle doldurdu. Bakışlarını kolunu doladığı kardeşine eğdi. "İyi misin ufaklık?" diye sordu.

Irmak iyi olduğunu başını usulca sallayarak belli etti. Dudakları ise her an ağlayacakmış gibi öne doğru büzülmüştü.

"Evden kaçmak, ha?" dedi Kenan. "Bazen sana hak vermiyor değilim." Saçlarına derin bir öpücük bırakıp onu kolunun altından çıkardı. "Kapıda bekle. Geliyorum şimdi."

Irmak denileni yapmak için sessizce ilerlerken bakışlarını Timur'a çevirdi. "Teşekkürler," diye mırıldandı. Ortam sessiz olmasa sesi duyulmayacak gibi değildi.

Sessiz kaldı Timur. Irmak da aynı sessizlikle abisinin beklemesini söylediği yere doğru ilerliyordu. Timur, kızın çöküк omuzlarına bakarken içinde, en derinlerde bir noktanın belli belirsiz sızladığını hissetti. Öyle ya, dünyaya gelişine sebep olan insanlardan korkan çocuklar, yaşadıkları eve girmek için başka bir dayanak beklerdi. Timur bunu da çok iyi bilirdi. Yıllarca tek bir gölgeye sığınmıştı. Irmak'ın güvencesinin bu zifiri karanlık olan adam olması ise hayatın garip oyunlarından biri olmalıydı. Zira onun aydınlığı, sayısız insanın en karanlığıydı.

Timur tedbirli olmak adına, "Özür dilerim," dedi. "Niyetim saygısızlık yapmak değildi."

Kenan'ın bakışlarında özür bekleyen bir ifade yoktu oysa. Aksine etkilenmiş bir şekilde süzüyordu Timur'u. "Sorun yok," dedi. "Doğruyu söyledin. Sen benimsin, Tulpar. Neden bir başkasından emir alasın?" Timur sessiz kalırken Kenan keyifle gülmüştü. Arkasını dönüp, ilerlerken, "Barda kavga etmiş, sosyal medyaya düşen görüntüleri sildir," diye net bir emir verdi.

"Hallettim."

Kenan'ın adımları durdu. Tekrar Timur'a döndü.

"Ne yaptın?"

"Görüntüler silindi. Bardaki herkes susturuldu. Irmak Hanım'ı hırpalayan kızın kim olduğu bulundu. Dilerseniz kendisiyle kısa bir görüşme yapabilirim."

Kenan'ın ifadesiz bakışları birkaç dakika Tulpar denen bu adamın üzerinde gezindi. "Bunların hepsini ben demeden mi yaptın yani?" diye sordu.

Cevap vermeyip başını sallamakla yetindi Timur. "Böyle yapılması gerektiğini düşündüm," dedi. Yalandı. Ahuzar denen kadına güvenmeyi seçmişti çünkü önündeki en makul seçenek bu gibi duruyordu.

Kenan Kralşan, "İlk defa biri benden önce çok doğru düşünmüş," deyince güvendiği kişinin çok da yanlış kişi olmadığını anlamıştı. Kenan'ın dudaklarında oldukça memnun bir ifade belirmişti. İşaretparmağını Timur'a doğru salladı. "Bu zamana kadar en çok bahsi senin üzerine oynadım, Tulpar. Ve sen yaptığım en iyi tercih olabilirsin. Yarın sabah sekizde burada ol. Şirkete gideceğiz."

Malikâneye doğru ilerlerken söylediği son iki cümle -nadir görülür bir şekilde- Timur'un dudaklarının iki yana kıvrılmasına neden olmuştu.

Elim şefkatle Kadife'nin siyah yelesinde gezinirken bakışlarımı gözlerine çevirdim. Siyah tüylerinin ve uzun kirpiklerinin çevrelediği koyu kahve, keskin gözlerinin içinde kendi yansımamı görünce gülümsemem derinleşti. Gözleri öyle güzeldi ki çoğu zaman uzun uzun ona bakarak vakit geçiriyordum. Başını salladığında kısık bir sesle uyararak bu hırçınlığını sakinleştirmeye çalıştım.

"Sakinleş."

Ağzını yelesinde gezinen ellerime doğru uzattı. Elimi alnının üzerine koymamı istiyordu. Anlatmaya çalıştığı şeyi yapıp elimi alnının üzerine yerleştirdim. Burnundan derin bir nefes verirken belli belirsiz bir ses çıkardı. Bu hâli beni gülümsetmişti. Çünkü o beni hissederdi. Gerginsem, mutluysam, sinirliysem ya da kaygılıysam hemen anlardı. Bu çiftlikte beraber büyümüştük. Babamın öldüğü gün onunla birlikte ölen atın yeni doğan yavrusuydu. İkimiz de kimsesiz kaldığımızda, ahırın bir ucunda kucak kucağa uyurken bulmuştu bizi çiftlik sahibi. O günden sonra Kadife benim her şeyim olmuştu.

Öfkeden kusmak istediğim anlarda yanına koştuğum sığınağımdı. Oynamak için ayağının dibine oturur, ağlamak için başımı yelesinin arasına saklardım. Bana benziyordu. Hırçındı. Kimseyi yanına yaklaştırmıyor,

etrafına öfkeli sesler çıkararak bakıyordu. Üzerine çıkan herkes yeri boylardı ama benimle saatlerce koşardı. Üzüm üzüme baka baka kararır mıydı bilmem ama vakit geçirdikçe birbirimize benzediğimiz kaçınılmaz bir gerçekti.

"Evet. Biraz gerginim, kızım." Derin bir nefes daha verdi. Alnını okşadım. "İşler karıştı, Kadife."

Başını iki yana salladı. Bakışlarımı gözlerine diktim. Anlamsızca aklıma düşen bir düşünce yüzünden alnının ortasını ovalayan elim yavaşladı. Kadife'nin koyu kahve gözlerine bakarken gözümün önünde beliren keskin koyu kahveler geri plana atılacak gibi değildi. "Garip," diye mırıldandım. "Gözleriniz benziyor." Başını huysuzca iki yana salladığında gülmeden edemedim. "Kıskanma hemen, tamam. Seninki daha güzel."

Dün geceden sonra doğru düzgün uyuyamamış, dönüp durmuştum. Yatak da oda da dar gelmişti. Sabahı zor edip kendimi Kadife'nin yanına atmaktan başka bir çıkış kapısı bulamamıştım. Tek sığınağım ve sırdaşım oydu. Kafam karışık ve bir hayli dumanlıydı. Aklımdan çıkmayan tek şey ise oydu. *O.* Öyle demeye karar vermiştim ona. *Sadece o.* Çünkü resmi olarak tanışmamıştık hâlâ. Tulpar değildi. O yüzden ona böyle seslenmek istemiyordum. Tönge ismini de sesli dile getiremeyeceğim için şimdilik benim için *oydu.*

Sadece o.

Yüksek ihtimalle lakabı Tönge'ydi. Ya da soyadıydı. Araştırmalarıma göre ülke sınırlarının içinde Tönge diye bir isim yoktu. Tönge'nin kelime anlamının *inat* olduğunu öğrenmiştim. Bu ismin ona verilmesi şaşırtıcı bir durum değildi. Bana hâlâ güvenmemesi içimi oyup duruyordu ama daha fazla ne yapabileceğim konusunda bir fikrim yoktu. Yapabileceğim tek şey ona Kralşan konusunda ipuçları verip işinin rast gitmesini beklemekti. Can sıkıcıydı. Elimdeki dosyaları verebileceğim en doğru ânı da kestiremiyordum. Bana inanmayıp dosyaları elinin tersiyle iterse yaşayacağım hayal kırıklığını kaldırabileceğimi sanmıyordum. Benimle kendi isteğiyle konuşmaya karar vermediği sürece ona ulaşmam imkânsızdı çünkü adamın yüzünde devasa bir duvar vardı.

Hissizlik duvarı.

Her şey fazlasıyla karışıktı. Hatta buna muazzam bir arapsaçı demek, daha yerinde bir tabir olacaktı.

Dalıp gittiğimi anlayan Kadife, başını boynumdaki yara izine doğru kaldırıp burnunun ucuyla hafifçe dokundu. Ben sevmesem de o seviyordu

bu yarayı. Ya da dokunarak acısını geçirebileceğine inanıyordu. Atların, insanlardan daha duygusal canlılar olduğu kesindi. Ben bile mecbur kalmadıkça o yaraya dokunmazdım. Sevmiyordum. Ama bugün dokundum. Elim usulca Kadife'nin burnunun değip geri çekildiği yarama gitti. Acımıyordu ama iz oradaydı. Tenimde, parmaklarımın ucunda...

"Sana birini anlatmıştım," diyen sesim durgundu. Parmaklarım hâlâ yara izinde oyalanıyordu. "Hatırlıyor musun Kadife? Beni kurtaran birinden bahsetmiştim. Bu yarayı gören ilk kişiden."

O an bana bakarken yüzünde bariz bir telaş vardı. Ağzındaki fuları çözüp boynumdaki yaraya bastırması ve beni hızlıca ambulansa yetiştirmeye çalışması muhtemelen hâlime acıdığı içindi. İlk zamanlar ben bile aynada gördüğüm kişiye acıyordum. Bu yıkımı gören ilk kişi olarak onun acımaması mucize olurdu. İçimde garip bir his belirdi.

Bana acımasını istemiyordum.

"Onu buldum." Kulakları aniden yukarı dikildi. Güldüm. Evet, bu tepkiyi hak edecek bir haberdi. "Ben de aynı tepkiyi verdim," derken dalgın bakışlarım boşluktan koptu. Kadife'nin adı kadar yumuşak ve ipeksi olan yelesinde gezindi parmaklarım. "Ama o bizi hatırlamıyor, Kadife."

Kulakları yeniden aşağıya düştü.

"Ama bunun bir önemi yok. Ona yardım etmemiz lazım. Can borcumuzu ödemeliyiz."

Başını sağa sola salladı.

"Huysuzluk yapma. Hayatımızı kurtardı. Ona borçluyuz. Ama işimiz oldukça zor. Adamımız taş gibi."

Tam anlamıyla kişnedi. Bence gülmüştü.

İster istemez ben de güldüm. Huysuz ve muzipti. "O anlamda değil be kızım!" dedim yalandan bir terslikle. "Adama kırk kelime diyorsam tek kelimeyle cevap veriyor. İlgisini nasıl çekeceğimiz konusunda hiçbir fikrim yok. Dinlemiyor beni."

Yine kişnedi ama daha sakindi. Benim bakışlarım ise yeniden boşluğa takıldı.

"Bu arada, adı gerçekten Tönge'ymiş. Unutmamışız."

Bulanık bir sudan farksız olan zihnim arada daha da çok bulanıyor, yanlış hatırladığımı söylüyordu ama ilk defa bir bilgiyi bütün netliğiyle saklamıştı. Ölümle yaşam arasındaki çizgide beni tutan son el olduğu için belki de zihnime saplanmıştı. Şu an ne yaptığını merak ediyordum. Bu

düşünce saçma bir şekilde beynimi kemirip duruyordu. Hâlâ ayak işlerine mi bakıyordu yoksa Kralşan onu yanına almış mıydı? Irmak'ın görüntüleri sosyal medyaya düşecek mi diye gün boyu beklemiştim ama hiçbir ses yoktu. Söylediklerimi yapıp yapmadığı konusunda emin değildim. O harekete geçmeden önce Kralşan da toplatmış olabilirdi. Öğrenmenin tek yolu Kralşan'ın yanına gitmekti ama bunu bana kendi isteğimle yaptıracak hiçbir güç yoktu.

İçimi kırk kurt kemirirken, "Bitmedi mi dertleşmeniz?" diyen sesle bakışlarımı arkama çevirdim.

Cemil baba, yani namı diğer Tumturaklı, yine uzun siyah botlarının içine sokuşturduğu kumaş pantolonu, açık mavi gömleği ve üzerindeki siyah cepkeniyle bana bakıyordu. Kadife'yle ben alanın içindeyken o kollarını etrafımızı saran tahta bariyerlere doğru dayamıştı. Gülümsüyordu. Saçlarında yoğun aklar ve yanaklarında ona ayrı bir tatlılık veren kırmızılıklar vardı. Onu gördüğümde yüzümde beliren derin tebessüm ise yıllarca bana verdiği koşulsuz sevginin bir nişanesiydi.

Babamla birlikte bu çiftlikte çalışıyordu. Hiç evlenmemişti. Anne olacak o kadın gittikten sonra babama destek olup bizimle ilgilenmiş, babamın hastalığında yanımızda olmuştu. Babam öldüğünde çiftlik sahibi bizi yetimhaneye vermekten bahsetmişti ama o karşı gelip, bize bakacağını söyleyerek evine almış, gerçekten de verdiği sözün arkasında durmuş, yıllarca bize kol kanat germişti. İlyas Soykamer'in gözü arkada kalmadıysa bunun nedeni Tumturaklı'ydı.

Çiftlik sahibi Kadife'yi her satmak istediğinde buna engel olan da oydu. Sözde seyisti ama sözü haddinden fazla geçerdi. Eli kolu uzun bir adamdı. Bunu bize hiç yansıtmamıştı ama ben farkındaydım.

Kollarını iki yana açtı. "Gel, biraz da biz hasret giderelim kızım," dedi.

Kadife huysuz bir kişneme daha saldığında şen bir kahkaha attım. Cemil babanın kolları ise iki yana düşmüştü.

"Satacağım bu bunağı," dedi. "İki adım yaklaştırmıyor yanına. Yaşlandıkça daha da huysuzlaştı."

Gülüşüm büyürken, Kadife'nin alnının üzerine derin bir öpücük bırakıp yanından uzaklaştım. Toprak alana çıplak ayaklarımla girmiş, topuklu ayakkabılarımı kapının önünde bırakmıştım. Defne'nin her zaman söylediği *toprak negatifliği çeker* düşüncesi içindeydim. Kapıdan çıktığımda da topuklu ayakkabılarımı giymedim. Burada güçlü bir kadın gibi dik dur-

mama gerek yoktu. Burada, bu çiftlikte her zaman yalınayak koşan Ahuzar olabilirdim.

Sadece onların yanında...

Ayaklarımın altına batan çimleri ve taşları umursamadan ona doğru ilerledim. Yüzündeki derin tebessüm büyüdü. Kollarını yeniden iki yana açtı. Yaptığım tek şey adımlarımı hızlandırıp kollarının arasına sinmek oldu. Bu gövdede babamdan izler vardı. Güven ve huzur vardı. Yeryüzünde böyle hissettiren nadir yerlerdendi. Kollarımı tombik göbeği el verdiğince beline dolamaya çalıştım. Onun kolları ise beni anında sarıp sarmalamıştı. Bir eli saçlarımda gezindi. Bunu hep yapardı.

"Kilo almışsın, ihtiyar," derken, göbeğine minik bir şamar atıp ondan ayrıldım.

Göbeği olmasına rağmen minik bir adam değildi. Boyu uzundu, yaşına rağmen omuzları genişti. Yıllardır bu büyük çiftliğin yükü onun omuzlarındaydı. Yıllar geçtikçe yaşlanmak yerine gençleşmesi ise çok şaşırtıcıydı.

Güldü. Beyaz bıyıkları keyifle kavislendi. "Yaşlılık insanın iştahını açıyor," dedi.

Gülerek önüme döndüm ve kollarımı tahta bariyerlere yasladım. Alanın içinde sadece üç tane at vardı. Kadife, Duman ve İs. Hepsi kendi köşesinde geziniyordu.

"Sen ve yaşlılık, ha? Hiç inandırıcı değil."

Aynı şekilde yanımda belirdi. O da kollarını benim gibi tahta bariyerlere yaslayıp ellerini öne doğru attı. Parmaklarına takıldı bakışlarım. Her zamanki gibi çatlaktı. O, "Ne zamandır uğramıyorsun? İşler mi yoğun?" derken, ben bir elini kavrayıp kendime doğru çektim.

"Sayılır," diye homurdandım. Sonra asıl önemli olan konuya geçtim. "Sana verdiğim kremi ellerine sürdün mü? Sakın bana sürmediğini söyleme."

Gülerek, "O zaman cevap hakkım kalmaz," dedi.

Göz devirdim. "Şaka gibisin yani Cemil baba." O kremi ellerine iyi gelsin diye büyük fedakârlıkta bulunarak almıştım oysa. Kendi kozmetik ihtiyacımdan kısıp ona almak, benim için çok büyük bir fedakârlıktı. Önemli bir rujun indirimini kaçırmıştım bunu alabilmek için. Cemil babaya *yazıklar olsun* temalı bakışlarımı atarken dev bir kahkaha saldı.

"Erkek adam krem sürmez," diyerek yersiz bir çıkarımda bulundu. "Bu ellerdeki çatlaklar buram buram emek demek. Neden kapatayım?"

Gülerken homurdandım. "Gereksiz dram." Parmaklarını okşadım belli belirsiz. Bunu babama da yapardım. Sıra sıra dağları aşmak gibiydi.

"Biricik nasıl?"

Derin bir nefes verdim. Ben buraya aittim ama Biricik bu çiftliği hiçbir zaman sevmemişti. Ayrı bir ev kiralayıp, kendi giderlerimizi karşılayacak duruma geldiğimizde ben buradan ayrılmamak için ayak diremiştim ama o, eşyalarını toplarken arkasına bile bakmamış, bir an bile düşünmemişti. Bazen *ona* benziyordu. Anne olacak o kadına. Bu düşünce ne zaman aklıma gelse ürpermeden edemezdim.

"İyi," dedim. "Yakında üniversite kayıtları başlayacak. Keyfi oldukça yerinde."

"Söyle ona, okul bitmeden denyonun birini evleneceğim diye karşıma çıkarmasın."

Şen bir kahkaha atıp, "Bunun yaşanmayacağının garantisini veremem," dedim. "Şimdiden bu fikir için oldukça istekli."

Başını iki yana salladı.

"Zamane gençleri..."

Yüzüm düşmüştü. "Elimde kalacak. Deli ediyor beni," derken aniden sinirlendim çünkü bir ergenle yaşamak bir hayli zordu. Nefes alsan *beni engelleme, beni kısıtlama,* diye atak geçiriyorlardı. Biricik dünden beri Irmak Kralşan ismini o kadar çok anmıştı ki delirmek üzereydim. İşten sonra eve gitmek yerine buraya gelmemin asıl nedeni de buydu. Umarım eve gittiğimde uyumuş olurdu çünkü bir kere daha o ismi duyarsam şiddetli bir öfke patlamasıyla benden bu yaşında dayak yiyecekti.

"Kızma," dedi. "Bırak, yaşasın gençliğini. Sen yeterince fedakârlık yaptın. Bari o farklı baksın hayata."

Gülerken etkilendiğimi fazlasıyla belli eden bakışlarımı ona çevirdim. "Pek modernleşmişsiniz, Cemil Bey," dedim. "Nerede o yanımda erkek sinek görse kıpkırmızı gözlerle ateş atan beybabalık."

Yarım ağız güldü. "Dediğim gibi. Yaşlandı." Bakışlarını bana doğru çevirdi. Açık kahve gözlerinin içinde damla damla serpiştirilmiş yeşiller her zaman dikkatimi çekerdi. "Hem ele avuca sığmayan bir ergen varsa o da sendin. Boşuna Biricik'e laf söyleme. Gayet aklı başında bir kız."

Haklıydı. Ele avuca sığdığım pek söylenemezdi. Çiftlikten kaçıp, gece sırtımda kocaman bir at dövmesiyle döndüğümde Cemil baba elini kalbinin üzerine atıp minik bir kalp krizinin ucundan kıl payı dönmüştü. Kız-

larla eğleneceğimizi söylediğim hâlde aynı akşam beni başka bir internet kafede savaş oyunu oynarken yakaladığında da yüzünde aynı ifade vardı. Aynı ifade bir de okuldan kaçmak için duvardan atlayıp ayak bileğimi kırdığım için alçılı bir ayakla onu müdürün odasında beklerken vardı yüzünde.

"Ben laftan anlıyordum en azından. Biricik'e laf anlatmak, deveye hendek atlatmaktan daha zor."

"Yine ne yaptı?" dedi Cemil baba. Sesinde muzip bir ton vardı. Eğleniyordu ablalığımla.

Dilimin ucuna geleni tutamadım. "Irmak Kralşan'la tanıştı," dedim.

Bu tek cümle yıldırım gibi düştü aramıza. Az önceki muzip hava bıçak değmiş gibi kesilirken yerine birkaç saniye için derin bir sessizlik kuruldu. Hülya Soykamer'i tanırdı Cemil baba. Doğal olarak Hülya Kralşan'ı da. Bilmediği detay ise başımdaki daha büyük Kralşan belasıydı. Söylememiştim çünkü zaten benim için yıllarca endişelenmişti. Bunu daha fazla yapmasını istemiyordum.

"Nasıl?" derken sesi pürüzlüydü.

O ânı hatırlamak dahi istemiyordum. Başımı iki yana sallarken kafamın içindeki düşünceleri de boşaltmak istedim ama zordu. Hepsi beynimin bir köşesine yapışmış gibiydi. "Bir şekilde denk düştük diyelim. Kıza yardım etmek zorunda kaldık ve bil bakalım, ne oldu?" Bıkkınlıkla ellerimi iki yana açtım. "Sevgi dolu kardeşim artık ona da sevgi ve hayranlık besliyor."

Olan tam olarak buydu.

Dün geceden beri Irmak'ın *Instagram* duvarında yatıp kalkıyordu. Kusmak üzereydim. Irmak Kralşan'ın on altı yaşından bir hayli büyük duran paylaşımları ise ayrı bir boyuttu. Sanki Biricik on altı, o on dokuz gibiydi. Ciddi bir şekilde yaşı gibi yaşayamama sorunu vardı ya da sosyal medya için kendine böyle bir kılıf bulmuştu.

Cemil baba sessiz kalmıştı. Bu hâli bakışlarımın ona dönmesine neden oldu. Pürdikkat bana baktığını gördüğümde irkildim. Onu biraz tanıyorsam bu bakış hayra alamet değildi. "Ne var?" dedim. "Neden öyle bakıyorsun?"

Derin bir soluk verdi. "Bir şey söyleyeceğim ama sakin olacağına söz vermen lazım," dedi.

Kollarımı yaslandığım yerden kaldırıp dikleştim. Şu noktada bile sinirlenmeye başladıysam gelecek şey hiç de hayırlı değil demekti.

"Dün çiftliğe bir zarf geldi. Biricik için," diyerek söze başladı. "Liseye başlarken yazdırdığı adres burası olduğu için büyük ihtimalle ondan buraya geldi." Sesi her zaman olduğu gibi kontrollüydü. Elini cepkeninin iç cebine atıp katlı bir kâğıt çıkardı. İki parmağının arasına sıkıştırarak bana doğru uzattı. "Bunu bildiğini pek sanmıyorum."

Neyi?

Şüpheli bakışlarım sürerken kâğıdı hızla elinden aldım. Kelimelerin üzerinde gezinen bakışlarım başta normaldi. Biricik liseye başlarken büyük bir şirketin eğitim vakfından burs almaya hak kazanmıştı. Oldukça da yüklü bir miktardı. Öyle ki Biricik'in bunca yıllık lise hayatını fazlasıyla karşılamaya yetmişti. Bursunun bittiğine dair bir zarf göndermişlerdi adresine. Aynı vakfın üniversite kanadı için de bir bursu olduğunu, Biricik'in kaydının buraya aktarıldığını ve bursunun devam edeceğini belirtiyorlardı. Buraya kadar her şey normaldi. Ta ki kâğıdın en altında, sol köşede gördüğüm tek bir isme kadar.

Referanslar: Kralşan Holding.

Kanım çekildi. İçinde bulunduğum durumu izah edecek başka bir kelimem yoktu. Kelimenin tam anlamıyla kanımın birkaç saniye için damarlarımda donup kaldığını hissettim. Ensemden soğuk bir ürperti geçerken parçalar teker teker yerine oturdu. Bir vakfın her ay o kadar yüklü bir miktarda burs vermesi ve hiçbir referansımız yokken bursun çıkması imkânsızdı. O zamanlar bunu, *beş tane kırmızı kazaklı kadın görürsem bursu alırız* totemine bağlamıştım ama gerçek şu an ağır bir şekilde yüzüme çarpmıştı.

Evren, ona gönderilen totemleri içine çekerken sana sunuş yöntemiyle ilgili bir garanti vermiyordu.

"Ben de bunun için seni arayacaktım," dedi Cemil baba. "Kralşan adını referans olarak senin yazacağını sanmıyorum. Şimdi de durduk yere Irmak'la karşılaştığınızı söylüyorsun. Sen bu isme yaklaşmazsın, Ahuzar. Bana söylemediğin şey ne?"

Çok şey. Ama şu an bunu izah edecek durumda değildim. Onun pis eli, o ismin tek harfi dahi kardeşime bulaşmasın diye uğraşıp durmuştum. Ama onu yıllarca bu ailenin pis parasıyla büyütmüş olmam gerçeği kaldırabileceğimden çok daha fazlaydı. Her bir damarımda şiddetli bir öfke kıvılcımının oluştuğunu, kanıma karışırken patladığını ve kıvılcımların gözlerimin önünde parladığını hissettim. Kâğıdı sıkıp, parmaklarımı sert bir yumruğa çevirirken gözümün döndüğü noktadaydım.

Her anlamda.

Az önce kendi ayağımla onun yanına asla gitmeyeceğimi söylemiştim, değil mi? Unutun gitsin. Buralar karışacaktı.

Cemil babaya cevap vermedim. Arkamdan bağırmasını dahi umursamadım. Sert adımlarla çıkışa doğru ilerlerken siyah topuklu ayakkabılarımı da elime almıştım. Ayağımın altına kazık girse dahi umursayacak durumda değildim. Sinirden uyuşan beynim için acı fonksiyonu bir köşeye atılmıştı.

Cemil baba arkamdan, "Ahuzar!" diye bağırdı. Kadife ise yüksek bir sesle kişnedi. Ayaklarının sert bir şekilde yere vurduğunu duyuyordum ama dönüp bakmadım. Çiftlikten çıkıp arabama ilerledim. Ayakkabılarımı yan koltuğa savurup sürücü tarafına kuruldum. Bu saatte şirkette olacağına emindim. Salak bir düzeni vardı. Bunun dışına çıkmazdı.

Kralşan Holding'in otoparkına geldiğimde sinirim daha da katmerlenmişti. Kralşan soyadı bütün sinir yükümü tek başına sırtlanabiliyordu. Topuklu ayakkabılarıma uzandım. İşte burada, tam olarak bir kadın olmam gerekiyordu. Çocuk Ahuzar değil. Dimdik duran Ahuzar. Şirkete doğru ilerlerken, önüme çıkıp beni durdurmaya çalışan, kiminle görüşmek istediğimi soran kimseyi umursamadım. Gitmem gereken odayı ezbere biliyordum. Koridorda sert adımlarla ilerlerken elimde hâlâ sıkı sıkı tuttuğum bir kâğıt vardı. Ağzına tıkıp ucunu ateşe vermek ise tek hedefimdi.

Beni gören sekreteri ayağa fırlayıp, "Ahuzar Hanım!" dedi. Esmer bir kadındı. Adını sorma gereksinimi asla duymamıştım. Ama biliyordum. Sibel'di. Cevap vermeden ilerledim.

"Durun, ne yapıyorsunuz?" diye arkamdan bağırdı.

Bence bilmek istemezdi.

Odasının önüne gelmiştim. Kapıyı çalma nezaketini göstermeden içeri daldım. Odadaydı. Filmleri aratmayacak şekilde büyük camın önüne dikilmişti ve bir eli cebindeyken diğer elinde viski bardağını tutuyordu. Ne görüntüydü ama! Ne kadar da havalı! Sırtına sağlam bir tekme savurup camdan aşağı uçurmak gibi hayallerim vardı ama durdum. Onun yerine ateş saçan gözlerimi ona diktim. Odadaki tüm bakışlar anında bana dönerken benim gözümün ilk değdiği keskin bir çift koyu kahve olmuştu.

Bu oydu.

Siyah takım elbisesinin içinde, Kenan'ın karşısında dikiliyordu. Diğer yanında ise sadık adamı Fiko vardı. Fiko şaşkın, o ise ifadesizdi. Burada olduğuna göre dediğimi yapmıştı. Güvenini kazanmıştı. Bakışlarım ona değdiği an göğüs kafesimde beliren deniz esintisine şu an ihtiyacım yoktu.

Bana ateş lazımdı. O yüzden bakışlarımı hızla ondan kaçırıp içimdeki ateşi fitilleyecek kişiye, Kenan Kralşan'a odaklandım.

Kenan bakışlarını usulca bana çevirdi. Önce şaşırdı. İfadesinden belli oluyordu. Hiçbir zaman kendi isteğimle yanına gelmemiştim çünkü. Bu ilkti. Birkaç saniye sürdü bu şaşkınlığı. Sonra dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Ahuzar," dedi salak bir mutlulukla. "Bu ziyaretini neye borçluyuz?"

Dişlerimi bütün gücümle sıktım. Dudaklarımın içini ısırdığımı ise ağzıma dolan kanımın tadıyla hissettim. Kenan'ı gebertmemek için direnirken bir diğer savaşım ise yanındaki adama bakmamaya çalışmaktı ama heybetli duruşu tüm odayı doldurmuşken bu çok zordu. Bakışlarının dikkatle bana odaklandığını fark ediyordum ama verdiğim savaşı kazandım. Sinirim galip geldi. Öfkeli adımlarla Kenan'a ilerleyip elimdeki kâğıdı gövdesine yapıştırdım.

"Bu ne?" derken sesim cinnete oldukça yakındı.

Göğsüne yapıştırdığım kâğıdı kavradı. Şaşkın değildi bakışları. Sinirimin sebebini merak ediyordu. "Bakalım, seni böyle güzel sinirlendirmek için yine ne yapmışız?" derken de sakinliği oldukça sinir bozucuydu. Kâğıdın üzerinde gezindi bakışları. Olayı anladığında ise göz devirdi. Evet! Sadece göz devirdi. "Salaklar," diye homurdanarak kendi masasına ilerledi. Kâğıdı aynı sakinlikle masanın üzerine bıraktı. "Bu zamanda eve mektup göndermek de ne demek? E-posta ile bildirmeliydiler." Bakışları bana döndü. "Rahatsızlık verildiği için kusura bakma. Kendileriyle görüşeceğim." Şeytani bir gülüş belirdi dudaklarında. Viski bardağını bana doğru kaldırdı. "Bu konuları kafana takma. Hadi, bana ilk kez gelişini kutlayalım." Bu sözleriyle sinirim beynimde son noktaya vurdu.

Dediğini yaptım. Kutladım. Ona doğru ilerleyip elindeki viski bardağını kavradığım gibi duvara savurdum.

Belli belirsiz bir şaşkınlık geçti bakışlarından. Buna fırsat vermeden, onu daha büyük bir şaşkınlığa sürükleyecek bir şey yaptım. Ülkenin en büyük mafya babasının boğazını tek elimle sıkıp bir adım gerilettim. "Seni gebertirim!" diye soluduğumda kulağıma gelen sesim bana bile yabancıydı. "Bana yaptığın hiçbir şey umurumda değil ama kardeşime yaklaştığın an sana yemin ederim, seni gebertirim!"

Kenan birkaç saniye için bocaladı.

Onun bir kaşı hafifçe seğirdi.

Fiko ise, "Abi!" diyerek ileri atıldı.

Kenan tek elini ona doğru kaldırdığında durdu. Bir elim boğazını sıkıyordu ama müdahale edilmesine izin vermedi. Bakışları bana döndü. Boğazını sıkmamı pek umursuyor gibi değildi. Elini usulca bileğime sardı. Parmakları nabzımı okşarken sırıttı psikopat. Bakışlarını benden çekmeden, "Bizi yalnız bırakın," diye mırıldandı.

"Sana ne dedim? Kardeşime yaklaştığın an seni geberteceğimi söyledim mi yoksa söylemedim mi? Hangi hakla bunu yaparsın? Ne cüretle o pis paranı bize bulaştırırsın?"

Kimse odadan çıkmamıştı. Fiko tedirginlikle bizi izlerken onun bakışları ise bana kilitlenmiş durumdaydı. Farkındaydım ama bakmadım. Gebertmem gereken bir Kralşan vardı. Zevkle gülerken parmakları bileğimi okşamaya devam etti. "Lütfen devam et," dedi keyifle. "Elinde ölmeye ihtiyacım var, Ahuzar."

Bedenini tüm gücümle geri ittim. Tenine dokunmak istemiyordum. Adamı boğuyordum ama o hâlâ sözleriyle beni taciz etme derdindeydi. Bir adım gerilerken hâlâ sırıtıyordu. Şeytani bir kahkaha attığında ise kanım donmuştu. "Uf!" dedi dudaklarını dişleyerek. "Bunu bir ara yeniden tekrarlamalıyız. Oldukça ateşli."

Cidden kusacaktım. Öfkeli bakışıma iğrenme de eklendi. "Kes!" diye yükseldim. "Sapkınlıklarını duymak istemiyorum! Yüzünü görmek istemiyorum! Artık hayatımdan siktir olup gitmen dışında hiçbir şey istemiyorum!"

Hâlâ gülüyordu. "Zor," dedi keyifle. "Bizim hayatlarımız artık bir bütün oldu, Ahuzar. İstesek de kopamayız."

Sesinde bariz bir alay vardı. Bu da sinirimi kamçılamak için yeterliydi. Masasının üzerine ilerleyip viski şişesini kavradım. Onu da şiddetle duvara fırlattım. Şişe paramparça olup, odanın her yerine yayılırken o derin bir nefes verdi. "Kredi kartı borçların da ödendi," dedi umursamazca. "Sol köşede de bir viski şişesi var. Onu da kırabilirsin." Rahatça ilerleyip koltuğuna kuruldu. Aynı saniyelerde bakışları hâlâ odada olan ona ve Fiko'ya takıldı. İfadesi ciddileşti. "Size çıkın demedim mi lan?"

Öfkeli bakışlarımı ona çevirdim. Bakışları Kenan'da değil, bendeydi. İlk defa bir duygusunu net bir şekilde gözlerinde yakalamıştım. *Merak.* Bir şey daha vardı ama bunu anlayamayacak kadar öfkeyle doluydum.

Fiko bakışlarıyla beni işaret ederek, "Abi..." dedi. Muhtemelen patronunu gerçekten öldürmemden korkuyordu. Keşke imkânı olsaydı be Fiko!

Umursamadı Kenan. "Çıkın," derken sesi karanlık, kötülük dolu bir mafya babası gibi çıkmıştı.

Fiko ve o odadan çıkarken ben hâlâ duyduğum şeyin şokundaydım. *Kredi kartı borçların da ödendi derken?*

Kapı kapandı. Kenan ise yeniden sırıttı. "Hiç öyle bakma," dedi koltuğunda gerinerek. "Senin borç içinde gezmen, beni tahmin ettiğinden daha fazla hırpalar."

Bu rahatlığına hayretle baktım. Öfkeyle saçlarımı savurdum ve aynı sert adımlarla ilerleyip viski şişesini kavradım. Dediğini yaptım. Aynı hışımla yere savurdum. Durmadım. Bir saksıyı kaptığım gibi camlarla kaplı dolaba savurdum. Camların kırılarak etrafa yayılmasını yine büyük bir zevkle izliyordu. Doğru ya, bu çırpınışlarım ona daima zevk verirdi. O yüzden daha fazla devam etmedim.

Yere düşen cam parçalarından birine uzandım. Sıkıca kavrayıp ona doğru ilerledim. Aynı hızla camı şahdamarına yasladığımda yine öylece beni izliyordu. Başı usulca geriye düşerken birkaç saniye için bocaladı. Sonra yeniden alayla kıvrıldı dudakları.

"Ne o?" dedi. "Beni öldürecek misin?"

Cevap vermedim. Burnumdan soluyarak bakmaya devam ettim.

Güldü.

"Bir karıncayı bile incitemeyen yüce gönüllü, fedakâr bir abla için ne kadar da büyük eylemler bunlar."

Haklıydı. İncitemezdim. Şu an bile camı onun boynuna bastırmak yerine kendi elimin içinde sıkıyor, kanatıyor ve kendi canımı yakıyordum. Ben yapamazdım belki ama başka birine onu yok ettirebilirdim. Bunu kesinlikle yapabilirdim. "Yapacağım," dedim nefretle. "Seni bir gün öldüreceğim. Hem de bunu sana elimi dahi sürmeden yapacağım. Sana yemin ederim, bunu yapacağım!"

Psikopat gülüşü tüm yüzüne yayıldı. "Sabırsızlıkla bekliyorum," dedi.

Daha fazla tahammül edemedim. Geri çekildim. "Kardeşimden uzak dur. Seni son kez uyarıyorum," derken öfkeli sesim her şeyi ateşe verebilirdi. "Hiçbir Kralşan ona yaklaşamaz. Buna izin vermem. Pis paranı ve yardımlarını da kendine sakla. Sadakana ihtiyacım yok!" Cevap vermesini beklemeden, arkamı dönüp kapıya doğru ilerledim. Elimdeki camı yana savururken sağ elimin içine kısa bir bakış attım. Kesilmişti. Umursamadan kapıyı açtım ve kendimi odadan dışarı attım. Öfkeli adımlarla geçtiğim

yolu yine aynı öfkeyle adımlayarak geri dönüyordum ama bu sefer geride bıraktığım bir iz vardı.

Elimden damlayan kan, geçtiğim her noktaya bir işaret bırakıyordu. Ama öfke ve tahammülsüzlük öyle bir noktadaydı ki acıyı hissetmiyordum. Otoparka inip, kendi arabamı ararken beynim durmuş durumdaydı. Sinirden arabayı nereye park ettiğimi unutmuştum. Çaresizlikle etrafıma bakındım. Yumruklarımı sıktığımda kanayan avucuma dolan acıyla inleyerek durmak zorunda kaldım. Bakışlarımı elime çevirdiğimde yaranın beklediğimden daha derin oluşuyla yüzleştim.

"Siksinler seni Kralşan!" diye soludum. "Adi piç!"

Ağzım bozuk değildi. Hatta hiçbir arkadaşımın bu zamana kadar benden sesli bir şekilde küfür duymadığının garantisini verebilirdim ama bu adama sövmemek imkânsızdı.

"Katılıyorum," diyen sesle irkilerek bakışlarımı sağıma, sesin geldiği yöne çevirdim. Bakmasam dahi bu sesin kime ait olduğunu bilirdim ama reflekslere ezber işlemiyordu.

Oradaydı. Birkaç adım ötemdeki kalın kolona omzunu yaslamıştı. Dudaklarında bitmeye yaklaşmış bir sigara varken bütün heybetiyle karşımda dikiliyordu.

Şaşırdım. Beklemiyordum. Ama asıl şaşkınlığım içimde beliren his yüzündendi. Onu ne zaman görsem göğüs kafesimi kaplayan deniz ferahlığı içimde yeniden belirdi. İçimdeki ateşin söndüğünü hissediyordum. Bakışlarımız keşişti. Bu sefer kısa bir an değildi. Uzun sayılabilecek bir süre gözlerime kilitlendi. Sonra kan damlayan elime baktı. Son bir nefes çekerken dikleşti ve sigarasını yanındaki kolona bastırarak söndürdü.

Öfkeli bir nefes daha verdim. Konuşmak için can atmama rağmen onun kim olduğunu açık etmemek adına tanımıyormuş gibi yapmaya devam etmem gerekiyordu. Yani en azından filmlerde öyle olurdu. İleriye doğru bir adım atıp tanımıyormuş gibi yanından geçeceğim sırada, bileğimde hissettiğim elleriyle adımlarım olduğu yere çakıldı. Kanayan elimin bileğini tutuyor, aramızdan yere kan damlıyordu. Bakışlarımızı aynı anda birbirimize çevirdik. Yine uzun sayılabilecek bir süreydi. Bakışlarında artık aynı ifadesizlik yoktu. Elle tutulur bir merak vardı.

Ve bu zamana kadar ondan duyduğum en uzun, en umutlu cümle nihayet dudaklarından döküldü. Kısıkken bile kalın ve tok çıkan bir sesle, "Ahu Soykamer," dedi. "İşte şimdi ilgimi çektin. Anlatacaklarını dinlemek için sabırsızlanıyorum."

5. BÖLÜM

"Erdemle tutuşan bir sevgi,
Tutuşturur hep başka bir sevgiyi,
Yeter ki dışa vursun alevi..."
- Dante Alighieri

Güldeste önündeki kapıya üç kere vurup kollarını yeniden kucağındaki kitaplara sardı. Bir öne, bir arkaya doğru sallanırken Ayşe ninenin kapıya gelmesini sabırla bekledi. Bu yaklaşık beş dakika sürebilirdi çünkü Ayşe nine oldukça yavaştı. Ağrıyan bacakları ve evin içindeki merdivenler kendisine pek destek olmuyordu. Yanaklarına hava doldurup sıkıntıyla üfledi. O okuldayken kardeşine Ayşe nine bakıyordu.

"Kesin yine Timur'u uyutup televizyonun başında uyuyakaldı," diyen sesle irkilerek arkasını döndü.

Ayşe ninenin tek torunu olan Âdem'di gelen. Annesiyle babası ayrılmıştı Âdem'in. Annesi bir başkasıyla evlenerek Isparta'ya gitmişti. Ayşe ninenin oğlu olan babası ise çalışmak için Batum'daydı. Âdem'e kol kanat geren babaannesi olmuştu. Sarı saçlı, mavi gözlü, beyaz tenli bir gençti. Kaşları bile sarıydı. Bazen kaşları güneşte öyle parlıyordu ki Güldeste kendi kendine kaşları mı döküldü diye düşünmeden edemiyordu. Güldeste'den iki yaş büyüktü. Liseyi geçen yıl bitirmişti. Lakin çok da başarılı olduğu söylenemezdi. Bulduğu her işte çalışıyor, çay toplamaya gidiyor, yaylalara çıkan servisleri sürerek para kazanıyordu. Güler yüzlüydü ama Güldeste anlamsızca hep utanıyordu ondan.

Yine utandı. Bakışları mavi gözlere değdiği an gülümsemeye çalıştı. "Âdem..." dedi belli belirsiz. "Beni korkuttun."

Derin bir nefes verdi Âdem. Sıkıntılı bir nefesti ama Güldeste anlamadı. "Sen de hep korkaysun be Güldeste," derken babaannesini taklit ediyordu. Güldeste'nin yanından geçip cebinden anahtarı çıkardı.

"Çünkü hep sessizce geliyorsun," diye homurdandı Güldeste.

Kapıyı açmıştı Âdem. Gülümseyerek, "Ben sesliyim," dedi. "Sen duymuyorsun demek ki." Elini ileri doğru uzattı. "Geç."

İçeri girdi Güldeste. Ayakkabılarını çıkarırken, "Çaydan mı geliyorsun?" diye sordu.

Âdem ayakkabılarını çıkarmış, ince montunu askılığa asıyordu. Onaylamayan bir mırıltı çıkardı.

"Kasım amca rahatsızlanmış. Çay ocağına bakmamı istedi. Oradaydım."

"Yine boş iş yani," diye homurdandı Güldeste. Çantasını kapının yanına bırakırken elindeki kitapları da çantasının içine yerleştirmek için yere eğilmişti. Kitapları yere bırakıp çantasını açtı. Aynı saniyelerde Âdem de eğilmiş, kenara bıraktığı kitaplardan birini almıştı.

Elindeki kitabı küçümser bir şekilde sağa sola sallayarak, "Bu mu dolu iş?" dedi. Güldeste elinden almak için ileri uzandığında hızla yerden ayaklandı. "Neymiş adı?" Gördüğü şeyi yazıldığı gibi okumayı tercih etti. "Emili Boronte, Uğultulu Tepeler." Keyifle güldü. "Yine mi aşk kitabı, Cüldeste?"

Kızaran yanaklarına rağmen ayağa kalkıp Âdem'e doğru ilerledi.

"Sana ne, ya! Ver kitabımı."

Âdem kitabı daha da yukarı kaldırdı. "Az oku az," dedi aynı keyifli hâliyle. "Erkekler çok şey bilen zeki kızları sevmez."

"Salaklığınızı yüzünüze vurmayalım diyedir," derken havada sallanan kitaba doğru hopladı Güldeste. Yakaladı da. Ama aynı saniyelerde fark ettiği bir detay vardı. Ona oldukça yakından bakan mavi gözler ve sarı kaşlar... Yanaklarına aynı saniyelerde fırlayan kanla beraber kitabı alıp iki adım geri çekildi. Ters bir bakış atmaya çalıştı ama bu yüzdeki tatlı tebessümü bilen Âdem bu bakışı asla umursamamıştı.

"Allah'tan ben öyle biri değilim," dedi keyifle. "En büyük hobim okumaktır, bilirsin."

Kitabı çantasına sıkıştırırken birbirine dolaşan ellerini gizlemek için mücadele veriyordu Güldeste. "Aynen," dedi sert çıkarmaya çalıştığı tatlı sesiyle. "En son ikinci sınıfta Cin Ali okuduğuna eminim."

"Beş," dedi Âdem harfleri uzatarak. "İftira atma, lütfen. En son beşinci sınıfta Ayşegül Tatilde'yi okumuştum. Ne kitaptı be! Hâlâ unutamam."

Küçümser bir bakışla gülerken çantasının önünden ayaklandı Güldeste. "Aman, ne büyük meziyet," diyerek merdivenlere doğru ilerledi.

Güldü Âdem. "Yalnız bu ben bilgiliyim, geri kalan hepiniz cahilsiniz bakışları atman hiç hoş değil, Güldeste. Kibir iyi bir şey değildir." Merdivenlere doğru bir adım atan Güldeste'den önce davranıp önüne geçti. "Okuduğun kitaplarda bunları öğretmiyorlar mı?"

Güldeste güldü lakin cevap vermedi. Kızaran yanaklarını gizlemek için bakışlarını önüne eğdi. Merdivenin ucundaki büyük salona ulaştıklarında ise görüntü şaşırtmamıştı. Ayşe nine elinde kumandayla uyukluyor, bir buçuk yaşındaki minik Timur ise salonun ortasına oturmuş, büyük bir ilgiyle televizyona bakıyordu.

Yine bir Kadir İnanır filmi oynuyordu. Ayşe ninenin değişmeyen tek takıntısı buydu. Kadir İnanır. Kendisine kocacuğum, derdi. Kadir İnanır duysa o bile inanmazdı ama Ayşe nine inanıyordu buna. Hem de yürekten. "Ula babaanne," diyerek ninesine ilerledi Âdem.

Aynı saniyelerde ekrandaki Kadir İnanır elindeki beylik tabancasıyla birine sıktı. Minik Timur parmaklarını ekrana doğru kaldırdı. "Dıkşın," dedi. "Dıkşın."

Kapının vurulması ve bütün konuşma seslerine uyanmayan Ayşe nine, Timur'un sesiyle irkilerek toparlandı. "Ula, noli?" derken önüne düşen beyaz yazmasını geri itelemeye çalışıyordu. "Nerede kocacuğum?"

Güldeste gülerken Âdem başını iki yana salladı. "Mezarda," dedi rahmetli dedesini hatırlatmak adına.

Ayşe nine Âdem'e saydırarak, yerinden ayaklanmaya çalışırken Güldeste kardeşine ilerlemişti. "Timur," dedi kocaman bir gülümsemeyle. "Ben geldim."

Timur'un bakışları ekrandan ablasına döndü. Yüzünde beliren gülümseme devasaydı. Tombul yanakları ışıldadı. Yan dönüp, emekleyerek ablasına ilerledi. Sonra kendini toparlayıp ayaklandı. Paytak adımlarının hedefi yine ablasıydı. Ama kollarını ablasına dolamadan hemen önce söylediği tek bir kelime Güldeste'nin dudaklarındaki gülüşün solmasına neden oldu. Ayşe nine ve Âdem'in bakışları da onlara dönmüştü.

"Annem!" dedi Timur ablasına sarılmadan hemen önce.

Kalbine ve boğazına oturan yumruyla öylece kaldı Güldeste. Daha önce hiç böyle bir şey söylememişti. Kollarını usulca boynuna sarılmış kardeşine dolarken televizyondan yükselen bir ses yüzünden o yöne çevirdi bakışlarını.

Televizyondaki küçük çocuk, genç bir kadının boynuna sarılarak aynı şeyi söylüyordu.

Konuşamadı Güldeste. Yutkunmaktan başka bir şey yapamadı. Timur boynundan geri çekildiğinde ise gülüşünü en derinlerde zorla buldu. Minik parmaklarını ablasının yanaklarına yasladı Timur. "Annem," diye mırıldandı yeniden. Gördüğü tek anne buradaydı. Minik avuçlarının içinde.

Güldeste kelimeleri yine bulamadı. Öylece bakmak dışında bir şey yapamadı. Kardeşi yeni bir kelime daha öğreniyor, öğrendiği her şeyi ise başka bir şeyle tamamlamaya çalışıyordu. Abla demeyi çok önce öğrenmişti ama anne kelimesini Güldeste asla söylememişti. Ne diyeceğini, ayrımını nasıl öğreteceğini, nasıl açıklayacağını bilemedi. Büyüyünce annesinin nerede olduğunu sorar diye düşünmüştü daha çok. Yapacağı açıklama için zihninde defalarca prova yapmıştı.

"Bazı insanların erkenden cennete gitmesi gerekir. Annemiz de orada. Bizi izliyor ama. Merak etme," diyecekti.

Şimdi ne diyecekti?

Ayşe nine, "Ula, koca uğlan!" diyerek ileri atıldı. "Hemen de kaptun mi oni sen?" Âdem'e döndü. "Senden zeki. Sen bu yaşta altuna sağulup kalkaydun anca."[1]

En kınayıcı bakışını attı Âdem. Ayıp oluyordu. Güldeste'ye odaklanmayı tercih etti. Elini Timur'un saçlarına daldırıp hızla karıştırdı. "Abla o, oğlum," dedi. "Abla."

Kelimelerini zorla, en derinlerde buldu Güldeste. Yanağındaki minik elleri kavrayıp avuçlarının arasına aldı. Timur'un kafasının karıştığını fark edince, zorlanarak da olsa dudaklarına her zamanki tebessümünü yerleştirdi. Ben annen değilim, diyemedi. Annemiz gitti, diyemedi. Erkendi. Onun anlayabileceğinden daha ağır bir gerçekti.

"Olsun," demeyi tercih etti. "Abla da anne yarısıdır. Ablası da olurum annesi de."

Başka bir şey söyleyemedi. Kardeşini kucaklayıp merdivenlere doğru ilerledi. "Yarın görüşürüz. Sağ ol Ayşe nine," derken yüzünü kardeşinin koluna saklamaya çalışıyordu.

"Karni toktur," diye bağırdı Ayşe nine.

Sanki kadın görecekmiş gibi başını aşağı yukarı salladı. Merdivenlerden indirmeye çalıştığı kardeşi ağırdı. Zorlandığını ve dolan gözlerini belli etmemek adına dişlerini dudağına geçirdi. Ama Timur aniden kucağından çekildiğinde

[1](Altına işeyip kalkıyordun.)

bocaladı. Yanında beliren Âdem Timur'u tek hamlede kucağına almış, merdivenleri inmeye başlamıştı.

"Ben taşırdım..."

Mırıltısı, derin bir sessizlik olmasa duyulacak gibi değildi.

Âdem çoktan en alt basamağa ulaşmıştı. "Kitaplarda böyle güçlü erkekleri bulamazsın," dedi keyifli bir sesle. "Onlar senin bu koca kardeşini böyle taşıyamaz. Haberin olsun."

Dolan gözleriyle ve boğazındaki yumruyla gülmesi zordu Güldeste'nin. Hızla kapının yanına ilerleyip çantasını aldı ve aynı hızla sırtına geçirdi. Sabah okula geç kaldığı için Timur'a ayakkabılarını giydirmekle uğraşmadan, kucaklayarak Ayşe nineye getirmişti. Mecbur yeniden kucaklayacaktı. Ama o bunu düşünürken Âdem çoktan ninesinin ona küçük gelen kara lastiklerini ayağına geçirmiş, tek kolunda Timur'u tutarken kapıyı açıyordu. Kapıyı tutup dışarı çıkması için Güldeste'yi bekledi. "Karular önden buyursun," dedi.

İstemsizce güldü Güldeste.

"Çok kibarsın, Âdem. Sağ ol."

Sessiz kaldı Âdem. Hemen yan eve doğru ilerlediler. Aynı sessizlikle aradaki on adımı aşıp evin önüne geldiklerinde Güldeste elini cebine atıp anahtarı aramaya başladı.

"Evde mi o?" diyen Âdem'in sesi ilk defa sertti.

Cebindeki anahtarı en nihayetinde bulmuştu Güldeste. İnsanlar evinin anahtarına dokunurken rahatlardı belki. Ama o her defasında kızgın bir maşaya dokunuyormuş gibi irkiliyordu. "Evdedir," diye mırıldanırken Âdem'e bakmıyordu. Sessizce kapıyı açtı.

"Biraz daha bizde kalabilirdiniz," dedi Âdem. "Hemen gelmene gerek yoktu. Akşam gidecek ne de olsa. O zaman gelirdiniz."

Evet, babası akşam içmeye gidecekti. Sanki gündüz az içiyormuş gibi. Önceden de içerdi Kadir Tönge ama ara ara içerdi. Eşini, Şehrazat'ı kaybettikten sonra içinde kalan son aydınlığı da onunla beraber kara toprağa gömmüş gibiydi. Artık arası yoktu. İçki onun için sudan farksızdı. Güldeste'ye bir zararı yoktu. Ona kıyamazdı. Ama Timur için aynı şey geçerli değildi. Kendi evladını eşinin katili olarak gören Kadir Tönge, yine kendi evladına derin bir nefret besliyordu.

Ona göre her şeyin sorumlusu o bebekti. O olmasaydı Şehrazat ölmeyecekti. O zaman bu karanlıktan çıkmak için bir şansı olacaktı. Şimdi zifiri karanlıktan başka bir şey göremiyor, kafasını içki şişelerinden kaldıramıyordu.

Güldeste'nin elinden gelen tek şey kardeşini ondan korumaktı. Annesine söz vermişti.

Kolları kardeşine uzanırken, "Gerek yok," diye mırıldandı. "Ödevlerim var. Yemek de yapmam lazım."

Ses etmeden Timur'u ablasının kucağına bıraktı. Ona sırıtarak bakan bu tombalak miniğe tepkisiz kalamadı ve yanağından minik bir makas aldı.

"Ablayı üzme, anlaştık mı?"

Kollarını kardeşine daha sıkı dolayan Güldeste, "O beni üzmez," dedi. "Teşekkürler."

Gülümserken başını salladı Âdem. Kapı usulca yüzüne kapandı. Ela gözlere, kumral uzun saçlara sahip gül gibi nahif çehre kaybolduğunda derin bir nefes verdi. Bir elini tahta kapıya yaslayıp birkaç dakika bekledi. İçi yanıyordu ama ses etmedi. İçeride kalan cana, canıgönülden dua etmekten başka bir şey yapamadı.

Kapının arkasındaki Güldeste ise sırtını kapıya yaslayıp kucağındaki kardeşine daha sıkı sarıldı. Ayşe ninenin evi aydınlıktı. Eşyaları eski lakin ışıl ışıldı. Kendi evi ise karanlık ve basıktı. Yukarıdan bir şeylerin kırılma sesi geldiğinde derin bir soluk verdi. Timur duyduğu seslerle hemen iki elini kulaklarına kapatırken, Güldeste yanan genzini yutkunarak gizlemeye çalıştı.

Bakışlarını kucağındaki kardeşine çevirdi. Ellerini kulaklarından çekti. Gülümserken, "Şimdi ne oyunu oynuyoruz, ablacığım?" diye sordu.

Timur ellerini dudaklarına kapadı. Bu, öğrendiği ilk oyundu. "Tıp," dedi.

"Aynen öyle," diyerek onayladı Güldeste. "Sessiz oluyoruz. Ben diyene kadar konuşmuyoruz, tamam mı?"

Çünkü Kadir Tönge'nin duymaya en tahammül edemediği ses oğlunun sesiydi. Güldeste'nin ise kardeşine öğrettiği ilk oyun buydu. Tıp. Sessizlik.

Timur sessizce başını aşağı yukarı salladı.

Kardeşinin alnına derin bir öpücük bıraktı Güldeste. Merdivenlere ilerledi. Her bir adımda babasının çalışma odasından gelen kırılma ve bağırma sesleri artıyordu. Parmak ucunda sessizce ilerlerken Timur'u bu sesten uzaklaştırmak için bir elini kulağına kapadı ve her zamanki sessiz ninnisini mırıldandı:

"Nana, çkimda komoxti nana. Meveşi lazuri tkvala. Mibiri nani nana..."

Hızla babasına en uzak köşedeki odasına girip kapıyı kapadı. Kadir Tönge bütün çalışma odasını dağıtıp, Şehrazat'ın fotoğrafının karşısında içerken kardeşiyle oynadı. Hiçbir sesi duymasın diye şarkılar, ninniler söyledi. Ağladığında

babası sesini duymasın diye hemen susturdu. Yeniden içmek için evden çıktığında ise her zamanki gibi onun dağıttığı yerleri topladı.

Hem de yarın akşam yeniden dağılacağını bilerek.

"Ahu Soykamer," dediği an içimde devasa bir kuş sürüsü kanat çırptı. "İşte şimdi ilgimi çektin. Anlatacaklarını dinlemek için sabırsızlanıyorum." Bunu dediğinde ise kuşların kanat çırpmaları yüzünden oluşan tozun ve toprağın içinde kaldım. Bunlar umudun kuşlarıydı. Beyaz ve parlak.

Kulaklarım uğulduyordu. Şaka değildi. Gerçek anlamda kulaklarım uğulduyordu. Az önceki sinirimden mi, avucumun içindeki yaradan mı yoksa söylediklerinden mi kaynaklıydı, bilmiyordum ama kısa bir süre için beynimi ağır bir uğultu sarıp sarmalamıştı. Felç geçiriyor olabilirdim. İnme inmesi de muhtemeldi. Gözlerine bakarken göğüs kafesime hızla vuran şeyin varlığının başka açıklaması olamazdı.

Yoksa bu zamana kadar söylediği en umut dolu cümleye, "Ne?" diye boş bir cevap vermem imkânsızdı.

Kesinlikle felç geçiriyordum.

Bakışlarını kaçırmıyordu. Merak dolu gözleri yüzümde gezinirken yanaklarımın karıncalandığını hissediyordum. Böyle dik ve dikkatli bakması hoş değildi. Ne yapacağımı kestirememe neden oluyordu. Ayrıca hangi tıraş losyonunu kullanıyorsa üzerindeki diğer ferah kokuyla birleşince çarpıcı bir hâl almıştı. Ama bu güzel kokuların arasından yayılan keskin sigara kokusundan hoşlanmamıştım.

"Seni dinlememi istemiyor muydun?" diye mırıldandı. "Gidelim."

Bocaladım. Evet, beni dinlemesini istemiştim. Ama bu kadar hızlı bir sonuç beklemiyordum. Beni hiç dinlemeyeceğini, benim de ona gizlice yardım edeceğimi falan sanıyordum. Kafamda böyle kurmuştum en azından. Son bir haftadır hayatımda büyük bir mucizeden ibaretti. Bu an da buna dahildi. Ve ben, bedbaht bir hayat yaşamış biri olarak mucizelere nasıl bir tepki verilmesi gerektiğini bilmiyordum. Beni dinleyecekti. Bunun için çaresizce peşinden koştuktan sonra şu an kilitlenip kalmam akıl işi değildi.

Yoksa bu zamana kadar söylediği en umut dolu cümleye yeniden, "Nasıl yani?" diye boş bir cevap vermem de imkânsızdı.

Şaşkınlığımı oldukça makul karşıladı. "Kelime haznenin bu kadar dar olduğunu sanmıyorum." Ben de sanmıyordum. Her şeyi unutan fevkalade

beynim, konuşmayı da unutmuş gibiydi. Kavradığı bileğimi usulca çekti. "Biri gelmeden ilerle," dedi.

Abartı değil. Şaka değil. Gerçekten şaşkındım. "Nereye?" diye sordum.

Etrafına bakındı. "Arabana," dedi.

Neredeydi ki arabam? Ben de az önce onu arıyordum. Daha da şaşırdım. Şu an sorulacak en saçma soruyu sormam da bu yüzdendi.

"Sen benim arabam olduğunu nereden biliyorsun?"

Cevap vermedi. Bir eli nazikçe dirseğimden kavramışken bedeninin sağ tarafına yaslı gövdemi kendisiyle beraber ilerletti. Beş adım ileride minik, beyaz arabamı gördüğümde ise şaşkınlığım daha da arttı. Beynim Kenan sapkını yüzünden gerçekten uyuşmuştu. Yoksa bu kadar mal bir insan değildim. Tüm bu sinirin üzerine asla yüzüme bakmayan, benimle konuşmayan, deli olduğumu düşünen adam kolumdan tutup, konuşacağımızı söyleyince uyuşma seviyesi son noktaya vurmuştu.

Bence gayet haklıydım.

Uyuşan beynim hafiften kendine gelirken bakışlarım tedirginlikle etrafta gezindi. Gizli görevde olan oydu ama elini kolunu sallayarak ortalıkta gezen yine aynı şekilde oydu. Onun yerine benim içimde büyük bir endişe kabardı. "Biri görecek," dedim şaşkın bir panikle. "Ne yapıyorsun? Dur!"

"Hızlı olursan görmez," derken oldukça sakindi. Beni sürücü tarafına değil de yan koltuğa ilerletip kapıyı açtı. Alık gibi yüzüne bakakalmışken kaşlarıyla arabanın içini işaret etti.

Bin.

Başımı iki sana sallarken bakışlarım hâlâ etraftaydı. "Burada beni tanırlar," dedim.

Bunun farkında olduğunu belirten bir ifade belirdi yüzünde. "Farkındayım," dedi.

Paniğim sürüyordu. Ama mantığımın ucunu en sonunda kavrayabilmiştim. "Yanımda seni görürlerse tehlikeye girersin!" dedim.

"O benim bileceğim iş. Seni hiç alakadar etmez," diyen sesi, yine üzerine hiçbir kelime kabul etmeyecek türdendi.

Ne demek etmezdi? Ederdi! "Adres ver bana," dedim hızla. "Bir buluşma noktası söyle, oraya geleyim. Merak ettiğin her şeyi anlatırım."

Sıkılmış bir ifade belirdi yüzünde. Bu, onda yakaladığım üçüncü duygu kırıntısıydı. Merak, ilgi ve bıkkınlık. Garip bir üçlemeydi ama benim

için vereceği her türlü tepki nimetti. Soğuk ve ruhsuz bakışları kırıcıydı. Hakkım olmadığı hâlde anlamsızca kırılıyordum. Saçmaydı.

Oldukça net davrandı. "Çok konuşuyorsun, Ahu," derken beni arabanın içine iteleyip koltuğa oturttu. Evet. Tam olarak bu yaşandı. *Kendi arabamın içine itildim.*

Boş boş göz kırpıştırırken, nedenini bilmediğim bir şekilde itiraz etmeden arabaya binmiştim. Kendi arabamda yan koltuğa oturdum. *Benim adım Ahu değil, Ahuzar,* diyemedim. Aynı şaşkın ve boş bakışlarla önüme bakarken kapıyı suratıma kapadı. Boğuk ve basık bir otoparktı. Üzerimdeki şaşkınlık panikle karıştıkça göğüs kafesim sıkışıyordu. Bakışlarım ön camdan hızla etrafta gezindi. Sürücü kapısını açıp arabaya bindiğinde, panik dolu bakışlarımın hedefi kendisiydi.

"Burada olmaz!" dedim aynı korkuyla. "Yakalanırsın diyorum. Neden anlamıyorsun? Kırk tane kamera var etrafta!"

Umursamadı bile. Sığamadığı arabaya kendini yerleştirmekle meşguldü. Haklıydı. Arabam minik bir *Fiat*'tı. Dev cüssesi iki büklüm olmuştu. Benim en öne kadar çektiğim koltuk ayarını şiddetli bir sesle geri iteledi. Koltuğumu kırmış da olabilirdi.

Kusura bakılmasın ama adam arabamı kırıyordu. Yükselmeden edemedim. Mülküme zarar veriliyordu. "Ne yapıyorsun? Koltuğu kırdın!" diye bağırdım.

Kırmasına rağmen sığamadı. İki büklüm kaldı. Normalde gülerdim ama panikten elim ayağım titriyordu. Elimi yüzüme kapatıp tanınmamak için saçlarımı yüzüme dökmeye çalıştım. Fuhuş baskınında yakalanıp, karakoldan tam olarak bu şekilde çıkan elemanlara fazla gülmüştüm. Gülmemeliydim. Bir bildikleri vardı demek ki.

"Sen de düzgün bir araba alsaydın!" Hafif de olsa yükselmişti. "Bu ne böyle?" Direksiyona yapışmıştı. Sorun arabamda değil, dev gibi olan ondaydı. Ben can derdindeyken o yapışmak zorunda kaldığı direksiyonu kavradı. Arabayı çalıştırıp vitesi ileri attı. "Barbo'nun takoza şükredeceğim hiç aklıma gelmezdi," diye homurdanmaya devam etti.

Barbo'nun kim olduğunu bilmiyordum. Şu an bir önemi de yoktu. Otoparkın içinde hızla ilerlerken daha büyük meselelerimiz vardı. "Ne biçim gizli görevdesin sen?" diye en sonunda patladım. Otoparkın karanlık kısmından çıkıp, ışıklı kısmına doğru ilerlerken söylenmeme engel olamıyordum çünkü gerçekten yakalanabilirdi. Ben burada *son umudum* diye

kendi kendime kırk tane edebi akım denemişken kendisinin bu pervasızlığı akıl alır gibi değildi. "Yakalanacağız diyorum! Her taraf kamera dolu!"

Hâlâ sakindi.

"Hiçbiri çalışmıyor."

Olabilirdi ama ihtimaller vardı.

"Ya biri görürse? Daha yeni başladın işe. Hemen riske atamazsın! Kenan seni yanımda görürse anında kafana sı-"

Gerisi gelmedi. "Ciddi anlamda çok konuşuyorsun," diye ağzının içinde mırıldanırken, bir elini başıma atıp, oldukça kibar bir şekilde başımı aşağıya doğru eğmem için iteledi. Gerçekten kibardı zira eli baskı yapmadan bile ağırdı. "Sus da saklan şuraya."

Söylediği en mantıklı şeydi. Uymaktan başka bir seçeneğim yoktu. İki elimi birden başımın etrafına sarıp kendimi aşağıya doğru kaydırdım. Ama sığmak bir hayli zordu. Avucumun içindeki yara sızladığında ise minik bir inlemeyle yaralı elimi başımdan geri çekmek zorunda kaldım. Bu lanet olası arabayı bu kadar küçük almak zorunda mıydım cidden? Şu an bir hayli pişmandım bu seçimden.

Karanlıktan sıyrılıp otoparktan çıkmıştık. Öne doğru eğilmiş bir şekilde arabayı sürmeye çalışırken bakışları göz ucuyla bana değdi. Kısa bir andı ama her zamanki gibi mideme anlamsız bir taş oturmuştu. "Sana inanamıyorum," diye mırıldandım dişlerimin arasından. "Gizli görevde olduğuna emin misin sen?"

"Benim hiç öyle bir iddiam olmadı. Bu senin iddian."

Sıkıştığım yerde ellerimi çaresizce öne doğru açtım. "O zaman şu an ne yapıyoruz?" dedim. Sessiz kaldı. "Sana soruyorum!"

Derin bir nefes verdi. "Çok soru soruyorsun, Ahu," dedi.

Ben de derin bir soluk vermek zorunda kaldım. "Adım Ahuzar," dedim. "Ahu değil!"

Yine cevap vermemeyi tercih etti. Bakışları yoldayken vitesi iki seviye arttırdı. Hızlanıyorduk. Nereye gittiğimiz hakkında ise hiçbir fikrim yoktu. Şaşkınlık, sinir ve gerilim yüzünden beynim uyuşmadan sızlamaya doğru yol almıştı. Avucumun içi de zonkluyordu. Derin bir nefes verirken, başımı usulca yukarı çıkararak camdan dışarı bakmaya çalıştım. Ezbere bildiğim yollardı. Gördüğüm minik bir parkla holdingi fazlasıyla geride bıraktığımızı anlamıştım. Derin bir nefes vererek sıkıştığım yerden çıkmaya çalıştım. O sırada söylediği şeyle başımdan aşağıya âdeta kaynar sular döküldü.

"Arkamızdalar."

Bayılabilsem bayılırdım. Dizlerimin bağı çözülürken olduğum yere yeniden geri sindim. Şokla kocaman olan gözlerimin hedefi oydu.

"Ne? Dedim sana! Anında yakalar dedim!"

İfadesizce önüne bakmaya devam ederken vites küçülttü. Arkamızdalarsa neden yavaşlıyorduk? Araba ağır ağır durduğunda ise panik ve şaşkınlık dolu bakışlarımın hedefi yine oydu.

"Niye durduk?!"

Önüne bakmaya devam ediyordu.

"Kırmızı ışık."

Ciddi anlamda kükreyip, "Bassana gaza be adam!" dedim. "Ne kırmızı ışığı?"

Ben korkudan kırmızı değil de beyaz ışığa doğru giderken, bakışlarını göz ucuyla bana çevirerek verdiği cevap daha da şok ediciydi.

"Sakinleş. Şakaydı."

Panik, kıvılcım gibi omurgamdan yayılmıştı. Altıma ediyordum! Gülen kimdi?

"Ne?"

Başını umutsuzca iki yana salladı. "Kriz yönetimi yetin sıfır," dedi.

Şaşkın bir öfkeyle yüzüne bakakaldım. Aynı ifadeyle göz kırpıştırdım. Çenesindeki derin çukur alttan alttan bakarken daha da derindi. Oraya değil de gözlerine odaklanmaya çalıştım. Göz ucuyla bana baktı. Bu öfke dolu şaşkın ifadem onu eğlendirmiş olmalı ki dudağının bir köşesi usulca yukarı kıvrılırken, vitesi yeniden ileri atıp ilerlemeye devam etti. "Hep böyle paniksen işimiz zor, Ahu," derken sesinde bir duygu kırıntısı daha yakalamıştım. Eğleniyordu. Hem de oldukça sakin bir şekilde.

Asıl şaka kendisi olmalıydı. Göz devirerek sindiğim yerden çıktım. En sert ve sinir yüklü sesimle, "Son kez diyorum," dedim. "Adım Ahu değil, Ahuzar!" Koltuğa oturmaya çalışırken yaralı olmayan elimle yüzüme ve boynuma dolanan uzun saçlarımı geri iteledim. "Ayrıca asıl sen hep böyle dikkatsizsen işimiz zor!"

Yine sessiz kaldı. Ben de gerginlikten kan ter içinde kalmıştım. Krem gömleğim, avucumun içindeki yara yüzünden kana bulanmıştı. Bütün sinirime ve korkuma rağmen ters bakışlarımı ona çevirdim. *Ona hep sevgi ve şefkatle bakacaksın, Ahuzar,* diye kendime yeminler etmeme rağmen şu an

oldukça zordu. Yakalanabilirdi! Ama iflah olmaz beynimin tüm bu olanlara rağmen aradan seçtiği tek bir şey vardı.

Hep böyle paniksen işimiz zor.

İşimiz derken?

-miz

Bizim işimiz.

Bakışlarımı yüzünde hissedince, göz ucuyla bakıp yeniden önüne döndü. Ben az önce bayılmak üzereydim ama adamın yüzünde mimik oynamış değildi. "Ya gördülerse?" diye paniğimi sürdürdüm. "Ya yokluğunu anlarsa Kralşan?"

Sessiz kaldı.

"Konuşalım diye bu saçmalığı yapıp şu an susacak mısın gerçekten?"

"*Konuşacağım,* demedim," dedi. "*Dinleyeceğim,* dedim."

Çıldırmamak elde değildi. "İçine düştüğün şeyin hâlâ farkında değilsin," diye soludum. "Bilmediğin şeyler var. O bir canavar! Beni takip ettiriyor olabilir. Şu an yanımda olduğunu görürse bana bir şey olmaz ama sen-"

"Tam olarak o bilmediğim şeyleri anlatmak için yanımdasın, Ahu!"

Sesi beni yine bölüp en net şekilde aramıza kuruldu.

Araba aniden durdu. Ani duruşu yüzünden öne fırladım. Reflekslerim iyi değildi. Kazadan sonra ise bir hayli sakarlaşmıştım. Yaralı elimi de diğeriyle birlikte torpido gözüne attığım an beynime ulaşan acı devasaydı. Acı içinde inleyerek ateşe değmiş gibi elimi geri çektim.

Bakışlarını üzerimde hissettiğim an gözlerimi usulca ona çevirdim. Yanımızdan akıp giden bir trafik vardı. Nerede durduğumuzu anlamaya çalıştım ama zordu. Hiçbir levha yoktu. Akşam karanlığı bastırmak üzereyken gözlerindeki keskin kahvelerin yerine kahvenin en koyu tonu kurulmuştu. Aynı his yeniden göğüs kafesimin üzerindeydi. Uçsuz bucaksız bir denizin ferahlığı, kaburgalarımın arasında gezinip göğüs kafesime vurdu. Anlatacaklarıma inanıp inanmaması önemli değildi. Dinlemek için bir şans vermesi dahi benim için büyük bir mucizeydi. Ben ona güveniyordum. Sebebini bilmediğim bir şekilde bana zarar vermeyeceğini biliyordum.

Hayır. Sebebini biliyordum.

O bizi kurtarmıştı. Arkasında devasa bir patlama varken kaçmak, başka bir yöne koşmak yerine üzerime atlayıp bana siper olmaya çalışmıştı. Bu güvenin tohumlarını, haberi dahi olmadan içime o atmıştı. Ben ise o to-

humları ıslak pamuklara sararak zihnimde saklamıştım. Yıllarca tek bir filiz vermemişken şu an yeşerirler miydi?

Eğer o sularsa evet. Yeşerirlerdi.

Bakışlarımla onu yoklarken elini ceketinin cebine attı. Sıkıştığı yerde hareket etmek zor gibiydi ama başarmıştı. Cebinden siyah bir kravat çıkardı. Elini bana doğru uzatıp, tek bir kere parmaklarını açıp kapadı. Yine sessiz bir cümleydi.

Elini bana ver.

Ve ben, ne demek istediğini yine anlamış ama idrak edememiştim. Tam anlamıyla bön bön yüzüne baktım. Çünkü adamın elleri güzeldi. Evet, hiç sorunum yokmuş gibi aklımda dönen şey buydu. Avuçlarının içi yer yer nasırlıydı ama parmakları uzun, biçimli ve damarlıydı. Dev cüssesine bakınca daha kaba olması gereken elleri enteresan bir şekilde hoştu. Güçlü ama zarif duruyordu. Üstelik tırnakları bile biçimliydi. Gerçekten asker olup olmadığı konusunda derin bir soru işareti belirdi zihnimde. Bir zamanlar savaş muhabiriydim. Askerlerle iç içeydim ve hiçbir askerin maniküre gittiğini sanmıyordum.

O zaman bu eller niye böyleydi?

Peki, ben neden böyleydim? *Beynim, kendine gel!*

Bocaladığımı anlamış olmalı ki bu defa sessizce, "Elini uzat," dedi. Sesinde her zamanki gibi ifadesizlik yoktu. Bir şey vardı ama çözebileceğimden daha derindi. Bana emir kipiyle kurulan her cümleye en ters şekilde cevap verirken o ne dese anında yapmam ise en büyük şaşkınlığımdı. Elimde değildi. Sesi başka bir şeye imkân vermiyordu. Neden yaptığımı bilmediğim bir şekilde yaralı elimi ona doğru uzattığımda bir elini elimin altına yasladı. Teni sıcaktı. Hatta haddinden fazla sıcaktı. Diğer eliyle kravatını dikkatlice avucumun içindeki yaraya doladı. Bana bakmıyordu. İfadesiz bakışları elimdeydi. Bileğime doğru yazılan yazıları gördüğünde okumak adına başını hafifçe sağa eğer gibi oldu.

Biricik ekler istiyor. Unutma!

"Dikiş atılması lazım," dedi en net şekilde.

Haklıydı. Şu an fark ediyordum. Epey derin bir yaraydı. "Hallederim," dedim.

Kravatı bir tur daha doladı. "Bunu o mu yaptı?" dedi. Sesinde ciddi bir merak vardı.

Bakışlarım kısa kesim saçlarıyla ellerimizin arasında gidip geldi. "Ben yaptım," dedim. "Boğazına cam dayadım. Sonra da o camla kendi elimi kestim."

Bakışları yüzüme değdi. Cevap arıyordu. Merakı artıyordu. Görebiliyordum. "Sebep?" dedi.

"Yaşamayı hak etmiyor."

"O zaman neden öldürmedin?" dedi. "Neden elinde kendi kanın var?"

"Ellerimde onun kanına dahi tahammülüm yok!"

Bakışları kısa bir süre daha gözlerime takıldı. Ne düşündüğünü anlayamadan yeniden elime odaklandı. Bir insanı tanımaya çalışırken yaptığım şeyi yaptım. Her zamanki gibi içimi yokladım. Huzursuzluk aradım. Yoktu. Korku aradım. Yoktu. Bu adamın etrafında sadece tek bir duygu vardı. O da yalnızlıktı. Anlamsız bir histi oysa. Yeri ve zamanı değildi. Aklıma düşen ilk düşünceyi söylememin de yeri ve zamanı değildi ama kendime engel olamamıştım.

"O gün de yarama sen bakmıştın," diye mırıldanırken buldum kendimi. "Sen hatırlamazsın ama o zaman da fularını yarama sarmıştın."

Dilim kopmalıydı.

Bakışları usulca bana doğru kalktı. Gözleri gözlerime değdiği an ense kökümden anlamsız bir ürperti geçti çünkü önceki kadar boş değildi bu bakışı. Bir ağırlığı vardı. Ne yapacağımı bilemedim. Elimi elinin içinden çekip, bakışlarımı önüme çevirirken minik bir öksürükle boğazımı temizledim. Kravatın kalan kısmını ben sarmaya devam ettim. "Teşekkürler," diyen sesim gür çıkmayınca bir kere daha öksürmek zorunda kaldım. *Kendine gel, Ahuzar! Senin sesin hiçbir zaman bu kadar kısık çıkmaz.*

Aramızdaki sessizlik bu defa kısa sürdü.

"Üzerinde beyaz tişört, başında yeşil bandana, saçları dağınık topuz, elinde siyah bir kamera olan savaş muhabiri bir kadın," diye mırıldandı. Bakışları boynuma indi ama yara izi diğer tarafta kalmıştı. Benim elim istemsizce o yaraya giderken içimde beliren umut ışığı artık sönük ya da sönmeye yüz tutmuş değildi. Rüzgâr sert esse dahi en ihtişamlı hâliyle parlayıvermişti. Küçük bir çocuk olsaydım şu saniye ayaklarımı yere vurarak neşe çığlıkları atıyor olurdum ama kazık kadardım. Bocalamış bir gülümseyişten başka bir şey sunamadım.

Seni yok saymadı, Ahuzar. Seni unutmadı.

"Hatırlıyor musun beni?" diyen sesimi ben bile ilk defa bu kadar umutlu duyuyordum belki.

Başını usulca aşağı yukarı salladı. Adamda bakışlarını kaçırmak gibi bir tepki yoktu. Oysa kaçırması daha makuldü. Bu şekilde bakışlarımı sürekli ben kaçırmak zorunda kalıyordum. Midemdeki taş yerli yerindeydi. Önüme döndüm. Midemdeki taşı derin bir nefes vererek hafiflettikten sonra yeniden ona döndüm. Hâlâ çözmeye çalıştığı bir bulmaca gibi bana bakıyordu.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Tek kaşı usulca havalandı. "Ne için?" diye sordu.

Cevap için duraksamadım. "Hayatımı kurtardığın için," dedim.

Yine büyük bir sessizlikle baktı. Lakin sessizliğinin sesi vardı. Bir başkası duyuyor muydu bilmiyordum ama ben duyabiliyordum. Anlamam gerekeni anlamıştım. Hayatımı kurtarması anlam yüklenecek bir şey değildi. "Biliyorum, işini yapıyordun," derken yine uzun süre gözlerine bakamayarak önüme dönmüştüm. "Senin için bir anlamı yok ama benim için o gün bir dönüm noktası oldu."

"Boynundaki yara..." dediğinde bakışlarımı yeniden ona çevirdim. "O günden mi?"

Başımı dalgın bir şekilde aşağı yukarı salladım. Beni dinlemesi için ağıtlar yakmıştım ama şu an beni dinlerken ne diyeceğimi bilemiyor, kafamı toparlayamıyordum. "O günden," dedim. "Ağır yaralıydım. Aylarca tedavi gördüm. Bana kalan da bu yara izi oldu."

"Neden muhabirlik yapmıyorsun?"

Hazır soru soruyorken istediğini sorabilirdi. Koşulsuzca cevaplayacaktım. "Bıraktım," diye mırıldandım.

"Neden?"

Gerçekten merak ediyor olmalıydı. Bakışlarından bunu görebiliyordum. Dürüst oldum. Lafı evirip çevirmedim. Gerçekleri süslememin bir anlamı yoktu. Yerine hangi kelimeyi koyarsam koyayım sonuç aynı yere çıkacaktı. "Korktum," derken bakışlarımı kaçırmadım. "Hâlâ korkuyorum. Yeniden sahaya çıkacak cesaretim yok."

"Bunu az önce Kralşan'ın boğazına yapışan kadın mı söylüyor?"

Tebessümüm buruktu. Bakışlarımı yeniden önüme çevirirken, yaralı elimi kucağıma alıp diğer elimin parmaklarıyla kravatın üzerine dokundum. Üzerine bastırınca acımıştı. Yaralar hep böyleydi. Üzerlerine bas-

tırılınca acırdı. Acı geçtiğinde izi kalırdı. Üzerine bastırdığında acımaz ama varlığını hatırlatırdı. Yani yaralar, aslında hiç kapanmazdı.

"Konuşmayı sevmem," dedi. "O yüzden beni yormadan her şeyi en baştan anlat. Kralşan'la derdin ne?"

Derin bir nefes verdim. Başlaması zor, anlatması daha zordu. Nereden tutsam elimde kalıyordu. "Önce sen bana cevap ver," dedim dik dik. "Gizli görevdesin, değil mi? Yanılmıyorum. Hâlâ askersin."

"Bu konuda bana cevap hakkı bıraktığını hatırlamıyorum."

Keyiflendim. Tebessüm ettim. Gözleri saniyelik de olsa dudaklarıma değdi ve daha sonra yeniden gözlerimi buldu. Aldığım cesaretle, "Adın gerçekten Tönge mi?" dedim. "Araştırdım, Tönge diye bir isim yok. Olsa olsa ya soyadın olur ya da lakabın."

Başını usulca iki yana sallarken, birkaç saniye için bakışlarını önüne çevirip derin bir nefes verdi.

Sessizliğinin yine sesi vardı.

"Anladım. Çok konuşuyorum," diye homurdanırken göz devirdim.

Kibar davranmadı. *Olur mu hiç öyle şey,* demedi. "Aynen, ondan," dedi bıkkın bir edayla.

Adamın toplam on cümlesi olduğu için ne diyeceğini tahmin etmek zor olmuyordu. "Üzgünüm ama birimiz bunu yapmalı," derken oldukça imalıydım. "Farkındaysan senin iletişim kurmak için *sen kimsin, hayatın beni ilgilendirmiyor* ve *çok konuşuyorsun* dışında bir cümlen yok."

"Yeterli," dedi umursamazca. "Hatta çok bile konuşmuşum."

"Hep bu kadar zor musun?"

Bakışları yeniden bana döndü. Baktı. Bu sefer oldukça uzun baktı hem de. "Öyle olsaydım," dedi tane tane. "Şu an karşında olmazdım."

Haklıydı. Ama bu yine de zor olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. "Buradasın çünkü Kralşan'a karşı elini güçlendirecek bir koza ihtiyacın var," dedim onun gibi tane tane. "Ve dikkatini çeken tek şey benim."

Dudağının bir köşesi ukalaca kıvrıldı. "Emin ol, buna ihtiyacım yok. Elimde yeterince koz var." Elini cebine atıp sıkış tıkış hâlde olan sigara paketini çıkardı. "Şu an burada olmamın tek sebebi son söylediğin."

Zihnimde arama yapıp son söylediğimi buldum. *Ve dikkatini çeken tek şey benim.* Midemdeki taş daha da ağırlaşırken birkaç saniye ne söyleyeceğimi bilemedim. Dikkatimi haddinden fazla dağıtan elleriyle paketten bir

sigara alıyordu ki mideme oturan taşı diğer detaylarla değil de bu detayla hafifletmeye karar verdim.

"Arabamda içmesen olmaz mı?" dedim kibarca. "Kokusundan hoşlanmıyorum." Başka biri olsa paketi alıp çöpe fırlatmıştım. Onu kaçırmayayım diye şu nezih hâlimi en kısa sürede fark edip şükretmesini umuyordum.

Sigarayı paketten çıkarmış, dudaklarına götürüyordu ki durdu. Derin bir nefes verdi ama itiraz etmedi. Sigarayı yeniden paketin içine iteleyip cebine attı. "Anlat," dedi kısaca. "Seninle derdi ne?"

Ne diyeceğimi, nasıl anlatacağımı kestiremediğim için, "Adam manyak!" diye başlamaya karar verdim. Öfke yeniden içimde kaynarken ters bakışlarım her zamanki yerine kurulmuştu. "Narsist, megaloman, şerefsiz bir katil! Canavar! İşadamı ayağına yatıyor ama rezil bir mafya!"

"Bilmediğim şeylerden bahset."

"Hülya Kralşan benim annem," dediğimde yüzünde öyle bir ifadeyle bana döndü ki ilk defa bir duygusu çok netti. Şok. Büyük bir şok ve şaşkınlık.

Haklı bir tepkiydi. Bazen ben de kendi kendime aynı tepkiyi veriyordum. İnanması zor ama gerçekti. Ona yalan söylemeyecektim. Hayır, bunu yapmayacaktım. Yalanlar üzerine kurulan bir hayat, omuzlarımdaki en büyük yüktü. Hayatımdaki diğer hiçbir yalan benim seçimim olmamıştı. Herkes bir şeyleri yıkmış, geride bıraktıkları yalanlarla baş etme yükünü bana bırakmıştı. Yeni bir yük, sırtıma yeni bir kambur daha istemiyordum. Hakkımda ne bilmesi gerekiyorsa bilecekti.

"Kimse bunu bilmez," diye devam ettim. "Babamı ve kırk günlük kardeşimi terk ettikten sonra Hülya Soykamer'i öldü gösterip Mahir Kralşan'la evlendi. Bunu nasıl yaptığını sorma, hiçbir fikrim yok. O günden sonra da hiç görüşmedik zaten. Ne o bizi arar ne de biz onu. Kimse geçmişinde iki çocuğu olduğunu bilmez. Kardeşim de annesini bilmez." Yutkunurken, kısa bir an için bakışlarımı kucağıma eğip yaralı elime baktım. "Babam severdi o kadını." Bakışlarımı yeniden ona kaldırdım. İlgili bakışları, devam etmem için tutunacak en güçlü dalı verdi. "O gidince, hastalanıp öldü." Sesimi elimden geldiğince düz çıkarmaya çalışıyordum. Konumuz hayat hikâyem değildi. Bununla ilgilendiğini sanmıyordum. Duygusallığa gerek yoktu. "Kralşanlara yıllarca yaklaşmadım. İsimlerini dahi anmadım. Kardeşimi onlardan korumak için her şeyi yaptım. Ama bir gün Ortadoğu'yla ilgili bir haber yaparken işin ucu bir şekilde Kralşanlara dokundu. Mahir Kralşan'ın adı çok büyük bir silah sevkiyatında geçiyordu."

Gözünü bile kırpmadan dinliyordu. Devam edip, "Anında dosyayı başka bir arkadaşa verdim," dedim. "Kralşanlara yaklaşmak dahi istemiyordum. Ama bir gece, Kenan birden kapımda belirdi. Nasıl öğrendi bilmiyorum ama Hülya Kralşan'ın herkesten sakladığı çocukları olduğumuzu öğrenmişti. O günden sonra lanet gibi etrafımda. Gitmiyor, bitmiyor, rahat vermiyor, nefes aldırmıyor." Sinirlenmeye başlıyordum. Kralşan adı geçtiğinde dahi cinnete sürüklenebiliyordum. "Beyrut'taki o patlamadan sonra her şey daha da kötüleşti. Gözümü açtığımda ona ait bir hastanedeydim. Bütün kemiklerim kırılmıştı. Konuşmayı bırak, kendi başıma yemek bile yiyemiyordum. Hatırladığım tek şey..." Sustum. *Sendin,* diyemedim. Kelimeler ağırdı. Boğazımda asılı kaldı bu tek bir kelime.

Başını devam etmemi istercesine salladı.

"Hatırladığım tek şey bomba ve korkuydu," demeyi tercih ettim. "Aylarca kıpırdayamadan yattım." *Kaçacak hâlde olmamama rağmen beni hastane yatağına kelepçeledi,* diyemedim. Her şeyi söyleyen dilim, güçsüzlüğümü yine dilinden dökmedi. "Önceden ayda bir karşıma çıkar, salak salak imalarda bulunup giderdi. Ama o patlamadan sonra iyice abarttı." Çaresizce havalandı ellerim. Kimse anlamıyordu çünkü dinlemiyorlardı. Yaklaştığım herkese dikenlerim batıyordu. Elimde değildi. Bunu da anlamıyorlardı.

"Durmuyor," derken sesim ilk defa çaresizdi. Gözlerine çevirdim gözlerimi. Bütün dik bakışına, midemde ağırlaşan taşa rağmen kaçırmadım, kaçmadım. "Anlıyor musun? Durmuyor. Ne istediğini bilmiyorum. Derdinin ne olduğunu anlamıyorum. Bela gibi. Kâbus gibi. Karabasan gibi. Yanına çağırıp, hiçbir şey demeden saatlerce izliyor. Salak saçma yerlere götürüp, *sen benim uğurumsun,* diyerek kan ve vahşet izletiyor. Tacizleri, imaları, saplkınlıkları durmuyor. Anlıyor musun? Durmuyor!"

Dudakları belli belirsiz aralandı. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama yuttu. Bu ifadesi de ilkti. Konuştuğu zamanlar kendinden fazlasıyla eminken ilk defa ifadesi tereddüt denizinde yüzüyordu. Bakışları saniyelik de olsa bedenimde gezinip yeniden gözlerime değdi. Sesli dile getirmedi ama bu ifadesinden de anlamam gerekeni anladım. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama anlamıştım işte. Sessizliği, dinlemeyi bilene sesti. Gözlerinden, bana zarar verip vermediğini sorduğunu duymadım ama hissettim.

"Hayır," derken başımı usulca iki yana salladım. Sesim yorgun, omuzlarım düşüktü. "Öyle bir şey değil. Konu bedenim değil. Ruhum. Öldürüyor beni. Yavaş yavaş yok ediyor. Hem de elini dahi sürmeden."

Ziyadesiyle yorgundum. Yıllardır omuzlarımda tuttuğum yükü ilk defa sesli dile getirirken âciz miydim yoksa güçsüz mü? Bilmiyordum. Bu zamana kadar derdimi kimseye anlatmamıştım. Birine sır vermek, ona kalbine saplayacağı bir bıçak vermek demekti benim için. O bıçağı kimsenin eline vermemiştim.

Ama ona kendi elimle sundum. Nedenini yine bilemedim.

"Görünmez bir kapan ördü etrafıma. Boğuluyorum. Nefes alamıyorum. Dışarı çıkamıyorum. Ne zaman kaçmaya çalışsam önüme en kıymetlimi atıyor. Kıpırdayamıyorum."

"En kıymetlin kim?" diyen sesi ilk defa kısıktı.

"Kardeşim," dedim. Gözlerim dolmaya başlıyordu ama kendimi sıktım. Hiçbir zaman ağlayan bir insan olmamıştım. Ne varsa yutardım. Belki de o yüzdendi etrafımdaki dikenler. İçime attığım yaşları gözümden döksem tenimi sulayacak, çiçek açacaktım. Ama ben yutmayı seçmiştim. Her biri bir yumru olup kalmıştı boğazımda. Sonra da birer diken. "O benim tek varlığım. Dedim ya, kırk günlüktü o kadın bırakıp gittiğinde." Kendini anlatmaya çalışan çaresiz ellerimi göğsüme yasladım. "Ben baktım. Ben büyüttüm. Hastaydı, başında bekledim. Düştü, ben kaldırdım. Elinden tutup okula götürdüm. Hiçbir kötülüğün ona dokunmasına izin vermedim ama şimdi..." Ellerimi iki yana açtım. Bakışları ellerimle gözlerimin arasında gidip geldi. "Bu kapandan çıkmamın bedeli o."

Yutkundu. Lakin ağır bir yutkunmaydı bu. Âdemelması yavaşça kavislendi. Gözlerinden geçen duygunun ucunu yine kavrayamadım ama artık boş, donuk ve ifadesiz değildi. Denize atılan bir taş misali dalgalanmıştı bakışları.

"O kapandan çıkamam," dedim çaresizce. "Ama duramam da. Bir ömür bu sadistin kuklası olamam. Fakat kardeşimi de bırakamam. Anlıyor musun?"

Defalarca, "Anlıyor musun?" diye sormuştum çünkü buna ihtiyacım vardı. Anlaşılmaya. Sessizliği ağırdı. Sesli bir cevap yerine başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. Anlıyordu. Bakışlarından içime akan sayısız kelime vardı. Hepsine tutundum.

"Polise gittim," dedim. "Beni rahatsız ettiğini söyleyerek sayısız kanıt verdim. Ama eli her yerde. Hepsi yok edildi. Kurtulmak imkânsız. Kaçtım. Buldu. Tekrar şikâyet ettim. Yine kardeşimi önüme attı. Ben sadece abla değilim, aynı zamanda onun annesiyim," diye solurken sesim titredi. Gözlerim buğulanıyordu. Ağlamamalıydım. Hiç kimsenin önünde bunu yap-

mayan, annem olacak o kadın gittiğinde dahi tek damla gözyaşı dökmeyen ben, şimdi de ağlamamalıydım.

Ama zordu. Yanağıma doğru ılık bir gözyaşının yuvarlandığını hissettim. Bu, yıllar sonra ilkti. Babamın ölümünden sonra ilkti. Ben üzüldüğümde öfkelenirdim. Ağlamazdım. Ama şu an üzgün değildim. Çaresizdim. Bakışları yanağımdan süzülen gözyaşını takip edip yeniden gözlerimi buldu.

"Ama sen geldin," dedim güçlü çıkarmaya çalıştığım bir sesle. "Buradan çıkış olmadığını düşündüğüm anda o kafesin içinde *Tulpar* diye sen belirdin. Sen benim tek umudumsun."

Bakışları yeniden dalgalandı. "Ben mi?" derken şaşkındı ama belli belirsiz bir duygu daha vardı yüzünde. Üzülmüş gibiydi. Acımış mıydı bana?

"Sen," diyen sesimde tereddüte yer yoktu.

Başını usulca iki yana salladı. "Beni tanımıyorsun," dedi.

Ama hissediyorum, diyemedim. Delilik alametlerimi kendime sakladım. Ben de başımı iki yana sallarken yanağımdaki ıslaklığı hızla yok ettim. "Tulpar'ı bilmem. Ama Tönge'yi tanıyorum," dedim. "Benim ona bir can borcum var. Ne olursa olsun bunu ödeyeceğim. Burada, görevde olduğun sürece Tönge'yi saklayacağım. Kralşan'a dair bilmesi gereken ne varsa ona söyleyeceğim. Yardım etmem gereken ne varsa yapacağım. Onu yok etmesi için eline bıçağı ben vereceğim. Ona bunu borçluyum."

Yeniden yutkunurken gözlerinde ucunu yakalamaya çok yaklaştığım bir duygu yakaladım ama tutmama izin vermedi. Bakışlarını benden koparıp, çama çevirirken bir kere daha yutkundu. İlk defa bakışlarını kaçırmıştı. Tereddüt ediyordu. Sessizliğini yine okuyabiliyordum.

"Ben mühim değilim," dedim. Bakışları yeniden bana döndü. "Eğer onu öldürmek için yok etmen gereken ben olursam hiç düşünme." Başımı ağır ağır iki yana salladım. "Bir an bile düşünme. Üzerime basıp geç. Çünkü..." Zorlukla yutkundum. "Seni o kafesin içinde gördüğümden beri düşünüyorum da belki de bu yüzden hâlâ hayattayım. Belki de sen o patlamadan beni bunun için kurtardın. Doktorlar bile öleceğimi söylerken yaşamamın sebebiydi belki de bu. Senin yolundaki taşları temizlemem lazım. Sana borcumu ödemem lazım. O yüzden beni öne atman gerekirse at. Yeter ki kardeşimi onun kapanına düşmeden bu karanlıktan kurtar."

Gözlerime takılı kaldı.

"Elimde ona dair topladığım sayısız belge ve kanıt var," derken sesim artık güçsüzdü. "Hepsini sana getireceğim. Onu yok etmek için gereken ne varsa senin eline vereceğim."

İfadesini okumak imkânsızdı. "Niye bu kadar güveniyorsun bana?" derken sesindeki tonu da çözememiştim. "Ya dediklerinin hiçbirini yapamazsam?"

"Yapamayacak biri olsaydın seni buraya göndermezlerdi."

"Bana değil de gönderenlere güveniyorsun o zaman."

Başımı usulca iki yana salladım. "Sana güveniyorum," dedim güven vermek adına. "Sadece sana..."

Yüzümün her bir miliminde gezinen keskin kahveler en sonunda gözlerimde durdu. Midemdeki taş yeniden ağırlaşırken bakışlarımı koparmadım. Görmeliydi. Tek çıkış yolumun o olduğunu bilmeliydi. Anlaşılmaya ihtiyacım vardı. Anlamalıydı. Anladı mı bilmem ama bakışlarını yeniden kaçıran o oldu. İlk defa ne yapacağını pek bilemiyor gibiydi. Önce cama baktı, daha sonra ise diğer tarafına. En sonunda ise arabanın kapısına uzandı. Kaçıyor gibiydi.

"Dosyalar konusunda sonra konuşalım," derken kapıyı açtı. "Can borcunu ödeyeceğin zamana ise ben karar veririm." Cebinden sigara paketini çıkarırken dev cüssesini de dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Başardı. Dışarı çıkıp sigarasını can havliyle dudaklarına aldı. Sigarasını yakıp çakmağı yeniden cebine attı. Tam kapıyı kapatacaktı ki durdu. Sigarasından derin bir nefes çekip dışarıya doğru üfledikten sonra başını olabildiğince eğip bakışlarını bana dikti. Duraksadı ama çok kısa bir andı.

"Lakabım Tönge değil," diyen sesi yeniden eski sertliğine bürünmüştü ama artık anlıyordum ki bu onun normal tonuydu. Özellikle uğraştığı bir şey değildi. "Soyadım Tönge," dedi. "Adım Timur. Timur Tönge."

Başka hiçbir şey söylemeden kapıyı yüzüme kapadı. Arkasına bakmadan önümüzdeki ıssız yolda ilerlemeye başladı. Görünen tek şey geniş omuzları ve önünden yükselen sigara dumanının havaya bıraktığı geçici lekelerdi. Omuzları her zamanki kadar dik değildi, iki ucu sönmüştü sanki. Lakin heybeti bu duruşa izin vermedi. Omuzlarını geriye doğru atarak gerindi. Duruşu yeniden dikleşti.

"Timur," diye mırıldanırken buldum kendimi. "Timur." İçine düştüğüm karanlıkta beliren ışığın ismi.

Timur...

Adında benim için en büyük umut vardı.

Issız sokakta, ağır adımlarla ilerliyordu Timur. Parmaklarının arasındaki sigarayı dudaklarına götürdü. Bu, yol boyunca yaktığı beşinci sigarasıydı. Belki de altı. Bir ihtimal yedi. Saymamıştı. Holdinge geri dönmüş, Kralşan evine dönene kadar yanında beklemişti. Şimdi yine kendi evinin yolundaydı. İyi olan nokta, Kenan'ın onu yarın da şirkete çağırmış olmasıydı. Hâlâ en yakın koruma noktasına gelememişti ama halledemeyeceği bir şey değildi. Bunu daha sonra düşünecekti.

Her zaman yaptığı gibi bütün düşüncelerini sonra düşünmek için geri itmeye çalıştı ama zordu. Fazla üst üste gelmişlerdi. Birikmişlerdi belki de. Aklında saatlerdir dönen kelimeleri de *sonra düşünürüm kutusuna* atmayı deniyor ama saatlerdir başaramıyordu.

Ama sen geldin.

Sen benim tek umudumsun.

Sana güveniyorum. Sadece sana.

Öne beni atman gerekirse at. Yeter ki kardeşimi onun kapanına düşmeden bu karanlıktan kurtar.

Ben sadece abla değilim, aynı zamanda onun annesiyim.

Derin bir soluk verdi. Adımları yavaşladı. Bu görevde bunları duymak zorunda değildi. Sik gibi işti. İçine düşmek zorunda değildi. Kralşan'ı yıkıp gidecekti. Piyangodan çıkan bu bilete hiç gerek yoktu. Hayri Albay'ı arayıp *beni bu görevden çekin,* deme isteğini zorla bastırdı. Kalbinin tam ortasında kapanmayan bir yara vardı. Üzerine kendi bile basmamış, yıllarca etrafından dolanıp geçmişti. Şu an kaburgalarına batan şey kalbi değildi. Kalbinin ortasındaki o yaraydı. Dört harften ibaret bir yara.

Abla.

Timur'un yaraları zaten hep dört harfti.

Anne, baba, abla.

Bunlar kısa ama uzun kelimelerdi. Hiçbirini sesli dile getirmezdi.

Derin bir nefes verirken, biten sigarasını yanından geçtiği çöp konteynırının üzerine basıp içine savurdu. Elini cebine attı. Bir tane daha yakacaktı ama paketin boşaldığını fark edince onu da hızla çöpe attı. Sadece sarı bir sokak lambasının aydınlattığı yolda ilerledi. Nefes alamıyormuş gibi hissettiği anda gömleğinin iki düğmesini daha açtı. Ya sokak dardı ya da

düşünceleri. Çözebilmiş değildi. Evin hemen aşağısında minik bir bakkal görmüştü. Sigara almak için adımları o yöne ilerledi. Aklındaki görüntüleri bulandıracak duman lekelerine ihtiyacı vardı. Ellerindeki kan izlerine bakmasına engel olacak olan tek şey elinde sigara tutmaktı. Bir sigara, bir silah. Bir tek ikisi varken bakışları avuçlarının içine değmezdi.

Ellerini pantolonunun cebine attı. Sessizce ilerlemeye devam ederken, gözünün önüne yine aynı gözler gelince başını usulca iki yana salladı. İlgisini en sonunda çekmişti çünkü onu her gördüğünde farklı bir şekilde görüyordu. Gördüğü kadın hep tek kişiydi ama hiçbirinin diğeriyle alakası yoktu. Önce sıradan bir savaş muhabiriydi, daha sonra Kralşan'ın yanında oturan bir şüpheli, çaresiz bakışlarıyla onu dinlemesini isteyen bir kadın, siyah deri eteği, topuklu ayakkabıları ve buğulu bakışlarıyla ona kafa tutan ama aynı zamanda yardım eden alımlı bir kadın, korkusuzca Kralşan'ın boğazına yapışan bir el ve şimdi de tüm bunların ötesinde çaresiz bir abla.

Irmak Kralşan'ın sosyal medyaya düşen görüntülerini sildirmeden önce aynı sahneyi defalarca izlemişti. Dimdikti. Önüne çıkan eli ve telefonu yana savururken de Kralşan'ın boğazını sıkarken de gözünde zerre korku yoktu. Böyle duran birinin kolay kolay hiç kimseye eğilip bükülmeyeceğine emindi.

Hangisine inanacağını kestirmek zordu. Lakin yalan söylemediğine emindi. O gözlerde her şey vardı. Ama yalan yoktu. Buna emindi. Bir şeye daha emindi. Sağlam kadındı. Netti. Lafını evirip çevirmiyor, insanı yormuyordu. Elini kolunu bağlayan sebepleri istemese dahi anlayabiliyordu. Tüm bunlara rağmen Kralşan'a kafa tutuşu takdire şayandı.

Boynunu sola eğerek düşüncelerinin ağırlığını hafifletmeye çalıştı. Devleti için buraydı. Başka hiçbir şey için değil. Göreve başka bir sebep bulaştıramazdı. Öyle ya da böyle Kralşan'ı yıkacaktı. Artık emindi. Bunu kesinlikle yapacaktı. Peki, ya onunla ne yapacaktı? Düşünceleri başını sızlatınca bu sefer de başını sağa eğdi. Kralşan'ın ona bunu yapmasının iki nedeni olabilirdi:

Birincisi, Hülya Kralşan'dan intikam almak ki bu oldukça saçma bir ihtimaldi. Bir şeyler eksik parçalara oturmuyordu. Ona böyle acı çektirmesinin gördüğü kadarıyla Hülya denen kadına hiçbir zararı yoktu.

İkincisi, ona âşıktı. Hayır, bu aşk değildi. *Takıntıydı.*

Başka bir ihtimal varsa bile şu anlık aklına gelmiyordu. Biraz daha gözlemlemekten başka çaresi yoktu. Adımları ağır ağır ilerlerken karanlık sokak arasından duyduğu seslerle yavaşladı. Bakışlarını karanlık ve izbe yol

ayrımına çevirdi. Teoman Doğu burayı çok aramış mıydı bilmiyordu ama oldukça sövülesi bir yerdi. Sesler mırıltı şeklinde gelmeye devam ederken düşüncelerini dağıtmak için seslerin geldiği yöne doğru ilerledi.

Çok derinden bir inleme ve onu takip eden darbe sesleri geliyordu. Tahmin etmesi zor bir görüntü değildi ama yine de ilerlemeye devam etti. Karanlıktan sıyrılıp sokağın ucundaki loş aydınlığa çıktığında görüntü onu çok da yanıltmadı. Beş delikanlı, ortalarına aldıkları başka bir gençle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu. Kendi aralarında gülüp ona saldırmak için öne atıldıklarında, ortadaki genç hepsine tedirginlikle bakıyor, sıkıca sıktığı yumruklarıyla kendini korumaya çalışıyordu. Boşuna uğraştığı birbirine girmiş saçlarından, yırtılan kıyafetlerinden, kanayan dudaklarıyla burnundan belliydi. Yiyeceği dayağı yemişti.

"Yaklaşmayın!" dedi güçlü çıkarmaya çalıştığı bir sesle. Tahmini yirmili yaşlardaydı.

Etrafını saranlar güldü. Sadece bir tanesi müdahale etmeden izliyordu. Arkası Timur'a dönük olan başka bir gençti bu. "Yapma be Cino!" dedi biri alayla. "Sen böyle deyince biz çok korkuyoruz. Bacaklarımız falan titriyor."

Hepsi gülerken Cino dedikleri genç bir cesaret kendini ileri attı. Güçlü göstermeye çalıştığı yumruğuyla etrafındakilerden birine yumruk salladı. Iskaladı. Yüzü görünmeyen başka biri burnunun üzerine yumruğu indirdiğinde inleyerek iki büklüm oldu. Elini burnuna yasladı.

Timur birkaç saniye bu manzarayı ifadesizce izledi. Sessiz adımları bu manzarayı köşeden izleyen diğer gence ilerledi. Tam yanında durduğunda, elinde tuttuğu bir sigarayı dudaklarına götürdüğünü fark etti. Sigarayı onun elinden alıp dudaklarının arasına yasladı. Cebinden çakmağını çıkarıp yaktı. Sigaradan derin bir nefes çekip, üflerken sıkılmış bakışlarını şaşkınlıkla ona baktığına emin olduğu yanındaki elemana çevirdi. Kısa bir süre için bakıştılar. Rezil bir sigara seçimiydi. Ağzının tadı kaçmıştı ama ses etmedi.

"Napıyon sen, lan?" dedi. Kaba bir sokak jargonuydu.

Sigarasından bir nefes daha çekip üfledi. "Geçerken uğradım," dedi.

"İyi, şimdi uza!" dedi genç. "Burada senlik bir şey yok."

Katılıyordu. Gerçekten yoktu ama geri duramadı. "Sizlik ne var?" diye sordu.

Çenesini yukarı diken genç, "Vermemiz gereken bir ders var," dedi.

Sessiz kaldı. Göz ucuyla çember içine aldıkları kişiye baktı. Kanayan burnuna avuçlarıyla tampon yapmaya çalışıyordu.

"*Demir dövüle dövüle, insan sikile sikile* diyorsunuz yani, ha?"

Karşısındaki gencin dudaklarında oluşan tebessüm ukalalık doluydu.

"Aynen öyle. Sana da lazım mı?"

Küçüktü. Tahmini yirmi yaşında diye düşündü. Taş çatlasa yirmi üç olabilirdi. Kısa bir bakışmanın ardından lazım olmadığını belli eden bir mırıltı çıkardı. Yarım bir *cık* nidası.

"O zaman geri bas."

Geri gitmek yerine sigarayı parmaklarının arasına yaslayıp ortadaki gence doğru ilerledi. Bütün bakışlar artık ona dönmüştü. Umursamadı. Elemanın yanına geldiğinde, tepeden bakmak zorunda kalmıştı. Çok yapılı bir çocuk değildi. Hiçbiri değildi. Burnundan akan kanlar dudağının üzerinde kümelenmişken, griye dönük mavimsi gözleri tehlikeli olup olmadığını anlamak için Timur'u süzüyordu. Güçsüz yumruklarını Timur'a doğru kaldırdığında, Timur sigarayı dudaklarının arasına alıp yumruklarından birini tek eliyle kavradı. Bileğini hızla aşağı doğru kıvırdı.

Dudaklarının arasındaki sigarayı korumak adına ağzını minik hareketlerle oynatarak, "Yumruğun güçlü olsun istiyorsan bileğini aşağıya kır," dedi. Aynı saniyelerde yönünü az önce Cino'nun burnuna yumruk adam kişiye çevirdi. "Böyle," derken ve kendi yumruğunu gencin burnunun ortasına indirirken oldukça sakindi.

Saniyelik bir olaydı. Hatta saliselik. Şakın bakışlar ikisine dönerken yumruk yiyen ne olduğunu bile anlamadı. Önce burnundan ince bir kan süzüldü. Sonra yüzüstü yere yapıştı. Tam olarak Timur'un ayaklarının dibine düştüğünde, "Ders bir," dedi Timur. "Hayat öyle değil, böyle siker. Aniden. Sen ne olduğunu bile anlamadan."

Aralarında derin bir sessizlik belirdi. Bakışları Timur'la yerdeki baygın elemanın arasında gidip geldi. En sonunda, "Naptın, lan?" deme cesaretini gösteren az önce köşeden izleyen kişiydi.

Sert adımlarla Timur'a doğru ilerledi. Timur olduğu yerde dikilerek gelmesini bekledi. Sigarasını dudaklarından uzaklaştırıp sol elinin parmaklarının arasına sıkıştırdı. Sağ eliyle ona doğru gelen çocuğun yanağına okkalı bir tokat indirdi. Sadece tek bir tokattı ama etkisi büyüktü. Tokadı yiyen eleman Mevlânâ misali kendi etrafında bir tur atıp yeniden aynı noktaya

döndüğünde elini yanağına atmış, boş bakışlarla ona bakıyordu. Kısa bir süre onunla da bakıştılar.

"Ders iki," dedi Timur. "Her adama yiğitlenmeyeceksin."

Eleman eli yanağında, şaşkın şaşkın bakarken bir adım geriledi.

"Bok gibi sigara," diye homurdandı Timur. "Ağzımın tadını bozdun." Diğerleri ürkek bakışlarla onu yoklarken, sakince aralarından geçip yeniden ilerledi. Yolunun üzerinde küçük bir çöp yığını vardı. Elindeki sigarayı duvara bastırıp çöpün içine attı. Pis olabilirdi ama tek bir etik kuralı vardı: Yere çöp atmamak. Çöp, çöpe atılırdı. Geldiği karanlık sokağı geri adımladı. Tekrar sokak lambasının aydınlattığı yola çıktığında arkasından gelen adım seslerini duyuyor ama umursamamaya çalışıyordu. Bakkala kadar ilerledi. Arkasından gelen adımlar durmayınca o durmak zorunda kaldı. Arkasına göz ucuyla baktı. Az önce dayak yiyen genç, dağılmış bir yüz ve kıyafetlerle arkasındaydı.

Boş boş baktı Timur.

Göz kırpıştırdı genç.

Sessiz bakışma kısa bir an için devam etti.

"Ben Cihan," dedi en sonunda.

Netti Timur. "Sormadım," dedi.

Cihan hızlı adımlarla yanına ilerledi. Kanayan burnuna, dudağındaki yarığa ve toza bulanmış yüzüne rağmen dudaklarındaki salak gülüş Timur'u şaşırtmıştı. Ortada gülünecek bir şey göremiyordu.

"Sen kimsin, abi?"

İlerledi Timur. "Seni hiç alakadar etmez," dedi.

Cihan da yanında yürümeye başladı.

"Yardım ettiğin için sağ ol, abi."

"Eyvallah. Şimdi siktir git."

Güldü Cihan.

Tepki vermedi Timur.

"Nereye gidiyorsun, abi?"

"*Siktir git,* dedik ya, oğlum. Siktir git."

Yine güldü Cihan.

Bu noktada Timur yandan ters bir bakış attı. "Ne diye gülüyorsun, lan?" dedi. "Sövüyoruz sana."

Yine güldü Cihan. "Güzel sövüyorsun, abi," dedi. "İnsan alınamıyor." Yüzünde tatlı bir ifade, bakışlarında masum bir parıltı vardı. Yüzü dağılmamış olsa yakışıklı bir çocuğa benziyordu.

Aldığı cevapla başını iki yana salladı Timur. Önüne dönüp ilerlemeye devam etti.

"Evine git."

Cihan sessiz kaldı.

Bakkala ulaştığında içeri girmek için bir hamle yaptığı an Cihan yeniden önüne atladı. Burnunun üzerinde biriken kanı koluna sildi.

"Ne lazım, abi? Ben alayım sana."

Belli belirsiz oflarken, kolundan tutup yavaşça kenara iteledi Timur. Uğraşamayacaktı.

Tekrar önünde bitti Cihan.

"Sana can borcum var artık. Ne dersen yaparım. Ne lazım? Söyle bana."

Can borcu kelimesini duyduğunda, önünde beliren gözler yüzünden oflayışının şiddeti arttı Timur'un. Kaç dakikadır düşünmüyordu, belki bu çocuk ona hatırlatmasa düşünmeyi unutup yattığı gibi uyuyacaktı. Sırası mıydı hatırlatmanın? "Cihan," dedi sakince.

Oldukça hevesliydi Cihan. "Buyur, abi," dedi.

"Harbiden siktir git başımdan." Elini koluna atıp yana iteledi. Direnemedi Cihan, yana doğru sendeledi. Yanından geçip bakkala girdi. Sigarasını alıp çıktığında, Cihan duvarın dibinde hâlâ onu bekliyordu. Gördü ama görmezlikten gelmeyi tercih etti. Laftan anlamayacağı belliydi. Eve çevirdi adımlarını.

Arkasından sessizce ilerlerken, "Adının Tulpar olduğunu öğrendim," diyen Cihan'a ses etmedi. Sövmeye bile üşendi. Bir can borcu ilmeğini daha ayağına bağladı. Yine farkında dahi olmadı. Eve kadar peşinden ayrılmadı Cihan. "Bir şeye ihtiyacın olursa ben hep buralardayım, Tulpar abi. Yine gelirim ben zaten." En sonunda gitmiş, Timur da kendi evinin kapısına gelmişti.

"Çattık birine daha," diye söylenerek eve girdi. İlk işi takım elbiseden kurtulmak oldu. Kendini banyoya atıp günün tozundan arınmaya çalıştı ama zordu. Bedenindeki tozlardan arınsa dahi zihnindeki tozları temizlemek zordu. Etrafında uçuşuyorlardı. Altına siyah bir eşofman geçirip, tek elindeki havluyla kısa saçlarının ıslaklığını alarak yatağına ilerledi. Havluyu

yatağın karşısındaki koltuğun üzerine savurdu. Yatağına kurulduğunda, bakışları başucundaki masanın üzerinde duran vazodaydı.

Bakışlarını vazodan koparmadan bir sigara daha yaktı. İçine çektiği nefes derin, dışarı üflediği kesikti. Düşünceler beynini kemirmeye devam ederken, sigarasını dudaklarında sabitleyip başucundaki kitap yığınına uzandı. Parmakları en üstteki el kitabını usulca kavradı. *Savaşçının Dokuz İlkesi.* Tekrar tekrar okumaktan asla sıkılmaz, her kuralı ezbere bilirdi. Sayfalar arasında gezindi gözleri. En makul kuralda durdu.

Birinci Kural: Rakibin sıklet merkezinde ondan kuvvetli ol.

Düşmanın ağırlık merkezini bulmadan, oraya saldırmadan yenmeniz çok zordur. Kuvvetleriniz rakibe göre az sayıda olsa bile sıklet merkezi prensibinin iyi kullanımıyla rakibinizi yenmeniz mümkündür. Bu, düşmanın zayıf noktasına saldırmak demek değildir. Rakibi ayakta tutan güçlü yerlerin zayıf noktalarına saldırmaktır.

Öyle yapmalıydı. Kralşan'ı ayakta tutan güçlü yönlerin zayıf noktalarına saldırmalıydı önce. Ahu, o zayıflık mıydı?

Hülya denen o kadının kızı olduğu gerçeğinin yarattığı şaşkınlığı uzun süre yaşayacaktı. Şaşkınlığı Hülya Kralşan konusunda değildi. Kısa bir an görmüştü ama anlatılanları yapmış olması hiç de şok edici olmamıştı. Sadece onun kızı oluşu, Kenan'ın kapanına yakalanması için yeterli bir sebep miydi yoksa Kenan bu kadına âşık mıydı bilemedi. Ya da sadece acı çektirmek için mi onu zorla yanında tutuyordu? Peki, amaç neydi?

Ahuzar, Kenan Kralşan'ın güçlü görünen zayıf yönü olabilir miydi? Ya da zayıf görünen güçlü yönü.

Hangi renk olduğunu hâlâ çözemediği gözlerde dönen ateşi fazlasıyla görmüştü Timur. Onu yok etmek, içine düştüğü kafesten çıkarmak istiyordu. Bunun için yok edilecek olanın o olması bile umurunda değildi. Hayatında ilk defa düşüncelerini toparlamakta zorlandı. Elindeki kitabı tekrar masanın üzerine bırakırken, telefonuna uzanıp aklına ilk düşeni yaptı. Radyo uygulamasını açtı. Tek bir frekansı aradı. Kanalı bulmak adına ilerleyen parmaklarını durduran tek bir ses oldu.

"... şarkılarla gecemizi güzelleştirelim diyoruz ve programımıza başlıyoruz, efendim. Saatler 21.30'u gösteriyor. Öncelikle hepinize iyi geceler diliyorum."

Bu sesi biliyordu Timur. Zarif, ince ama su gibi kendi akışında süzülen bir sesti. Güzel bir sesti.

"Ben, Ahuzar Soykamer," diyen sesle yanılmadığını anladı.

"Ben, İbrahim Öztürk," dedi bir adam sesi.

İkisi aynı anda, "Gecenin Sesi başlıyor!" derken Timur telefonu masanın üzerine bıraktı.

Başlasın bakalım, der gibi bir kaşı havalandı.

"Nasılsın, Ahuzar?" dedi adam.

"İyiyim, İbrahim," dedi zarif ses. "Sen nasılsın?"

"Çok iyi," diyen İbrahim öyle neşeliydi ki Timur yüzünü ekşitmeden edemedi. Gece gece bu kadar mutlu olacak ne vardı? "Yine çok güzelsin. Günün çok iyi geçti anlaşılan. Yüzün ışıldıyor."

Sigarasını küllüğe bastı Timur. Saatler önce şirketi basan, Kralşan'ın yakasına yapışan, elinde derin bir yarık açan ve ondan yardım isteyen kadın şayet bu Ahuzar ise gününün bok gibi geçtiğine emindi.

"Günüm rezil, kepaze ve rüsva bir şekilde geçti, İbrahim," dedi Ahu. "Hâlâ parlıyor olmamın tek sebebi bütün mal varlığımı döktüğüm cilt kremlerim. Hepsine buradan teşekkürler."

Timur'un dudağının bir kenarı usulca kıvrıldı. Net oluşu hoştu. Çok konuşuyordu ama en azından lafı dolandırmadan konuşuyordu ve insanı yormuyordu. Timur'un sessiz kaldığı anlarda dahi ne dediğini anlıyor oluşu artı puandı. Biten sigarasını küllüğe bastı Timur.

Gülme efektinin sesi geldi. Sonra ise İbrahim'in, "Eline ne oldu? Ciddi bir şey mi?" diyen sesi. "Siz görmediğiniz için açıklayayım, sayın dinleyiciler. Ahuzar'ın elinde bir sargı yığını var."

Gülerken derin bir nefes verdi Ahu. "Küçük bir kaza diyelim," dedi.

"Aman, dikkat edelim. Hadi o zaman, başlayalım. İlk şarkımız ne olsun, Ahuzar? Sen seçmek ister misin?"

Bir sigara daha yakmak için pakete uzanırken onun sesiyle durdu.

"Bugün benim için çok kıymetli bir gündü, İbrahim. Bakma kötü geçti dediğime. Nazar değmesin diye yalan söyledim."

"Şimdi nazar edebiliriz."

Minik bir gülme sesi geldi. Ondandı. *Ahu'dan.*

"*Maşallah,* deyin. Bu noktaya gelmem kolay olmadı."

"Neymiş o geldiğin nokta?"

"Ben ona gelmedim. O bana geldi," dedi. "Mucizem."

Sigaranın üzerindeki elini geri çekti. Bakışlarını telefona sabitledi.

İbrahim, "Nasıl bir mucizeymiş bu?" dediğinde ondan yine minik bir gülme sesi yükselmişti.

"Söyleyemem. Sadece bana ait. Söylersem kanatları kaybolur. O yüzden bu şarkıyı, bu hayattaki en büyük mucizeme armağan ediyorum."

Güldü İbrahim. "Çok romantiksin, Ahuzar," dedi.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Hayır, sadece varlığına minnettarım."

"O zaman mucizene ne diyoruz?"

"Göksel, *Gittiğinde,* diyor, İbrahim."

Radyoda çok derinlerden bir ses yükselmeye başladı. Önce ağırdan ilerledi, daha sonra ise hızla yükseldi.

"Bu yol çıkmaz, bu yol,
Gönül vazgeçmiyor.
Dur, diyor içimde bir ses,
Peşimde diğer yarım...
Susmazsan olmaz mı?
Anlatsan bir kere,
Önümde kilitli kapılar,
Anahtarları sende.
Gitmesen olmaz mı?
En azından bir gece,
İçimde bir kara orman
Yanıyor, gittiğinde."

Sigara içecekken içmedi Timur. Bir paketi daha bitirecekken bitirmedi. Kafayı vurup, uyuyacakken uyumadı. Kitap bile okumadı. Dakikalarca tek bir radyo programını dinlemekten başka hiçbir şey yapmadı.

Cengiz önüme dumanı tüten bir kahve bırakırken, "Ne yapıyorsun sen?" diyerek yanıma kuruldu.

Aslında cevap ortadaydı. İşyerindeki kafeteryaya tünemiş, ciddi bir iş üzerinde çalışıyordum. Sol elimi önümdeki masanın üzerine yapıştırıp sağ

elimle tutmaya çalıştığım bordo ojeyi tırnaklarıma sürmeye çalışmak gibi ciddi işler.

Ama oldukça zordu. Üzerinden iki gün geçmesine rağmen elimin içindeki yara fazlasıyla acıyordu. Önümde duran ojeyi Kralşan'ın kafasına savurmak isteyen bir öfke kıvılcımı, saniyelik bir şekilde beynimde patlayıp damarlarıma yayıldı. Öfkemin gerçek hedefi karşımda olmadığı için derin bir nefes vererek gözlerimi kapamak zorunda kaldım.

Geber, Kralşan!

"Oje sürmeye çalışıyorum," diye mırıldanırken gözlerimi yeniden açmak zorunda kaldım çünkü Cengiz dibimde bitmiş, merak dolu gözlerle bana bakıyordu. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Elimdeki sargıya rağmen oje sürmeme şaşırmış olabilirdi.

"Bu hâldeyken mi?" diyerek düşündüğüm şeyi onayladı.

Evet, tam olarak bu hâldeyken. Çok şükür ki yara göründüğü kadar derin değildi. Doktor dikiş atma gereksinimi duymamış, sadece pansuman yapmıştı. Ama bu acıyor olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Daha önce bundan bin kat daha büyük acılarla boğuşmuştum ama bu başkaydı. Acıyordu çünkü acısını yok saymak istemiyordum. Acıyordu çünkü sarılmıştı. Acıyordu çünkü bu yara yok sayılmamıştı. Tıpkı bedenimdeki tüm acıların geçmesine rağmen boynumdaki yaranın hâlâ sızlaması gibi.

Cengiz'i umursamadan yaralı elimin parmak uçlarıyla tutmaya çalıştığım ojemi, diğer elimin tırnaklarına sürmeye devam ettim.

"Siz kadınları anlamak çok zor," diye homurdandı.

"Bizi anlamak en azından zor. Siz erkekleri anlamak imkânsız."

Gülerek, "Çok düşünmeyin," dedi. "Sizin az düşündüğünüz her şey bizim düşündüğümüz her şey. Erkek beyni işte bu kadar basit."

Gülmeden edemedim. Oje sürmeye dikkat kesilmişken göz ucuyla ona bakmaya çalıştım.

"O zaman bana getirdiğin bu kahve, geri dönmem için bir rüşvet mi?"

Gözleri ışıldadı. "Üzerine bastın. Ayağını kaldır." Kahveyi büyük bir nezaketle bana doğru iteledi. "İç ve artık mantıklı kararlar ver." Koluma yapışıp ileri geri salladı. "Kendine gel!"

Oje taşabilirdi! Kıl payı kurtarmıştım. Hiddetli bakışlarımı ona çevirdim. "Eline koluna hâkim ol!" dedim. "Ayrıca hayatımda verdiğim en mantıklı karar zaten buydu, Cengo. Uzatma artık. Yeter!"

Sinirime alışkındı. Umursamadı bile. "Değil," dedi anında. "Duydum ki radyo departmanında bütün işleri sana kitliyorlarmış. Kaç yıllık muhabirsin sen, kızım. Hem de savaş muhabiri. Hepsinden daha kıdemli olacakken neden milletin ayak işlerine koşuyorsun? Bırak şu saçmalığı da yanıma geri dön işte!"

Haklıydı. Radyoda herkesin bir programı varken benim sunduğum üç ayrı program vardı. Sabah, öğle ve gece mesaim vardı. Günün genel akışı hep benim elimdeydi. Diğerleri kafeteryada keyiflerine bakıp, ortalıkta cirit atarken mesajlara ben bakar, şarkı isteklerini ben alır, aramaları ben cevaplardım. Elimde değildi. Muhabirlik yaptığım yıllardaki koşturmacaya alışan beynim, kendine oyalanacak bir iş arıyordu. Başka şeyleri düşünmemek için oyalanacak şeylere ihtiyacım vardı. Radyonun en güzel yanı ise şarkılardı. Kafamın içindeki sesleri susturmak için harika bir yöntemdi. Sanılanın aksine memnundum yani hâlimden. Diğerlerinin de işine geliyordu bu düzen.

Elimi kaldırdım. Beklemediği için irkilerek başını geri çekti. Kafasına çakacağımı düşünmüş de olabilirdi. Benim ise derdim başkaydı. Sadece serçeparmağım kalmıştı ve yaralı bir el için oldukça başarılı bir performans sergilemiştim. Keyifle baktım eserime. Aynı keyifle serçeparmağıma oje sürmek için yeniden masaya yasladım elimi.

"Kızım, kime diyorum?" dedi Cengo.

Oje sürülen parmaklarıma umursamazca üfledim. "Bana." Bordo oje efsane bir şey olabilirdi.

"Niye götünü kaşıyorsun o zaman?"

Parmaklarıma üflemeye devam edip, "Düzgün konuş," dedim.

"Sen de düzgün cevap ver o zaman. Sensiz beterim diyorum."

"Bir de bayıl istersen."

"Geri döneceksen yaparım. Tak diye atarım kendimi şuraya."

Dikkatimin tümü serçeparmağımdaydı. "Oyalama beni, Cengo," diyen sesim ise oldukça dalgın çıkmıştı. İşim bitince elimi yeniden aramızda kaldırdım. Parmaklarıma doğru üflediğim saniyelerde, bakışlarım kafeteryanın kapısında beliren bir gövdeye takıldı. İlk tepkim alık alık bakmak, daha sonraki tepkim ise yutkunmak olmuştu.

"Ahuzar, bak ciddiyim," diyerek yeniden aynı konuda kafa ütülemeye başlayan Cengo pek umurumda değildi. Bakışlarını etrafta gezdiren keskin kahveler birkaç saniye içinde benim gözlerimi bulduğunda ense köküme

sağlam bir balyoz darbesi yedim. Parmaklarıma doğru üflediğim dudaklarım birkaç saniye için öylece kaldı.

Bu ya oydu ya da ben adama kafayı öyle bir takmıştım ki kafeterya kapısını bile o olarak görüyordum. Makul bir hayaldi. Kapı kadar vardı. Delirmiş olmam olasıydı. Zaten sınırda koşuyordum.

Bakışları beni bulunca bana doğru bir adım attı. Pek de delirmişim gibi görünmüyordu. Kafeterya kapısının yürüyeceğini sanmıyordum. Oldukça gerçek görünüyordu. En son iki gün önce görmüştüm. Bir arabanın içinde, neyim varsa ona anlatırken. Ne zaman onu görsem mideme oturan taş yeniden aynı yerine kurulurken, birkaç saniye için ona bakarak göz kırpıştırdım. Hâlâ bir şeyler konuşan Cengo'yu pek de dinlediğim söylenemezdi. Sesler uğultudan farksızdı. Zira şaşkındım.

Allah aşkına! Bunun burada ne işi vardı?

Gizli görevdeydi. Adı üzerinde, gizliydi! Daha dikkatli olması gerekmiyor muydu? Bir tek ben mi yakalanacak diye deliriyordum? O gün beni şirketten çıkarışı bile yeterince tehlikeliydi. İşyerimde ne işi vardı? Panikten bayılmamı istiyorsa bu sona oldukça yaklaşmıştı.

Bakışları hâlâ bendeydi. En sonunda tam olarak yine benim yanımda durdu. Benim yanımda. Benim! Şok dolu bakışlarımı kendisine doğru kaldırdım. Her zamanki ifadesizliği yüzüne bir zırh gibi işlenmişti yine. O akşam arabada beni dinleyen adam değildi. Yeniden Tulpar'dı. Belki de sadece o adam Timur'du.

Cengiz'in bakışları da ona doğru kalkmıştı. Haklı olarak boş boş bakıyordu.

Konuşmadı. Başıyla çıkışı işaret etti. Her zamanki gibi sessiz bir cümleydi. *Benimle gel.*

Giderdim. Fizan'a çağırsa giderdim ama mesele bu değildi. Yanımda ne işi vardı?

"Neler oluyor? Bu kim?" diyen Cengiz'in şaşkınlığını umursamadan can havliyle oturduğum yerden ayaklandım. Ani kalkışım yüzünden topuklu ayakkabılarımın üzerinde durmakta zorlanmıştım. Yana doğru sendeledim. Tutunmak adına yaralı elimi masaya yaslamak zorunda kaldım. Bu da acının bütün bedenime yayılmasına, inleyerek elimi kavramama neden oldu. Umursamadım. Şaşkın bakışlarım hâlâ ondaydı.

"Benimle gelmeniz lazım," diyen sesi, masaya yumruğunu vurur gibi aramıza kuruldu.

Şaka yapıyor olmalıydı. Korkum baskın geldi. Şaşkınlığıma nihayet paniğim dahil oldu. Bu adam gizli görevde olduğuna emin miydi?

Bu bakışım onu eğlendirmiş olmalı ki bütün ifadesizliğinin arasında dudağının bir kenarı minicik, sadece benim gördüğüm bir açıdayken yukarı kıvrıldı. Çenesi dik, duruşu hep olduğu gibi özgüven doluyken gözlerini benden bir saniye bile kaçırmadı. "Kenan Bey sizi çağırıyor, Ahu Hanım," dediğinde bayılabilsem bayılırdım. Gerginlikle sıkışan yüreğim daha da sıkıştı.

"Ne?" demek zorunda kaldım.

"Kendisi burada," derken oldukça ciddi ve resmiydi.

"Sebep?"

"Kendisine sorarsınız."

Sıkışan yüreğim sağlam bir darbeyle daha göğüs kafesime vurup, sakinleşirken derin bir nefes vermek zorunda kaldım. Salaktım. Ne sanıyordum cidden? Beni görmeye geldiğini mi? Ciddi anlamda salaktım. İmkânım olsa şu saniye buradan koşarak uzaklaşırdım ama olabildiğince dik durdum. Minik bir öksürükle boğazımı temizleyerek az önceki gerginliğimi unutmaya çalıştım. Kralşan'ın adamıydı. Bu gerçeğe alışmam gerekiyordu. O yüzden bütün Kralşan adamlarına yaptığım şeyi yaptım.

Zırhımı kuşandım. Çenemi yukarı diktim. En ters bakışımı atarak, "Sormamayı tercih ederim," diye homurdandım. Ojemi az önce masanın üzerine bıraktığım için fırçasının ucundan birkaç damla masanın üzerine damlamıştı. Peçeteye uzanıp leke olan noktayı sildim. Ojenin ağzını kapamaya çalışırken ellerimin titremesi normal değildi. Tüm bunlar olurken yeni oje sürdüğüm tırnaklarımı ve yaralı elimi de korumam gerekiyordu. Saçlarım yüzüme döküldüğü için gönül rahatlığıyla yüzümü ekşittim.

Kendine gel, Ahuzar!

"Latif'in programına konuk olacaktı," dedi Cengiz. "*Yükselen İşadamları* köşesinin bu haftaki konuklarından biri oydu."

Ben de oradan Müge Anlı'ya geçerdim. Harika bir konuk olacağıma emindim. Sinirliydim. Ama Kenan'a değil, kendime sinirliydim. Ateş saçan gözlerle ona dönerken, "Neden daha önce söylemedin?" diye yükselmeden edemedim. "Geleceğini bilsem burada salak gibi beklemez, defolup giderdim!"

Sinirime alışkındı. "Tam olarak onu söylemek için gelmiştim yanına," dedi.

"O zaman önce onu söyleseydin!" Oje kapanmayınca tahammülüm de son noktaya gelmişti. Elimin tersiyle ileri itiyordum ki eli önüme doğru uzandı. Onun eli... Bu eli artık nerede görsem tanırdım, seçerdim, bilirdim. Benim sinirle itmeye çalıştığım ojeyi onun parmakları sakince kavradı. Saçlarımı yana savurarak bakışlarımı ona çevirdiğimde bakışları zaten bendeydi. Midemdeki taş ağırlaştı. O ise bakışlarını benden koparmadan ojeyi kapadı. Elini büyük bir kibarlıkla kapıya doğru kaldırdı. Yine sessiz bir cümle.

Gidelim.

Bunu diyen Adriel olsa kırk laf sayardım ama ikiletmedim. Öne doğru bir adım atıp yanından geçtim. İleri doğru attığım her adımda çenemi biraz daha yukarı kaldırıp adımlarımı sertleştirdim. Üzerimdeki siyah, kayıkçı yaka ince bluzumu düzeltmeye çalışırken gerginlikle terleyen elimin içini gri, İspanyol paça pantolonuma sürttüm. Arkamda olduğuna emindim. Bakışları kızgın bir demir gibi sırtımı yakıyordu. Ya da ben öyle hissediyordum. Neden bu kadar gerildiğim hakkında ise hiçbir fikrim yoktu.

Şeytan işyerimde olduğu için olabilirdi.

Burada bile etrafımdaki kapanı belli etmek için yanına çağırdığı için olabilirdi.

"Beni her gördüğünde böyle panikleyeceksen..." dedi arkamdan gelen sesi. "Yardım etmen zor."

Haklıydı. Hem de fazlasıyla. Arkamda olduğu için yüzümü rahatlıkla asabildim. Umursamaz görünmeye çalışmak ise en büyük silahımdı. Yeni oje sürdüğüm parmaklarımı yüzüme doğru kaldırıp üfledim. "Paniklemedim," dedim. "Şaşırdım."

Yersen!

Yemediğini hissediyordum. Hoş değildi. Varlığını yanımda hissettiğim an bakışlarımı ona çevirdim.

"Ne zaman beni çağıracak olsa Adriel'i gönderirdi. Seni beklemiyordum."

Bakışları önündeydi.

"Yine onu gönderdi."

Durdum. Ben durunca onun adımları da yavaşladı. Koridorun kör bir noktasındaydık. Yine de etrafa tedirgin bakışlar atmadan edemedim.

"O zaman o nerede?"

"Tuvalete kilitledim," dedi. Gözlerim saniyelik bir şekilde kocaman oldu. "Şaka."

Bu yaptığı ikinci şakaydı. Tercihim yapmamasından yanaydı. "Asıl şaka, şaka anlayışın sanırım," diye homurdandım.

İfadesiz duruşunda minik bir boşluk belirdi. Keyiflendiğini belirten bir ifadeyle dudağının bir köşesi kıvrıldı. "Adriel, şu kızıl olan mı?" dedi. Yeniden önüne dönüp yürümeye başladığında peşine takılmak zorunda kaldım. Bir adımı, benim üç adımıma denkti. Topuklu ayakkabıyla yetişmek bir hayli zordu ama idmanlıydım. Zorlanmadan yanında ilerlemeye devam ettim.

Yalandı.

Zorlandım. Âdeta koşturuyordum. En sonunda onun önden gitmesine karar verdim. Adımlarım yavaşladı. Kenan Kralşan'ın ayağına da koşarak gidemeyecektim. "Evet, o," dedim. "Baş zebanim olur kendileri." Aramız beş adım açılmıştı. Sesim çok geriden gelince durdu. Dönüp bana baktı ve ben yanına gidene kadar hareket etmedi. Yanına gittiğimde ilerlemeye devam ettik ama bu sefer adımları bariz bir şekilde yavaştı. Bana ayak uyduruyordu. Dudaklarımda belirmeye niyetlenen tebessümü sakladım.

"Bu aralar Irmak Kralşan'ın zebanisi," dedi.

Irmak'ın son olayından sonra onun koruması olmuş olmalıydı. Şaşırtıcı değildi. Kenan'ın derdinin ne olduğunu ve beni neden çağırdığını sormadım. Adamın bir amacı yoktu.

"Seni her yere yanında götürmeye başladığına göre güvenini kazandın, ha?"

"Fazla zor olmadı," dedi. "Etrafı salaklarla dolu."

Minik bir kıkırtı kaçtı dudaklarımdan. "Onun da onlardan bir farkı yok, emin ol." Koridorun ucundaki köşeyi döndük. Stüdyolar üst kattaydı. Asansörün önüne geldiğimizde fazla beklemeden kapılar açılmıştı. İçeriden çıkan üç iş arkadaşıma minik bir baş selamı verdikten sonra asansöre bindik. Tamamı camlarla kaplı asansör bu şirkette her zaman başköşem olmuştu. Nereye dönseniz kendinizi görüyordunuz. Harikaydı! Gideceğimiz kata bastı. Ellerini önünde bağladı. Karşımızda da bir ayna vardı. Yan yana düşen bedenlerimize odaklandım. Kısa bir kadın değildim ama topuklu ayakkabılarımla omuzlarına ancak gelebiliyordum. Bence anormal olan oydu.

Onun bakışları ise sargılı elime takılmıştı. Aynadan bunu çok net bir şekilde görebiliyordum. Tek kaşı belli belirsiz havalandı. Saniyelik bir andı ama yüzünde yakaladığım hiçbir ifadeyi bırakmaya niyetim yoktu. Buna da sıkı sıkı sarıldım.

Bu kapıdan dışarı çıktığım gibi yeniden dikenlerimi kuşanacaktım. Çenemi yukarı dikip Kralşan'a nefret kusacaktım. Ama ona gülümsedim. "Bu bakışı biliyorum," derken sesimde muzip bir ton vardı. "Şu an elime dikiş atılıp atılmadığını merak ediyorsun." Karşımızdaki aynadan bakışlarımız keşişti. Bir kaşı yeniden havalandı. Gülüşüm büyüdü. "Şimdi de bunu nasıl anladığım konusunda şaşırdın."

Bu sefer aynadan bakmadı. Bakışlarını direkt yanındaki bana çevirdi. Aynı şekilde ben de ona döndüm. İfadesini okumak bu defa zordu ama imkânsız değildi. Beklemiyordu. Beni hayatında hiç beklemiyordu zaten. Gözünde piyangodan çıkan bir piyondan farkım olmadığına emindim.

"Sessizliğin okunabiliyor," dedim.

"Hani zordum?" dedi.

Hâlâ sözümün arkasındaydım. Zordu. Ama bir o kadar da basit. Konuştuğu zaman sesi yüzünden midemdeki taş ağırlaşıyordu. Bu yüzden sessiz kaldığında daha makul düşünebiliyordum. Gülümsedim. "Sessizken kolaysın. Konuştuğunda zorsun," dedim.

Başını hafifçe sağa eğdi.

Gülüşüm büyüdü. Yaralı elimin işaretparmağını yüzüne doğru kaldırdım. "Bak, bu bakışı da biliyorum," dedim. "Ne ayak olduğumu soruyorsun içinden." Etkilenmiş bir şekilde dudakları büzüldü. "Bir şey söylemek isteyip de söyleyemediğin anlarda tek kaşın havalanıyor. Kafan karıştığında başını sağa eğiyorsun. Merak ettiğin, ilgilendiğin bir şey olduğunda bakışların o yöne kilitleniyor. Asla göz temasını koparmıyorsun."

"İlgilenmediğim bir şey varsa?" dedi göz temasını koparmadan. "O zaman ne yapıyorum?"

"Bakmıyorsun," dedim en net şekilde. Buna fazlasıyla maruz kalmıştım. Ezberlemiştim.

Başını aşağı yukarı salladı. Bakışlarını benden koparıp önüne döndü ama önümüzdeki aynadan keskin kahveleri yeniden gözlerimi bulmuştu. Kaçırmadı. Kaçmadı. Kendi önüne bakmadı. Sadece bana baktı. Aynadaki bakışları sadece gözlerimde değildi ama. Yüzümde, boynumdaki yarada,

dudaklarımda, yanaklarımda ağır ağır gezindi sanki. En son yeniden gözlerimi buldu.

"Şimdi?" dedi. "Şimdi ne düşünüyorum mesela?"

Kestirmek zordu. Bu sefer benim bir kaşım havalandı. "Çattık belaya?" derken öyle olmamasını uman gizli bir soru soruyordum aslında.

Midemdeki taşın daha da ağırlaşmasına neden olacak bir şey yaşandı. Güldü. Bocalamama neden olan bu değildi. Gülmüştü ama sıradan bir gülüşle değil. Dudağının sadece bir köşesi kıvrılmamıştı mesela. Ya da usulca tebessüm etmemişti. Bana bakarken derin bir tebessüm belirmişti dudaklarında, daha sonra ise kesik, kısa bir gülme mırıltısı. Bakışları aynadaki aksimden kopup önüne düştü.

Onu uzun süredir tanımıyordum ama tanıdığım kadarıyla şundan emindim ki tepkileri sınırlı bir adamdı. Üç beş kelime ve hareketle her şeyi anlatabiliyordu. Ben ise tam olarak o kelimeleri ve hareketleri çözmüştüm. Bunu değil. Ne yapacağımı bilemeden kalmam bundandı belki de. Ayrıca cidden böyle düşünüyor olmalı ki aksini iddia etme gereksinimi duymamıştı. Can sıkıcıydı. Tek tesellim biraz da olsa iletişimimizi ilerletmiş olmamızdı. En azından tepkileri artıyordu.

Bunun nasıl büyük bir nimet olduğunu bu bakışlara ve sessizliğe maruz kalmadan bilemezdiniz.

Aynı dakikalarda asansörün ineceğimiz kata geldiğine dair bir ses etrafımızı sarmaladı. Yumuşak yüz ifademi kaşlarımı çatarak keskinleştirdim. Omuzlarımı dikleştirdim. Saçlarımı omuzlarımdan geri savurdum. "Bir adım gerimde yürü," dedim kapı açılmadan önce. "Beni tanımadığın hâlde o çağırdı diye saygı göstermen hoşuna gider."

Aynı saniyelerde kapı açıldı. Beni dinledi. İleri adım atmadı. Ben çıktıktan sonra söylediğim gibi bir adım gerimden ilerledi. Stüdyodan içeri girdiğimde Kralşan'ı görmek çok da zor olmamıştı. Bütün hayran bakışlar ondaydı. Kameramanlar ve ekipteki kadınlar bir köşeye kümelenmiş, sahnenin ortasındaki tekli mor koltukta oturan adama hayran gözlerle bakıyorlardı. O ise her zamanki özgüveniyle bacak bacak üzerine atmış, Latif'in sorduğu soruları cevaplıyordu.

Fazla yaklaşmadım. Kameraların yanına geldiğimde adımlarım durdu. Onun bakışları ise varlığımı hissetmiş gibi anında bana dönmüştü. Gülümsedi. Midem ağzıma geldi. Bu gülüşüne muazzam bir şekilde elimi boğazıma atıp, kusarak cevap vermek vardı ama dişlerimi çenem ağrıyana kadar sıkmak zorunda kaldım. Nefret, insanın hacminden daha büyük bir

duyguydu. Ona karşı beslediğim nefret ise benim hacmimin katbekat üstündeydi.

Daha önce işyerime gelmemişti. Genelde kendi ayağına çağırırdı. Hoş, kendi işyerimde yine kendi ayağına çağırmıştı. Kenan Kralşan'dı o. Kimsenin ayağına gitmezdi.

"Bu başarınızı neye borçlusunuz?" diyen Latif'e döndü bakışları. Gülümseyişi herkes için çekici olabilirdi ama benim için şeytanı gülerken görmekten farksızdı. Ayrıca başarısını neye mi borçluydu?

İçinde yüzdüğü kan gölüne, Latif.

O böyle demedi tabii. "Çalışmak," dedi kısadan. Çalışmakla ilgili hayat tüyoları verirken göz devirdim. Aman, ne ilham verici bir hayat hikâyesi! Çok çalışın ve mafya olun gençler! Başarının sırrı buydu. Bir de babanız eski mafyaysa ve yerine geçmek için adamı felç bırakıyorsanız tadından yenmezdi. Muazzam bir başarıydı.

Sahnenin bir köşesinde yine sadık köpeği Fiko vardı. Ama benim bu kez de yanında ne işim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. İstediğim tek şey ondan uzak durmaktı. *Timur,* demek istedim ama diyemedim. Bu ismi sesli dile getiremeyeceğim kesindi. "Tulpar," dedim onun yerine.

Cevap vermedi ama hâlâ arkamda olduğuna emindim. Varlığı hissedilmeyecek gibi değildi. Kokusu da. Denize karışan keskin bir sigara... Hem huzur gibi hem de hüzün.

Sessiz kaldım.

Adını söyleyip devam etmediğimden olsa gerek, "Dinliyorum," diye mırıldandı. "Buradayım."

Tebessüm etmek istedim ama Kralşan varken yapamazdım. "Biliyorum," dedim. Dinliyordu. Buradaydı. Tam arkamda. Kimseye güvenmeyen, sırtını dahi yaslamayan ben ona sırtımı dönerken, bütün hayatımı ona yaslarken hiç düşünmedim. "Oradasın."

O yüzden Kralşan programı bitirip, koltuğundan ayaklanırken dimdik durdum. Normalde hep geri gitmek isteyen adımlarım yere en sağlam duruşuyla bastı. Kralşan Latif'le tokalaşırken etraftaki ekip başka bir yayının hazırlığı için koşuşturmaya başlamıştı. Onun çekimi bitmişti. Büyük ihtimalle birazdan başka bir işadamı gelecekti. Sahneden ayrılıp, bana doğru ilerlerken gerilemedim. Gerilemeyi düşünmedim.

Tam karşıma dikildiğinde yüzünde her zamanki alaylı gülüşü vardı. "Ahuzar," dedi kollarını iki yana açarak. "Bak, bu sefer de ben seni ziyarete geldim." Fiko hemen arkasındaydı. O ise hâlâ benim arkamda.

Göz devirip, "Ne işin var burada?" diye sordum.

Gülüşünü bozmadı. "Gençlere yol göstermeye geldim," dedi. Koyu kahve ceketinin yakalarını düzeltti. Daima olduğu gibi oldukça şık ve özenliydi. "Toplum için bir idolüm, bilirsin." En tip bakışımla bakmaya devam ettim. "Böyle mi ağırlayacaksın beni?" Yalandan bir kırgınlık ifadesine büründü. "Ben sana böyle mi yapıyorum? Aşk olsun."

Derin bir soluk vererek sakinleşmeye çalıştım. Defne'nin dediği *sağdan al, soldan ver ya da soldan al, sağdan ver* nefesini yapmak istedim ama şu an nefes aldığıma şükretmeliydim. Şeklinin bir önemi yoktu. Beni neden çağırdığını sormayacaktım. Embesil herifin yaptığı tek şey buydu. Anlamsızca yanına çağırıp yüzüme bakmak ve yine yaptığı anlamı olmayan sayısız psikolojik taciz. Kelimelere dökmek zordu.

Nefret dolu ifadem onu eğlendirdi.

"Neden buradayım?" dedim kelimelerin üzerine basarak.

"Bir nedene mi ihtiyacımız var?" dedi. "İstiyorsan buluruz." Bana doğru ağır bir adım attı. "Seni özledim belki de."

Sövmemek için dişlerimi sıktım. İşyerime gelmesi yeterince büyük bir problemdi. Üstüne bir de sadece benimle konuşması dedikodular için muazzam bir zemin hazırlamıştı. Normal şartlarda beni almaya gelen Adriel olsa arkama dahi bakmadan siktir çeker, işime bakardım ama gelen oydu.

"Saçmalıklarınla uğraşamayacağım," diye sessizce mırıldandım. "Vermen gereken rahatsızlığı verdin, şimdi defolup git!"

Umurunda değildi. Sargılı elime değdi bakışları. Kaşlarının arasında minik bir çizgi belirdi. "Dün ben sarmalıydım bu yaranı," derken bileğimden kavramaya çalıştı. İzin vermedim. Bir adım geriledim. Umursamadı. Yaklaşıp bileğimden kavradı. Zifiri karanlık bakışlarına ne zaman baksam ürpermeme neden oluyordu. Dokunuşu ise midemi bulandırmaktan başka bir his uyandırmıyordu. Bir kere daha kolumu geri çekmeyi denedim. İzin vermedi. "Uslu ol," diye mırıldandı.

Sinirlenmemek elde değildi!

Etrafta bize bakan insanlar olduğu için bağırıp onu itemedim. Bu, dikkatleri daha da üzerimize çekmekten başka bir işe yaramazdı. "Bırak!" dedim dişlerimi sıkarak.

Bırakmadı. "Derin mi yaran?" derken sesinde saçma bir ilgi vardı. "Doktora gittin mi?"

Yok, senin götürmeni bekledim. Geri zekâlı!

Bize dönen bakışları gördüğümde sinirim katmerlendi. Yeniden dişlerimi sıkarak, "Bırak şu kolumu," diye homurdandım. Harika! Bir dedikodumuz eksikti.

Bırakmadı. Eğleniyordu sapkın puşt! İşyerinde zor durumda kalacağıma adı gibi emindi. Normal şartlarda yaklaşmadığı kadar yaklaşması bu yüzdendi. Artık onun içindeki zehri ezbere biliyordum.

En nihayetinde onun, "Kenan Bey," diyen sesi yetişti imdadıma.

Bakışlarını benden koparıp arkama baktı. "Ne var?" dedi.

"Saat ikide size bir aramayı hatırlatmamı söylemiştiniz," dedi.

Kolundaki gri, son derece pahalı saatine baktı.

"İkiye daha yarım saat var, lan!"

"Vaktimiz olursa önceden aramanın iyi olacağını da söylemiştiniz."

Birkaç saniye için boş boş baktı Kenan. Sonra yüzü ışıldadı. "Doğru diyorsun, Tulpar," dedi. Eli kolumdan çözüldü. Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı. "Fiko!" dedi terslikle.

Sadık köpeği Fiko arkasından, "Buyur, abi," dedi.

"Sana da hatırlatmanı söylemiştim. Sen niye hatırlatmadın, lan?"

Başını sağa büktü Fiko. "Unutmuşum, abi," dedi.

Derin bir soluk verdim. Akıllı adama ihtiyacı olduğunu söylemiştim. Tulpar öndeydi. Ben ise daha fazla yanında duramayacaktım. Ondan kurtulmuş olmanın verdiği rahatlamayla arkamı dönüyordum ki yeniden bileğimden yakaladı.

"Bekle!"

Öfkeyle soludum. Kolumu ise aynı öfkeyle geri çektim. Bırakmadı ama denemeye değerdi.

"Bana emir vermeyi kes! İşim gücüm var. Salaklıklarınla uğraşamayacağım!"

Sırıttı. Tam olarak yaptığı buydu. Sırıtmak. Nefretimden besleniyordu. Aynı saniyelerde stüdyoya giren başka biri daha vardı. Bakışları arkamdaki kapıya kilitlenince istemsizce baktığı yöne bakmak zorunda kaldım. Önce onu gördüm. Bana bakıyordu. Bunu beklemiyordum. Mideme ağır bir

taş daha oturunca, gözlerimi kırpıştırarak arkasına odaklanmak zorunda kaldım. Tanıdık bir sima vardı karşımda. Ünlü işadamlarından Yakup ÖZ.

Genç değildi. Elli yaşlarında ama dinç duran bir adamdı. Hafif göbeğiyle babacan durduğunu bile söyleyebilirdim. Dökülmüş siyah saçları, siyah bıyıkları ve çatık kaşlarıyla tam bir Türk babasıydı. Lakin bu yanıltıcı bir görüntüydü. Kralşan'ı araştırırken elime düşen isimlerin listesinde o da vardı. Yakup Öz, Kralşan'dan sonra en etkili mafya babalarındandı. İki kere hapishaneye girmiş, toplam on beş yıl yatmıştı. Onun da tatlı ifadesinin arkasına saklanmış bir manyak vardı.

Kenan'ı biliyordum. İstemesem dahi tepkileri zihnime kayıtlıydı. Yakup Öz'ü gördüğü an yüzünde beliren ifade huzursuzluktu. Başka hiçbir şey değil. Telefonunu yeniden ceketinin iç cebine atarken duruşunu dikleştirdi. Yakup Öz de bir işadamıydı. Programın yeni konuğuydu muhtemelen. Kanalımızda mafyalar cirit atıyordu ama herkes bundan habersiz bir şekilde sırıtıyordu. Trajikomikti.

Ve beklenmedik bir an yaşandı. Yakup Öz, Kenan Kralşan'ı es geçti. Arkasında onunla birlikte ilerleyen iki korumasıyla yanımızdan geçip, uzaklaşırken bakışları sadece göz ucuyla bize değdi. Özgüvenli ve kendinden emin adımları yavaşlamadı ve Kenan'a hiçbir bağlılık ifadesi göstermedi. Bu ilkti. Bunca yıllık kafesimde her şeyini gözlemlemiştim onun. Kuş dahi onun önünden el pençe durmadan geçemezdi. Topladığım bilgilere göre Kenan, Yakup Öz'le birlikte yeraltı dünyası için oldukça yüklü miktarda zararlı madde alışverişi yapıyordu. Birbirlerini tanımamaları imkânsızdı.

Kenan bunu beklemiyordu. Öyle ya, bütün yeraltı dünyasına diz çöktürmüştü kendince. O, yok sayılamazdı. Yüzündeki ifade kan donduran bir soğukluktaydı. Bakışları sahneye çıkana kadar Yakup Bey'i takip etti. Hiçbir bakış hâlâ ona dönmeyince dudağının bir kenarı seğirir gibi oldu. Bu noktadan sonra bana bakmadı. Hatta beni görmedi bile. Siyah bir hırs bulutu zifiri karanlık gözlerine kurulmuştu.

Yakup Öz bir kayıp verecekti. Ya kendi canı ya da bir yakını. Kenan için fark etmezdi. Buna emindim.

"Tulpar, Ahuzar Hanım'a ofisine kadar eşlik et," diyerek saçma bir emir verdi.

Aynen. Yolumu bulamam çünkü.

Bu teklifi hemen kabul etmek vardı ama hırçınlığıma alışan Kenan için fazla dikkat çekici olurdu. "Benim ofisim yok!" diye homurdanarak ondan önce kapıya doğru ilerledim. "Köpeklerini kendi peşinde götür."

Yanımda belirdi.

"Öyle mi? İstersen hemen yaptıralım, hayatım."

Adımlarım durdu. Yandan ona bakarken en ters bakışımı kuşandım. Burnumdan soluyan bu ifadem ona yine yüksek bir tatmin yaşatmıştı. İfadesi yeniden keyiflenmişti. Kesinlikle ruh hastası bir manyaktı! Aynı keyifli hâliyle dudaklarından kesik bir kahkaha döküldü. "İşte bu ifadene bayılıyorum," dedi. "Saf bir nefret. En sevdiğim."

Gerçek anlamda tımarhaneye kapatılması gerekilen bir deliydi. Yoksa bunun yüzünden ben tımarhanelik olacaktım.

"Ama merak etme," derken kendinden oldukça emindi. "Buradaki herkese senden övgüyle bahsettim. Müdürünüz için artık bir numara olduğuna eminim. Ne istersen yapacaktır. Canına okumaktan çekinme." Gömleğinde asılı duran güneş gözlüğünü takarken dudaklarında her zamanki kendinden emin gülüşü vardı. Gözlük zifiri karanlık gözlerini kapatmadan önce göz kırptı. "Kralşan ve nimetleri." Arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi. "Tulpar! Dediğimi yap." Kapıdan çıkıp karanlığıyla birlikte uzaklaştı.

Ağzına etraftaki kameraları tıkma isteğiyle baş etmek zordu. Sinirle dudaklarımı dişlerken, başımı hafifçe sağa eğerek sakinleşmeye çalıştım. Zordu.

"Yine sövecek gibisin," diyen ses kısıktı ama nerede duysam tanıyacağım o sesti.

Bakışlarımı ona çevirdim. Sinirim hafiflememişti. "Ben sövmem!" diye ona da çıkışmam tamamen bundandı. Öne doğru bir adım atıp yanından geçtim. Bir adım arkamdan geliyordu.

"Aynen," diyen sesi geldi kulağıma. Daha çok alay eder gibiydi. Haklıydı da. Kenan olacak soysuza sövmekle meşgulken kendisine yakalanmıştım. Hoş değildi.

"Sövmem," diye soludum. "Ama buna sövmemek imkânsız!" Kansız puşt diyecektim ama bunu dilimi ısırarak yuttum. Stüdyo kapısından çıkarken, durup ona bakmak zorunda kaldım. "Cidden beni radyoya kadar takip etmeyeceksin, değil mi?"

Kolunu uzatıp, ileri doğru ittirerek kapıyı açtı. Fazla yakındı. Burnuma vuran kokusu ise kısa bir anlığına da olsa sersemleticiydi. "Emirler böyle," dedi.

Küçümser bir gülüş kaçtı dudaklarımdan. "Role girme hızın muhteşem," diye homurdanırken benim için açtığı kapıdan çıktım. Az önce

geldiğimiz yolu yeniden adımlıyorduk ve artık bir adım arkamda değil, tam olarak yanımdaydı. Asansöre binince kapılar kapanana kadar sessiz kaldık.

Kapı kapandığında, "Yakup Öz'ü ya da bir yakınını öldürecek," diye mırıldandım.

"Ne?" dedi. Aynadan bana bakıyordu.

Derin bir nefes verdim. "Bütün yeraltı dünyasının ona itaat etmesini istiyor. Onu yok sayan hiç kimseye tahammülü yok. Yakup Öz onu az önce yok saydı. Zarar vermeden durmayacaktır."

"Yakup Öz babasının yakın dostu. Neden bunu yapsın?"

İşte bu bilmediğim bir bilgiydi. Etkilenmiş bakışlarımın hedefi aynadaki yansıması değil, başını yanıma çevirerek birebir baktığım kendisiydi.

"Dersine çalışmışsın." Sessiz kaldı. Alışıktım. Umursamadım. "Güveni kazanman için bir fırsat daha," dedim. "Biliyorsundur ama yine de özet geçeyim. Yakup Öz de Kenan kadar büyük ve köklü bir mafya babası. Az önce Kenan'ı yok saydı. O manyak için en büyük hakaret onu yok saymak. Ona bir ders vermek isteyecek. Ama Kenan'ın emir verdiği her adamı tereddüt edecektir. Kimse Yakup Öz'e bulaşmak istemez. Sen etme."

Bu sefer onun bakışları bana dönmüştü. Ama ben onun gibi önüme bakmadım. O bana baktığı anda sadece ona baktım.

"Sen tüm bunları nereden biliyorsun?" dedi.

"İçinde tutulduğun kafesin sahibini tanımadan çıkışı bulamazsın."

"Çıkışı bulmuş muydun yani?"

Bu sefer küçümser gülüşüm kendimeydi. "Sen gelene kadar hayır." Bakışları dikkatliydi. Ben ise topuklu ayakkabılarıma minnettardım. Göz teması kurma konusunda başımı geriye atmama gerek kalmıyordu en azından. "Şimdiyse evet," derken onda olan bakışlarım çıkışın yönü konusunda yeterince netti.

Bakışları dikkatliydi. Umudumun o olduğunu biliyordu. Bunu sesli söylemekten hiçbir zaman gocunmayacaktım. *Dinliyorum, buradayım,* demişti bir kere. Hayatta hiçbir umuda uzun süre tutunamamış biri olarak bu dediğine tutunabildiğim kadar tutunacaktım.

Bakışlarım çenesindeki çukura takıldı. Cevap vermediği için muhabbet ilerlemiyordu. Uzun süre bakışmak ise işi bir hayli garipleştiriyordu. Bu kısa süreli dalgınlığımın imdadına açılan asansör kapısı yetişti. Yeniden önüme dönerken, "Hepsini araştırdım," dedim. "Her şey sana bahsettiğim dosyada. İstediğin zaman da sende."

Asansörden çıkıp üç adım atmıştım ki, "Dün sen yoktun," deyince duraksadım.

Adımlarım yavaşlarken, "Ne?" diye şaşkınca mırıldandım.

Yanımdaydı yine. "Radyoda," dedi. "Dün gece sen yoktun."

Yeniden bocaladım. Hatta durdum. Radyoda beni mi dinliyordu? Kısa bir an için ne diyeceğimi bilemedim. İkimiz de başka başka şeylerden bahsediyorduk. Şaşkınlığım mazur görülmeliydi. "Ben..." derken kekelemem saçmalıktı. "Gece programım haftada üç gün. Pazartesi, çarşamba ve cumartesi. Diğer günler sabah sekizde ve akşama doğru beşte başlıyorum."

Başını aşağı yukarı salladı. "Oradan haber veririm," derken yeniden ilerlemeye başladı.

Pardon da neyi? Bunu sesli dile getirmekten çekinmedim. "Neyi?" diyerek peşine takıldım.

"Dosyayı bana ne zaman getireceğini."

"Sen olduğunu nereden anlayacağım?"

"Kırmızı karanfil atarım."

"Bu da şakaydı, değil mi?"

Sessiz kaldı. Şaka olmayan şakaları çığır açıcıydı.

Ona yetişmeye çalışırken, "Ayrıca sen beni mi dinliyorsun?" diye sordum.

"Seni dinlemem için yalvaran sen değil miydin?" Durdu. Önümüzdeki son kapıyı da yeniden benim için açtı. Geçmem için kenara çekilirken keskin kahveler bana döndü. "Dinliyorum işte. Her anlamda."

Yalvarmak derken?

Ters bir bakışla açtığı kapıya doğru ilerledim. Tam önünden geçerken, bakışlarımı ona çevirmeden edemedim. "Şunda bir anlaşalım. Ben kimseye yalvarmadım. Yalvarmam da." Bakışlarımı gözlerine dikerek dikkat etmesi gereken noktayı belirttim. İlerlemeye devam ettim. "Yardım istedim. Reddettin. Ben de sakince yoluma baktım. Konuşmak isteyen sendin." Üzerine basa basa belirttim. Kalabalığın içine daldığımız için sessiz kalarak bir adım gerimde durdu. Radyo departmanına geldiğimizde, kapının önünde pinekleyen Cengiz'i gördüm. Adımlarım yavaşladı. Onun bakışları da geldiğimi hissetmiş gibi anında bana dönmüştü.

"Ahuzar!" diyerek bana doğru koştu. "Kızım, nerede kaldın? Çatladım!" Yanıma geldiğinde hiç de iyi bir haber vermedi. "Tüm kanal senin adınla

çalkalanıyor. Kralşan herkesin içinde seni yanına çağırarak ne düşünüyordu, Allah aşkına?"

Göz devirdim. Böyle olacağına emindim. Pek şaşırtıcı olmamıştı. "Daha ne kadar huzursuzluk verebileceğini tabii ki." Kolunu ovalarken sıkıntılı hâlimi belli etmemek için gülümsedim. "Sorun yok."

"Ne demek yok?" Sövmeye başlarken bir adım gerimde duran adamın heybetiyle duraksadı. Kısa bir an için bakıştılar. "Bu kim?" dedi tedirginlikle. "Benim kızıl bombam nerede?"

Ah, senin kızıl bomban, benim başıma bela!

"Bunu kendisine sorarsın," diye homurdanarak yanından ilerledim. Kendi alanıma geçmek için cam kapıyı açarken bakışlarım yeniden ona döndü.

Bana bakıyordu. Önceden bana bakmıyor oluşu midemdeki taşları ağırlaştırırdı. Şimdi istediğim olmuştu. Bana bakıyordu. Ama taşlar hâlâ yerli yerindeydi.

Öylece baktı. Bir başkası olsa böyle derdi belki de. Ama bu sadece bir bakış değildi. Çenesini hafifçe öne doğru uzattı. Başka biri bunu da öylesine bir hareket sayardı belki ama artık onu tanımaya başlıyordum. Enerjisini boşuna tüketmiyordu. Minimum hareket ve sözden maksimum verim alma derdindeydi. Vermek istediği bir mesaj vardı. Anladım. O konuşmadı ama ben duydum.

Başımı bir kere aşağıya doğru eğerek anladığımı belirttim. Radyodan haber verene kadar bekleyecektim.

İfadesizdi. Ama gözlerinde artık buzdağı yoktu. Onu anladığımı anlıyordu belki de. Ya da bana acıyordu. İkincisi oldukça can yakıyordu. Başka hiçbir şey söylemeden, arkasını dönüp ilerlemeye başladı. Geniş omuzlarına ve heybetine bakarken içli bir nefes verdiğimi, bu nefesi verdikten sonra fark ettim.

Cengiz kırk şey hakkında söylendi. İş arkadaşı, Adriel'in olmayışı ve daha niceleri. Çoğunu dinlemedim. Bugün çarşambaydı. Sabah ve akşam programına ek olarak gece programım da vardı. İlk defa gergin bir bekleyişle kuruldum sandalyeme. Akşam programı bitti. Geceyi bekledim. Zaman bir şekilde ilerledi. Kahve içtim. Kitap okudum. Cengiz'le takıldım. Gece saati geldiğinde yerime konumlanmış şarkı listesini ayarlıyordum ki aniden aklıma gelen bir detayla duraksadım.

Ben ona şarkı ithaf etmiştim! Beni dinlediği gece, ben ona şarkı ithaf etmiştim!

Kaburgalarım dikleşti. "Yok ya," dedim kendi kendime. "O gün dinlememiştir. Sonradan denk gelmiştir."

Ama bu hafta akşam programım sadece o gündü!

Ellerimi yüzüme kapamadan hemen önce utanç dolu bir inleme döküldü dudaklarımdan.

Sana inanamıyorum, Ahuzar.

Saçmaydı ama o akşamın duygu yoğunluğuyla buna engel olamamıştım. Adam beni bile zorla dinlemişti. Oturup da radyo programını dinleyeceğini tahmin etmemiştim.

Ender karşı taraftan, "Yayına son iki dakika!" diye bağırdı. Kıvırcık saçlı, toparlak bir çocuktu.

Başparmağımı kaldırarak minik bir *tamamdır* işareti yaptım ama hiç de tamam değildi. İfademi toparladım. Önümdeki not kâğıtlarımı bir düzene sokup toparlamaya çalıştım. Fakat kâğıtlardan çok bileğimde ve elimin içinde işe yarar notlar vardı. Daha kritik konuları tenime yazmam, unutulma konusundaki sürelerini azaltıyordu. Tecrübeyle sabitti. Gece mesaisindeki arkadaşım İbrahim kendini koşarak yanımdaki koltuğa bıraktığında düşüncelerden sıyrıldım.

Esmer, benimle aynı yaşlarda, sürekli gülen bir adamdı İbrahim. Radyo departmanında işe başladığımda oldukça yardımcı olmuştu. İşi öğreten de aslında oydu. Uzun saçlarını arkasında sıkıca bağlardı. "Yetiştim," derken kulaklığına uzandı.

Gülümsemekle yetindim.

"Kayıt!" diye bağırdı Ender.

Bakışlarımı kolumdaki saate eğdim. On olmak üzereydi. Kulaklığımı takıp önümdeki mikserden gerekli ayarlamaları yaptım. "Merhabalar, efendim. Ben, Ahuzar Soykamer," diyerek klasik başlangıcımı yaptım.

"Ben, İbrahim Özçelik."

Rutin düzenle havadan, İstanbul trafiğinden dem vurduk. Standart muhabbetlerimizi ettik. Birbirimizi övüp hâl hatır sorduk. Etrafımı çevreleyen üç adet bilgisayar ekranı vardı. Birinden şarkıları, diğerlerinden ise sosyal medya ve *WhatsApp* mesajlarını kontrol ediyorduk. İbrahim seyircilere sorduğu *en sevdiğiniz yemek* temalı muazzam yaratıcı sorusunun cevaplarını alırken ben istek şarkıları not etmeye çalışıyordum.

"Evet, Ahuzar," diyerek topu bana attı. "Sıradaki istek parçamız nedir?"

İlk başta olanı söylemek zorundaydım. Ayıramazdım. Hâlâ ondan bir mesaj yoktu. Belki de dinlemeye zamanı yoktu. "Aksaray'dan Meryem Hanım, yine istek bir parça istemiş bizden," derken bir yandan da şarkıyı ayarlamaya çalışıyordum. "Hande Mehan, *Kırılsın Ellerim*, diyecek. Biraz hüzünleneceğiz galiba." Derin bir nefes verdim. "Keyifli dinlemeler, efendim." Şarkının sesini yükseltirken kulaklığı çıkarmadım. Ben de seyircilerle birlikte dinledim.

"Kırılsın ellerim,

Neye yarıyor,

Gençliğim gidiyor, tutamıyorum..."

Bakışlarım bomboş bir şekilde önüme takıldı. Şarkı devam etti. Efkâr bulutu başımın üzerini sarıp sarmalarken Aksaray'daki Meryem Hanım'ı kısa bir süre için affetmeyecektim. Gece gece hayatı sorgulamak zorunda değildim. Şarkı bitmeye yaklaştığında İbrahim koluma hafifçe dokunarak yeni parçayı seçmem gerektiğini belirtti. Dalgın bakışlarım afallasa da hemen toparladım. Gelen yeni bir bildirim sesiyle mesajları kontrol etmem gerektiğini hatırladım ve dudağımı ısırarak ekrana döndüm. En üstteki bildirime değen bakışlarım birkaç saniye için bocaladı.

Yeni bir numaradan sadece tek bir mesaj vardı. Ekrana uzun uzun bakmama neden olacak, içine düştüğüm umutsuzluk çukurundan beni yine saniyesinde çıkaracak sadece tek bir mesaj.

Adımları sert toprak zeminde tok sesler çıkarırken elleri cebinde, başı dik bir şekilde ilerliyordu Kenan. Timur, arkasında ilerleyen beş kişilik koruma grubunun en arkasındaydı. Pas tutmuş demir kapı açıldığında hepsi önden giden Kenan'ın peşinden ilerledi. Genişçe bir alanın en ortasına atılmış küçük bir masa vardı. Masanın en ucunda oturan kişi ise Yakup Öz'den başkası değildi. Bakışlarında yoğun bir öfke vardı. Bu yaşına kadar kimseye boyun eğmiş değildi. Bunca zaman sonra elinde büyüyen bir çocuktan emir alacak da değildi.

Yeraltı dünyasında olanların, Kenan'ın herkesi nasıl korkuttuğunun, kana boyadığının farkındaydı. Lakin yakın dostu Mahir'e verdiği bir söz vardı. Ne olursa olsun oğlunu kendi oğlu bilip onu koruyacaktı. Bunu, bu zamana kadar hakkıyla yapmıştı. Yasaklı madde ticaretini Kenan onun tekelinden yapardı ama artık zordu. Kenan Kralşan usule uygun davran-

mıyordu. Taş üstünde taş, baş üstünde baş bırakmayan bir eşkıyadan farkı yoktu. Hatta acımasız bir katildi. Dostu Mahir'in bu olanları görmemesine sevinse mi yoksa üzülse mi bilemiyordu.

Kenan ona yaklaştığında, "Yakup amca!" dedi. Abartılı bir neşeyle uzun masanın diğer ucundaki sandalyeye ilerledi. Tahtına oturur gibi kuruldu. "Habersiz çağırdık seni buraya. Kırılmadın inşallah."

Yakup Öz'ün burnundan ve genzinden kalın bir homurtu yükseldi. "Haddini aşıyorsun, çocuk," derken en ters bakışlarını kuşanmıştı. "Ben o masanın etrafındaki diğer züppelere benzemem. Sizin gibi mafyacılık oynamam. Ömrümü verdim bu âleme. Sen kimsin ki?" Hiddetle titredi çenesi. "Nesin ki beni ayağına çağırıyorsun? Yetmiyor, zorla alıp buraya getirtiyorsun?"

Güldü Kenan. "İhtiyar kurt kızdı," dedi ve yanında duran Fiko'ya döndü. "Duydun mu Fiko?"

Hadsizliğe tahammül etmeyecekti Yakup. "Kenan!" diye şiddetle bağırdığında herkesin ensesinden soğuk bir ürperti geçmişti. "Elimde büyüdün, çocuk!" Elini masaya vurarak oturduğu yerden ayaklandı. "Bana racon mu öğretiyorsun sen?"

Eğlenen ifadesi dağıldı Kenan'ın. Yerine sadece karanlık dünyanın gördüğü en tehlikeli ifadesi kuruldu. Bu ifade Timur'un bile birkaç saniye için bocalamasına neden olmuştu. Ahu'nun bir kere daha yanılmadığını anlamıştı. Kadının yanıldığı tek bir nokta dahi yoktu. Kenan Kralşan bu gece, Yakup Öz'e bir ders verecekti.

Umursamazca, "Sizin zaman eskide kaldı be Yakup amca," dedi Kenan. "Bak babama." Başını ruhsuz bir robot gibi sola eğdi. "Ha öldü..." Sağa eğdi. "Ha ölecek."

Yakup Öz burnundan soluyarak baktı.

"Buraya geldiysem kendine pay çıkarma. Çağırdın diye, davete icabet etmek gerekir diye geldim. Dediğini yaptığımı sakın düşünme. Haddini aşma, çocuk!"

Ofladı Kenan. Sıkılmıştı. "Bırak artık bu racon işlerini babalık," dedi. "Bana itaat et."

Koyu kahve gözleri sinirle irileşti Yakup'un. "Seni korudum!" derken işaretparmağını Kenan'a doğru salladı. "O masada benim sayemde yer edindin! Şimdi benden itaat etmemi mi istiyorsun? Seni babanla ben var ettik!"

Bir canavar var etmişlerdi. Mahir Kralşan bunu çok önceden anlamış lakin sesini çıkaramayacak bir duruma gelmişti. Yakup Öz ise bu gece anlayacaktı. Ülkenin en büyük on iki mafya babasının bulunduğu masada Kenan'a yer açan ilk kişi Yakup'tu. Hatasının farkına çok sonradan varmış ama artık geri dönülemez bir noktada olunduğunu bilerek sessiz kalmayı tercih etmişti. Yakın arkadaşına verdiği sözü kendine hatırlatıp durmuştu. Onu korumak zorundaydı.

"Hayır," derken kendinden oldukça emindi Kenan. "O masada beni var eden sen, babam ve sizin o küçük dünyalarınız değildi, Yakup amca. Ben o masanın en güçlüsü olmak için ödemem gereken bedelleri daha yüksek yerlere ödedim." Ellerini sandalyesinin iki koluna atıp kendinden emin bir şekilde geri yaslandı. "Düzeni yeniden yazdım. Bana kafa tutan herkesi yok ettim. Kural belli. Ya itaat ya da ölüm."

Sinirden titredi Yakup Öz. Her zerresi uyuşmuştu. Masada ölen bütün liderleri Kenan'ın öldürdüğünü, diğerlerinin ise korkudan sesini çıkaramadığını biliyordu. Hepsinden itaat istemişti. Reddedenleri veya arkasından iş çevirenleri anında yok etmişti. Elinin nereye kadar uzanacağını merak etmişti. Demek ona kadar geliyordu. Büyük bir hadsizlikti. Artık emindi. Bir canavarı kendi elleriyle beslemişlerdi. Hissettiği tek şey pişmanlıktı. Yılanın başını daha küçükken ezmediği için hissettiği derin bir pişmanlık...

Kenan, "Bugün yüzüme dahi bakmadan yanımdan geçmen beni çok incitti mesela," derken sesinde yalandan bir üzüntü vardı. "Başka biri olsa anında kafasına sıktırmıştım ama sen amcam sayılırsın. Baba yarısısın. Kıyamıyorum."

Nefretle bakmaya devam etti Yakup Öz.

Kenan oturduğu sandalyeden ayaklandı. "Hakkımdaki rivayetleri duymuşsundur," dedi. "Canlı canlı derilerini yüzdüğümü, bedenlerini parçalara ayırdığımı ve insanları kendi kanında boğduğumu söylüyorlar." Yana doğru ilerledi. Yakup'un bakışları onu takip ederken o, siyah bir perdenin önünde durdu. "Oysa sen beni tanırsın. Ben o kadar cani bir adam mıyım gerçekten? Neden insanları kendi kanında boğayım ki?" Siyah perdenin ucunu kavrayıp yere indirdiği an Yakup Öz birkaç saniye ne gördüğünü anlayamadı. Ne olduğunu anladığında ise nefesi kesildi. Yaşlı dizlerinde ayakta duracak gücü ilk defa bulamayarak olduğu yere çöktü. Her yanı titriyordu. Gördüğü şey bir vahşetti.

"En sevdiklerinin kanında boğmak varken neden kendi kanlarını isteyeyim ki?"

Timur şaşkındı. "Siktir," diye mırıldanışı belli belirsizdi.

Yakup Öz gördüğü görüntüyle zangır zangır titrerken, "Sen..." dedi sadece. "Sen..." Elini sıkışan kalbinin üzerine attı. Gördüğü şey kalbini yerinden sökmekle eşdeğerdi. Eşi Sevinç vardı camın arkasında. İçi kan dolu bir suyun içindeydi bedeni. Hayat arkadaşı kendi kanında boğulmuştu. Donuk gözleri ve hareketsiz bedeni, içinde yüzdüğü kan gölü yüzünden tanınacak gibi değildi lakin parmağındaki yeşil taşlı evlilik yüzükleri cama vurdukça Yakup Öz'ün kalbinin sıkışması da sinirleri de son noktayı vurdu.

"Seni geberteceğim!" diyerek hızla yerinden ayaklandı. Adamlarını dışarıda bırakmıştı ama kimse belindeki silahı almaya cesaret edememişti. Yakup Öz'ün bir namı vardı. Kolay kolay kimse ona el süremezdi. Belindeki silahı çıkarıp Kenan'a doğru kaldırdığı anda ortamda patlayan başka bir silahın sesi duyuldu. Yakup, eline yediği kurşunla silahını yana düşürüp, tekrar acılar içinde sandalyeye çökerken Kenan'ın bakışları onu koruyan ilk silaha takıldı.

Tulpar'a.

Dudakları zevkle iki yana kıvrıldı. Memnuniyet dolu bir bakışla süzdü yeni adamını. Onu yanına aldığı için bir an bile pişmanlık duymuyordu.

Timur ise yeniden Ahu'ya güvenmeyi seçmişti. Herkes tereddüt etmişti. Ama o bir an bile düşünmeden çekmişti tetiği. Yine yanılmamasını umuyordu.

Kenan bakışlarını yeniden Yakup'a çevirdi. "Babamın hatırına senin canını bağışlıyorum." Ona doğru ilerleyip önünde eğildi. Acıyla elini tutan, buna rağmen ona öfkeyle bakan adamın elindeki yaraya gerçekten üzülmüş gibi yalandan bir mahcubiyetle baktı. "Bunun için de kusura bakma, babalık. Silah çıkalı sizin şu mertlik ve racon işleri bozuldu. Yeni nesilde işler artık böyle yürüyor. Zamana göre düşünmek lazım. Anlayacağını düşünüyorum." Eğildiği yerden ayaklandı. "Sevinç teyzemin yemeklerine bayılırdım. Cenazesine en gösterişli çelengi gönderip kendisini rahmetle anacağıma emin olabilirsin."

Arkasını döndü. İlerlerken, Tulpar'ın omzuna hafifçe vurup onu sağ yanına aldı. Bu, onun yanındaki yerini daha da sağlamlaştırırken Timur'un bildiği sadece tek bir şey vardı. Ahu, yine haklıydı.

Yanında olmaktan aldığı cesaretle, "Öldürmeliydiniz," diye mırıldandı. "Sizi yok etmeye çalışacak. Durmayacak."

Geldiği toprak yolda ilerlerken Kenan'ın dudaklarında minik bir tebessüm vardı. "*Bellum nec timendum*, Tulpar," dedi. "Yani *savaştan korkma*."

Bu Latince sözün gerisini ezbere biliyordu Timur. Özel kuvvetlerde öğretilen ilk ders buydu.

"*Nec provocandum*, efendim. *Ama davet de etme.*"

Adımları yavaşlarken yanındaki adama etkilenmiş bir ifadeyle baktı Kenan. "Gün geçtikçe beni etkilemeye devam ediyorsun, Tulpar," dedi. Timur sessiz kaldı. Kenan aynı keyifle ilerlemeye devam etti. "İki kızı ve bir oğlu var. İyi bir babaysa durması gereken yeri bilir." Arabasının önüne geldiğinde üç adım geride bekledi Timur. Kenan arabaya binmeden yeniden ona döndü. "Bu akşam izinlisin. Yarın şirketten önce eve gel. Beraber gideceğiz." Kapısını açan Fiko'ya baktı. "Tulpar artık yakın korumam. Bilmesi gereken her şeyi anlat."

"Tamamdır, abi," dedi Fiko. Kapıyı kapatıp, sürücü kısmına koşarken Timur da elindeki silahı beline takmış, diğerlerinin olduğu arabaya ilerliyordu. Aklına düşen tek bir düşünce vardı. Ahu, kardeşi için korkmakta haklıydı. Bu adamın blöf yaptığı falan yoktu. İçinde anlamsız bir öfke belirdi. Kolay kolay öfkelenmezdi oysa. Her zaman sakin ve kontrollüydü. Neye ve kime kızdığını bilemedi. Buna daha da öfkendi.

"Kadın haklı. Siksinler seni, Kralşan. Adi piç!" diye homurdanarak arabaya bindi.

Eve vardığında yorgundu. Anlamsızca gerilmişti. Masum kadınları ve çocukları öldürmek âcizlikten başka bir şey değildi. Kralşan haddinden fazla tehlikeliydi. Üzerindeki takım elbiseden hızla kurtulup koltuğun bir ucuna savurdu. Bu takım elbiseyi de sevmemişti. Kısa bir duştan sonra masanın üzerindeki sigara paketine uzandı. Aynı saniyelerde koltuğun önüne düşmüş bir şeye takıldı bakışları. Bordo bir oje şişesi...

Sigarayı dudaklarının arasına aldı ama yakmadı. Koltuğa ilerleyip yerdeki şişeyi aldı. Ceketinin cebinden düşmüş olmalıydı. Onundu. Ahu'nun. Tekrar masaya ilerleyip bordo ojeyi vazonun yanına bıraktı. Masanın diğer ucundaki kol saatine takıldı bakışları. Onu on dakika kaçırmıştı. Bugün çarşambaydı. Yayında olduğunu söylediği günlerden biriydi.

Aklına düşen düşünceyle sigarayı yakmadan dudaklarından uzaklaştırdı ve hızla telefonuna uzandı. Radyo uygulamasını açıp telefonu tekrar masanın üzerine bıraktı.

"... İstanbul trafiği hep böyledir, Yazgülü Hanım. Ben de hiç sevmiyorum," diyen sesi duyduğunda yatağına oturdu. Güzeldi sesi. Dinlemesi hoş bir ninni gibi geliyordu kulağa. Kaç gündür onu oyalayan tek şey buydu. Sabah, akşam ve gece aynı radyo programını dinliyordu. Dün gece programını da beklemişti ama yoktu. Gününü öğrenmiş olmanın haklı gu-

ruruyla elindeki sigarayı kısa bir an için masanın üzerine bıraktı. Bakışları vazoya takıldı.

İbrahim denen lavuk bir şeyler dedi ama dinlemedi. Çok boş konuşuyordu. Tek bir sese odaklıydı.

"Aksaray'dan Meryem Hanım yine istek bir parça istemiş bizden," dedi ses. "Hande Mehan, *Kırılsın Ellerim,* diyecek. Biraz hüzünleneceğiz galiba. Keyifli dinlemeler, efendim."

"Kırılsın ellerim,

Neye yarıyor,

Gençliğim gidiyor, tutamıyorum..."

Timur bakışlarını vazodan koparamadı. En kıymetlisi vardı bu vazoda. Ablası vardı. Vazonun yanındaki bordo ojeye baktı. En son ise telefona takıldı. İnsanlar giderdi. Kara ormanlar asıl geride kalanların içinde yanardı. Gidenler bunu bilmezdi. Ama o biliyor gibiydi. Acı çekmiş gibiydi. Konuşmadan anlıyordu Timur'u. Boş boş bakmıyor, sessizliğinden sıkılıp kaçmıyordu. Peki, bu kadının ona bu kadar güvenmesi normal miydi? Ya başaramazsa? Ya bu işin altından kalkamazsa? O zaman ne yapacaktı? Kendisiyle beraber onu da dibe çekemezdi. Peki, onu ve kardeşini buradan çıkarmaya gücü yeter miydi?

Şarkı devam ederken derin bir nefes verdi. Düşünmeye üşendi ama ilk defa zordu. Bakışları yeniden vazoya takıldı. Onlara da bir el uzansaydı her şey başka olur muydu?

Şarkı usulca kulaklarına süzüldü.

"Şimdi ne dertliyim ne de bahtiyar,

Yaşım genç olsa da gönlüm ihtiyar..."

Derin bir nefes daha verirken telefona uzandı. Günlerdir izlediği için ezbere bildiği yayının numarasına sadece tek bir mesaj yazdı. Kısa ve net. Anlaması gerekeni anlayacağını biliyordu.

Sen seç, Abu. İstediğin zaman, istediğin yerde olurum.

6. BÖLÜM

"Dürtme içimdeki narı.
Üstümde beyaz gömlek var.
- Birhan Keskin

Derin bir nefes vererek için düştüğüm durumun utancını hafifletmeye çalıştım ama bir hayli zordu. Dudaklarımı dişledim. Oturduğum yerde dikleşip terleyen avuç içlerimi bacaklarıma sürttüm. Önüme düşen saçlarımı geri iteledim. Yetmedi, avuçlarımı birbirine sürterek gerginliğimi azaltmaya çalıştım.

Defne odadan içeri girerken, "Saçmalamayı keser misin artık?" dedi.

Keşke kesebilseydim ama bir hayli zordu. Çünkü bu hayatta en zorlandığım şeylerin başında gelen şey birinden yardım istemekti. Buna her türlü yardım dahildi. Kaybolduysam yolu sormazdım mesela. Çıkmaz sokağa da girsem kendi yolumu kendim bulurdum. Düştüysem ellerimden destek alarak kalkardım, ağır bir şey taşımam gerekiyorsa ikiye böler, yine kendim taşırdım. Birinden yardım istemek, güçsüzlük demekti benim dünyamda. Saçmaydı oysa. İnsanlar destek alarak var olurlardı. Bunu biliyor lakin iş uygulamaya gelince bir hayli zorlanıyordum.

Belki de bu zamana kadar kimse benim için elini taşın altına koymadığından böyleydim. Belki de o taşın altında paramparça olmuştu ellerim. Belkiler ve keşkeler fazla can yakıcıydı.

Yardım aldığım kişi en yakın arkadaşımdı, her derdimde daha ben demeden yanımda olan kişiydi ama yine de gerginlikten kusmak üzereydim. Defne'nin yoga merkezindeydim. Çalışma masasına doğru ilerlerken dudaklarımı dişlemeye devam ettiğimi gören Defne'nin giderayak kafama attığı minik şamar kendime gelmem için pek yeterli değildi ama en azından dudaklarımı kemirmeye bir son vermeyi başarmıştım. Başım hafifçe öne düştüğü an yeniden dikleştim. Defne çalışma masasına kurulurken dik tutmaya çalıştığım ama bir o kadar mahcup bakışlarımı ona çevirdim. Her za-

manki gibi huzurla doluydu. Beyaz salaş tişörtü bir omzundan dökülüyor, kumral saçları dalgalar hâlinde omuzlarına değiyordu. Oturduğu koltuğun arkasındaki duvarda dahi om işareti vardı.

Om aşkı çok ayrı bir boyuttu.

Kalın bir zarfı önüme bırakırken bakışları hâlâ beni kınıyordu. "Gerçekten şuna bir son verecek misin? Yoksa yoga minderiyle seni kovalamamı ister misin?" diyerek çok dingin bir uyarıda bulundu.

Derin bir nefes verirken kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatmaya çalıştım. "İnan ki deniyorum," diye mırıldandım. "Ama tahmin edersin ki biraz zor."

Güldü bu hâlime.

"Benden günah dolu bir gece istemedin, Ahuzar."

Bunu istesem daha az utanç verici olabilirdi belki. Dudaklarımı dişledim yeniden. Üst düzey zevklerime bir hayli sövüyordum şu an. Beni düşürdükleri durum akıl alır gibi değildi. Daha doğrusu onunla buluşmak için yaptığım bu şey akıl alır gibi değildi.

Defne zarfı bana doğru itip, "Saçmalamayı bırak da al şu parayı," dedi. "Hiçbir işe yaramadan bankada duracağına senin işine yarasın."

Haklıydı. Almalıydım. İsteyen bendim ama elim gitmiyordu. Kenan Kralşan'a bir kere daha lanetler yağdırırken paraya zorla uzandım. Zira Kralşan'ın hadsizce ödediği bir kredi kartı borcum vardı. Biricik'in yıllardır aldığı bursu da geri ödemeliydim ama şu an o kadar yiğitlenemeyecektim. Hem o para Kenan'ın değildi. Çok ayrı bir derneğindi. Kenan sadece referanstı. Olmasaydı. Bana ne! Ama kredi kartı borcumu ödemesine göz yumamayacaktım. Sesimi çıkarmazsam bunu sürekli yapması için ona taviz vermiş olacaktım. Yirmi bin lirayı ona geri verecek, borçlanmaya kaldığım yerden devam edecektim. Evet, harika bir fikirdi!

İşleri karıştıran kısım bu değildi. İşleri karıştıran kısım oydu. Timur, Tulpar, Tönge ya da her neyse işte. Dün gece yayına attığı mesajdan sonra üç dakika ekrana bakakalmıştım. Çok şükür ki imdadıma reklamlar yetişmişti.

Sen seç, Ahu. İstediğin zaman, istediğin yerde olurum.

Bu cümleyle bana bir umut dalı daha uzattığının farkında değildi. Onun öylesine söylediği her cümlenin bendeki derin anlamını da bilemezdi. Bilmemeliydi zaten, korkardı. Defne'den, en yakın arkadaşımdan dahi yardım isterken, eğilip büküldüğümü ama ona elimi uzatırken hiçbir zaman tereddüt etmediğimi bilse ona karşı olan bu anlamsız güvenimden ürkerdi.

Zira ben bile korkuyordum. Şu an içimde beliren devasa bir huzursuzluk vardı mesela. Ama o gün arabanın içinde en güçsüz yanımı ona dökerken yoktu. Engin denizler vardı bu huzursuzluğun yerinde.

Yapmadığım her şeyi o varken yapıyor ama asla rahatsız hissetmiyordum. Rahatsız edici olan bu hisli. Bu parayı maaşı aldığımda Kralşan'a götürebilirdim ama erkenden Defne'den istememin sebebi de oydu. Buluşmak için ona mesaj atmak riskli miydi bilmiyordum. Denemiştim ama zihnimdeki panikli düşünceler buna izin vermemişti. Kralşan elemanlarının telefonlarını takip ettiriyor olabilirdi, başka bir numaradan da yazmış olabilirdi ama adamın rahatlığı son noktadaydı. Veya yine ben çok paniktim. Ama riske atamazdım. Gidip onu kendim görmeliydim. Mesajı birebir eline vermeliydim.

Para dolu zarfı alırken, "Bu ay maaşımı alır almaz geri ödeyeceğim, söz," diye mırıldandım.

Ofladı. "Saçmalamayı kes yoksa gerçekten kapı dışarı edeceğim seni," dedi.

Gülümsemeye çalıştım. "Teşekkür ederim." Zoraki gülüşlerim hemen anlaşılırdı oysa.

"Ne yaptı yine?" dedi Defne.

Zoraki gülüşlerim hemen anlaşılır demiştim. Zarfı çantama yerleştirirken bu sorunun cevabı olan Kralşan zihnimde belirdiğinden, utanç duygusu muazzam bir hızla sinire dönüştü. Göz devirdim.

"Beyinsiz, kredi kartı borçlarımı ödemiş."

Dingin bir huzur içinde başını iki yana salladı. Kınadı kendince. Yoga böyle bir şeydi. İnsan sakince sinirlenebiliyordu. Zaten bu yoga bir bende işe yaramıyordu. "Şaka gibi herif," dedi aynı sakinlikle.

Yeniden göz devirmek zorunda kaldım. "Keşke şaka olsaydı," dedim. "En azından gülerdim." Çantamı alıp yüzüme dökülen saçlarımı geri iteledim.

"Nereye?" dedi ayaklandığımı görünce. "Kahvaltı yapalım."

Çantamı koluma taktım. Tek bir mesaj yüzünden yatamadığım için sabahın köründe yanına gelmiştim. Kahvaltıya asla hayır demezdim. Hele de lezzet gurmesi Defne hazırlıyorsa... Ama fazlasıyla acelem vardı. "Kahvaltı niyetine şu parayı Kralşan'ın yüzüne fırlatmaya gidiyorum, izninle." Kapıya doğru ilerlerken duraksadım ama demeden de edemedim. "Hem görmem gereken biri daha var."

"Kim?"

Kapıyı açtığımda, dudaklarımda saçma bir tebessüm vardı. Sorusuna cevap vermedim. Mucizemi kimseyle paylaşamazdım. En yakınımla bile. Bunun yakınlıkla alakası yoktu. Görevdeydi. Onu asla riske atamazdım. Parmak uçlarımı öpüp, Defne'ye doğru üfleyerek minik bir *hoşça kal,* dedim.

İşaretparmağını yüzüme doğru kaldırırken, "Bu ifade normal değil," dedi hızla. "Ne saklıyorsun sen benden? Söylemediğin ne var?"

Sesli bir kahkaha attım. "Saçmalama, sadece Kralşan'ın yüzüne para savuracağım için keyifliyim," dedim.

Trilyonlar içinde yaşayan adama yirmi bin lira para vermem, fakir ama bir o kadar da gururlu bir eylemdi çünkü. Aferin bana!

Şaka gibi bir hayat sürüyordum. Ya da tam tersi, bedbaht.

Gözleri kısıldı Defne'nin. Umursamadan yoga merkezinin çıkışına ilerledim. Önce radyoda kısa bir sabah programım vardı. Daha sonra gideceğim hedef belliydi. Tabii görmek istediğim kişi de.

Hayat seçimlerden ibaretti. İyi olanlar ve kötü olanlar. İnsanlar bu seçimlerin sonuçlarından doğardı. İyi, kötü, cellat, kurban... Seçimler konusunda hayat hiç kimseye bir seçenek sunmazdı lakin sonuçları değiştirmek, insanın iradesine saklanan en güçlü silahtı.

Hayat Hülya'ya bir seçim şansı sunmamıştı. Bu yüzden bütün adımlarını sonuca varmak için atmıştı. Seçimleri belirleyemezdi ama sonuçları değiştirmeye iradesi yeterdi. Öyle de olmuştu. Hayatın ona verdikleriyle yetinmemiş, istediği her şeyi almıştı. Seçmediği her yol, onun istediği şekilde sonuçlanmıştı. Ama her seçim bir fedakârlıktan doğardı. Kaybetmeden kazanılmaz, yok etmeden var olunmazdı.

İçindeki merhameti öldürerek yaşadığı bu hayatı kazanmıştı. Önünde dikildiği camdan masmavi boğaz manzarasına bakarken derin bir nefes verdi. Arkasından yükselen iniltiyle bakışlarını o yöne çevirmek zorunda kaldı. Eşi Mahir Kralşan hasta yatağında, felçli bir şekilde yatıyordu. Vücudu hareket etmiyordu ama gözleri her zamanki gibi odanın içinde geziniyordu. Eski heybetini kaybetmişti Mahir Kralşan. Siyah gür saçları dökülmüş, kemikli ve ciddi yüzü erimişti. Hasta yatağında yatan bir avuç kemik yığınından başka bir şey değildi artık. Oysa bir zamanlar İstanbul'da taş üstünde taş, baş üstünde baş bırakmayan bir delikanlıydı.

Şimdi ise can aldığı kadar canı yanıyor, ah aldığı kadar ah ediyordu.

Bakışları eşine değdiğinde bıkkın bir nefes verdi Hülya. Omuzlarına düşen dalgalı sarı saçlarını geri itti.

"Dün, Yakup'un eşi Sevinç'in cenazesi vardı."

Bakışları titredi Mahir Kralşan'ın. En yakın dostuydu Yakup. Acısında yanında olmak isterdi. Bir acı daha sessizce kalbine saplanırken boş bakışlarla bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Herkes kalp krizi diyor. Ama ben Yakup'u iyi tanırım." Başını iki yana sallarken topuklu ayakkabılarının ahşap zeminde çıkardığı tok seslerle yatağa doğru ilerledi. "Cenazeye Kenan'dan gelen çelengi kabul etmedi. Hatta parçalattı." Eşinin başucuna geldiğinde köşedeki sandalyeye kuruldu. Bir zamanlar sevmişti bu adamı. Arkasında her şeyi bırakıp gidecek kadar hem de. Ama artık ona bakınca içinde beliren tek şey acıma duygusuydu. "Ona bunu yapanın kim olduğunu biliyorsun, değil mi Mahir?"

Mahir Kralşan'ın tavana bakan boş bakışları titredi. Bilmiyor ama tahmin edebiliyordu. Kendi eliyle beslediği canavar, kıymet verdiği her şeyi yok etmeye başlamıştı artık. Tıpkı ona yaptığı gibi.

Eşinin alnında beliren terleri, yanındaki komodinin üzerinden aldığı mendille sildi Hülya. "Yakup artık onu korumayacak," derken Mahir'in karanlık gözlerine değdirdi bakışlarını. "Bunun ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi hayatım?"

Biliyordu Mahir. Savaş demekti.

Dudakları seğirdi Hülya'nın. Sakinliğini daha fazla koruyamadı. Elindeki mendili parmaklarının arasında sıkıp odanın ortasına doğru savurdu. Artık sakin kalamayacaktı.

"Senin o oğlun yüzünden hepimizi öldürecek demek!"

Gözleri doluyordu Mahir'in. Hülya görmedi.

"Ama pardon," diyerek oturduğu yerden ayaklandı Hülya. "Hepimizi değil. Sadece beni öldürecek! Yakup'un önüne yem diye beni atacak. İlk beni! Kan isteyecek Yakup. Sevinç'in bedelini isteyecek. Senin o gözü dönmüş, eli kana bulanmış oğlun ilk beni kurban verecek! *Al, bunu öldür ve sus,* diyecek! Hepsi senin yüzünden! Sen bu hâlde olmasaydın... Sen..." Siniri yoğundu, gerisini getiremedi.

Korku dolu adımlarla odanın içinde yürürken Mahir'in şakağından süzülen tek bir damla yaşı yine görmedi. Belki de ödediği tek bedel, aldığı canlar için değildi Mahir Kralşan'ın. İlk eşi Nermin bu yatakta hastalıklarla

boğuşurken ona, Hülya denen bu kadınla birlikte olduğunu söylediğinde böyle dememiş miydi?

Sen bu hâlde olmasaydın yapmazdım, Nermin!

Nermin öldükten hemen sonra Hülya'yı almıştı koynuna. Nermin'in lanetini bıraktığı bu yatağa ve kalbine... Soyadını değiştirmişti Hülya'nın. Geçmişini silmişti. Hiçbir şey umurunda değildi o zamanlar. Hülya yanında olduğu sürece geçmiş ve gelecek mühim değildi. Ama artık geleceğin ne demek olduğunu biliyordu. Gelecek, geçmişin bedeliydi. Ve bedeller ödenmediği sürece can bedenden çıkmıyordu. Mahir Kralşan'ın bu koca ömründe öğrendiği en bilgece şey buydu.

Panik içindeki Hülya, ojeli tırnaklarını kemirmeye başlamıştı. Olacakların farkındaydı. Kenan savaş ilan etmişti. İlk kurbanın kendisi olacağına zerre şüphesi yoktu zira üvey oğlu ona karşı derin bir nefret içindeydi. Öldürmek, ayağını kaydırmak, ortadan temizlemek için hiçbir şansı kaçırmazdı. Bu zamana kadar hâlâ hayatta oluşunu ise kızı Irmak'a borçluydu. Hayatının önündeki tek kalkan oydu. Kenan'ı durduracak tek güç Irmak'tı. Bunun için kendi kızını önüne siper etmekten hiçbir zaman vazgeçmeyecekti. O, hayatta olduğu sürece gerisinin bir önemi yoktu.

Kapı tıklatıldığında irkilerek bakışlarını o yöne çevirdi. Irmak'ın, "Gelebilir miyim?" diyen sesini duyduğunda gerilen omuzları gevşedi. İfadesini her zamanki gibi kontrol altına aldı.

"Gel."

Kapıyı açıp sessizce içeri süzüldü Irmak. "Beni çağırmışsın, anne," derken bakışları yerdeydi. Son olayından sonra evden çıkışı yasaktı. Okula Adriel'le birlikte gidip geliyordu.

Hülya önüne düşen saçlarını geri itip kızına doğru ilerledi. Çenesinden tutup bakışlarını kendisine doğru kaldırırken, "Kaç kere dedim sana, şu kafanı ezik gibi yere eğme diye," dedi. "Dimdik duracaksın!" Sesi kontrollüydü.

Irmak çenesini yukarı dikmeye çalıştı. Annesinin bakışları yüzünden geriliyordu ama alışkındı. Elinden geldiğince tepkisizliğini korudu.

"Nereye?" dedi Hülya.

Irmak'ın bakışları ve sesi annesiyle değil de bir okulun müdürüyle konuşur gibi resmi, soğuk ve ürkekti. "Kızlarla buluşacağız," dedi.

"Nerede?"

"Senin istediğin mekânda."

"Güzel," dedi Hülya. Her şey onun kontrolünde olmalıydı. "Magazinciler oralarda olacaktır. Sorulan sorulara sakin ve seviyeli cevaplar ver." Başını aşağı yukarı salladı Irmak. Hülya aniden çenesinden kavradığında ise irkildi. "Ne bu yüzünün hâli? Hiç mi makyaj yapmadın? Ölü balık gibi bakıyorsun!" Bakışları üzerindeki kot pantolonla pembe tişörte indi. "Hem bu üstündekiler ne? Allah aşkına, pazara mı gidiyorsun, Irmak! Odana git ve senin için seçtiğim şeylerden birini giy. Şu yüzüne de makyaj yap. Kameraların karşısına böyle çıkma."

"Rahat değil..." dedi Irmak ama ters bakışlar ona döndüğünde susmayı tercih etti. Başını sallayarak onayladı.

"Hafta sonu evde bir parti düzenliyorum," dedi annesi. "Ne kadar *Influencer* arkadaşın varsa çağır. En çok paylaşım yapacak olanlara öncelik ver. Herkes eğlensin. Fazla uçuk tipleri çağırma ama. Ben de benim çevremi çağıracağım."

Irmak bir cesaret, "Ne gerek var?" deme gafletinde bulundu.

Ters bakışların hedefi yine oydu. Kenan'ın onu yem olarak öne atmasını geciktirecek her şeye ihtiyacı vardı. Zaman kazanmalıydı. "*Ne gerek var*, derken?" Bir kaşı tehditkâr bir şekilde havalanmıştı Hülya'nın. "Sana daha kaç kere kim olduğunu hatırlatmam gerekecek, Irmak? Kaç kere daha soyadının Kralşan olduğunu hatırlatalım? Sen sakin bir hayat için doğmadın. Sıradan biri değilsin. İstesen dahi gözlerden uzak olamazsın!" İşaretparmağını kızına doğru kaldırdı. "O yüzden, o gözlere istediğini vermeyeceksin! Anladın mı beni?"

Bakışları yerde, dişleri sıkıca birbirine kenetlenmişken başını salladı Irmak. "Anladım," dedi.

"İyi, şimdi çık dışarı."

Bu sesleri kapının hemen arkasından sessizce dinleyen Timur, Irmak'ın adımlarının gerilediğini duyduğu an kapıdan uzaklaştı. Birkaç adım uzaktaki Kralşan'ın çalışma odasının kapısına dikilip onu bekliyormuş gibi yaptı. Irmak yumruklarını sıkarak, diğer yöndeki kendi odasına doğru ilerlerken ifadesizce izledi. Aklına bir not ekledi.

Hülya Kralşan, bir anne değil.

Buna şüphe yoktu zaten. Arkasında bıraktığı iki çocuk varken kendi yanındaki çocuğuna da hayatı zehir ediyor gibiydi. Yakın koruma olma işi Timur'un fazlasıyla işine geliyordu. Evin içine girmek demek, daha çok bilgi toplamak demekti. Irmak'ın gittiğine emin olduğunda merdivenlere doğru

ilerledi. Malikâneden dışarı çıktığında, evin önündeki siyah *Range Rover*'ın önünde bekleyen Fiko'nun yanına gitti. Etrafta sayısız koruma daha vardı. Oldukça büyük olan malikâne, üst düzey bir şekilde korunuyordu. Kralşan ise neredeyse her gün başka bir arabayla işe gidiyordu. Arabalara karşı ayrı bir zaafının olduğu, ofisteki masasının üzerinde duran minik araba maketlerinden anlaşılıyordu.

"Ne işin var burada?" diyen Fiko yüzünden adımları durdu. Timur cevap vermeden göz ucuyla baktı. "Sen patronun kapısında bekleyeceksin." İfadesizliğini korudu Timur. "Her sabah saat sekizde odasından çıkar. Kapısında bekleyip elindeki çantasını alacaksın."

Niye? Kendi eli götünde mi? Timur bunu söylemek istese de sessiz kalıp bakmaya devam etti.

"Arabaya kadar eşlik edip kapısını açacaksın." Sessiz kaldı Timur. Bu dik ve ifadesiz bakışların karşısında daha fazla tepkisiz kalamayan Fiko, "Lan, ben kime diyorum?" diye yükseldiğinde Timur hâlâ sessiz ve ifadesizdi. Kısa bir an bu bakışını sürdürdü.

"Fiko," dedi sakince.

Kafa salladı Fiko. Bakışları şüphe doluydu. Hayatlarına aniden giren bu adamı sevmemişti.

"Bana kendi işini anlatma," dedi Timur. "Ben Kenan beyin uşağı değilim. Korumasıyım."

Fiko'nun, karşısındaki adama uyuz olduğunu fazlasıyla belli eden ifadesi daha da keskinleşti. "Bana bak..." dedi tehditkâr bir tonla. "Tulpar mısın ne haltsın, bilmiyorum ama senden zerre hoşlanmadım. Gözüm üzerinde, haberin olsun."

Çok korkmuştu Timur. Bacakları falan titriyordu. Bunun etkisiyle dudağının bir kenarı alayla kıvrıldı. "Ne o? Patronunu benden mi kıskandın?" dedi.

Yüzü ekşidi Fiko'nun. "Siktir git, lan!" dedi.

Küçümseyen ifadesi büyüdü Timur'un. Aynı saniyelerde Kenan evin kapısında belirmişti. Koyu kahve takımlarından birinin içinde, yine şık ve özenliydi. Yanlarına yaklaşıp elindeki evrak çantasını Fiko'nun göğsüne savurduğunda Timur yine ifadesizdi ama bakışları göz ucuyla yanındaki Fiko'daydı. Tek kaşı *uşağı ben değilim işte,* der gibi kavislendi. Fiko'nun dişlerini sıktığını hissedince bir nebze de olsa keyiflendi.

Neşe doluydu Kenan. "Günaydın, Tulpar," dedi keyifle. "Sana da günaydın, Fiko."

"Eyvallah, abi," dedi Fiko.

Sessiz kaldı Timur.

Fiko arabanın arka kapısını açmış, Kenan muazzam sabah neşesiyle arabasına binmişti. Fiko sürücü koltuğuna ilerlerken Timur yanındaki koltuğa kuruldu. Boğazın en güzel yerinde, bir inci gibi parlayan büyük malikânenin demir kapıları şiddetli bir gürültüyle açıldı.

"Fiko, Yakup amcamın kıymetli eşinin cenazesine çelenk gönderdiniz mi?" dedi Kralşan.

"Gönderdik, abi," dedi Fiko.

Soğukkanlılığı Timur için bile fazlaydı ama tepkisiz kaldı.

"Ne yaptı?" dedi Kenan.

"Parçaladı, efendim," diyerek cevabı Timur verdi. Kendi eliyle götürmüştü. Çok şükür ki Yakup Öz, Kenan'dan başka bir şey düşünemiyor gibiydi. Elini vuranın o olduğunu anımsamamıştı. Kralşan adını gördüğü an büyük bir öfkeyle çelengi kapı dışarı etmişti.

Keyifle güldü Kenan. "Ben de bu sabah neden bu kadar neşeli uyandığımı sorguluyordum," dedi. "Meğer Yakup amcam beni anıyormuş."

Timur'un bakışları dikiz aynasından arkada oturan adama takıldı. Elinde tuttuğu demir parayı parmaklarının arasından hızla geçirirken keyifli bakışları yoldaydı. İstanbul'un çekilmeyen sabah trafiğinde ilerlerken, Kenan hâlinden oldukça memnun görünüyordu. Ağız dolusu sövesi vardı Timur'un. Kırmızı ışıkta durduklarında bakışlarını kolundaki saate eğdi. Saat tam sekizdi. Ahu'nun sabah radyosu vardı. Bakışları yeniden arka koltuktaki adama takıldı. Radyoyu açtıracak mı diye bekledi.

Kralşan'dan ses çıkmadı. Radyoyu dinleyip dinlemediğinden emin olmalıydı. "Radyo açmamı ister misiniz efendim?" dedi.

Kenan'ın bakışları kısa bir süre için ona dönüp yeniden yola odaklandı. "Gerek yok," dedi. "Fazla sesten hoşlanmam."

Artık emindi. Radyo programı temizdi. Telefonlarının dinlenmediğine de emindi. Ahu'ya dair takip ettirdiği tek şey kardeşi Biricik'ti. Hâlâ takıntısının sebebini tam anlamıyla çözebilmiş değildi. İzlemeye devam edecekti. Aynı dakikalarda, yanlarında duran başka bir aracın siyah camına takıldı bakışları. Cam usulca açılırken gördüğü görüntüyle sakin ama bir o kadar

da bıkkın bir nefes verdi. Ek mesaiyle işi başlıyordu. Arabanın arka camından, onların arka camına doğrultulan bir silah vardı.

"Siktir," dedi aynı sakinlikle. "Fiko, bas gaza."

"Ne?" diyen Fiko şaşkındı.

"Takip ediliyoruz. Sıkacaklar arabaya. Sür!"

Kenan oturduğu yerde dikleşti. Fiko kırmızı ışığa aldırmadan caddede hızla ilerlemeye başladığında arkalarından gelen sadece tek bir araç vardı. Silahını kavradı Timur. Arka cama bir kurşun yediler. Kurşun geçirmez camdan seken kurşunla eşdeğer olarak kocaman, psikopatlık dolu bir kahkaha atan Kenan'ı duyduğunda bakışlarını ona çevirdi Timur.

"Yakup amcam hızlı başlamış," derken ciddi anlamda keyifliydi Kenan. Önüne dönüp ceketinin yakasını düzeltti. "İlk benden başlıyor, ha? Büyük cesaret."

Arka cama bir sessiz kurşun daha yediler.

"Bizimkileri arıyorum, abi," dedi Fiko telaşla.

Kenan'dan önce Timur, "Gerek yok," dedi. Onları sollayıp önlerinden hızla ilerleyen aracı işaret etti bakışları. "Gidiyorlar. Belli ki amacı öldürmek değil, gözdağı vermek. Öldürmek isteyen adam kurşun geçirmez olduğunu bildiği arabaya iki kere sıkıp gitmez."

"Haklı adam," dedi Kenan. "Sike sürecek aklın yok, Fiko. Kaç yıldır yanımdasın hâlâ mantıklı tek bir fikir üretemiyorsun!"

Direksiyona iki eliyle yapışan Fiko, yanındaki adama ters bir bakış attı. Umursamazca önüne baktığını gördüğünde direksiyonu kavrayan parmaklarını var gücüyle sıktı. Arkadaki Kenan ise elini Timur'un omzuna atıp iki kere vurdu. Bu, sessiz bir aferindi. "Sürün şirkete," derken sesi bir hayli mutluydu. "Oldukça keyifli bir sabahtı. Dilerim daha da keyiflenir."

Yolun geri kalanı sessizdi. Şirkete vardıklarında, Kenan ofisine geçerken Tulpar'ın onun kapısının önünde beklemek gibi derin görevleri vardı. Hemen önündeki sekreter kadının bakışlarını üzerinde hissetmiş ama umursamamıştı. Kenan için keyifli olabilirdi ama onun için sıkıcı bir sabahtı.

"Merhaba," dedi kadın.

Göz ucuyla baktı. Dalgalı, uzun kumral saçları büyük dalgalar hâlinde omuzlarına dökülüyordu. Alımlıydı. Siyah mini elbisesi bedenini tamamen sarmıştı. Başını hafifçe salladı Timur. Bu da sessiz bir merhabaydı.

Gülümsemeye çalıştı kadın. Duymadığını düşünerek, "*Merhaba*, dedim," dedi.

Derin bir nefes verdi. Sessizliği anlaşılmıyordu. Konuşmak zorundaydı. Can sıkıcıydı.

"Merhaba."

Şuh bir şekilde gülümsedi kadın. "Sen yenisin galiba," dedi. "Kaç gündür görüyorum ama tanışmak için fırsat olmadı. Ben, Sibel." Cevap vermedi Timur. Düz bir bakışla baktı. Kadın bocalamış lakin hızlıca toparlamıştı. Gülümsemeye çalıştı. "Adın ne?"

Kulaklarına koridorun ucundan gelen topuklu ayakkabıların sesi vurduğunda bakışlarını Sibel'in arkasına odakladı. "Tulpar," demekle yetindi ama sesi oldukça boştu. Koridorun en ucuna takılmıştı bakışları.

Sibel ileriye doğru bir adım atarken, "Memnun oldum. Kahve ister misin?" dedi. "Kendime alacağım. Sana da getirebilirim."

Pek dinlemiyordu. "Gerek yok," dedi sadece. Topuk sesi yaklaşırken bakışlarını koridorun köşesine dikti.

Sibel diğer herkes gibi karşılaştığı bu soğuklukla üşürken, Timur'un bakışları koridorun köşesinden dönüp onlara doğru yaklaşan kadındaydı. Önce yanıldığını düşündü. Gözleri belli belirsiz kısıldı lakin şüpheye yer yoktu. Bu duruşu ve dik yürüyüşü tanıyordu. Üzerindeki kahverengi trençkot ve siyah topuklu ayakkabılarıyla gür, koyu kahve saçlarını savurarak Kralşan'ın kapısına doğru ilerleyen Ahu'dan başkası değildi. Kendi ayağıyla buraya geleceğini pek sanmıyordu. Bir kaşı gördükleriyle istemsizce havalanırken Sibel'in bakışları da onun takıldığı noktaya dönmüştü. Ahu'yu gördüğü gibi koşar adımlarla masasına ilerledi.

Ahuzar masasına yaklaştığında, "Ahuzar Hanım," dedi aceleyle. "Buyurun."

Adımları yavaşlamadı. Sibel'i es geçerek ilerlemeye devam etti. Şu an arabada çaresizce ona ağlayan kadın değildi. Onu dinlemesini isteyen kadın da değildi. Dimdik ve asildi. Etrafına yaydığı nefret bulutunu görebiliyordu Timur. Aslında böyle olmadığının da pekâlâ farkındaydı. Sadece Kralşan varken bu bulut etrafında beliriyordu. Ona doğru ilerlerken Timur'un bir kaşı saniyelik havalandı. Ne işi vardı burada? Ne renk olduğunu hâlâ çözemediği gözlerinin içinde dönen ateş buradan bile belliydi. Öfkeliydi. Bu hâlini çok iyi tanıyordu artık. Şirketi basıp, Kralşan'ın yakasına yapışırken de gözlerinde aynı ateş vardı.

Sibel arkasından, "Ahuzar Hanım, ben geldiğinizi bildireyim," dedi. "Bekleyin."

Bakışlarını Timur'dan çekmeden Kralşan'ın kapısına vardı Ahuzar. "Onun keyfini bekleyecek değilim!" dedi.

Tam Timur'un önüne geldiğinde, çenesini daha da yukarı dikti. Boynundaki yara her seferinde Timur'un gözüne ince bir çizgi gibi değiyordu. Yine ilk oraya değdi bakışları. Onu ilk gördüğünde dikkatini çeken bu yara olmuştu. Kollarının arasında kanlar içinde yatan beden için o an ince bir sızı hissetmişti içinde. Yaşayacak olsa dahi çok acı çekeceğini düşünmüştü.

İkisinin de bakışları birbirini buldu. Hafifçe yutkunduğunu fark etti karşısındaki kadının ama onu tanımamazlıktan gelme konusunda oldukça başarılıydı. Bunu inkâr edemeyecekti. Panikti ama yeri geldiğinde oldukça iyi idare edebiliyordu. "Kralşan'a, geldiğimi söyle," dedi.

Kısa bir an sessizce baktı Timur.

Sibel telaşla, "Arayıp haber vereyim ben," dedi ama ikisi de onu umursamamıştı.

Çenesini daha da yukarı dikti Ahuzar. Göz temasını koparmadan başını *kenara çekil,* der gibi belli belirsiz sağa eğdi. Timur, anlaması gerekeni anlamıştı. Bu kadın ne dediyse çıkıyordu. Yine bir bildiği olduğuna emindi. Sibel telefona koşarken Timur çoktan odanın kapısına vurmuş, içeriden gelen, "Gel!" sesiyle kapıyı açmış, Ahuzar'ın içeri geçmesi için kenara çekilmişti. Pek de zorlayamayacaktı. Kaos severdi. Şu an izleyeceği en zevkli kaos ise buydu. İşte şimdi sıkıcı sabahı renkleniyordu. İnatla ona bakmadığının farkındaydı. Yakalanacağını düşünmesi komikti. Eğleniyordu Timur bu panikle.

Tam önünden geçerken gereğinden fazla yakın olduğunu fark etti. Saçlarından burnuna vuran koku garipti. Ne olduğunu bilemedi. Hoştu ama. Kapıdan içeri girmeden hemen önce elinin üzerinde hissetti elini. Beklenmedik bir hamleydi. Birkaç saniye için şaşırdı. Ne yapmaya çalıştığını anladığında ise zorlamadan ayak uydurdu. Soğuk ve titreyen ince parmakların eline gizlice tutuşturmaya çalıştığı kâğıt parçasını fark edince onun paniğinin aksine sakince elinin içine hapsetti kâğıt parçasını. Bakışlarını yine Timur'a değdirmiyordu.

Saniyelik bir andı. İkisi de birbirine bakmadı. Elleri hızla birbirinden ayrılırken odanın kapısı da tamamen açılmış, masa başındaki Kenan'ın bakışları o yöne dönmüştü. Kaşları çatıktı. Lakin kapının arkasından içeri

adım atan kişiyi gördüğü an ifadesi sihirli bir değnek değmiş gibi dağıldı. Kaşları havalanırken, omuzlarını geri atarak arkasına yaslandı.

"Ahuzar," dedi büyük bir keyifle. Yüzünde oldukça imalı bir tebessüm belirdi. Kollarını iki yana açtı. "Bir sabah ancak bu kadar güzelleşebilirdi. Hoş geldin, hayatım."

Timur'un dikkatli bakışları ikisinin arasında gidip geldi. Kenan oldukça mutluyken Ahuzar'ın ifadesi bir o kadar tersti. "Kes!" dedi kısadan. Sesinde burum buram nefret vardı. Onun su misali kendi yönünde akan sesini sadece Kralşan'ın yanındayken böyle öfkeli duyuyordu Timur. Bu farkı da zihnine not etti.

Ahuzar'ın hemen arkasından Fiko, "Abi!" diyerek içeri girdi. Panik dolu bakışları Ahuzar ve Tulpar arasında gidip gelirken en yakın hedefi olan Tulpar'a patladı. "Patron çalışıyorken randevusuz kimse içeri giremez!" Çekik gözlerinin altından atabileceği en tehlikeli bakışları atıyordu Tulpar'a. "Daha bu sabah anlatmadım mı ben sana, lan?"

Önünde diklenen adama en ifadesiz bakışlarıyla tepeden baktı Timur. Sessiz kaldı.

Kenan gerekli cevabı vererek, "Şov yapma, Fiko!" dedi. "Ahuzar Hanım kalkmış, bu saatte bana gelmiş. Bir de randevu mu alacak?" Oturduğu yerden keyifle ayaklandı. Ellerini pantolonunun cebine atarken omuzları dik, bakışları ışıltı doluydu. "Onun bana geldiği her kapı açılır."

Başını usulca sağa eğdi Timur. Çözmek zordu. Âşık mıydı bu manyak adam?

Bakışlarını Ahuzar'a çevirdi. Öfkeyle parlıyordu gözleri.

"Dilerim ki diğer gelişim cenazen olur."

Kenan hoşuna gittiğini belli eden bir kahkaha attı. Sesi odanın içinde yankılanırken bakışları sadece karşısındaki kadındaydı.

"Eğer sen geleceksen emin ol, cenazem bile keyifli olur, Ahuzar."

Ahuzar'ın bakışları Kenan'dan başka hiç kimseye değmiyordu. Topuklu ayakkabılarının üzerinde kendinden emin bir şekilde ilerledi. Elini çantasına atıp içinden kalınca bir zarf çıkardı. Masanın üzerine fırlatırken, Kenan'ın bakışları birkaç saniye için önüne atılan pakete değip yeniden Ahuzar'ı bulmuştu.

"Ne bu?" dedi alayla. Masasına doğru ilerledi. Zarfın altından tutup masanın üzerine çevirdi. Paraları dökerken hiç de şaşırmışa benzemiyordu. Aksine keyifli tebessümü büyümüştü.

Ahuzar duygudan yoksun bir sesle, "Hadsizce ödediğin kredi kartı borcum," dedi.

Büyük bir kahkaha daha döküldü Kenan'ın dudaklarından. "Ne kadar da gururlusun öyle," dedi. "Ne yapacaksın? Biricik'in bursunu da mı geri ödeyeceksin yoksa?"

"Hayır," derken kendinden oldukça emindi Ahuzar. "O senin paran değil. Derneğin parası. Referans olmasaydın."

Kenan'ın bakışları karşısındaki kadının her yerinde ağır ağır gezindi. Ayaklarında, bacaklarında, ellerinde, belinde, göğüslerinde, gerdanında, yüzünde ve saçlarında. Timur'un bir kaşı yeniden havalandı. *Bedenimi değil, ruhumu öldürüyor,* derken ne demek istediğini şu an çok net anlıyordu. Rahatsız olunmayacak gibi değildi. Sapkın ibnenin tekiydi! Ve bu bakış pek de normal bir bakış değildi. Siyah gözlerinin altındaki karanlık şehveti görebiliyor, ne düşündüğünü tam olarak anlayabiliyordu. Bir not daha ekledi zihnine.

Aşk değil. Kesinlikle bir takıntı.

Masasının arkasından çıkıp küçük adımlarla Ahuzar'a ilerledi. "Gurur," dedi. Tam önüne geldiğinde, gözleri rahatsız edici bir dikkatle yeniden karşısındaki kadının bedeninde gezindi. Bir elini kaldırıp omzuna dökülen koyu kahve tutamlara dokundu. "Öfkeli hâllerinden sonra sana en çok yakışan gurur sanırım."

Timur'un bir kaşı yeniden havalandı. Sikilesi puşt, kadını lafları ve bakışlarıyla resmen taciz ediyordu. Bunu daha önce de anlamıştı ama ilk defa bu denli net gözlemliyordu. Önündeki fazlalığı koparmak vardı ama tuttu kendini. Karşısındaki, Kenan Kralşan'ın boğazına yapışan bir kadındı. Buna gerekli cevabı vereceğine emindi. Öyle de oldu.

Ahuzar saçlarına değen eli şiddetle geri itip iki adım geriledi. "Saçmalıklarını dinlemeye gelmedim," diyerek çenesini daha da yukarı dikti. "Uzak dur benden! Hele bir daha hayatıma burnunu sokmayı dene! O pis paranı kardeşime yaklaştırmayı dene! Bak, o zaman sana ne yapıyorum!"

Keyifle gülümsemeye devam etti Kenan. "Ne yapacakmışsın?" diye sordu.

Yüzünü sadece yandan görebiliyordu Timur ama kararlılıkla başını aşağı yukarı sallayışını çok net bir şekilde görmüştü. Yanında sıkıca yumruk yaptığı ellerini de. Sorulan sorunun cevabıymış gibi bakışları aniden ona

döndü. Beklenmedik bir şekilde ona değen gözler yüzünden saçma bir şekilde bir adım gerileme isteği hissetti Timur. Ürperdi.

Ahuzar bakışlarını Timur'dan koparmadan, "O gün geldiğinde ne yapacağımı görürsün," dedi. Fiko, Kenan'a doğru ilerlemişken o, adımlarını kapıya çevirdi. Yanına ilerleyene kadar bakışlarını koparmadı Timur'dan. Gözlerini kaçırmadı. Ve Timur ilk defa o an emin oldu gözlerinin renginden.

Ne ela ne yeşil. Elayla birbirine karışmış bir yeşil.

Timur'un o an fark ettiği tek şey bu olmamıştı. Sadece yardım edeceğini, başka çıkışı olmadığı için onun yanında olduğunu düşünmüştü. Yanılıyordu. Bu gözlerde onun en çok korktuğu şey vardı. O da güvendi. Bu kadın ona güveniyordu. Gerçekten güveniyordu. İnsan bazen günlerce görmediği şeyi bir saniye içinde görebiliyordu. Öyle bir ânın içindeydi. *Annemin kim olduğunu kimse bilmez,* demişti. Hiç düşünmeden ona söylemişti. *Elimde deliller var,* demişti. Hiç düşünmeden ona vereceğini söylemişti. Elinin içinde sıkıca sakladığı kâğıt avucunun içini yaktı. Göğüs kafesini kaplayan ürperti büyüdü. Tek bir söz sızdı kulaklarına:

Sana güveniyorum. Sadece sana...

O bana geldi. Umudum...

Kaşlarının arası belli belirsiz kırıştı. Kafası karışmıştı. Öylesine söylenmiş sözler sanıyordu bunları ama şu an bir detayı daha fark ediyordu. Onunla konuşurken sesi hep daha yumuşaktı. Normali bu değildi. Şu an duyduğu sesle o sözleri kendisine söyleyen ses arasındaki fark hissedilmeyecek gibi değildi. Göğüs kafesini sarmalayan ürperti büyüdü. Rahatsız edici bir boyut aldı. Ahuzar tam önünden geçip, odadan çıkarken bakışlarını ona çevirmedi. Bu defa o bakmadı. Kaşları hafif çatık bir şekilde önündeki kapıya bakarken kulaklarını dolduran tek ses koridorda ilerleyen bir çift topuklu sesiydi.

"Fiko, Tulpar! Çıkın dışarı. Çağırınca gelirsiniz," diyen Kralşan'ın emriyle odadan çıktı. Beş adım atmıştı ki Fiko dikildi karşısına.

"Lan, bana bak!" dedi. Pek umursayacak hâlde değildi. Kolundan tutup yana iteledi. Fiko arkasından söverken, umursamadan lavaboya ilerledi. Kapıyı kapatıp avucunun içinde tuttuğu kâğıdı açtı. İnci gibi düzenli bir yazıydı. Bir adres yazmıştı. En altında ise kısa bir not vardı.

Bu akşam 22.00'da buluşalım. Yazdığım adrese, arka kapıdan gel.

Bakışlarımı etrafımdan koparamıyordum. Başımdaki şapka ve gözümdeki gözlükler gizlenmem konusunda yeterli tedbiri sağlayamıyordu sanki. Açık kahve trençkotumun kapüşon kısmını da başıma geçirirken, çiftliğin arka kapısına yaklaşmadan arabayı yavaşlattım. Ormanlık alanın çıkışında durdum. Derin bir nefes vererek gerginliğimi dizginlemeye çalıştım ama pek mümkün değildi. Önceden bu kadar panik bir insan değildim oysa. Korkusuzca her yere girer, her türlü haberi yapmak için canımı düşünmeden öne atardım.

Sanırım artık yaşlanıyordum.

Ya da düşünmeden öne attığım canımın kıymetini, aylarca acılar içinde kıvranırken anladığım için eskisi kadar pervasız olamıyordum. Arabayı durduğumda derin bir nefes daha aldım. Yan koltuktaki çantamdan sadece telefonumu alıp trençkotumun cebine attım. Panikten bayılabilirdim. Midemin bulantısıyla şapkayı çıkarıp koltuğa attım. Geri yaslanıp derin bir nefes daha almak vardı ama bizim koca oğlan koltuğumu gerçek anlamda hırpalamıştı. Hafiften sallanıyordu. Asıl şaka kendisi olabilirdi.

Hızla arabadan indim. İnişli çıkışlı patikada, topuklu ayakkabılarımın üzerinde tökezlesem de kapıya sıkı sıkı tutunarak ayakta durmayı başarmıştım. Sakar olabilirdim ama reflekslerim hızlıydı. Sendeleyince burnumun ucuna düşen güneş gözlüğümü hafifçe geri ittim. Evet, güneş gözlüğü. Akşam olması ve güneşin batmış olması güneş gözlüğü takmama engel değildi. Gizli bir iş üzerinde çalışıyordum.

Ama gece güneş gözlüğüyle yürümek zordu. Karanlık, daha da karanlık olabiliyordu. Çıkarmaya yeltendim ama panik daha baskın geldi. Çiftliğin arka kapısına ilerledim. Topuklu ayakkabılarım yüzünden toprak zeminde yine sendeliyordum ama durmadım. Koşar adım ilerlemeye devam ettim. Görmediğim bir şey aniden yüzüme vurduğunda irkilerek geriledim. Kesik bir inleme döküldü dudaklarımdan. İstemsizce gözlüğümü çıkarmak zorunda kaldım. Minik bir ağaç dalı tarafından tokatlandığımı anladığımda ise huysuz bakışım büyüdü. Gözlüğü yeniden takarken tokat yiyen ağzımı ve yanaklarımı ovuşturarak arka kapıya ilerledim.

Aslında ortada bir kapı yoktu. Çiftliğin arka duvarına tırmanarak içeri girmek zorundaydım. Sorun değildi. Yıllarca o şekilde kaçmış, aynı şekilde geri dönmüştüm. Çocuk oyuncağıydı. Yüksek sayılabilecek duvarın önüne geldiğimde duraksadım. Belki de artık çocuk oyuncağı değildi.

Hayır, hâlâ öyle kızım! Kendine gel!

Ayakkabılarımı sessizce çıkarıp trençkotumun ceplerine sıkıştırdım. İşten çıkıp hızla buraya geldiğim için spor ayakkabı giyme şansım olmamıştı. Arabamda her zaman yedek bıraktığım spor ayakkabımı ise bu sefer bırakmayasım gelmişti ne hikmetse! Hayattaki şanssızlığım bu denli büyükken totemlerle ayakta duruyor oluşum kimseyi şaşırtmamalıydı.

Bakışlarımı gökyüzüne kaldırmadan, "Üç tane yıldız sayarsak bu geceyi belasız atlatırız," dedim. Gökyüzünün yıldızlara dolu olmasını umarak bakışlarımı yukarı kaldırdım. Yüzüm anında düştü. İstanbul için çok yersiz bir totemdi. Zifiri karanlığı aydınlatan tek şey bütün asilliğiyle gökyüzünün ortasında duran dolunaydı.

"Tamam," dedim sakince. "Şehirden vuran ışıklar yüzünden görünmüyorsunuz. Sonuçta oradasınız."

Evet, kesinlikle oradaydılar. Bu düşünceye tutunacaktım. Yalınayak duvarın en ucuna ilerleyip yerini sadece benim bildiğim noktayı buldum. Buradaki taşlar bir merdiven gibi dışarıya doğru minik çıkıntılar oluşturuyordu. Hızlıca tırmandım. Önceden daha hızlıydım oysa. Belki de çocuk oyuncağı olan işler için artık fazla yaşlıydım. Canım bu acı gerçekle sıkılsa da daha mühim meselelerim vardı. Son taşa basarken sol ayağımın altına canımı acıtacak şekilde batan taş parçaları yüzünden hafifçe inledim. Duvarın üzerine tutunup kendimi yukarı çektim. Son noktaya ulaştığımda nefes nefese kalmıştım.

"Kızım, Ahuzar," dedim zorla nefes alırken. "Harbiden yaşlandın."

Soluklanmaya çalışırken duvarın üzerine oturdum. Aşağıya atlamam gereken daha ciddi meseleler vardı. Ama duvarın üzerine oturup, ayaklarımı aşağıya doğru sarkıttığım an topuğum kıllı bir şeye değince irkildim ve bacaklarımı geri çekmek zorunda kaldım.

"Ayy!"

Neye dokunduğumu anlamak adına başımı eğdiğimde önce bir kafa gördüm. Sonra usulca bana doğru kalkan keskin kahve gözler. Güneş gözlüğüyle her şey siyah olabilirdi ama bu kahveler ezberimde her zaman renkliydi. Dudaklarında bitmeye yaklaşmış bir sigara vardı. Yine siyah takım elbisesinin içindeydi. Kralşan'ın yanından çıkıp direkt buraya gelmiş olmalıydı. İfadesi ciddi, duruşu dikti.

Beklemiyordum. Ne işi vardı duvarın dibinde? Hem de sadece benim bildiğim bu köşesinde! "Ne işin var senin orada?" dedim kısık bir sesle.

O da aynı şeyi benim için düşünüyor olabilirdi. Çünkü birkaç dakika için şaşkın gözlerle bana bakmıştı. Az önce kafasına değmiş olmam şaşırması için yeterliydi. Anlayabiliyordum. Ama adamın duvar kadar oluşu benim problemim değildi. Ayrıca sigara konusunda sağlam bir tiryaki olduğuna artık emindim. Ne zaman görsem elinde bu meret vardı.

Sigarasını parmaklarının arasına sıkıştırırken bakışları hâlâ bendeydi. Konuşmadı ama bakışı yeterliydi.

Asıl senin orada ne işin var?

"Ön kapıdan girersek Cemil baba anında yakalardı," diyerek sessiz sorusuna açıklık getirdim. "Buradan girmek zorundaydık."

Bir kaşı havalandı.

Cemil baba kim?

"Cemil baba, gerçek babam gibidir. Bu çiftlikle babamla beraber çalışıyorlardı. Biz gittik ama o hâlâ burada yaşıyor."

Başını aşağı yukarı sallarken ifadesi bu açıklamalardan tatmin olmuş gibiydi. "Bunu sesli sormak zorundayım," derken oldukça meraklı duruyordu. Sigarasını tutan parmaklarını bana doğru kaldırdı. "Gece gece neden güneş gözlüğü?"

"Dikkat çekmemek için."

Boş boş göz kırpıştırırken sigarasından derin bir nefes çekti. Üflediği anda başını iki yana sallaması yine sessizce verdiği bir mesajdı aslında.

Daha çok dikkat çekiyorsun.

"Hiç öyle bakma!" diye huysuzlanmak zorunda kaldım. "İnsanlar senin kadar sakin olmak zorunda değil. Ben kendimi böyle güvende hissediyorum."

"Güneş gözlüğü mü veriyor bu güveni?"

"Evet," derken aşağıya inmek için hareketlendim. Cebimdeki ayakkabılardan biri arkaya düşer gibi olduğunda yüreğim saniyelik ağzıma gelse de hemen yakaladım. İkisini de cebimden çıkarıp aşağıya doğru uzattım. "Rica etsem şunları tutar mısın?"

Sigarasından bir nefes daha çekerken netti.

"At aşağıya."

"Olmaz. Dört bin lira bunlar, özel üretim. Bu kadar yüksekten aşağıya fırlatamam."

"Bir ayakkabıya dört bin lira mı verdin?"

Detayları atlıyordu. "Ayakkabı değil. Özel üretim bir ayakkabı." Ayakkabıları ona doğru uzattım. "Tutacak mısın şunları? Rica ediyorum."

Derin bir nefes verirken sigarasının da sonuna gelmişti. Ucunu duvara bastırarak söndürdü. Çöpünü anlamsızca duvarın dibindeki bir taşın altına iteledi. Yeniden doğrulup ellerini bana doğru kaldırdı. Parmaklarını bir kere açıp kapadı.

Ver.

Pek kıymetli topuklularımı aşağıya doğru eğilerek tam ellerine bıraktım. Yakaladı. Kucağına düşen ayakkabılarıma dünyanın en ilginç şeyine bakar gibi kısa bir an baktı. Aşağıya inmek için hareketlendim. Burada da basarak inebileceğim taşlar vardı. Dikkatlice arkamı dönüp, gövdemi duvara yaslayarak kendimi aşağıya bıraktım. Bir ayağım destek için taşı arıyor ama bulamıyordu. Lanet! Neden bulamıyordum?

Kısık olmasına rağmen tok çıkan sesiyle, "Yardıma gerek var mı?" diye sordu.

Vardı ama bir o kadar da yoktu. "Kendim hallederim," derken cebelleştiğim için sesim boğuktu. Bir ayağım hâlâ taşı bulamamıştı. Buralarda olmalıydı oysa.

"Sağda," dedi.

Ayağımı dediği yöne ilerlettim. Buldum da. Diğer basamağı da bulduğumda kendimi aşağıya bırakacakken, "Bekle," dedi. Bekledim. Minicik bir taş parçasına tutunmaya çalışan parmak uçlarım sızlasa da dediğini yapıp öylece kaldım. Ama zordu. Bir elimde hâlâ sızlayan bir yara vardı. Ayaklarımın altı da taşlar yüzünden sızlıyordu. "Ne var? Neyi bekliyorum?" diye soludum.

"Atlayacağın yerde şişe kırılmış."

"Ne?"

"Tekrar ettirme bana, Ahu."

Sustum. Duvara yapışmış bir hâldeyken masum bakışlarımı ona çevirdim. Siyah gözlüklerimle siyah bir gölgeden ibaretti. Kısık sesli bir feryatta bulunmak mecburiyetinde kaldım. "Ayakkabılarımı ayağıma giydirebilir misin?" Aynı mahcubiyetle, "Çok rica etsem," diye ekledim.

Derin bir nefes verdi. "Gece gece gözünde güneş gözlüğün ve ayağında topuklu ayakkabılarınla buraya gelirken ne düşünüyordun?" dedi.

Hiçbir şey. Cevap bu kadar basitti.

"Dikkat çekmemek," diye mırıldandım.

Sanki göz devirmişti ama net değildi. Yer yer karanlıktı. Sessiz ama derin bir nefes döküldü dudaklarından. Topuklu ayakkabılarım bir elindeyken diğerini bana doğru kaldırdı. Parmakları sessizce bana doğru açılıp kapandı. Yine sessiz bir istekti bu.

Gel.

"Ne?" dedim şaşkın bir panikle.

"Yorma beni, Ahu. Gel."

Bu durumda yorulan o muydu gerçekten? Kucağına nasıl atlayabilirdim? Bu ne saçma bir klişeydi böyle!

"Olmaz!" dedim ciddi ciddi. Duvarın üst kısmına tırmanıp biraz daha yan taraftan inmeye karar verdim. Cam kırığı olmayan köşeye atlardım ben de. Kendi işimi her zaman kendim halletmiştim. Bu saçmalığı kabul etmem imkânsızdı. O kadar da çıtkırıldım değildim.

Ama kendimi yukarı çekmeye meylettiğim an ayak bileğimden kavrayıp, aşağıya doğru çekince ne olduğumu bilemedim. "Sabaha kadar senin inadını bekleyemem!" diyen homurtusu geldi kulağıma.

Paniklemiştim. "Ne yapıyorsun?" diye sesli bir şekilde yükseldiğimde omzundaydım.

Evet. Resmen omzunda oturuyordum. Kucağında değil. Kollarında değil. Tam olarak omzunda. Düşmemek için iki elimle kafasına yapışmak zorunda kaldım. Artık canım kıymetli demiştim. Sarsılmamım şiddetiyle güneş gözlüğüm yeri boyladı. Karanlık bir nebze de olsa renklendi. Ama konu bu değildi. Bu konumda olmama ne gerek vardı?

Dişlerimin arasından, "Ne yapıyorsun?" diye soludum. "İndir!"

Sessiz kaldı. Bir elini omzundaki belime atıp sabitledi. Duvardan beş adım ilerlerken mecbur kafasına yapışmak zorunda kalmıştım ama asla rahat değildim. Hem nasıl rahat olabilirdim ki? Adamın omzunda oturuyordum. Bir elim dudaklarına değer gibi olduğunda ateşe değmiş gibi geri çektim. Ense kökümden başlayan ürperti midemdeki taşa öyle bir darbe indirdi ki gerginlikten kusabilsem kusardım. Nereye tutunacağını bilemeyen ellerim yeniden kafasına dolandı.

"İnanamıyorum sana!" dedim.

Hâlâ sessizdi. Ben ise deniz esintisi kokusunun kaynağını bulmuştum. Kısa kesim saçları buram buram kokuyordu. Ya da ensesinden yüzüme vuruyordu bu koku, emin değildim ama şu an fazlasıyla sıcaktı. Buna

emindim. Beş adım sonra elindeki ayakkabılarımı ileri doğru savurarak yüreğime sağlam bir darbe indirdi. Hafifçe aşağıya eğilerek inmem için alçaldığında can havliyle omzundan aşağıya atladım. Öne doğru sendeledim. Eklemlerim artık güçlü değildi. Düşecek gibi olduğumda anında kolumdan yakaladı.

"Yavaş," diye uyardı.

Öfkeli bakışlarımın hedefi kendisiydi. "Asıl sana yavaş!" derken hızla kolumu çektim. Öfkeme engel olamamıştım. Zorlamadan bıraktı. "Senden aşağıya indirmeni isteyen oldu mu? Kendim hallediyordum!"

Keskin kahveler artık netti. Umursamaz bir sakinlikle, "Tamam," dedi. "Sonra da sen halledersin."

Çocuk avutuyordu sanki! Ona hiç sinirlenmeyeceğimi, hep sevgi ve nezaketle bakacağımı söyleyen yanım acı içindeydi. Burnumdan soluyarak bir nefes verdim ve arkamı dönüp yere savurduğu topuklu ayakkabılarıma ilerledim.

"Dört bin lira bunlar! Nasıl yere savurabilirsin?"

"Üzerine basıp yürümüyor musun?"

Mantıklıydı.

Ama ben değildim. "Aynı şey değil!" derken birini giymiş, diğerini giymeye çalışıyordum.

Cevap vermedi. Bıkkın bir nefes vermekle yetindi.

Yanından geçip düşürdüğüm güneş gözlüklerime ilerledim. Hiçbir şeyimi geride bırakamazdım. Ayrıca buna da çok para vermiştim. Gözlüğü alıp ona döndüğümde ileride ışıkları yanan çiftliğe bakıyordu. Bakışlarım duvarın dibine takıldı. Önü boylu boyunca cam kırıklarıyla kaplıydı. Beni ilerlettiği kısma kadar ay ışığının etkisiyle parlıyordu parçalar. Yani ne kadar yana gidersem gideyim yine bu kırıkların üzerine atlamak zorunda kalacaktım.

Omuzlarım istemsizce düştü. Yardım etmeye çalışıyordu. Bu kadar hırçınlaşmamın bir anlamı yoktu ama yardıma alışkın olmayan birine yardım eli uzattığınızda bu ona tokatmış gibi geliyordu. Öfkemi dizginlemeye çalıştım. Sözkonusu o olunca kolaydı. İçimdeki minnet ve can borcu duygusu olduğu için ona sinirlenemiyordum. Tekrar yanına ilerledim.

"Bağırdığım için kusura bakma," derken, yüzüne bakmadan yanından geçtim. Gözlerine bakarsam bunu söyleyemeyebilirdim. "Gerilince aniden yükselmeme engel olamıyorum."

Yanımda ilerliyordu. Sessiz kaldı. Bir yerde bu sessizliği can sıkıcıydı.

Ahıra doğru geçmemiz gerekiyordu. Bir adım önüne geçip geride durması için elimi koluna değdirdim. Önümüzdeki duvarın dibine sinip, gözlerimi kısarak alanı yokladım.

"Ne yapıyorsun?" dedi arkamdan.

"Sessiz ol," diye mırıldandım. "Dikkat çekmeden ilerlememiz lazım." Bakışlarım hâlâ alandaydı. Görünürde kimse yoktu. Bu saatte çalışanlar dağılırdı, Cemil baba ise evinde olurdu.

Derin bir nefes verdiğini duydum. Bakışlarımı ona çevirdim. Arkamda değildi. Varlığını önümde hissedince bocaladım. Tam olarak yalı kazığı gibi önümde dikildiğini görünce, kocaman olmuş gözlerle koluna yapışıp onu kendime doğru çektim. Adımlarım gerileyip, onu tekrar duvarın arkasına çekerken, "Ne yapıyorsun sen?" diye sordum.

Netti. "Gidiyorum," dedi.

Şaşkın bir hâlde, "Sen cidden yakalanalım diye uğraşıyorsun!" dedim.

Bakışları gözlerimdeydi. "Ahu," dedi sakince.

"Ne var?"

"Konuştuğun kadar yürüsen hiç dikkat çekmeyiz, emin ol."

Tip bakışlarımın hedefi kendisiydi.

"Ben çok konuşmuyorum. Sadece sen hiç konuşmadığın için ben çok konuşuyormuş gibi görünüyorum."

"Ömrümde hiç kimseyle konuşmadığım kadar şu bir haftada seninle konuştum," dedi tek nefeste. "Beni tanıyanlar şu cümleyi kurduğumu duysa oturup beş saat şükür namazı kılar. Şimdi beni daha fazla yorma, olur mu?" Elini kibarca gideceğimiz yöne doğru açtı. Sessiz bir emirdi.

İlerle.

Hayret bir şeydi!

"Sana da iyilik yaramıyor," diye homurdanarak ilerledim. Ama tabii ki susmadım. "Dikkatli olmaya çalışıyordum. Kenan beni ya da seni takip ettiriyorsa? O zaman ne yapacağız?" Hedefime doğru ilerlerken yanımdaydı.

"Sakinleş," dedi. "Kimsenin bizi takip ettiği yok. Ayrıca telefonlar da dinlenmiyor. Bana bir şey diyeceksen mesaj atabilirsin. Şirkete gelip kendine aksiyon yaratma." Sesi soğuktu. Önceden bu soğukluk yoktu oysa. Üşümüştüm.

"İhtimal vardı ama," dedim. "Tedbirli olmak zorundaydım."

"Aynen," dedi umursamazca. "Kralşan'ın yanında titreye titreye elime kâğıt tutuştururken bayağı tedbirliydin. Sakinleş artık. Seni değil, sadece kardeşini takip ettiriyor."

Adımlarım olduğu yere çakıldı. Öfke, içimde ani bir kıvılcım çıkarıp, parlarken sinirli bakışlarımın nedeni o değil ama hedefi oydu. "Ne?" diye soludum.

Tabii ki sessiz kaldı. Hatta bu şaşkınlığım karşısında durmadı bile. İlerlemeye devam etti. Neye şaşırıyorsam! En ufak hareketimde Biricik'in gün içindeki hâlini önüme atmıyor muydu zaten? Birini öldürmek, ona zevk vermezdi. O kişinin en sevdiğini öldürüp acısını izlemek zevk verirdi ona.

"Şerefsiz piç!" diye soluyarak peşine takıldım. "Kansız köpek!" Sola döndüm. "Bu taraftan!"

Yine sessizdi. Arkamdan ilerlediğini hissediyordum.

Ahırın kapısına geldiğimde etrafa bir kere daha baktım. Görünürde kimse yoktu. Bu saatte gelmeyeceklerine emindim ama yine de tedbirli olmalıydık. Kapıyı açtığımda alışık olduğum saman ve at kokusu burnuma doldu. Uzun bir ahırdı. Benim hedefim ise en sondaydı. Kendi alanlarında takılan atlar beni gördükleri anda kıpırdanmaya başlamıştı bile. Beni tanıyorlardı.

Hâlâ sessizdi. Neden ahıra geldiğimizi sorgulama gereksinimi hissetmeden beni izliyordu. O sessizdi ama ben sessiz kalamadım. Bakışlarımı ona çevirdim. "Neden ahırda olduğumuzu sormayacak mısın?" dedim. "Hiç şaşkın değilsin."

Bakışları bendeydi. "Şaşkınım," derken hiç de şaşırmış gibi değildi.

İşaretparmağımı yüzüne doğru kaldırıp, "Bu ifadeyle mi?" diye sordum.

Umursamaz bakışları yerli yerindeydi. "Evet," dedi.

Umutsuzca bakma sırası bendeydi. İletişim konusunda bir adım ileri, üç adım geri gidecekmişiz gibi duruyordu. Uzatmadan önüme döndüm. Kadife'nin olduğu kısma ilerledim. Daha tam önüne gitmeden, Kadife'nin kafasını ileri uzatıp, bana doğru baktığını görünce dudaklarımda derin bir tebessüm belirdi. Kokumdan, adımımdan bile tanırdı beni. Onu gördüğüm an mideme bir taş oturması saçmaydı. O taş genelde arkamdaki kişi olduğunda orada olurdu, Kadife varken değil.

Yanına vardığımda yumuşacık bir sesle, "Kadife," dedim. "Kızım..."

Burnundan derin bir soluk verdi. Ellerimi yanaklarına sarıp alnımı alnına yasladığımda nefesi sakinleşti. Dudaklarımdaki gülüş tüm yüzüme

yayıldı. Hafif bir sesle kişnediğinde alnını okşayarak onu sakinleştirmek zorunda kaldım. "Kızım, sessiz olmamız lazım," diye mırıldandım.

Sustu. Kesinlikle insanlardan daha akıllıydı.

Alnını okşamaya devam ederken, hafifçe yana geçip ona baktım. Dikkatle bizi izliyordu. "Tanıştırayım, Kadife," dedim. Sessizce kulağına mırıldandım. "Tönge." Kadife'nin iki kulağı birden aynı anda dikleştiğinde dudaklarımdan minik bir kıkırtı kaçtı. Ona döndüm. "Seni sevdi."

Alnının ortasında minik bir kırışıklık belirdi. İşte bu gerçekten şaşırdığını gösteriyordu.

"Sebep?"

Gülüşüm büyüdü. *Çünkü seni defalarca anlattım,* diyemedim. "Bilmem," dedim. "Onu kendi bilir. Ama sadece sevdiği kişileri gördüğünde iki kulağı birden havaya kalkar."

Bakıştılar. İkisi de sessizdi. Hadi Kadife konuşamadığı için sessizdi. Ama bu adamı anlamak zordu. Fazla sorgulamadım. Zaten buna zamanım da yoktu. Olduğu gibi kabul etmekten başka bir seçenek görünmüyordu. Dikkatimi tekrar Kadife'ye verip siyah yelesini okşadım.

"Herkesi sevmez Kadife. Kıymetini bil."

Bakışlarım onda değil, Kadife'deydi. "Eyvallah," dedi belli belirsiz. Sonra beklenmedik bir şekilde ekledi: "Senin mi?"

Bakışlarım ona döndü. Minik merak kırıntısını gözlerinde yakaladım. Tepkilerini çözdükçe onu anlamak kolaylaşıyordu. Önce anlamadığım için, "Ne?" dedim. Birkaç saniye sonra aydınlandım. "Kadife mi?"

Başını eğdi.

Evet.

Gülümsedim. "Bana ait değil. Yaşayan hiçbir canlı kimseye ait değildir. Ama benim için kıymetli." Bakışlarım yeniden Kadife'ye değdi. "Babam bu çiftlikte seyisti. Çok sevdiği bir atı vardı. Kadife onun yavrusu. Babamın öldüğü gün onun atı da öldü. Geriye ikimiz kaldık." Başını boynumdaki yaraya iliştirmeye çalıştı Kadife. Gülüşüm büyüdü. "Birbirimizi anlarız." Başımı geri çekip gözlerine baktım. "Değil mi Kadife?"

Burun delikleri genişledi. Bu onun dilinde bana katıldığını gösteriyordu.

"Neden artık burada yaşamıyorsunuz?" diye sordu.

Benim merak ettiğim hiçbir şeyi cevaplamıyordu ama konu kendi merak ettikleri olunca maşallahı vardı. Bozmadım ama. Ne sorarsa cevap verecektim. Yalansız, dolansız, en net şekilde. "Çünkü büyüdük," dedim. Kadife'den ayrılıp, sessiz olmaya dikkat ederek diğer uçtaki kapıya ilerledim. Açıp Kadife'nin yanına girdiğimde, onun bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Hayattan sonsuza kadar bu çiftlikte saklanamazdık. Kardeşime dışarıda bir hayat kurmam gerekiyordu."

"Hülya Kralşan," dedi. "Sizi hiç aramadı mı?"

Arkadaki üst üste dizilmiş saman balyalarına ilerleyip dizlerimin üzerine çöktüm. Elimi en altına sokuşturmaya çalıştım ama üzerine yeni saman eklemişlerdi. Artık daha ağırdı. Ciddi bir işle uğraşmama rağmen, "Lütfen o kadının adını benim yanımda anma," diye mırıldandım. "Uğursuzun teki. Ayrıca bizden kurtulmak için kaçtı zaten. Bizi araması saçmalık olurdu." Samanların altını yoklamama rağmen aradığımı bulamıyordum.

Bir yardım istemekle belin bükülmez, Ahuzar.

Bu düşünceye tutundum. Ona seslenmek için öne düşen saçlarımı geri savurarak arkamı dönüyordum ki heybetli gölgesini hemen yanımda hissedince duraksadım. Yanıma eğildi. Benim kaldırmak için cebelleştiğim saman balyasını tek eliyle havalandırırken birazcık şaşkındı. "İşte şimdi gerçekten şaşkınım," diye homurdandı. "Ne arıyoruz burada? Bok mu?"

Göz devirdim. "Düzgün konuş." Hafifçe yere eğilip samanların en altına itelediğim poşeti aradım. Siyah poşetin bir ucunu buldum. Hızla tutup çektiğimde, dudaklarımda zafer kazanmış bir ifade vardı. "İşte, burada."

Kenan Kralşan'ı yerle bir etmesine yardım edecek her şey poşetin içindeki dosyadaydı. İçine kapatıldığım kafeste yıllarca isyan edip, sağa sola saldırarak durmamıştım. Toplayabildiğim her açığını toplamıştım. Bir gücü yıkmak için başka bir güç lazımdı. Kanıt, en net güçtü. Poşetten çıkardığım mavi dosyaya büyük bir keyifle baktım. Kafamda dönen sayısız intikam planı vardı. Kenan'ın kafasını bu dosyayla eziyordum mesela. Onu demir parmaklıkların arkasına attıktan sonra bu dosyayla evire çevire dövüyordum.

Huzurla doldum. Yoga hikâyeydi. Asıl terapi buydu.

"Devlet meselesi olan bir dosyayı, bunca yıl atının bokunun içinde mi sakladın?" diyen sesiyle huzurum bölündü.

Tip bir bakış atmak zorunda kaldım.

"Düzgün konuş!"

"Sorulacak en düzgün şekilde sordum, emin ol."

"Öyle olsa ben dokunmazdım herhâlde," diye açıklama yapmak zorunda kaldım. "Evimde mi saklasaydım? Kenan'ın bulamayacağı tek yer burasıydı." Yerden kalktım. Saçlarıma samanların karıştığını hissediyordum. Hâlâ sargılı olan elimle birkaç tanesini almaya çalışırken diğer elimdeki dosyayı ona uzattım. "Bilmen gereken her şey burada."

Aldı. Elinin altındaki dosyayla birkaç saniye bakıştı. Poşetinden çıkarıp gözlerini hızla belgelerin üzerinde gezdirdi. En nihayetinde kahveleri yeniden beni buldu.

"Neden polise vermedin? Sıradan şeyler değil bunlar. Bu kadar belge yok edilemezdi."

Başımı iki yana salladım.

"Kimseye güvenemem. Kralşan'ın eli sandığından daha uzun. Beni sözleri ve davranışlarıyla taciz ettiğine dair kafam kadar kalın bir dosya sundum polise. Sonuç ne oldu sence? İşleme bile alınmadı. Kimseye güvenemem."

Cevap için beklemeden, "O zaman bana neden güveniyorsun, Ahu?" diye sordu.

Bu soruya verecek sayısız cevabım vardı. Ama hiçbiri kelimelere dökülecek türden değildi. Göğüs kafesimi kaplayan güven hissini ona anlatamazdım. Anlatsam da inanmazdı. Bunu ikidir soruyordu. Saçma geliyordu muhtemelen. İnsan hiç tanımadığı birine hayatını bırakır mıydı? Ben bırakmıştım. Şimdi ve üç yıl önce.

Bakışları keskin ve ağırdı. Umursamaz ve bıkkın hâllerine cevap vermek kolaydı ama bu ifadesi zorluyordu. Gözlerimi kaçırarak, ahırın kapısından çıkışım bu yüzdendi. "Çünkü başka seçeneğim yok," diyerek baştan savma bir cevap verdim. "Ayrıca son kez belirtmek isterim ki adım Ahu değil, Ahuzar."

O da ahırdan çıkınca kapıyı kapadım. Beni bırakıp ilerlemeye başlamıştı. Mecbur peşine takılmak zorunda kaldım ama o yürüyor, ben topuklularla koşuyordum.

"Bekle! Nereye?"

"İşime."

Daha çok kaçıyor gibiydi. Yanına yaklaşmıştım.

"Kralşan'la aran nasıl?"

"İyi."

"Yanına yaklaşabildin mi? Gerçi sabah yanındaydın. Durumlar ne?"

"Yakın korumasıyım."

Gülüşüm devasaydı. "İşte bu!" diye sevindiğimde göz ucuyla bana bakıp yeniden önüne döndü. "Yakup Öz'ün eşinin ölüm haberini gördüğümde anlamıştım. Bunları bana söylemen lazımdı. Gelişmeleri benim de bilmem lazım."

"Sebep?"

Gayet makul bir şekilde cevap verip, "Ortağız," dedim.

O benden daha makuldü.

"Ne zamandan beri?"

"Sana o dosyayı verdiğimden beri."

İlerlerken elindeki dosyayı göğsüme yapıştırdı.

"O zaman geri al."

Şaşırmıştım. Kollarım istemsizce dosyaya sarıldı. Adamın ayarı yoktu. "Konuşurken ayrı, susarken ayrı zorsun," diye homurdanmama engel olamadım. Kucağımdaki dosyayı yeniden onun göğsüne yapıştırdım. "Al şunu!"

Yandan ifadesini görmek zordu. Dosyayı almıştı ama. "Zorlama o zaman, Ahu."

"Ahuzar. Ahu değil, Ahuzar! Adımın kısaltılmasından hoşlanmam."

Tekrar duvarın önüne gelmiştik. "Sana yakışmıyor," dedi.

Kaşlarım çatıldı.

"Ahuzar mı bana yakışmıyor? Ahu'yla arasında sadece üç harf var! Değişen hiçbir şey yok."

Netti. "Üç harf çok şeyi değiştirir, Ahu," dedi.

Ahuzar, diye kendimi yırtsam da laftan anlamayacaktı. Duvarın önüne gelmiştik. Tırmanmak için ayakkabılarımı çıkarmaya meylettiğim an arkadan gelen bir sesle ikimiz de bakışlarımızı ahırın olduğu tarafına çevirdik. "Kim var orada?" diyordu Cemil babamın sesi.

Panik beynime sağlam bir darbe indirdi. "Cemil baba," diye mırıldanırken bakışlarım ona döndü. Yine oldukça sakindi. Yalı kazığı gibi dikiliyordu. Sağa sola adımlar attım ama nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni görürse biterdim. Burada ne yaptığımı hayatta açıklayamazdım. Hele de yanımda bir adam varken. Panik anlarında zihnim sıfırlanıyordu. Elimde değildi.

Ona dönüp, "Bittik!" dedim. "Seni yakalarsa biteriz!"

Derin bir nefes verdi. Panik yönetimim konusunda sessizce dem vuruyordu. Anlamamak imkânsızdı.

"Kim var orada?" dedi Cemil baba. Elinde bir fener tutuyor olmalıydı. Işıkları hafiften görünüyordu. Panik seviyem daha da arttı.

Sağlam olan elimle koluna yapıştım.

"Bir şey yap! Bir şey yap!"

Tam olarak hiçbir şey yapmadı. Sessiz ve yakalanmanın eşiğinde değilmişiz gibi rahattı. Ellerimi saçlarıma geçirip sağıma soluma bakındım. Cidden bitmiş olabilirdim. Bu iş filmlerde daha uzun sürüyordu oysa. Şu an önemli olan ben değildim ama. Oydu. Mantığımı biraz da olsa yakalayabildim. "Sen duvardan atla ve kaç!" dedim en sonunda. "Ben bir şekilde açıklarım kendimi. Seni görmesin. Önemli olan sensin!"

Kısa bir an bakışları bana takıldı. Oldukça kısa bir andı ama rahatsız olduğunu belirten memnuniyetsiz bir ifade belirdi yüzünde. Söylediğim şey canını sıkmış gibiydi ama ne dediğimi düşünecek durumda değildim.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. "Bana güveniyorsun, öyle mi?" dedi ters ters.

Panik ve gerginlik dolu bakışlarımın hedefi oydu.

"Ne?"

"Tekrarlatma, Ahu."

Gerginlik son noktadaydı. Işık yaklaşıyordu. Yükselmeden edemedim.

"Kırk kere güvendiğimi söyledim ya! Daha kaç kere söyle-"

Gerisini zaten söyleyemedim. Bana doğru yaklaşıp belimden kavradı. Bedenimi beklenmedik bir atiklikle yeniden omzuna oturtup hızla duvara yaklaştı. Bir eli sıkıca sırtıma destek veriyordu. "Atla çabuk!" dedi.

Dediğini yaptım. Duvara tutunup kendimi yukarı çektim. Bacaklarımdan kavrayıp daha da ileri iteledi. Elleri her yerimdeydi ama gerginlik öyle büyüktü ki başka bir şeye odaklanmak zordu. Yine de çok sıcaktı. Haddinden fazla. Ayaklarım bedenimi daha da hızlı bir şekilde yukarı itmek adına yer ararken topuklu ayakkabımın topuğunu aniden alnına bastırdığımda, "Sikeyim!" diye homurdandı. Sonrası daha hızlı gerçekleşti. Alnına batan ayakkabıyı ayağımdan çekip çıkardı. Hızla duvarın diğer yanına savurdu.

Gözümün önünde uçup giden ayakkabımla kısa bir an bakıştım. O duvarın diğer tarafına uçarken ben artık hem şaşkın, hem gergin hem de sinirliydim. İki ara bir derede, "Ne yapıyorsun?" diye yükseldim. "Dört bin verdim diyorum onlara! Öyle savuramazsın!"

"Sikeceğim dört binini, beynimi deldi topuğun!"

Diğer ayakkabımı da ayağımdan çekip aldı. O da gözümün önünde uçarak diğer tarafı boyladı. Ciğerim değil, tüm içim yanıyordu. En sonunda duvarın üzerine oturmuş, bacaklarımı diğer tarafa doğru sarkıtarak aşağı inmek için hareketleniyordum ki bu sefer de yanımdan dosya uçtu. Dört bin lira verdiğim ayakkabılarımı geçtim, yıllarımı verdiğim emeklerim böyle savrulunca benim de tansiyonum yerden yere savruluyordu. Hangi birine yanacağımı şaşırmıştım.

Aynı saniyelerde muazzam bir şekilde duvara tırmandı ve aşağıya atladı. Hem de saniyeler içinde. Özel bir asker olduğuna artık şüphem yoktu. Tekrar bana döndüğünde sessiz hiçbir komut yoktu. Direkt eylem vardı. Ayak bileğimden kavradı. Fenerin çok yaklaştığını hissettiğim bir anda bacağımdan kavrayıp aşağıya doğru çekti.

Beklenmedik bir şekilde oldukça yüksek bir duvardan aşağıya çekildiğinizde, dudaklarınızdan kaçan minik bir çığlığa engel olamıyordunuz. Bunu engellemek için dişlerimi dudağıma geçirdim. O ise beni düşmeden belimden kavramış, sakince yere bırakmıştı. Ayaklarım toprağa ve yapraklara değince irkildim. Ağzımdan çıkan ani tepkiyi susturmak adına ellerim dudaklarıma kapanmıştı. Beni yere bıraktığı an ellerini üzerimden çekti ama hâlâ yakınımdaydı. Arada bir adım dahi yoktu. Geri adım atmaya meylettiği an ayağının altındaki dallar kırılmaya başlayınca öylece kaldı.

Bakışlarımı ona doğru kaldırdım. Çenesinin altındaki çukura değdi bakışlarım. Zira ona alttan baktığım için en net tablo orasıydı. Topuklu ayakkabılarım olmadığı için göğsüne ancak yetişiyordum. Keskin kahveleri vuran ay ışığıyla daha da parlarken, midemdeki taşın paramparça olup her yanıma dağıldığını hissediyordum.

Cemil babanın hemen duvarın dibinden gelen sesi, "Kim var orada?" dedi.

Paniğim baskın geldi. Kıpırdamadan öylece kaldım. Ellerimi dudaklarıma daha çok bastırdım. O da ses çıkarmamak için hareket etmiyordu. Hemen önümde dikilirken bakışlarını duvara sabitlemişti ama dikkatle arkasındaki sesi dinliyor gibiydi. Siyah gömleğine odaklanmaya çalıştım. Panikten midem bulanıyordu. Dileğim, üzerine kusmamaktı.

"Ses duydum sanki," dedi Cemil baba. "Allah allah. Bana mı öyle geldi?" Adım sesleri uzaklaşıyordu. "Neyse."

Kıpırdamadık. Ne o ne de ben. Benim kilitlenip kalmak için yeterli sebeplerim vardı. O bana yardımcı olmalıydı. Ama olmuyordu. Bakışları çözmek istediği ya da emin olamadığı bir şeyi onaylamaya çalışır gibi gözlerimde aranırken, kilitlenip kalmamak zordu. Bu denli yoğun deniz kokusu ise bana fazlaydı. Panikten beynim durmak üzereydi zaten.

Elimi dudaklarımdan çekip, "Gitti mi?" diye mırıldanmaya çalıştım.

İşaretparmağını dudaklarının üzerine değdirip net bir sessiz cevap verdi.

Sus, Ahu!

Sustum. Ellerimi yeniden dudaklarımın üzerine bastırdım. Birkaç dakika daha gömleğine bakabilirdim. Evet, kesinlikle yapabilirdim. Tam olarak böyle yapmaya devam ederken ani ve saçma bir dürtüyle bakışlarımı yeniden ona kaldırmama engel olamamıştım. Aynı saniyelerde o da ona baktığımı hissetmiş olmalı ki duvardaki bakışlarını bana eğmişti. Kısa bir andı. Oldukça kısa. Ve pürdikkat yüzümde gezinen bakışlarını bu defa ilk o çekmişti.

İki adım geriledi. Bu, tehlike geçti demekti. Ellerimi dudaklarımdan çektim ve dakikalardır tuttuğum nefesimi salıverdim. Elimi sıkışan yüreğimin üzerine attım. Gerçekten yaşlanıyordum. Tek aksiyonda bu hâle gelecek insan değildim yoksa.

Arkasını dönüp karanlığın içinde topuklu ayakkabılarımı buldu. İlerleyip önüme savurdu. Duvardan uçtuktan sonra önüme savrulmaları çok koymamıştı. Canım ayakkabılarım için yeterince acı dolu bir gece olmuştu. Geri dönüp ayrı bir köşeye uçmuş olan dosyayı aldı. Bir daha göz teması kurmamaya dikkat eder gibiydi.

Ayağımın altındaki taşları temizleyip ayakkabılarımı yeniden giydim. İkimiz de konuşmuyorduk. Bu daha da garipti. Elinde dosyayla bana döndüğünde, alnının ortasında gördüğüm şeyle kısa bir an bakıştım. Ay ışığı ve çiftlikten vuran ışıklar vardı sadece. Çok yakına gelmedikçe bazı şeyleri seçmek zordu ama bu seçilemeyecek gibi değildi. Az önce ona alttan baktığım için bu detayı fark edememiş olmalıydım zira alnının ortasında kocaman bir kırmızılık vardı.

Gerçekten adamın alnını delmişsin, Ahuzar!

Elini alnına atıp ovuşturdu. Minik bir yara belirmişti. Elini geri çektiğinde parmak uçlarında gördüğü minik kan damlalarıyla sakince bakıştı. Sonra derin derin soludu.

Ama ben yine onun kadar sakin değildim. Koşar adım yanına ilerledim. Topukluları giyince omzuna geliyorduk, şükür. Alnına bakarken dişlerimi dudağıma geçirdim.

"İyi misin?" diye sordum. Cevap olarak alnını ovuşturdu. Oldukça mahcuptum. "Özür dilerim. Çok acıyor mu?"

Sinirlenirken de netti. "Sikerler böyle işi!" Hâlâ alnını ovuşturuyordu. Cidden acımış olmalıydı.

"Düzgün konuşsak?"

Derin bir nefes verdi. Alnını ovuşturarak ilerlediğinde peşine takıldım. Hâlâ kendimi açıklama derdindeydim. "Ama ne yapabilirim? Aniden oldu. Refleks olarak ayağımı bir yere atmam gerekiyordu ve orada olan tek şey kafandı yani." Gözü de olabilirdi. Ya da burnu. Şükretmeliydik.

Sessizce ilerledi.

Peşinden koşmaya devam ettim.

"Çok acıyor mu?"

Sessiz kaldı.

"Kanadı mı?"

Sessiz kaldı.

"Bakayım mı?"

Derin bir nefes daha verirken aniden durdu. Keskin kahveler beni buldu. Eli hâlâ alnındayken, "Susmak ne demek biliyor musun sen?" dedi.

Kısa bir an göz kırpıştırdım. "Yeri ve zamanı geldiğinde evet," dedim. "Biliyorum."

"İyi," dedi ters bir sakinlikle. "Şu an tam zamanı, Ahu." Tekrar ilerlerken elini alnından çekmişti.

Umursamadan peşine takıldım. "Özür dilemeye çalışıyorum," dedim.

"Onların üzerinde yürüyebildiğine emin misin sen?" diye homurdandı. Bir eli yeniden alnını ovuşturdu. "Ayrıca benden özür dilemek istiyorsan git, dört bin liranı geri iste. Topuk diye tabanına kazık çakmışlar! O kadar para verip ayağına çivi giymek nasıl bir kafa? Yirmi bin liralık kredi borcuna şaşmamalı. Ayranın yok içmeye tahtırevanla gitmişsin sıçmaya!" Bu noktada durup bana döndü. "Manyak mısın sen, kızım?"

Önce duraksadım. Sonra ise büyük bir keyifle sırıttım. Hatta yüzüne doğru sesli bir şekilde güldüm. Kahkaham çatık kaşlı ifadesinin hafifçe bocalamasına neden olurken, ben başparmağımı minik bir okey işareti yaparak aramızda kaldırdım.

"Tanıştığımızdan beri kurduğun en uzun ve en mantıklı cümle buydu. İşte bu ya! Anlatmaya çalıştığım iletişim bu. Lütfen bunu daha sık yap."

Bakışları üzerimdeydi. Demek ki bu adamı normal bir iletişim seviyesine getirmek için topuğumla beynini delmem gerekiyordu. Başlatma tuşu buradaydı. Hâlâ sırıtırken ona bir adım daha yaklaştım ama kendileri pek sırıtmıyordu. Başımı usulca sağa eğdim. "Bakayım mı yarana?" derken kendimden beklemeyeceğim kadar sevecendim.

Birkaç saniye oyalandı gözlerimde. Yine oldukça kısa bir andı. "Gerek yok," diyerek, yeniden önüne dönüp ilerlemeye başladı.

"Evine bırakayım mı? Arabamla geldim."

"İstemez."

"Alnına yarabandı yapıştıralım mı? Çantamda olacaktı."

"Hayır."

Eski hâline dönüş yapmıştı. Göz devirdim.

"Eski sürüme döndük yine. Harika!" Sessiz kaldı. "Gelmek istemediğine emin misin? Anayola kadar bırakabilirim."

"Araban hâlâ aynı mı?" dedi.

Sorunun amacını anlamadım ama onu ikiletmeden cevapladım. Malum, hemen yoruluyordu.

"Tabii ki evet."

"O zaman kendin sağ çık, yeter," dedi. Ormana doğru ilerliyordu. "Ben o arabaya bir daha binmem."

Güldüm. Laf saydığı zaman daha çekilir oluyordu. "Bana ihtiyacın olursa yayın saatimi biliyorsun," dedim arkasından. "Kırmızı karanfil at. Dinlediğini anlarım."

Arkasına dahi bakmadan ilerlemeye devam etti. Ben de arabama doğru ilerlediğimde, dudaklarımda silemediğim saçma bir tebessüm oluştu. Göğüs kafesimde ise midemdeki taştan dağılan parçaların tozları vardı.

Sigarasından derin bir nefes daha çekip kalan izmariti önündeki küllüğe bastırdı Timur. Sızlayan alnının ortasını hafifçe ovuştururken bakışları dik-

katle kucağındaki dosyada geziniyordu. Dünden beri her köşesini inceliyordu. Bu dosyayı içinde birkaç bilgi olan, küçük bir şey sanmıştı ama şu an elinde öyle önemli bilgiler vardı ki Ahu'nun zerre düşünmeden bunu ona vermesi hayret edilmeyecek gibi değildi. Uyuşturucu sevkiyatlarını, güzergâhları, silah kaçakçılığını, masada yer alan isimleri ve aralarındaki ilişkileri detaylarıyla özetlemişti.

Sayfaların arasında gezinirken, masanın çekmecesinde saklı olan telefon çalınca mecbur ayaklanmak zorunda kaldı. Çekmeceyi açıp telefona baktı. Tek bir numara kayıtlıydı. Arayan da oydu. Kardelen Oto Yıkama.

Açtı. "Kardelen Oto Yıkama'ya hoş geldiniz," dedi bir kadın sesi.

"Kızılgerdan," dedi Timur.

Hat beklemeye düştü. Birkaç saniye sonra ise Mukbil'in neşe dolu sesi duyuldu.

"Tulpar! Nasılsın, dostum?"

Dünden beri başı ağrıyordu. Ahu'nun topuğu gerçekten alnını delmiş olabilirdi. Kurşun yeseydi daha iyiydi. Kenan alnına ne olduğunu sorduğunda kapıya çarptığını söylemek zorunda kalmıştı. Hıyar herif yine oldukça eğlenmişti. Kapıyı götüne sokacağı günü iple çekiyordu ama şu an kimseyle uğraşacak durumda değildi. "İyi," dedi kısaca.

"Harika," dedi Mukbil harfleri uzatarak. Kısa süreli bir sessizlik oldu. Ne Timur konuştu ne de Mukbil. Mukbil en sonunda, "Ee?" dedi. "Sen bana nasıl olduğumu sormayacak mısın?"

"Merak etmiyorum."

Güldü Mukbil.

"İşte aradığım cevap. Neyse, konuya dönüyorum. Nasıl gidiyor?"

"Yakın korumasıyım."

"Harika! Hızlı ilerliyorsun. Başka?"

Dosyaları söylemek konusunda henüz emin değildi. Bu kadar bilgiyi nereden bulduğunu soracaklardı. Bu, Ahu'yu da topun ucuna yerleştirmek demekti. Biraz daha incelemeli ve her şeyin gerçekliğinden emin olmalıydı. Bu şekilde sağlıklı bir rapor verebilirdi. "Yakup Öz denen bir adama bulaştı," dedi. "Karısını öldürdü. Adamın durmayacağı kesin. Kralşanlara zarar vermek isteyecek."

"Bu kendi içlerindeki bir savaş. Bizi ilgilendirmez ama gözün üstlerinde olsun."

Telefon kulağındayken sigara paketine uzandı. "Daha tam emin değilim ama bir şey daha var," dedi. "Yakup Öz, Kenan'a o masaya onun sayesinde oturduğunu söyledi. Kenan ise bunu onlar gibi küçük oyunlar oynayarak kazanmadığını, ödemesi gereken bedeli çok daha üst mevkilere ödediğini belirtti."

"Çok daha üst mevkiler mi?" Sesi sorularla doluydu Mukbil'in.

"Evet."

"Bir fikrin var mı?"

"Henüz değil," dedi. Sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı. Çakmağa uzanıp hızla tutuşturdu. "Ama yakınındayım. Öğrenirim. Gelişmelerden haberdar ederim."

"Tamamdır. Dikkat et."

"Eyvallah."

Telefonu kapatıp yeniden çekmeceye savurduğunda, sigarasından da derin bir nefes çekip üflemişti. Çekmeceyi kapatacakken bakışları telefonun yanındaki kolyeye takıldı. Üzerinde kanatlı at olan bu kolye, gerçek Tulpar'a aitti. Belki de hiç kimse gerçek Tulpar değildi. Kısa bir bakışmanın ardından uzanıp aldı. Göz hizasına kaldırdı çelik kolyeyi. Üzerindeki Tulpar, kanatlarını öyle heybetli bir şekilde açmıştı ki bu duruşu kolyeye derin bir ihtişam veriyordu. Tacettin denen Tulpar'ın ne yaptığını, o ismi nasıl aldığını bilmiyordu ama kendisiyle beraber bir lanet taşıdığı belli oluyordu. Kolyenin içini açtı. Kâğıt yerli yerindeydi. Yazılan ilk cümleyi yeniden okudu.

Bu kolyenin içini doldurmak sana nasip olmayacak.

Gerisini okumadı. Kâğıdı çekmecenin içine atıp kapadı. Bitmeyen sigarasını küllüğün kenarına bırakıp, kolyeyi elinde sıkı sıkı tutarken dolabına ilerledi. Kendi kıyafetlerinin en altında bulduğu cüzdanını açıp en köşeye sıkıştırılmış eski bir fotoğrafı çıkardı. Fotoğraftaki kişiyle gözleri birbirine denk düştüğünde kalbinin ortasındaki yaraya derin bir bıçak saplandı.

Soluk, ucu yanık bir vesikalıktı. Uzun kumral saçları omuzlarına dökülen, gül çehreli, al yanaklı, ela gözlü genç bir kız gülümseyerek ona bakıyordu. Kalbinin ortasındaki bıçak daha da derine battı. *Abla*, Timur için o yaranın adıydı. Ama diğer insanlar ona Güldeste derdi. Güldeste, adı gibi güldü. Elinin içindeki minik vesikalığa bakarken dudaklarından kesik bir nefes kaçtı. Ona kalan, kurtarabildiği tek şey buydu. Kenarı yanık bir vesikalık ve eski bir vazo.

Hiçbir şeyden korkmazdı. Çünkü kaybedecek hiçbir şeyi kalmayan insanlar en önce korkma duygusunu kaybederdi. Bu, ölümle eşdeğer bir yok oluştu. Sadece ondan geriye kalan kenarı yanık fotoğrafı ve eski vazoyu kaybetmekten korkardı. Çünkü elinde kalan tek şey bunlardı. İnsan acısına dokunamazdı ama o dokunabiliyordu. Bu öyle keskin bir acıydı ki dokunmasa dahi içine batıyordu. Yıllardır susmak bilmeyen vicdanının sesiyle ve bitmek bilmeyen öfkesiyle kendi kendini yiyip bitiriyordu.

Adımları yatağına doğru ilerledi. Kimse bilmezdi ama üşengeçliği hayata olan hevessizliğinden, sessizliği ise zihninde susturamadığı seslerdendi. Nicedir dokunmazdı o yaraya ama o kadın kendini anlattığından beri kanayıp duruyordu.

O kadın. Ahu.

Kendini bıkkın bir şekilde yatağına bırakıp artık büyük ellerinin içinde küçücük kalan ablasına uzun uzun baktı. Ateş o gün olduğu gibi teninde gezindi. Sıcaklık hâlâ ilk günkü gibi taze ve yakıcıydı. Küllüğün kenarında bitmek üzere duran sigarasına uzandı. Derin bir nefes çekip fotoğrafa doğru üfledi. Acı kaybolmadı. Bir nefes daha çekti. Sonra bir nefes daha. Onu kurtaran canlar yüzünden kendi canına kıyamadığı her gün için içiyordu. Kendini ağır ağır öldürüyordu. Kafaya bir kurşun yiyerek ölmek garantiydi ama olur da öyle ölmezse en azından ciğerlerini çürüterek giderdi. Ölüm, ona hep bir nefes kadar yakındı. Öyle de olmalıydı.

Öyle ya, adı buydu. *Ölüm.*

Biten sigarasını küllüğe bastı. Gözleri yeniden ablasını buldu. "Bana bu kadar güvenmemeli abla," diye mırıldanırken isyanı Ahu'nun kendisineydi. Tek sözüyle her şeyi yapardı. İnanırdı. Tereddüt etmezdi. Sakınmazdı. Görüyordu. Dosyaya göz ucuyla baktığında dahi önemli deliller olduğunu görebiliyordu. Zerre düşünmeden, asla tereddüt etmeden bilgileri ona teslim etmişti. Bu kadarını beklemiyordu. İçine batıyordu bu güven. Ona bunun için hiçbir şey vermemişti. Hiçbir vaatte bulunmamıştı.

"Beni tanımıyor. Nasıl bir lanet olduğumu bilmiyor," diyen sesi kısıktı. Gülerek baktı Güldeste. İçi burkuldu Timur'un. Omuzları çöktü. "Ben koruyamam." Sesi daha da kısılmıştı. "Ben kurtaramam. Kimseye umut olamam."

Gülmeye devam etti Güldeste. Zaten Güldeste hep gülerdi. En çok da Timur'a gülerdi.

Başını iki yana salladı Timur. Dev gibiydi belki ama kendi içinde küçüldükçe küçüldü. Bir dolaba sığdı mesela, mutfak tezgâhının altına saklana-

bildi. Küçücük, karanlık bir depoya bile sığdı. Ama kendi içine sığamadı. Kolyenin boşta kalan bir tarafına ablasının küçük vesikalığını özenle yerleştirdi. Kolyeyi vazonun yanına bırakırken, bakışları üç şey arasında gidip geldi:

Ablasının resmini taşıyan kolye, eski bir vazo ve bordo oje.

Bir sigara daha yakıp telefonuna uzandı. Saatin yaklaştığını görünce, radyoyu açıp telefonu yeniden masanın üzerine bıraktı. Dünden beri onu görmemişti. Bugün programının olduğu gündü. Yatakta oturmak istemedi. Fazla rahattı. Ablası, annesi ve minik, masum bir can onun yüzünden kara toprağın altında yatarken kendini hiçbir zaman rahat bir yatağa layık görmemişti. Bu yüzdendi hep en küçük yatakları onun alışı, en rahatsız yerlerde onun oluşu. Askerliği boyunca dağlarda uyumaktan işte bu yüzden hiç şikâyet etmedi. Uyku tulumuna dahi girmeden, bir ağaca yaslanıp uyurdu. Tabii buna uyumak denirse.

Bedenini yere bırakıp yatağın önüne oturdu. Başını geriye atarak sigarasını içmeye devam etti. Reklamları dinledi. Önünde yükselen dumanları izledi. En sonunda beklediği sesi duydu ve hafifçe toparlandı.

"İyi akşamlar. Ben, Ahuzar Soykamer."

"Ben, İbrahim Özçelik."

İkisi aynı anda, "Gecenin Sesi başlıyor," dediğinde Timur sigarasını bitirmek üzereydi.

"Nasılsın, Ahuzar?" diyerek klasik konuşmasına başladı İbrahim.

"İdare ediyoruz, İbrahim. Sen nasılsın?"

İbrahim harfleri uzatarak, "Harika," dedi. Timur bir gün bu İbrahim'in neşesini sikecekti. Kararlıydı. Dünya bu kadar mutlu bir yer değildi.

"O elindeki ne, İbrahim?" dedi Ahu. Sesi yine oldukça neşeliydi ama o batmadı Timur'a. Kesik bir şekilde güldüğünde bu da batmadı. "İbrahim'in önünde örgü ipler var, arkadaşlar. Uçlarını bizim mikrofona bağlamış, saçma sapan şeyler yapıyor. Hayırdır, İbrahim?"

Güldü İbrahim. Hatta arada efekt bile güldü. Bu battı. Komik olan neydi? "Bileklik yapıyoruz, Ahuzarcığım," dedi İbrahim. "Hikâyesini bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Bak şimdi. Dilediğin her neyse onu tekrarlayarak bilekliğe bir düğüm atıyorsun. Bileklik bittiğinde bunu takıyorsun. Asla kolundan çıkarmıyorsun. Bileklik ne zaman koparsa dileğin o zaman gerçekleşiyor."

"Güzelmiş," dedi Ahu. "Peki, şans istiyorsak?"

"O zaman şans dileyeceksin."

"Peki, kendimize değil de bir başkasına istiyorsak?"

"O zaman bilekliği ona vereceksin."

"Ya kopmazsa?"

Başını iki yana salladı Timur. "Harbi çok konuşuyorsun, Ahu," dedi.

Gülme efekti verildi. "Kopmazsa keserim," dedi Ahu. "Şansımın açılması için oturup bir bilekliğin kopmasını bekleyemeyeceğim yani."

Timur da gülümsemişti. Başını *işte böyle,* der gibi salladı. Yine gülme efekti girdi araya.

İbrahim, "Fazla sabırsızsın, Ahuzar," dedi. "Güzel şeyler sabrının tükendiği noktada gelir. Senin şu geçen bahsettiğin mucizen de öyle gelmemiş miydi?"

Başını dikleştirdi Timur.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Öyle," dedi Ahu. "Tam olarak öyle bir zamanda geldi."

"Demek ki sabretmeyi bilmeli insan."

Yine, "Öyle," diyerek onayladı Ahu. "Hem gökkuşağı da fırtınalardan sonra ortaya çıkar, değil mi?"

İbrahim, Ahu'nun bu dediğini onaylarken içine bir kıymık daha battı Timur'un.

Söz sırası Ahu'daydı.

"O zaman Mazhar Alanson, *Benim Hâlâ Umudum Var,* desin. Umut ettiğimiz her şeye efendim. Onları bulmamız kolay olmadı. Elimizi bırakmamaları dileğiyle. Keyifli dinlemeler."

Şarkı usulca süzüldü odaya. Her bir duvara çarpıp yeniden Timur'u buldu.

"Benim hâlâ umudum var,

İsyan etsem de istediğim kadar

İnat etsem bile bırakmazlar sahibim var.

Güzel günler bizi bekler,

Eyvallah, dersin olur biter."

Başını yeniden geriye attı Timur. Anlamsızca tavanı izledi. Bir süre sonra gözleri kapandı. Küçükken bir fırsatı olmamıştı. Güçsüzdü. Elleri bu kadar

büyük değildi. Kolları bu kadar uzun değildi. Ağlardı sessizce. Onu sevenlere ölümden başka bir şey getirmemişti. Artık kocamandı. Ağlamazdı. Elleri büyük, kolları uzundu. Ama artık kurtaracak kimse yoktu. Ölü olan ise ruhuydu. Radyonun sesi çok derinlerden gelmeye devam ederken zihni bulanıklaştı. Günlerdir iyi uyuyamıyordu. Yatak fazla rahattı. Alışkın değildi.

Zihni karanlığın içine sessizce çekilirken birden elleri ve kolları yeniden küçüldü. Etrafına bakındı. Kasvetli bir evdeydi. Çekilmiş perdeler, antika eşyalar vardı. Timur büyük bir kitaplığın önündeydi. Bu evi biliyordu. Bütün ruhuyla da nefret ediyordu.

İçeriden bir şeyin kırılma sesi geldiğinde bakışları oraya döndü. "Neredesin?" diyen ses Timur'u korkutmadı ama küçük Timur korkmuştu. Minik ayaklarıyla odalardan birine koştu. "Geberteceğim seni! Her şey senin yüzünden!"

Timur yine korkmadı.

Ama küçük Timur'un en çok korktuğu ses babasının sesiydi. Panikle koşarken, kapının eşiğine takılıp düştü. Yaklaştığını anladığı an elleriyle sürünerek ilerlemeye devam etti. Ablası yokken burada olmamalıydı. Ablası yokken bu eve girmemeliydi. Neden buradaydı? Emeklerken zorla toparlandı.

Babasının sarhoş sesi, "Neredesin?" diye bağırdı. "Sesini duydum! Sana kaç kere konuşma dedim! Çık dışarı!"

Derin nefesler alıp verdi. Emeklemeyi bırakıp ablasının odasına koştu. *Bu bir rüya,* dedi iç sesi. *Dur! Ona karşı koyabiliriz.* Ama küçük Timur durmadı. Korku o kadar baskın geliyordu ki küçük bir çocuğun kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı. Hızla ablasının odasına girdi. Burada olmalıydı ama yoktu. O, güven demekti. Sığınak demekti. O varken hiçbir el ona ulaşamazdı. Neredeydi?

"Abla," diye mırıldandı ama göremedi. Ayak sesleri yaklaşıyordu. Hızla dolaba ilerleyip ablasının elbiselerinin en altına sığıştı. Küçüktü ama bir o kadar da iriydi. Zordu ama başardı. Ellerini dudaklarının üzerine bastırdı ve dolabın kapaklarının arasından sızan minik ışıktan sessizce dışarıyı izledi. Buradaki her şey ablası gibi kokuyordu. Çiçek ve hoş bir naftalin kokusu. Genzine dolan kokuyla boğazına ağır bir yumru oturdu.

Beni bulmasın. Nefes alma sesimi bile duymasın. Ablam gelmeden beni bulmasın.

Adımların yaklaştığını hissediyordu. *Dışarı çık!* Büyük Timur'un öfkeli sesi gürdü. *Seni koruyacak kimse yok. Bir sırta yaslanmaktan vazgeç! Hiçbir şey yapamaz!*

Dinlemedi küçük Timur. Ellerini dudaklarına daha sıkı bastırıp, nefes dahi almadan bekledi. Sessizliği dolaptaki bir kıyafet gibi üzerine geçirmişti. Bu, bu dünyada öğrendiği ilk şeydi. Adım sesleri yaklaşırken gözlerini de sıkıca kapadı. Kalp atışları deli gibi göğüs kafesine vururken başını bacaklarının arasına sakladı.

Kaldır başını! Âciz gibi durma!

Büyük Timur'u dinlemedi. Titreyerek gelecek olanı beklemeye devam etti. Kolundan tutup dışarı çıkaracaktı babası. Nefret kusacaktı. Şanslı ise birinci tokattan sonra ablası yetişecekti. Ya da tam olarak şimdi. Şansız gününde ise birinci tokattan sonra devamı gelecekti. Çaresizce bekledi. Adımlar yaklaştı. Dolapta daha da küçülmeye çalıştı. Olmadı. Tam o an dolabın kapağı açıldı. Kollarını bacaklarına daha sıkı sarıp bulunduğu yerde yok olmayı diledi. Görünmez olmak, bulunmamak istedi. Varlığı hissedilmesin, babasının gözünün önünden silinip gitsin istedi.

Çaresizce gelecek olanı bekledi ama hiçbir şey olmadı.

Bir el değdi saçlarına. Başını nazikçe okşadı. Ablası olmalıydı. Başka kimse onu böyle sevmezdi. Korku sihirli bir değnek değmiş gibi yüreğinin üzerinden kalkarken bakışlarını saklandığı yerden kaldırdı. Lakin karşısındaki kişi, görmeyi beklediği kişi değildi. Gül çehreli ablası yoktu karşısında. Ela rengiyle karışık yeşil gözleri, uzun kirpikleri, beyaz teninin üzerine yer yer dağıtılmış çilleri olan Ahu vardı. Boynundaki yara ve dudaklarındaki tebessüm yerli yerindeydi.

Timur şaşkın bir şekilde bakarken o da elini saçlarından yavaşça kopardı. Dizlerine bağladığı minik ellerine sardı parmaklarını. "Gel," derken karşısındaki yüz aniden ablası oldu. Bir Ahu oluyordu, bir ablası. Ablasının sesi ve yüzüyle birbirine karıştı her şey. "Kimse yok. Çıkalım," derken de bir Ahu vardı önünde, bir de ablası. Hangisinin kim olduğunu ayıramadı Timur.

Silüet en son yine ablası oldu. O gül çehre her zamanki şefkatli tebessümüyle baktı Timur'a. İki eliyle sıkıca kavradı minik ellerini. Güven veren bir şekilde, "Bana inan, ablacığım," dedi. "Çıkalım artık buradan."

Ona karşılık veremedi. Sessizce yüzüne bakmaktan başka bir şey yapamadı. Ama ablası inatla ellerini bırakmadı.

Ablasının gülümsemesi gün ışığına karışırken çok derinlerden bir ses duydu Timur. Biri kapıya vuruyordu sanki. Bu sefer gerçekle hayali birbirinden ayırabildi. Derin bir soluk vererek gözlerini araladı. Olduğu yerde dikleşirken elini ağrıyan ensesine attı. Terlemişti. Ne olduğunu anlamaya çalıştı. Radyodan saçma bir şarkı yükseliyordu. Yerden ayaklandı ve masanın üzerindeki telefonunu alarak susturdu. Saate baktığında kısa süreli bir şok yaşadı. Saat yediye geliyordu. Gelen her kimse kapıya inatla vurmaya devam ediyordu. Suya atılan bir taşın bıraktığı dalgalar gibi bulanıklaşıyordu zihni. Her zaman olduğu gibi düşünmeyi erteledi ve uyuşan ensesini ovuşturarak kapıya doğru ilerledi.

Kapıda sırıtarak ona bakan Cihan'ı gördüğünde derin bir nefes aldı. Karşılaştıkları günden beri elinde bir poşet simit ve poğaçayla her sabah kapısında bitiyordu.

"Günaydın, Tulpar abi," dedi neşeyle. Yediği dayağın izleri mor çürükler şeklinde hâlâ yüzündeydi.

En huysuz bakışıyla baktı. Daha dün kovmuştu oysa. "Ne günaydını, lan?" dedi yeni uyandığı için daha da kalın bir sesle. "Karga bile sıçmadı daha. Ne işin var burada?"

Poşeti Timur'a doğru uzattı. "Kahvaltını getirdim, abi," dedi.

Timur poşete de en huysuz bakışıyla baktı.

"Daha kaç kere *siktir git,* demem lazım sana, koçum? Söyle de tek seferde söyleyeyim."

Sırıttı Cihan. "Sınır yok, abi. İstediğin kadar diyebilirsin. Ben biraz küfür arsızıyımdır." Bıkkın bir nefes verdi Timur. Cihan, "Buyur, Tulpar abi," diyerek poşeti burnuna dayadı. "Taze simitlerin. Vallahi fırından yeni aldım. Sıcacık."

Burnuna dayalı poşeti aldı. "Cihan," dedi sakince.

İlgiyle baktı Cihan. Griye dönük mavi gözlerinin içinde hep bir ışık dönüyor gibiydi.

"Buyur, Tulpar abi."

"Bana can borcunu ödemek istiyor musun?"

İlgiyle kafa salladı Cihan.

"Tabii ki abi. Sen iste, canım feda."

"O zaman harbiden siktir git yoksa ağır sikeceğim belanı."

Güldü Cihan. "Huyun biraz pis ama kral adamsın, Tulpar abi," dedi. "Vallahi bak."

Göz devirerek kapıyı yüzüne kapadı. Uğraşamayacaktı. Dışarıdan hâlâ sesi geliyordu.

"Yarın sabah sıcak simitlerin yine kapında, Tulpar abi!"

Elindeki simitleri mutfak tarafına ilerleyip tezgâhın üzerine savurdu. "Sikeceğim Tulpar'ını da abisini de!" diye söylenmeden edemedi. Sözde görevi bitirip sessizce gidecekti ama her köşeden ayrı biri çıkıyordu başına. Elini alnına attığında yarası hafifçe sızladı. Bu defa sövmedi. Derin bir nefes verdi. Gördüğü rüyayı her zamanki gibi *sonra düşünürsün kutusuna* attı. Yüzünü yıkayıp takım elbisesini giydi. Bir sigara içti. Evden çıkmadan önce Cihan'ın getirdiği simitlerden birini sessizce yedi.

Düşünmek, insanın beynindeki en büyük kurttu. Ve minik kurtçuklar her zaman küçük şeyleri yiyerek başlardı büyümeye. Boyutları büyüdükçe yemek ihtiyaçları da artardı. Bir süre sonra sadece beyninizdeki düşüncelerle yetinmez ve ruhunuzu da kemirmeye başlarlardı. *Çok düşünmek insanı yaşlandırır* temalı sayısız bilimsel araştırma ve makalenin özeti buydu aslında. İnsan kendisinin kurduydu. Düşünmek, elde olan bir şey değildi. Zihin engellenemezdi. Kurtçuklar durdurulamazdı.

Ben de durduramıyordum. Radyodan yükselen sesin hangi şarkıya ait olduğunu çıkaramıyordum. Zira zihnim tıka basa doluydu. Arabanın içi çok sıcaktı. Camı açarken cızırdayan radyoyu da kapadım. Biraz daha radyo dinlersem kusacaktım. Hafta sonu bile işe gitmek benim seçimimdi ama yine de can sıkıcıydı. Yoğun İstanbul trafiği ise bıkkınlığımın üstüne tuz biber ekiyordu. Camı açmama rağmen esmeyince elimle yüzüme hava yapmaya çalıştım. Birkaç saniye sonra trafik biraz da olsa açılmıştı.

Hafta sonuydu. Biricik'e sinema sözüm vardı ama işler beklediğim gibi gelişmemiş, mecbur işe gitmek zorunda kalmıştım. Trip atacaktı. Yüzde yüz emindim. Bunun sıkıntısıyla oflamaya devam ettim. Beni affetmesini umarak pastanede ne kadar ekler ve makaron varsa almıştım. Tek umudum bunlardı. Bir şekilde kendimi affettirmeliydim.

Trafik en nihayetinde tamamen açılmış, dakikalar sonra eve gelmiştim. Arabayı park edip yan koltuktaki çantamı ve tatlıları aldım. Kolumdaki saate kaydı bakışlarım. Altıyı çeyrek geçiyordu. Hava henüz kararmaya başlamamıştı ama şafakları bir örtü gibi süsleyen turuncu bir bulut denizi

vardı. İnip kapıyı kapadığımda gözüme çarpan ilk şey apartmanın önündeki gül fideleri olmuştu. Kıpkırmızı bir şekilde açmıştı hepsi.

Dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamadım. Kimse inanmayabilirdi ama bu güller mucizeydi. Apartmanda benden başka kimse sulamazdı. Çünkü benden başka kimse mucizesini bilmezdi. Bilmemeleri daha iyiydi. Mucizeler herkes bildiği zaman kaybolabilirdi. Güller de sadece bana ait mucizeler gibiydi. Derin bir tebessümle onlara bakarken aklıma aniden *o* düştü. Üç gündür ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. O günden sonra asla görüşmemiştik. Görüşmek için bir bahane de yoktu zaten. Anlamsızca canımı sıkıyordu bu durum. Merak ediyordum. Ne yapmıştı? Dosyalar işe yaramış mıydı? Ne durumda olduğunu bilmek istiyordum. Hakkım yoktu ama merak ediyordum işte.

Belki de dosyaları bu kadar erken vermemeliydik, dedi beynimin içinde günlerdir susmayan kurtçuk.

Belki de, dedi bir başkası.

Derin bir nefes aldım. O ne yapacağını bilirdi. İşine karışmam, onu engellemekten başka bir işe yaramazdı. Hem amacımız Kralşan'dan kurtulmak değil miydi? Bunun için uğraşıyordu. Görmeye gerek yoktu. Yardıma ihtiyacı olduğunda yanında olacaktım. Niyetim ayak bağı olmak değildi. Yardım gerekirse isterdi. Evet, tam olarak böyle olurdu.

"Bekleyin, suyunuzu getiriyorum şimdi," dedim güllere doğru. "Size su veren tek kişiyi çaresizce beklemek çok kötü bir şey, değil mi?"

Nazlı nazlı salındı kırmızı güller. Gülümsemeye çalışırken apartmana doğru ilerledim. Asansöre binip eve geldiğimde önce kapıyı çaldım. Biricik bu saatte evde olmalıydı. Lakin kapıyı kimse açmadı. Kulaklıkları yine kulağındaydı kesin. Bir ergenle yaşamak bazen bir hayli zor olabiliyordu. Elimdeki poşetleri yere bırakıp çantamdan anahtarımı çıkardım. Kapıyı açtığımda yüzüme ağır bir sessizlik vurdu. Biricik'in olduğu hiçbir yer bu kadar sessiz olmazdı.

"Biricik!" diye seslendim.

Ses gelmedi. Yerdeki poşetleri alıp kapıyı kapadım. Topuklu ayakkabılarımı aceleyle çıkarıp mutfağa doğru ilerledim. Anahtarı kapının dışında unuttuğumu fark edip koşar adım yeniden kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda üstün zekâm beni yanıltmamıştı. Anahtar dışarıdaydı.

"Biricik!" diye bağırdım yeniden. "Ben geldim."

Ses gelmedi. Anahtarı alıp içeriye taktıktan sonra odasına doğru ilerledim. Bu saatlerde uyuyakalmazdı ama uykusu da bir hayli ağırdı. Uyuduysa beni duymaması oldukça normaldi zira uyurken onu kaçırsanız dahi gözünü açmazdı. Yine aynı sessizlikle kapısını açtım. Yorganı başına kadar çekmiş olduğunu görünce yüzüme kınayıcı bir tebessümün yerleşmesine engel olamamıştım.

Her anne gibi *gece uyumazsan bu saatlerde uyuyakalırsın,* söylenmemi o uyanmasın diye içimden yaptım. Salondan yükselen telefonumun sesiyle kapısını sessizce kapatıp parmak ucumda salona gittim. Vestiyerdeki çantama koşarken bacağımı koltuğun kenarına sağlam bir şekilde vurdum. Durmadım ama. Topallayarak ilerlemeye devam ettim. Topuklu ayakkabıyla sakarlık yapmayıp, dümdüz tabanlarımla ilerlerken bu kadar sakar olmam asla normal değildi.

Telefonumu alırken ardından yere düşen şeye takıldı bakışlarım. Siyah bir ipten yapılmış, ince bir bileklikti bu. Çünkü ben iflah olmaz bir batıl inanç yumağıydım. Olmazları zorlayacak ne varsa yapmak, boynumun borcuydu. İki gün önce başlamıştım bunu yapmaya. Bugün bitmişti. Her düğümde sadece tek bir kişi için dilenmiş tek bir dilek vardı.

Bilekliğe uzanırken telefonu da açmak zorunda kaldım zira kapanmak üzereydi. Arayan Defne'ydi. Acıyan dizime rağmen yere eğilip, siyah bilekliği alırken, "Efendim," dedim.

"Derin bir nefes al," dedi anında.

Bacağımdaki acı artıyordu. Üstüne bir de kafa karışıklığı eklenmişti. "Efendim?" deyişim bu sefer anlamadığımı belirtmek içindi.

"Sadece dediklerimi yap," dedi. "Üçe kadar say, derin derin nefes al ve bana Biricik'in nerede olduğunu söyle."

Yüzüm iyice ekşidi. Bilekliği çantama geri attım. "İçeride, uyuyor," dedim.

"Emin miyiz?"

"Evet, az önce baktım."

"Derin nefes almış mıydın?"

Göz devirip, "Hayır," dedim.

"Bence al ve derin nefesler almaya devam ederken Irmak Kralşan'ın *Instagram* sayfasını ziyaret et."

Duyduğum tek bir soyadıyla omurgamdan soğuk bir ürperti geçti ve duruşum dikleşti.

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Ahuzar," dedi sakince. "Lütfen sakin ol, bir delilik yapıp söylediğime pişman etme."

Gerçekten ne saçmalıyordu? Anlayamıyordum. Irmak Kralşan ne alakaydı şu an? Defne hâlâ hattayken, telefonu kulağımdan çekip Irmak Kralşan'ın profilini arattım. Takipçi sayısı oldukça yüksekti. Profili ise abartılı fotoğraflar yığınıyla doluydu. Bunların hiçbiri umurumda değildi. Son attığı fotoğraf kendisiydi. Bir kafede bir şeyler içiyordu. Hikâyelerine girdim. Büyük bir parti vermiş olmalı ki gönderileri havuz başında eğlenen gençlerle ve kendisiyle doluydu. Hikâyeler arasında hızla ilerlerken geldiğim son görüntüyü geçmek için ileriye basamadım. Kocaman olmuş gözler ve sinirden titreyen ellerle birkaç saniye boyunca önümdeki videoya baktım. Arkadan ismimi bağıran Defne'nin sesi yüksek müzik sesinden duyulacak gibi değildi.

Kralşan malikânesinin bahçesiydi burası. Irmak Kralşan'ın havuz başı partisinde eğlenen insanlar vardı. Kimi suya atlıyor, kimi içiyor kimi ise fotoğraf çekiliyordu. Dans edenler, gülenler, bağıranlar ve saçma sapan hareketler yapanlar birbirine karışmış durumdayken Irmak belirmişti kamerada. Telefonun kamerasını kendine doğru tutmuş, sarı saçlarını sağa sola sallayarak ortama uyum sağlıyordu. Derken kolunu bir kızın boynuna attı. İkisi de gülerek ortama uyum sağlıyordu. Gördüğüm yüzle kanın beynime sıçrama hızı eşdeğerdi.

Irmak Kralşan'ın evinde, onun partisinde, onunla yan yana ve omuz omuza eğlenen kişi Biricik'ten başkası değildi.

Yer, ayaklarımın altından hızla çekilirken etrafımda ne varsa döndü. İçimde kaynayan öfke beynimde bir noktaya öyle bir yumruk savurdu ki gözlerimin kararmış hatta sinirden avuç içlerimin uyuşmaya başladığını hissettim. Ben yıllarca bunun için mi mücadele etmiştim? Ben yıllarca kardeşimi onlardan korumak için dimdik durmuş, hiç kimseye boyun eğmemiştim. O pis soyadı Biricik'in yanına yaklaşmasın diye bütün musibetleri kendi üzerime çekmiştim. Bu olamazdı! O kadınla aynı evde olamazdı! Onun yanında olamazdı!

Dengemi kaybederken vestiyerin köşesine zorla tutundum. Adımlarım Biricik'in odasına ilerliyordu. Bana bunu yapmamalıydı. Bu zamana kadar asla yalan söylememişti. Benden habersiz adım bile atmamıştı. Yapılacak olan neyse yapardık zaten ama bunu yapmamalıydı. Telefonu kapatıp Bi-

ricik'in odasına giden adımlarımı hızlandırdım. Kapısını açıp yatağına koştum. Yorganı kaldırdığımda, altında bulduğum tek şey yastıklardı.

"Hayır!" diye bağırdım. Yaşadığım hayal kırıklığını tarif edemezdim. "Bunu bana yapmış olma Biricik, hayır!"

Yapmıştı ama. Onun suçu yoktu oysa ama içimde kaynayan öfkeyi yutabilecek gibi değildim. Hızla odadan çıkıp ayakkabılarımı giydim. Çantamı alıp, evin kapısını kilitleme gereksinimi duymadan asansöre yöneldiğimde beynim sinirden uyuşmuş durumdaydı. Arabaya nasıl bindiğim ve Kralşan malikânesine nasıl gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dakikalar sürmüştü. Sayısız kırmızı ışık geçmiştim. Umurumda bile değildi. İçimde kaynayan öfke bir an olsun azalmamıştı.

Boğazı bir inci misali süsleyen Kralşan malikânesinin önüne geldiğimde hava artık kararmıştı. Ya da benim gözüm her şeyi siyah görüyordu. Bir önemi yoktu. Arabayı rastgele bir şekilde kapının önünde bırakıp hızla arabadan indim. İçeriden yükselen müzik ve eğlence sesleri bu noktadan bile oldukça fazlaydı. Demir kapıya ilerledim. İçeri ha deyince giremeyeceğim aşikârdı. Koskoca Mahir ve Kenan Kralşan'ın eviydi. Elbet korunaklı olacaktı. Kapının önünde bekleyen siyah takım elbiseli iki adamın karşısına dikildim.

Oldukça net olup, "Kapıyı açın," dedim. Cevap vermeden tip tip baktılar. Deli olduğumu düşünmüş olabilirlerdi. Ama şu an sabredecek durumda değildim. "Size kapıyı açmanızı söyledim!" diye patladığımda birbirlerine kısa bir bakış atıp yeniden bana odaklandılar.

"Kiminle görüşeceksin?" dedi sol köşedeki.

Çenemi yukarı diktim. "Kimseyle görüşmeyeceğim. Kardeşim içeride, onu alıp çıkacağım. Çekilin şuradan." İleri gitmeye çalıştım ama biri kolumdan yakaladı.

"Bas git, bacım," dedi diğer köşede duran adam. "Akşam akşam belanı arama. Büyük bir organizasyon var içeride. Davetli değilsen giremezsin."

Hızla kolumu geri çektim. Bunu yapmayı zerre istemezdim ama hiçbir seçenek bırakmıyorlardı.

"Arayın o zaman Kenan Kralşan'ı. Ahuzar'ın geldiğini söyleyin."

Küçümser bir şekilde kolumdan tutup geri itelemeye çalıştı.

"Uzaklaşın, lütfen."

Daha fazla tahammül edemeyecektim. Kolumu geri çektim. "Çekilmiyorsunuz, öyle mi?" diye soluyarak geri geri adımladım. Başımı kararlılıkla

aşağı yukarı sallarken geri geri gitmeye devam ediyordum. Aynı saniyelerde, demir kapının oldukça ilerisinde onu fark ettim. Net değildi ama oydu. Heybeti bu noktadan bile fark edilmeyecek gibi değildi. O da beni fark etmiş olmalı ki bana baktığını hissettim. Başını usulca sağa eğdi.

Senin burada ne işin var?

Şimdi cevabı alacaktı. Beni içeri almaları için yalvaracak değildim. Tekrar arabama bindim. Malikânenin önünde geçerken kısa bir süre için gittiğimi düşünebilirlerdi. Bu takozla ne kadar hızlanılıyorsa o kadar hızlandım. Aynı saniyelerde ön panele yerleştirdiğim telefonum çalınca, sinirle kim olduğuna bakmadan açtım.

"Ne yapıyorsun sen?"

Arabayı dolduran sesi tanınmayacak gibi değildi. Telefonumun ekranına kaydı bakışlarım. O gün kanala mesaj attığı numaradan arıyordu. Cidden manyak mıydı bu adam? Bu kadar problemin içinde ben bir de bunun pervasız hareketleriyle mi uğraşacaktım? Takipte olabileceğimizi kırk kere söylemiştim. "Asıl sen ne yapıyorsun?" diye âdeta kükredim. "Numaramın sende işi ne? Neden arıyorsun?"

Yine oldukça sakindi. Bu çıkışımı umursamadı bile. "Konu bu mu?" diye sordu.

Öfkeyle soluyordum. "Evet!" diye patladım. "Konu bu!" Bir elimle direksiyonu kırıp, U dönüşüyle geri dönerken hâlâ sargıda olan elimle saçlarımı geri ittim. "Kardeşim içeride! Onu o köpeğin yanından almadan hiçbir yere gitmem. Seni de ezmemi istemiyorsan o kapıdan uzaklaş."

"İçeride parti var," dedi. Sesi sakin ve makuldü. "Göze batmaman lazım. Ne istiyorsan söyle. Hallederim."

Kapı görüş alanıma girdiğinde gözlerimi kıstım. "Kendi işimi kendim hallederim," dedim. Şu noktadan sonra dönecek değildim.

"Ahu!" dedi. Sesinde ilk defa ciddi bir uyarı vardı ama duymamayı tercih ettim. Daha da bastım gaza. Hızla onlara doğru gelen arabayı gördüğünden olsa gerek ikna sözleri yerine derin bir nefes verdiğini duydum.

Aynı saniyelerde kapının önünde yalı kazığı gibi dikilip duracağımı düşünen korumalar da üzerlerine gelen arabayı görünce sağa sola kaçışmıştı. Gözümü kararttığım saniyelerde benim takozu demir kapıya bodoslama geçirmiştim. Üzerime silah sıkmaları dahi umurumda değildi ama sanırım onun umurundaydı. Her şey saniyeler içinde olurken gördüğüm tek şey önümde iki yana açılan demir kapı ve silahlarını bana doğru kaldıran sa-

yısız siyah giyen adamdı. Ama ileriye doğru koşarak onları tek bir el hareketiyle durduran oydu.

Arabayı ani bir fren yaparak durduğumda önümden yükselen dumanlar tekerlerden gelemeyecek kadar çoktu. Ön tarafı dağıttık gibi duruyordu ama tahmin edilebilirdi ki bu da umurumda değildi. Arabam küçük olabilirdi ama etkisi bir o kadar sağlamdı. Dumanların arasında, tam arabanın önünde dikilen kişi oydu. Dev cüssesiyle ellerini iki yana açmış, silahlarını bana kaldıran adamlara bir şeyler söyleyerek onları durdurmuştu ama duyabilecek gibi değildim. Hızla arabadan indim. Topuklarımın üzerinde dimdik duruyordum. İçeriden yükselen müzik sesi öyle yüksekti ki demir bir kapıyı yıkıp geçtiğim pek de duyulmuşa benzemiyordu.

"İndirin silahları!" diye bağırdığını duydum. "Kenan Bey'in misafiri!"

Bütün elemanların bakışlarından aynı tereddüt geçerken, bana doğrultulan silahları umursamadan, arabamın önünden yükselen dumanları geçip ona doğru ilerledim. Yanından geçerken, elimden geldiğince göz temasından kaçınıyordum. Deniz vardı onun gözlerinde ama şu an ihtiyacım olan ateşti. Dingin bir deniz değil. Yanından geçip, ilerlerken ön taraftan da sayısız takım elbiseli adam bana doğru koşuyordu. Hepsi ellerini beline atıp, silahlarını kuşanmaya çalışırken aniden durdu. Arkamdan geldiğine ve onları durduranın da o olduğuna emindim.

Arkamdan, "Kenan Bey'in misafiri," diyen sesi yanılmadığımı gösterdi. Adamlar bana kuşku dolu gözlerle bakarken, aralarından sıyrılıp nereye gittiğimi bilmesem de ilerlemeye devam ettim. Evin arkasına doğru çıkmaz bir yola girdiğimi fark edince sinirle ona döndüm. Hâlâ peşimde olduğuna emindim. Pürdikkat beni izliyordu.

"Nerede şu Allah'ın belası parti?" diye yükseldim.

Sakince, "Sakinleş," dedi.

"Sakinleşmiyorum!" diyerek gerekli cevabı verdim.

"Dikkat çekiyorsun," dedi. "Şu an buna gerek yok."

Bir adım atıp olabildiğince yaklaştım. "Umurumda mı sence?" dedim. "Kardeşim bu pisliklerin yanında bir saniye daha durursa bu evi ateşe veririm. O zaman görürsün dikkat çekmeyi! Nerede bu partinin girişi?"

Geri adım atmadı. O da benim gözlerime bakarken başını usulca sağa eğdi. Kısa bir duygu daha geçti bakışlarından ama anlayabileceğimden daha kısa bir andı. Bu denli yaklaşmamalıydım oysa. Deniz kokusuna ihtiyacımız yoktu. İmdadıma kendi yetişti. Bir adım yana çekilip eliyle geldiğimiz yolu

işaret etti. Benim bütün sinirime rağmen her zamanki gibi oldukça sakin ve sessizdi. Yine sessiz bir kelimesi vardı.

Buradan.

Beni durdurmak veya sakinleştirmek yerine yolumu açması bir hayli makuldü. Hâlâ ters bakışlar atarken, önünden geçip işaret ettiği yola doğru ilerledim. Malikânenin içinden geçip büyük bir alandan sonra başka bir balkona açılan kapının önüne geldiğimde müzik sesi son noktadaydı. Ortamı inceleyecek durumda değildim. Gözüme çarpan tek şey antika tablolardı. Alana girdiğimde açık hava olmasına rağmen yüzüme çarpan içki ve ter kokusuyla yüzümü ekşittim. Hızla ilerlerken gözlerim sadece Biricik'i arıyordu.

"Ahuzar Hanım," diyerek yanıma gelen bu defa Adriel'di. Görmediğim süre boyunca asla özlememiştim kendisini ama o beni özlemiş gibi görünüyordu. Çatık kaşlarının altından bana bakan gözleri sorularla doluydu. "Ne işiniz var burada?"

Kısa bir süre yüzüne bakıp yeniden önüme döndüm. Bakışlarım sadece Biricik'i aramaya odaklıydı. Ben öne doğru ilerlerken arkamdaki Adriel, "Kim içeri aldı?" diye sordu Tulpar'a.

Yine son derece netti. "Hiç kimse," dedi. "Kapıyı kırıp girdi."

Tartışmaları umurumda değildi. Beyaz, parlak ışıklarla aydınlatılmış bir alandı. Önce kimseyi göremedim. Gençler dans edip içiyordu. Yaşı hiç de küçük olmayan bazı orta yaşlı kadınlar ve adamlar ise kadehlerini tokuştururken dünyanın en komik şeyine güler gibi kahkaha atıyorlardı. Derken en arkada, minik çiçeklerin arasındaki tekli salıncakta gördüm onu. Eline aldığı portakal suyuyla içinde bulunduğu ortama bir o kadar zıt duruyordu. Hemen yanında oturan ise Irmak Kralşan'dan başkası değildi. İkisi küçük bir salıncağa zorla sıkışmıştı.

Biricik sadeydi. Üzerinde kot pantolon ve salaş, mavi bir gömlek vardı. Lakin Irmak yine yaşının oldukça üzerinde görünüyordu. Görünüş olarak da daha büyük duruyordu ama kıyafetleri bu durumu ona katlıyordu. Mor, mini bir abiye vardı üzerinde. Gri topuklu ayakkabıları ayağının ucunda sallanırken salıncakta gülerek bir şeyler konuşuyorlardı.

Kanın beynime sıçradığı anlardan biri daha!

Dünyanın en saçma görüntüsü bu olabilirdi. Hızla o yöne doğru ilerlerken önüme çıkan garsonu ve başka birini kenara ittim. Ayağımın altında hiçbir fazlalığa tahammülüm yoktu. Hızla onlara doğru ilerlerken beni ilk

gören Biricik olmuştu. Bakışlarımız kesiştiği an gülen yüzü soldu. Hızla oturduğu yerden toparlanmaya çalıştı ama Irmak fazlasıyla sıkıştırmış olmalıydı ki zorlandı. Aynı saniyelerde ben de yanına gelmiştim zaten. Korkuyla toparlanmaya çalışırken hâlâ elindeki portakal suyunu koruma derdindeydi.

"Biricik!" dedi Irmak. Neden telaşlandığını anlamaya çalışıyordu. "Ne oldu?"

Yaklaştığım an Biricik'in elindeki portakal suyunu alıp yan tarafta kalan yeşil alana savurdum. Irmak gerekli cevabı alıp, susarken ben Biricik'i kolundan kavradım. "Yürü!" diyen sesim oldukça yabancıydı.

"Abla!" dedi panikle.

Dinlemedim. Kolundan kavrayıp kaldırdım. Biricik'i aniden çekmemin etkisiyle Irmak salıncakta düşer gibi oldu ama hemen toparladı. "Ahuzar abla!" dedi o da saçma bir panikle. Ayağa kalktı. "Bekle. Açıklayabiliriz."

Sinirden kusabilsem yapardım. Tam olarak orta yere hem de. Öfkeli bakışlarımı ona diktim. "Senden açıklama bekleyen yok, Irmak Kralşan!" dedim. Düşündüğümden daha öfkeli çıkmıştı sesim. "Benim tek muhatabım kardeşim!"

Bir şey söyleyemeden öylece kaldı. Anlamsızca canımı yaktı bu bakışı ama içimde beliren merhametin başını kızgın demirle aynı saniyelerde ezdim. Onlardan hiç kimseye merhamet göstermeyecektim. Ben önemli değildim ama kardeşime yaklaşan herkesi paramparça edebilirdim.

"Abla!" dedi Biricik. Sesinde sitemle karışık korku vardı. "Yapma böyle, utandırıyorsun beni!"

Öfkeli bakışlarımın hedefi artık oydu. Cevap olarak kolunu kavrayıp hızla ilerlettim. Neydi bu saçmalık şimdi? Bir de *özel okulda okuyan kızın annesi aslında o okulda hademedir ve kızı ondan utanır* klişesinin içine mi düşecektim? Şaka olmalıydı! Ben onu böyle yetiştirmemiştim. En azından öyle sanıyordum. "Yürü!" dedim öfkeyle.

Sol tarafımda kalıp bütün heybetiyle pürdikkat bizi izlediğinin farkındaydım. Bakışlarımı inatla ona değdirmedim. Kenan damlamadan, buradan defolup gitmeliydim. Lakin ileri doğru bir adım attığımda duyduğum sesle olduğum yere çakıldım.

"Ahuzar!" dedi bir kadının ince sesi.

Olduğum yerde kalmıştım. Ayaklarım ileri doğru gitmek isterken ğime bağlı öyle ağır halatlar vardı ki bir adım dahi ilerleyemedim. Aynı yıllar öncesinden seçip çıkardı zihnim.

Ahuzar! Gidip babanın gömleğindeki samanları ayıkla.

Of! Ne vıcık vıcık bir şeysin, be! Yapışma!

Şimşekten mi korktun? Ne yapmamı bekliyorsun? Git, kulaklarını kaş

Dik dur! Kambur durma! Benim kızımsın sen!

Sen olmasaydın bu ahıra sıkışıp kalmazdım. Sen olmasaydın bu at bo rını temizlemek zorunda kalmazdım!

Baban mı aldı o oyuncağı? Benim dediklerimi almayıp sana oyuncaı aldı yani? İnanamıyorum!

Sesler ve görüntüler birbirine karıştı. Ensemden başlayan soğuk ürp tüm vücuduma yayılırken iliklerime kadar üşüdüğümü hissettim. Pa lanan, oyuncaklar değildi çünkü. Annesi tarafından yok sayılıp hor rülen küçük bir çocuğun kalbiydi. Bir annenin evladına yapabileceğ büyük kötülük de buydu zaten. Ona kendi elleriyle büyük bir kalp kırıl vermek.

Duyduğum sesin bana bıraktığı tek şey buydu. Devasa bir kalp kı lığı. O yüzden normal şartlarda bu sesin canımı acıtması gerekiyordu. A acıtmadı. İçimdeki öfke ateşine bir odun daha atmaktan, daha da ha maktan başka hiçbir şey yapmadı. Bütün geçmişi yuttum. Kızgın bir (ateşine dönüştürüp kalbimin tam ortasına attım. Kalbimdeki boşluğ ateşle kapadım. Kendi kalbime yeniden şekil verdim. İçinde ona dair hi iz bırakmadım.

Bu yüzden usulca ona, yani annem olacak kadına dönen bakışlarım b kadar boş ve duygudan yoksundu. Hülya Kralşan yıllar sonra karşımda Elinde çikolata yoktu. Parıldayan mücevherleri vardı. Ve ben, Ahuzar'd Sessizce inleyip asla ah etmeyen. Ateşler üzerinde yalınayak yürüyen ateşle herkesi aleve verendim.

Bundan sonra da tam olarak öyle yapacaktım.

7. BÖLÜM

"Dümdüz işler insanın zalim adaleti,
Yolundan sapmaz bir an bile.
Zayıfı da taşır güçlüyü de,
Ölüm saçar yürüdükçe.
Ezer geçer tüm güçlüleri,
Soyunu satan o katilin demir ökçeleri."
- Oscar Wilde

Elinde tuttuğu kitapları daha sıkı kavrayarak caddede koşmaya devam etti Güldeste. Çantası kolundan düşer gibi olduğunda hızla toparladı ama adımlarını yavaşlatmadı. Yetişmesi gereken bir araba vardı. Yanından geçen insanlara çarptı. Onun omzu acıdı ama çarptığı herkesten yine o özür diledi. Önünde uzanan uzun sokakta ilerlerken dizlerinde biten çiçekli elbisenin etekleri uçuşuyor, saçları yüzüne vuran nemli rüzgârla arkaya doğru savruluyordu.

Attığı her adım bir heyecandı aslında. Çünkü o artık Karadeniz Teknik Üniversitesi'nin, edebiyat bölümünde okuyan bir üniversite öğrencisiydi. Yeni başlamıştı. Tam bir ay, iki gün olmuştu hatta. Hayallerine giden bu yolda adımladığı her ânı sayıyordu. Kolay başarmamıştı. Zor elde edilen her şey daha kıymetli olurdu. Güldeste için bu hayat zordu belki ama bir o kadar da kıymetliydi.

İçindeki çiçekler karanlıkta kalıyordu. Bir başkası büyümeyeceğini düşünse de Güldeste o çiçekleri zifiri karanlıkta dahi büyütmeye devam ediyordu. Hayat ona ışık vermemişti. O ise elinde olanla yetinip karanlıkta büyüyen çiçekler ekmişti toprağına. Umutsuzluk, karanlıkta kalmak demek değildi çünkü. Asıl umutsuzluk, insanın kendi içinde karanlıkta kalmasıydı. Güldeste kendi içindeki ışığı asla söndürmemişti.

Yetişmesi gereken bir Rize minibüsü vardı. Dersinin olduğu her sabah Rize'den Trabzon'a geliyor, akşam yeniden Rize'ye dönüyordu. Bir kolunda sıkıca sabitlediği kitaplar varken diğer kolundaki küçük, kahverengi saate bakmaya çalıştı. Beşe on dakika vardı. Rize'ye giden son araba on dakika sonra kalkacaktı. Var gücüyle koşarken ayağının ucunun takıldığı taşı fark etmedi. Kitaplar öne doğru savrulup, çantası kolundan düşerken o da ileri doğru sendelemişti ama düşmeden toparlanmayı başarmıştı.

Omuzları kısa bir an için çökecek gibi oldu. Ama buna dahi vakit yoktu. Yola dağılan kitaplarına ilerleyip yere eğildi. Kitaplarını yeniden kucağına toparlayıp minik çantasını kolunda sabitledi. Koşmaya başladı. Rize minibüsünün kalktığı yere geldiğinde gözleri hızla beş arabasını aradı. Tek temennisi dolmadığı için birkaç dakika daha bekletmeleriydi. Bu dilekle bilet aldığı küçük yazıhaneye ilerledi.

Umutlu bakışları kapıdan içeri girdiği an duyduğu sesle tuzla buz olmuştu. "Kalktı kizum minibus," dedi her zaman bilet aldığı amca. İnce, uzun, sivri burunlu bir adamdı. Bakışları her zaman baygındı ve sesinde ince bir tını vardı. "Kaçurdin oni."

Nefes nefese kalmıştı. Şakaklarından akan terler saçlarının yüzüne yapışmasına neden olmuştu. Sırtı ıslak olduğu için daha şimdiden üşümeye başlamıştı. "Hayır," dedi sessizce.

Ellerini yapacak bir şey yok, der gibi iki yana açtı adam.

"Ayurmiş idim yeruni. Beklettum amma geçuktun be kizum!"

Sıkışan nefesini zorla bıraktı Güldeste. Dersi saatinde bitirmeyip inatla bir şeyler anlatmaya devam etmişti hocası. Nefes nefese kaldığı için konuşamadı bile. Üzgün bakışlarla ve düşük omuzlarla çıktı yazıhaneden. Eve gitmeli, Timur'a koşmalıydı. Ayşe nine bakıyordu ama Güldeste'nin aklı her zamanki gibi kardeşinde kalıyordu. Beş yaşına yaklaşıyordu. Artık yaşlanan Ayşe ninenin gücü yetmiyordu peşinde koşmaya. Ne yapacağını bilemez bir hâlde etrafına bakınırken solundan duyduğu sesle irkildi.

Âdem'in neşeli sesi, "Napaysın oraya Cüldeste?" dedi.

Birkaç saniye için şaşırdı Güldeste. Göz kırpıştırmakla yetindi. En sonunda, "Asıl sen ne yapıyorsun burada?" demeyi başardığında Âdem yanına gelmişti.

Güldü Âdem. "Beni bilirsin Cüldeste," dedi. "Her an, her yerdeyim."

Boş boş bakmayı sürdürdü.

Gülüşü sürüyordu Âdem'in. Ben de Trabzon'da iş buldum, diyemedi. Garsonluk yapıyorum, diyemedi. Her sabah ve akşam Rize arabasına binip binme-

diğini kontrol ediyorum ve ardından gelen arabada ben oluyorum, diyemedi. Senin için buradayım, Güldeste, diyemedi. "Bakma şöyle bilmiş bilmiş," diyerek uğraşmayı tercih etti. "Bir iş var. Bir süre ben de buralardayım."

"Ne işiymiş o?"

Garsonluk demedi. "Halka hizmet," demeyi tercih etti.

Güldeste ise, "Yani garsonluk," dedi.

Ofladı Âdem bu bilmiş hâline. "Bir şeyi de hemen bilme," derken bakışları önündeydi. Güldeste'nin gülen sesini duyduğunda bakışlarını ona çevirdi. Belki de bilmeye devam etmeliydi. Böyle çok daha güzeldi.

"Çok şey bildiğimi kabul ediyorsun yani?" derken hafifçe sağa sola sallanıyordu Güldeste.

Ukala bir bakışla baktı Âdem. "Biliyorsun da ne işine yarıyor?" dedi. "Al bak, yolda kaldın." Başını alayla sağa sola salladı. "Napacasun şimdi Güldeste?"

Bakışları dikleşti Güldeste'nin. "Basit. Artvin arabasına binip Rize'de ineceğim." Hemen yandaki Artvin yazıhanesine ilerlerken Âdem telaşla kolundan yakaladı.

"Dur!" diye yükseldi aniden.

Güldeste durup ona döndüğünde bakışları kısa bir an için birbirine değdi. Sonra da Âdem'in hâlâ tuttuğu koluna baktı. Bir süredir komşuydular belki ama laf kavgasından ileri gitmezdi aralarındaki ilişki. Oysa Âdem'in yüreği dünden razıydı bu çırpınışa. Karadeniz'in deli dalgaları misali içindeki hisler dalgalanıyordu nicedir. Kuş misali göğüs kafesine vuran kalbiyle irkilince elini hızla tuttuğu koldan çekti.

Güldeste ise derin bir nefes vermekle yetinmişti. Kızaran yanaklarını saklamak adına bakışlarını ilk kaçıran o oldu.

"Tamam, en bilgili sensin," dedi Âdem ters ters. Her zamanki güvenli limanı olan Güldeste'ye laf atmaya sığındı. Sadece bu anlarda dik bir şekilde ona bakıyor, ela gözlerini en net şekilde görüyordu Âdem.

İstediği oldu. "Benim tabii," diye diklendi Güldeste. "Sınıfta tek üniversite kazanan benim."

Yüzünü ekşitti Âdem. En çok korktuğu şey buydu ya zaten. Güldeste'nin başarısı. Liseyi bile zorla bitiren biri olarak layık göremiyordu kendini ona. "Birinci olurken mütevazı olmayı öğretmediler mi sana?" Kucağındaki kitaplara uzandı. Hızla alıp kendi kucağına doluşturdu. "Yürü, gidelim," dedi aynı terslikle. Hızla ilerlemeye başladı.

Bocaladı Güldeste ama birkaç saniye sonra o da Âdem'in peşine takılmıştı.

"Nereye?"

"Eve."

"Neyle gideceğiz?"

"At arabasıyla."

"Aman, ne komik," dedi zerre gülmeden.

Önüne geldiği kırmızı Doğan SLX arabayı işaret ederken gülüyordu Âdem. "Artık esprilerimizi de beğenmiyorsun, ha Güldeste?" Bir kolunda Güldeste'nin kitapları varken, diğeriyle ön kapıyı açıp kenara çekildi. "Bu üniversite seni çok değiştirdi çok."

Kısa bir göz devirmeyle karşılık verdi Güldeste. "Kimin bu araba?" diye sordu.

"Hacı Rüstem emmiden kaptım. Bin artık şu arabaya." Göz ucuyla açtığı kapıyı işaret etti. "Farkındaysan kibarlık yapıp kapını açtık."

"Bunu yüzüme vurana kadar kibardın."

Her zamanki kibar ve zarif hâlleriyle onun için açılan kapıdan süzülüp ön koltuğa kuruldu. Kızaran yanaklarını Âdem görmemişti.

Âdem'in, "Yapılan şeyi karşı taraftaki kişi anlamıyorsa mecbur yüzüne vuracağız," diye sessizce mırıldanışını da Güldeste duymamıştı.

Kucağında kitaplarla sürücü koltuğuna ilerledi. Arabadan içeri girdiğinde tedirginlikle etrafa bakınan Güldeste'ye göz ucuyla baktı. Birinin görmesinden endişe duyduğunu anlayabiliyordu. Tuttuğu kitapları kızın kucağına bırakıp başka bir noktaya odaklanmasını sağlamaya çalıştı. "Bunlar ne böyle?" dedi. "Alfabeyi yeniden mi öğretiyorlar?"

Kucağına bırakılan kitaplara gülerek baktı Güldeste. Sayfalarının kokularına bayılıyordu. En üstteki kitap kucağına değil de vitesin önüne düştüğünde ikisi de aynı anda kitaba uzandı. Parmakları birbirine değdiğinde saniyelik buluştu gözleri. Âdem bu defa kıpırdamadı. Ateşe değmiş gibi hızla geri çekilen Güldeste olmuştu. Normalde böyle biri değildi ama sözkonusu Âdem olunca utanıyor, yanakları kızarıyordu.

Minik bir öksürükle boğazını temizledi Âdem. "Neymiş bu kitap?" dedi. Kitabı alıp göz ucuyla baktı. "Aşk ve Gurur." Dudaklarını büzerken alay eden bir hâli vardı. "Yine mi aşk kitabı be Güldeste?"

Hızla elinden almaya çalıştı Güldeste. Âdem okuduğu her kitapla itinayla dalga geçiyordu. Artık yetmişti. "Yapma şunu artık!" diye çıkıştı.

Gülerek karşılık verdi Âdem. Elinde kitapla cama doğru döndü. Sayfaların arasında gezindi gözleri. Altı çizilmiş bir kısım gördüğünde durdu. Kırmızı bir kalem, tek bir cümlenin altını ince, silik bir şekilde çizmişti.

"Kendi evim olduğu zaman müthiş bir kütüphanem olmazsa mutsuz olurum."

Kitap elinden alındı. "Başkasının kitaplarındaki altı çizili cümleleri okumak saygısızlıktır!" diyen Güldeste'nin sesi utanç, sinir ve tatlı bir sitemle doluydu.

Bakışları boştu Âdem'in. "Cümlenin ırzına kastetmedik, ha!" dedi. "Sadece okuduk."

Tatlı bir triple kitabı kucağındaki diğer kitapların üzerine bırakıp önüne baktı Güldeste.

"Sizin evde büyük bir kütüphane var zaten," dedi Âdem. "Onunla mutlu değil misin?"

Bakışları önündeydi. Derin ama sessiz bir nefes verdi. "Onlar benim kitaplarım değil," dedi. "Babamın kitapları."

Sessiz kaldı Âdem. Çünkü bu defa konuşmaya devam eden Güldeste'ydi. Bölemezdi.

"Benim evim olursa..." diyerek tatlı bir hevesle Âdem'e baktı Güldeste. "Kocaman bir kütüphane yaptıracağım. Bir odanın bütün duvarlarını kaplayacak şekilde olacak. Her türlü kitabı alacağım. Minik bir sallanan sandalye alacağım camın önüne. Orada oturup saatlerce kitap okuyacağım."

Minik bir tebessüm vardı Âdem'in dudaklarında.

"Üst raflardaki kitaplara nasıl ulaşacaksın? Madem öyle bir kütüphane yaptırıyorsun sana üst raftan kitapları verecek biri lazım."

"Timur verir," dedi Güldeste neşeyle. "Şimdiden boyu uzun. Büyüyünce daha da uzar benim oğlum. Kocaman olur. Uzanamadığım her rafa o ulaşır."

Yüzü düştü Âdem'in. Amacı bu sonuca ulaşmak değildi. "Velev ki Timur yok," dedi.

"Merdivenle alırım," dedi Güldeste.

"Ahan da merdiven de yok."

"Komşudan isterim."

"Bak sen şu işe ki komşunda da yok."

"Ne olsun istiyorsun, Âdem?"

"Beni çağıracaksun da!" diye yükselirken bir o kadar da tatlıydı.

Güldeste kısa bir an için yandan bakabildiği kadar baktı Âdem'e. Sarı saçlarına, kirli sakallarına ve kaşlarına vuran güneş, içlerinde altın varmış gibi parlamasına neden oluyordu. Mavi gözlerinin rengi daha bir açılmıştı sanki. Berrak bir denize benziyordu. Uzun süre bakamadı. Hızla önüne döndü.

"Her zaman yan komşum olacak değilsin."

Birkaç saniye sessiz kaldı Âdem. "Bence de öyle," diye mırıldanışını Güldeste duymuş ama kısa, utangaç bir bakışın ardından yola odaklanmayı tercih etmişti.

Sessizce ilerlediler. Bu sessizliğin sebebi utangaçlık değildi. Aksine Âdem sessiz kalmaz, her zaman konuşmayı tercih ederdi. Güldeste'nin utandıkça kızaran yanaklarını görmek ayrı bir keyif verirdi. Lakin sabahın erken saatlerinde kalkıp okuluna gelen Güldeste hemen yanındaki koltukta uyuyakaldığında nefesini dahi sessizce aldı.

İnişli çıkışlı, engebeli virajlı yollardan giderken tüy kadar hafif sürdü arabayı. Batan akşam güneşi yüzüne vurduğunda Güldeste hafifçe kıpırdandı. Ön taraftaki minik ayna kısmını indirerek gölge ona yapmaya çalıştı. Yeterli gelmeyince eliyle gölge yapmaya çalıştı. Yoldan uçacak gibi olduklarında yeniden direksiyona sarılmak zorunda kaldı.

Rize'ye geldiklerinde arka sokakta durmadan önce üç tur daha döndü. Uyandırmaya kıyamadı. Güneş batmış, hava iyiden iyiye kararmışken en sonunda durmak zorunda kaldı. Evine daha fazla geç gitmesine izin veremezdi. Araba durdu. Yanında uyuyan gül çehreye çevirdi bakışlarını. Saçları yüzüne dökülmüştü. Söyleyecek çok şey vardı belki ama yuttu. Derin bir nefes vermekten başka bir şey yapamadı.

"Güldeste," dedi kısık bir sesle.

Hafifçe kıpırdandı Güldeste. Elini uzatıp, koluna dokunarak uyandırmak istedi Âdem ama yapamadı. Elini sürmeye dahi kıyamadı. "Güldeste," dedi yeniden. Sesi öncekine göre daha gür çıkmıştı.

Güldeste'nin ela gözleri usulca aralandı. Saçlarını geri savururken toparlanmaya çalıştı. Önlerindeki karanlık sokağı yokladı bakışları. "Ne oldu?" diyen sesi uyku doluydu.

Uyku mahmuru gözlere düşük omuzlarla baktı Âdem. "Geldik," dedi.

Kolundaki saate baktı Güldeste. Saatin sekiz olduğunu görünce bütün uykusu dağıldı. "Çok geç olmuş!" dedi panikle. Kitaplarını kucakladı yeniden. "Bekle, ben önden gidip Timur'u alayım sizden. Sen benden sonra gelirsin."

İlk defa sessiz kaldı Âdem. Başını sallamakla yetinirken Güldeste çoktan arabadan inmiş, öne doğru koşmaya başlamıştı. Yolu aydınlansın diye uzunları açtı. Güldeste hafifçe arkasını dönerek ona baktı. Tekrar önüne dönerek koşmaya devam ettiğinde ise iki eliyle direksiyona sarıldı ve içli bir nefes verdi.

"Güldeste... Güldeste..." dedi sessizce. "Sen bulut olsan ben yağmur. Söküp alsam dertlerini içinden, birazcık hafifletebilsem seni."

Derin bir ah çekmekten başka bir şey yapamadı. Onu ilk gördüğü andan beri içinde kopan hırçın bir fırtına vardı. İçindeki sevda ateşine bir odun daha ekledi. Güldeste'nin ruhu dahi duymadı. Arkasında bıraktığı genç adamdan kızaran yanaklarını saklamak gibi dertleri vardı. Onca saat arabada uyuduğuna inanamıyordu! Ya ağzı yüzü yamulduysa? Ya konuştuysa? Ya daha kötü bir şey yaptıysa? Utanç dolu yüzünü kitaplarına gömerek koşmaya devam etti. Işıkları yanan kendi evlerini es geçip Ayşe ninenin evine koştu. Babası evde olmalıydı. Umursamamaya çalıştı.

Ayşe ninenin kapısını çalıp, açılmasını beklerken sabırsızdı. Kapı açılmadığında yeniden çaldı. "Yine mi uyuyakaldın Ayşe nine?" diye söylenirken imdadına yeniden Âdem yetişti.

Sanki az önce beraber değilmişler gibi, "Aa, Güldeste," diye şaşırdı. "Ne işin var bu saatte bizim kapıda?"

Sessiz gelişinden her zamanki gibi ürktü ama gelenin o olduğunu gördüğünde derin bir nefes verdi. "Ayşe nine yine uyuyakaldı sanırım." Sesindeki bıkkınlık fark edilmeyecek gibi değildi.

Güldü Âdem. Genç kızın yanından geçip kapıya ilerledi. Kapıyı açar açmaz içeri ilk giren Güldeste olmuştu. Elindeki kitapları girişteki minik komodinin üzerine bırakıp ayakkabılarını çıkardıktan sonra üst kata koştu.

Âdem arkasından, "Yavaş!" diye bağırdı. "Hasta, yaşlı ve yorgun ninemi güzellik uykusundan uyandıracaksın! Kadir İnanır gelip onu gördüğünde beğenmezse naparuk? Allah korusun!"

Merdivenlerde koşturmaya devam ederken gülüyordu Güldeste. "Bir zahmet uyansın," dedi.

Üst kata geldiğinde manzara pek de şaşırtmamıştı. Ayşe nine sedirin üzerinde uyuklarken odayı dolduran tek ses televizyonun sesiydi. Bakışları kardeşini aradı. Oyuncak arabaları buradaydı ama Timur görünürde yoktu. Mutfağa ilerledi. Yoktu. Göğüs kafesi sıkışmaya başlarken lavaboya ilerledi. Yoktu. Salona geldiğinde içindeki paniğe daha fazla engel olamamıştı.

"Âdem, Timur yok!"

Elindeki kumandayla televizyonu kapamaya niyetlenen Âdem'in bakışları ona döndü.

"Ne demek yok?"

Televizyon kapanınca Ayşe nine de uyanmıştı. "Ula, noliy?" dedi uyku sersemi.

Kumandayı sedirin üzerine savurdu Âdem. "İyice baktın mı odalara?" dedi.

Ellerini saçlarına geçirdi Güldeste.

"Baktım. Yok!"

"Alt kat?"

Başını iki yana salladı Güldeste.

Gözlerindeki korku Âdem'in canını yakmaya yetmişti. Hızla Güldeste'nin baktığı odalara yöneldi. "Babaanne!" dedi bir yandan da. "Timur nerede?"

Bakışları boştu Ayşe ninenin. "Ha buradaydi," dedi. "Oyuncaklarla oynaydi."

Dolapları, yatak altlarını, saklanabileceği her yeri aradılar ama yoktu. Ayşe nine ellerini yorgun dizlerine vurmaya başlamışken ikisi birden alt kata indi. Küçük bir oda da burada vardı. Aradılar. Yoktu. Korku, göğüs kafesinin hacminden daha büyük bir ağırlıkla üzerine çökerken, elini kalbinin üzerine atıp kesik bir nefes verdi Güldeste. "Nerede kardeşim?" diyen sesi ağlamaklıydı. "Timur!" Hızla kapıyı açıp dışarı çıktı. Gerekirse sokak sokak arayacaktı.

Yalınayak dışarı koştuğunu fark eden Âdem kolundan yakaladı. Yana eğilip ayakkabılarını önüne bıraktı. "Tamam, sakinleş," dedi. "Bulacağız."

Duymadı bile. Göğsündeki sızı bütün duyularını kapatmıştı. Görünmez bir düğümle kendi hayatını kardeşinin hayatına bağlamıştı. Nefesinin sıkışması, göğsünün daralması, ellerinin uyuşması bundandı.

Dışarı çıkıp kendini sokağa attığı an bakışları hemen yanlarındaki kendi evlerine takıldı. Koşan adımları yavaşladı. Kapı tam kapalı değildi. Adımları o yöne ilerlerken hem orada olmasını hem de olmamasını dilemekten başka bir şey yapamadı. Koşarken tökezler gibi olduğunda Âdem yeniden kolundan yakaladı. Düşmesine izin vermedi. İkisi aynı anda evden içeri girdiklerinde Güldeste kulaklarına dolan sesle irkildi.

"Bak!" diye bağırıyordu babasının sarhoş sesi. "İyi bak o fotoğrafa!"

Bedeninden soğuk bir ürperti geçti Güldeste'nin. Art arda, "Hayır!" derken, merdivenleri hızla aşıp üst kata çıktı. Babasının çalışma odasının kapısı aralıktı. Sesler ise daha da şiddetlenmişti.

"Sana o fotoğrafa bakmanı söyledim! Öldürdüğün annene bak!"

İliklerine kadar üşüdü Güldeste. Hızla odaya koşup kapıyı açtığında gördüğü görüntüyle buz kesti. Babası, henüz beş yaşına yeni girmiş olan minik kardeşinin ensesinden kavramış, çalışma masasının önündeki sandalyeye oturtmuştu. Önüne annesi Şehrazat'ın fotoğrafını yerleştirmişti. Timur'u inatla o fotoğrafa bakması için hırpalıyordu.

Timur annesine bakıyordu. Hem de ağlamak üzere olan ürkek bakışlarla. Ablası gibi elaydı gözleri. Biçimli kaşları, güzel dudakları, omuzlarına dökülen dalgalı gür saçları ve çenesinde ona benzeyen bir çukur vardı. Ablası anlatmıştı ona anneleri Şehrazat'ı. Bizi seviyor, demişti. Gitmesi gerekti ama cennetten bizi izliyor, demişti. Ama babası tam aksini kulağına bağırırken, kıpırdamadan durmaktan başka bir şey yapamadı.

"Senin yüzünden yok!" diyen babasının içki kokulu nefesi vurdu yüzüne. Minik ensesindeki el boynunu daha da sıktı. İleri geri sallayıp fotoğrafa yeniden yaklaştırdı. "Sen varsın diye o yok! Sen yaşıyorsun diye o öldü!"

Gördüğü manzara karşısında Âdem'in bile kanı çekilmişti. Adımları kapının girişinde kilitlenip kaldı. Güldeste durmadı ama. O ürkek, nahif genç kız dişi bir kaplan gibi burnundan soluyarak öne atıldı. "Baba!" diye kükredi. Var gücüyle ellerine sarılıp Timur'un minik ensesinden uzaklaştırdı. Kadir sarhoştu. Gözleri kırmızı ve yaşlıydı. Güldeste umursamadı. Her zaman gördüğü görüntüydü. "Kardeşimden uzak dur!" Timur'u arkasına almış, önünde yıkılmaz bir duvar gibi durmuştu.

Arkasındaki Timur şoka girmiş bir şekilde annesine bakmaya devam etti. Bu, annesinin fotoğrafına son bakışıydı. Bir daha gözlerine asla bakmayacak, annesinin her fotoğrafından kaçacaktı.

Arabasını almaya gelmişti eve. Hemen geri dönecekti. Merdivenlerde onu yakalayan babasının ensesinden sürüyerek bu odaya getirmesini, yere savurmasını, daha sonra ise nefret kusmasını beklemiyordu. Bu Timur'un birebir karşılaştığı ilk nefretti. Sesini duyardı önceden. Eşyaların kırılma sesini, bağırma ve öfke nöbetlerini duyardı ama böyle anlarda ablasının ninnilerini dinlemek daha cazip gelirdi. Biz sessiz olursak o da sessiz olur, derdi ablası. Timur yine onu dinler, tıp oyununa devam ederdi. Ablası varken hiçbir nefret değmezdi ona.

İlkti tenine değen bu soğuk nefret ama asla son olmayacaktı.

Kadir sarhoşluğunun etkisiyle geriye doğru yalpaladı ama önündeki Güldeste'ye saldırmadı. Ona zarar vermezdi. Aksine annesine benzeyen gül yüzü içini yakar, kavururdu. Büyük bir sevgiyle izlerdi kızını. "O çocuk yaşama-

malı," derken kelimeler ağzının içinde dolanmıştı. "Onun yüzünden annen yok! Onun yüzünden benim Şehrazat'ım yok! Onun yüzünden bu karanlık! Eğer Şehrazat olsaydı..." Ellerini şiddetle başının iki yanına vurdu. "O olsaydı... Bu kadar karanlık olmazdı. Bir tek o severdi beni. O çocuk ölmeli!"

"Sus!" dedi Güldeste.

Susmadı Kadir Tönge. "Adı kanla yoğrulmuş!" dedi. Gözleri kocaman olmuştu. Delirmiş gibiydi. "Ellerinde lanet var! Uzak dur ondan. Seni de öldürecek! Onu yaşatmak isteyen herkes ölecek!"

"Sus!" dedi Güldeste yeniden.

Heybetli bedeniyle ileri doğru ilerledi Kadir. Amacı yeniden Timur'u bulmaktı. Âdem izin vermedi. Yakasına yapışarak hızla itti. Arkasında kalan büyük kütüphaneye vurdu Kadir Tönge'nin sırtı. Sarhoştu. Heybetli bedenine rağmen yakasına yapışmış genç bir delikanlının ellerden kurtulacak hâlde değildi.

Âdem, "Yettin lan sen artık!" derken yumruğu havaya kalktı. Kararlılıkla yüzüne indireceği yumruğu Güldeste yakaladı. Durmazdı Âdem'in eli. Ama durdu. Öfke dolu maviliklerini buğulu elalara çevirdi.

"Bırak," diyordu Güldeste'nin yorgun sesi. "Sarhoş. Kendinde değil."

Kısa bir an için bakıştılar. Âdem'in yüreği ezikti bu bakışlara. Yine kıyamadı. Eli kavradığı yakadan usulca çekilirken artık tamamen kendinden geçen Kadir Tönge, sırtını yasladığı kütüphanenin önüne bıraktı güçsüz bedenini. Gözleri kapanıyordu. "Elleri kanlı... Elleri kanlı..." diye mırıldanırken, sızıp kaldı.

Kısa bir sessizlik çöktü odaya. İkisi de bakışlarını birbirinden kaçırırken Güldeste ağzını açsa cehennem kusacaktı. Yuttu. Bakışlarını kardeşine çevirdi. Kilitlenmiş bakışlarla hâlâ annesinin fotoğrafına bakıyor, dudakları titriyordu. Kimse görmese bile Güldeste dudaklarındaki o minik hareketlenmeleri görebiliyordu. Elinde büyüttüğü kardeşinin her şeyini ezbere bilirdi. Güçsüz adımlarını kardeşi için güçlü atmaya çalışarak ona doğru ilerledi. Annesinin fotoğrafını alıp, yüzünü masaya gelecek şekilde kapadı. Şu an annesinin gözlerine bakamayacaktı. Verdiği sözü hakkıyla yerine getiremiyordu. Yaralanıyordu kardeşi. Koruyamıyordu onu.

Kardeşinin yanına eğildi. "Timur," derken elleri Timur'un alnına dökülen gür saçlarında gezindi. "Ablacığım..."

Aynı noktaya kilitlediği ürkek bakışlarını usulca ablasına çevirdi Timur. Tombul yanakları kızarmıştı. Ablasına benziyordu bu huyu. İkisinin de kor-

kunca, utanınca, yorulunca ve uykudan yeni uyanınca yanakları kızarırdı. Korkmuştu kardeşi. Titreyen gözlerinden bunu görebiliyordu. Saçlarını okşamaya devam ederken gözyaşlarını içine akıttı Güldeste. Hep yaptığı gibi gülümsedi kardeşine.

Dudakları büzüldükçe büzüldü Timur'un. Titredikçe titredi. En sonunda kısık bir sesle, "Konuşabilir miyim?" dedi. "Gitti mi?"

Göğsüne dolan sancıyı anlatmaya kelimeleri yetmezdi Güldeste'nin. Dolmaya başlayan gözlerini de daha fazla dizginleyemedi. Yanağına doğru sessiz bir gözyaşı süzülürken başını hızla aşağı yukarı salladı. "Gitti." Artık daha da büyüyen Timur'u kucaklamak zordu ama başardı. Sıkıca bağrına bastı. "Buradayım ben."

Ellerini sıkıca dudaklarına bastırıp ablasının boynuna saklandı Timur. Burada güvendeydi. Ağlamadı ama korkmuş iç çekişleri Güldeste'nin canını yakmaya yetti.

"Yeter bu kadar!" diye yükseldi Âdem. "Baban demeyeceğim, bir gün sike-" Güldeste'nin dolu bakışlarını görünce küfrünü zorla yuttu. Derin bir soluk almaya çalıştı. "Niye kalıyorsun burada, Güldeste?" Sesinde isyan, sitem ve kıyamadığı cana hiç düşünmeden kıyılmasının üzüntüsü vardı. "Ne diye kalıyorsun bu ayyaşın yanında? El kadar çocuğa yaptığına bak! Belki başka bir gün sana da zarar verecek!"

Başını iki yana sallarken yorgundu Güldeste. "Bana bir şey yapmaz," diyebildi sadece. Onun derdi Timur'du. Biliyordu.

"Şimdi yapmaz! Ya sonra? Durmayacak! Daha çok zarar verecek! Bunu sen de biliyorsun!" Artık bağırıyordu Âdem. "Bırak şunu. Gel, bizle yaşa. Benim yüzümden mi gelmiyorsun? Benden mi rahatsız oluyorsun? Tamam, ben giderim babaannemin yanından. Al Timur'u, çık şu evden artık. Bu cehennemi yaşamak zorunda değilsiniz!"

Âdem'in bakışları öfkeyle kaynarken Güldeste'nin bakışları gözyaşlarının ağırlığıyla doluydu. Bakıştılar. "Bağırma," dedi Güldeste yorgun sesiyle. "Timur korkuyor." Yorgun adımları odanın çıkışına yöneldi. Kucağındaki Timur'u tutan kolları da yorgundu ama bırakmadı. Sıkı sıkı kavradı. Dünyası bu kadardı.

Arkasından bakan Âdem'in omuzları düştü. Öfkeli bir nefes daha verirken peşine takıldı.

"Güldeste."

İlerlemeye devam etti Güldeste.

Kolundan yakaladı Âdem. Yorgun bakışlar ona döndüğünde omuzları onun yükünün ağırlığıyla daha çok çökmüştü. "Bari bu gece..." diye mırıldandı. "Bari bu gece bizde kal. Gözümün önünde olun. Olmaz mı?"

Boynuna sıkı sıkı yapışmış kardeşinin boynuna değen gözyaşlarını fark ettiğinde direnemedi Güldeste. Babası sesini duymasın, ona zarar vermesin diye öyle iyi öğretmişti ki ona sessizlik oyununu, Timur ağlarken dahi sessizdi. Hiçbir çocuk böyle olmamalıydı oysa. Neşeyle gülmeli, bağırarak oyunlar oynamalı, düştüğünde veya canı yandığında avazı çıktığı kadar ağlamalıydı. Kardeşini korumak için çocukluğunu alıyordu elinden. Bunun yükü, diğer her şeyden daha ağırdı. Âdem'in bu teklifine sessizce ayak uyduruşu bu yüzdendi.

Âdem taşımak istedi Timur'u. Vermedi. Ayşe nine özür diledi. Sessiz kaldı. Gece vakti kardeşiyle tek kaldığında her zamanki gibi onu göğsüne sakladı. Sarıp sarmaladı. Saçlarını okşadı, tombul yanaklarını öptü, terleyen sırtını sıvazladı. Timur boncuğa benzeyen keskin kahve gözleriyle sessizce ona bakarken dudaklarını kardeşinin alnına yasladı.

"Ablam..." dedi Timur. Hâlâ mırıltı şeklinde, sessizce konuşuyordu.

"Efendim, ablam."

Annem, diyemedi. "Anne," dedi onun yerine. "Nerede?"

Kardeşinin alnına derin bir öpücük daha bıraktı Güldeste.

"Anlattım ya sana. Çok güzel bir yerde."

"Cennette," diye mırıldandı Timur sessizce. Öyle demişti ablası.

Başını salladı Güldeste. "Evet, öyle," dedi.

Babam, diyemedi Timur. "Peki, baba?" dedi.

Kısa bir an için ne diyeceğini bilemedi Güldeste. En sonunda, "O, evde," dedi.

Sessiz kaldı Timur. Sessizliğine rağmen zihninde susmayan sesler olduğunu biliyordu ablası. Sormaya korktuğunu da biliyordu. Hâlâ tıp oynuyordu.

"Ninnim," dedi Timur.

İçine batan iğneler bedenine de battı. Kâğıt kesiği gibi ince bir sızı her yerinde gezindi. Bir eli saçlarını okşadı, bir eli sırtını. Dudaklarını kardeşinin kulağına yaklaştırıp her akşam söylediği ninniyi sessizce mırıldandı:

"Nana, çkimda komoxti nana. Meveşi lazuri tkvala. Mibiri nani nana..."

Timur'un zihnindeki bütün kötü sesler sustu. Ablasının tatlı sesiyle derin bir uykuya daldı.

İnsan bir sudur, derdi babam. Kendi yolunda akar gider. Bazısı tatlıdır bazısı acı, kimi bulanıktır kimi ise berrak. Temizi de vardır kirlisi de. Gürleyeni de vardır sessiz sedasız akıp gideni de. İnsanın içine düşen her bir duygu bu suyun içine atılan bir taştır aslında. İlk darbe can yakıcıdır. Suyun zeminine değen bir taş tanesi kadar ağırdır. İkinci darbe iz bırakır. Taş, suya batmadan hemen önce zemini dalgalandırır. Geniş dalgalar büyür de büyür. Üçüncü darbe ağırdır. Taş en nihayetinde en dibe çöker. Biriken bu taşlar ya üzerine basıp oradan çıkmak için basamak olur insana ya da üzerine basıp boğazını kalın bir urgana geçirmek için tabure.

Benim içimde biriken taşların hepsi öfke doluydu.

"Ahızar," diyen sese doğru ağır ağır dönerken de yıllar sonra gözlerine bakarken de içime atılan taş öfke doluydu.

Dalgalı sarı saçları son hatırladığımdan daha canlı ve dolgundu. Zarif bir şekilde omuzlarına dökülüyordu. Bedenini tamamen sarmalayan zümrüt yeşili saten elbisesiyle, boynunu ve kollarını sarmalayan mücevherleriyle karşımdaydı. Yaşlanmıştı Hülya Kralşan. Fotoğraflardaki kadar genç durmuyordu. Onu son hatırladığım gençliği yoktu yüzünde. Ama hâlâ burnu dik, bakışları rahatsız edici derecede dikkatliydi.

Bir zamanlar annem olan bu kadının açık kahve gözleri gözlerime öyle büyük bir dikkatle bakıyordu ki öfkemin mideme sağlam bir darbe daha indirdiğini hissettim. Benim yüzüm ne durumdaydı, bilmiyordum ama onun yüzünde okunabilir hiçbir ifade yoktu. Olmazdı da. Bu konuda oldukça yetenekliydi. Hiçbir duygusunu asla belli etmezdi. Sevgisini bile. Tabii içinde bir sevgi varsa.

Göğsümün üzerine öyle bir ağrı çöktü ki kısa bir an için nefes almak bile zor geldi. Huzursuzluk hissi davetsizce yüreğimin ortasına serildi. Kaçıp gitmek, hızla buradan uzaklaşmak istedim ama yapabildiğim tek şey Biricik'in elini daha çok sıkmak oldu.

Bakışları bendeyken öne doğru bir adım attı. Kıpırdamadım. Bir adım daha attı. Yine kıpırdamadım. Aramızda üç adım kaldığında kendi kızının, Irmak'ın yanında durdu. Yüzümde gezindi bakışları. Dudaklarımda, boynumdaki yarada, burnumda ve yanaklarımda. En son yeniden gözlerimi bulduğunda gözlerinde beliren ince bir ışık vardı. Tanımamış olmasını dilemekten başka şansım yoktu.

"Anne," diyen Irmak, bu gergin sessizliği böldü.

Birilerinin yarası, başka birilerinin annesi olabiliyordu. Hayat, garip bir yerdi.

Bakışlarını benden koparmadı Hülya Hanım. Irmak'ı duymamış gibiydi. "Ahuzar," diye yineledi. Sesinde belli etmemeye çalıştığı bir gerginlik vardı. Kimse anlamasa bile ben anlayabiliyordum. O da bunu beklemiyor olmalıydı. Beni tanımamasını, sadece adımın tanıdık gelmesini umdum. Hiçbir zaman umurunda olmamıştık zaten. Şimdi de olmamalıydık. Tanımamalı, görmezlikten gelmeye devam etmeliydi. Yok sayılmak en büyük yaramdı ama bu onun açtığı bir yaraydı. Yaraların sahipleri kabukları kaldırdığında acı hissedilmezdi. Can yakan, o yaraya bir başkasının dokunmasıydı.

Biricik'in elini daha çok sıkarken tepkisiz kalmaya çalıştım. Hülya Kralşan yüzündeki ifadeyi kontrol etmekte oldukça iyiydi. Beni tanıyıp tanımadığı konusunda çıkarım yapmak zordu.

Bakışlarını benden koparıp, Irmak'a dönerken, "Doğru duydum, değil mi?" dedi. "Arkadaşının adı, Ahuzar?" Soru sorar gibiydi.

Irmak başını hızla aşağı yukarı sallarken, istediğim tek şey buradan defolup gitmekti. Her yeri yakabilir, burayı ateşe vererek bunu yapmaya başlayabilirdim. Ama etraf bize dönen bakışlarla, tanıdık birkaç sosyal medya içerik üreticisiyle ve ünlü işadamlarıyla sarmalanmışken bu kargaşayı çıkarmak çok mümkün görünmüyordu. Sinirlerimi kontrol altına almam gerekiyordu. Zordu. Öfkem geldiği an mantığım en sessiz köşeye saklanırdı. Kendimi dizginlemek adına hâlâ sargılı olan sağ elimi sıktım.

Zordu! Zordu! Zordu!

Aynı dakikalarda Irmak'ın arkasında *o* belirdi. Benim arkamdan uzaklaşıp o tarafa yönelmişti. Ellerini önünde bağlayıp ciddiyetle işini yapan bir koruma gibi dimdik durdu. Gözleri gözlerime değdiği an başını belli belirsiz sağa eğdi. Sessiz bir cümlesi vardı.

Sakin ol.

Gözüm dönünce neler yapacağımı az çok gördüğü içindi belki de bu uyarısı. Gözlerini kaçırmadı. Keskin kahvelerin muhatabı sadece benken tek kaşı belli belirsiz kavislendi. Aynı şeyi tekrar ediyordu.

Sakin ol.

Haklıydı. Ama bana yakın değildi. O yüzden zihnimdeki deniz kokusuna sığındım. Keskin kahveleri içimdeki öfke ateşinin üzerine toprak atarak, onu söndürmeye çalışırken gözlerini ilk kaçıran ben oldum. Derin bir nefes verirken zorla yakaladım yanmaya başlamış olan mantık ipimin ucunu. Sadece Biricik'i değil, onu da düşünmem lazımdı. Tek bir ters ha-

reketim Biricik'i yem diye öne atabilirdi. Uzun süre ona bakmam ise şüpheleri üzerine toplardı. Az önce kapıyı kırarak buraya girmem yeterince büyük bir riskti. Yine haklıydı. Dikkat çekmemeliydik.

Belki de böyle büyük bir öfkeyle gelmesem Hülya Kralşan bizi görmeden buradan gidecektik!

Öfkelenince içimden çıkan canavara müdahale edemiyor, yapacaklarını sınırlandıramıyordum. En çok da bu huyumdan nefret ediyordum. Kendim için olsa yakardım burayı. Gözüm hiçbir şey görmezdi ama elimin içinde başka bir el vardı. O el orada olduğu sürece öncelik hep onun olacaktı. Dişlerimi sıkarak içimdeki öfkeyi dizginledim. Engin denizlere sığınmaya çalıştım. Cayır cayır yanarken buz gibi durmayı en nihayetinde başardım. Gözlerimi kapatıp açtığımda başım dik, ifadem duygudan yoksundu.

"Evet," dedi Irmak telaşla. "Ahuzar abla ve kardeşi..."

Başımı iki yana sallayıp onun adını söylemesin diye var gücümle bağırmak istedim ama aynı saniyelerde ortama daha büyük bir bela dahil oldu.

Kenan Kralşan'ın lanetli sesi, "Ve kardeşi Biricik!" diye neşeyle yükseldi.

Ben hariç herkes bakışlarını sağımıza, yani onun geldiği yöne çevirdi. Ben kendilerini görmek istemiyordum. Hemen yanımda belirdiğinde de inatla ona bakmıyordum. Delici bakışlarımın hedefi Hülya Kralşan'daydı. Babamın katilinde, çocukluğumun en zalim günlerinde...

Biricik'in adını duyduğunda bakışlarını ona çevirdi. Başta şüphe etmemişti belki ama artık anladığına emindim. Tanımıştı. Kim olduğumuzun farkındaydı. Ablalık dürtüsüyle elini daha da sıkarak Biricik'i arkama saklamaya çalıştım. Hülya Hanım'ın bakışları ağır ağır Biricik'in üzerinde gezindi. Birbirine kenetlenmiş ellerimize değdi ve en son yine benim gözlerimi buldu. Ölen birini gömmek kolaydı. Kazılan bir mezara bırakılır, üzerine toprak atılırdı. Zor olan, yaşarken içinde ölenleri gömmekti. Ne gömecek bir mezar vardı ne de üzerine atılacak bir toprak.

Benim, annem olacak kadını gömemeyişim bu yüzdendi. Ama bu, onu yakarak yok etmeyeceğim anlamına gelmezdi. Tam olarak onu yapmıştım. Gözlerine bakarken içimden hiçbir duygunun geçmeyişinin sebebi buydu. Gömemediğimi yakardım.

"Sonunda beklediğim buluşma," dedi Kenan saçma bir heyecanla. Bakışları önce Hülya Kralşan'a değdi. Keyifli bir kıvılcım parladı gözbebeklerinde. Bana döndüğünde bu keyifli ifadesi büyüdü. Eğleniyordu şerefsiz.

"Ahuzarcığım," dedi rahatsız edici bir kibarlıkla. "Madem partiye gelmek istiyordun, neden bana söylemedin?"

İfademi öfkeden arındırmak için üst düzey bir çaba içindeydim. Kenan'ın bakışları arkama takıldı. Biricik'i göğsümden içeri sokup saklamak istediğim nadir anlardan biriydi. Çakallarla, kötülüklerle doluydu burası. Hiçbiri ona değmemeliydi. "Demek kardeşinle geldin," dedi Kenan. Hâlâ oldukça keyifliydi.

Irmak sürekli bir şeylere açıklama getirmeye çalışıyordu. Bu durumu da o açıkladı. "Biricik benim arkadaşım, abi," dedi. "Benim davetlim olarak buradalar." Bu noktada duraksadı. "Sen Ahuzar ablayı tanıyor muydun?"

"Asıl sen Biricik'i tanıyor musun?" dedi Kenan. Bakışlarını Biricik'e çevirip göz kırptı. Biricik hafifçe tebessüm ettiğinde, ense köküne sağlam bir darbe indirme istediğimi zor dizginledim. Oysa suçlayamazdım onu. Hastane günlerinden tanıyordu Kenan'ı. Bize yardım eden, hayırsever bir işadamı olarak kalmıştı aklında. Hiçbir şey bilmezken çok şey biliyormuş gibi tepki vermesini beklemem anlamsızdı ama kendime laf anlatmam da bir o kadar zordu.

"Kısa bir süre önce tanıştık," dedi Irmak.

Hülya Hanım'ın bakışlarını üzerimde hissediyordum ama inatla bakmadım. Irmak'a odaklanmak daha makuldü. Biraz da Irmak'ın hemen yanında duran *ona*. Keskin kahveleri hepimizin arasında gidip geliyor, ortamın nabzını ölçmeye çalışıyordu. En son yine bende durdu. Kısa bir andı ama sözkonusu o olunca midemdeki varlığını her zaman belli eden taş yeniden kendini hatırlattı.

Her zamanki gibi profesyoneldi Kenan Kralşan. *Ben de Ahuzar'ı tanıyorum çünkü yıllarını fitil fitil burnundan getirdim,* diyemedi. "Dünya küçük," dedi. "Ahuzar Soykamer pek kıymetli muhabir arkadaşlarımdan biridir."

Soyadımı söylediği an Hülya Hanım'ın gözbebeklerinde beliren ince titreme görülmeyecek gibi değildi. Tedirgindi. Onu açık etmemden korkuyordu belki de. Bakışları Biricik'le benim aramda gidip gelirken gözlerinde şaşkınlık değil, kendi adına endişe vardı. Biricik'e söyleyip söylemediğimi düşünüyordu belki de. Öyle ya, Hülya Soykamer hep kendini düşünürdü.

Kenan bana doğru ilerleyip varlığını yanıma daha da yaklaştırdı. Kusabilsem şu dakika kusardım. Gerginlikten ve kendimi sıkmaktan başım ağrımaya başlamıştı. "Uzun bir geçmişimiz var kendisiyle. Değil mi?" dediğinde gözlerimin içine aynı alaylı hâlleriyle bakıyordu.

Şerefsizdi çünkü. Böyle bir yerde diklenemeyeceğimi biliyordu. Sonunda bende aradığı memnuniyetsizliği bulmuş olmanın verdiği keyifle Hülya Kralşan'a döndü. "Annem muhabbetimizden geri kaldı," dedi. Sesi onu tanımayanlara saygılı gelebilirdi ama ben içindeki ince imayı duyabiliyordum. "Partilerine davetsiz misafir alınmasından pek hoşlanmaz. Ama Ahuzar ve kardeşi Biricik benim misafirim sayılır. Senin için sorun olmaz, değil mi anne?"

Araya saklanan gizli bir ima vardı.

Cici anne.

Gergince gülümsemeye çalıştı Hülya Hanım. "Sorun yok," dedi. "Tabii ki katılabilirler."

"Gerek yok," diyerek gerekli cevabı verdim ama sesimi bulmam bir hayli zor olmuştu. "Kardeşimi almaya geldim. Gidiyorduk zaten." Biricik'in elini daha sıkı kavrayıp geriledim. "Size iyi eğlenceler," derken bakışlarım sadece Hülya Kralşan'daydı. Malikânesinde eğlenmeye devam edebilirdi. Dilerim, bizi geçmişin minik bir sanrısı olarak görüp lüks hayatına kaldığı yerden devam ederdi. Biricik'le birlikte uzaklaşırken, bu koca malikâneden çıkmadan derin bir nefes alamayacakmışım gibi sıkışmıştı göğüs kafesim.

Bahçeden çıktığımız da, "Abla," diye mırıldandı Biricik.

Gerekli cevabı anında aldı.

"Kes sesini!"

Kesti. Susmazsa o dilini koparacağımı biliyordu. Bunu bile bile bana yalan söylemesi ayrı bir cesaret örneğiydi. Biraz önce alevlenmiş bir sinirle geçtiğim yolları aynı alevin külleriyle dönerken gözüm yine kimseyi görecek gibi değildi. Bıraktığım yerdeydi arabam. Etrafında dikilen siyah takım elbiseli adamlar beni gördüğünde yeniden bellerindeki silahlarına yöneldiler. Ama hepsinin bakışları arkamdaki bir noktaya takıldığında elleri silahlarının üzerinde öylece kaldı. Bunu durduracak kişiyi biliyordum. Başımı arkama çevirdiğimde yanılmadığımı anladım.

Bütün heybetiyle birkaç adım arkamdan geliyordu. Bir elini hafifçe havaya kaldırarak herkesi durdurmuştu.

Ona döndüğüm an denizden vuran rüzgâr saçlarımı yüzüme dolaştırdı. Ama bütün bu karışıklığın arasında bakışlarımız denk düştüğü an başını umutsuzca iki yana sallayışı görülmeyecek gibi değildi. Hiç anlamak istemediğim bir şey anlamıştım.

Burayı basarak iyi bok yedin.

Umuyordum ki bunu demek istemiyordu.

Yeniden önüme döndüğümde arabanın yanına gelmiştik. Minik arabamın ön kısmının tamamen dağılmış olduğunu görünce dişlerimi dudağıma geçirmek zorunda kaldım. Bu sinir benden alınmalıydı.

"Arabaya ne oldu?" diyen Biricik bu defa şaşkındı.

Laf sokmadan duramadım.

"Sen yatağın içine yastık bırakınca, ben de hava yastıklarını açarak seni almaya geleyim dedim."

Yan koltuğun kapısını açıp içeri ittim. Salak bir kardeşle yaşamak zordu. Hele de elinde büyüyen bir kardeşin salaklaşmasını izlemek daha da zordu. Bölüm birincilikleri vardı benim kardeşimin! Yatağın içine yastık koyup, gizlice partilere gidecek zekâ seviyesinde olduğunu kabullenmekte zorlanıyordum. Ne çekiyorduk? Amerikan dizisi mi? Kapıyı sertçe kapadığımda, arabanın karşısında o vardı. Kendinden emin bir şekilde ellerini önünde bağlamış, bana bakıyordu.

Etrafımızda başkaları olduğu için oldukça seviyeli bir sesle, "Çalışmayacak gibi duruyor," dedi. "Kenan Bey sizi eve bırakmamızı emretti."

"Kenan Bey'inin aklını sik-" diyecek oldum ama son anda sustum.

O ise başını ağır ağır sallayarak sessiz bir cevap verdi.

Katılıyorum.

Arkadan Adriel belasının da geldiğini görünce öfkeyle ona ilerledim. "Çekil önümden!" diye terslenmem, çevreme *hepinizden nefret ediyorum, buna Tulpar olacak bu adam da dahil* izlenimi vermek içindi. Zorlamadan çekildi.

"Ahuzar Hanım!" diye bağıran Adriel'i umursamadan arabanın sürücü tarafına bindim. İkisi de önümde dikiliyordu. Arabanın ön camından görüyor, seslerini ise açık camdan duyabiliyordum.

"Neden durdurmuyorsun?" dedi Adriel. "Kenan Bey evine bırakmamızı söyledi."

Göz ucuyla baktı yanındaki kızıl kadına. "Sen neden durdurmuyorsun?" dedi.

"Durmaz çünkü," dedi Adriel. İyi, en azından artık beni tanıyordu.

Yine netti. "O zaman bana neden durdurmamı söylüyorsun?" dedi. Elini bana doğru uzattı. Adriel anlar mıydı bilmiyorum ama ben anlamıştım. Sessiz konuşması konusunda stajımı tamamlamıştım.

Sen durdur.

İkisini de umursamadan arabayı çalıştırmayı denedim. "Abla," diye mırıldandı Biricik. Öfke dolu bakışlarımın hedefi olduğunda yutkunarak sustu.

Bu çıkmaza girmemin sebebi tam olarak kendisiydi. Bir daha denedim. Çalışmadı. Yine denedim, olmadı. Hemen çıkmalıydık buradan. Uzaklaşmalıydık. Nefes alamıyordum. Boğuluyor, etrafımdaki dikenli kapanın her yerime battığını hissediyordum. Sargılı elimle arabanın ön paneline sağlam bir yumruk savurdum. Elimdeki yara sızladı ama durmadım. Bir darbe daha indirdim aynı noktaya. Çalışmalıydı. Bizi buradan çıkarmalıydı! Bir yumruk daha savuracakken açık camımdan uzanan bir el bileğimi kavradığında durmak zorunda kaldım. Bir darbe daha indirmeme izin vermedi.

Bileğime dolanmış bu parmakları tanıyordum. Biçimli parmaklara sahip bu erkek elini bakmadan dahi tanıyor oluşum ayrı bir sinir dalgası gönderdi zihnime. Elimdeki sargının üzerinde inceden kan belirmeye başladığında ona bakmamama rağmen sesi kulaklarımı doldurmuştu.

"Dur," dedi belli belirsiz. "Kendine zarar veriyorsun."

Öfke dolu bir nefes verirken durdum. Bileğimi bıraktığında arabanın kapısını açmıştı. Minik arabamın içinde olduğum için onu görmek bir hayli zordu ama ne demek istediği yüzünü görmeden dahi netti.

İn arabadan.

Kelimeleri sınırlı olunca hangi durumda, ne söyleyeceğini anlamak zor olmuyordu. Arabadan inip yeniden topuklularımın üzerine dikildiğimde karşımdaydı. "Sizi evinize bırakalım," dedi soğuk bir sesle. Bir elini ilerideki siyah arabaya doğru uzattı. "Buyurun."

Biricik de arabadan inmiş, sessizce bize bakıyordu. "Gerek yok," dedim dik dik. Hemen peşinden gitmem Adriel'in gözünden kaçmazdı. Kralşan ve köpeklerinin emirlerini dinlememek gibi bir ünüm vardı. "Taksiyle gideriz. Yürü, Biricik."

Beni tanımazlıktan gelme konusunda benden daha başarılı olduğu kesindi. Şu ifadesiyle buz kesmemek mümkün değildi. "Demir kapı kilitlendi," dedi. "Bu defa tek başınıza çıkamazsınız. Kenan Bey'in emirleri bu yönde." Eliyle yeniden arabayı işaret etti. "Buyurun."

Göz ucuyla bakarken yine sessiz bir cümlesi vardı.

Yorma beni, Ahu.

Sövmek vardı ama yuttum. Öfkeli adımlarla işaret ettiği arabaya ilerlemekten başka seçeneğim yoktu. *Ortama bir girişimiz olmuştu, bir de çıkışımız,* demek isterdim ama çıkış, giriş kadar ihtişamlı değildi. Biricik ardımdan sessizce ilerlerken, Adriel'in arkasını dönüp gittiğini gördüm. Siyah bir *Range Rover*'ın yanına geldiğimizde Biricik arka kapıya, ben ise ön kapıya ilerledim. Sessizce arabaya bindik. İstediğim tek şey buradan çıkmaktı. Yanımda o varken demir kapılar açıldı. Aynı sessizlikle ilerledik.

Dirseğimi camın köşesine yaslamış, yanağıma dayadığım elimin tırnaklarını sinirle kemirmemek için zor duruyordum. Boğaza, engin maviliklere bakarak sakinleşmeye çalıştım ama olmadı. Çünkü ben öfkeli değildim. Üzgündüm. Öfkeden doğan ateş sönerdi. Ama üzüntüden doğan ateş, o üzüntüyü içinde yok edene kadar yanmaya devam ederdi. Biricik'i suçlayamıyordum. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Genç bir kız olarak eğlenmeye gitmesi en doğal hakkıydı ama ihanete uğramışım hissine de bir türlü engel olamıyordum.

"Abla," dedi Biricik.

Sessiz kaldım. Konuşursam kalbini kıracaktım.

"Abla," dedi yeniden.

Dilimi tutmak için gözlerimi kapadım.

"Neden bu kadar kızdın? İnan bana anlamıyorum," dediğinde daha fazla kendimi tutamadım. Hızla arkamı döndüm.

"Neden mi kızdım? Sen cidden bunu soruyor musun bana?"

"Evet çünkü anlamıyorum," diye diklendi. "Ne vardı bu kadar büyütecek?"

"Bana yalan söyledin!" diye yükseldim. "Ben senin nerede olduğunu Irmak Kralşan denen o kızın hikâyelerinden mi öğrenmeliydim?"

"Söylesem izin vermeyecektin!" diyerek o da bağırdı.

"Evet, vermeyecektim!" dedim. Kısa bir an, ikimiz de burnumuzdan soluyarak birbirimize baktık.

"Şunu yapmaktan vazgeç artık!" derken sesinde ilk defa bana karşı bariz bir öfke vardı. "Çocukmuşum gibi her hareketimi kontrol etmeye çalışmaktan vazgeç! Beni boğmaktan vazgeç! Attığım her adımı sana söylemek zorunda değilim! Ablamsın diye her haltı seninle yapmak zorunda değilim! Az önce o insanların yanında ne kadar utandım, haberin var mı? Arkamdan kim bilir ne diyecekler? Öfke kontrol sorunun varsa git, adamakıllı bir te-

davi al. Ne gerek vardı bu kadar şeye? Nefes aldırmıyorsun, abla. Dur artık ya! Lütfen, dur!"

Araba durdu. Benim bakışlarım ise onda kaldı. Gözlerinde ilk defa gördüğüm isyanın gerçekliği öyle sert bir tokat atmıştı ki yüzüme, konuşamadım. Öfke kusamadım. Sessizce yüzüne bakmaktan başka hiçbir şey yapamadım. Dilimin ucuna ilk defa hiçbir cümle gelmedi. Söyledikleri yüzünden o da şaşkın olmalı ki sert ifadesi kısa bir süre sonra dağıldı.

Ben usulca önüme dönerken, "Abla," dedi. Az önceki öfke kusan sesi gitmiş, yeniden benim Biricik'im olmuştu ama bir önemi yoktu. Gerçekler can yakıcıydı. Kırmızı ışık yüzünden durduğumuzu gördüğümde bakışlarımı elimden geldiğince yanımdaki adama değdirmemeye çalışıyordum. Dolan gözlerimi ve içimdeki kırgınlığı görmemeliydi.

"Onu sağ salim eve bırak," diye mırıldanabildim sadece. Titreyen ellerimi belli etmemeye çalışarak kapıyı açtım.

"Abla!" diye bağırdı Biricik. Umursamadım. Yeşil yanmadan hızla arabadan indim. Tam kapıyı kapatacakken göz temasından kaçamamıştım. Keskin kahveler pürdikkat bendeydi. Kısa bir andı çünkü şu an içimde beliren bir deniz havası hissine ihtiyacım yoktu. Bakışlarımı hızla koparıp kapıyı kapadım. Yeşil yanmıştı. Dediğimi yaptı. Biricik içeriden bir kere daha bağırırken ben arkamı dönmüştüm. O ise tereddüt etmeden ilerlemişti. Sağ salim eve gideceğine emindim. Onunla güvendeydi. Bu bana yeterdi.

Onun denizinden kaçmıştım lakin önünde yürüdüğüm yer bir başka denizdi. Belki de denizlerin bir sonu yoktu. Sahil yolu boyunca ilerlerken ağlamam, öfkelenmem, bağırmam lazımdı belki ama hiçbiri gelmedi içimden. Demir gibi dövülerek sertleşen, bu sertlikle hayatta kalan insanlar kırıldıklarında keskin iki uca dönüşüyordu. Öfkem yeterince zarar veriyordu. Kırgınlığım da kimseye zarar vermesin diye yapabileceğim tek şey buydu. Kendi kabuğuma çekilmek. Kendimi kendimden, kardeşimi ise benden korumak için başka çarem yoktu.

Topuklu ayakkabılarımın üzerinde ağır adımlarla ilerlerken ilk defa ayaklarımın altının sızladığını hissettim. Dik durmak için kuşandığım silahlar artık batıyordu. Çıkarmadım. Sessizce ilerlemeye devam ettim. Sayısız anı geçti gözümün önünden, sayısız acı. Annem olacak kadın itti yere. Düştüm. Göz ucuyla bakarak, yanımdan geçip gitti. Biricik belirdi yanımda. Düştü. Daha ağlamaya başlamadan ben koştum yanına. Yerden kaldırdım. Kanayan dizlerini temizledim. Avuç içlerini öptüm. Babam geldi. İkimizi de bağrına bastı. Son nefesini benim yüzüme doğru bıraktı.

Bir bomba patladı. Bedenime sayısız iğne battı. O geldi. Sonra ise yeniden karanlık.

Bu kadar yaşanmışlığın içinde Ahuzar kimdi?

İlerlemeye devam ettim. Bir bardak mısırcı ilişti gözüme. Kafamın dağılması gereken zamanlarda bunu yemek hep iyi gelirdi. Yine öyle olmasını umdum. En büyük boyundan aldım. Yemedim ama. Yaralı elimin içinde tutup ilerlemeye devam ettim. Ayaklarımın altındaki sızı dayanılmaz bir hâl almaya başladığında en yakın banka bıraktım kendimi. Bardak mısırdan bir kaşık aldım. Yemeye çalıştım ama tadı yoktu. Belki de benim ağzımın tadı yoktu. Belkiler yine fazla can yakıcıydı.

Gece siyah bir örtü gibi İstanbul'un üzerine serilmişti. Gökyüzünde hiçbir yıldız yoktu. Önümden geçen insanlar silik yüzlerden ibaretti ama kafam dağılsın diye geçmişe sakladığım bir oyunu derinlerden çıkardım. Kendi hayatımı düşünmektense başkalarının hayatı hakkında fikirlerde bulunmak kısa bir süre için daha cazip görünüyordu. Göbekli, kunduralı bir amca geçti önümden.

Emekli, üç çocuk babası, diye düşündüm.

Mısırımdan bir kaşık daha aldım. Cidden tadı tuzu yoktu. Ama beni oyalayacak şeylere ihtiyacım vardı. Yemeye devam ettim. Oldukça şık giyinmiş esmer bir kadın geçti önümden.

Öğretmen, dedi zihnim. *Evli, en az iki çocuğu var.*

Birden başka bir beden yanıma oturduğunda irkilmiş ama belli etmemiştim. Bakışlarımı yanıma çevirdiğimde yanımda oluşu hem şaşırtıcıydı hem de bir o kadar beklediğim bir şeydi. Kısa bir süre profilinde oyalandım. Çene gamzesi bu noktadan bile netti. İnatla önüne bakmaya devam ettiği için ben de önüme dönmek zorunda kaldım.

"Evde mi?" diye sordum.

Onaylayan bir mırıltı çıkardı. "Yol boyunca ağladı," dedi.

Güldüm belli belirsiz. "Kusuruna bakma," dedim. "Benden daha seslidir."

"Fark ettim."

Sessiz kaldım. Ben konuşmadığım için o da sustu. Konuşasım yoktu. İstediği sessizlikse bugün sonsuza kadar susabilirdim. Ama istediği bu değildi sanırım. Beş dakikalık sessizliğin ardından, "Burada otursak bizi görürler diye panik yapmayacak mısın?" dedi.

Mısır yemeye devam ediyordum. "Öyle olsa yanıma gelmezdin," dedim.

"Ya umursamıyorsam?"

"Öyle biri olsan seni bu göreve göndermezlerdi."

Sessiz kaldı.

Kısa bir süre için ben de sustum. Sonra önümüzden geçen gri takım elbiseli bir adamı göz ucuyla göstererek, "Şu geçen adam..." dedim. "Sence ne iş yapıyor ve hayatı nasıl?"

Göz ucuyla süzdü adamı. "Bize ne?" dedi. "Ne yapıyorsa yapıyor."

Göz devirmek zorunda kaldım. "Kafam dağılsın diye uğraşıyorum burada," dedim. "Biraz yardımcı ol." Sessiz kaldı. "Bence bankacı. Evli değil. Ama evlenmek istiyor."

Adam uzaklaşırken ikimiz de dik dik bakıyorduk. Dönüp, neden baktığımızı sorup çıkışsa cevap dahi veremezdik. Yani en azından ben veremezdim. Yanımdaki de bile isteye cevap vermez gibiydi.

"Bence evli," dedi. "Karısını aldatıyor."

Bocalamıştım. Ona dönüp, "Onu nereden anladın?" diye sordum.

Umursamaz bir şekilde omuzlarını kaldırıp indirdi. "Salladım," dedi.

İkimizin de bakışları küçük bir an birbirimizin üzerinde oyalandı. Gülmeden edemedim bu cevaba. "Çok değişik bir adamsın," diyerek bakışlarımı yeniden önüme çevirmiştim.

"Senin de çok normal olduğun söylenemez, Ahu."

Sessiz kalma sırası bendeydi. Haklılık payı vardı. "Doğru, değilim," diye mırıldandım. "Öyle olduğum için boğdum belki de kardeşimi."

"Onu korumaya çalışıyorsun," dedi. "Gerçeği bilmediği için seni anlaması zor. Kızma."

Başımı iki yana salladım. "Kızmadım. Ama haklı. Ben Kralşan'a o kadar odaklandım, ona bir zarar vereceği gerçeğine o kadar çok inandım ki onu korurken Kenan'ın benim etrafıma ördüğü ağın aynısını onun etrafına ördüğümü göremedim. Yıllardır bir şey olacak korkusuyla ona adım attırmıyorum. Daha çok genç. Eğlenmek, gezmek istiyor ama ben..." Gerisini getiremedim. Omuzlarım çöktü. Bakışlarımı ona çevirdim. "Kötü bir abla mıyım?"

O da bana döndü. Gözlerinde Kralşan malikânesindeki soğukluk yoktu. Aksine sıcak bir esinti vardı. Kokusundaki denizle beraber karışarak yüzüme vuruyordu. Başını iki yana salladı.

Değilsin.

"Nerede yanlış yapıyorum o zaman?"

"Fazla öfkelisin," derken her zamanki gibi sakindi.

"Öfkelenmek istemiyorum ama içine düştüğüm cehennemden başka nasıl çıkarım, bilmiyorum," derken sesim güçsüz ve kısıktı. "Bildiğim tek savaş silahı öfke." Sessiz kaldı. "Göğsümde sakladım ben Biricik'i." Sesim titremişti. "Beni kırsın, dağlasın, dağıtsın. Umurumda bile değil. Ama onlar ona yaklaştıkça, göğsümde büyüttüğüm cana el uzattıkça benim canım yanıyor!" Sesim artık öfkeliydi. Çünkü ben üzüldüğümde dahi ağlamazdım. Öfkelenirdim. "O kadın anne falan değil!" diye soludum. "Eğer Biricik'e yaklaşırsa..." Gerisini getiremedim. Düşüncesi bile içimde devasa bir öfke bulutunun belirmesine neden oluyordu.

Yine sessizdi ama kısa sürdü. "Ne yaptı sana?" diye sordu.

Bakışlarım ona dönmüştü. "Kim?" dedim.

Onun bakışları zaten bendeydi.

"Hülya Kralşan."

Ne yaptı, bilmem. Ama annelik yapmadığı kesindi. Derin bir nefes verirken bakışlarım yıldızsız gökyüzünde ve sakin denizdeydi. "Bencildir, Hülya Hanım," diye başladım. "Her zaman ona göre hareket edilmesini ister. Karşısındaki çocukmuş, yakınıymış, asla umursamaz. Önce onun karnı doymalı, önce onun istekleri karşılanmalı, önce o yaşamalı. Yönetemediği hiçbir şeye tahammül edemez. Para için yapamayacağı hiçbir şey yok. Sözkonusu kendi canı ise yapacaklarının sınırı dahi yok."

Başını belli belirsiz salladı. "Babanın onun yüzünden öldüğünü söylemiştin," dedi.

"Öyle. Bizi terk edip Mahir Kralşan'la evlendi. Babam bu dünya için her zaman daha hassastı. Kaldıramadı ihaneti."

Sessiz kaldı.

Birkaç dakika kadar ben de uydum bu sessizliğe. Düşünceler beynimi kemirmeye devam ediyordu. Kardeşim için bu kapana dayanıyordum. Ya o da beni bu kapanın içinde bırakıp giderse o zaman ne yapacaktım? "Belki de bu pisliğin içinden çıkmaya gücüm yetmeyecek," diye mırıldanırken kendi sesimi bile zorla duymuştum. "Boşuna çabalıyorum. Boşuna umut ediyorum. Belki de asıl kapan benim. Belki de Biricik'i asıl kendimden korumam gerek."

Sessiz kaldı.

Yaralı elimin içindeki mısırı aramıza bıraktım. Artık yemek istemiyordum. Tadım ziyadesiyle kaçmıştı. Bakışlarım avucumun içindeki sargıdan sızan kana takıldı. Bu yara iyileşecek gibi durmuyordu çünkü her pansuman öncesi inatla kabuğunu söküp duruyordum. Elini aramıza uzattı. Bileğime değen parmak uçları rahatsız olmamdan çekinir gibi tedbirliydi. Avucumun içini yukarı çevirip kanlı kısma baktı. Benim bakışlarım ise yüzüne takılmıştı. Az önce sinirle fark edememiştim ama alnının ortasında hâlâ benim topuğumun neden olduğu kızarıklık vardı.

Ben ona bakarken o, bakışlarını elimden çekmedi. Sargıyı yavaşça çözdü. Her açtığı katta elleri biraz daha yavaşladı sanki. Yaraya ulaşmak, onunla yüz yüze gelmek istemiyor gibiydi. En sonunda yaraya ulaştı. İlk gün gibi kanıyordu. Üzerinden günler geçmişti. Her gün pansuman yapmıştım ama hiç de iyileşmiş gibi durmuyordu.

"Hiç mi dikkat etmedin buna?" diye mırıldandı.

"Benim yaralarım geç kapanır."

Bakışları hâlâ elimdeydi. Bir elinin parmak uçları elimin altına belli belirsiz baskı yaparken kanlı sargı bezinin temiz kısımlarıyla avucumun içine dolan kanları sildi. "Belli," diyen sesi değdi kulağıma. "İyileşmesi için zaman vermemişsin."

"Zaman her şeyi çözmez, Timur."

Bu, adını ilk sesli dile getirişimdi. Garipti ama bir o kadar da oydu.

Kirpiklerinin arasından bana baktı. Cebinden kravatını çıkarırken, "Doğru," dedi. "Çözmez. Ama en azından üzerini örter." Kravatını elime dolayıp yarayı kapamaya başladı. Daha önce başka bir kravatını da yine aynı yarama sarmıştı. Dejavu yaşıyordum. Gülüşüm bu yüzdendi.

"Bu gidişle bütün kravatlarını ben alacağım."

Bir tur daha dolandırdı siyah kravatı elime. "Çöpe gitmelerinden daha iyi," dedi.

"Madem takmayacaksın, ne diye yanında taşıyorsun?"

Sessiz kaldı.

Umursamadım. "Özledin mi askerliği?" dedim. Son turu da döndürmüştü. Kravatın ucunu elimin üst tarafında kalan kısma iliştirdi. Aynı dakikalarda sorduğum soruyla bakışlarını bana çevirmişti.

Başını aşağı yukarı salladı.

Özledim.

Gülümsedim. "Üniforma sana daha çok yakışıyordu zaten," dedim. "Bu takımların içinde can çekişiyor gibisin."

"O kadar belli mi?"

Gülüşüm büyüdü.

"Fazlasıyla."

Gülüşüme takıldı. Sonra yeniden gözlerimi buldu. Bir şey söylemek ister gibi oldu ama yuttu. Elimin altındaki elini yavaşça çekip önüne döndü. Midemdeki taşın göğsümü sıkıştırdığını hissediyordum. Bir süre daha sessiz kaldık. Pek konuşasım yoktu. Yalnızlık paylaşılmazdı ama sessizlik paylaşılabiliyordu. Uzun süren sessizlik etrafımızı sarıp sarmaladı. İnsanlar geçti önümüzden, arabalar geçti arkamızdan. Şehrin ışıkları yanıp sönerken ne o konuştu ne de ben. İkimiz de sessizce önümüzdeki denizi izledik.

Öyle sessizdi ki sanki nefes dahi almıyordu. Sessizliği bir kıyafet gibi üzerine giymişti sanki. Hâlâ yanımda olup olmadığını anlamak için dönüp ona bakma gereksinimi hissettim. Oradaydı. Dudaklarında sigara varken denize bakan gözlerinde dahi sessiz bir hüzün vardı. Etrafını sarmalayan yalnızlık öyle büyüktü ki hissetmemek imkânsızdı. İçtiği sigarayı fark etmememin nedeni ise dumanı bana değil de diğer yöne doğru üflüyor oluşuydu. Ona baktığımı görünce bakışlarını bana çevirdi.

Biten sigarasını hemen yanındaki çöpün üzerinde söndürüp içine attı. "Tebrikler Ahu, sessizlik rekorunu kırdın," diye homurdandı.

Güldüm. "Daha önce dediğim gibi ben çok konuşmam," dedim. "Sen hiç konuşmadığın için ben çok konuşuyormuşum gibi görünüyorum. Normalde hep böyleyim."

"Olma o zaman," dediği an ayaklanmıştı. "Sana yakışmıyor." Başıyla arkamızda kalan arabayı işaret etti. "İlerle. Kardeşin merak etmiştir."

İstemsizce ayaklandım. Yine haklıydı. Kırgın ve kızgındım ama Biricik merak ederdi. Önden ilerlerken peşime takılmıştı. Bir yandan da, "Ahuzar yakışmıyor, sessiz kalmak yakışmıyor, abla olmak yakışmıyor," diye mırıldanıyordum. "O zaman bana ne yakışıyor?"

İfadesiz ve sessiz kaldı. Ben kapıyı açıp, yanındaki koltuğa otururken sürücü tarafına yöneldi. Bu sefer heybetli cüssesine göre bir araba bulmuş olmanın huzuru içinde arabayı çalıştırdı. Sessizce ilerledik.

Çözmesi zor ama bir o kadar da kolaydı. Sessizliği okunuyor ama bir o kadar da okunmuyordu. Çiftlikte soğuktu mesela. Şu an sıcak. *Konuşalım,* diye peşine koştuğumda soğuktu. O gece arabada beni dinlerken

sıcak. Anlamak ve çözmek zordu. Bakışlarımı ona çevirdiğimde bir eli direksiyondaydı, diğerinde ise sigarası vardı. Dudaklarının arasına sıkıştırma derdindeydi. Daha az önce içmişti oysa. O şeyi bu kadar çok içmesi normal değildi. Deniz kokusuna anlamsız bir hüzün ekliyordu. Hoşlanmıyordum hem kokusundan. Açık hava neyse ama kapalı alanlarda tahammül edilecek gibi değildi. Ona da yakışmıyordu bence. Deniz, huzur demekti benim için. Hüzün değil.

Bakışlarımın ona döndüğünü fark ettiğinde göz ucuyla baktı. Kısa bir an için bakıştık. Yeniden önüne döndüğünde sigara hâlâ dudaklarının arasındaydı ama yakmamıştı. Derin bir nefes verdi. Sigarayı dudaklarından çekip, yeniden ceketinin cebine iliştirirken, "Can sıkıyorsun, Ahu," diye homurdandı.

Kokusundan hoşlanmadığımı sadece bir kere söylemiştim oysa. Hatırlaması hoştu ama kaşlarımın hayretle havalanmasına engel değildi.

"Konuşmadım bile."

Bakışları önündeydi. "Bakman yetiyor," dedi.

"Keşke her bakışımdan dediğimi anlasan."

"Anlamadığımı nereden biliyorsun? Sen de beni tanımıyorsun," dedi. "Ama anlıyorsun."

"Çünkü toplam on kelimen var. İçlerinden hangisini, hangi durum için seçtiğini anlamak zor olmuyor." Yeniden ona döndüm. "Hep böyle misin?"

"Nasıl?"

Toparlamak zordu. Ama iki kelimeye düşürebildim.

"Sessiz ve umursamaz."

Sessizliğe cevap vermedi. Diğer seçenek için ise, "Ben umursamaz değilim. Sen fazla paniksin," demekle yetindi.

"Emin ol, şu şartlar altında normal olan benim. Sen değilsin." Sessiz kaldı. Ben kalamadım. "Alnın nasıl?" diye sordum. "Hâlâ acıyor mu?"

Ters bir bakış attı. Topuğuma hâlâ sinirli gibiydi. Alnının ortasındaki kırmızılıkla kısa bir an için göz göze geldik. Topuklarıma sövüyor oluşu muhtemeldi. Gerekli mesajı almış olmanın rahatlığıyla başımı aşağı yukarı sallayarak yeniden önüme döndüm. "Anladım," dedim.

Sessizce ilerlemeye devam ettik. Kafam haddinden fazla doluydu. Başım ağrımaya, eklemlerim sızlamaya başlamıştı. Başımı cama dayayıp sessizce yolu izledim. Bir ağaç olmak daha cazip geldi o an için. Ya da kendi hâlinde

nazlı nazlı salınan bir deniz. Ahuzar olmaktan daha az yorucu görünüyordu hepsi. Ahuzar olmak zordu. Ağlayamıyorsunuz. Dert yanamıyorsunuz. Yakıp yıkmaktan, değdiğiniz her şeye zarar vermekten, hor görülmekten, her şeyle tek başına mücadele etmeye çalışmaktan başka bir şey yapamıyorsunuz.

Araba durduğunda apartmanın önündeydik. Kapının önündeki güller onun tarafında kalmıştı. Ona ve sarı sokak lambalarının belli belirsiz aydınlattığı güllere çevirdim bakışlarımı. Bütün mucizelerim yan yanaydı o an için. Ama benim için birer mucize olduklarından haberleri yoktu. Bakışları önündeydi. İnatla bana bakmıyor gibiydi ama saçma bir histi. Bunun için bir neden yoktu.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Sessizce başını eğdi.

Kapıyı açıp dışarıya bir adım attığım an, "Ahu," deyince durdum.

Bakışlarımın hedefi yine oydu. *Ahu değil, Ahuzar,* demedim. Diyemedim. O an Ahuzar olmak istemedim. "Efendim," dedim.

Keskin kahveleri bu defa pürdikkat bendeydi. Ona döndüğüm an bakışlarından sızan bir his vardı ama karanlık, gözlerini siyahlaştırmıştı. Okuyamadım.

"Net olacağım," dedi. "Lafı uzatmayı sevmem. Anlamam da. Beni tanımadığın hâlde bu kadar güvenmenden rahatsızdım. Ama şu an fark ettim ki umutsuz ve sessiz hâlin bana güvenmenden daha rahatsız edici." Kaşları hafif çatık, çenesi dikti. "Sana hiçbir şey için söz veremem. *Bana güven,* diyemem. *Seni bu kapandan çıkarırım,* diyemem. *Kardeşini kurtarırım,* diyemem. Hiçbir şeyin garantisini veremem. O yüzden sırtını bana yaslama. Bana değil, en çok kendine güven. Beni değil, en çok kendini koru. Yaslanacak bir omuz arayan bir kadın değilsin. Kimsenin gölgesine de sığmazsın zaten. Benim gölgeme de bu kadar güvenme."

Şaşırdım. Şaşkınlığım söylediklerine değil, uzun konuşmuş olmasınaydı. Bir ayağım dışarıda, bir içeride ona bakmaya çalışırken kilitlenmiştim. Kısa süreli şokumu atlattıktan sonra gözlerim hafifçe kısıldı.

"Neden kendine bu kadar güvenmiyorsun?" diye sordum.

Bir kaşı havalandı. Sessiz bir soruydu.

Ne demek istiyorsun?

Sürekli bunu sorguluyordu. Fark edilmeyecek gibi değildi. Onu zerre tanımıyorken bu denli güveniyor oluşum garip geliyordu belki de. Haklıydı

da. Çünkü beni nasıl bir cehennemin içinden çekip çıkardığını bilmiyordu. Üç yıl önce de şimdi de. "Bana bir şeylerin garantisini verdiğin için sana güvenmeyi seçmedim ben," dedim. "Aksine hiçbir şeyin garantisi olmadan bu işin içinde olduğun için sana güvenmeyi seçtim. Bu güven hiçbir zaman da eksilmeyecek. İster beni yok sayarsın ister önümden gider gölge yaparsın ya da bir adım arkamdan gelip bana güvenmeyi seçersin. Seçim senin. Duracağın yeri sen seç. Ama hiçbir seçimin sana olan güvenimi azaltmaz, bunu bil."

İfadesi ilk defa gözle görülür bir şekilde bocalamıştı. Bir kaşı nedenini sorgular gibi havalandı.

"Çünkü kime güvenip güvenmeyeceğime ben karar veririm," diyerek bu sessiz sorusunu da cevapladım. "Sen değil. Ve ben Tönge'ye nasıl güveniyorsam Tulpar'a da öyle güvenmeyi seçiyorum. Bu güvenle ne yapacağın senin problemin. Benim değil." Arabadan tamamen indim. Topuklularımın üzerinde dikilirken, kapıyı kapamadan hemen önce bakışlarım yine ondaydı. İfadesini dağılmış görünce, gülümsemeden edemedim. "Başarısız olursan da birlikte batarız. Bu kadar dert etme. Sen gelmeseydin sonum ölüm olacaktı. En azından şimdi minik de olsa bir umudum var."

Sadece yüzüme bakıyordu. Ama boş değildi bakışları. Anlayana çok şey anlatıyordu. Dudaklarımdaki tebessüm büyürken bakışları boynumdaki yaram, tebessümüm ve gözlerim arasında gidip geldi. Midemdeki taş ağırlaştı ama duruşumu da tebessümümü de bozmadım.

"İyi akşamlar."

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

Kapıyı kapatıp bir adım geriledim. Arabayı yeniden çalıştırırken, ben önünden geçip apartmanın kapısına ilerledim. Tam güllerimin önüne geldiğimde, "Öfkeni yeniden kuşan, Ahu," diyen sesiyle yeniden ona dönmek zorunda kaldım. Arabanın camını açmıştı ama bakışları bende değil, önündeydi. "Kaçma ve savunmayla kazanamazsın." Bakışları bana döndü. "Bütün nefretinle Kralşan'a saldırmaya devam et. Verebildiğin kadar zarar ver. Sana yakışan bunlar."

Sokağım tam aydınlık değildi. Sadece bir lambayla aydınlanıyordu. Sokağın ilerisindeki lambaların hepsi bozuktu. İlk iş belediyeye şikâyette bulunacaktım. Yüzünü görmekte zorluk çekiyordum. Gözlerinden geçen duyguları okumam bu karanlıkta zordu. Kaçar gibi uzaklaşırken yaptığım tek şey arkasından bakmak, karanlık sokakta uzaklaşmasını izlemek oldu.

Araba gözle görülmez bir noktaya geldiğinde bakışlarımı arkamdaki güllere çevirdim. Kıpkırmızı bir şekilde gülümsüyorlardı. Bana getirdikleri mucizenin onlar da farkında değildi. Siyah kravatının sarılı olduğu elimle narince okşadım kırmızı yaprakları. Avucumdan sızan kan, parmak uçlarıma kadar gelmişti. Farkında bile değildim. Gülün kan kırmızısına karıştı kanım. Ağır adımlarım eve yöneldi. Kapıya geldiğimde derin bir nefes vererek mecbur zile basmak zorunda kaldım. Üstün zekâm evden çıkarken anahtar almayı unutmuştu çünkü.

Biricik'in kapıya koşan adımlarını duyduğumda, içimde beliren abla merhametiyle baş etmek zordu. Daha yüzünü görmeden kıyamıyordum. Kapı açıldı. Ağlamaktan şişmiş kırmızı gözleri, burnu ve yanaklarıyla karşımda dikiliyordu. Sarı saçlarını ensesinde dağınık bir topuz yapmıştı ama kıyafeti hâlâ aynıydı. Ağlamaktan değiştirmeye fırsatı olmamış olabilirdi. İçimde bir noktayı çekip kopardılar. Ben ne kadar ağlayamıyorsam o bir o kadar ağlardı. Ben ne kadar keskinsem o bir o kadar yumuşaktı.

Bana bakarken, dudakları büzüldükçe büzüldü. Titredikçe titredi. "Abla," diye mırıldanan sesi üç yaşındaki hâli gibiydi. Abla olmaktan daha zor bir şey varsa o da anne yarısı bir abla olmaktı.

Sessizce içeri girdim. Önünden geçip vestiyere ilerledim. Ayakkabılarımı ve trençkotumu çıkarırken oldukça sessiz ve sakindim.

"Nerede kaldın?" dedi ağlamaklı sesi. "Kırk kere aradım, açmadın. Çok merak ettim."

Kıyamıyordum belki ama laf sokmadan da geri duramayacaktım. "Seni bunaltmayayım diye aramalarını açmadım," diyerek yanından süzüldüm. Dudakları biraz daha büzülürken yorgun adımlarımın hedefi odamdı.

"Abla," diye mırıldandı.

Durmadım. Kırgınlığım ona değil, kendimeydi. Anlayamazdı. Odamdan içeri girdiğimde derin bir nefes vererek birkaç dakika bekledim. Elimdeki kravata takıldı bakışlarım. Bütün yaralarımı ilk o sardıktan sonra nasıl *bana güvenme,* diyebilirdi? Madem öyle bunları görmezlikten gelmeliydi. Kravatı çözüp makyaj masamın üzerine bıraktım. Yeri belliydi. Yıkayıp başucumdaki çekmecenin en alt gözüne saklayacaktım. Yaramı sardığı diğer yarabantlarımın yanında yerini alacaktı. Bir bandana ve iki siyah kravat. Benim yarabantlarım işte bu kadardı.

Üzerimdeki kıyafetlerden kurtulup rahat bir pijama giydim. Elimi yeniden sardım. Makyajımı temizledim. Dünyanın en kaotik gününü geçirmemiş gibi bir gamsızlıkla göz altlarıma ve dudaklarıma maske yapıp

bekledim. Cilt bakımımı tamamladım. Dertten kederden öleceksem de en azından güzel ölürdüm. Sadece boynumdaki yaraya ilişmedim. Uzun zamandır doktorun verdiği kremleri de sürmüyordum. İzin geçmesine gerek yoktu. Öylece kalmaya devam edebilirdi.

En nihayetinde yatağıma girdiğimde, uyumak için gözlerimi kapattığım an kapımın açıldığını duydum. Sırtım kapıya dönüktü ama gelenin kim olduğunu anlamak için müneccim olmaya gerek yoktu. Birkaç dakika sonra Biricik yatağımın diğer tarafına geçmiş, battaniyenin altına usulca süzülüp dibime girmişti. Abla olmak zor demiştim. Gözlerimi kapatıp, uyuyor numarası yaparak direnmeye çalıştım ama yine de zordu.

"Abla," dedi tatlı sesi.

"Uyuyorum."

Kolunu belime doladığını, göğsüme daha da çok saklandığını hissettim.

"Ama ben uyuyamıyorum."

"Git uyu, uyuma diyen mi var?"

"Sen bana küssün."

"Ben kimseye küsmem, Biricik."

"Kırgınsın."

Buna sessiz kaldım.

Nefesini yüzümde hissediyordum. Yılışmak için bu kadar dibime girmesi hoş değildi. Kıyamama kotam zorlanıyordu. İnatla gözlerimi açmayışım bu yüzdendi. Gözlerine baktığım an bütün kırgınlığım giderdi. Ateştim ben belki ama sevdiklerimi yakamazdım. Onlara zarar vermektense kendimi yaka yaka kül etmeyi tercih ederdim.

"Irmak çok istedi gitmemi. Gitmezdim normalde ama merak ettim. *Bir sürü ünlü isim gelecek,* dedi. Yalan söylemek istemezdim ama sana söylesem hayatta izin vermezdin." Sessiz kaldım. "Söylediklerimin hepsi kızgınlıkla söylenmiş, saçma şeylerdi," derken sesi ağlamaklıydı. "Öyle düşünmediğimi sen de biliyorsun. Sadece sen birden gelip, herkesin içinde kızınca utandım. Üzerine bir de bağırınca... Sen benim her şeyimsin, abla. Lütfen, böyle yapma." Kolları belime sıkıca dolandı. Yüzünü göğsüme daha çok yaklaştırdığını hissettiğimde dudaklarımı dişledim. Hıçkırıkları geldi kulağıma. "Özür dilerim. Çok özür dilerim." Gözyaşlarının gerdanıma değdiğini hissettiğimde tenim sızladı. "Kız, bağır, çağır hatta döv ama arkanı dönme. Konuş benimle. Başka kimsem yok."

Gözlerimi açmak zorunda kaldım. Önceden bu kadar değildi ama patlamadan sonra bana daha çok bağlanmış gibiydi. Her an onu bırakıp gidecekmişim gibi panikti. Kolumu göğsümde zırıl zırıl ağlayan ergen kız kardeşime dolamaktan başka bir şey yapamadım.

"Bu kadar dram yapmanı ergenliğine bağlıyorum."

Bakışları göğsümden yüzüme kalktı. Ağlamaktan şişmiş gözleri sarı gece lambasında dahi netti. Hâlâ yaşlarla doluydu. "Abla," dedi dudak büzerek.

Kıyamadım. Kıyamazdım. Herkesi kırıp dökerdim belki ama bir ona kırılırdı kolum kanadım. Yaralı elimin tersiyle yanağındaki yaşları sildim. "Ağlama şöyle," dedim. Yeniden göğsüme çekip sıkıca sarılmamın nedeni göğsümde açılan yaraları kapatan hep o olduğu içindi. Anne denen kadın gittiğinde de Biricik'i göğsüme yaslayarak direnmiştim, babam gittiğinde de. Belki de her yarama onu sarmamalıydım. O zaman en ufacık hatasında bu kadar canım yanmazdı ve ona da bir hata payı bırakabilirdim.

Gençti. Hata yapacaktı. Benim böyle bir lüksüm yoktu ama onun vardı.

"Ben sana arkamı asla dönmem, Biricik," diye mırıldandım. "O düşünceyi aklından çıkar. Bana yalan söyleme, yeter. Öfke kontrol sorunum konusunda ise..."

Başını göğsümden çekip üzgün, yaşlı bakışlarını yüzüme dikti. "Yemin ederim ki o an aklıma öyle geldi diye salladım. Asla öyle bir şey yok. Biraz sinirli olabilirsin, tamam ama tedavilik bir şey değil. Hem ben seni sinirinle seviyorum." Yeniden göğsüme yapıştı. "Lütfen, bana kızmaya devam et. Sessizliğine dayanabileceğimi sanmıyorum."

Güldüm.

"Gerçek manada bir ergensin. Biliyorsun, değil mi?"

"Daha on dokuzum. Ne bekliyorsun?"

Gülerken ona sıkıca sarılmak zorunda kaldım. Kısa bir an sessiz kaldık. Elini sırtımda hissediyordum. Minik dokunuşlarla sırtımı sıvazlıyordu. Bunu hep yapardı. Bir yaşında da dokuz yaşında da on dokuz yaşında da. *İyi bir abla oldun, iyi idare ediyorsun,* der gibiydi.

"Irmak'la görüştüğünü bana neden söylemedin?"

Hâlâ yüzünü göğsüme saklıyordu.

"Bilmiyorum ama kızacağını hissettim. Tanıştığımız gece yakınlaşmamızdan rahatsız olmuş gibiydin."

En azından derdimi belli etmeyi başarmıştım. "Onlar bizim gibi değil, Biricik," dedim. "Heveslerini, meraklarını anlıyorum ama Irmak, arkadaş olabileceğin biri değil."

Bakışlarını yeniden göğsümden koparıp bana kaldırdı.

"Tahmin ettiğin gibi biri değil, abla. Gerçekten. Çok iyi bir kız. Hiç öyle zenginim, ünlüyüm havası yok."

"Yeni tanıştın. Bunu hemen bilemezsin."

"Sen hissedersin ama," dedi anında. "Hiç ondan kötü bir enerji aldın mı? Bence almadın."

Haklıydı. Almamıştım. Irmak Kralşan benim için nötr bir elemandı.

Ağlayışının etkisiyle akan burnunu çekti. "Göründüğü gibi olmayan annesi," dedi. "Kadın bir değişik. Robot gibi. Sen gelmeden hemen önce Irmak onun istediği ayakkabıları giymedi diye kızı zorla odasına gönderdi ve kendi seçtiklerini giydirip inmesine öyle izin verdi. Bir ayakkabı konusundaki saçma ısrarını görsen asıl öfke nöbetini o zaman geçirirdin."

Hülya Kralşan'ın adı geçtiğinde, hele de Biricik andığında midemin bulanmasına engel olamıyordum. Sessiz kaldım. Onu yeniden göğsüme çekip sakladım. Bencildi, Hülya Hanım. Onun istedikleri olmadığı an öfkeden gözü dönerdi. Belki de Irmak Kralşan'ın gördüğü anne de buydu. O zaman en şanslımız göğsümde büyüyen Biricik olurdu. Irmak için içimde ince bir sızı belirmişti. Yok saymak adına göğsüme saklanan canımın saçlarını okşamayı tercih ettim. Daha iyi bir anneyle büyümüş olmasını dilemekten başka şansım yoktu.

"Beni eve bırakan adam..." dedi Biricik'in boğuk sesi. Adı geçmemişti ama midemdeki taş her zamanki yerine kurulmuştu. Anlamsız ve saçma bir histi. "Seni tanıyor mu?"

Kaşlarım hafifçe çatılırken, başımı geri çekip yüzüne bakmaya çalıştım.

"O nereden çıktı?"

Ağladığı için birbirine dolanmış ıslak kirpiklerinin altından en masum bakışlarıyla bakıyordu.

"*Ablanı üzme, sadece seni düşünüyor*, dedi."

Sessiz kaldım. Biricik kollarını yeniden bana dolayıp, göğsüme saklanırken bakışlarım boşlukta asılı kaldı. Gerçekten de kaybetmekten korkar gibi sıkıca sarılıyordu. Anlamış mıydı beni? Kardeşim için verdiğim mücadeleyi görmese böyle bir şey demezdi. O zaman neden korkuyordu? Ona

olan güvenimde onu bu kadar korkutan neydi? Etrafını sarmalayan yalnızlık duvarlarını aşındırıyordum belki de. Onu rahatsız eden bu muydu?

Bu gece hiçbir soruya cevap veremeyecek kadar doluydu beynimin içi. Sessizce kalbimin üzerindeki cana sarıldım. Saçlarına derin bir öpücük bırakıp zihnimin en dipsiz kuyularının beni içine çekmesine izin verdim.

Evine çıkan demir merdivenleri ağır ağır adımlıyordu Timur. Hiçbir şeyi umursamamak, bir sigara yakıp dumanında kaybolmak istiyordu ama *sonra düşünelim kutusu* ağzına kadar dolmuştu. Bu kutuya attığı her şey şu an düşünülmek istiyordu. Hiçbirinin daha fazla geri atılmaya tahammülü yoktu. Belki de bu kadar geri atmamalıydı. Birikmişlerdi. Hepsi silahlarını kuşanarak üzerine hücum etmiş gibi hissediyordu. Başı ağrıyordu.

Son merdivene yaklaşırken cebinden sigara paketini çıkardı. Dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigaranın ucunu yaktı ama ateşi söndürmedi. Son basamağa geldiğinde adımları durdu. Dudaklarının etrafından çıkan dumanla beraber elinin içinde yanan çakmağın ateşine baktı.

Ateşe bakarken başını usulca sağa eğdi. Söndürmeden izlemeye devam etti. Diğer eli dudaklarındaki sigarayı sarmalayıp, geri çekerken içinde biriken gri dumanı ateşe doğru üfledi. Ateş sönmedi. İnatla yanmaya devam ediyordu. Aklına bir düşünce daha gelince başını diğer yana eğdi.

Ona benziyordu ateş. Ahu'ya.

Sönmesi için inatla üflüyor ama bir türlü söndüremiyordu. Gözünün önünden kaybolması için geriye atıyor ama en nihayetinde onu daha büyük bir öfke ateşinin içinde yanarken karşısında buluyordu. Bu ateş kadar öfkeliydi. Çakmağın kapağını kapadı. Ateş söndü. Çakmağın sıcaklığının elinin içini yaktığını hissetti.

Ateşten hoşlanmazdı. Hatta Timur'un bu hayatta en çok korktuğu şey bir ateşle daha yüz yüze gelmekti. Bir ateşin daha içine düşmek. Bir yangını daha teninde hissetmek.

Sigarasını bir kere daha dudaklarına götürürken eve ilerledi. Çakmağı elinin içinde çevirip durdu. Ne yapmalıydı bu ateşle? Kadına net bir şekilde *bana güvenme,* demesine rağmen gözlerindeki o güvende tek bir kırılma zerresi göremiyordu. Ne yapmalıydı? Kafasındaki hiçbir sorunun ucunu tutamadı. Her zaman mantıklı düşünür, öyle akıl verirdi ama sözkonusu kendisi olunca her şey mantıksız ve saçma geliyordu. Yalnızlığı öyle kalın, üzerinde öyle nasır bağlamıştı ki bununla da ne yapacağını bilemiyordu.

Kapının önüne geldiğinde ayağının altındaki demir zemin gıcırdadı. Diğer elini cebine atıp anahtarını çıkaracaktı ki yan duvardaki camdan salon ışığının yandığını görünce duraksadı. Işığı açık bırakmadığına emindi zira yakmamıştı bile. Perdeyi çeker, sokak lambasının aydınlattığı kadarıyla yetinirdi. Çakmağı ceketinin cebine atıp hızla belindeki silahı kavradı. Hiç düşünmeden içeri girdiğinde önce kimseyi bulamadı. Hızla salonun diğer ucuna döndüğünde ise gördüğü yüzle aralarında silah varken bakıştılar.

Cihan, her zamanki dağınık kahve saçları, griye yakın mavi gözleri ve masum çehresiyle ona bakıyordu. Yüzüne hedeflenmiş silah yüzünden ellerini masum masum yukarı kaldırırken Timur derin bir nefes verdi.

"Senin burada ne işin var, lan?"

Cihan'ın elleri bir polis baskını yemiş gibi havadaydı hâlâ. Hafifçe mutfak tezgâhının üzerindeki paketi işaret etti. "Sana sıcak çekirdek getirmiştim, abi," dedi masum bir ifadeyle. "Görünce beraber çitleriz diye düşündüm."

Derin bir nefes verirken silahını geri indirdi. İnsanı tanırdı. Bunca yıllık askerliğinde çok leş, çok zifirî yüz ve kalp görmüştü. Bu çocuk onlardan değildi. "Sikinde kırar, o çekirdekleri sana öyle yediririm," derken sakindi. Silahının ucuyla kapıyı işaret etti. "Şimdi siktir git." Yorgundu. Başı ağrıyordu. Uğraşamayacaktı.

"İçeri nasıl girdiğimi sormayacak mısın Tulpar abi?"

Silahını üzerinde vazo, kolye ve oje olan masanın üzerine bırakıp üçüyle de kısa bir süre için bakıştı. Sorma gereksinimi duymadı. Hiçbir zaman kapıyı kilitlemezdi. Çalınacak bir şeyi yoktu.

"Bu mahalle tenhadır," diyen Cihan ellerini indirmiş, ona doğru ilerliyordu. "Kapı kilitlememek ne demek? Donuna kadar alırlar."

Kendini yatağa bırakıp, "Yeni don alırım," dedi.

Cihan tezgâha ilerleyip elinde bir kese kâğıdına doldurulmuş çekirdek ve poşetle yeniden ona doğru koştu. Yatağın diğer ucuna oturup poşeti ve çekirdeği önüne bıraktı. Bu heyecana da oldukça boş gözlerle baktı Timur. Cihan çekirdek paketini ona doğru itelediğinde bir çekirdeğe baktı, bir Cihan'a.

"Cihan," dedi.

"Buyur, Tulpar abi?"

"İlla döveyim mi lan seni?"

Sırıttı Cihan. "Hak etmediği sürece kimseyi dövmezsin sen, abi." Kafasına yediği şamarla yana doğru sendeledi. Elini şamar yediği noktaya atıp, karşısındaki adama göz kırpıştırarak baktı. Dövmesi gerekirse döverdi. Hak edip etmediğini sorgulayamayacaktı.

Çıkıp gideceğini düşündü Timur. Ama Cihan birkaç saniye sonra yine sırıtarak ona bakıyordu. "Çok güçlüsün, Tulpar abi," dedi. "Bana da böyle tokat atmayı öğretsene." Şamar yemesine rağmen oldukça hayran gözlerle bakıyordu.

Omuzları düştü Timur'un. Şu an cidden uğraşamayacaktı. Ayaklanıp dolabına ilerledi. Şu takım elbiseden bir an önce kurtulmalıydı. Yine haklıydı Ahu. Gömlek ve ceketin içinde zorla nefes alıyordu. Kıyafetlerini alıp banyoya yöneldi. "Dışarı çıktığımda gitmiş ol."

Cevabı beklemeden banyoya girdi. Kıyafetlerinden kurtulup kısa bir duş aldı. Suyu yine soğuktu. Teninde sıcaklıktan hoşlanmıyordu. Üzerine bir şey geçirmeden sadece siyah bir eşofmanla dışarı çıktığında Cihan yatağın üzerine yayılmış, ciddiyetle çekirdek çitliyordu. Kısa saçlarında gezinen havluyla her zamanki boş bakışlarını attı gence.

Sırıttı Cihan. "Sıhhatler olsun, abi," dedi.

Havluyu köşedeki kanepeye savururken dolabına ilerledi. "Bunlar senin son saatlerin olacakmış gibi duruyor, Cihan," dedi. Dolabın içine tıkıştırılmış soluk gri tişörtlerinden birini üzerine geçirdi. Leş gibi sigara kokuyordu ama pek umursamadı. Kıyafet yıkamak şu an önceliği değildi.

Cihan hâlâ sırıtıyordu. "Sana bir teklifim var, abi," dedi.

Dinlemedi Timur. Sabrı bu kadardı. Cihan bir çekirdek daha çitleme derdindeyken, kolundan kavrayıp yatağından kaldırdı. "Tulpar abi!" diye çıkışmasını umursamadı. Cihan onun yanında kısa kalıyordu. Yataktan kalktığında ayakları birbirine karışır gibi oldu. Timur umursamadan kapıya ilerletiyordu. Eli kapının koluna uzandığında, "Çırağın olayım!" dedi Cihan.

Kapının kolundaki eli durdu. Bakışları Cihan'a döndü.

"Her türlü ayak işini yapar, bu mahalledeki gözün kulağın olurum. Ayağına dolanmam. İstersen evini temizlerim. Yapmamı istemediğin şeyleri yapmam. Ama çırağın olayım. Bana senin gibi dövüşmeyi öğret." İlk defa bakışlarında alay ve sıcaklık yoktu. Hüzün ve korku vardı. "Kimsem yok. Sokaklarda hayatta kalmam lazım. Bana senin gibi olmayı öğret."

Kaşları çatıldı Timur'un. "Benim gibi olmak istemezsin," dedi.

"İsterim," dedi Cihan. "Heybetlisin, görkemlisin, yan baktığın bile yere yığılır. Sesinle bile adam dövüyorsun, Tulpar abi. Daha ne olsun? Hem kafes dövüşçüsüymüşsün. En iyisiymişsin hem de. Bana da öğret."

"Dövüşçü falan değilim," dedi. *Askerim,* diyecek oldu. Yuttu.

Sırıttı Cihan.

"Öylesin, öylesin."

Kapıyı açmaya karar verdi. Çırak falan istemiyordu. Başında yeterince bela vardı. "Dayak yiyorum, Tulpar abi!" diyen Cihan yüzünden durdu. Bakışlarını yeniden ona çevirdi. "En azından kendimi savunacak kadar öğret. Hayatta kalmam lazım. Kimsesizim diye ölmek istemiyorum. Ben yaşamak istiyorum."

Eli ağırlaştı, parmakları uyuştu. Dayak yerken hissedilen o âcizliği, kendini koruyamamanın açtığı yarayı biliyordu. Lanet olsun ki bu acıyı da biliyordu. Burası neden hep arkasını dönemeyeceği yaralarla doluydu? "Şansımı sikeyim," diye söylenirken kapının kolunu bıraktı. Yeniden yatağına ilerledi. "Topla şu çekirdekleri!"

Cihan uçları yırtılmış, eskimiş lacivert tişörtünün yamulan boyun kısmını düzeltip yatağa ilerledi. "Hemen, abi," dedi. Hızla toparlarken Timur diğer uca oturmuş, sigarasını yakmıştı. Çakmağı bırakmadı. Bir açıp bir kapadı. Bir yaktı bir söndürdü.

"Mutfağı da topla," dedi Cihan'a. Dışarıdan yediği her şeyin çöpü gelişigüzel tezgâhın üzerine atılmıştı.

Cihan o yöne koştu. "Bunlar antrenman, di mi Tulpar abi? *Karate Kids* gibi." Kendince sağa sola yumruklar attı. "Isınma hareketleri."

Öyle değildi. Cidden evi temizletiyordu Timur. Kendi uğraşamayacak kadar üşeniyordu. Ama ses etmedi. Cevap vermeye de üşendi. Ahu yeterince konuşturuyordu onu. Daha fazlasına lüzum yoktu. Çakmaktan bir alev daha çıktığı an durdu.

Ateş söndü. Yeniden yaktı. Aklını bu kadar kurcalaması doğru değildi. O ablasına hiçbir zaman bağırmamış, karşı gelmemişti. Onun da kendini Ahu gibi çaresiz hissettiği, onu koruyamayacağını düşündüğü için ağladığı bir an olup olmadığını düşünmeden edemedi. Güldeste'nin gülen yüzüne tebessüm yakışırdı. Gözyaşı değil. Lakin Güldeste'nin gözünden dökülen her yaş onun içindi. Sigarası bitmeye yaklaşmışken derin bir nefes daha üfledi parmaklarının ucundaki ateşe.

"Ne yapmalı seni?" diye mırıldanışı belli belirsizdi. İsyanı Ahu'nun kendisineydi.

Gördüğü en net kadındı. Lafı eğip bükmemesi iyiydi lakin bocalamasına sebep oluyordu. *Al bu güveni, ne yaparsan yap,* demişti. Yıkılmayacak kadar sert ama bir o kadar da tek bir darbe de yıkılacak gibi nahifti. Ona güvenen her bir can yitip gitmişken ne yapabilirdi ki? Arkaya atsa önüne çıkıyordu, yok saysa ateşin ucu yine ona değiyordu. Önüne bakmaya çalıştığında ayağına geçmiş dolaşıyor, geçmişe bakmaya kalktığı an gelecek çelme takıyordu. Başı usulca sağa eğildi. Bir kere daha söndürüp yeniden alevlendirdi ateşi. "Söndürmeli mi?" Çakmağı kapadı. "Yakmalı mı?" Yeniden ateşledi.

Biten sigarasını küllüğe bastırırken bakışları telefona takıldı. Bugün yayın yoktu. Çakmak hâlâ yanarken, telefonuna uzanıp açtı. Radyoyu ayarladı. Kanal açıktı ama saçma bir şarkı vardı. Ses etmeden dinledi. Cihan mutfağı toparlayıp, çöpleri sessizce dışarı çıkarırken de çakmağı bir yakıyor, bir söndürüyordu. Bir sigara daha yakmak için masanın ucundaki sigara paketine uzanan elini tanıdık bir ses durdurdu.

"Çok güzel bir şarkıydı. Keşke hiç bitmeseydi. Değil mi İbrahim?"

Bu sesi biliyordu. Yayın yok sanıyordu. Günleri mi karıştırıyordu?

Güldü İbrahim. Cidden sikecekti neşesini.

"Ben de pek severim bu şarkıyı, Ahuzar. Haklısın. Sabahımız renklendi."

Sabah programının tekrarıydı. *Senin sevmediğin ne sik var ki zaten İbrahim,* diye içten içe homurdandı. Sigaraya uzanan eli geri çekildi. Çakmağı bir kere daha ateşlediğinde Ahu'nun sesini duydu.

"Kayseri'den Tahsin Bey bize iyi sabahlar diliyor. *İyi ki varsınız. Şarkılarınız gecelerin tek sesi,* demiş. Çok teşekkür ediyoruz, Tahsin Bey. Asıl siz bizim gecelerimizin tek sesisiniz."

Çakmağı söndürdü.

"Sıradaki şarkımız nedir, Ahuzar?" dedi İbrahim lavuğu. "Sen söylemek ister misin?"

Göz ucuyla baktı telefona. Bir kere de İbrahim denen bu lavuk söylese şaşıracaktı zaten. Yaptığı tek şey gülme efekti verip sinir bozmaktı. Çakmağı yeniden ateşledi. Alev gözlerinin içinde yanarken bakışlarını alevden koparmadı. "Ne yapmalı?" diye mırıldandı. "Seninle ne yapmalı, Ahu?"

"Tabii ki İbrahim," dedi Ahu tatlı bir dille. "Bahadır Tatlıöz, *Beni Yak,* diyecek."

"Kime ithaf ediyoruz?"

"Şarkıyı dinlerken aklımıza gelen ilk kişiye."

Kısa bir sessizlik oldu. Timur ateşi söndürürken bakışlarını telefona çevirmişti. Bir kaşı havalandı. Yanına oturup, "Abi, çöpleri attım başka bi-" diyecek olan Cihan'ın yüzüne elini yapıştırıp geri iteledi.

"Sessiz ol, lan."

Denileni yaptı Cihan. Sessizce, "Televizyon değil de radyocuyum diyorsun, ha?" diyerek başka bir soru yöneltti.

Ters bir bakış attı Timur. Sesini daha da alçaltması gerektiğini anlayan Cihan tükürüğüyle birlikte diyeceklerini de yuttu.

"O zaman şarkımız gelsin bakalım," dedi İbrahim.

"Gelsin bakalım," dedi Ahu.

Timur çakmağı yeniden ateşledi. Yeniden söndürdü. Araftaydı. Bu, en büyük cehennemdi. Radyodan yükselen şarkı çakmakla arasından süzülüp gitti.

"Hırçınlığım sana değil,

Kızgınlığım kendime.

Alışkın değilim,

Ne sevmeye ne de sevilmeye.

İstanbul'un kokusu gibi,

Sinmişsin üstüme.

Benim derdim içimdeki kendimle.

Beni al, ateşe at, canım yanmaz yeter ki sen yak,

Bu, nasıl bir hâl bana sorma.

Beni al, yanına kat,

Bu can teslim sana.

Bak, hazırım bir ömür yanmaya..."

Şarkı devam etti. Timur çakmağı yeniden ateşledi. Ateşin kızıllıkları gözbebeğine vururken, bakışları vazoyla oje arasında gidip geldi. Cihan bir şeyler daha söyleyip evden çıkmıştı. Duymadı bile. Geçmişin ateşi içinden taşıp parmak uçlarındaki aleve bulaştı. Ellerinin içindeki kan pıhtılarını dahi ateşe verirken bir karar daha verdi. Ama bu kararı asla sesli dile getirmedi. Sadece ateşi izlemeye devam etti. En nihayetinde tek bir radyo

programını dinlerken, diğer geceler gibi zorlanmadan, ne olduğunu bile anlamadan uyuyakaldı.

Topuklu ayakkabılarımdan çıkan sesler koridorda yankılanırken, adımlarımın hızını azaltmadan ilerlemeye devam ettim. İş çıkışı denen muazzam bir saat dilimindeydik. Üstüne üstlük arabam tamirde olduğu için yetişmem gereken bir toplu taşıma işkencesi vardı. İki gün önce bazı kapılar kırmıştık, malum. Öfkeme bir kere daha içten içe kızarken çıkış kapısına yaklaşmıştım. Tam kapıdan çıktığım anda Adriel'i ve kararlılıkla ilerleyen adımlarını gördüm.

Bu sıralar fazla Kralşan görüyordum. Hayra alamet değildi. Beni görmeden arka kapıdan kaçarım diye umdum ama olmadı. "Ahuzar Hanım," diyen sesiyle gerilmeden edemedim. Şu aralar hiçbir Kralşan'la muhatap olmak istemiyordum. Bana seslenişini umursamadan yeniden kanaldan içeri giriyordum ki aniden önümde beliren Cengo buna engel oldu. Ne olduğumu anlamadan, koluma girip gerisin geri döndürdü.

Beni Adriel'e doğru ilerletirken, "Geliyor!" diye bağırdı. "Burada."

Sonra Ahuzar sinirli oluyordu!

"Ne yapıyorsun?" diye soludum.

Umursamadı bile.

"Kızıl bombam gelmiş. Ne zamandır görmüyorum. İki dakika idare et."

"Kimin adamı olduğunun ve beni şu an kime gönderdiğinin farkında mısın?"

Yine umursamadı. "Sen bir şekilde kaçmanın yolunu bulursun be Ahuş. Ama ben kızıl bombayı bir daha göremem." Hayretle ona bakarken göz kırptı. "İdare et."

İdare edilecek şey vardı, edilmeyecek şey vardı. Bunu idare falan edemezdi. Ama artık çok geçti. Adriel bize doğru ilerlerken ifadesizdi. Cengo keyifli, ben ise içten içe sövüyordum.

Beni Adriel'in karşısına getirip, "İşte burada," dedi.

Adriel ona bakmadı bile. Bakışları bendeydi. "Benimle gelin," dedi.

Başlıyordu işkence. Göz devirişim bütün duygularımın özetiydi.

"Teşekkürüm nerede?" diye isyan etti Cengo.

"Cehennemin dibinde, salak!" diye solurken kolumu elinden kurtardım.

Adriel'in umurunda dahi değildi. *İlerle,* der gibi kaşlarıyla sol yanımızı işaret etti. Gösterdiği siyah arabayı görünce derin bir nefes verdim. El mecbur peşinden ilerledim.

"Bir selam verseydin bari, kızıl bomba!" diye bağırdı Cengo.

Yanımda yürüyen Adriel'in, "Şunu ayağımın altından çekin," demesi de benim zerre umurumda değildi.

"Çok biliyorsan sen çek."

Arabanın önüne geldiğimizde arka kapıyı açtı. "Zevkle yapardım," dedi. "Ama arkadaşınızın cenazesine katılmak isteyeceğinizi sanmam."

Nefretim bir kat daha artarken, öfke dolu bakışlarla açtığı kapıdan girip kendimi koltuğa bıraktım. *Hepinizden nefret ediyorum,* demekten yorulmuştum. Çantamı öfkeyle koltuğun boş kısmına savurdum.

"Yine ne var? Yine ne istiyorsunuz, Allah'ın belaları!"

Arabayı çalıştırdı. İsyanıma ve öfkeme alışkındı. Sakince, "Hülya Hanım sizinle görüşmek istiyor," dedi.

Şok veya şaşkınlık. İstenilen seçilebilirdi. Hiçbiri bu duruma sırıtmazdı. "Kim bekliyor?" deyişim anlamadığımdan değildi. Sadece onaylatmak istemiştim.

Aynadan gözlerimiz kesişti. "Hülya Hanım," dediği an elimi kaldırarak susturdum. Devam etmesi sinirlerimi son noktaya çıkarabilirdi.

"Tamam, sus!" diye çıkıştım. Yüzünü görmeyi bırakın, ismini duymaya dahi tahammülüm yoktu ama lanete bir kere bulaşmıştık. Bela gibiydi Hülya Kralşan. Benim için uğursuzdu. Yanılmamıştım. Beni tanıdığı an bir bela gibi yapışacağını biliyordum. Amacı annelik falan değildi. Onu biraz tanıyorsam şu an beni yanına çağırmasının sebebi onu tanıyıp tanımadığımı kontrol etmek, tanıdıysam bile tanımazlıktan gelmem için gözdağı vermekti. Öyle ya, cemiyet hayatı için ünlü bir yüzdü. Mükemmel, hayırsever insan imajını bozup, geçmişte yaptığı muazzam terk edişlerden bahsetmesi ona zarar vermekten başka ne işe yarardı ki?

Öfkelenmem lazımdı. Sinirden deliye dönmem lazımdı ama hiçbiri olmadı. Derin bir nefes aldım hepsinin yerine. Çantama uzanıp minik aynamı ve bordo rujumu çıkardım. Gözlerime en tehlikeli bakışı yerleştirdim. Rujumu sürüp savaş boyalarımı kuşandım. Haklıydı. Kralşanlarla savaşacaksam öfkemi kuşanmalıydım. İlk defa büyük bir sakinlikle yaptım bunu. Çünkü Hülya Kralşan öfkemi dahi hak etmiyordu.

Yol boyunca konuşmadım. Kralşan malikânesinin demir kapıları bu sefer zorlamadan açıldı. Adım atmak istemediğim mekâna zorla getirilmiş olmanın gerginliğiyle kusmak istiyordum. Tüm bunların aksine arabadan inerken başım dik, bakışlarım keskindi. Adriel önümde belirip, yolu gösterirken, ifadesizliğimi bozmadan onu takip ettim. İlk gelişimde sinirden gözüm döndüğü için inceleme fırsatım olmamıştı ama büyük bir malikâne olduğunu şimdi fark etmiştim. Kapıdan içeri girdiğimizde ilk hissettiğim şey karanlık oldu. Göğüs kafesimde beliren huzursuzluk kalbimin üzerine kümelendi. Ağırlığıyla birkaç saniye nefes alamadım. Büyük bir huzursuzluk vardı bu evde. Göğsümdeki bu his beni yanıltmazdı.

Girişin sol tarafında, üst katlara çıkan büyük bir merdiven vardı. Bunu es geçerek büyük salona doğru ilerledik. Açık kahveye boyalı duvarlara birkaç tabloyla renk verilmeye çalışılmış gibiydi ama zorlama duruyordu. İçimde beliren huzursuzluğu yok etmek için en iyi bildiğim şeye başvurdum. Yani her zamanki totemlerime.

Salona kadar beş tane tablo sayarsan buradan sorunsuz bir şekilde çıkarız, Ahuzar.

Üç tanesini geçmiştim. Sola dönüp, ilerlerken iki tablo daha görmeyi umdum ama yoktu. Göğsümün üzerindeki huzursuzluk büyüdü. Geniş, altın varaklarla kaplanmış gibi parıldayan ihtişamlı salona girdiğimde şaşkındım. Daha avangart bir ev olamazdı. Uzun, bir köşeyi boylu boyunca kaplayan camın önüne, arkası dönük bir şekilde dikilmişti Hülya Kralşan. Varlığını hissettiğim an huzursuzluk hissi büyüdü.

"Ahuzar Hanım geldi," dedi Adriel.

Bakışları usulca bize döndü. Yine zarif ve şıktı. Kırmızı bir elbisenin içinde, topuklu ayakkabılarıyla dimdik duruyordu. Sarı saçları büyük dalgalar hâlinde omuzlarına dökülürken gerdanında ve kollarında ağır mücevherler vardı. Bir çiftlikte yaşadığına, beni doğurduğuna inanmak zordu.

Bakışları tamamen bendeyken, "Teşekkürler," dedi Adriel'e. "Çıkabilirsin."

Adriel denileni yaptı. Sessizce uzaklaştı.

Kusmak üzereydim. Bu evde beni boğan çok büyük bir nefret vardı. Bunun karşımdaki kadına olan nefretimle ilgisi yoktu. Başımızın üzerindeki heybetli avizeyle, altın varaklarla kaplıymış gibi parıldayan ağır mobilyalarla ve geri kalan tüm eşyalarla da alakası yoktu. Evin ruhundaki derin çürüğün kokusu mideme öyle ağır bir taş fırlatmıştı ki huzursuzluk büyüdükçe büyüdü. Hülya Hanım bakışlarını bir saniye dahi üzerimden

çekmedi. Ayağımdaki topuklulara baktı önce. Sonra üzerimdeki gri mini eteğe ve aynı tonlardaki saten gömleğe, omuzlarıma dökülen saçlarıma, sol kulağımdaki beş demir küpeye ve boynumdaki yaraya...

Bakışları öyle dikkatliydi ki bu korkuyu içimden attığımı düşünmeme rağmen bir adım gerilememek için kendimle savaş veriyordum. Bir adım attığında gerilemedim. Bir adım daha yaklaştığında da. O bana nasıl bakıyorsa ben de ona aynı şekilde bakmaya devam ettim. Aramızda üç adım kala durdu.

"Merhaba."

Cevap vermedim. Ruhsuz, ifadesiz, içi boş bir ceset gibi bakmayı sürdürdüm.

Bu bakışa karşılık dudaklarında derin bir tebessüm belirdi. Yaşlanmıştı. Gözlerinin kenarlarında beliren kazayakları gençken de vardı ama artık daha belirgindi. İlyas Soykamer onda en çok bunu severdi.

Şimdiden böyleysen yaşlandığında ne de güzel olursun, Hülya'm.

Yanılmıştı. Hülya yaşlandıkça çirkinleşmişti. Belki de benim gözümde hiçbir zaman güzel olmamıştı. O yaşlanmıştı. Babam ise hep aynı yaşta kalmıştı. Karısının gittiği yaşta. Onu diri diri toprağa koyduğu yaşta.

"İki gün önce tatsız bir karşılaşma yaşandı." Kelimelerini özenle seçiyor gibiydi. "Sizi çağırıp birebir tanışmak istedim."

Net oldum. Gereksiz tiyatrolarıyla uğraşamayacaktım. "Uzatma," dedim. "Burada sadece ikimiz varız. Ne söyleyeceksen söyle."

Kibarlık dolu ifadesi tuzla buz olurken yine tanıdığım Hülya oldu. Gözlerine aynı bencillik gelip kuruldu. "Beni tanıdın?" derken soru sorar gibiydi.

Başımı hafifçe sağa yatırdım. "İnan, hiç tanımak istemezdim," dedim.

Gülümsedi. Ürpermekten başka bir his uyanmadı içimde. Bakışları yeniden bedenimde gezindi. En son boynumdaki yarada takıldı. "Boynuna ne oldu?" diyerek elini bana uzatma gafletinde bulundu.

Sakin bir şekilde elimin tersiyle elini geri ittim. O yaraya kimse dokunamazdı.

"Seni ilgilendirmez."

Bocalamadı bile. Böyle bir tepkiyi bekliyor gibiydi. Aksine derin bir tebessüm daha belirdi dudaklarında. "Tam benim kızım olmuşsun," dedi.

Memnun olmuş gibiydi bu söylediğinden. Aynı memnuniyetle devam etti. "Aynı dik bakış, aynı öfke..."

Küçümser bir gülüşün dudaklarımdan dökülüşüne engel olamamıştım. "O kadar düşeceğimi sanmam," dedim.

Gülümseyişi bir an dahi sekteye uğramadı. İkimiz de silahlarımızı çekmiş, birbirimize saplarken acımamız yoktu. Bir konuda haklıydı. İçimde dizginleyemediğim bu öfkenin kaynağı oydu. Madem öyle, o da bundan payına düşeni alacaktı.

"Seni yıllar sonra bana getiren ne?"

"Kızın," dedim hiç düşünmeden.

Sorgular gibi yana eğildi başı.

"Kızına söyle, kardeşimden uzak dursun." Sesim net ve kendinden emindi. "Talihsiz bir şekilde karşılaşıp arkadaş oldular. Onaylamadığım bir arkadaşlık. Sen kızına sahip çık, ben de kardeşime. Bu şekilde bir daha yüz yüze gelmemiş oluruz. Sen de huzur içinde yaşamaya devam edersin, ben de."

Arkadaş olmalarını umursuyor gibi değildi. "Birbirlerini sevmeleri iyi bir şey değil mi?" dedi.

Yüzüm ekşidi. "Pek sanmam." Nefes almak adına bir adım geriledim. Daha fazla tahammül edemeyecektim. Göğüs kafesim ağrımaya başlamıştı. *Kardeşimden uzak durun,* diyerek, arkamı dönüp gitme niyetindeydim ama buna engel oldu.

"Kenan gerçeği biliyor mu?"

Adımlarım durdu. Dimdik dururken bakışlarımı yeniden ona çevirdim. Şaşırtmıyordu. Beni buraya çağırma amacı tamamen buydu. Kenan'ın onunla olan bağımı bilip bilmediğini, ayağına dolaşıp dolaşmayacağımı merak ediyor, geçmişten gelip düzenini bozacak mıyız diye endişeleniyordu. Mücevherlerin ışıltısı, içindeki karanlığı saklıyordu belki ama gözler yalan söylemezdi. Hülya Kralşan'ın gözleri en az Kenan kadar zifiriydi. Kendi bencilliği o kadar büyüktü ki başka hiç kimseyi gözü görmüyordu. Eskiden de şimdi de.

Hayal kırıklığına uğramadım. Aksine bu soruyu bekliyor oluşum yüzünden dudağımın bir köşesi hafifçe yukarı kıvrılmıştı.

"Kendin neden sormuyorsun?"

İlk defa dudaklarındaki kendinden emin tebessüm silindi. Yerine keskin bir korku kuruldu. Yeniden bana doğru bir adım atmaya niyetlenirken içeri

giren kişiyle durmak zorunda kaldı. Kenan Kralşan adının anıldığı ortamda belirme lanetiyle yeniden karşımdaydı.

Krem rengi takımları içinde her zamanki gibi şık ve özenliydi. Büyük salonun kapısından girdiğinde yüzünde öyle keyifli bir ifade vardı ki ortama yayılan huzursuzluk yüzünden zevkten dört köşe olduğuna emindim. "Vay, vay, vay!" diyerek ilerledi. "Hanımlar, hayırdır? Neyin buluşması bu?"

Bakışlarım Kenan'a değil, arkasından gelen Fiko'ya da değil, onun da arkasından gelen *ona* takılmıştı. Bütün heybetiyle kapıda belirdiğinde bakışları beni buldu. Beni gördüğü için şaşırmış değildi ama keskin kahveler saniyelik kısılırken sessiz bir cümlesi var gibiydi.

Burada yine ne işin var?

Bir yerde haklıydı. Cidden ne işim vardı burada? Kenan yanıma geldiğinde durdu. Rahatsız edici derecede keyifli bakışları aramızda gidip geldi. Bir Hülya Hanım'a baktı, bir bana. Herkes gerçeği biliyor ama kimse dile getirmiyordu. Çünkü yutmak ve yok saymak kolay olandı. Asıl zor olan görmek ve kabul etmekti. Hiçbirimiz ikinci seçeneği seçecek gibi durmuyorduk. Hülya Kralşan korkuyor, Kenan bu korkuyu izlemekten zevk alıyor, ben ise bulunduğum bu ortamdan nefret ediyordum.

Kenan'ın amacı belki de en başından beri varlığımla üvey annesine rahatsızlık vermekti.

Sessizdim. Olmadığım gibi davranmak zordu. Ama Hülya Kralşan bunu yaparken asla zorlanmamıştı. "Ahuzar Hanım'la geçen gelişinde tam tanışamamıştık," derken bir hayli kibar ve profesyoneldi. "Kardeşiyle Irmak arkadaş olduğu için birebir tanışmak istedim. Onun için davet ettim." Gözleri beni buldu. "Bir kahve içeriz diye düşündüm."

Onun kızıydım. Bu dünyada en nefret ettiğim gerçek buydu. Hayat size değiştiremediğiniz bir gerçek sunduğunda yapacağınız en iyi şey bu gerçeğin hakkını vermekti. Ben de öyle yaptım. Hülya Soykamer'in kızı olmanın hakkını sonuna kadar veren, samimiyetten uzak ama gerçekliğe bir o kadar yakın derin bir tebessüm belirdi dudaklarımda. "Bir dahaki sefere sözüm olsun. Şimdi yetişmem gereken bir programım var." Topuklularımın üzerinde ona doğru ilerlerken kendimden oldukça emindim. Yaralı olmayan sol elimi ona doğru uzattım. Kenan'a istediğini vermeyecektim. Rahatsız olan ben değil, Hülya Hanım olmalıydı. "Tanıştığıma çok memnun oldum, Hülya Hanım."

Duraksama ve bocalama ifadesi aynı anda belirdi gözlerinde ama hızla toparlandı. Elini elimin içine bırakırken ne düşündüğümü çözmek ister

gibi aranıyordu yüzümde. Çözemedi. Çözemezdi de. Anlayabileceğinden daha fazlasıydım. Kenan denen şeytana da karşımdaki bu kadına da o zevki yaşatmayacaktım.

"Tekrardan çok memnun oldum," dedim gülüşümü bozmadan. "Daha sık görüşmek dileğiyle."

Dudakları tedirginlikle kıvrıldı. Cevap vermeden, başını aşağı yukarı sallarken elimi elinin içinden kopardım. Yeniden arkamı döndüğümde Kenan'ın keyfi yerinde görünüyordu. Karşısında sergilenen oyundan zevk alıyordu şerefsiz! Dudaklarımdaki tebessümü bozmadım. Yanından geçerken, "İyi günler Kenan Bey," dememle gülüşü büyüdü.

"İyi günler, Ahuzar Hanım. Bence de daha sık görüşelim, lütfen."

Kansız köpek! İfademi sadece *o* ve arkasındaki iki adam gördüğü için gönül rahatlığıyla ters ters bakarak, yanından geçip kapıya yöneldim. Fiko'nun nursuz yüzünün yanından geçerken, "Tulpar," dedi Kenan. "Ahuzar Hanım'a eşlik edin."

Yanından geçerken bakışları bana kilitlendi. Sessizce yerine getirdi aldığı emri. Ben iki adım önünde ilerlerken peşime takıldı. Birkaç dakika sessizce ilerledik. Koridor haddinden fazla uzundu. *Duracağın yeri seç,* demiştim. *Sana verdiğim güvenle ne yaparsan yap, gerisi beni ilgilendirmiyor,* demiştim ama merak etmeden de duramıyordum. Uzatmadan, "Duracağın yere karar verdin?" diyen sesim kısıktı. Neyi kastettiğimi anlayacağını biliyordum.

Bir adım arkamdaydı. Her zamanki gibi sessiz kalır diye düşünmüştüm ama yanılttı.

"Verdim."

"Sonuç ne?"

"Bulunduğum yer," derken sesi soğuk ve mesafeliydi.

"Yani?"

Kısa bir an sessiz kaldı. Onun için kısa, benim için uzun sayılabilecek bir andı. *Ayağımın altında dolaşma,* diyebilirdi. Önden gidip beni yok da sayabilirdi. Ama hiçbirini yapmadı. Bütün ihtimaller yerine, "Bir adım arkandayım, Ahu," dedi.

Önümde değildi, yok olup gitmiş de değildi. Gerçekten bir adım arkamdaydı. Sadece bir adım. Kendi cümlem düştü zihnime.

İster beni yok sayarsın ister önümden gider gölge yaparsın ya da bir adım arkamdan gelip bana güvenmeyi seçersin. Seçim senin.

O an koridorda daha önce fark etmediğim bir detay fark ettim. Gelişte duvarın bir tarafına bakmıştım. Üç tablodan fazlası yoktu. Ama diğer tarafta art arda asılmış altı minik tablo vardı. O yokken görünmeyen, o varken görünüyordu. Verdiği güven hâlâ yerli yerindeydi. Bu koridoru az önce adımlarken göğsümü kaplayan huzursuzluğun şu an orada olmadığını fark ettiğimde adımlarım yavaşladı. Göğüs kafesim huzursuzluktan çatlayacak sanmıştım. Şimdi ise derin bir deniz vardı içimde. Adımlarım durdu. Onun da durduğunu hissettim ama dönüp bakmadım.

Bana bakıyordu. Keskin kahveler sırtımı yakıyordu. Hissedebiliyordum.

İçimdeki bu hissi göğüs kafesimi delerek, dışarı çıkarıp önüne atmak istedim. Başka türlü neden ona bu denli güvendiğimi açıklayamazdım. Etrafımdaki şeytanlarla tek başıma mücadele etmekten yorulmuştum. Kimseden yardım istemeyen gururum paramparçaydı artık. Sadece tek bir yük alınamaz mıydı üzerimden? Çok ağırdı. Omuzlarımın, taşıdığı yüklerin ağırlığıyla çöktüğünü hissediyordum. Bir adım daha attığımda düşecek gibiydim.

Onun soğuk sesini duyunca üşüdüm ama aynı zamanda ısındım.

"Durma," dedi hemen arkamdan gelen kısık ama net sesi. "Seni izliyorlar. Her zamanki gibi ilerle."

Bir adım arkamda olmanın hakkını vererek geride kalan sırtlanlardan koruyordu sırtımı. Ona güvenmemi istemiyorsa bunu da yapmamalıydı. Hem böyle soğuk hem de böyle sıcak olmamalıydı. Derin bir nefes verirken belli belirsiz salladım başımı. Çenemi yeniden yukarı dikerek ilerledim. Adriel arabanın önünde beni bekliyordu. Es geçtim. Arkama dönüp, ona bakmadan çıkışa ilerledim. Bakarsam içimdeki ateşe deniz değerdi. Buna ihtiyacım yoktu.

"Ahuzar Hanım," diye bağırdı Adriel.

Umursamadan ilerlemeye devam ettim. Omuzlarımdaki yük ağırdı. Ama hâlâ sırtımda olduğunu bildiğim güven veren gözleri hissederken bir nebze de olsun her şey hafifledi. Dediği gibi dik durdum, adımlarımı asla yavaşlatmadan ilerlemeye devam ettim.

Önünde ilerleyen kadına kısık gözlerle bakıyordu Timur. Topuklu ayakkabılarının sesi zeminde yankılanırken kararlı adımlarla demir kapıya doğru ilerliyordu. Hayatında ilk defa *sonra düşünürüz kutusuna* atamayacağı kadar büyük bir sorunla karşı karşıyaydı. Bu sorunun ne önüne geçebiliyor ne de

onu yok sayabiliyordu. Ama artık emindi. Geçmişiyle birleşerek karşısında beliren bu sorunun onu sendeletmesine daha fazla izin vermeyecekti. Her zamanki gibi mantıklı olanı yapacak, bir adım gerisinden gidecek, adım adım izleyecekti.

Güçlü ve akıllı bir kadındı ama gözü döndüğü an yapabileceklerinin sınırı yok gibi duruyordu. Öfkesi sadece onu yakmıyor, değdiği her şeyi de küle çeviriyordu. Bu kadının önünde gitmesi demek, her şeyi yakıp yıkması demekti. Göze alamayacaktı. En mantıklı olan kesinlikle bir adım arkasından gidip gözünün önünden ayırmamaktı. Ateşi yönetemezdi ama etrafında daha büyük bir yangın çıkarmasına engel olabilirdi.

Hem elayla birbirine karışmış bu yeşil gözlerdeki güveni ne yaparsa yapsın kırabilecek gibi durmuyordu. Daha fazla dil dökemeyecekti. Onun da dediği gibiydi. Ona güvenmesi kendi problemiydi. Timur'un değil. Görev devam ettiği sürece ona yardım sağlayan her şeyi yanında tutmalıydı. Duygusal olmaya gerek olmadığı gibi geçmişi karşısına almaya cesareti de yoktu. Orası sonra düşünemeyeceği kadar derin ve karanlık anılarla doluydu. Hiçbirine uzun yıllardır dokunmuyordu. Onlar, o karanlık kuyuda kalmaya devam etmeliydi. Mantığının söylediği tek şey buydu. Sadece işini yapacak, gerisi umurunda dahi olmayacaktı.

"Durdur şunu!" dedi Adriel.

Bu evde herkes can sıkıcıydı. "Sebep?" diye sordu.

Durmayacağını biliyordu Adriel ama söylenmeden de duramıyordu.

"Evine bırakmamız lazım. Kenan Bey'in emri."

"Bana böyle bir emir verilmedi," demekle yetindi.

Kapıda bekleyenlere minik bir baş hareketiyle kapıyı açmalarını emretti. Bir adım değildi ama yine arkasındaydı. Demir kapılar Ahu'nun önünde sorgusuzca açılırken, arkasını dönüp yeniden eve ilerleyen adımları sessiz ve yavaştı. Dün Ahu'nun verdiği dosyayı incelemişti. Bir gariplik vardı. Yasal olmayan hiçbir işin kaynağı ülke içinde bitmiyordu. Hep bir adım daha fazlası, bir adım daha uzağı vardı. Kralşan'ın *ben ödemem gereken bedelleri daha yüksek mevkilere ödedim,* deyişi de bunları destekliyordu.

Bir şey vardı. Bu, sadece ülke içinde bir yapılanma değildi. Kenan Kralşan'ın karanlık ellerinin uzandığı yerler bundan çok daha fazlasıydı ama ne olduğunu hâlâ bulamamıştı. Bir taş olduğunu hissediyordu. O taşı çekerse her şey domino taşları gibi devrilecekti. O taşı bulana kadar durmayacaktı.

Aynı dakikalarda Kralşan malikânesinin geniş ve aydınlık salonunda geçmiş ve geleceğin tozları birbirine karışıyordu. İhtiras ve intikam bıçaklarını çekerek birbirlerine en nefret dolu bakışlarla bakıyorlardı. Hülya Hanım yeniden uzun camın önünde dikilmeyi seçmişti. Malikânenin demir kapısından çıkan kadını dikkatli bakışlarıyla süzüyordu. Biricik, Irmak gibiydi. İlk görüşte anlamıştı bunu. Zayıf ve zariftiler. Onları yenmek kolaydı. Hemen yara alırlardı. Ama o tam da onun istediği gibi bir kadın olmuştu. Güçlü ve asil.

Görünüşü babasıydı belki ama karakteri ona benziyordu. Gözlerinde yanan öfke ateşi tam olarak buydu. Gurur duymadı Hülya. Aksine içinde beliren büyük bir korku vardı. Geçmişi gömmek için o kadar uğraşmışken şimdi kanlı canlı önünde belirmesi huzursuzluktan başka bir şey yaratmamıştı. Gözlerindeki ateşin neleri yakabileceğini biliyordu. O da istediğini almak için o ateşle herkesi kül etmemiş miydi? Onun da durmayacağını biliyordu.

Kenan kendine bir viski doldurmuş, keyifle en köşedeki ihtişamlı tekli koltuğa kurulmuşken Hülya bir hayli gergindi. Gerçeği bilip bilmediği konusunda emin değildi. Direkt sorması kendi topuğuna sıkmaktı. Sormaması ise büyük bir huzursuzluk nedeniydi. Bu camiada edindiği bir ismi vardı. Gömdüğü geçmişinin bunu yok etmesine izin veremezdi.

Kenan ise yine oldukça keyifliydi. Oturduğu koltuğun işlemeli kollarını okşadı. Bayılıyordu bu altın varaklarla kaplı koltuğa. Tahtı gibiydi.

İçkisini dudaklarına doğru ilerletirken ifadesi alay doluydu. "Nasıl ama?" dedi. "Güzel kadın, değil mi?" İçkisini yudumladı. "Deli oluyorum kendilerine."

Hülya'nın bakışları Kenan'a döndü. Korkuyordu. Hem de hiç kimseden korkmadığı kadar. Bu eve geldiği ilk andan beri nefret ederdi Kenan ondan. Annesinin ölümünden onu suçluyor, nefretini her fırsatta kusuyordu. Eline geçen ilk fırsatta onu öldüreceğine emindi. Mahir hastalandığından beri kapısını kilitlemeden uyuyamıyordu. Ölüm, birkaç oda uzağındaydı.

"Yakın mısınız?" Sesini kontrollü tutmaya çalışıyordu. "Sadece tanıdık bir muhabir demiştin."

Kenan içkisinden bir yudum daha aldı. İmalı bakışları Hülya'nın üzerindeydi. "Ne o?" dedi. "Sevmedin mi? Gelin olarak istemiyor musun yoksa?"

Cevap vermeden dik dik baktı Hülya. Gerçeği bilip bilmediğini çözemiyordu.

"Sevgilin mi yani?"

Bu soru Kenan'ı daha da keyiflendirdi. Gülümseyişi büyüdü. Cevaplamadı. Karşısındaki kadının korkuyla kıvranması oldukça hoştu.

"Seni tanımıyormuş gibi davrandı. Sevgilin olsa böyle bir şeyi gizlemez."

"İdare et. Biraz utangaç," dedi aynı alay dolu ifadeyle. Bardağını önündeki büyük cam sehpanın üzerine bırakıp yavaşça yerinden kalktı. "Çok güzel bir aile olacağımıza inanıyorum. Sen yabancılık çekme diye tanıdık bir gelin seçtim." Tam yanından geçerken adımları durdu. Hülya ürkerek bir adım geriledi. Kenan üzerine doğru bir adım attı. Hülya geriledi. Kenan bir adım attı. Gözlerinde görünen saf nefret korkulmayacak gibi değildi. Arkasındaki cama değdi sırtı. Kaçacak yeri kalmadığında yutkunmak zorunda kaldı. Kenan nefret dolu bakışlarını ondan koparmadan, kulağına doğru eğilirken titriyor ama belli etmemeye çalışıyordu.

"Kızınla çok iyi anlaşacağınıza eminim, anneciğim." Mırıltı şeklinde söyledikleri Hülya'nın ürkek ve korkmuş bakışlarının ona dönmesine neden olmuştu. Bu bakış Kenan'ın daha büyük bir zevkle sarmalanmasına neden olurken o titrememek için tırnaklarını avuçlarının içine geçirdi. "Aynen öyle. Her şeyi biliyorum," diye devam etti Kenan. Parmağını Hülya'nın gerdanında gezdirip usulca boynunu kavradı. "Benden saklayabileceğini düşünmen ne büyük aptallık."

Bu eller yıllardır her fırsatta boynuna dolanıyor ama asla sıkmıyordu. Sıksa biterdi bu işkence. Ama Kenan inatla onu korku uçurumunun en ucuna getirip, tam düşecekken ellerini geri çekiyordu. Gözbebeklerinin içi bile titrerken zorla yutkundu Hülya. Bakışlarını ona değil de boşluğa sabitlemeye çalıştı.

"Öldüreceksen öldür artık."

Güldü Kenan. Aynı saniyelerde boynundaki eller çözüldü. "Seni kınıyorum," dedi. "Ben kız kardeşimin güzel annesini öldürecek kadar cani bir adam mıyım?" Bir adım geriledi. "Ha, bir başkası öldürürse ona bir şey diyemem ama. *Başımız sağ olsun,* diyerek yasını tutarız. Başka ne yapalım?"

Hülya dolan gözlerini saklamakta zorlanıyordu. Titremesi artık hâkim olunacak noktayı geçmişti. Kenan verdiği rahatsızlığın memnuniyetiyle gerilerken dişlerini ve ellerini sıkmaktan başka bir şey yapamadı. Yanılmıyordu. Kenan, yeni düşmanı Yakup'un önüne onu atacaktı. Irmak devasa bir koruma ordusuyla gezerken ona verilen hiçbir güvenlik yoktu. Gözden ilk çıkarılan oydu.

Kenan ellerini pantolonun cebine atmış, salınarak salondan uzaklaşıyordu. "Gideyim de babamla eski günleri yâd edeyim," dedi. "Beni özlemiştir."

Bütün bu olanları kapının köşesinden sessizce izleyen Timur, "Yolunu, yordamını siktiğimin sapkın puştu," diye söylenmek zorunda kalmıştı.

Adım sesleriyle birlikte uzaklaştı. Hemen yan taraftaki misafir lavabosuna girip kapıyı kapadı. Birkaç dakika bekledi. Adım seslerinin uzaklaştığını hissedince yeniden dışarı çıktı. Etrafta kimse yoktu. Yeniden salona doğru ilerledi. Köşeden göz ucuyla baktığında Hülya Kralşan'ı koltuklardan birine çökmüş, titreyen elinde tuttuğu telefona bakarken buldu. Ağlıyor gibiydi ama emin olamıyordu. Yüzü tam görünmüyordu.

Kaosun bittiğine kanaat getirip adımlarını geriletiyordu ki duyduğu sesle duraksadı. Hülya Kralşan'ın titreyen ama güçlü çıkarmaya çalıştığı kısık sesi, "Yakup abi," dedi. Dikkat kesildi Timur. "Benim, Hülya Kralşan." Kısa bir sessizlik oldu. "Benim hatam değil. Mahir'in hatırına kızımın ve benim canımı bağışla." Kısa bir sessizlik daha oldu. "Dur, kapatma! Sana yardım ederim. Herkesten sakladığı bir sevgilisi var."

Hemen ardından söyledikleri ise Timur'u hayatında ilk defa büyük bir şaşkınlığa sürükledi.

"Adı, Ahuzar Soykamer. Kenan'a zarar vermek istiyorsan onu ortadan kaldır."

8. BÖLÜM

"İki sigara kaldı bu gece için,
Yüzyıl yetecek çocukluğum,
İki muhabbet kuşum,
Biraz da ateşim var.
Dua ediyorum ateşe,
Vazgeçsin diye beni yakmaktan bu gece."
- Didem Madak

Elinde tuttuğu kitaba odaklanabildiği kadar odaklanmıştı Âdem. Öyle dalmıştı ki okumaya, arabanın kapısını açıp içeri giren Güldeste yüzünden şiddetle irkilmesine engel olamamıştı. Güldeste, "Geldim. Çok beklemedin, değil mi?" diye neşeyle şakıdığında elindeki kitabı nereye koyacağını bilemedi. Önce havaya fırlatmayı denedi, daha sonra ayaklarının dibine atmayı. Lakin çok geçti. Yan koltuğa kurulan Güldeste elindeki kitabı çoktan görmüştü. Bunu bildiği hâlde kitabı diğer yanına saklamaya çalıştı Âdem.

"Kizum, ne öyle geliysın?" şeklinde yükseldi. "Aklumu aldun da!"

Umursamadı Güldeste. Kucağındaki kitapları ve büyük siyah poşeti bacaklarının üzerine bırakırken şüpheli bakışları Âdem'i süzüyordu.

"Az önce elinde kitap mı vardı yoksa ben mi yanlış gördüm?"

Önüne bakmayı tercih etti Âdem. Sessizce yutkunurken arabayı çalıştırdı. Timur'u uzun süre yalnız bırakmak istemediği için bir anlaşma yapmışlardı. Güldeste, "Sabahları otobüsle git ama akşamları Trabzon'dan beraber dönelim. Eve çok gecikmemiş olursun," diyen Âdem'in teklifini kabul etmişti. Bir süredir bu düzende ilerliyorlardı. Sabah Güldeste'nin bindiği otobüsün arkasında da Âdem olurdu. Güldeste bunu bilmezdi. Sadece her akşam aynı noktada onu beklediğini bilirdi. İçi ısınırdı her defasında. Sebebini bilir ama sesli dile getirmezdi.

Birlikte geçirdikleri yolculuklarda, aralarında sessiz bir bağ oluşmuş gibiydi. Güldeste önceki kadar çekingen değildi. Derslerinden bahsederdi, hoşlanmadığı ve hoşlandığı hocalarından, sınıfta olan olay ve dedikodulardan. Âdem hepsini ilgiyle dinler, bazen Güldeste'yi sinirlendirir, çoğunlukla ise yüzünü güldürmek için espriler yapardı. Dile dökülemeyen ama kalplerinin en derinlerinde hissedilen derin duygular bazen bakışlarından taşardı. Ama ikisi de sesli dile getirmeye korkardı.

Güldeste ders dinlerken, defterlerinin kenarına Âdem yazarken bulurdu kendini. Ne yaptığını anladığında hızla siler ya da eliyle üzerini kapatırdı. Âdem'in Güldeste'den gizlediği şey ise kitap okumaya başladığıydı. Neşeyle şakıyan Güldeste uzun uzun kitaplardan bahsederdi. Hiçbirini bilmeyen Âdem sessiz kaldığında muhabbet biter, yorum yapmaya çalıştığında kendini Güldeste'nin yanında cahil gibi hissederdi.

Arabayı çalıştırıp dik dik önüne baktı.

"Sen yanlış gördün."

"Ben yanlış görmem."

"Tövbe de, şirke girer bak bu dediğin."

Güldü Güldeste. "Ay, ne alaka Âdem?" dedi.

Hâlâ önüne bakıyordu. "Araba kullanıyorum," dedi. "Beni konuşturma."

Gülmeye devam etti Güldeste. Önüne düşen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken göreceğini çoktan görmüştü.

"Kürk Mantolu Madonna okuyorsun demek. Çok severim."

Sessiz kaldı Âdem. Biliyordu sevdiğini. Uzun uzun bundan da bahsetmişti Güldeste. İmkânı olsa onun bahsettiği bütün kitapları okuyacaktı ama yabancı kitaplardaki isimleri okurken uykusu geliyordu. En makul olan seçenekle başlamaya karar vermişti. "Öyle denk geldi, aldım." Ağzının içinde konuşuyor, Güldeste'ye hâlâ bakmıyordu. "Azıcık bakayım dedim."

"Sevdin mi?" dedi Güldeste'nin hevesli sesi. "Sevdin mi? Sevdin mi? Ben çok sevmiştim okuyunca. Sonu biraz hüzünlü ama olsun. Çok güzeldi."

Göz ucuyla baktı Âdem. Güldüğünü görünce, tebessüm etmeden edemedi. "Sevdim." Anlamı söylediğinden daha derindi.

Gülmeye devam etti Güldeste. Kitaplar hakkında konuşacak birini bulduğunda yerinde duramıyordu.

"En çok hangi cümleyi sevdin?"

"Ne bileyim, kızım?" dedi Âdem. "Okuyup geçiyoruz işte. Bir de cümle mi tutacağuk aklimizda!"

Göz devirdi Güldeste.

"Kitap öyle okunmaz, Âdem."

"Her şeyi çok bilen Cüldeste, nasıl okunurmiş kitap?"

"Kendini vererek okuyacaksın. Altını çizdiğin her cümle, aslında senin sesli dile getiremediğin şeylerdir. Kendini bulduğun kısımları kaybetmemen lazım ki tekrar açıp baktığında yine kendini bulabil."

Yandan yandan bakıyordu Âdem. "Başladık yine felsefeye. Hayde buyurun!" Neşeyle yükseldi. "Varluk, gendi içinde kaybolmakdur," derken gözlerini kısmış, bir filozofmuş gibi omuzlarını kabartmıştı. Cümlesi bittiğinde yeniden Âdem oldu. Geniş, alaycı bir tebessümle baktı yanındaki genç kıza. "Lisede felsefe hocamdan duyduydum bunu. Dinlediğim ilk ve son dersiydi. Sonra madem varlık kaybolmaktır diyerek derslerden kaçmayı tercih ettim." Oldukça gururluydu. "Varlığımı bir şekilde belli etmeliydim."

Yeniden göz devirmek zorunda kaldı Güldeste. "Ne büyük başarı," dedi. "Aferin sana."

Neşeli bir kahkaha attı. Bakışları Güldeste'nin kucağındaki poşete takıldı. "O poşet ne?" diye sordu. "Yine mi kitap aldın?"

Yeniden keyiflenen Güldeste poşetin içinden bir vazo çıkardı. "Yok," dedi. "Bu sefer kendime kitap değil, oğluma oyuncak aldım." Etnik desenli, renk renk boyanmış bir vazoydu. Büyük değildi ama ağır duruyordu.

Şaşırdı Âdem. "Oyuncak dediğin şey vazo mu?" diye sordu.

Güldeste'nin parmakları vazonun üzerinde gezindi. Gülerek bakıyordu her santimine. "Timur her oyuncakla oynamaz. Bilirsin." Beğenmediği şeye elini sürmez, göz ucuyla bile bakmazdı. İnadı kırılacak gibi değildi.

"Evet çünkü az daha zorlasa benim boyuma gelecek," dedi Âdem. "Oyuncakla oynayacak hâli mi kaldı onun? Kazık kadar oldu da!"

"Daha altı yaşında," diye çıkıştı Güldeste. "Diğer çocuklardan daha yapılı diye bu, çocuk olduğu gerçeğini değiştirmez." Kardeşinin yaşayamadığı çocukluğu adına vicdanındaki yük hiç susmuyordu. O bir anne ve baba görmüştü. Bir zamanlar iyi bir babası vardı. Zihninde tutunacak anı ve sevgi bulabiliyordu. Ama Timur'un hayatında Güldeste'den başka hiç kimse yoktu. Anne sevgisini de o vermeliydi, baba gölgesini de.

"Madem öyle her şeyi bilen Güldeste, istediğini alsana uşağa. Tüfek istey uşak senden, tüfek! Parmaklarıyla sağa sola dıkşın etmekten bir hâl oldu. Sen gittin de uşağa vazo mi aldun?"

Kaşlarını şiddetle yukarı kaldırırken kollarını vazoya doladı Güldeste. "Daha küçük," dedi. "Öyle şeylerle oynayamaz. Kitap okuyup, kalem tutacak benim oğlum."

"Uşak sağa sola dıkşın atiy diyrum bu bağa ne diy ya!"

"Onu televizyondan gördüğü için yapıyor herhâlde!" diye çıkıştı Güldeste. "Ayşe nine tüm gün Kadir İnanır ve Cüneyt Arkın izletiyor çocuğa! Ne yapsın? Benim bütün kitaplarımı seviyor. Ben okuyorum, o dinliyor." Yeniden hevesle Âdem'e döndü. "Alaaddin'in Sihirli Lambası masalı var ya, onu okudum geçenlerde. Tutturdu ben de sihirli lamba istiyorum diye. Lamba aradım ama bulamadım. Kitaptaki resimde lamba bu vazoya benziyordu. Bunu aldım ben de." Yeniden vazoya çevirdi bakışlarını. Şefkatle gülümsedi. "Görünce çok sevinecek."

"Vazoyu vuracak tüfek istemezse gelip yüzüme tükür!"

"Âdem!"

Keyifle güldü Âdem.

Ama Güldeste'nin aklına düşen düşüncelerle omuzları çökmüş, yüzü düşmüştü. Kısa bir süre yolu izledi. Sessizce ilerlediler. "Ya..." dedi Âdem'e dönerek. Ama gerisini getiremedi. Dilini ısırarak sustu.

"Ne oldu?"

Güldeste'nin dili, kuruyan dudaklarında gezindi. "Seneye okula başlayacak," dedi. "Ya diğer çocuklara ayak uyduramazsa? Mecbur kalmadıkça konuşmuyor, biliyorsun. Üstelik çok da inat." Zorla yutkundu. Benim yüzümden böyle oldu, demek istedi ama onu da yuttu. "Geri kalır mı diğer çocuklardan? Dışlanır mı okulda?"

Kaşları çatılmıştı Âdem'in. "Kim dışlayacakmış benim oğlumu?" diye yükseldi. "Asıl o dışlar herkesi! Şimdiden zehir gibi kafası var. Ula, geçen kumanda bozulmuş, iki saat uğraştım ama yapamadım. Aldı elimden. Evirip çevirdi, bir şeyler etti ve çalıştırdı. İçinden geçer o okulun be!" Saçma bir sinirle Güldeste'ye bakıp yeniden yola odaklandı.

Damağının içini ısırdı Güldeste. Takılacağı çok yer olmalıydı ama bir kelimeye daha çok takılmıştı: Benim oğlum. Gülümseme isteğine zor hâkim oldu. Midesinde pervasızca çırpınan kelebekler varken daha fazla konuşamadı. Kızaran yanaklarını saklamak adına saçlarını yanaklarına döktü. Âdem Timur'u

överken derin bir tebessümle dinledi. Bütün bunlara dikkat etmesi, sadece onu değil de Güldeste'nin en kıymetlisini de bu kadar sahiplenmesi kalbinin orta yerine bir çiçek daha bırakmasına neden oldu. Diğer bütün çiçeklerin sahibi de aynı kişiydi.

Rize'ye vardıklarında, Güldeste her zamanki gibi önden gitti. Mevsim bahar, Rize hep yemyeşildi. Timur'u, Ayşe ninenin evinin merdivenlerine oturmuş, eline aldığı çubukla yeri eşelerken buldu.

"Timur!"

Timur'un keskin kahveleri ablasına döndü. Ve gördüğü tek bir simayla derin bir tebessüm dudaklarına gelip kondu. Konuşmadı. Ayağa kalkıp Ayşe ninenin açık kapısını kapadı. Ablası gelene kadar arkasında kapalı kapı bırakmazdı. Onun yokluğunda içine girip saklanabileceği açık bir kapı olmalıydı hep. Merdivenleri inip ablasına ilerledi. Güldeste gülerek baktı bu hâllerine. Zayıflamış, boy atmış, birdenbire daha da büyümeye başlamıştı. Duygulanmamak elde değildi. Artık kucağına alıp taşıyamıyordu onu. Bazen kucağına alıp hiç bırakmamak istiyordu oysa.

Ablasının yanına geldiğinde sessizce elini kavradı Timur. Yanağını ablasının eline yasladı. Derin bir tebessümle baktı gül çehresine.

Elini bırakmadan önünde eğildi Güldeste. Elinin içindeki eli öptü önce. Sonra diğer kolundaki poşetle kitapları yere bırakıp kardeşinin kumral, gür saçlarını geri itti.

"Ben yokken neler yaptın?"

"Seni bekledim," dedi Timur.

Başını hafifçe sağa eğdi Güldeste. "Oyun oynamadın mı?" diye sordu.

Sessizce başını iki yana salladı Timur.

"Neden?"

Bir omzunu havalandırdı Timur.

Güldü Güldeste.

"Bütün oyuncaklarından sıkıldın, değil mi?"

Başıyla onayladı Timur.

Kardeşinin elini bırakıp yerdeki poşete uzandı. İçinden çıkardığı vazoyu Timur'a uzatırken öyle hevesliydi ki sokağın köşesinde, gizlice onları izleyen Âdem'in dudaklarında bile derin bir tebessüm belirmişti.

"Bak, sana ne aldım!"

Timur'un gözleri birkaç saniye içinde ışıldamış, parmakları vazoya sarılmıştı. "Sihirli lamba!" diye bağırırken belki de uzun bir zaman sonra ilk defa bu kadar yüksek çıkmıştı sesi.

Güldeste'nin gülüşü yanaklarını acıtacak kadar derinleşti. Hemen tanıyacağını biliyordu. En çok benzeyeni bulmak için çok uğraşmıştı. Kardeşinin yanağına derin bir öpücük bıraktı.

"Evet! Sihirli lamba."

Hevesle vazoya sarıldı Timur.

"Nereden buldun, ablam?"

"Sen istersin de ben bulmaz mıyım?"

Timur'un dudaklarında oluşan derin tebessümü gördüğünde, Güldeste'nin içindeki en karanlık odalara dahi sıcak bir güneş vurdu. Bu gülüşü görebilmek için yapamayacağı şey yoktu. Ellerini yeniden saçlarına daldırdı. "Hadi, söyle bakalım. Sihirli lambadan ne dileyeceksin?"

Çikolata diyeceğini düşündü Güldeste. Ya da oyuncak. Hiçbirini demedi Timur. Keskin kahvelerin içinde taş gibi ağır bir burukluk vardı. Kucağındaki vazoya sıkıca sarıldı.

"Görünmez olmayı."

O zaman batmazdı babasının gözüne. Adım sesine dahi nefret kusan babası o zaman bırakırdı belki böyle bir adam olmayı. Kulağına fısıldanan, yüzüne bağırılan şeyler artık kalbine batmaya başlamıştı Timur'un. Ablasının ninnileri dahi sesleri susturamıyordu artık. Ayşe nineye gelen komşuları dinlerken gerçeği öğrenmişti. Anne, o doğdu diye ölmüştü. Baba haklıydı.

Güldeste'nin dudaklarındaki tebessüm tenini acıttı. Ağır ağır söndü. Genzine tıkanan gözyaşları Karadeniz kadar sertti ama zorla da olsa yutmayı başardı. İfadesini toparlamak için gülümsemeye çalıştı yeniden. Kardeşinin yüzünü avuçlarının içine alıp büyük bir sevgiyle baktı. Eksik hissettiği sevgiyi ömrü boyunca ona verecekti. Kendi içinde kurusa dahi bütün ırmaklarını ona akıtacaktı.

"O zaman ben seni nasıl göreceğim?"

"Sadece sen gör!" dedi Timur hızla.

Genzindeki yumruyu zorla yuttu Güldeste. Büyük bir öpücük bıraktı yanağına. Geri ayrıldığında, "İkinci dileğin ne?" diye sordu.

"Ayşe ninemin bacaklarının ağrısı geçsin. Merdivenleri çıkarken çok ah diyor."

İçine düştüğü nefrete rağmen yüreğindeki merhamet öyle boldu ki bazı anlarda şaşırmadan edemiyordu Güldeste. Evin arkasındaki bahçede saatlerce karıncaları izledikten sonra çimenlerin arasından geçmekte zorlanıyorlar, sırtlarında taşıdıkları yemekler düşüyor diye karıncalara uzun, ince bir yol yapmıştı. Sokakta oyun oynayan çocuklar düştüğünde ilk o kaldırıyordu. Güldeste bulaşık yıkıyorsa hiçbir şey demeden sandalyeyi yanına çekiyor, üzerine çıkıp ablasının yıkadıklarını kuruluyordu. Ayşe ninenin hangi saatte, hangi ilacı içtiğini biliyor, geciktirmeden götürüyordu.

Varlığının sevilmediğine inandırılan çocuklar, kendilerini sevdirmek için ne yaparsa o da onu yapıyor, sessizce merhamet dağıtıyordu.

"İki dilek hakkın gitti. Kaldı bir," dedi Güldeste. "Sonuncusunu hemen söyleme. İyi düşün bence."

Sessiz kaldı Timur. Kucağındaki vazoya baktı birkaç saniye. Son hakkını hemen söylememeli, biraz daha düşünmeliydi. "Sıra sende," dedi ablasına. "Sen de söyle."

"Ama o senin sihirli lamban. Senin dileklerini dinlemeli."

"Ablamın da lambası. Ablam aldı."

Güldü Güldeste.

"Tamam o zaman. Ama benim tek dilek hakkım olsun. Fazla zorlamayalım sihirli lambanı."

Başını hızla aşağı yukarı salladı Timur. Tatlı bir tebessüm vardı dudaklarında. Elini kardeşinin kucağındaki vazoya yasladı Güldeste. Gözlerini Timur'un gözlerinden koparmadı. Üç dilek hakkı da kardeşi içindi. Sessizce kalbine mırıldandı.

Her görünmez olmak istediğinde onu sakla. Sadece sevgiyle bakanlar görsün.

Hiçbir karanlık ona zarar veremesin.

Kalbindeki merhamet hiçbir zaman eksilmesin.

"Diledim."

Yerdeki kitaplarını kucaklayıp ayağa kalktı. Timur'un elini avucunun içine hapsetti. Timur sustu. O okulda olanları, derslerini, yolda gördüklerini anlattıkça anlattı. Ara ara sorular soran kardeşini hevesle cevapladı. Kantinde düşen bir adamdan bahsettiğinde neşeli bir kahkaha atmıştı Timur. Evleri karanlıktı lakin kendi dünyalarında rengârenk ışıkları vardı. Mutfağa girdiler birlikte. Güldeste yemek yapıp, şarkı söylerken Timur keyifle onu ve vazosunu izliyordu. Aniden mutfağın camında beliren Âdem'e takıldı bakışları. Dışarı gelmesi için sessiz bir el hareketi yapıyordu.

Güldeste görmemişti. Sandalyeden inip kapıya ilerledi. Evin büyük kapısını açmayı başardığında Âdem karşısında dikiliyordu. Timur'un göz hizasına eğilip saçlarını karıştırdı Âdem.

"Nasılsın, ula?"

Severdi Âdem'i. Gülümseyişi bu yüzdendi. "İyi," diyen sesi kısık ve mırıltı şeklindeydi.

"Sana bir şey desem Âdem abin için yapar mısın?"

Başını aşağı yukarı salladı.

Elindeki Kürk Mantolu Madonna kitabını Timur'un eline tutuşturdu. "Bunu ablanın kitaplarının üzerine bırak ama sakın benim bıraktığımı söyleme." Göz kıptı. "Anlaştık mı?"

Yine başını aşağı yukarı salladı Timur.

Âdem tatlılığına dayanamadı. "Bir kere öpeyim mi ula seni?" dedi.

Timur yüzünü ekşitip boğuk bir hırıltı çıkardı.

"Hayır!"

Sessiz bir kahkaha atan Âdem, "Erkek işte ya!" dedi. "Erkek! Aferin benim oğluma!" Timur'un saçlarını yeniden karıştırmış, sessiz bir şekilde içeri itelemişti. Kapı kapandığı an üst kata koştu Timur. Kitabı ablasının kitaplarının üzerine bırakıp yeniden ablasının yanına gitti. Onun için sihirli lamba olan vazosunun üzerindeki desenlerde gezindi parmak uçları. Bu vazo varken artık görünmezdi.

Gece ilerlemişti. Güldeste ders çalışmak için Timur'la beraber çalışma masasına gelmişti. Kitaplarının üzerinde gördüğü kitapla duraksadı. "Bu kimin?" diye homurdandı.

Timur sessiz kaldı.

Onun olamazdı. Bugün Âdem'in elinde gördüğüne emindi. Kapağını açıp en ön sayfaya baktığında sağ köşede tek bir isim gördü: ***Âdem.*** *Bu kitabın buraya nasıl geldiğine bir anlam veremedi. Karıştırıp kendi kitaplarıyla beraber aldığını düşündü. Başkasının kitaplarına bakmanın saygısızlık olduğunu söyleyip dururdu ama merakına yenik düştü. Sayfaların arasında gezindi. Altı çizili sadece tek bir cümle vardı. Dakikalarca aynı cümlede takılı kaldı.*

Seni seviyorum. Deli gibi değil. Gayet aklı başımda olarak seviyorum.

Çok şey görmüştü Timur. Kıyım, ölüm ve vahşet. Kan, ter ve pislik. Acı, keder ve gözyaşı. Hepsini yutmuş, her birini zihninin en arkalarına atmayı tercih etmişti. Yaşayası yoktu. Sadece onu hayatta tutmak adına yitip giden canlar için alıyordu her nefesini. Bütün bu yaşanmışlıkların içinde kalan zihni zifirî karanlıktı artık. Nefes aldığı süre boyunca kendini bu karanlıktan korumak için tek seçeneği hiçbir şeyi düşünmemekti. Zihninin en kuytularına derin bir mezar kazdı. Gömdüğü herkesin yanına eştiği, hepsinden daha büyük bir mezardı bu.

Sonra düşünürüz, dedi bu mezarın adına.

İlk olarak anneyi attı oraya. Sonra babayı. Sonra ablasını. Sonra ise sayısız canı, acıyı, düşünceyi ve yaşanmışlıkları. Bütün isyanlarını oraya döktü. Çünkü konuşmaya da yaşamaya da mecali yoktu. Kimseye dökmedi içini. Kimseye açmadı o mezarı. Kimseye göstermedi. Yüzüne haykırılan, rüyalarına musallat olan, kulağına fısıldanan bütün sözlere sessiz kaldı. Sessizlik, onun bu hayatta öğrendiği ilk şeydi. İkincisi, lanetli olduğuydu. Üçüncüsü, ellerinin kanlı olduğuydu. Dördüncüsü ise onu yaşatmak isteyen herkesin ölecek olduğuydu.

Sadece bu dört gerçeği gömemedi o mezara. Etrafında dolanıp durdu. Sunmadı sevgisini kimseye. Açmadı içini başka bir yüreğe. Bakmadı uzun uzun kimsenin gözlerine. Kimseye zarar vermemek adına kabuğuna çekildi. En iyi bildiği şeyi yaptı. Heybetli bedenine rağmen görünmez oldu. Yalnızlıktan sessiz, dikenli bir duvar ördü etrafına. Kendine dahi çıkış kapısı bırakmadı. Sessizce yaşayıp, sessizce yok olup gidecekti. Kimsenin gözüne batmadan, fark edilmeden, görülmeden...

Ama duyduğu cümleler o mezara en sert darbeyi indirmişti.

"Adı, Ahuzar Soykamer," demişti Hülya Kralşan. "Kenan'a zarar vermek istiyorsan onu ortadan kaldır."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı Timur'un. Bu kadarını, bu denli bir nefreti ve merhametsizliği beklemiyordu. *Bencil,* demişti Ahu. *Önce kendini düşünür,* demişti ama bu konuda bu kadar ciddi olduğunu düşünmemişti. Anne ne demek bilmezdi Timur ama anneden daha anne bir genç kızın elinde büyümüştü. Bu, annelik değildi. Bu, insanlık dahi değildi. Şaşkınlığı büyürken Hülya Kralşan telefonu kapamış, yerine derin bir nefes bırakmıştı.

Birkaç saniye şaşkın kalan Timur, "Senin yapacağın anneliğin izini, suyunu, dibini sikeyim. Yolsuz, yordamsız!" diye ağzının içinde homurdanırken adımlarını zorla ilerletti.

Ama neden şaşırıyordu ki?

Kendi babası da onu öldürmek için fırsat kollamamış mıydı? Ateşlerin içinde bırakıp, arkasını dönüp gitmemiş miydi? Uğursuz bir ses doldurdu kulaklarını. Oysa uzun süredir o ses ortalıkta yoktu. Sonra düşünürüz mezarının en derinlerinde yatıyordu.

Senin sevgin ölüm, Timur. Senin adın bile ölüm!

Ellerinde kan var!

Ölümden başka bir şey getirmezsin sen! Uğursuz!

O da senin yüzünden öldü!

Onu yaşatmak isteyen herkes ölecek! Uzak dur ondan!

Geberip gitmedin mi sen hâlâ?

İleriye doğru bir adım atarken başını usulca sağa eğdi. Hafızasında beliren ses şu yaşında dahi nefesini sıkıştırırken gömleğinin bir düğmesini açtı. Başka bir ses kuruldu zihnine. Su gibi zarif bir ses.

Sen benim tek umudumsun.

O beni buldu, umudum.

Hiçbir seçimin sana olan güvenimi azaltmaz.

Sonra sen geldin...

Önemli olan sensin.

Bağını sola eğerken, bir eliyle kulağına vurup sesi susturmaya çalıştı. Susmadı. İki ses de inatla aynı anda kulaklarına dolup, beyninde çarpışırken adımları hızlandı. *Güvenme*, demişti! *Bana güvenme*, demişti! Kendi hayatında bir nebze dahi umut olmayan bir adam, başkasının nasıl umudu olabilirdi? Aynı şeyler başa sarıyor, gömdüğü mezarlar teker teker açılıyordu. Yine aynı acıya takılan ayakları tökezledi. Ne yöne gideceğini bilemedi ama derin bir nefes alarak toparladı. Üst kata çıkmak için sola yöneldi. İfadesiz tutmaya çalıştığı bakışlarıyla ilerlerken yapabileceği tek bir şey vardı. Mantıklı olan buydu.

Merdivenleri çıkarken önüne çıkan Fiko'yu umursamadı. "Nere, lan?" dedi geniş geniş. "İşin bitti. Kenan Bey dışarı çıkmayacakmış. Gidebilirsin."

Cevap vermeden, yanından geçip Kralşan'ın çalışma odasına ilerledi.

Arkasından ilerleyen Fiko, "Lan, kime diyorum?" diye yükseldi. Kenan'ın odasına ilerlediğini gördüğünde adımları hızlandı. "Kenan Bey rahatsız edilmek istemiyor."

Sessizce ilerlemeye devam etti Timur.

Fiko hızla peşinden ilerliyordu ama Timur'un bir adımı, onun iki adımıyken bu koşturmacalı bir ilerleyişti. Fiko, "Lan, seni var ya! Sike-" derken kolundan yakalayıp kendine çevirmeye çalıştı ama hiç beklenmedik bir hareketle karşılaştığında sözünü yutmak zorunda kaldı.

Timur kolunu tutmaya çalışan elinden hızla sıyrılmış, bir eliyle sıkıca Fiko'nun çenesini kavramıştı. Fiko, en son uğraşacağı seçenek dahi değildi. Konuşmadı. Sadece çenesinden kavradığı yüzü hafifçe yukarı kaldırıp ayaklarını yerden, nefesini ise boğazından kesmekle yetindi. Bakışlarında sinir ve öfke yoktu. Aksine kan donduran bir sakinlik vardı. Bu da Fiko'nun ürkmesine neden olurken iki eliyle çenesini kavrayan ele sarıldı.

"Bırak!" dedi boğuk bir sesle.

"Ne yapacaksın beni?" dedi Timur sert bir sesle. "Bir de şimdi söyle."

Yüzü kızarmaya başlarken kesik, boğuk hırıltılar çıkarmaktan başka bir şey yapamadı Fiko. Şiddetle vurdu boynundaki ele. Boğuluyordu. Yere indirme gereksinimi duymadan kavradığı çeneyi geri savurdu Timur. Derin bir nefes verdikten sonra sızlayan çenesine sarılan Fiko korkmuştu ama hâlâ kuyruğu dik tutmaya çalışıyordu.

"Seni geberteceğim!"

Umursamadı. Boş laflarla uğraşamayacaktı. Göz devirerek Kenan'ın odasına ilerledi. Kapıyı çalıp onay sesini bekledi. Aynı saniyelerde Fiko akıllanmamış, çenesinin iki yanında Timur'un parmaklarının izi olmasına rağmen yanına ilerlemişti.

"Gel," dedi Kenan.

Timur kapıyı açıp içeri girdi. Geniş bir odaydı. Kapının hemen karşısında, büyük bir camın önünde Kralşan'ın masası vardı. Sol tarafındaki duvar camdan bir dolapla kaplıydı. İşle ilgili dosyaları bu dolapta muhafaza ediyordu. Sağ köşede kalan siyah deri koltuklar ve ahşap mobilyalarla karanlık sayılabilecek ama bir o kadar da aydınlık bir odaydı. Deri koltuk takımlarının yanında kalan duvarda büyük bir tablo asılıydı. Mutlu bir aile tablosunu andırıyordu.

Bir bahçedeydi Kralşan ailesi. Açık renkli bir koltuğa oturan Mahir Kralşan, takım elbisesinin içinde gülümsüyordu. Hemen yanında gülümseyen Hülya Kralşan ise göründüğünden daha genç ve güzeldi. Mahir Kralşan'ın kucağında oturan küçük kız çocuğu ise Irmak'tı. O da annesiyle babası gibi gülerek bakıyordu. Fotoğrafta gülmeyen tek kişi, bu aile tablosunun hemen arkasında dikilen Kenan'dı. Şimdiki hâlinden daha genç ve

küçüktü. Ama gözlerindeki nefret, yüzündeki ifadesizlik ve hırs hâlâ aynıydı.

Mutlu bir aile olduklarını sanmıyordu Timur. Benzer hikâyeye sahip aileler birbirini tanırdı. O, bu aileyi tanıyordu.

Çalışma masasındaydı Kenan. Önündeki belgeleri dikkatle inceleyen bakışları, geleni görmek için kapıya dönmüştü. "Tulpar?" dedi. Bir kaşı hafifçe havalandı.

İfadesizlik zırhını kuşandı Timur.

"Rahatsız etmek istemezdim ama size söylemem gereken bir şey var, efendim."

Arkasında beliren Fiko'nun suratının ortasına bir yumruk indirip susturmak vardı ama bu isteğini de yuttu. "Rahatsız edilmek istemediğini söyledim!" diye yükseldi Fiko. Sağlam bir dayak yemeden akıllanacak gibi durmuyor, Timur'un sabrını sınıyordu.

İfadesizce Kenan'a bakmayı sürdürdü Timur. "Önemli olmasaydı rahatsız etmezdim," dedi.

Kenan'ın bakışları ikisi arasında gidip geldi. Fiko'nun kızarmış çenesine takıldı en son.

"Senin çenene ne oldu, lan?"

Fiko'nun öfkeli bakışları Timur'a dönerken o hâlâ karalılıkla Kenan'a bakmayı sürdürüyordu. Bu manzara karşısında dudaklarında beliren minik tebessümü saklama gereksinimi duymadı Kenan. Anlaşamadıklarının farkındaydı. Biri akıllı ve gizemli, diğeri ise salak ama sadıktı. Onun ise salaklığa hiçbir zaman tahammülü olmamıştı. "Dışarı çık, Fiko," dedi sakince.

Burnundan soluyan Fiko ikiletmeden kapıya yöneldi. Kapıyı kapatıp çıktığında Kenan'ın bakışları Tulpar olarak bildiği adama döndü.

"Sen mi yaptın?"

"Çok konuşuyor," dedi Timur. "Çok konuşanı sevmem. Çenesine minik bir ayar verdim."

Güldü Kenan. Hem de büyük bir zevkle. Koltuğunda keyifle geri yaslanırken bakışlarını Tulpar'dan koparmamıştı.

"İşte bu yüzden yanımdasın, Tulpar. Ben de çok konuşanı sevmem."

Sessiz kaldı Timur.

"Konu ne?" dedi Kenan. "Ne konuşmak istiyorsun?"

Tereddüt denizinin içinde yüzüyor ama başka bir çıkış bulamıyordu Timur. Hem bir taşla iki kuş vurmaktı bu. Güvenini daha da perçinleyecek bir hamle olabilirdi. Riskliydi ama bütün ihtimalleri sıfırlayarak tek birine tutunmayı tercih etti. "Az önce istenmeyen bir konuşmaya şahit oldum," dedi. "Bilmeniz gerektiğini düşünüyorum."

Koltuğunda dikleşirken kaşları merakla havalandı Kenan'ın. Parmaklarını ileri doğru açıp kapadı.

"Dinliyorum. Devam et."

"Hülya Hanım, Yakup Öz'ü aradı."

Kenan elini kaldırarak susturdu. Gerisini getirmesine izin vermemişti. "Dur, tahmin edeyim," dedi. Gözlerinde beliren siyah bir perde vardı sanki. "Ahuzar'ın herkesten gizlediğim sevgilim olduğunu, bana zarar vermek istiyorsa onu öldürmesini söyledi. Değil mi?"

Sessizce baktı Timur.

Kenan asla bocalamadan, şaşırmadan büyük bir kahkaha atmıştı. Bir kaşı belli belirsiz havalandı Timur'un. Sapkın puştun yanına, *sosyopat sik kırığı* sıfatını da özenle ekledi. Bunda gülecek ne vardı?

Kenan'ın gülüşü hafifçe sönerken, başını usulca iki yana sallayıp derin bir nefes vermişti. "Sevgili cici annem asla şaşırtmıyor," dedi. Bakışları birkaç saniye için önündeki bir noktaya takılmıştı. Şaşırmış ama bir o kadar da şaşırmamış gibiydi. "En azından ona bunu yapmayacağını düşünmüştüm."

Yavaşça yerinden kalkıp koltuk takımının arkasındaki içki konsoluna ilerledi. Konsolun hemen üzerinde asılıydı aile tablosu. Kendine viski doldururken bakışlarını Timur'a çevirdi. "İster misin?" diye sordu.

"Ben içki içmem, efendim."

Gülümserken kendi içkisini doldurmuştu Kenan. Bakışları muazzam aile tablolarındayken dudaklarını içkisiyle ıslattı. "Ne kadar da mutlu bir aile tablosu, değil mi?" dedi. Dalga mı geçiyordu yoksa samimi miydi kısa bir an anlayamadı Timur. İzlemekle yetindi. Birkaç saniye sonra gerekli cevabı almıştı. Kenan içkisini tek yudumda bitirdikten sonra elindeki işlemeli viski bardağını aile fotoğrafına doğru savurdu. Bardak kırılarak etrafta dağıldığında aile fotoğrafı duvardan koptu. Konsola vurup gürültülü bir şekilde yere düştü.

Şeytani bir gülüş daha döküldü Kenan'ın dudaklarından. Timur bir sıfat daha eklemeye karar verdi: Sapkın puşt, sosyopat sik kırığı ve *müptezel piç*.

Yerdeki tabloya uzandı Kenan. Alıp, yanında kalan duvara vurarak art arda darbeler indirdi. Aile tablosu artık paramparça olduğunda, elinde kalan tek kısım Hülya Kralşan'ın gülen yüzüydü. Onun olduğu parçayı avucunun içinde sıktı. Derin bir nefes vererek gözlerini kapadı. Boynunu sağa sola eğerek sakinleşmeye çalışma çabalarını gerçek bir sakinlikle izliyordu Timur.

Kenan, Hülya Kralşan'a bir şans vermişti. Bilerek önüne yem atıp bu yemle ne yapacağını izlemek istemişti. Oysa Hülya Kralşan'a güvenilmeyeceğini biliyordu ama kendi canı için ne kadar ileri gideceğini de merak etmeden duramamıştı. Hülya Hanım, yaşadığı bu hayat için ne kadar ileri gidebilirdi ki?

Cevabını almıştı.

Şaşırmamıştı. Ama içindeki öfke kızgın bir bıçak gibiydi. Ne yaparsa yapsın soğumayacaktı. Aksine daha da keskinleşiyordu. Annesi ölümle cebelleşirken babası Mahir'le hemen yanlarındaki odada cilveleşmişti. Annesi *bir yudum su,* diye inlerken Hülya denen bu kadın elindeki suyu onun gözünün içine bakarak içmişti. Bunları Kenan'ın görmediğini düşünmeleri ne büyük ahmaklıktı. Kendi cellatları usul usul arkalarından geliyordu. Hülya ve Mahir Kralşan'ın, elleriyle besledikleri bu cellattan haberleri dahi olmamıştı.

Ama o cellat artık fotoğrafın en arkasında değildi.

Yeniden arkasını döndüğünde oldukça sakindi Kenan. Elinde kalan fotoğraf parçasıyla masasına ilerledi. Az önce duvara bardak fırlatıp tablo kırmamış gibi sakince koltuğuna kuruldu. "Fazla mutlu bir görseldi," derken bir hayli rahatlamış duruyordu. "Ne zamandır oradan kaldırmak istiyordum. İyi oldu."

Sessiz kaldı Timur. İfadesizce bakmayı sürdürdü.

Kısa bir an için Kenan da karşısındaki bu adamı süzdü. "Sana güvenebilir miyim Tulpar?" diyen sesi duygudan yoksundu.

"Güvenmeseydiniz burada olmazdım, efendim."

Güldü Kenan. "Buradasın çünkü akıllısın," dedi.

Ahu yine yanılmamıştı. Etrafında zeki adama ihtiyacı olduğunu söylemişti. Bu piyona oynamaya devam edecekti.

"O zaman güvene değil, zekâya ihtiyacınız var."

Gülüşü keskinleşti Kenan'ın. "Fazlasıyla," dedi. "Peki, şu an bana ne önerirsin? Savaş kuralları bu durum için ne der?"

Ne düşündüğünü kestirmek zordu. Timur bir şeytanla karşı karşıya olduğunu hissediyor, kelimelerini buna göre seçmeye çalışıyordu. "Tanımak," dedi.

Tek kaşı havalandı Kenan'ın. "Nasıl yani?" diye sordu.

Çenesini dikleştirdi Timur. "*Kendini ve düşmanını tanıyorsan hiçbir savaşın sonucundan şüphe duyma,* der savaş kuralları. *Kendini tanıyor ama düşmanını tanımıyorsan her kazandığın zafer için bir yenilgi yaşayacaksın. Kendini de düşmanını da tanımıyorsan her savaşta yenilirsin.* Siz düşmanınızı tanıyorsunuz. Eminim ki bu durum için planınız çoktan hazırdır."

Kenan karşısındaki adama hayretle baktı. Gözleri kısıldı. "Sen sıradan bir adam değilsin," dedi.

"Sıradanım," derken oldukça sakindi Timur. "Sadece çok okurum."

Kenan'ın dudakları zevkle yana kıvrıldı. "Peki, sen olsan ne yapardın?" diye sordu.

Başını hafifçe sağa kırdı Timur. Tulpar gibi değil, Tönge gibi cevaplayarak, "Ben sert oynarım," dedi hiç düşünmeden. "Kana kan, dişe diş. Düşmanınızı tanıyorsanız en çok neyden korktuğunu da bilirsiniz. Ölmekten korkuyorsa öldürmemek ama öleceğini düşündürerek bekletmek gibi."

Sorgular bir ifade belirdi Kenan'ın yüzünde. "Azap çektirmek gibi yani?" dedi.

Sessiz kaldı. *Hak edene hak ettiği gibi,* diyecek oldu lakin yuttu.

Kenan ise daha da keyiflenmişti. Telefonuna uzanıp bir numara tuşladı. "Hülya Hanım'ı odama çağırın," dedikten sonra telefonu kapamış, bakışlarını yeniden Timur'a çevirmişti. "Yakup Bey amcam Ahuzar'ın benim için gerçekten önemli olup olmadığını anlamak için yem atacaktır. Yarın sabahtan itibaren bizimkilerden on kişiyi Ahuzar'ın yanına gönder. Gizlice, uzaktan izlesinler. Eninde sonunda olacak ama hemen korumaya almamız dikkat çeker. Tehlikeli bir durum olduğunda yakın korumaya alırız. Hepsine sıkıca tembih et. Gözlerini bir an dahi üzerinden ayırmasınlar. Tek bir hata istemiyorum."

Kenan'ın bakışları kısa bir an için boşluğa takılmıştı. Ahuzar'ın ölmesi demek, önündeki koruma duvarının yıkılması demekti. Göze alamazdı. Ahuzar elinde tuttuğu en büyük silah, haberi dahi olmadan ona güç sağlayan kaynaktı.

"Ya bugün saldırırsa?" demeden edemedi Timur.

Bu ihtimali pek umursuyor gibi durmuyordu Kenan. Gülmüştü üstelik.

"Bırak, saldırsın. Benim için değerini anlamak adına önce hırpalar, hemen öldürmez. Ahuzar'ın da gözü korksun ki onu koruyacak tek kişinin kim olduğunu anlasın. Tıpış tıpış bana gelsin. Diğer türlü yine kelepçelemem gerekir."

Ya korkutmadan öldürmeyi seçerse, diye soracak oldu Timur. Yuttu. Üstelemesi dikkat çekerdi. Aklına takılmıştı. *Kelepçelemek derken?*

Koltukta geri yaslanan Kenan'ın boşluğa takılan gözlerinden geçen saf bir kin vardı. Hiçbir göz zifirî olmaz sanıyordu Timur ama bu adamın gözleri zifirî karanlıktı. "Ahuzar, savaş meydanına atamayacağım kadar kıymetli bir ganimet, Tulpar." Mırıltısı belli belirsizdi. "Hayatım, hayatına bağlı." Yeniden Timur'a çevirdiği bakışları artık keskindi. "Dediklerimi eksiksiz yap."

"Emredersiniz," diyerek odanın çıkışına ilerledi lakin tek kaşının usulca kalkmasına engel olamamıştı. *Hayatım, hayatına bağlı.* Bu sapkın puştun cümlesinden ne çıkarmalıydı? Âşık mıydı gerçekten? Kardeşine bile en fazla üç koruma vermişken Ahu'yu bu denli koruma altına alması normal miydi? Hırpalanmasına göz yumuyor ama ölmemesi için on kişilik koruma veriyordu. Kafasındaki düğümlerin birbirine daha da çok karıştırdığını hissediyordu.

Aynı saniyelerde kapı iki kere tıklatılmış ve ardından açılmıştı. İçeri giren Hülya Kralşan'la kısa bir an için gözleri birbirine denk düştü. Bu kadının, tanıdığı Ahu'yla hiçbir alakası yoktu. Onun annesi olamayacak kadar nefret ve kinle yoğurulmuştu. İfadesiz bakışını korumaya çalışarak, yanından geçip odadan çıktı. Aynı saniyelerde aklından geçen tek bir düşünce vardı. Sadece bazı babalar vicdansız olur sanıyordu. Yanılmıştı. Anneler de can yakabiliyordu.

O, Kralşan malikânesinden uzaklaşırken Kenan'ın odasında bir hesaplaşmanın daha sert rüzgârları esiyordu. Hülya Hanım, Kenan'ın karşısına dikilirken kendinden bir hayli emindi. Yarım saat önceki kadar ürkek ve korkmuş değildi. Önüne gerekli kalkanı almış, oynaması gereken piyonu doğru bir şekilde öne sürmüştü. Bunun verdiği güvenle omuzları da başı da dikti.

"Ne var?" dedi ters ters. "Yine ne istiyorsun?"

Kenan yaslandığı koltuktan zerre kıpırdamadan karşısındaki kadına uzun uzun baktı.

Hâlâ kendinden emindi Hülya Kralşan ama bu keskin bakışlar yüzünden bir adım gerileme isteğine hâkim olmakta zorlanıyordu. "Ne var?" diye çıkıştı yeniden.

"Hayırdır?" dedi Kenan sakince. "Sesin gür çıkıyor. Az önceki gibi ürkek değilsin."

Tedirgindi ama dik duruşunu bozmadı.

Derin bir nefes verirken öne doğru eğildi Kenan. Ellerini masasının üzerinde sabitleyip parmaklarını birbirine kenetledi. Delici bakışlarının hedefi hiç sekmemiş, Hülya'dan bir an bile kopmamıştı.

"Az önce kulağıma bir şeyler fısıldadılar."

Hülya'nın yüz hatları gözle görülür bir şekilde gerildi.

"Cici annemin, kendi öz kızını hiç düşünmeden kurtlar sofrasına attığını söylediler."

Hülya Kralşan'ın ifadesi artık büsbütün panik ve endişe doluydu. Bir adım gerileme isteğini bu defa saklamadı. Adımları geriledi.

Kenan alaylı hâlini sürdürdü. "Ben de hiç olur mu öyle şey diye söylendim!" diye yükseldi. "Benim cici annem bunu yaparken mutlaka önünü arkasını düşünmüştür!" Bir an bile düşünmeden, masasının en üst çekmecesini açıp silahını çıkardı. Yine tereddüt etmeden karşısındaki kadına doğrulttu. Hülya Kralşan şaşkınlık ve korkuyla arkasında kalan kapıya yaslanırken Kenan'ın bakışları artık alaydan sıyrılmış, yerine her zamanki nefreti kurulmuştu. Silahını bırakmadan koltuğundan kalktı. "Mesela..." dedi her bir harfi uzatarak. "Bana doğrulttuğunu sandığı silahı eninde sonunda benim ona doğrultacağımı bilir."

Korkuyordu Hülya. Arkasını dönüp hızla kapının koluna uzanıyordu ki Kenan beklenmedik bir hızla yanında belirmiş, elini kapıya yaslayarak çıkışına engel olmuştu. Silahı ise tam olarak Hülya'nın şakaklarındaydı. Bu kadın yüzünden varını yoğunu ortaya koyduğu şeylerin bir hiç olmasına göz yumacak değildi. Kanla elde ettiği şeyi kanla koruması gerekirse hiç düşünmeden yapardı bunu.

Hülya şakağındaki silaha ve onu tutan ellere korku dolu gözlerle baktı. "Yapma," dedi sadece.

Yapacaktı Kenan. Hem de büyük bir zevkle yapacaktı bunu. Ama hemen değil. İşkenceyi izlemek her zaman daha cazipti.

"Bu kadar aptal olmazsın diye düşünüyordum, cici anne."

"Ben... Ben korktum," derken sesi titriyordu. "Irmak için..."

Güldü Kenan.

"Ne kadar da sevgi dolu bir annesin."

"Kenan..." Hülya'nın mırıltısı belli belirsizdi. "Lütfen, artık bırak beni." Yıllardır yaşadığı korku artık fazla geliyordu Hülya Kralşan'a. Dayanılacak gibi değildi.

"Susar mısın lütfen?" derken bir hayli kibardı Kenan. "Şu saniye kafana sıkasım geliyor. İşkencenin bu kadar erken bitmesini istemem." Silahı daha sert bastırdı şakaklarına. "Hem sana son bir şans vermeye karar verdim. Bilirsin, sana merhametim hep boldur."

Hülya'nın yanağına doğru süzülen gözyaşı öne attığı canı için değildi, geride kalan canları için de değildi. Kendi canı içindi. Bu dünyadaki en büyük canavar bencillikti. Çok uzun bir zaman önce bu canavar bir kurt misali içini kemirmişti. Boş bir oyuktan fazlası değildi artık. "Ne?" derken kendi adına hevesliydi.

Kenan güldü bu hâline. Düşmanını tanıyordu. En çok neyden korktuğunu da ne istediğini de ezbere biliyordu. Bu kadının düşündüğü tek şey kendi canıydı. O zaman onu kendi silahıyla vuracaktı. Tulpar haklıydı. Kana kan, dişe diş savaşılmalıydı.

"Madem sen kendi canın için kızını ortaya attın, ben de onun hayatı için senin canını ortaya atıyorum. Onun öldüğü gün, senin de bu dünyadaki son günün olacak, Hülya Soykamer. İşte o gün," derken silahı daha da bastırdı şakaklarına. "Bu silahın tetiğini çekerken bir an dahi düşünmeyeceğim." Silahı indirirken bir adım gerilemişti. "Şimdi git, yok etmek için çabaladığın kişiye bir şey olmasın diye çaresizce dua et. Çünkü bu, tek bir yok oluş olmayacak. Ahuzar ölürse Hülya da ölür."

Efkârlanmak için harika bir gündü. İnsan her gün bir zamanlar anne bildiği ama aslında asla annesi olamamış kadınla yüz yüze gelmiyor, peşindeki takıntılı manyakla yüz göz olmuyordu. Lakin bunu toplu taşımada yapmak bir hayli zordu. Metrobüsteki insanlarla bütünleşme derecesinde birbirimize kenetlenip, tek yürek olmuşken, insan efkârlı hâlinden sıyrılıp daha büyük bir bunaltı içine sürükleniyordu. Durumum tam olarak buydu.

Arabam acilen tamirden gelmeliydi. Çok kalabalık ve sıkışık yerler beni boğmaktan başka bir şeye yaramıyor, sadece hastane günlerimi hatırlatıyordu. Yeniden o kapana sıkışmış ve bedenim o alçıların içinde kalmış gibi hissediyor, bunalıyordum.

Şakaklarıma doğru ağır bir ter damlası süzülürken imdadıma en nihayetinde geldiğim durağım ve açılan kapı yetişti. Can havliyle dışarı çıktığımda ise yaptığım ilk şey derin bir nefes almak olmuştu. Demir kapıyı kırmak kesinlikle rezil bir fikirdi. Derin bir nefes daha alarak metrobüsten boşalan kalabalığın arasından sıyrılmaya çalıştım. İş çıkış saati olduğu için üst düzey bir insan izdihamı vardı. Kimi koşuyor kimi bekliyordu. Kimi sakince ilerliyor kimi ise yanındakilerle gülerek yürüyordu. Hayat herkes için bir şekilde akarken benimkinin neden böyle rezil bir akış içinde olduğunu anlamak imkânsızdı.

Zorla ilerlettim adımlarımı. Kralşan malikânesiyle evimin arası oldukça uzak olduğu için kırk tane aktarma yapmak zorunda kalmıştım. Gelene kadar hava kararmıştı. Sokak lambaları loş bir şekilde parlarken, durakladamadan ilerlemeye devam ettim. Benim evime giden yolun sokak lambaları dahi bozuktu. Hayatımın kısa bir özeti olabilirdi. Diğer yöne ayrılan cadde aydınlıktı mesela. Benim evime giden yolu ise sadece evlerin ışıkları aydınlatıyordu. Alışkındım karanlıkta yürümeye. Yolum hiçbir zaman ışıklı olmamıştı. Yine de bir insan arıyordu insanın gözü.

Mahallenin en tenha sokağından geçerken adımlarımı hızlandırdım. Burada ışık vardı normalde ama bu akşam o da bozulmuşa benziyordu. Cızırdayarak, yanıp sönüyordu. Bir köpek havlıyor, İstanbul'un derin uğultusu sokağın duvarlarında yankılanıyordu. Topuklarım her zamanki gibi kendinden emin bir şekilde yere vururken yanımdan siyah bir araba geçti. Ara sokak için haddinden fazla hızlıydı. Ezilmemek için duvara yapışmak zorunda kaldım. Yine saman alevi gibi parlayan sinirimle arabayı sürene yükselecekken bir el dolandı koluma. Ne olduğumu anlayamadan hemen yanımda kalan ara sokağa çekildim. Çığlık atmaya niyetlenen dudaklarımın üzerine kapanan büyük bir el bunu yapmama engel oldu.

Korku ve panik aynı anda göğüs kafesimi kaplarken, çırpınarak kurtulmaya çalıştım ama olmadı. Belime dolanan kol beni ara sokağa doğru çekiştirmeye başlamıştı. Boğuk hırıltılar çıkarıp, elinden kurtulmak için debelenirken, topuklu ayakkabımın biri ayağımdan çıkıp geride kaldı. Kurtulmak için yere sürtünen topuğum sızladı. Ben geriye doğru sürüklenirken az önce yanımdan geçen siyah arabanın, karanlık sokağın başını kapadığını gördüm. Artık her yer karanlıktı.

Bu mahallede böyle şeyler olmaz, derlerdi oysa. Paniğim daha da büyürken mantığımın ucunu yakalamaya çalıştım. Panik anlarında oldukça zordu ama hayatta kalma dürtüsü daha kuvvetliydi. Bedenime dolanmış,

ağzımı sıkıca kapatan eller beni geri geri sürüklerken dudaklarımı kapatan eline değil de arkamda kalan bedenine saldırmaya çalıştım. Ellerimi geriye atıp tırnaklarımla yüzüne zarar verme niyetindeydim. Boyu uzun bir erkek değildi. Saçlarından kavrayabildim. Hâlâ boğuk hırıltılar çıkarırken elimin altındaki saçları var güçümle çektim.

İnledi belli belirsiz. Aynı saniyelerde bedenimi şiddetle yere savurdu. Karanlıkta yüzünü seçmek zordu. Sadece bir arka sokağı aydınlatan loş ışıklar varken görebildiğim tek şey karşımda dikilen siyah bir silüetti. Yere fırlatılmamın etkisiyle bacaklarıma ve ellerime keskin bir sızı doldu. Beyrut Limanı patlamasından sonra bedenime miras kalan sırtımdaki platinlerin dahi acıdığını hissettim ama hissettiğim korku, acıdan daha büyüktü. Düştüğüm yerde kalmadım. Toparlanmaya çalışırken şiddetli bir çığlık döküldü dudaklarımdan.

"Yardım ed-"

Gerisine izin vermedi. Sağ elinde bir bıçak vardı. Sol yanağıma inen şiddetli bir tokatla başım sert bir şekilde yere çarptı. Alnımı yere vurdum. Yüzüstü olduğum yerde kaldım. Aldığı darbeyle beynimin denge noktası sarsılmış gibiydi. Karanlık, dalgalı bir şekilde etrafımda dönüp girdap misali beni içine çekti. Yıkılmadım ama. Alnıma keskin bir sızı dolmuşken ellerim can havliyle önümdeki çantama ilerledi. İstanbul gibi bir yerde yaşıyordum ve hayatımda Kenan Kralşan gibi bir sapık vardı. Tedbirsiz dolaşmazdım. Silahım ya da bıçağım yoktu belki ama kendimce önlemlerim vardı. Arkamda olduğunu hissediyordum. Her şey saniyeler içinde olurken, titreyen aceleci ellerle çantamı açıp elektroşok cihazını çıkarmaya çalıştım.

Titreyen ellerim kendince çırpınırken bir çığlık daha atmaya niyetlendim. Yine izin vermedi. Başucumda durup siyah spor ayakkabısıyla ileri uzanan elime bastı. Yaralı olan elimdi. Acı içinde bağıracakken, bir elini hızla yanağıma bastırıp susturdu. Yüzünü göremiyordum. Aldığım darbeler, yere bastırılan yüzüm, ayağının altında sızlayan elim ve dönen başım yüzünden yapabildiğim tek şey karanlığa bakmak oldu. Korku, göğüs kafesimi delebilseydi delerdi ve hızla atan kalbimle beraber dışarı çıkardı.

Âcizdim. Kendimde en tahammül edemediğim şeydi. Toparlanmaya çalıştım ama yanağıma sıkıca bastırdığı eli, elimin üzerindeki ayağı ve sırtıma dayandığını hissettim bıçak yüzünden bunu yapmak bir hayli zordu. Ölüyordum sanırım. En nihayetinde oluyordu. Kenan denen şeytanın silahından çıkan kör bir kurşunla olur sanıyordum sonum. Ölümü bu denli yakın hissettiğim ikinci andı. Hayatım film şeridi gibi gözümün önünden

de geçmiyordu. Düşündüğüm tek şey derin bir boşluk ve Biricik'in gülen yüzü oldu. Acıya fazlasıyla alışkın olan bedenim artık önceki kadar güçlü değildi. Her yanımın sızım sızım sızlaması bundandı belki de.

Boğuk, hırıltılı bir sesle, "Yakup Öz'ün, Kenan Kralşan'a selamı var," dedi. Genç değildi. Orta yaşlarda olmalıydı. "Sırtındaki bu bıçağı ona ver."

Karanlıktaki bakışlarım titredi. Ölümün adı hayatımda ne zaman geçse ardında beliren onun adı oluyordu. Kenan Kralşan. Yanağıma baskı yapan eli yüzünden dudaklarımdan sadece boğuk bir inleme döküldü. Yaralı tarafıma bastırıyordu. Yıllar sonra ilk defa boynumdaki yaranın sızladığını hissettim. Nefes almaya çalıştım. Ölüme verebileceğim tek tepki bu oldu: hayattan bir nefes daha dilenmek...

Biricik'in gülen yüzü silindi. Yerine o an kuruldu. Bomba yeniden patladı. Ense kökümden başlayan sızı şimdiki kadar şiddetli değildi ama bedenimde gezinen soğukluk aynıydı. Sırtımdaki sivri ucun yok olduğunu hissettim ama rahatlayamadım. Önümde duvara vuran gölgesi vardı. Elinde sivri bir bıçak tutan gölge havalandı. Darbeyi sırtıma saplayacağının bilinciyle gözlerimi kapadım. Kimse acısıyla göz göze gelmek istemezdi.

Ama darbe gelmedi. Önce yaprakların rüzgârla birbirine sürtünmesine benzeyen bir hışırtı doldurdu kulaklarımı. Sonra kesik kesik soluyan bir nefes. En sonunda yüzümdeki el de elimin üzerindeki ayak da yok olmuştu. Ne olduğunu sorgulayamadım çünkü hayatta kalma, nefes alma isteği daha baskındı. Hızla yerden toparlanmaya çalıştım. Her ne olduğunu bilmiyordum ama düşündüğüm tek şey kaçmaktı. Ellerimin içi sızlıyor, başım dönüyordu. Umursamadım. Toparlanırken telaşlı bakışlarım onu aradı.

Buldu da. Hemen karşımdaydı. Ama bu o değildi. Bir başka bedenin sırtı vardı önümde. Karanlıktan ve dönen başımdan seçmek bir hayli zordu. Algılayabildiğim tek şey uzun boyu ve geniş omuzları oldu. Aldığım darbelerden halüsinasyon görüyor olabilirdim ama aklıma düşen tek şey o olmuştu. Zira bu duruşu tanıyordum. Her şey yine saniyeler içinde olurken düşünmeye fazla vaktim yoktu. Panik her zamanki gibi baskın gelmiş, mantığım sıfırlanmıştı. Düşündüğüm tek şey toparlanıp kaçmaktı.

Heybetli beden önce sırtıma bıçak dayayan adamın kafasını tek eliyle kavrayıp, şiddetle duvara vururken kaçamadım. Hareket ettiğim an aynısını bana da yapmasından ölesiye korktum. Sızlayan bacaklarımda ilerleyecek gücü bulamadım. Kesik bir çığlıkla olduğum yerde gerileyip duvarın dibine sinmek zorunda kaldım. Acımıyordu. Kavradığı kafayı art arda du-

vara vururken adamın kafatasının ya da duvarın kırılma sesine benzer bir ses duyduğumda elimi kulaklarıma kapamak zorunda kaldım.

Sert darbelerine devam etti. En sonunda elindeki beden yere yığıldı. Az önce bana saldıranın yüzünü görmemiştim ama şu an netti. Aslında pek de net değildi. Kemerli bir burnu olduğunu anlayabildim sadece. Kafasının bir yanı ezilmiş, yüzü tanınmaz bir hâle gelmişti. Karanlığa rağmen yüzünü kaplayan kanların parlaklığına baktım. Midemden acı bir sıvı genzime yükselip boğazımı yaktı.

Ayaktaki beden bana dönecek sandım. Korku yeniden aynı noktaya kurulduğunda, kaçacak gücü en nihayetinde buldum. Ama toparlanmaya çalıştığım an bana dönen keskin kahveler ve duyduğum sesle olduğum yerde kalakaldım. Bu oydu. Az önce adamın kafasını şiddetle duvara vurduğu için elinden yere kan damlıyordu. Bakışları bana döndü. Bu sefer dingin denizler yoktu aramızda. İlk defa sakin de değildi. Gözlerinde ilk defa gördüğüm bir vahşilik vardı.

"Sadece orada kal," diyerek beni olduğum yere sabitledi.

Kaldım. Şu saatten sonra kaçamazdım da zaten. O varsa güven vardı. O varsa ölüm yoktu. Şimdi de üç yıl önce de. Bütün cehennemlerimde karşımda beliren tek yüz oydu. Ben şaşkınlıkla, korku ve panikle duvarın dibine daha çok sinerken başka bir adamın elinde silahıyla ona doğru ilerlediğini gördüm. *Silahlı,* diye uyarmak istedim ama bakışları zaten ona ilerleyen adamdaydı. Korkmadı, geri adım atmadı. Yaralanmaktan korkmadı. Diğer elinde tuttuğunu fark etmediğim bıçağı öne doğru savurdu. Silahı ateşlemesini bırak, adamın bir adım atmasına dahi izin vermemişti. Saniyeler içinde silahı tutan eline saplanan bıçak yüzünden bağıran adamın yanındaydı. Yere düşen silahı bir ayağıyla diğer yana itti. Eline sarılan adamın elindeki bıçağı bir an bile düşünmedi ve çekip çıkardı. Acının şiddetiyle bağıracak olan adamın sesini, bıçağı boynundaki bir noktaya saplayarak susturdu.

Bir zamanlar savaş muhabiriydim. Çok kan, çok savaş görmüştüm ama artık eskisi kadar cesur değildim. Gördüğüm görüntülerin vahşetiyle midemin ağzıma geldiğini hissettim ve ellerimi dudaklarıma bastırarak kendime engel olmaya çalıştım. Saçmaydı ama önümde kafası dağılmış ve gırtlağından bıçaklanmış iki ceset varken de korku korkuydu. Her an uyanıp bana ya da ona saldırabilirler düşüncesiyle hemen az önce almaya gücümün yetmediği elektroşok cihazını kavradım. Titreyen ellerimin arasına sıkıca bastırıp hızla atan kalbimin üzerine yasladım.

O yine durmadı. Sokağın ucunu kapatan araba çalışmıştı. Uzaklaşacak gibiydi. İzin vermedi. Yere düşen adamın gırtlağındaki bıçağı söküp aldı. Aynı saniyelerde üzerindeki ceketi çıkarıp hızla yumruğuna doladı ve arabanın camına sert bir darbe indirdi. Araba tam gaza basıp, gidecekken kırdığı camın ardında beliren silüetin yanağına sağlam bir yumruk indirdi. Ardından bir tane daha ve bir tane daha. Uzak değildi. Görebiliyordum. Karanlıkta dahi parlayan tek şey ellerindeki kandı. Adamın başı direksiyona düştüğünde diğer elindeki bıçağı sağ eline geçirdi. Bıçağın sivri ucunu zerre düşünmeden adamın sırtına sapladı.

Önüne bakıyor, arkasını görmüyordu. Az önce gırtlağına ve eline iki bıçak darbesi alan adamın elini darbe aldığı noktaya bastırarak toparlandığını görmemişti. Ama ben görüyordum. Sendeliyordu ama durmuyordu. Timur'un arkaya itelediği silaha meylettiğini gördüğümde içimdeki korku kendim için değil, onun içindi. Yere çakılan adımlarım o sözkonusu olduğu için durmadı. Sızlayan bacaklarıma, başıma ve avuç içlerime rağmen elimdeki elektroşok cihazıyla ayaklandım. Topuklu ayakkabımın tekinin nerede olduğunu bilmiyorum ama biri çırpınışlarımın etkisiyle ayağımdan çıkıp yanımda kalmıştı.

Yalınayaktım. Silaha doğru gitmeye çalışan adama ilerleyip elektroşok cihazını karanlıktan görebildiğim kadarıyla sırtına, beline ya da şu an tam algılayamadığım bir noktaya dayadım. Aramızda kıvılcıma benzeyen bir ses yükselirken adam boğuk bir hırıltıyla yeniden yere yığıldı. Silahın, elinin birkaç santim uzağında olduğunu fark ettiğimde çıplak ayakla silaha vurup duvarın köşesine savurdum. O şeyi elime almak istemiyordum.

Artık derin bir sessizlik etrafımızı sarıp sarmalamışken bedenim korkuyla titriyordu. Yaralı elimin içindeki elektroşok cihazının gövdesini daha da sıkı kavramışken bakışlarımı ona çevirdim. Arabanın hemen önündeydi. Keskin kahveleri önce yerdeki adamı süzdü. Sonra ise beni. Titrediğimi gördüğüne emindim. Gözlerindeki vahşilik ise hâlâ yerli yerindeydi. Sakin ama sert adımlarla ilerledi. O varken adımlarım geri gitmedi. Gözlerindeki sertliğe, elindeki kana rağmen göğüs kafesimdeki güven hâlâ aynıydı. Kıpırdamadan bekledim.

Yerde yatan adamı tek eliyle sırtından kavradı. Kaldırıp sertçe yere vurdu. Sonra yeniden. Sonra yeniden. Adamın ağzından siyah bir kan kümesi boşalana kadar durmadı. Gücü ve acımasızlığı aynı seviyedeydi. Artık kesinlikle emindim. O, özel kuvvetlere mensup bir askerdi. Zira cephede görev yaptığım onca yıldan öğrendiğim tek bir şey vardı: Gözü ve elleri en

kanlı olanlar Bordo Bereli Türk askerleriydi. Hak edene acımaz, sakınmaz, geri durmazlardı. Böyle sessiz, böyle kanlı bir ölümle düşmanlarının sonu olurlardı. Onlar ne zaman savaş alanlarına gelse sessiz bir ant içilmiş gibi herkes köşesine çekilir, onların işini bitirmesini beklerdi.

Elindeki adamı bir darbeyle daha yere savurup doğrulduğunda, artık iki elinden de yere kanlar damlıyordu. Bakışları da elleri kadar kan doluydu ama deniz kokusu hâlâ oradaydı. Ya da ben onunla fazla bütünleştirmiştim bu kokuyu. Bu noktadan bile hissediyor olmam imkânsızdı yoksa. Ağlamazdım kolay kolay. Yıkılmazdım bir darbeyle. Boyun eğmez, ele avuca sığmazdım. Aslında ateş insanın en çok kendini yakardı. Böyle bir andaydım.

Bakışlarımın dolduğunu hissediyordum. Önümde sadece o, etrafımızda kanlar içinde üç beden varken görüşüm içine taş atılan bir kuyu misali dalgalanmıştı. Yere yığılmak istedim. Yapamadım. İleri adım atayım dedim. Atamadım. Alnımdan şakaklarıma doğru süzülen kan damlasının boynumdaki yaraya doğru sızdığını hissettim ama elimi kaldırıp onu bile silemedim. Kıpırdamadı. Keskin kahveleri bendeyken burnundan soluyan kısa bir nefes verdi sadece. Ne hâlde olduğumu bilmiyordum ama çıplak ayaklarımla bacaklarımda gezindi bakışları. Elime takıldı. Sonra ise boynuma, alnıma ve en son yine gözlerime. Gözlerindeki vahşiliği derin bir nefes daha vererek dizginlemeye çalışır gibiydi.

Bu hâlinden korkup kaçacağımı, ürkeceğimi düşünmüştü belki de. Korkmadım. Deniz hâlâ yerli yerindeydi. Nasıl yaptığını bilmediğim bir şekilde onu en başından tanıyormuşum gibiydi. Sağlıklı değildi belki bu güven, normal de değildi ama elimde olan bir duygu da değildi.

Zordu ama ona doğru bir adım atabildim. Sonra bir adım daha attım. Yana doğru sendeler gibi oldum ama durmadım. İlerlemeye devam ettim. Omuzlarım her zamanki gibi dik, adımlarım topuklular üzerinde ilerlediğim kadar kendinden emin değildi. Topuklularım çıktığı an yine düşüyordu gardım. Yıkılmak istiyordum mesela. Deli gibi ağlamak ama bunu herkesten saklamak istiyordum. Tam önüne geldiğimde bakışlarımı yüzüne kaldırdım. Uzundu. Topuklu ayakkabılarım yokken omzunu geçemiyor, göğsünde kalıyordum.

Bu güven duygusunun sebebi buydu belki de. Bir dağ gibi yıkılmaz duruşundandı. Dağın yamacına vuran deniz kadar hüzünlü kokusundandı. Ateşi de rüzgâr söndürmesin diye bağrında saklayan, kısa bir anlığına da olsa dağ olamaz mıydı? Korkum hâlâ göğüs kafesimi delecekmiş gibi içimde atarken biriktirdiğim her şey o an üzerime yıkılmış gibiydi. Hülya ve Kenan

Kralşan, Biricik, o, yaşananlar, sırtıma dayanan bıçak, yanağıma bastırılan el...

İfadesizdi bakışları. Ben ona alttan, o bana yukarıdan bakarken kısa bir an geçti aradan. Çenesindeki derin gamze gölgeliydi. Bütün ifadesizliğinin aksine ağır ağır yutkundu. Âdemelması hafifçe kavislendi. Dolan gözlerimi onun dahi görmesini istemiyordum. Güçsüzlüğümü belli edemezdim. Ama o bunu bir kere daha görmüş, görmemiş gibi yapmaya devam etmişti. Yine yapamaz mıydı? Sadece bir an için yaslanacak bir dağ olamaz mıydı? Düşersem kalkamayacak gibiydim. Destek olamaz mıydı? Genzime kadar gelen yaşları tutabilecek gibi değildim.

Bakışlarımı gözlerinden siyah gömleğine indirdim. Keskin kahvelerde o an hiçbir ruh ve duygu yok gibiydi. "Biraz... Birazcık..." dedim hayatımda belki de ilk defa kekeleyerek. Sesimi bulmakta bir hayli zorlanmıştım. Hiç bana ait gibi durmuyordu. "Yaslanabilir miyim?"

Bakışlarım hâlâ gömleğindeyken yanağıma doğru en nihayetinde bir gözyaşı süzüldü. Geri adım atmadı. Yine sessizliğiyle önümde dikilmeye devam etti. Geri gitmeliydi oysa. *Benim gölgeme güvenme,* dedikten sonra bu şekilde önümde dikilmemeliydi. Öleceğimi sanmıştım. Sırtıma bir bıçak saplanacağını ya da tecavüze uğrayacağımı sanmıştım. Ölümle yüz yüze geldiğim anda dahi Kralşan'ın adı söylenmişti kulağıma. Kolay kolay ağlamayan benim dahi bir sınırım vardı. Gözyaşlarımın şiddeti arttığında alnımı belli belirsiz gövdesine yasladım.

Geri itmedi. *Git,* demedi. Ne yaptığımı sorgulamadı. Ona güvenmemi istemiyorsa bunları demeliydi. Her zamanki sessizliğiyle istediğim dağ gibi öylece dikildi. Deniz kokusu genzimi öyle yaktı ki keskin bir hıçkırık döküldü dudaklarımdan. Elimdeki elektroşok cihazı parmaklarımdan kayıp yere düştü. Alnım gövdesine yaslıyken, iki elimi birden yüzüme kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlamaktan başka bir şey yapmadım. Bir adım gerilese yıkılacaktım ama yapmadı. Hep olduğu gibi nefes alıp vermesi bile sessizdi. Öylece bekledi.

Kalın sesi birkaç dakika sonra "İyisin," dedi. Belli belirsiz sırtıma dokundu. "Sakinleş."

Yıllar öncesindeki o bomba yeniden patladı zihnimde. Bedenim onca acıyla baş etmeye çalışırken de duyduğum tek ses yine buydu:

Ölmeyeceksin! İyi olacaksın! Diren!

Bunları bana ondan başka söyleyen yoktu. Sırtımı sıvazlayan kendi elimden başka el yoktu. İhtiyacım da yoktu ama insan bazen yoruluyordu.

Hıçkırıklarımın şiddeti daha da arttı. İyi falan değildim. Her şey fazla üst üste geliyordu. Ve ben uzun zamandır hıçkıra hıçkıra hiçbir şeye ağlamamıştım. Hastane yatağında sayısız acıyla boğuşurken de Kralşan'la savaşırken de gözümden tek bir an dökülmeyen yaşları şu an tutamıyordum. Gerçekten yaşlanıyor olabilirdim.

Kıpırdamadı. Alnımı yasladığım gövdesini geri çekmeden sessizce beklemeye devam etti. Parmak uçlarımı göz pınarlarıma bastırarak bu anı bitirmeye çalıştım ama bir hayli zordu. Uzun zamandır içimde tuttuğum her şey freni patlayan kamyon misali sağa sola yalpalıyor, beni duvardan duvara vuruyordu. Hareket etmeden sessizce beklemeye devam etti. Ağladığımda kimseye görünmek istemezdim. Kendime dahi. Omuzları genişti. Önünde kalan bedenim küçücüktü. Beni kendimden bile sakladı da yine haberi bile olmadı.

Birkaç dakika daha sürdü anlamsız hıçkırıklarım. İçine düştüğüm saçma duygusallığa son vermek adına mantığımı aradım. Ucunu zorla buldum. Yakalamak imkânsız gibi duruyordu ama başardım. Ellerimi göz pınarlarımdan çekerken alnımı yasladığım gövdeden hafifçe uzaklaştırdım. Gözlerine yeniden bakamadım. Gövdesine bakmayı sürdürdüm. Elimdeki yara yeniden kanamıştı. Kan izleri sargı bezinden taşıyordu. Bu gidişle uzun bir süre kapanacak gibi durmuyordu.

Keskin kahvelerin üzerimde olduğuna emindim ama şu an bakamayacaktım.

"Bitti mi?" derken artık sesinde minik de olsa bir duygu vardı. Ne olduğunu seçemedim ama bir şey vardı işte.

Yine yüzüne bakmadım. Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. Bitmemişti oysa. Konuşursam yeniden ağlardım. "Ayakkabılarım..." diyebildim sadece.

Önümden ayrıldı. O gerilediği an sokak lambasının loş ışığı gözlerimi yaktı. Saçma bir boşluk belirdi etrafımda. Ne yaptığını anlamak için onun gittiği yöne döndü bakışlarım. Bir elinde topuklu ayakkabım vardı. Bakışlarını bana değdirmeden, yanımdan geçip ilerledi. Arabanın önünde kalan diğer topuklu ayakkabımı alıp yeniden bana yöneldi. Özellikle yüzüme bakmamaya çalışıyor gibiydi ama hareketleri acele ya da aksi değildi. Her zamanki gibi oldukça sakindi. Eğilerek ayakkabılarımı önüme bıraktı.

Sessiz bir kelimesi vardı.

Giy.

Yeniden ayağa kalkmamıştı. Bekliyordu önümde. Yine yaptım dediğini. Hıçkırıklarım biraz da olsa geçmişti. İçimde, bu zamana kadar tuttuğum bir bataklığı boşaltmışım gibi garip bir boşluk vardı. Kendimden hiç beklemediğim bir sakinlikle sağ ayağımı topuklu ayakkabımın içine bıraktım. Sola geçtiğimde yana sendeler gibi oldum. Yaralı dizlerim ve bacaklarım acıyordu. Dengede durmak bir hayli zordu. Düşmemek adına parmak ucumla omzuna tutunmak zorunda kaldım. Ayakkabı yana devrildiğinde ise duruma o el attı. Aynı sakinlikle ayakkabımı kavrayıp düzeltti. Elleri hâlâ kanlıydı. Ama ayakkabımın ucunu bir eliyle yere sabitlerken ben giyene kadar bırakmadı.

Giydiğim saniye derin bir nefes verdiğini duydum. Yerden kalkışı, heybetli bir şekilde karşımda dikilişi de bir o kadar sakindi. Kısa bir an bakışları gözlerime değdi. "Bu hâldeyken bunların üzerinde yürüyebilecek misin?" Sesi yine duygusuz değildi. Hâlime acımış olması muhtemeldi.

Sessizce başımı salladım.

Önümden ilerle, der gibi bir adım kenara çekilip yolu açtı. Öyle ya, bir adım arkamda olduğunu söylemişti. Ama ben hemen ilerleyemedim. Onca derdin kederin arasında, "Çantam..." diyerek arkama bakmaya çalıştım. Sesim bir hayli içliydi. Pahalı bir çantaydı. Arkamda bırakamazdım. "Çantamı da alalım mı?"

Durup bana döndü. Bu durumda bile çantamı düşünüyor olmamın hayreti içinde olabilirdi. Ama bunu da sorgulamadı. Geriye dönüp çantama ilerledi. Karanlığın içinde bulmakta zorlanmadı. Ama ben onu bulmakta zorlanıyordum. Birken iki oldu. İkiyken üç. Alnımdaki sızının artmaya başladığını hissettiğimde, topuklu ayakkabıların üzerinde duramadığımı hissettim. Başım değil de etraf dönüyor gibiydi. Sağa doğru yalpaladım. Adımlarım birbirine karıştı. Elimi başıma atıp dönmesini durdurmak istedim ama hiçbir şeyi tutamadım.

"Ahu!" dediğini duydum belli belirsiz. Bana doğru ilerliyor gibiydi ama gelen onun gölgesi miydi onu bile ayırmak imkânsızdı.

Cevap veremedim. Bacaklarım beni ayakta tutacak gücü bulamayıp yalnız bıraktığında bedenimin yere yığılacağına, sert zeminle yeniden yüzleşeceğime oldukça emindim. Görüşüm siyaha bulanıp, bilincim kontrolümün dışında kaybolurken düştüm. Yine canım acıyacaktı. Sert zeminler can yakardı. Ama beklediğim olmadı. İlk defa zemin sert değildi. Yumuşak ve sıcaktı. Gerisi yine dipsiz bir karanlık oldu.

Önündeki bedenin düşmesine izin vermedi Timur. Elindeki çantayı yere bıraktı. Koşar adımlarla ona yönelirken, düşmeden yakalamıştı. Bir dizini yere sabitleyip kollarının arasındaki güçsüz bedeni sıkıca tuttu. "Ahu!" dedi uyanması için. Saçları yüzüne kapanmış, dağılmış bir hâldeydi. Şoktan bayılmış olabilirdi ya da başındaki yaradan. "Ahu!" dedi yeniden.

Uyanmadı Ahu.

Elini yüzüne atıp saçlarını geri çekmek, alnındaki yaranın büyük olup olmadığını ölçmek istedi ama bunun düşüncesiyle havalanan eline değdi gözleri. Kanlıydı. Her zamanki gibi. Kanlı elini kucağındaki kadının saçına değdiremedi. Böyle olmazdı. Omuzlarına bir yük daha alması demek, ölümle eşdeğerdi. Bir an belirdi aklında. Çok uzun zaman önce sildiğini sandığı ama aslında unutmadığını yeni öğrendiği bir an.

Beyrut'a gitti. O limana. Patlamanın etkisiyle göz gözü görmezken de kucağında tam olarak bu kadın vardı. Ölüm ne zaman bu kadının başucunda belirse yanında olan oydu. Ona göre bu ölümün ta kendisiydi. Ahu için ise umuttu. Hangisi doğru ya da hangisi yanlış, bilemedi Timur. Kolay kolay ağlayacak bir kadın olmadığının en başından beri farkındaydı. Ağlamak için dahi güvenli bir liman arar gibiydi. Herkese ateş kusarken ona su gibiydi. Herkese hırçınken ona sakindi. Herkesi yıkarken bir Timur'a dokunmayacak gibiydi. Anlamsızdı bu hâlleri. Ürperiyordu Timur. Korkmazdı kolay kolay ama korkuyordu. Neyden korktuğunu ise o an için kendisi bile bilemiyordu.

Derin bir nefes verirken kucağındaki kadına bakmamak adına bakışlarını önüne dikti. Burnuna kokusu dolduğunda, "Şansımı harbiden döndüre döndüre sikeyim," diye homurdanmadan edemedi. Garip bir kokuydu. Ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu Timur'un lakin güzeldi.

Sadece görevine odaklanmaya çalıştıkça ayrı bir bela açılıyordu başına. İşin ucunun hep bu kadına değmesi ise enteresan olan diğer detaydı. *Bir adım arkandayım,* diyerek gözünün önünde tutmaya karar vermişti ama bu saatten sonra bu oldukça imkânsız duruyordu. Derin bir nefes daha verirken sonra düşünmeye karar verdi. *Bunu da sonra düşünürüz, Timur.*

Kucağındaki kadını sakince yere bırakıp önlerinde kalan arabaya ilerledi. Direksiyon kısmında baygın yatan elemanın sırtındaki bıçağı çekip çıkardı. Diğer eliyle yakasından kavrayıp, kapıyı açma gereksinimi duymadan kırık camdan dışarı çıkardı. Ölmemişti. Kendindeydi. Gözleri yarı açık bir şekilde sayıklarken bedenini duvar dibine sürükledi. Rastgele bir yere savurdu. Diğer iki bedene de aynısını yapıp üçünü de üst üste duvarın

dibine fırlattı. Ölmemişlerdi ama birkaç ay pipetle beslenmeyeceklerinin garantisini veremiyordu.

Cebinden telefonunu çıkardı. Cihan kendi numarasını o istemediği hâlde kaydetmişti. Hiç gerek duymayacağını düşünmüştü ama şu an başka seçeneği yoktu. Onu arayacaktı. İlk çalışta açtı.

"Tulpar abim."

Uzatmadı. "Atacağım konumun aşağısındaki yol ayrımına bir araba gönder," dedi.

"Ne yapayım?" dedi Cihan şaşkın şaşkın.

"Ne istersem yapacağını söylemedin mi lan? Arabaya ihtiyacım var. Yarım saatin var."

Telefonu kapatıp konumu paylaştı. Ahu'ya doğru ilerledi. Bu mini eteği giyiyorken aklından ne geçiyordu, bilmiyordu ama gördüğü manzara yüzünden başını hafifçe sağa eğmeden edemedi. Yara bere içindeydi bacakları ama bu uzun, ince ve biçimli oldukları gerçeğini değiştirmiyordu. Gri gömleğinin iki düğmesi hırpalanışının etkisiyle açılmıştı. Kenan itinin bakışları fazlasıyla şerefsizceydi. Aklından geçenleri anlamamak imkânsızdı. *Biraz hırpalarlar,* diyerek bu hâle gelmesine göz yumması ise Timur için bir şeyin daha netleşmesine neden olmuştu.

Aşkmış, sevdaymış, bunları anlamazdı. Ama bunun hiçbiriyle alakası yoktu.

Yanına ilerlemeden önce arabanın önündeki ceketini yerden aldı. Ahu'nun bacaklarının üzerine örttü. Yerden kaldırmak için ileri uzandığında, yeniden ellerindeki kanlarla yüzleşti. Gördüğü görüntüden korkar, kaçar sanıyordu. Hep öyle olurdu. Uzaktan sevilirdi Timur. Yakından tanıyan, gözlerindeki kanı ve soğukluğu gören herkes korkup kaçardı. Kimse soğukluğuna tahammül edemezdi. Sessizliğinden sıkılırdı.

Timur'un bunlarla bir derdi yoktu. Aksine yalnız kalmak hep işine gelirdi. Bu kadının derdi neydi? Kovaladıkça önüne çıkmasının, geri ittikçe yeniden önünde belirmesinin nedeni neydi? Gitmesini söyledikçe gitmemek için inat etmesine ne gerek vardı? O da korkmalıydı. O da sıkılmalıydı. Konuşmadığında bile anlaması canını sıkıyordu Timur'un. Az önceki gibi bakmamalıydı mesela. İçinde, çok derinlere gömdüğü bir mezarın üzerindeki toprağı eşeliyordu bu bakış. Her şeyi o konuşmadan anlıyordu. Yaşayan bir ölü olduğunu, kimseye hiçbir yardımının dokunamayacağını görmesi bu kadar zor muydu?

Kendisi için yaşayacak bir şeyi yoktu. Pek yaşayası da yoktu. Vatanı için yaşamayı seçmişti. Ya kafasına bir kurşun yiyecekti ya da sigarasıyla içini yakarak, ölüp gidecekti. O öfkeli değildi. Yorgundu. Görmüyor muydu?

Ellerindeki kanı pantolonuna silmeye çalıştı. Tam çıkmamıştı ama daha iyiydi. Öyle uzandı yerdeki kadına. Hastaneye götüremezdi. Darp sözkonusuydu. Polisle uğraşamazdı. Saçlarını parmak uçlarıyla yüzünden çekip alnındaki yarayı kontrol etti. Büyük değildi. Dikiş atılmasına bile gerek yoktu ama etrafı yere vuruşunun etkisiyle ezilmiş ve kızarmıştı. Cebinden telefonunu çıkarıp ışığını açtı. Sağ göz kapağını yukarı kaldırıp ışık tuttu. Gözbebekleri ışığa tepki verdi. İyiydi. Şoktan bayılmış olmalıydı. Korkak bir kadın değildi belki ama panik olduğu ve bu anlarda ne yapacağını bilemediği kesindi.

Tam geri çekilecekken kısa bir an için ışıkla aydınlanan gözüne takıldı. Başı belli belirsiz sola eğildi. Siyahın etrafını ela sarmalamıştı. Elanın etrafını yeşilin sayısız tonu. Memlekette, Rize'de vardı böyle yeşillikler. Uzun zamandır görmemiş, gitmemişti. Çok uzun bir zamandır hem de. Elindeki telefon çaldığında Ahu'nun gözünü kapadı. Yeşillikler kayboldu. Arayan Cihan'dı.

Minik bir öksürükle boğazını temizleyerek aramayı açtı.

"Söyle."

"Geldim, abi. Neredesin?"

Şaşırmadan edemedi.

"Ne çabuk, lan?"

Güldü Cihan.

"Her işine yarayacağımı söylemiştim, Tulpar abi."

İnşallah böyle olmaya devam ederdi. "Bekle, geliyorum." Cevap beklemeden kapadı. Telefonu cebine atıp Ahu'yu dikkatlice kucakladı. Önündeki arabaya doğru ilerledi. Arka koltuğa bıraktı kollarındaki kadını. Tam sürücü koltuğuna binecekken arkada kalan çantasıyla ayakkabısının tekine ilişti bakışları. Geri dönmeye fazlasıyla üşendi ama almazsa Ahu uyanınca başına gelecekleri biliyor gibiydi. Kadın bu hâldeyken bile ayakkabısıyla çantasını sayıklayabiliyordu. Bu anlamsız sevgiye her zaman hayret edecekti Timur. Topuklu ayakkabıdan ise nefret edecekti. İnsan işi değildi.

İkisini de yerden aldı. Elinde binlerce lira tutuyor olabilirdi. Alnını delen ayakkabının bu olup olmadığını kontrol etti. Değildi. Onun altı kırmızıydı. Nerede görse tanırdı. Tanıdığı anda kıracaktı. Ah etmişti. Bu saç-

malık karşısında başını umutsuzca iki yana sallayarak arabaya ilerledi. Çantayı ve ayakkabının tekini yan koltuğa atıp ilerledi. Beş dakikada caddenin alt kısmındaki yol ayrımına ulaştı. Bakışları Cihan'ı ararken en tenha, en karanlık köşede beyaz, eski bir arabanın önünde dikildiğini gördü. Yakup Öz'ün arabasıyla eve gidecek değildi. Arabadan indiğinde Cihan oldukça mutlu bir şekilde sırıtıyordu.

"Tulpar abim ister de ben yapmam mı be?" dedi. Arabaya yöneldi. "Buyur, araban."

Kafası biraz atıktı Timur'un. Kahpe bir gece geçiriyordu. Arabanın kapısını sertçe kapatırken Cihan'ın arkasındaki arabaya en ters bakışlarını atmasının sebebi buydu. Açık bej, modifiyeli bir arabaydı. Altında yanıp sönen ışıklara en tip bakışını attı Timur. "Bu ne, lan?" dedi.

Hâlâ mutluydu Cihan.

"Araba, abi. Sen istedin diye en iyisini getirdim."

"En iyisi dediğin diskoyu ayağıma getirmen mi?"

Sırıtışı hafifçe silinirken arabaya çevirdi bakışlarını. Fazla renkli olduğu acı bir gerçekti.

"Beğenmedin mi abi?"

Derin bir nefes aldı Timur. Sakinliğini asla bozmazdı. Sinirlenmeye dahi üşenirdi ama içten içe *ya sabır* çekmeden edemedi. Yine de her zamanki sakinliğiyle, "Çok beğendim, koçum," dedi. "Hiç dikkat çekmeyiz."

"Ne için abi?"

Sessiz kalıp etrafa bakındı. Sakin bir yol ayrımıydı. Kimsenin olmadığına emin olduğunda arka kapıya ilerleyip açtı. Ahu'yu kollarından tutup kaldırdı. Tek hamlede omzuna atarken, koltuğun üzerinde kalan ceketini alıp yeniden kalçalarını ve bacaklarını örttü. Bu görüntüyü gören Cihan ise cevabını almıştı. Ellerini dudaklarına kapatırken korku dolu bir ifadeye bürünen yüz ifadesine engel olamamıştı.

"Tulpar abim!" dedi panikle. "Abim! Ne yaptın, abim?" Telaşla Timur'a doğru ilerledi. "Öldürdün mü kadını? Gömecek miyiz? Onun için mi çağırdın beni, abi? Abi, bokunu yiyeyim yapma! Hapisha-"

Timur tek eliyle ensesinden kavrayıp ileri ittiğinde susmak zorunda kaldı.

"Kapıyı aç."

İleri doğru savrulan Cihan, açması gereken kapıya yapışmıştı. Telaşı yerli yerindeyken bir yandan dudaklarını dişliyor, diğer yandan etrafı kontrol ediyor, bir diğer yandan ise Timur'un dediklerini yapmaya çalışıyordu. Titreyen parmakları kapının kolunu zor buldu. "Tulpar abim," dedi ağlamaklı bir sesle. "Ne yaptın be abim? Hadi yaptın da beni niye çağırdın?"

Tepkisiz bir şekilde açılan kapıya ilerledi Timur. Omzundaki kadını dikkatle arka koltuğa bıraktı. Geri çekilirken kısa bir an için burnu burnuna değdi. Yüzünü geri çektiğinde ise dudaklarıyla göz göze geldi. Dağılmış bir hâlde bile böyle durması can sıkıcıydı. Hızla kendini geri çekti. Ateşe yaklaşamazdı. Ceketi bacaklarına örtüp yeniden doğruldu. Kapıyı kapadı.

"Ne o?" dedi Cihan'a. "Çırağım olmak istemiyor muydun? Al sana çıraklık."

Ağlamaklı bir isyan hâlindeydi Cihan. "Abi dövüşmeyi öğretmeni istemiştim, öldürmeyi değil."

"İyi, birinci dersteyiz işte." Oldukça sakindi Timur. "Sinek senin taşağına konduğu zaman tekme tokat dalmanın çözüm olmadığını anlarsın." Önündeki çocuğu tek hamlede yana itip sürücü koltuğuna ilerledi.

Arkada kalan Cihan, ellerini iki yana açarak isyan etmesine engel olamamıştı.

"Çözüm öldürmek mi?"

Cevap vermedi Timur. Uzun zaman sonra ilk defa ciddi anlamda başı ağrıyordu. "Diğer arabada çanta ve ayakkabı var," dedi. "Onları da al, gel."

Timur sürücü koltuğuna oturmadan önce Cihan'ın arka kapıyı açmış, ellerini Ahu'nun bacaklarına bastırarak üzerine eğildiğini görmüştü. Kaşları belli belirsiz çatıldı. Saçma bir dürtüyle ileri atılıp, Cihan'ı sırtından kavrayarak geri çekti.

"Ne yapıyorsun, lan?"

Hâlâ ağlamaklıydı Cihan. "Nabzını kontrol ediyorum," dedi. Korku dolu bakışlarını arabanın içindeki kadına çevirdi. "Ölmemiş ol, ablam. Kurban olayım. Abimin elini kana bulama."

Göz devirdi Timur.

"Arabaya binmek için iki saniyen var, Cihan. Yoksa bir daha gözüme gözükme."

Timur koltuğa oturduğunda, Cihan da birkaç dakika içinde ayakkabı ve çantayı almış, yanındaki boş koltuğa oturmuştu. Kucağındaki çantayla ayakkabıya sıkı sıkı sarıldı. Dertli bir hâlde ileri geri sallandı. Kısa bir an

sessizce ilerlediler. Timur camı açıp, bir sigara içme rahatlığı içindeyken Cihan hâlâ panik hâlindeydi.

"Şimdi ne olacak, Tulpar abi?"

Sessiz kaldı Timur. Cidden şimdi ne olacaktı? Uyandığı an o gözler yine aynı umutla bakacaktı. Ölümü ona getiren kişi olduğunu değil de onu ölümden kurtaran kişi olduğunu düşünecekti. Lanetini bilmeyecek, elindeki kanı umursamayacak, her zamanki gibi inat edecekti. Oysa Timur'un omuzlarında bir can yükü daha taşımaya yer yoktu. Bu kadına bakarken içinde bir şey beliriyordu. Merhamet miydi bu? Ablasına olan özlemi mi? Yoksa onun kendisine olan benzerliği mi? Bilemedi Timur. Sigarasından derin bir nefes çekti.

Bunu da sonra düşünmek istedi. *Sonra düşünürüz, Timur.*

Önceliği görevdi. Sadece buna odaklanacaktı. Uyandığında Kenan'a götürüp saldırıya uğradığını söyleyecekti. Şans eseri fark edip, müdahale ettiğini söyleyerek daha da gözüne girecekti. Başını belli belirsiz salladı. Kesinlikle böyle yapacaktı. Başka hiçbir şeyi düşünmeden buna odaklandı. Geride kalan hiçbir şeyle ilgilenmeyecekti.

Cihan yeniden, "Tulpar abi," dedi.

Derin bir nefes alıp, "Yaşıyor, Cihan," dedi sakince. "Yaşıyor. Bir daha konuşursan diline ne yaparım sence?"

Cevabı biliyordu Cihan. "Sikersin, abi," dedi.

"Aferin," dedi Timur. "İkinci dersten de geçtin." Vitesi en sona atıp boş yolda son sürat ilerledi. Cihan arkada baygın yatan kadının yaşıyor olduğu gerçeğiyle susup, kucağındaki ayakkabıyla çantaya daha sıkı sarılırken Timur yol boyunca iki sigara daha içti. Birkaç soru daha sordu Cihan. Cevap vermedi. Dikiz aynasından ara ara arkadaki bedeni yoklamaktan ve sigara içmekten başka bir şey yapmadı. Uzun zamandan beri bu kadar gerildiğini hatırlamıyordu. Hayatında hiçbir ikilem yoktu çünkü. Sessizce yaşayıp gidiyordu.

Bağırsa kalbini kıracak, sussa canını yakacaktı. Timur her türlü zarardı.

Bu kadının sırtına gerçek bir bıçak saplanmamıştı belki ama hayali bıçakları görebiliyordu. Annesi tarafından öldürülmek istenmiş, Kenan tarafından yem diye öne atılmıştı. Diğer insanlar bir yana, dünyaya gelişine neden olan insanlar sırtına bıçak sapladığında ellerin o bıçağı çıkarmaya ulaşmıyordu. Sessizce orada duruyor, nefes aldıkça batıyordu. Bunu en iyi Timur bilirdi. Direksiyonu tutan ellerine takıldı bakışları. Hâlâ kan vardı.

Elleri kanlı, dedi aynı ses. *Onu yaşatmak isteyen herkes ölecek.*

Bir sigara daha yaktı. En başından konuşmamalı, dikkatini çektiğinde dinlememeliydi. Güzel, alımlı bir kadın olarak görüp geçmeliydi. Dinlemese çekilmezdi. Dinlemese görünmezdi, görmezdi. Her zamanki gibi arkasını dönüp gitmeli, yardımını kabul etmemeliydi. O zaman gömdüğü hiçbir şey bu kadar başını ağrıtmazdı. Bir sigara daha yaktığında Cihan yine bir şeyler soruyordu. Dinlemedi. Bu yüzden cevap da vermedi. Evin önüne geldiklerinde ilk Timur indi arabadan. Arka kapıya ilerleyip hâlâ baygın olan kadını kucakladı. Göğsünün üzerine yaslanan başıyla derin ama sessiz bir nefes verdi. Merdivenlere doğru ilerledi.

Cihan arabadan çıkarken düşer gibi olmuş, çantanın uzun askısına ayağının biri takılmıştı. Her şey çok ani bir şekilde gelişirken ne olduğunu anlayamadı. Ayağının takıldığını fark etmeden yere basmıştı. Çanta elinde kaldı. Askı kopup yere düştü. Alıp Tulpar abisine döndü. "Abi, bu koptu," dedi.

Merdivenlere ilerleyen Timur göz ucuyla bakmıştı sadece. Çantanın askısını gördüğünde bir nefes daha verip ilerlemeye devam etti. "Uyandığında sen hesap verirsin," dedi.

Peşine takıldı Cihan. "Çok kızar mı?" diye sordu.

Cevap için düşünmedi Timur. "Ağzına bile sıçar," dedi.

Cihan dudaklarını dişledi. Kucağında bir topuklu ayakkabı ve kopmuş çantayla ilerlerken Tulpar abisinin arkasındaydı. Eve geldiklerinde Timur, Ahu'yu dikkatlice kendi yatağına bıraktı. Bacaklarının aşağısına doğru sıyrılan ceketini yine yukarı çekti. Cebinden çıkardığı bir miktar parayı Cihan'a uzattı. "Eczaneye git," dedi kısadan.

Cihan yine şaşkındı.

"Ne alayım, abi?"

Tip bir bakış attı.

Cihan anlaması gerekeni anladı. Parayı aldı. Elindeki çantayla ayakkabıyı Timur'un masasının üzerine bırakıp, odadan çıkarken onun bakışları Ahu'daydı. Saçları yüzünü örtmüştü. Göremiyordu simasını. Kendince minik adımlarla yanına ilerleyip tüy kadar hafif bir dokunuşla saçlarını geri itti. Yüzünü ortaya çıkardı. Boynundaki yaraya takıldı bakışları. İlk gördüğü andan beri bakıyordu o yaraya. İlk hâlini gördüğünden, ne kadar derin bir yara olduğunu bildiğindendi belki de. O patlamada en çok kan bu

noktadan akıyordu. Şahdamarından yaralandığını, öleceğini düşünmüştü Timur.

Parmak ucu, kulağının altından başlayıp çenesine doğru inen yarada gezindi. Şahdamarında biten noktada durdu. Saçma bir soru düştü aklına:

Çok acıdı mı?

Parmak uçlarında hissettiği sıcaklıkla ateşe değmiş gibi geri çekti elini. Teninde sıcaklık sevmezdi. Her şeyi yapardı. Ama bir ateşe dokunamazdı.

İki adım geriledi. Bakışları masanın üzerindeki ojeye takıldı. Alıp çekmeceye atarken masanın üzerinde sadece tek bir vazo kalmıştı. Önce kendi ellerindeki kanı temizledi. Yıkamakla çıkmazdı ama denedi. Sonra orta büyüklükte bir kâsenin içine sıcak su doldurdu. Bez bulamayınca kendi tişörtlerinden birini yırttı. Yeniden Ahu'nun başına geldiğinde tişörtünün parçasını suya batırıp yüzündeki kanları temizledi. Yanaklarını, dudaklarının kenarını, alnındaki yaranın etrafını. Ağır ağırdı hareketleri. Bir yandan da çehresini izliyordu. Eline uzandı. Kanlı sargıyı açıp, elinin içine bakarken ifadesizdi. Yara rezil bir durumdaydı. Oyuldukça oyulmuştu.

Timur o an verdiği her kararın yüzüne çarptığını hissediyordu. Herkes için akıl hocasıydı. Oysa şu an sike sürecek aklı yoktu. Görev için dahi bu ateşi önünde yürütemezdi. Uyandığında onu kurtardı diye umut dolu gözlerle bakmasını istemiyordu. İçini eziyordu bu bakış. Elinin içindeki kanı sildi sessizce. Cihan gelmişti. Getirdiği malzemelerle alnındaki yaraya pansuman yapıp kapadı. Elindeki yarayı yeniden sardı. Üzerini örtüp yanından uzaklaştı. Yatağın hemen karşısındaki koltuğa oturup bir sigara daha yaktı. Sonra bir tane daha. Karşısındaki kadın uyanana kadar bakışlarını ondan koparmadı. Sessizce izledi. İçindeki dumanı üfledi. Derdi üfledi. Sessiz kelimelerini üfledi. Üfledi ve üfledi.

Lakin hiçbiri o dumanın içinde kaybolup gitmedi.

Bu hissi biliyordum. Ense kökümden başlayarak omurgam boyunca ilerleyen, belimden kollarıma, oradan bacaklarıma ve gövdemin her yerine uzanan sızı tanıdıktı. Sayısız gece bu acıyla boğuşmuş, sayısız kere ağlayarak uyanmış ya da hiç uyuyamamıştım. Uzun süre önce geçtiğini sandığımız hislerle yeniden yüz yüze gelince kısa bir an için bunu kabullenmek istemiyordunuz. Başım ağrıyordu. Kesik bir iniltiyle gözlerimi aralamaya çalıştım. Karanlık ağır ağır aydınlanırken beyaz bir tavan ve aynı beyazlıkta bir lambayla bakıştım. Işık yüzünden sızlayan gözlerimin acısını birkaç kez

açıp, kapatarak azaltmaya çalıştım. Bu arada nerede olduğumu da belki anlayabilirdim.

"Tulpar abi, uyandı," diyen genç bir çocuğun sesini duyduğumda bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim. Hemen başucumda dikiliyordu. Dağınık koyu kahve saçları, mavinin garip bir tonuna sahip gözleri vardı. Genç bir delikanlıydı. Ona baktığımı gördüğünde geniş bir gülümseme belirdi yüzünde. "Hele şükür be ablacığım!"

Nerede olduğumu anlamak için anılarımı yokladım. Hatırlamakta zorlanmadım. Saldırıya uğramam, aldığım darbeler, kulağıma fısıldanan isim, sırtımdaki bıçak, onun gelişi, karanlığın dağılışı ve ona yaslanarak dakikalarca ağlamam...

Son hatırladığım şeyle duraksadım.

Ciddi olamazsın, Ahuzar!

"Bu kaç?" diyerek iki parmağını gösteren genç eleman da ciddi olamazdı.

Boş boş baktım.

Yüzündeki heyecan yerini paniğe bırakırken hafifçe arkasını döndü. "Boş boş bakıyor, abi!" dedi. "İyi değil mi acaba?"

"Şimdi anlarız," diyen ses Timur'a aitti.

Birkaç saniye sonra yatağın yanında belirdi. Dağ gibi önümde dikilirken bakmak zordu. Alnımdaki yara sızlıyor, her yerim ağrıyor, üstüne üstlük beynim hamur makinesinde yoğuruluyormuş gibi hissediyordum. Ama elinde tuttuğu siyah çanta askısını hafifçe kaldırdığında sorgular gibi bakmadan edememiştim. "Çantanın askısı koptu," dedi sadece.

O da bana yetti. Elimi alnıma atıp, yüzümü ekşiterek, "İnanamıyorum," dedim.

Önümden çekilip, "Gayet iyi," dedi sadece.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde elindeki çanta askısını masanın üzerine savurarak karşımda kalan küçük koltuğa doğru ilerliyordu. Hâlâ siyah pantolonuyla gömleğinin içindeydi. Tek fark gömleğinin kollarını yukarı kıvırmış, önündeki üç düğmeyi açmış olmasıydı. Daha salaş duruyordu. Başıma şiddetli darbeler almışken önümde böyle dolaşmamalıydı. Ona bakmak istiyor ama bakamıyordum.

O, koltuğa otururken ben de yattığım yerde toparlanmaya çalıştım. Belimdeki platinler yüzünden zorlandım. Fazla ağrım vardı. Yüzüm ekşidi ama durmadım. Doğrulabildiğim kadar doğruldum. Burnuma vuran, içimi dolduran deniz kokusu devasaydı. Burası onun evi olmalıydı. Kü-

çüktü. Minik bir mutfak, koltuk, dolap, yatak ve masa vardı. Onun gibiydi aslında. Sade ama huzurlu.

"Abla, aklımı aldın," dedi genç çocuk. "Kaç saattir başında bekliyoruz. Tulpar abim, beyin kanaması geçirirsin diye saat başı gözlerini ve nefesini kontrol etmekten helak oldu."

Bakışlarım ona döndü. İfadesiz, buz gibi bir soğuklukla bakıyordu bana. O değil gibiydi. Üşüdüm anlamsızca.

Yatağın ucuna oturdu genç çocuk. Tatlı bir tipi vardı. Onu gördüğümde, göğsümde beliren bir huzursuzluk olmamıştı. "Ben, Cihan," derken elini uzatmıştı.

Karşılık vermek istedim ama ona doğru uzattığım sağ elimin sargılı olduğunu görünce duraksadım. Üzerine basıp yeniden kanatıldığını hatırlıyordum ama şu an tertemiz bir sargı bezi vardı. Özenle, dikkatlice sarılmıştı. Cihan anlayışla elini geri çekti.

"Adın ne? Tulpar abi inatla söylemedi."

"Ahuzar."

"Çantanı ben kopardım. Kusuruma bakma, olur mu?"

Elbette bakardım. Ama onun sesi araya girdi. "Cihan," dedi en net şekilde. "Yalnız bırak."

Bakışlarım ona döndü. Göğüs kafesimde huzursuzluk yoktu ama bakışlarındaki soğukluk yetiyordu. Sorgulamadım. Bir sıcak, bir soğuk yapmasına alışkındım. Sağı solu belli olmayan bir adamdı. Cihan sessizce yanımdan kalkıp kapıya yöneldi. "Bir şey lazım olursa biliyorsun, abi," dese de cevap vermedi. Bakışları pürdikkat bendeydi. Cihan odadan çıktığında dahi bakışlarımızı birbirimizden koparmadık. Anlamsızdı oysa. Hiçbir zaman bu denli uzun bakmamıştı yüzüme. Üşüyordum ayrıca. Bu anlamsız bakışmayı daha fazla sürdürmemek için ilk konuşan ben oldum. O sonsuza kadar susardı, biliyordum.

Üzerimdeki battaniyeyi kenara attığımda bacaklarımın üzerindeki siyah ceketiyle karşılaştım. Onu da sakince kenara bıraktığımda yara bere içindeki kanlı dizlerime ve bacaklarıma baktım. Feci durumdaydım. Umursamamaya çalışarak toparlandım. Bacaklarımı yataktan aşağıya sarkıtıp oturdum. Artık tamamen karşı karşıyaydık.

"Saat kaç?" dedim

"Bir buçuk," dedi.

En son hatırladığım saatin yediye yaklaştığıydı oysa. Elimi sızlayan alnıma attım. Yarabandı yapıştırılmıştı. Bunu da o yapmış olmalıydı.

"Biricik merak etmiştir."

"Aradı," dedi. "*Geç geleceğim, işim var,* diye mesaj attım."

Elimi sızlayan alnımdan çekerken, sakince başımı sallayıp kuruyan dudaklarımı ıslatmaya çalıştım. İyi yapmıştı. Yoksa polise dahi gidebilirdi. Derin bir nefes verdim. Yakup Öz ve Kenan Kralşan zihnimde yankılanan tek isimlerdi. Konunun benimle ne gibi bir ilgisi olduğunu ise anlayamıyordum. Aralarında bir savaş olacağını biliyordum ama konunun benimle ne gibi bir alakası olabilirdi ki?

Zihnimi toparlayıp, ne olduğunu sormak üzereyken, "Yakup Öz'ün önüne kurban diye sen atıldın," dedi. Dünyanın en normal şeyini söyler gibiydi.

Birkaç saniye ne duyduğumu algılamakta zorlandım. Şaşkınlıkla büyüdü gözlerim.

"Ne yapıldı? Ne?"

Bu soruma cevap vermedi.

"Bundan sonra hedefi sensin. Merak etme, Kralşan seni koruyacak. Yarın sabahtan itibaren on kişilik bir koruma ekibin olacak. Önce gizlice izleneceksin. Yeniden saldırdığında ise koruma ordusuyla gezmeye başlayacaksın."

Anlatılanları algılamakta kısa bir an için zorluk çektim. Göz kırpıştırdım.

Umursamadı şaşkınlığımı. "İzlendiğini bil, ona göre hareket et," derken yine soğuktu.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama zordu. Başıma keskin bir ağır saplanınca, sendeleyip yeniden oturmak zorunda kaldım. Topuklu ayakkabılarımı o an yatağın yanında gördüm. Yan yana bırakılmışlardı. Önüme düşen saçlarımı sargıda olmayan elimle geri iterek yeniden ona baktım.

"Konunun benimle ne alakası olduğunu hâlâ anlamadım yalnız."

Bir şey söyleyecek gibi oldu ama yuttu. "Kralşan'a sorarsın," dedi.

Cidden üşütüyordu cevapları. Neden böyleydi? Saatler önce yine en karanlık ânımda beliren, gövdesine yaslanmama izin veren, ayakkabımı önüme bırakıp giymem için yardım eden adam değildi sanki. Yakup Öz'ün peşimde oluşuna mı yoksa bu hâllerine mi paniklemem gerektiğini bile-

medim. Kısa bir an için bakışlarımla süzdüm bu gelgitli hâlini. "Kenan'ın beni korumasına ihtiyacım yok," derken her bir kelimeyi en net şekilde vurgulamıştım.

"Yaşamak istiyorsan var," derken sesinde yine zerre duygu yoktu. "Ölmek istiyorsan kafanın dikine gitmeye devam et. Ama ölü hâlin kardeşini koruyamaz."

"Polise giderim," diyecek oldum.

"İyi," dedi umursamazca. "Git."

Kaşlarım belli belirsiz çatılırken artık ben de onun kadar ters bakıyordum. Beni o patlamadan alan, yaralarıma ilk yarabandını yapıştıran adam değildi. Sessizdi o, bu kadar sert değildi. Önceki ses tonuyla bunları söylese güler geçerdim ama sesinde bir ağırlık vardı. Eziciydi. Karşılık vermeye imkân tanımıyordu.

"Neyin var senin?"

"Hiçbir şey."

"Neden böyle konuşuyorsun?"

"Gerçekler."

"Sana gerçekleri sormadım. Sen de hiçbir zaman anlatmaya gönüllü olmadın. Şimdi ne bu laflar?"

İleri eğilip dirseklerini bacaklarına yasladı. Gözüme her defasında takılan parmaklarını birbirine kenetlerken bakışlarından bir şey anlamak zordu. "Görmek istediğin şeyi görmeyi artık bırak, Ahu," derken kalbimdeki bir noktaya iğne battığını hissettim. Sertti sesi. İlk defa sakin, dingin ya da umursamaz değildi. Bu, farklı bir tonda duyduğum ilk ses tonuydu. Ondan duyunca kırıcı olmuştu. "Ben tam olarak şu anda gördüğün adamım," diye devam etti aynı ses tonuyla konuşmaya. "Görevim için buradayım. Batarsam kendim batarım. Yanımda kimseye ihtiyacım yok. Ortağa da yardımcıya da. Bu kapıdan çıkıp istediğini yapabilirsin. Ya seni koruması için Kralşan'a git ya da polise. Seçim senin. Bana anlatmak zorunda değilsin. Seçimlerini merak etmiyorum. Bana olan güveninle de ilgilenmiyorum. Senin için nasıl benim problemim ise benim için de senin problemin. Ayağımın altında dolaşma, yeter."

İlk defa uzun konuşmasına şaşıramadım. Söyledikleri ağırdı çünkü. Uzun ve kısa oluşu boyutunu değiştirmiyordu. Hissetmem gereken şey sinirdi belki ama olmadı. Sözkonusu o olunca olmuyordu. Anlamsızca göğüs kafesimin sıkıştığını hissettim. Kalbimin kırıldığını hissetmem ise

saçmaydı. Gerçekleri söylüyordu. Kötü bir şey söylediği de yoktu. İşini yapıyordu. O zaman neden kalbim kırılıyordu? Belki de başıma aldığım darbelerden dolayı hassaslaşmıştım. En makulü buydu.

Öylece bakakaldım. Çok şey söyleyebilirdim ama dilimden dökülmedi. Başka biri olsa öfkelenir, bir avuç ateş kusardım ama olmadı. Hakkım yoktu çünkü. Haklıydı. Birbirimizi tanımıyorduk üstelik. Kırılmaya hakkım yoktu. "Ayağının altında dolaşmıyorum," diyebildim. "Yardım etmeye çalışıyorum."

"Artık ikisinin vereceği savaşın ortasındasın," dedi. "Panikleyeceksen tam olarak bugünden sonra bunu yapmaya başla. İzleniyor olacaksın." Gözlerini gözlerimden koparmadı. Söylediği cümle ise midemdeki taşların üzerine en büyük taşı bıraktı. "Ve yardım etmek istiyorsan artık gözlerini bana değdirme, Ahu."

Canımı yakan bir şey vardı ama yuttum. Yardım edeceğim diye daha çok zorlamıştım belki. Yine haklıydı. Saçma dertlerimi dinlemek zorunda değildi. Yabancıydı. Bu kadar anlam yüklemem benim hatamdı. Onun değil. Böyle saçma bir şeyin içinde kaldığımda arkamdan gelmesi demek, onu da riske atmak demekti. Yine de, "Bugün neden oradaydın?" diye sormadan edemedim.

"Kralşan gönderdi," derken hiç beklememişti.

"Anladım," diyebildim sadece.

Salaktım çünkü endişelendiği için oraya geldiğini düşünmüştüm. Gerçekten salaktım. Romantik bir insan değildim oysa ama aklımdan geçen küçük bir düşünceydi. Gerçeğinin bu kadar canımı yakması da saçmaydı. Kalp kırıklığım gözlerimden anlaşılmazdı. İfadelerimi saklamak konusunda her zaman iyiydim. Ama öyle derin, öyle dik bakıyordu ki bir an anlayacak sandım. Ayağa kalkarken yine zorlandım. Sendelediğimde o da hafif ileri atılır gibi oldu ama kalkmadı. Sakince geri yaslandı. Ya da bana ayağa kalkmaya çalıştı gibi gelmişti.

Zaten her şey bir bana başka geliyordu sanırım. Şizofren olma ihtimalim şu an her şeyden daha can sıkıcıydı. Güvenip beni korumasını isteyeceğim adamın, baş düşmanım Kralşan olmasından bile daha can sıkıcıydı belki de. Polise falan gidemezdim. Kralşan izin vermezdi. O da bunu adı gibi biliyordu. Tek çıkış yine Kralşan'dı.

Topuklu ayakkabılarıma uzandım. "Bıçak nerede?" diyen sesimi en az onun kadar duygusuz çıkarmaya çalışıyordum ama zordu. Profesyonel olan oydu.

Bir kaşı havalandı.

Ayakkabılarımı giymek istedim ama olmadı. Ayaklarım şişmiş durumdaydı. Topukluları ayağıma alıp yalınayak kalktım. Onu bıçaklayacağımı falan düşünüyor olmalıydı. Gözündeki imajım harikuladeydi! "Korkma," dedim düz bir bakışla. "O kadar da gözüm dönmedi. Mesajı Kralşan'a götüreceğim."

Göz ucuyla yanımdaki masanın üzerini işaret etti. Etnik desenli bir vazonun yanındaydı bıçak. Vazoya ilişmeden bıçağı aldım. Çantam ve kopan askısı da oradaydı. Onları da kucağıma alıp sızlayan vücuduma rağmen kapıya ilerledim. Arkama dönüp bakmadım. Bakarsam zırhım düşerdi. Hangi ara bir ses tonuyla bile beni yaralayacak seviyede ona güvenmiştim, bilmiyorum ama bu ilkti. Ben kimseye kırılmaz, gücenmezdim. Derdim neydi? Adamın yanlış söylediği bir şey yoktu ki!

"Yardımın için teşekkürler," derken kapıyı zorla açmıştım. Avucumun içindeki yara sızlıyordu.

"Cihan bıraksın." Sesinde yine eski deniz esintisi vardı sanki. Kısa bir andı. Ya da bana öyle gelmişti. "Geç oldu," dediğinde yine sertti mesela.

Adımlarım durdu. Eşiğinden dışarı bir adım atacakken bakışlarımı yeniden ona çevirdim. Aynı konumda oturuyordu. "Gerek yok." Ses tonumu onun gibi tutmaya çalışıyordum. "Ayağının altına daha fazla dolaşmak gibi bir niyetim yok. Burada Kralşan yok. Gözüne girmen gereken biri de yok. Bu gece beni koruduğunu söyleyip gözünde daha da yüksel. Gerisini ben hallederim."

Sadece baktı. *Gerekirse beni piyon diye öne sür ve bu savaşı kazanmak için ne gerekirse yap,* demiştim. Öyle yapıyordu. Can sıkacak bir şey yoktu. Her zamanki sert Ahuzar kılıfını o varken kuşanmak zordu ama başardım. *Bakma,* demişti bana. Öyle de yaptım. Yeniden önüme dönüp dışarıya çıplak ayaklarımla bir adım attım. Kapıyı usulca kapadığımda, tabanlarımın altındaki demir zemin yüzünden mi yoksa içerideki adam yüzünden mi bilemiyordum ama üşümüştüm.

Birbirimizi tanımıyorken, daha tanıdık olup, az çok tanımaya başladıktan sonra nasıl bu denli yabancı olabilmiştik? Bunu ve az önce içeride olanları anlamak zordu. Saatler önceki adam değildi. *Dik dur,* diyen adam değildi. *Bir adım arkandayım,* diyen adam değildi. Sahilde benimle oturan, ne dersem sıkılmadan dinleyen adam değildi. Yaralarımı niye sarmıştı o zaman? Bu evde ne işim vardı? Kralşan'ın yanına götürmeliydi beni. Sürekli

bunları yapıp üstüne bir de tek yürüyeceğini, ayağının altına dolaşmamamı nasıl söyleyebilirdi?

Sinir tam olarak bu noktada beynime giriş yaptı. Görmediğim zaman sinirlenmek daha kolay oluyordu. Etrafımda deniz yoktu. Bir adım daha ilerleyip ters bakışlarımı arkamda kalan kapıya çevirdim. Sağlam bir tekme savuracakken kendimi zor tuttum. Niye sinirleniyordum ki? Buna da hakkım yoktu. "Adamın yanında salak gibi ağlarsan olacağı bu!" diye kendime kızarak merdivenlere ilerledim. Demirdi merdivenler. Ayaklarımı sert adımlarla yere vurarak ilerledim. Canım yandı ama durmadım. "Sülük gibi ona yapışacağımızı mı düşündü?" Çantamı hafifçe kafama vurdum. "Salak! Salak kafam!"

Güçsüz yanımı gören herkes kaçıyordu. Dikenlerimi gören herkes kaçıyordu. Ahuzar hep zarardı zaten. Batan, yok olması gerekendi. Fazla sıkmıştım belki de. Kimseye güvenmeyen biri olarak tutunduğum tek dala fazla sıkı sarılmış, kırma noktasına getirmiştim. Annem olacak kadın da hep öyle demez miydi?

Ne laftan anlamaz şeysin sen! Yapışma! Uzak dur!

Asfaltta yalınayak ilerlerken nerede olduğuma bakmadım. Tenha bir mahalleye benziyordu ama bundan birkaç saat önce daha büyük korkularla boğuşmuştum. Yakup Öz denen adamın bir gece içinde iki kere saldıracağını da sanmıyordum. Bu noktada yeni derdim konusunda aydınlandım. Öyle hızlı bir gece oluyordu ki ne için üzülüp ne için sinirleneceğimi kestiremiyordum.

"Yakup Öz'ün önüne beni atmak ne?" Adımlarım olduğu yere çakıldı. Bakışlarımı zifiri karanlık olan gökyüzüne kaldırdım. Evren denen şeye de sinirliydim. Çünkü yeniden ağlayasım geliyordu. Ağlamamak için tek sığınağım buydu. Sinir ve öfke. "Göktaşı düşse o da benim kafama düşsün, tamam mı?" diye bağırdım.

Cevap olarak arkamda bir gölge hissedince bütün sinirime rağmen ürkek bakışlarımı arkama çevirdim. Kimse yoktu ama izleniyormuş hissini üzerimden atamıyordum. Sinirden titreyen ellerimle kucağımdaki çantamı açıp telefonumu aradım. Çantamın kopması da bu gecenin bonusu olmalıydı. Taksiye konumumu attım. Gelene kadar olduğum yerden ayrılmadım. Evinden fazla uzaklaşmamıştım. Üç ev arkada kalmıştı. Gururum her şeyden önemliydi ama korkuyordum da. Kaldırıma ilerleyip oturdum. Yanan evinin ışıklarına baktım. Üç katlı bir apartmanın en üst katında oturuyordu.

Salağın önde gideniydim ben. Söylediği onca şeye rağmen evinin ışığına bakarak dahi güvende olduğumu hissetme isteğime engel olamıyordum. Kenan isterse peşime bin koruma taksın, güvenli değildi. Onun verdiği zarar ne olacaktı? Ama burası öyle değildi işte. Değildi! Kırgınlığım ona değil, kendimeydi. Kim hiç tanımadığı bir insana bu kadar güvenirdi ki? Haklıydı adam. Ayak bağı olmaktan başka ne işe yarıyordum? Şu an bile kapısının önünden bir adım ileri gidememem, başka güvenli bir çıkış gelene kadar tek bir ışığa bakmam normal miydi?

Değildi!

Ama bir şey olursa bağırdığımda gelirdi belki. Yine acı istemiyordum. Yeniden gelen ağlama isteğiyle alt dudağımı dişledim. Başkasının gölgesinden medet ummak benim için âcizlikti. Kimseden yardım istemeyeceğimi söyleyip durmuştum yıllarca. Asla *asla* dememek lazımmış. Acı bir tecrübeyle öğreniyordum. *Benim gölgeme sığmazsın,* derken kendi heybetinden haberi var mıydı? Benim gölgem bile yoktu!

Sinirle elimdeki ayakkabıları yana savuran bu defa bendim. Bakışlarım yeniden camına takıldı. Perdesi hafif kıpırdar gibi olmuştu sanki ama kısa bir andı. Yine bana öyle gelmiş olabilirdi. Önüme döndüğümde omuzlarım çökmüş, saman alevi gibi yanıp sönen öfkem dinmişti. Zira gözümden süzülen bir damla yaş daha vardı. Su, her zaman ateşi söndürürdü.

Taksi gelene kadar sessizce ağladım. Geldiğinde sessiz iç çekişlerle bindim. Eve gelince Biricik'i uyandırmamak için parmak ucumda odama süzüldüm. Banyoya girdiğimde de çıktığımda da ağladım. Bedenimdeki kan ve çamur izleri silindi ama sızılar geçmedi. Yatağıma uzandığımda dahi durduramadığım yaşlarım vardı. Bu sondu. Her zaman ağlamaz, ağladığım zamanlarda ise biriken her şeyi boşaltana kadar susmazdım. En son babamın öldüğü gün bu yaşlar böyle şiddetle dökülmüştü. Sonra ne bir kere *ah,* demiştim ne de sızlanmıştım.

İçimde tek bir damla yaş kalmayana kadar ağladım. Ne varsa boşalttım. Bu gece sondu. Ne varsa dökmeli, içimden akıtmalıydım. Hiçbir zayıflık kalmamalıydı. Çünkü yarın sabahtan itibaren yeniden Ahuzar olacaktım. Sessizce inleyen değil. Herkesi ateşe veren Ahuzar. Sadece yakan değil, yaktığı ateşe parmak ucunu değdiren olsa bile o ateşte tutuşturan Ahuzar.

Sabahın parlak ışıkları camına vurduğunda, Timur hâlâ aynı koltukta oturuyordu. Ne kıyafetlerini çıkarmıştı ne de uyumuştu. Bir paket sigara bitirmişti. Önünde ve zihninde belirecek dumanlar tükendiğinde, karşı-

sında belirmeye başlayan gözleri günün ışığıyla yok etmeye çalıştı. Uykusuz geçirdiği ilk gece değildi. Ama en anlamsız gece olduğuna emindi. Bir çift kırgın bakış yüzünden huzursuz olması saçmaydı. Dilinin kemiğini sikmek istemesi de saçmaydı mesela. En başından söylemesi gereken şeyleri şimdi söylemişti. Her zamanki gibi doğru ve mantıklı konuşmuştu.

Haklıydı belki de. Susmak değil, konuşmak zordu. Bilmediği bir şey vardı oysa. Timur susarken de konuşurken de zordu.

Doğru olanın bu olduğuna emindi. Mantığı yanıltmazdı. Kendi umudu dahi yokken kimseye umut olamazdı. Laneti başlatan oydu. Koruyacak tek kişi ise Kralşan'dı. Ona güvenmeliydi. Timur'a değil. Derin bir nefes verirken sızlayan gözlerini parmak uçlarıyla ovuşturdu. Kimsenin gözüne batmamak için sessizce yaşardı. Kimse varlığını dahi hissetmezken Ahu'nun her kalabalıkta önce onu görmesi can sıkıcıydı. Bakışları masanın üzerindeki vazoya takıldı. Artık tekti. Yanında bir oje yoktu. O vazodan dilediği üç dilek vardı. Biri hariç hepsi gerçekleşmişti. Herkes için görünmezdi. Öyle olmaya devam edecekti.

Kısık bir sesle, "Kralşan'ı yık ve siktir olup git buradan, Timur," diye homurdandı. Sevmemişti buraları. İçindeki mezara sürekli ayrı bir darbe indiriliyordu.

Bütün düşüncelerden sıyrılıp her zamanki Timur'a büründü. Ayağa kalkıp banyoya ilerledi. Kısa bir duştan sonra yeniden siyah takım elbisesini giydi. Kralşan arada kravat takmalarını istiyordu. Bu sebeptendi yanında hep kravat taşıması. Ama bu sefer yanına almadı. Ceplerini boş bıraktı. Zihnini boşalttı. Sadece görevini bıraktı. Odanın en ucundaki tahta parkeyi sökmüş, altında kalan boşluğa dosyayı saklamıştı. Sakladığı yerden alıp göz gezdirdi.

Kralşan'ın büyük bir galeri açılışı vardı. Sapkın puşt, arabalara bayılıyordu. Ülke çapında olacak bu etkinliğe katılım da oldukça fazla olacaktı. Ama Timur'u şüphelendiren bu değil, davetli listesinde gördüğü tek bir isimdi: Dimitri Volodin. Şüpheli bir isimdi. Daha önce bir yerde gördüğüne emindi ama kestiremiyordu. Sayfaların arasında gezinirken bir noktada durdu. Kralşan'ın uyuşturucu satışı yaptığı iş adamları listesinin başında gördüğü Dimitri Volodin isminin üzerinde kaldı parmak uçları. Ahu yanına minik bir not düşmüştü.

Rusya'nın en büyük mafyası. Uyuşturucu sevkiyatı elinde döner. Kenan, bu işleri hep onunla yapar. Ondan alır, ülkede dağıtır. Her yıl onunla bir kere görüşür.

Galeri açılışında bir sevkiyat olacağına adı gibi emindi Timur. Her yıl görüşmelerinin sebebi de bu sevkiyat olmalıydı. Dosyayı kapamak üzereyken sayfanın en altına eklenmiş bir notla duraksadı. Bir plaka vardı. Yanında ise küçük, düzenli bir el yazısı.

Sevkiyat için araç plakaları.

Derin bir nefes vererek dosyayı kapadı.

"Bunu nereden öğrendin? Nasıl bir kadın olduğunu çözemedim ki!"

Aynı saniyelerde kapısı çalındı. Dosyayı aynı noktaya bırakıp üzerine parkeyi kapadı. Kapıya vuranın Cihan olduğuna emindi. Başka kimse gelmezdi. Açtığında yanılmadı. Sırıtarak her zamanki gibi simit poşetini burnuna dayamıştı.

"Günaydın, Tulpar abim."

Canı ziyadesiyle sıkkındı. Laf anlatmakla uğraşmadı. Poşeti sessizce aldı.

Sırıtmakla meşgul olan Cihan kafasını kapıdan içeri uzatmaya çalıştığında ise en tip bakışını attı.

"Ne yapıyorsun, lan?"

Cihan'ın bakışları ona döndü. "Ahuzar ablaya bakıyorum," dedi.

İfadesi keskinleşti Timur'un.

"Sebep?"

"Ee, dün buradaydı."

Sesi hafiften yükseldi.

"Bugün yok!"

"İyi değildi, abi. Niye gönderdin kızı?"

"Cihan," dedi sert sert. "Ne yaptığım seni hiç alakadar etmez."

Korkmalıydı Cihan. Buydu Timur'un amacı lakin genç çocuk hâlâ sırıtıyordu. *Seni gidi seni,* der gibi parmağını Timur'un yüzüne salladı. *"Özel,* diyorsun ha, Tulpar abim?" Koluna vurdu hafifçe. "Yakışır!"

Göz devirerek içeri ilerledi Timur. Masanın üzerinden telefonunu aldı. Yatağın üzerindeki cekete ilerleyip onu da aldı ama tam giyecekken burnuna değen koku yüzünden duraksadı. Kendi parfümü ve sigara kokusunun arasına sıkışmış keskin bir kadın kokusu vardı. Giyemedi. Kısa bir an için bakıştı ceketle. En sonunda yeniden yatağın üzerine savurup dolaptan başka bir ceket almaya karar verdi. Kralşan şerefsizinin eli boldu. Beş takım elbise birden veriyordu çalışanlarına.

İçeri giren Cihan'a çevirdi bakışlarını. "Çamaşır yıkamayı biliyor musun?" diye sordu.

"Makine yıkamıyor mu abi? Ben niye bileyim?"

Mantıklıydı Cihan. Bu cevabı ilk defa beğenmişti. Başını aşağı yukarı sallayarak açık kapıya yöneldiğinde, "Bugün makineyle randevun var o zaman," dedi. "Akşama dolaptaki kıyafetlerim temiz olsun."

Bütün bunların hâlâ bir eğitim olduğunu düşünen Cihan hâlinden memnundu. "Tamamdır, Tulpar abim." Sağa sola hevesli yumruklarını savurmaya devam etti. "Durmak yok! Yorulmak yok! Saldır! Saldır! Saldır!"

Göz ucuyla baktı Timur. Cevap vermedi. Evden çıkmak üzereyken Cihan, "Bu ceketi de yıkayayım mı?" dediğinde durup bakma gereksinimi duymadı. Neyi kastettiğini biliyordu. "Yıka," dedi sadece.

Kapıyı çekip evden uzaklaştı. Sakin bir sabahtı. Kralşan malikânesi her zamanki gibi ihtişamla parlarken demir kapının ardından ilk Irmak çıkmış, okuluna gitmişti. Yanında dört koruması ve Adriel vardı. Birkaç dakika sonra ise Kenan Kralşan belirdi. Siyah takım elbisesi ve beyaz gömleğiyle oldukça klasikti. Gözündeki güneş gözlüklerini daha da geri iteleyip diğer elindeki evrak çantasını Fiko'ya uzattı. Sessizdi Fiko. Dün çenesinin başına gelenler sesini kesmiş olabilirdi. Zira çenesinin iki yanında Timur'un parmaklarının morluğu vardı.

Her şey olması gerektiği gibi akıp gitti. Malikâneden çıkıp şirkete geldiler. Fiko, Timur'a ters bakışlar atarak yanından geçtiğinde Timur, Kenan'ın odasına doğru ilerledi. Gelecek olanı biliyordu. Önceden gardını almalıydı. Henüz odasına yeni girmiş olan Kenan'ın ardından ilerledi.

"Bildirmem gereken şeyler var, efendim."

Bakmamıştı Kenan. Çantasından çıkardığı bir dosyaya bakıyordu.

"Dinliyorum."

"Dün gece Ahuzar Hanım'a saldırdılar." Bu noktada bakışlarını karşısındaki adama çevirdi Kenan. İfadesi sertleşirken bir kaşı havalandı. Çenesi dik, duruşu kendinden emindi. "Siz bu gecelik takip etmememizi söylediniz ama ben her ihtimale karşı kontrol etmek istedim."

Kenan minik bir nefes verirken kendini koltuğuna bıraktı.

"Durum?"

"Müdahale etmek zorunda kaldım. Sadece gözdağı verecek gibi durmuyorlardı. Geç olduğu için sizi rahatsız etmek istemedim ama sabah değil, geceden itibaren korumaya aldırttım."

Parmaklarının arasında çevirdiği demir paradaydı Kenan'ın bakışları. Yakup amcası beklediğinden hızlı davranıyordu. Bu kadar can sıkıcı bir düşman olacağını hesaba katmamıştı. "Tamamdır." Sesinde oldukça sakin bir tını vardı. "Her şeyi bildirmene gerek yok." Parmaklarının ucundaki bozuk parayı Tulpar olarak bildiği adama doğru kaldırdı. "En doğru olanı yapacağına, benim boş bıraktığım ihtimalleri dolduracağına eminim, Tulpar."

Oldukça ciddiydi Timur. Sövmek vardı ama yuttu.

Masanın en ucundaki cep telefonuna uzandı Kenan. "Bu saatten sonra Ahuzar'ı gizlice korumak imkânsız. Yakın korumaya aldır. Adriel hep yanında olsun." Aradığı numarayı bulduğunda her zamanki gibi keyifliydi. "Ben de ortamı biraz daha ateşlendireyim. Heyecan iyidir."

"Ne yapacaksınız?" dedi Timur. Amacının ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Güldü Kenan.

"Benim olanı herkese göstereceğim."

Çünkü Kralşan'ın olana dokunmaya kimse cesaret edemezdi. Bunu yapmayı hiç istemezdi ama yıllarca herkesten sakladığı silahı, olası ihanetinin bedeli, kendi canının kefareti olan canı koruyabilmenin tek yolu buydu. O ölürse Kenan da ölürdü.

Sessizce onaylanıp odadan çıktı Timur. Yakup Öz etrafındakilere değil de bu sik kırığına saldırsa gidip elini öpecekti. Odadan çıktığında sıkıntılı bir nefes verdi. Birazdan Sibel denen kadın elinde kahveyle gelecek, saçma sapan konuşacaktı. Timur'un ezberlediği bir sabah rutiniydi. Yanılmadı. Sibel topuklu ayakkabılarını tıkırdatarak karşısında belirdi. Elinde sıcak iki kahve vardı. Önünde süzüldü.

"Günaydın."

Ayan kimdi? Günle beraber siksinlerdi. Sessiz kaldı.

Sibel kalmadı. "Getirdiğim hiçbir kahveyi içmiyorsun," dedi. "Neden?"

Çünkü kahve sevmezdi. Çay varsa çay içerdi. Yoksa hayatta kalmak için su. Bu kadardı. Yine sessiz kaldı.

Sibel kalmadı. Güldü üstüne üstelik. "Bugün iki seçenekle geldim." Önce bir elindeki kahveyi uzatıp, "Amerikano mu?" diye sordu ve daha sonra diğer elindekini uzattı. "Espresso mu?"

İfadesizliğini sürdürdü Timur. Ne dinlediği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Neydi senin adın?" derken yüzünde boş bir ifade vardı. Hatırlaması gerektiğini düşünmediği için aklında tutmaya üşenmişti.

Hevesle, "Sibel," dedi.

"Sibel."

"Efendim," derken de hevesliydi Sibel.

Saatine baktı. Dokuz buçuk olmak üzereydi. Gelecek olana emindi.

"Kenan Bey'in randevusu var mı?"

Soruyu anlamsız bulsa da soran kişi o olduğu için sorgulamadı Sibel. Kaç gündür muhabbet açmaya çalışıyor ama sürekli duvara çarpıyordu. Elindeki kahvelerle hevesle masasına ilerledi. "Yok sanırım," diye mırıldandı. "Bakmam lazım."

Koridorda derinden yankılanmaya başlayan topuklu ayakkabı sesini duyduğunda bakışlarını saatten kopardı. Bu sesi nasıl olduğunu bilmediği bir şekilde tanıyordu. Tok ve sık. Sert ve şiddetli. Koridorun ucunda kimse yoktu ama gelecek olanı biliyordu. "Varsa da ertele," diye mırıldandı. "Kenan Bey'in misafiri var."

Randevu defterinde kimseyi görememişti Sibel. "Kim?" diye sordu.

Yanılmamıştı. Olanların hesabını sormak için geleceğini biliyordu. Dünkü kadın yoktu karşısında. Omuzları çökmüş değildi. Gözleri yaşlı, ifadesi kırgın değildi. Aksine her zamanki gibiydi. Ateşin üzerinde yürür gibi. Bordo gömleği, siyah pantolonu, topuklu ayakkabılarıyla onlara doğru ilerlerken omuzlarına dökülen gür, koyu kahve dalgalar çehresinin etrafında salınıyordu. Alnındaki yara Timur'un kapadığı gibi değildi. Küçük bir yarabandıyla kendisi yeniden kapamıştı.

"Ahuzar Hanım," dedi Sibel telaşla.

Dinlemedi Ahuzar. Kenan'ın kapısına ilerlemeye devam etti. Bakışları Timur'da olurdu hep. Lakin bu defa değildi. Timur inatla bakmasına rağmen bakmıyordu. Tam olarak Timur'un karşısına dikildiğinde gözlerindeki ifadeyle Timur bile bocalamıştı. Önceden minik bir panik ve ışıltı olurdu. Şu an ise onu tanıdığına dair bir ışık dahi yoktu.

"Çekil," dedi sert bir sesle.

Zorlamadı Timur. Olmasını istediği tam olarak buydu. Odanın kapısını tıklattı. "Gel," diyen sesini duyduğunda kapıyı açıp kenara çekildi. Ahuzar'ın bakışları yine ona değmemiş, olabilecek en uzak mesafede durarak,

yanından geçip gitmişti. Masasında oturan Kenan, Ahuzar'ı gördüğünde keyifli ifadesine bürünmüştü.

"Ahuzar," dedi kollarını iki yana açarak. "Bebeğim. Bu sıralar ne de çok uğruyorsun böyle." Bakışları alnındaki yarabandıyla yanağındaki minik yara izlerine takıldığında keyifli ifadesi söndü. Hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi yüzüne kurulan telaş ifadesi oldukça başarılıydı. "Ne oldu sana?" Ayağa kalkmaya meylediyordu ki olmadı.

Ahuzar kararlı adımlarla ona doğru ilerlemiş, çantasından çıkardığı bıçağı hâlâ sargıda olan eliyle kavrayarak Kralşan'ın masasının üzerindeki evrakların ortasına şiddetle saplamıştı.

Kenan birkaç saniye için bocaladı. Timur ise belli belirsiz kesik bir nefes verdi. Bunu beklemeyen asıl oydu. Yüzünü göremiyor, sırtına ve saçlarına bakıyordu sadece lakin etrafına dağıttığı ateş parçaları hissedilmeyecek gibi değildi. Dün gece o bıçağı götüne saplamaması mucize gibi duruyordu. Oldukça şanslıydı.

Söylediğini yapmış, öfkesini kuşanmıştı. Yine söylediğini yapmış, bakışlarını ona değdirmemişti. Yine de başı ağrıyordu Timur'un. Kesinlikle uykusuzluktandı.

"Yakup Öz'den mesaj getirdim," diyen sesi sertti Ahu'nun. "Sırtına sapladığın bıçağı geri gönderdi."

Bocalaması kısa sürmüştü Kenan Kralşan'ın. Yeniden kendinden emin ifadesi belirmişti dudaklarında. Bir masasına saplanan bıçağa baktı, bir saplayan kadına. Gülümseyişi büyüdü. "Güzel mesaj." Başparmağını aralarında kaldırıp, okey işareti yaparken, "Ok," dedi dalga geçer gibi. "Benim de bu mesajımı Yakup Bey'e iletir misin?"

"Seni gebertirim!" diye bir cevap aldı. "Beni pis işlerine sakın bulaştırma! Senin yüzünden tek bir kişi daha bana veya kardeşime zarar vermeye kalkarsa yemin ediyorum ki bu sefer seni gerçekten gebertirim!"

Dudak büzdü Kenan. "Hep de aynı tehdit," diyerek yeniden keyiflendi. "Ama senden duyunca hep pek keyifli." Ahuzar öfke dolu bir cevap daha verecekken telefonuna gelen bildirim sesine takıldı Kenan'ın bakışları. Gördüğü mesajla dudaklarında beliren şeytani gülüş Timur'un dahi kaşlarını çatmasına neden olmuştu.

"Benden uzak dur!" diye soludu Ahuzar. "Korumanı falan istemiyorum. Başıma sardığın pisliği temizle, yeter!"

Dudağının sol köşesindeki tebessümü bozmadı Kenan. Bakışlarını karşısındaki kadına çevirmeden hemen önce telefonunu ağır ağır Ahuzar'a doğru kaldırmıştı. "Bunu diyeceğini bildiğim için çok güzel bir şey yaptım. Biraz sinirleneceksin ama sanırım bununla baş edebilirim. En sevdiğim hâllerin onlar çünkü." Ahuzar telefonun ekranına bakakalmışken, o bacak bacak üstüne atarak geriye yaslandı. "Kurtlar sofrasına hoş geldin, bebeğim. Bütün varlığımla seni koruyacağıma emin olabilirsin."

Ahuzar'ın gözbebekleri gördüklerinin şokuyla titriyordu. Ne olduğunu anlamayan Timur'un bakışları ikisinin arasında gidip geldi. İlerleyip Kenan'ı bu denli keyiflendiren, Ahu'yu ise şaşkınlığa sürükleyen şeye bakma isteğini zor dizginledi. Telefonda Türkiye'nin en büyük haber sitesine düşmüş bir haber vardı. Ortadaki fotoğrafta Kenan, hemen karşısında da Ahuzar duruyordu. Kenan karşısındaki kadına ilgiyle bakıyor, bir elinin içinde bileğini tutuyordu. Haberin üst kısmına kalın harflerle atılan manşet ise şöyle diyordu:

"İŞTE KENAN KRALŞAN'IN HERKESTEN SIR GİBİ SAKLADIĞI SEVGİLİSİ!"

9. BÖLÜM

"Kalp midir insana sev diyen,
Yoksa yalnızlık mı körükleyen?
Sahi, nedir sevmek?
Bir muma ateş olmak m,
Yoksa yanan ateşe dokunmak mı?
- Şems-i Tebrîzî

Hayat inişleri ve çıkışlarıyla sürüp gider. Başımıza gelen mucizeler ve felaketler bu iniş ve çıkışların birer yansımasıdır, derdi babam. İlyas Soykamer çok şeyler söylerdi ama en haklı olduğu konu şüphesiz buydu. İnişleri ve çıkışlarıyla yaşamaya çalıştığım bu hayatta mucizelerim olmuştu. Mucize gibi görünen felaketlerim de olmuştu. Ama karşımdaki telefona bakarken düşündüğüm tek şey felaketti.

Bu bir felaketti!

İŞTE KENAN KRALŞAN'IN HERKESTEN SIR GİBİ SAKLADIĞI SEVGİLİSİ!

Bir daha baktım manşete. Ne gördüğümü algılamak için bir daha. Sinirle titreyen ellerim ekranı büyütüp fotoğrafa odaklandı. Kenan'ın karşısındaki bendim. Şirkete geldiği gün çekilmiş bir fotoğraftı. Elimdeki yaraya bakmak için saniyelik bir temasta bulunmuş, benden gerekli cevabı alarak uzaklaşmıştı ama bu fotoğrafa dışarıdan bakan biri bize yüzyılın çifti diyebilirdi. Şerefsiz Kralşan sanki bu ânı düşünmüş gibi büyük bir oyunculuk sergileyerek ilgiyle bakıyordu yüzüme. Belki de planlıydı. Onun aklından geçenleri şeytan bile çözemezdi.

Sinirle titreyen ifademe güldü.

"Sen ne yaptın?" diyen sesim sinirden titriyordu. Aynı şekilde elimdeki telefonu şiddetle duvara fırlatırken de titriyordum. Telefon içki bardakla-

rına çarpıp, birkaç bardağı kırarak odanın bir ucuna savruldu. Hâlâ pek bir keyifliydi. Masanın üzerindeki telefonunu bana doğru salladı.

"Çok şükür ki seni senden daha iyi tanıyorum, Ahuzar. Bunun yaşanacağını bildiğim için kıymetli telefonumu kendime sakladım." Aynı keyifle kollarını iki yana açtı. "Hiç durma. Lütfen bu odayı başıma yık, bebeğim." Tehlikeli bir ışık belirdi gözbebeklerinde. "Nefretine ihtiyacım var."

Sinirle soluduğum nefes dudaklarımı yakıyordu. Borcumu ödediğinde, beni bir hastane yatağına kelepçelediğinde bile bu denli öfkeyle dolmamıştım. Nefret mi istiyordu? Zevkle verecektim. Ama onun görmek istediği şekilde etrafını yakarak değil. Tam olarak onu yakarak. Topuklu ayakkabılarımın üzerinde ona ilerlerken sargılı elim masasının üzerine sapladığım bıçağı kavradı.

"Seni geberteceğim, siktiğimin puştu!" diye soluyarak üzerine yürüdüm.

İlk defa bu denli gözümün döndüğünü fark eden Kenan dahi ona ilerleyen adımlarımla duruşunu dikleştirmişken, öfkeli adımlarıma arkadan belime sarılan güçlü bir kol engel oldu. Bu öfke içinde dahi deniz kokusu burnuma değdi. Genzimdeki öfke ateşiyle birleşince, ağır bir top olup öfkemi daha da arttırdı. Üzerine gitmeme izin vermedi. Kolu beni sıkıca kavrayıp geri çekti. Ayaklarımın yere değip değmediğine dair ise hiçbir fikrim yoktu. Sinirden bütün hücrelerim uyuşmuş gibiydi.

"Senin ağzına sıçarım artık! Şerefsiz köpek!" diye soluduğumda bedenimi geri geri çekiyordu.

Kenan'ın yüzündeki saniyelik endişe hızla dağılırken yerine yine aynı keyifli ifadesi kuruldu. Attığı kahkaha öyle şeytani, öyle tüyler ürperten bir tınıdaydı ki öfkem beynime sağlam bir darbe daha indirdi. Elimdeki bıçağı ona doğru savurmak istedim ama belimdeki kolun sahibi bunu anladı. Bileğime uzanıp sıkıca kavradı. Kolumu bedenime doğru çekip, kendi gövdesine daha da sabitlerken bıçak elimden kayıp yere düşmüştü. Yaralıydı avucumun içi. Sanıldığı kadar gücüm yoktu. Ama dilim durmadı.

"Orospu çocuğu!" diye yükseldim var gücümle. "Orospu çocu-"

Gerisi gelmedi çünkü beni kavrayan beden şimdi de bir eliyle sıkıca ağzımı kapamıştı. Kollarının arasında çırpınırken öfkeden patlayacak noktaya gelmemin sebebi Kenan'ın dudaklarındaki adi gülüştü.

Kenan bu hâlime eğlenen bakışlarla bakarken, "Sevgilimi yan odaya kilitle, Tulpar," dedi. "Sakinleşene kadar çıkarma."

Dudağıma bastırılan eller yüzünden konuşmak zordu. Küfürlerim boğuk bir hırıltı şeklinde yükselirken, yaptığım tek şey kucağında çırpınıp önümdeki sosyopat manyağı gebertmek için ileri gitmeye çalışmaktı. Beni belimden kavrayıp gövdesine sabitleyen beden daha güçlüydü. Hareket alanımı fazlasıyla kısıtlamıştı. Hızla odadan çıkarken hâlâ sövmeye çalışıyordum ama sesim çıkmadı. Odadan çıktığımızda saniyelik bir şekilde Sibel'in bize bakan şaşkın bakışlarını gördüm ama gözüm öyle dönmüş bir hâldeydi ki halüsinasyon görüyor dahi olabilirdim.

Fiko'nun her zamanki, "Abi!" diyen sesini duydum ama görüntü yoktu. Yandaki toplantı odasına girmiştik.

Bir bütün şeklinde içeri girdiğimiz anda sırtını kapıya yaslayıp kapattı. Hâlâ çırpınıyordum. Büyük bir öfke nöbeti geçiriyor olabilirdim. Ayırt etmek zordu. Bütün görüntüler zihnimde hayali bir şekilde akıp giderken gözümün önünde kalan tek şey Kralşan'dı. Ölmeliydi. Hayatımdan bir an önce defolup gitmeliydi. Zehrine daha fazla direnç gösteremiyordum.

Bedenimi saran ve ağzımı kapatan güçlü ellerinden kurtulmak için darbe üstüne darbe indirdim ellerine. Etkilenmediğine emindim. Sırtım sert ama yumuşak gövdesine yaslıyken nefesini sol kulağımda hissettiğim an istemsizce ürperdim. İçimdeki öfke ateşinin üzerine serilen hırçın dalgalar derin bir nefes almama neden olacak etkideydi.

"Sakinleş," dedi. Sesi kısıkken bile kalın ve tok çıkıyordu. "Sakinleş, Ahu."

Demesi kolaydı. Deniz kokusu etrafımı sarıp sarmalamışken eli dudaklarımdan yavaşça ayrıldı. Parmaklarına ne zaman bu denli tutunduğumu bilemediğim elim de ondan ayrıldı.

Kulağıma yeniden, "Sakinleş," diye mırıldandı.

Normal tonda konuşmalıydı. O şekilde bile yeterince çarpıcı olan sesi tam kulağımın dibindeyken sinirimi yatıştırıyor, midemdeki taşı ağırlaştırıyordu. Derin bir nefes alarak dediğini yapmaya çalıştım. Aynı saniyelerde sinirim yüzünden geri planda kalan, hakkım olmadığı hâlde kırılan kalbim geldi aklıma. Ayağının altında dolaşmamam gerektiği ve gözlerimi ona değdirmemem gerektiği gerçeği de peşi sıra yerini aldı. Saçma bir kırgınlıktı. Haksız değildi.

Ona değildi kırgınlığım. Birinin eline daha istemeden beni yaralayacak bıçağı verdiğim için kendimeydi. Defalarca *bana o bıçağı verme,* demişken, şimdi karşısına geçip neden böyle yaptığını soramazdım. Bilmeden bas-

tığı yaram için kızamazdım. Kırılamazdım. Tavır alamazdım. Öfke kusamazdım. Hiçbir şey söyleyemezdim. Haklıydı.

Yine.

O böyle bir adamdı. Ben görmek istediğim gibi görmüştüm sadece. İstediği bunlarsa yine olacaktı. Görevinin önündeki engel bensem saçma kırgınlığımı yutar, ayağının altından çekilirdim. *Bu görev için ezmen gereken ben bile olsam durma*, demiştim. Öyle de yapıyordu.

Kendime olan öfkem kalbimdeki kırgınlıkla birleştiğinde sesine ve kokusuna karşı koyabilecek gücü en derinlerde bulabildim. "Bırak," diyen sesim duygudan yoksundu.

Nefesini saçlarımın arasında hissediyordum. Sinirimin saçma bir duyguyla düğümlenmesine neden olan bu histen hoşlanmamıştım. Yine kapana sıkışmış gibi hissediyordum. Hemen bırakmadı. Bir koluyla tutuyordu sadece ama oldukça sıkıydı. Kurtulmak için şiddetle debelendim. Ayaklarım hâlâ yere değmiyordu. "Sana bırak de-" derken aniden güçlü kolu belimden çözüldü. Beni bıraktı. Topuklu ayakkabılarım yere değdiği an ondan üç adım öteye ilerledim. Koşar gibi adımladığım bu mesafe tamamen etki alanından çıkmak içindi.

Hakkım olmayan bir kırgınlıkla baş etmek her şeyden daha zordu çünkü. *Gözlerini bana değdirme,* dediği için yüzümü kendilerine dönmedim. İstediği buysa onu da misliyle alacaktı. Görevdeydi ve kabul edemediğim bir şekilde haklıydı. Artık ona yardım edemezdim. Bunu şu an daha net anlıyordum. Asalak Kenan yüzünden bütün gözler üzerinde olacaktı. İçsel savaşım, öfkem ve kırgınlığım birbirine karışmışken toplantı odasının ortasındaki masanın yanlarına dizili sandalyelerden biri ayağıma dolandı. Şu an buna asla tahammülüm yoktu. Tutup Kenan'ın odasına bitişik olan duvara savurdum.

"Şerefsiz piç!"

"Ne vardı o telefonda?" dedi.

Oradaydı. Biliyordum. Bakışları sırtımı yakıyordu. "Seni ilgilendiren bir şey değil," dedim sadece. Meselelerimle ilgilenmediğine göre bunu bilmesine de gerek yoktu. Yeniden ona döndüğümde bakışlarım ayaklarındaydı. Yüzüne bakmadan, ilerleyip tam önünde durdum. Normal şartlarda *çekil önümden,* diye kükrerdim. Ama ona buz gibi bir sesle, "Önümden çekilir misin?" dedim.

"Sakinleşmeden buradan çıkamazsın."

Bu noktada öfke dolu gözlerimin hedefi gözleriydi.

"Yeterince sakinim. Çekil."

"Öfkeliyken mantıklı davranamıyorsun."

Kokuyu ve sesi umursamadan ona daha da yaklaştım. Bakışlarımı tam olarak sert ve keskin kahvelere odakladım.

"Mantıklı davranmak istediğimi sana düşündüren ne?"

Çenesini bana doğru kaldırdı. Yapmamalıydı. Gamzesi gözüme batıyordu.

"Öfken Kralşan'a zevk vermekten başka bir şe yaramıyor."

Şaka gibi adamdı. Ne sağı belliydi ne solu. Delirmemek ise elde değildi. Daha fazla sakin kalamadım. Bastırmaya çalıştığım kırgınlık çatallı bir iğne gibi battı dilime. "Fikirlerini kendine sakla!" dedim dik dik. "Bu benim meselem. Ben nasıl senin ayağının altında dolaşmıyorsam sen de benim ayağımın altında dolaşma! Şimdi çekil önümden!"

Bakmayı sürdürürken tek kaşı usulca havalandı. Biliyordum bu bakışı. *Bana meydan okuyorsun,* diyordu.

Haklıydı. Tam olarak öyle yapıyordum. Çünkü hakkım olmayan bu kırgınlıkla nasıl baş etmem gerektiğini bilmiyordum. Konuşmadı. *Gözlerini bana değdirme,* demesine rağmen gözlerini gözlerimden çekmedi. Birkaç saniye sürdü bu anlamsız bakışma. Onun gözlerinde yine dingin denizler varken, benim içimdeki ateş harlandıkça harlanıyordu. Bakışlarını benden kopardığında arkasını dönüp kapıyı sonuna kadar açmıştı. O kenara çekilirken, yüzüne bile bakmadan Kenan'ın odasına ilerledim. Yüzünü dahi görmek istemiyordum ama çantam içeride kalmıştı. Kapısına gittiğimde kapıyı hemen açamadım. O sinsi ifadesini görürsem yine bir cinnetin kıyısına sürüklenebilirdim.

Öfkeyle soluyarak arkamı döndüm. Yine ona bakamadım. Hızlı adımlarla Sibel'e ilerledim. Az önceki cinnetime şahit olduğundan olsa gerek bakışları bir hayli ürkekti. "Çantam odada kaldı," diye soludum. "Getirebilir misin?"

"Ta-tabii," derken kekeliyordu. Masasından kalkıp Kenan'ın odasına koştu. Önüme baktım sadece. İnatla arkamı dönmedim. Birkaç saniye sonra Sibel yanımdaydı. Çantamı kibarca uzattı.

Hırsla alırken, "Teşekkürler," dedim.

Arkama bir kere bile bakmadan ilerledim. Bundan sonrası için hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim şeyi yaptım. Bedbaht bir hayat yaşamıyormuş gibi dimdik yürüdüm.

Sert adımlarla ilerleyen kadına bakarken derin bir nefes verdi Timur. Ateşe yaklaşmamak için uzak duruyordu ama bilmediği çok şey vardı. Ateş bir kere tutuşturduğu yakayı küle çevirmeden bırakmazdı. *Gözlerini bana değdirme,* derken bu kadar ciddi olacağını biliyor ama başının ağrımaya devam edeceğini bilmiyordu.

"Haberi gördüğüm an bunun olacağını biliyordum," dedi Sibel'in ürkek sesi.

"Ne haberi?" diye soran Timur ilk defa Sibel'e bir soru sormuştu.

Şakındı Sibel. "Sen duymadın mı hâlâ?" dedi. Masasının üzerindeki telefonunu alıp Tulpar olarak bildiği adama ilerledi. Ekranı Timur'a doğru çevirdiğinde gördüklerinin etkisiyle kısa bir an için kaldı Timur. Öfke patlamasını ve adamın gırtlağına bıçak savurma girişimini şu an oldukça makul buluyordu. Zaten kurtlar sofrasındaydı bu kadın. Yakup Öz öldürmeden rahat etmeyecekti. Daha da öne atmak nasıl bir saçmalıktı? Annesi olacak kadın ayrı, bu içerideki şerefsiz ayrı oynuyordu kadının hayatıyla. Tek derdi kardeşini korumaktı oysa. Neden çevresindeki hiç kimse için bu kadının canının kıymeti yoktu?

"Bu olayın bir şekilde patlayacağını biliyordum," diye homurdandı Sibel.

"Ne olayı?" dedi ters ters.

"Sevgili oldukları işte. Bu kadar uzun süre saklayabilmeleri bile mucize."

Bir şey diyecek oldu Timur ama yuttu. "İşine bak sen," dedi sadece.

Sibel hafif düşmüş bir yüzle gerilerken o derin bir soluk verdi. *Mantık,* dedi kendi kendine. *Mantık, Timur. Mantık. Hiçbir şey seni alakadar etmez. Sadece işini yap.*

Sana yardım etti, dedi dünden beri susturamadığı vicdanı. *O dosyayı sana vermese, gerekli şeyleri söylemese Kenan'ın yanında bu kadar erken yer alamazdın.*

Bir yolunu bulurdum, dedi kendi kendine. Hep bulmuştu. Yine bulurdu. *Bana bu kadar güvenmesindense kendi işine bakması daha iyi. Bize güvenemez.*

Kralşan'a da güvenemez, dedi vicdanı. *Şu hengâmede yanında başka kim var? Yine aynı şeyi yapıyorsun. Sana güveneni yine yarı yolda bırakıyorsun!*

Derin bir nefes verirken gözlerini kapadı. Az önceki görüntüleri ve hâlâ burnunda hissettiği kokuyu düşünmemek için mantığına sığındı. *Benim meselem değil,* diye defalarca geçirdi içinde. *Benim meselem Kralşan'ı yıkmak. Benim meselem değil. Mantıklı ol, Timur. Mantıklı ol.*

İfadesizce arkasını dönüp Kralşan'ın kapısına ilerledi. Kapıyı çalıp içeri girdiğinde Kenan'ı her zamanki gibi keyifle koltuğuna kurulmuş, elinde tuttuğu metal, küçük bir parayı parmakları arasında çevirirken buldu. Kapıyı kapatıp birkaç adımda tam karşısına dikildi.

"Gitti mi?" dedi Kenan. Bakışları parmaklarının arasında dönen paradaydı.

"Gitti."

Keyifle soludu. "Ne kadın, be!" dedi. "Bu sefer harbiden saplayacak gibiydi bıçağı. İyi ki tuttun." Dudaklarını dişledi. "Gerçi ölümüm onun ellerinden olsa da sesim çıkmaz. Öyle hastasıyım."

Sövecek oldu Timur. Yuttu. Tam bir sik kırığıydı bu herif. Saçma bir gerginlik hissi ense kökünde gezinirken ifadesizliğini korudu yine. Sapkınlıktan da öte bir şeydi bu. Elindeki hayatla oyun oynuyordu puşt. Dilediği gibi tehlikenin ortasına atıp sonra kurtarılmak için ona sarılmasını bekliyordu. Öfkelendiriyor, bu öfkeyi izlerken zevk alıyordu.

"Korumalar peşinde değil mi?" dedi Kenan.

"Peşinde."

"Adriel'e söyledin mi?"

"Gerekli bilgi verildi."

"Güzel," derken kelimeler mırıltı gibi dökülmüştü dudaklarından. "Bir saniye bile yanından ayrılmasınlar. Senin de gözün hep üzerinde olsun."

Sessiz kaldı Timur. Ahu yine haklıydı. Sikilesi bir puşttu. "Sormak haddim değil," derken sesi gür, çenesi dikti. "Ama bir şey sormak istiyorum, efendim."

Kenan'ın bakışları elindeki paradan ona doğruldu. "Sor," dedi elini umursamazca sallarken. "Sana artı bonuslarım var, Tulpar. Bilirsin. Ne istersen sor."

Övmese daha iyiydi. Batıyordu Timur'a.

"Ahuzar Hanım'ı korumamız gerektiğini söylediniz. Şimdi neden bu kadar açık bir hedef hâline getirdiniz?"

Kenan şaşırmamıştı bu soruya. Zihninde dönen tilkilerin kuyruğunu keseli hayli zaman olmuştu. Hiçbiri birbirine değmeyecek kadar uzaktı. "Sakındığına daha çabuk zarar gelir, Tulpar," dedi. "Göz önünde bıraktığına değil. Artık herkes onun benim yanımda olduğunu biliyor. Yakup Öz'ün yardım isteyeceği hiç kimse onun tarafına geçemez. Çünkü bu âlemde hiç kimse Kenan Kralşan'ı karşısına almak istemez." Siyah bir nefret kaplamıştı gözbebeklerini. Görmemek imkânsızdı.

Timur başka hiçbir şey söylemeden odanın çıkışına yöneldiğinde, Kenan'ın bakışları önündeki boşluğa takılmıştı. "Onlarla öyle bir alay edeceğim ki..." diyen mırıltısı belli belirsizdi. "Asıl silahın gözlerinin önünde olduğunu hiç kimse bilmeyecek."

Timur kapıyı kapadı. Ama kapamadan hemen önce kulağına ilişen bu sözlerle bir kaşı belli belirsiz havalanmıştı. Hepsini duymamıştı. Kulağına değen kelimeler *alay etmek* ve *asıl silahın gözlerinin önünde olduğu* olmuştu. Başı belli belirsiz sola doğru eğilirken zihninde ucunu bir türlü birbirine denk düşüremediği iki ip vardı. Birinin bile ucunu yakalasa diğer yanı çorap söküğü gibi gelecekti ama bir türlü o ucu tutmak için yeterli yüksekliğe çıkamıyordu.

Bir şey vardı. Atladığı veya göremediği çok daha başka bir şey vardı. Kenan'ın ağzının içinde ikidir mırıldandığı şeyler boşuna olamazdı. Zihni, mantığı ve vicdanı arasında geçen derin muhasebelerin hepsini susturup işine odaklandı. Fiko bulaşmaya çalıştı. Umursamadı. Sibel denen kadın bir şeyler anlattı. Dinlemedi. Akşam birkaç saat amaçsızca Kralşan malikânesinde bekledi. Sonra o da kendi evinin yolunu tuttu. Adımları her zamanki gibi ağır, dudaklarının arasındaki sigara sıcak ve gölgeliydi. Evinin merdivenlerine yaklaşırken adımları ilerlediği yolun bir noktasında durdu.

Dün gece Ahu'nun oturup dakikalarca ağladığı noktada.

Saniyelik bir durmaydı. Yine içindeki hiçbir sesi umursamadan ilerlemeye devam etti. Demir merdivenleri adımlarken bir sigara daha yaktı. Kapıyı kilitlemiyordu. Hiçbir zaman kilitlememişti. Sakınacak hiçbir şeyi yoktu. Çalınacak da. Hem arkasında kilitli kapı bırakmayı sevmiyordu. Kilitli kapılar, güvenli bir çıkışa hiçbir zaman açılmazdı. Evden içeri girdiğinde yoğun bir temizlik kokusu değdi burnuna. Cihan ona söylenenin hakkını vermişe benziyordu. Işığı açtığında yanılmadığını anladı. Her yer düzenli ve temizdi. Üzerindeki ceketi çıkarıp, yatağın üzerine fırlatırken

dolabına ilerledi. Kapağı açtığı an yüzüne vuran temizlik kokusu buraya da hâkimdi. Temiz kıyafetleri katlı bir şekilde yerleştirilmişti.

Gömleğinin düğmelerini açarken sıkıntılı bir nefes verdi. Cihan üst düzey bir performans sergiliyordu. Bu şekilde onu biraz oyalayacağını düşünmüştü ama görünen o ki söz verdiği dövüş derslerini daha fazla erteleyemeyecekti. En azından bunu yapabilirdi. Gömleğini çıkarıp özenle katlanmış kıyafetlerin içine savurdu. Katlı kıyafetlerin en üstündeki siyah eşofmanı çekerek aldı ve bütün düzeni bozdu. Umursamadı. Duşa ilerledi. Ilık su tenini fazla yakınca soğuttu. Duştan çıktığında kısa saçlarını havluyla kurulayarak yatağına ilerledi. Havluyu her zamanki gibi karşısındaki koltuğun üzerine savurdu.

Yatağın ucuna oturduğunda eli hemen vazonun yanındaki sigara paketiyle çakmağa gitmişti. Düşüncelerden sıyrılmanın tek çözümü buydu. Bir sigara yakıp sessizce içti. Sonra bir tane daha. Kapı açıldığında dönüp bakmadı. Gelen kişi zaten ihtişamlı bir giriş yapmıştı.

"Selamlar, Tulpar abim!" diyordu Cihan.

Önünden dumanlar yükselirken tip bir bakış attı. "Gece gece ne var, lan?" dedi.

Kapıyı kapatıp elindeki poşetle mutfağa ilerledi Cihan. "Sana yemek getirdim," dedi. "Dürüm seversin inşallah."

Sessiz kaldı Timur. Ne olsa yerdi. Hiçbir şeyin tadı yoktu zaten. "Eyvallah," derken sigarasını önündeki küllüğe bastırıp söndürdü.

Bir hayli mutluydu Cihan. "Ne demek, Tulpar abim," dedi. "Her zaman. Saat geç oldu ama baktım ışıkların yeni yandı, öyle alayım da sıcak sıcak ye dedim."

Bakışları kolundaki saate kaydı. Dokuz buçuk olmak üzereydi.

Dokuz buçuk!

Bugün çarşambaydı.

Çarşamba!

Programın başlamasına bir saat kalmıştı. Başını belli belirsiz iki yana sallayıp düşüncelerini susturdu. Hayır, artık o radyoyu kesinlikle dinlemeyecekti. Masanın ucundaki telefonu parmak ucuyla ileri doğru iteledi. Kendini sırtüstü yatağına bırakırken, "Bir yer ayarla," dedi. "Yarın akşamdan itibaren senin derslere başlayalım."

Cihan'ın yüzünde beliren gülüş bütün çehresini aydınlatmıştı. "Vallahi mi Tulpar abim?" diyerek öne atıldı.

Aynı dakikalarda Timur başını yastığına bırakmış ve burnuna yoğun bir şekilde dolan tanıdık bir kokuyla karşı karşıya gelmek zorunda kalmıştı. Lanet olsun ki tanıyordu! Biliyordu! Burnuna değdiği an aklında beliren tek bir yüz vardı. "Sikerler ha!" diyerek ateşe değmiş gibi doğruldu. Yeniden otururken yastığa en ters bakışlarıyla bakıyordu. Ceketi yıkatırken bunu da yıkatmalıydı. Evet, kesinlikle bunu yapmalıydı.

Hevesle Tulpar abisine koşan Cihan'ın neşesi gelen küfürle solarken adımları olduğu yerde kalmıştı. Şüpheyle başını sola eğdi. "Bu bir hayır mı?" dedi.

Sıkıntılı bir nefes verdi Timur. "Sana demedim," dedi. "Tamam, sen çık. Dediğimi yap. Yarın başlayalım."

Yeniden neşelendi Cihan. "Aslansın, Tulpar abim! Kralsın!" Sağı solu yumrukladı. "Şimdiden çalışmamı istediğin bir hareket var mı?" Sağa bir yumruk, sola bir yumruk. "Gece boyu ona çalışayım."

Boş boş baktı Timur. Aynı bakışla izledi bu hevesli gösteriyi.

Bu bakışı gören Cihan gerekli mesajı almıştı. Durdu. "Anladım," dedi sakin bir heyecanla. "Siktir olup gidiyorum, Tulpar abim. Yarın görüşürüz." Koşar adımlarla evden çıktı. Demir merdivenleri inen hevesli adımlarının sesi gitgide azaldı. En azından Timur'u yormadan anlaması gerekeni anlıyordu.

Yeniden yatağa uzanacakken yastıkla göz göze geldi. Tam olarak dün bu saatlerde burada uyuyordu. Kalp kırmamak için yüz göz olmazdı kimseyle. Kalın duvarlarına çarpan herkes kırılırdı çünkü bunu biliyordu. Ama dün gördüğü kadın kırgındı. Bu sabah gördüğü ise saf bir öfkeden ibaretti. Dediğini yapmış, gözlerini ona değdirmemişti. Kafaya takması saçmaydı. Ayrıca kırgın bakmasını tercih edeceğini düşünmemişti hiç. Çünkü öfkeli hâli çok fazlaydı. Etrafına yağdığı ateşin ucu ona da değiyordu.

Anlamsızdı ama kendine bile itiraf edemediği bir sinir vardı içinde. Şamar oğlanı gibi herkes aynı kadını öne atıp duruyordu. Hiç kimsenin gözünde zerre değeri yok muydu bu kadının? Kimseye zararı olmayan, sadece kardeşini korumaya çalışan bir ablayı neden herkes bu denli ortadan kaldırmak istiyordu? Cevabı biliyordu oysa. Annesinin gözünde dahi değeri olmayan bir canı, başka hiç kimse düşünmezdi. Dünyaya gelişine neden olan kişi bile seni yok etmek isterken kim yaşatmak isterdi ki? Bunu en iyi Timur bilirdi.

Bir acı daha aynı kişiyle denkti. Bu iyi bir denk geliş değildi.

Yastığı sert bir hamleyle kavrayıp göz hizasında kaldırdı. "Seni hiç dinlememeliydim," diye homurdandı. İsyanı yine Ahu'yaydı. Yastığı karşısında kalan koltuğa savurdu. Kalkıp ışığı kapamaya üşendi. Cihan çıkmadan ona *şu ışığı kapa,* demediği için kendine sövdü ama yine de yerinden kalkmadı. Kendini yatağa bırakıp, başında yastık olmadan uykuya dalmayı denedi. Olmadı. Sağa döndü. Olmadı. Sola döndü. Vazoyla göz göze geldi. Yine olmadı. Oturup sırtını yatak başlığına verdi. Hemen başucunda, üst üste bırakılmış kitaplarına uzandı. Her zamanki kitaba gitti eli: *Divan Şiirinden Seçmeler.*

Eski bir basımdı. Yeşil zeminin rengi solmuş, kenarları sökülmeye yüz tutmuş ve sayfaları sararmıştı. Belki de başka bir tane yoktu bu kitaptan. Çünkü ablasınındı. Güldeste, kardeşine sevdiği şiirleri okumayı severdi. Ama en çok da divan şiirlerini okumayı. Ablası derslerini çalışırken, yanına tüneyip onu izlemek büyük bir keyif verirdi Timur'a. Dizelerin altına bir nokta koyardı Güldeste bir de çizgi.

"Bu ne?" derdi Timur.

"Ödevim," derdi Güldeste. "Şiiri böyle kalıplarına ayırıyoruz."

"Kalıp ne?"

"Ölçüsü."

"Ölçü ne?"

Gülerdi Güldeste. "Çok mu meraklısın sen?" diyerek parmaklarını kardeşine uzatır, gıdıkladıkça gıdıklardı. Timur, sadece o anlarda sesli gülerdi. Usulca açtı kitabı. İlk sayfanın köşesine siyah kalemle işlenmiş bir isim vardı: ***Güldeste Tönge / KTÜ.*** Sayfaları çevirdi. Dizelerin altında belli belirsiz çizgi ve noktalar vardı. Yazıp daha sonra silen ablasının izleriydi bunlar. Ona kalan tek izler. İlk dizede gezindi gözleri.

"Gül hâra düştü sîne-figâr oldu andelîb

Bir hâra baktı bir güle zâr oldu andelîb."

Nâili Kadim.

"Gül ateşe düştü, bülbülün gönlü yaralandı," diye mırıldandı. Her dizenin anlamını ezbere bildiği gibi bunu da ezbere biliyordu. "Bülbül bir güle bir de ateşe bakıp ağladı."

Derin bir soluk verirken, kitabı usulca kapatıp başını geri yasladı. Elindeki kitabı aynı sakinlikle masanın üzerine bırakırken, sövmeden edemedi. Kafası dağılsın diye uğraşıyordu! Bu neydi şimdi? Ateş yoktu! Asıl lanet, tam olarak bu kadın olabilir miydi? "Sikeceğim şimdi bülbülünü de gülünü

de!" derken, bedenini geri kaydırıp yatakta yan döndü. Gözlerini kapadı. Bekledi. Bekledi. Bekledi. Olmadı. Hiçbir zaman uykuya hemen dalan biri olmamıştı zaten ama burada günlerdir hızla daldığı o uykuya dalamadı. Zihni en azından onu burada rahat bıraktı diye düşünüyordu ama olmadı. Her zamanki azap yerli yerindeydi.

Uyuyamadı. Yatak çok rahattı.

Yeniden oturur bir konuma geldiğinde eli sigarasına uzandı. Yakıp, dudaklarının arasında sabitlerken diğer hamlesi üzerine çok düşünmedi. Telefona uzanıp aldı. Derdini biliyordu. Kafasına takılan bir şey varsa onu o kafadan silmenin tek yolu yapmaktı. Sikilesi bir huydu ama huydu işte. Radyo programını açtı. Telefonu ters bir hareketle yeniden masanın üzerine savururken, kendi iradesine sövmeden edemiyordu.

Bu mantıklı mıydı?

Sigarasından bir nefes çekip üfledi. *Sadece bir radyo programı,* dedi kendi kendine. *Şarkıları dinlerken zıbaracağız, Timur. Zihnimizdeki sesler susacak.*

"Ben, İbrahim!" diye ortama aniden giriş yapan sesle yüzünü ekşitmeden edemedi. Bu adamla artık ciddi anlamda kişisel sorunları vardı. Ekşimiş bir yüzle diğer sesi bekledi.

"Ben, Ahuzar Soykamer," dedi tanıdık ses.

Sigarasından derin bir nefes çekip üfledi.

İbrahim her zamanki neşesiyle, "Nasılın, Ahuzar?" dedi. "Bugün yüzün asık. Hayırdır?"

"Tatsız iki gün geçirdim," diyen sesi ilk defa neşeli değil, durgundu. "Boş ver, şimdi beni. Sen nasılsın?"

Timur, İbrahim'in nasıl olduğunu merak etmiyordu. Şimdi boş yapmaya başlayacaktı. Öyle de oldu. İbrahim gün içinde başından geçen saçma olaylar silsilesini anlatırken, Timur bir sigarayı bitirip diğerine geçmişti. Derin bir soluk verdiğinde İbrahim hâlâ konuşuyordu. Parmaklarının arasında sigara varken sızlayan göz pınarlarını ovuşturdu. Ahu asıl buna sinir krizi geçirmeliydi. Parmaklarını göz pınarlarından çekerken, "Sikeceğim hayatının köşesini, girişini!" diye yükseldi. "Bir sus da kız konuşsun!"

İstediği oldu.

"Anlıyorum. Gerçekten zor bir gün olmuş senin için de," dedi Ahu.

Nesini anlıyordu? On dakikadır saçmalıyordu İbrahim lavuğu.

"Öyleydi," dedi İbrahim. "Şimdi şarkılarla keyiflenme zamanı. İlk şarkımız kimden geliyor, Ahuzar?"

"Ebenden," diye homurdandı Timur.

"Benden," dedi Ahu. Timur'un biten sigarayı küllüğe basan eli durdu. "Bu gece benim seçtiğim bir şarkıyla başlayalım isterim. Olur mu İbrahim?"

"Tabii ki. Peki, bizim için seçtiğin ilk şarkı hangisi ve kime armağan ediyoruz?"

"Sezan Aksu, *Ben de Yoluma Giderim,* diyecek. Mucize sandığımız hayal kırıklıklarına armağan ediyorum. Keyifli dinlemeler, efendim."

Başka hiçbir şey söylemedi. Şarkının sesi doldurdu bütün odayı. Timur'un eli sigaraya gitmedi.

"Peki, nasıl istersen öyle olsun,

Tutamam tutamam gideni.

Belli ki kırmak istemiyorsun kalbimi,

Kıyamam, bir de kıyamam iyi mi?

Ben de yoluma giderim,

Ezdirmem kendimi

Ama gezdirmem de gönlümü,

Gider acımı çekerim..."

Öylece baktı telefona. Laf mı yiyordu şu an? *Mucize sandığımız hayal kırıklıkları* da ne demekti? Kimsenin mucizesi olmak gibi bir niyeti yoktu! Şarkı devam etti.

"Beni özle isterim, beni çok özle,

Üzül, üzül bir süre.

En azından ince bir kabuk bağlasın,

Azıcık eşitlik sağlasın..."

Ya sabır çekip üzerine alınmamayı tercih etti. Bunlar onun değil, Ahu'nun problemiydi. Kimseye gidip *bana güven,* dememişti. Kimseden gidip yardım da istememişti. Bu, onun seçimiydi. Timur'un hayatındaki seçimlerde duygunun yeri olmazdı. Uzun bir süredir sessiz ve hissiz bir bedenden farksızdı. Kendini yeniden sırtüstü yatağa bıraktı. Şarkı bitip diğer şarkı geldiğinde de ilk Ahu'nun sesi duyuldu.

"Evet, hız kesmeden devam ediyoruz. Bendeniz, *Güvendiğim Dağlara Kar Yağdı,* diyecek."

Güldü İbrahim.

"Onu da mı mucize sanılan hayal kırıklıklarına armağan ediyoruz?"

"Çok mu belli?" diyerek azıcık da olsa gülmüştü Ahu.

"Fazlasıyla. Ne oldu? Senin şu herkesten sakladığın mucizen istediğin gibi değil mi?"

Timur masaya yandan yandan tip bir bakış attı. İbrahim acilen susmalıydı. Feci şekilde bileniyordu.

"Hayır, hâlâ mucizem," diyen Ahu'yla ters bakışı sekteye uğradı. "Ama ben gözümde fazla büyütmüşüm sanırım. O kadar da büyük bir mucize değilmiş."

Kafasını hafifçe kaldırdı Timur. Gerçekten de laf yiyordu. Kesik bir hayret nidası dudaklarından dökülürken, telefona sırtını dönüp uyumayı tercih etti. Şarkı devam etti.

"Kimim vardı senden başka?

Güvendiğim dağlara kar yağdı,

Hiç ummadığım yerden yara aldım..."

Ahu susmadı. Program boyunca ne kadar isyankâr, atarlı, giderli şarkı varsa art arda çalarken Timur bir yandan uyumak istiyor, bir yandan da şarkılar üzerinden yediği laflar yüzünden uyuyamıyordu. *Kendini yerden yere vurmalısın,* dedi biri. *Arkasına bakmadan, çekip giden birisi var ama bu gidişin yarın u dönüşü var,* dedi diğeri. *Bir kırık kalp ah etti,* dedi bir başkası. Bir şarkıcı daha, "*Bakmam gözyaşına bakmam, bir dakika bile katlanmam,*" derken Timur yattığı yerde derin bir nefes aldı. Parmaklarını artık gerçekten sızlayan göz pınarlarına bastırdı.

Gerçekten çok konuşuyordu. Hiç konuşmuyorken bile çok konuşuyordu.

"Kadın ağzını bile açmadan ağzıma sıçtı," diyen homurtusu belli belirsizdi.

Derin bir nefes daha verirken parmaklarını gözlerinden çekmedi. Sadece böyle kapanacak gibi duruyorlardı. Şarkı bittiğinde çok derinlerden İbrahim'in sesini duydu. Sonra ise Ahu'nun. Bir şeyler anlatıyordu ama ne anlattığına dair hiçbir fikri yoktu. Sadece dinledi ve en sonunda uykuya daldı.

"Abla! Abla!" diye bağıran Biricik'e cevap vermemeyi tercih ederek ayna karşısında bordo rujumu sürmeye devam ettim. Odamın kapısı hızla açıldığında da duruşumu hiç bozmamıştım. Dudaklarımı birbirine bastırıp ruju yaymayı tercih ettim. Gelecek olanı biliyordum.

"Bu ne?" diyerek telefonu yüzüme doğru dayadığında yaptığım tek şey göz ucuyla bakmak oldu. Yanılmadığımı anlamak tat kaçırıcıydı ama kaçacak daha fazla tadım kalmadığı için duruşumu yine bozmadım. Dün öğrenip yanıma koşmaması mucizeydi. Bu sabah aydınlanıyordu sevgili kardeşim. Bana çevirdiği ekranda Kralşan'la olan saçmalık ötesi haber vardı.

"Bu ne bu?" derken bir hayli şaşkındı. Telefonu kendine çevirip şaşkın bakışlarıyla ekranı daha da yaklaştırdı. "Ay, yok artık ya!"

Bence de yok artık.

Tepkisiz kaldım. Bugün düz bırakmayıp şekillendirmeyi tercih ettiğim dolgun dalgalarımı omuzlarımdan geri savurdum. Yeşil gömleğimi çekiştirerek daha da bollaştırdım. Yüksek bel siyah pantolonumun belindeki kemeri sağa sola oynatarak düzelttim. Mini etek giyemeyecek kadar yara bere içindeydi bacaklarım. Bir süre pantolondan devam edecektik. Yatağın üzerinden çantamı alıp odanın çıkışına yöneldim. "Kahvaltın hazır," dedim salona ilerlerken. "Dolapta kakaolu süt de var. Dün akşam aldım. Yedikten sonra bulaşıkları yıkamayı unutma. Lavabonun içinde biriktiğini görürsem kafanı kırarım. Evden çıkacak olursan da bana haber ver." Daire kapısına gelmiş, topuklu ayakkabılarımı giymeye çalışıyordum.

"Konumuz bulaşıklar ve kakaolu süt mü?" diyen Biricik artık daha da şaşkındı. Telefonu bana doğru salladı. "Burada Kenan Kralşan'la sevgili olduğun yazıyor, abla!"

Göz devirip, "Boş haber," dedim "Medya abartmayı sever, bilirsin."

"Elini tutuyor!" diye çıkıştı.

"Elimi falan tutmuyor, Biricik. İş için kanala uğradığı bir gündü. Beni gördüğünde selam vermek istedi. Elini bana doğru uzattığında da fotoğraf çekmişler. Yanlış açıyla çekilmiş medya yanıltması yani."

Savunmam saçma ve makul değil, yalan ama makuldü.

Ekranı daha da yaklaştırıp gözüne soktu. "Adam sana aşkla bakıyor, abla," dedi.

Dilimin ucuna gelen küfrü zorla yuttum. Dünden sonra bunu yapmaya tövbeliydim. Ne kadar sinirlenirsem sinirleneyim sövmemeliydim. Yakış-

mıyordu ağzıma. Hatta kimseye yakışmıyordu. "Salak salak konuşma," demekle yetindim.

"Sen beni gerçekten salak sanıyorsun galiba?" diye çıkıştı. "Bu adam Beyrut'tan seni alıp buraya getirdi. Türkiye'nin en iyi hastanesine götürdü. Önceden de aranızda bir şey olduğunu anl-"

Sakinliğim buraya kadardı. "Biricik!" diye çıkıştığımda irkilerek sustu.

Gözlerimde parlayan öfkeyi gördüğünden olsa gerek korkmuştu ama geri durmamaya da kararlıydı. "Ne?" dedi ürkek bir diklikle.

"Bir şey olsa sana söylerim herhâlde." Sesim sertti. Bu saçma konunun içine düştüğüm için hâlâ şaşkındım çünkü. "Saçmalamayı bırak! Kralşanların hiçbiriyle işim olmaz. Ne benim, ne senin!" Hırsla kapıyı açtığımda söylediğim her şeyin yüzüme vurma hızı saniyeden bile daha hızlıydı.

Adriel, kapımın önünde dikilmekteydi.

Kısa süreli bir sessizlik yaşandı. Ben Adriel'e, o bana, Biricik ise tam olarak ikimize bakıyordu. "Günaydın," dedi Adriel.

"Aynen," diyen homurtusunu geldi Biricik'in. "Gerçekten yalan habere benziyor. Aynen."

En ters bakışımı atıp, "Akşam konuşuruz," dedim sadece. Akşam da konuşmayacaktım oysa. Bunu hiçbir şekilde açıklayamazdım. Adriel de bir Kralşan'dı. Bakışları Biricik'e değmesin diye kapıyı hızla kapatıp çıktım. Adımlarım aynı hızla onu umursamadan asansöre ilerledi.

"Kenan Bey sizi kahvaltıya bekliyor," dedi.

"Zıkkım yesin."

"Gidince kendiniz söylersiniz."

Adımlarımı hızlandırıp asansöre girdim. O girmeden tuşa art arda basmıştım ama çok geçti. Yine yanımdaydı. Dünden beri yapışık ikizim gibi yanımda geziyordu. Cengiz için bu bir nimetti ama ben bir günde dahi sinir krizinin eşiğine gelmiştim. Neden böyle bir şeyin ortasına atılmıştım ben? Asansörün kapısı kapanırken, "Daha ne kadar sürecek bu saçmalık?" diye sormam sadece minik bir isyandı.

"Onu da gidince Kenan Bey'e sorarsınız."

"Hiçbir yere gitmiyorum! Senin geri zekâlı patronun kahvaltı yapmaya devam edebilir ama bende kendisi yüzünden zerre tat yok!" Asansörün kapısı aynı saniyelerde açıldı. Aynı sert adımlarla apartmanın çıkışına yöneldim. Kralşan'ın siyah, son model arabalarından biri beni bekliyordu.

Dün de apar topar bu arabanın içine tıkıştırıp işe götürmüş, daha sonra eve bırakmışlardı. Zoruma gidiyordu. Ölmemek için Kralşan gibi bir adamdan medet ummak nefesimi öyle bir kesiyordu ki Yakup Öz denen adam kafama sıksa kanım dahi akmazdı. Ama Timur kırıcı olduğu kadar haklıydı da.

Ölüm, kardeşimi koruyamazdı.

Adamların şakası yoktu. Bunu, sırtımda soğukluğunu şu an dahi hissettiğim bıçağın varlığından anlayabiliyordum. O arabaya binersem Kenan'ın yanına gidecektik. Binmezsem belki bir yerde kafaya kurşun yiyecektim. Adımlarım olduğu yere çakılırken burnumdan soluduğum derin bir nefes verdim. "Ara şu salağı, telefonu bana ver!" dedim.

Hemen yanımdaydı Adriel. O salağın kim olduğunu sormadı. Anladı anlayacağını.

"Sizde numarası yok mu?"

"Yok!" diye çıkıştım. "Telefonuma onun numarasını dahi kaydetmem!" Öfkeli bakışlarımın hedefi kendisiydi. "Hayatımda hiçbir şekilde yeri yok!"

Her zamanki gibi ifadesiz kaldı. Dediğimi yaparak, aramayı gerçekleştirip telefonu bana uzattı. Alıp kulağıma yasladığımda duymayı beklediğim sesin üzerimde yaratacağı sinir dalgalarıyla savaşmaya çalışıyordum. "Söyle," diyen sesini duyduğumda bunun hiçbir imkânı olmadığını da anlamış oldum. Bu adama nefretim asla ama asla azalmayacaktı.

Net olup, "Seninle kahvaltıya falan gelmiyorum!" dedim.

"Ahuzar, sevgilim," diyen ses tonu anında değişmişti.

Sövmemek için dilimi ısırdım.

"Kes sesini, ruh hastası, manyak!"

Her zaman yaptığı gibi keyifle güldü. "Harika bir flört başlangıcı oluyor," dedi. "Yine sabahımı renklendirdin."

Saçmalıklarını umursamadan, "Seninle kahvaltıya falan gelmiyorum," diye direttim. "Kendi kendine zıkkım yemeye devam et! Şimdi söyle şu köpeklerine beni direkt işime bıraksınlar. Programıma geç kalıyorum."

"Öyle desene hayatım. Senin önceliğin her zaman benim de önceliğimdir," dedi geniş geniş. "Madem kahvaltı istemiyorsun biz de ailecek akşam yemeği yeriz. Daha güzel olur. Hem cici annem seni çok sevmiş. Yine görmek istiyor."

"Sakın! Sakın bir daha beni o kadınla yüz yüze geti-" diye yükselirken telefondaki ses kaybolmuştu. Kulağımdan çekip ekrana baktım. Yüzüme kapatmıştı adi şerefsiz! "Hah!" diye bir şaşkınlık döküldü dudaklarımdan. Şu son iki günümü hafızamdan ve dünyadan silmemiz mümkün müydü? Yaşamamış olmayı fazlasıyla tercih ediyordum.

Şaşkın sinirimi umursamadan elimdeki telefonunu aldı Adriel. "İşe mi?" diye sordu.

"Cehennemin dibine!"

Güldü belli belirsiz.

"Nerede?"

"Siz daha iyi bilirsiniz!"

Salak bir keyifle arabaya ilerleyip kapıyı benim için açtı.

"Binin artık şu arabaya."

Hiç istemiyordum ama mecbur kaldım. Arabanın içinde bir şoför ve bir koruma daha vardı. Bir araba da arkamızda takipteydi. Bin katının da aynı şekilde uzaktan izlediğine emindim. *Söylemişti.* En ters hareketlerle arabaya bindiğimizde gitmek istediğim yer iş falan değildi. Nefes alamıyordum. Her şey devasa bir düğüm olup, boğazıma takılıp kalmıştı sanki. İçimdeki öfke arttıkça kendimi tanımayacak hâle geliyordum. Ateş olup, etrafımı yakmaya çalıştıkça en çok kendimi yakıyordum. Nefes almaya, biraz dahi olsa kendimi bulmaya ihtiyacım vardı. Bunu yapabileceğim tek yer Kadife'nin yanıydı. Ama yanımda Kralşan köpekleri varken onun yanına gidemezdim.

Onu da kirletemezdim.

Sessiz bir yolculuğun ardından işyerine geldiğimde Adriel hâlâ peşimdeydi. Kuyruk gibi peşimde dolaşıyor olmasının getirdiği bulantı hissini kelimelere dökemeyecektim. Kanala girdiğim an bana dönen bakışlar da bunun tuzu biberi oldu. Kenan yanıma geldiğinde, müdüre beni övdüğünde fısıltı şeklinde başlayan sözler artık gözle görülür bir hâldeydi. Bana ve arkamdan gelen Adriel'e bakarken fısıldaşanları, telefonlarına sarılıp dedikodu gruplarına güncel malzemeyi yazanları gördüm ama umursamadım. İnsanların gereksiz merakıyla uğraşamayacak kadar büyük dertlerim vardı.

Dünden beri çıkan dedikoduların haddi hesabı yoktu. Sözde aşırı lüks zevkleri olan biriymişim. Bu doğruydu. Buna bağlı gelişen diğer kısımlar ise saçmalık! Gözüm hiç buradakilere bakmazmış çünkü kibirliymişim. Burnum havadaymış. Zengin erkek arıyormuşum ve bunu da Kralşan'ı tavlayarak elde etmişim. Yoksa bu kadar harcamaya nasıl dayanırmışım?

Aslında yıllardır gizlice sevgiliymişiz ve kendileri beni lüks içinde yaşatıyormuş!

Ne büyük centilmen ama! En büyük Kralşan!

Kimse ek mesaiye kaldığımdan, yapmadıkları her işi yaptığımdan, radyoda en çok programı benim sunduğumdan ve alınması gereken bütün konuklarla benim ilgilendiğimden bahsetmiyordu.

Kimseye kendimi anlatmak zorunda değildim. Gördüklerine inanmaya devam edebilirlerdi. Anlatsam da inanmayacaklardı çünkü. Böyleydi sosyal medyanın günümüzdeki etkisi. Senin anlatmak istediğin değil, onların anladıkları üzerinden yargılanırdın. Ve benim derdim tamamen kendi hayatımdı. Başkalarının benim hayatımdan kendince çıkardıkları sonuçlar değil. Bunlar onların problemiydi. İstediklerini düşünmeye devam edebilirlerdi.

"Eğlenceli bir ortam," diye homurdandı Adriel. Benim üzerimde olan bakışların farkındaydı.

"Sen gelmeden önce daha eğlenceliydi." Sessiz kaldı. Laf sokmalarıma alışkındı. Ama ben hâlâ peşimde dolaşmasına alışamıyordum. Ters bakışlarım kendisine dönerken, "Gerçekten böyle kuyruk gibi peşimde mi dolaşacaksın?" diye sordum.

Bana değil, önüne bakıyordu.

"İşim bu."

Göz devirerek önüme döndüm. Aynı dakikalarda karşımdan gelen Cengiz'i gördüğümde bu defa keyiflenen bendim.

"Artık ortamın senin için daha da eğlenceli olacağına eminim."

Belli belirsiz oflayışı şimdiden eğlenmeye başladığını gösteriyordu.

"Kızlar, günaydın!" diyerek yanımda beliren Cengo'ya gülümseyişimin sebebi tamamen Adriel'in keyfini kaçırdığı için aldığım keyiften kaynaklıydı.

Ben, "Günaydın," derken Adriel sessiz kaldı. Göz devirdiğine emindim.

Benim değil, Adriel'in yanına tünemişti.

"Nasılsın, kızıl bomba?" Sessiz kaldı Adriel. Ama aldığı sessiz cevap bile Cengo'nun keyfini bozmadı. "Sen nasılsın, Ahuş?" Yandan baktığımda oldukça keyifle sırıtıyordu. "Harika bir takım olmadık mı?"

Nettim. "Hayır, Cengo," dedim. "Olmadık."

Radyonun kapısına geldiğimde, Adriel dışarıda kaldı. En azından burada özel alana saygısı vardı. İçeri girip, kapıyı kapatacakken Cengo da Adriel'in

yanında kalır sanmıştım ama benim peşimden ilerledi. Adriel'e çapkın bir gülüş daha gönderip kapıyı kapadı ve bana doğru koştu. Çantamı masanın üzerine bırakıp, koltuğuma kurulurken Cengo'nun yüzündeki çapkın bakış silinmiş, yerini merak ve endişe kaplamıştı.

"Bütün bu olanların izahını istiyorum!"

Yoktu. O yüzden derin bir nefes verdim sadece.

"Ahuzar!" diye çıkıştı. "Bütün jet sosyete seni Kralşanların gelini olarak konuşuyor, farkında mısın? Sosyal medya, haber siteleri, gazeteler sen ve Kralşan'la dolu. Gerçek olmadığının farkındayım ama bu iş nasıl bu noktaya gelmiş olabilir? Ben iyi, hoş, memnunum ama Adriel neden peşinde? İki gündür işe Kralşan'ın arabasıyla gelmen de cabası."

Sessiz kaldım. Kimseye kendimi anlatacak gücüm kalmamıştı. Hepsini tek bir kişiye döküp, almam gereken cevabı misliyle almıştım. Ne diyecektim ki hem?

Sevgili Cengo, ülkenin en büyük mafya babası tarafından bir başka mafya babasının önüne yem diye atıldım. İnanırsan elimizdeki hikâye bu.

"Yalan haber," dedim sadece.

"İyi ki söyledin!" diye terslendi. "Nasıl aydınlandım şu an!"

Kulaklıklara uzanıp, "Programım var, Cengo," dedim. "Sonra konuşalım."

Bu defa yumuşamıştı bakışları. Kolay kolay böyle yorgun çıkmazdı çünkü sesim. Az çok tanırdı beni. "Başın belada mı?" diye sordu. Gülümsedim. Benim başım hep beladaydı. Ellerimi kavradı. "Ahuzar," dedi ciddi ciddi. Mavi gözlerinde ilk defa gördüğüm bir ciddiyet vardı. "Sen benim iş arkadaşımdan da öte dostumsun. O adamın arabasına binmez, peşinde adamlarıyla gezmezsin. Bir şeyle mi tehdit ediyor seni? Söyle."

Beni, bana uzanan dost eline dahi tereddütle bakmama neden olacak bir duygusuzluğa getirdiği için hayata bir yanım hep kırgın kalacaktı. Gülümsedim yine de. Severdim Cengo'yu. Zor zamanlarımda yanımda olan nadir kişilerdendi. O patlamada o da yaralanmıştı mesela ama o hâlde bile günlerce hastaneye, benim yanıma gelmişti.

"Söylersem ne olacak?" diye mırıldanırken dudaklarımda dilimden dökülenlerin inadına derin bir tebessüm vardı. "Ne yapabilirsin ki Cengo?" *Beni bir ciddiye al,* der gibi baktığında bir elimi elinin altından kurtarıp diğer elimin üzerindeki elinin üzerine sardım. "Merak etme. Önemli bir şey yok. Klasik Kralşan oyunları. Canımı sıkıp keyiflenme döneminde. Birkaç

güne yine kendi çöplüğüne döner." Ellerimi çekip kulaklıkları taktım. "Sabah programım başlıyor." Gerçekten de camın arkasındaki İbrahim son üç diye bağırıyordu. "Oyalama beni."

Şüpheli bakışları sürse de uzatmadı. Kalkıp odadan çıktıktan sonrasını Adriel düşünmeliydi. Tek olduğum sabah programı başladığında hayatımdaki her şeyi sıfırladım. Zihnimde susmayan sesleri susturmanın tek yolu müzikti. Öğle arasına çıkmadım. Aynı şekilde kahve almaya da. Üzerimde gezinen gözlere maruz kalmak istemiyordum. Bugün gece programı yoktu. Sadece akşam programımı sunup bu saçma günü de bitirecektim. Sabah programından sonra hasta olduğu için gelemeyen başka bir arkadaşın öğlen programını da ben sundum. Kafamın dağılması için ne kadar iş varsa yapabilirdim.

Öyle de oldu. Radyo odasının sol köşesinde asırlardır duran evrak dolabını boşaltıp sistematik bir şekilde yeniden yerleştirdim. Başka bir arkadaşın programı için şarkı listesini ayarlamasına yardım ettim. Önümüzdeki günlerin sunum planını çıkardım. Alınacak konukları arayıp gerekli bilgileri verdim. Akşam beşe kadar zihnimi bütün düşüncelerden uzaklaştıracak her işi yaptım. Saat beş olduğunda yeniden radyomun başındaydım.

Keyifle başladım. Aynı keyifle de devam ediyordum. "Sevgi Hanım'a çok teşekkür ederiz. Telefon hattımıza çok güzel, bembeyaz çiçek resimleri göndermiş. Yumuşacık olduk." Düşen diğer mesaja baktım. "İzmir'den Yazgülü Hanım, aşkın sembolünün çiçekler olup olmadığını sormuş. Öyledir mutlaka ama ben aşkın kesin bir sembolü olduğunu düşünmüyorum," derken radyonun kapısı açılmıştı.

Normalde duraksamazdım ama cam kapının ardından içeri girenleri gördüğümde gün için sabit tutmaya çalıştığım bütün sakinliğim yerle bir olmuştu. Kenan'dı gelen. Lacivert takım elbisesi içinde her zamanki gibi şık ve özenliydi. Hemen arkasından ilerleyen Fiko'yu gözüm pek görmemişti. Benim gözüme ilk değen kendime sövmeme neden olacak bir şekilde oydu. Kenan'ın sağ yanında, siyah takım elbisesinin içindeydi.

Onlar odaya girince diğer kısımda, masa başında çalışan kim varsa ayağa kalktı. Herkes Kralşan'ı tanırdı. Birim sorumlumuz Mevlüt Bey hızla ona doğru ilerlemiş, el sıkışmışlardı. Bakışlarımı ondan koparıp Kenan'a diktiğimde kaşlarımın çatılmasına da engel olamamıştım. Allah aşkına, burada ne işi vardı? Hayatımı yeterince çıkmaza sürüklüyordu zaten. Daha ne kadar batıracaktı? En dipteydim!

Kenan şerefsizi beni işaret edip keyifli bir kahkaha attığında diğer herkes de gülmüş ve bakışlarını bana dikmişti. Gelen bildirim sesiyle kendime gelip canlı yayında olduğumu kavrayabildim. "Çok pardon, yayında ufak bir kopukluk oldu sanırım," diyerek toparlamaya çalıştım. Hiçbirini görmek istemediğim için döner sandalyemi sağa doğru çevirip büyük bilgisayar ekranlarına odaklandım. "En son Yazgülü Hanım'ın mesajını okumuş, aşkın sembolünden bahsetmiştik."

Yazgülü Hanım'dan mesaj düştü ekrana. Şöyle diyordu:

"Kesin sembolü değilse sizce nedir o zaman?"

Camın dışındaki zebaniye rağmen gülümsemeye çalıştım. "Yazgülü Hanım aşkın sembolü hakkında ne düşündüğümü sormuş. Dediğim gibi bence aşkın kesin bir sembolü yoktur. Bir çiçek veya bir kolye olabilir. Bazıları için dünyanın en sıradan şeyi de olabilir. Önemli olan nesneler değil, o nesnelere âşık olunan kişi üzerinden yüklenen anlamlar." Gülmeye çalıştım. "Bu kadar felsefi konuşma yeter. Şimdi sıradaki parçamız geliyor." Bu noktada bakışlarımı karşıya çevirmek zorunda kaldım çünkü hissettiğim bakış Kenan'ın değil, onundu. Kenan hâlâ birim sorumlumuzla bir şeyler konuşurken o pürdikkat beni izliyordu.

Kısa bir an denk düştü bakışlarımız. "Zeynep Casalini, *Duvar*, diyecek. Keyifli dinlemeler, efendim," derken istediğini yapmış, gözlerimi gözlerine değdirmemiştim. Yeniden önüme dönüp şarkının sesini açtım. Ses inceden süzülürken kulaklığımı çıkarmadım. Dışarıdaki radyo açık değilse kimse burayı duymazdı. Önümdeki not defterine anlamsız şekiller çizerken dışarıdan bakan biri dünyanın en önemli notlarını aldığımı düşünebilirdi. Altmış iki yazarak tavşan çiziyordum oysa. Temennim bu programın ömür boyu sürmesiydi ama son on dakikanın içindeydik.

"...Seninle yürüyene yolda tuzakların var.

Bir daha asla dokunmam tenine,

Senin teninden önce duvarların var.

Ben o duvarlara çarpa çarpa nasır tuttum,

Ağlaya ağlaya yosun tuttum..."

Diğer şarkıya geçtiğimde acılar içindeydim çünkü son şarkıydı. Tek dileğim bu sosyopat pisliğin gerçekten bir aile yemeği ayarlamamasıydı. Hülya denen kadınla yüz yüze gelmek, şu an en son isteyeceğim şey bile değildi. İsteklerimin hiçbiri gerçekleşmedi. Program bitti. Kapama tuşuna basıp hızla çantama uzandım. Koşar adım buradan çıkmak gibi saçma plan-

larım vardı. Bakışlarımı cama çevirmiyor, bilerek onlara bakmıyordum. Çantamı alıp topuklu ayakkabılarımın üzerinde cam kapıya yöneldim. Beş adım karşımdaki asıl çıkışa ilerleyecekken onun nursuz sesi yüzünden durmak zorunda kalmıştım.

"Ahuzar, hayatım," diyordu geniş geniş.

Sesini duyduğum an içimde beliren öfke beni bile şaşırtıyordu artık. Korkuyordum bu nefretimden. Dün o engel olmasa bıçağı fırlatacaktım mesela. Bu ben değildim. Ben zarar vererek tatmin olamazdım. Onun yüzünden artık hiç olmadığım bir canavara evrildiğimi hissediyor, daha çıkmaz bir kapana sıkışıyordum.

Yanımda belirdi. İfadesiz tutmaya çalıştığım bakışlarımı ona çevirdiğimde ise her zamanki oyunculuğuyla tebessüm etti.

"Nasılsın?" dedi. Cevap vermedim. Tip tip bakmayı sürdürdüm. Bu bakışı umursamadan arkada kalan ekip arkadaşlarıma döndü. "İş arkadaşlarınla tanıştım. Hepsi birbirinden kaliteli."

Bunu bir iltifat sanan ekip teşekkür ederken bakışlarım birkaç saniye için Kenan'ın arkasında kalan ona takılmaya meyletti. İzin vermedim. Kenan'a bakmayı sürdürdüm. "İyi, burada kalıp iş arkadaşlarımla takıl o zaman." Çantamı koluma sabitleyip kapıya doğru ilerledim. Açıp dışarı çıktığımda bela yeniden yanımdaydı.

"Seni işyerinden almaya gelen sevgilini böyle mi karşılıyorsun?"

"Önceden haber versen hiç karşılamamayı tercih ederdim."

Güldüğünü duydum. Dönüp bakmadım. Bir adım arkamdan gelen ise Fiko değil, oydu. Kokusunu fark etmemek imkânsızdı. Bir adım arkamda da yürümemeliydi. Yürümesi gereken yer Kenan'ın yanıydı. Adımlarımı hızlandırdım. Kenan elimi tutma hadsizliğini gösterdiğinde ise en ters bakışlarımı ona çevirerek elimi geri çektim. Öfkem her zamanki gibi adımlarımı durdurmuştu.

"Parmağının ucunu dahi bana sürersen seni buna pişman ederim!"

Dudaklarında beliren gülüş kan ürpertecek bir sapkınlıktaydı. Bir adım atıp bana daha çok yaklaştığında hâlâ kanalın içinde olduğumuz için gerileyemedim. Toplum içinde yapacağım en ufak ters hareketin bedeli her zaman Biricik olurdu. Ezbere bildiğim bir cezaydı. Elini omuzlarıma düşen saçlarıma ilerletti. "Neden bunu zorla yapayım ki?" derken bakışları gerdanıma takılmıştı. "O zaman hiçbir zevki kalmaz. Birgün sen beni kendi iradenle isteyeceksin."

Midemdeki sıvı genzimi yakacak kadar içimde kabarırken, başımı geri çekip parmaklarını saçlarımdan uzaklaştırmaya çalıştım.

"Kenan Bey," dedi arkamızdaki sesi.

Onun sesinin beni kurtarmasına izin vermeden, Kenan'ın elini elimin tersiyle itip ilerledim. Bütün ümidimi tek bir sese bağlamam saçmaydı zaten. Birine nasıl güveneceğini bilmediğinde, ilk güven kırıntısına var gücüyle sarılıyordu insan. Ne konuştuklarını duymadım. Hızla ilerleyen adımlarım bir an önce buradan kaçmak istiyordu. Kanaldan dışarı çıktığımızda bunun oldukça yersiz bir istek olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım. Arka arkaya park edilmiş üç tane siyah araba, Kralşan'ı bekliyordu.

Yeniden bir adım arkamda belirdi. Ortadaki aracın kapısı bizim için açıldı. "Önden sevgilim," derken eliyle arabayı gösteriyordu. Çaresiz bir nefes verdim. Başka seçenek yoktu. Adımlarım istemediğim hâlde araca yöneldi. Ultra lüks aracın en köşesine çekildim. Kenan yanıma oturduğunda dönüp bakmadım. Timur aracın ön kısmına, yani tam önüme oturduğunda da bakışlarım camdaydı. Varlığı sıcak ama bir o kadar da soğukken bakışlarımı yine ona değdirmemeye özen gösteriyordum. Saçma bir burukluk vardı içimde.

Bakmak istiyordum gözlerine. Etrafım bu kadar ölümle çevriliyken güven veren tek şey yine oydu çünkü. Mesela şu an bu arabada o var diye içimde beliren bir huzursuzluk, göğüs kafesimi kaplayan sıkışık nefesler yoktu. İşte en çok da bu yüzden kızgındım kendime. Defalarca *bana güvenme,* dediği hâlde bu kadar güvendiğim için ve onca laftan sonra dahi içimde gram azalmadığı için.

"Cici annem çok güzel bir sofra hazırlattı," diyen Kenan'a bakmadım. Boş konuşuyordu. Kaldırım kenarlarındaki ağaçları izlemek daha verimliydi. Yol boyunca anlattığı hiçbir şeyi dinlemedim. Bir süre sonra o da pes edip susmuştu. İnadımın kırılmaz olduğunu biliyor, istemesem dahi beni tanıyordu. Kralşan malikânesinin kapıları bizim için ağır ağır açılırken göğüs kafesimde huzursuzluk aradım. Hafiften burnuma değen deniz kokusundan başka bir şey duymadım. Araç durduğunda kapımı açan oydu. Gölgesi üzerime vuruyordu. Yine dönüp bakmadım. Sadece derin bir nefes alarak deniz kokusunun, içimde belirmeye hazırlanan huzursuzluğu bastırmasını istedim.

Kenan elini tutmam için bana uzatmıştı. Şaka yapıyor olmalıydı. Kendi topraklarında olduğu için kendisine gönül rahatlığıyla ortaparmağımı gösterip evine doğru ilerledim. Midemi bulandıran kahkahası yükseldi. Birkaç

saniye sonra yeniden yanımdaydı. Geniş ve uzun koridorda ilerleyip salona geldiğimizde saklamaya çalıştığım huzursuzluk büyüdü. Bütün göğüs kafesimi kapladı.

Çünkü Hülya Kralşan yeniden karşımdaydı.

Altın varaklarla kaplı, avangart mobilyalarla dekore edilmiş salonun kasvetiyle nefesim sıkışmıştı. En son buraya gelip Hülya Hanım'ın karşısına dikildiğimde de aynı his vardı. Büyük bir huzursuzluk vardı bu evde. Hissetmemek imkânsızdı. Salonun en ucundaki yemek masası çeşit çeşit yemeklerle donatılmıştı. Hülya Hanım diğer yanda kalan koltuklarda oturuyordu. Bizi gördüğünde usulca ayağa kalkmıştı ama ifadesindeki memnuniyetsizlik fark edilmeyecek gibi değildi.

"Annem," dedi Kenan içli içli.

Gülümsemeye çalıştı Hülya Hanım. Oldukça zorlanıyordu.

"Hoş geldiniz."

Cevap vermedim.

Kenan eğlencesine devam ediyordu. "Hoş bulduk!" Keyifle masaya ilerledi. "Yemekler soğumadan başlayalım, lütfen. Gün boyu bu anı bekledim. Kurt gibi açım." Tam masanın önüne gelmişti ki durup bana döndü. Saçma bir mahcubiyet belirdi dudaklarında. "Özür dilerim, bebeğim. Önce seni buyur etmeliydim, değil mi? Aile yemeklerini hep çok sevmişimdir. Heyecanımı mazur gör." Yeniden yanıma gelip eliyle masayı işaret etti. "Önden lütfen."

Nefret dolu bir bakışla ilerledim. Sosyopat pislik zevk alıyordu. Kenan en başa oturdu. Sol yanına Hülya Hanım, karşısına ise ben. Dünyanın en saçma yemek masasının tam listesi işte sadece bu kadardı. Göğsümdeki huzursuzluk büyüyünce kendime kızacağımı bile bile kaçamak bakışlarım etrafta onu aradı. Gözlerine ve yüzüne bakmadım. Kapının hemen önünde Fiko'yla dikildiklerini fark ettiğim an yeniden önüme döndüm. Bu, güven için yeterliydi. *Bana güven,* diyen bir sırtlandansa *bana güvenme,* diyen bir aslanı tercih ederdim.

İfadesiz bakışlarımı karşımdaki kadına çevirdim. Gözleri bendeydi ama ben ona baktığım an önüne eğmişti gözlerini. Her zamanki gibi mücevherlerinin içinde parlıyordu ama gözlerinin içinde tek bir ışık yoktu. Ben küçükken de hep böyle bakardı. Boş, sevgisiz, ayağına bir bağ, hayatına bir prangaymışım gibi.

Beni sevmen için daha ne yapayım, Hülya? Sen söyle, derdi babam.

Bu çaresiz isyana bile duygusuz bakışlarıyla dudak kıvırırdı. *Hangi istediğimi yaptın ki bunu da yapacaksın,* derken de hiçbir ışık olmazdı gözlerinde.

Oysa Hülya Soykamer, Çanakkaleli çiftçi bir ailenin kızıydı. Köyde büyümüş, evlenene kadar yine ahır temizlemeye devam etmişti. Atlara yem almak için ayda bir İstanbul'dan köylerine gelen babamı kendisine âşık etmesinin tek amacı bu çiftlikten çıkmaktı belki de. Babamın büyük bir aşkla anlattığı aşk hikâyesinin asıl gerçeği bundan ibaretti. Hülya, köyünden çıkıp İstanbul'a gelmek için İlyas'ı kullanmıştı. Hiçbir zaman sevmemişti. Köyden gelip başka bir çiftliğe getirilmesineydi bütün öfkesi. Bir de ayağına bağ olan kızına.

Ellerini heyecanla birbirine sürttü Kenan. "Çok heyecanlı!" dedi. "Hadi, başlayalım."

Burnumdan derin bir nefes alıp öfkemi dizginlemeye çalıştım. Deniz kokusu uzaktı ama hayaliyle içimdeki ateşi azaltmayı denedim. İstemesem dahi sakinleşmeme neden oluyordu. Bu ortam için zordu ama başka bir seçenek yoktu.

"Bu biraz aceleye geldi," dedi Kenan. "Cici annem müstakbel gelinini daha yakından tanımak istiyor diye hızlıca ayarladım. Diğer yemeğimizde Irmak ve Biricik de olmalı. Ailemiz o zaman tamamlanır. Değil mi sevgilim?"

En tip bakışımla baktım kendisine.

Gerekli cevabı almanın huzuruyla sırıttı.

Yanımızda beliren hizmetli önümüzdeki tabaklara çorba koyarken ifadesiz kaldım. Bu sofradaki hiçbir şeyi ağzıma sürmeyecektim.

"Çorba sevmiyor musun?" dedi Kenan.

Yine ters ters bakarak anlaması gerekeni anlattım.

Hülya Hanım yapmacık bir nezaketle, "Ne seversin bilmiyorum, Ahuzar," dedi. "Elimden geldiğince çok çeşit yaptırdım." Masanın en ucundaki tatlıyı işaret etti. "Fındıklı kadayıf dolmasını özellikle senin için kendim yaptım." Gülümsedi. Derin ve zorlamaydı. "Seversin umarım."

Dudaklarımdan kesik bir gülüşün dökülmesine engel olamamıştım. Bizim hakkımızda hatırladığı nadir şeylerle bir şeyler yapmaya çalışıyordu anlaşılan. *Babama da sık sık bu tatlıyı yapardın,* diyemedim. "Rahmetli babam pek severdi," dedim onun yerine. *Küçükken elime tutuşturduğun fın-*

dıklı çikolatayı yedikten sonra günlerce dilim ve yüzüm şiş bir şekilde uyudum, diyemedim. "Benim fındığa alerjim var, Hülya Hanım," dedim.

Bocaladı. Beklemiyordu muhtemelen. Benim için şaşırtıcı değildi. Ben ondan her şeyi bekliyordum. Yapacağı hiçbir şey şaşırtmazdı.

Önümüzdeki çorbanın ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Kenan çorbayı yudumlayacakken durdu. Dudağının kenarını nezaketle peçeteye sildi. "Çorbalarımızı içtikten sonra bu konuya giriş yaparız sanıyordum," dedi. "Anne kız hızlı çıktınız."

Şaşırmadım. O da şaşırmadı. Bu masada herkes gerçeği biliyor lakin sesli dile getirmiyordu. Birinin dile getirmiş olması işime gelirdi.

Güldü Kralşan. "Yıllar sonra bir anne kızı bir araya getirdiğim için o kadar gururluyum ki," dedi. Hülya Hanım'ın masanın üzerinde duran elini kavradı. "Cici annem yıllardır evlatlarının hasretiyle yanıp tutuşuyordu."

Bakışlarım ondaydı. Anne olacak kadında. "Eminim öyledir," dedim.

"Aynen. Her gece yavrularını sayıklardı," dedi Kenan alay eder gibi. Hülya Hanım'daydı alay dolu bakışları. "Ben de kıyamadım, dayanamadım bu feryatlarına. Buldum kızlarını. Nasıl? Güzel yapmış mıyım cici anne?"

Sessiz kaldı Hülya Kralşan. Yutkunurken gerdanını sarmalayan kırmızı elbisesinin yakası dahi gerilmişti.

Bana döndü Kenan. "Ama kızlarından biri öyle güzeldi ki âşık olmadan duramadım, Hülya Hanım," dedi. Yeniden Hülya'ya döndü. "Anlıyorsun, değil mi? Aşkı en iyi sen anlarsın."

Yine yutkundu Hülya Hanım. Rahatsız bakışlarını tabağından bana kaldırdı. "Sevgili misiniz gerçekten?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Evet," dedi Kenan.

Durmadım. Kenan'ı umursamadan, Hülya Kralşan'ın gözlerine bakarak konuşmaya devam ettim. Bütün bu lanetin üzerime çöreklenmesinin sebebi oydu. Kenan'la aralarındaki nefreti fark etmemek imkânsızdı. Kenan'ın ona olan nefreti yüzünden hayatımın bu denli rezil oluşunu kaldıramıyordum. Her şeyin sorumlusu oydu. Şimdi de geçmişte de! Ateş olmamım sebebi de oydu. Asla sevilmememin nedeni de oydu. Babamın ölmesinin sebebi de oydu. Kardeşimin hayatının bu manyağın elinde olmasının sebebi de oydu. Etrafımdaki kapanın sahibi de oydu.

"Sevgilim falan değil," dedim en net şekilde. "Senden nefret ediyor. Seni rahatsız etmek için beni de rahatsız ediyor." Hafifçe ileri eğildim. Meydan

okur gibi yukarı kalktı çenem. "Yani yokluğun bile bana zarar veriyor, Hülya Kralşan!"

Keyifli bir ses yükseldi Kenan'dan. "Bu iyiydi bak," dedi.

Çenesi kasıldı Hülya Hanım'ın. "Benim yüzümden olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Senin yüzünden!" diye çıkıştım.

"Aynen," dedi Kenan. "Sevgilim doğru söylüyor. Gerçekten de ilk bu şekilde tanıştık Ahuzarcığımla. Her şey senin yüzünden, cici anne." Gülerek bakıyordu Hülya Kralşan'a. "Bana hayatımın aşkını getirdiğin için sana sonsuza kadar minnettar kalacağım." Zifirî siyah gözleri bana döndü. "Şu an içinde bulunduğumuz durum da cici annem yüzünden, biliyor musun Ahuzar? Yine o vesile olmasa sevgili olamazdık." Keyifli bir tebessümle ona döndü. Tekrar elini tuttu. "Öyle iyi bir anne ki..."

Bir kaşım duyduğumu algılamaya çalışır gibi havalandı. Hülya Hanım'ın bakışları yeniden önüne düşmüştü. Kenan'ın elinin altındaki elini geri çekip kucağına indirdi. Bakışları bana değmiyordu. Anlamlandırmaya çalışıyordum.

"Şu an içinde bulunduğumuz durumun sebebi o mu? Nasıl?"

"Sen mi anlatmak istersin, cici anne yoksa ben mi anlatayım? Sen anlatmak istersin diye bu yemeği düzenlemiştim ama kendini pek iyi hissetmiyor gibisin."

Kesik bir nefes verdi Hülya Kralşan. Ortamdan son derece rahatsız olduğunu beli eden bakışları yeniden bana kalktığında ürpermeden edemedim. İnsanın içini üşüten bir boşluk vardı koyu kahvelerinin en derinlerinde. Bakışları Kenan'a döndü. Başı belli belirsiz eğildi. "Yapma," dedi. Emir ya da isyan değil, bir serzenişti bu.

Bakışlarım Kenan'a döndü. Memnuniyetle gülmüştü cici annesinin bu isteğine. "Tabii ki yapacağım," dedi. "En kıymetlimin, beni canını tehlikeye atan biri olarak tanımasını istemem. Senin yüzünden sevgilim onu kurtlar sofrasına attığımı düşünüyor. Senin için bu fedakârlığı sırtlanacak kadar yüce gönüllü değilim, cici anne. Anlat kızına. Yakup Öz'ün önüne yem diye onu senin attığını söyle. Susma, lütfen söyle." Elini yasak bir şey söylemiş gibi dudaklarının üzerine kapadı. "Çok pardon, sen söyleyecektin, değil mi? Tutamadım çenemi."

Ölüm sessizliği.

Karşımda oturan kadının elinde gerçek bir hançer olsa ve şu saniye kalbimin orta yerine batırsa bu denli canım yanardı. Yoksa bu sızının hiçbir anlamı yoktu. Ben duyduğum gerçeğin şaşkınlığıyla titreyen gözlerimi ona sabitlemişken, o aynı saniyelerde gözlerini kapatıp derin bir soluk vermişti. Gözlerini açıp bana baktığında üşümedim. Buz kestim.

"Ne?" diyebildim sadece. Öfke dolu değildi sesim. Hırçın değildi. Kırgın da değildi. Boş ama bir o kadar ağırdı.

Bakışları bendeyken gözlerinde ve ifadesinde hiçbir mahcubiyet yoktu. Ölümden dönmüştüm ben. Hırpalanmış, sırtımda soğuk bir bıçağın varlığını hissetmiştim. Şu an dahi bir ordu dolusu korumayla geziyordum. Belki bir köşede sıkacaklardı kafama ya da gece uyurken, gizlice odama girip boğacaklardı. Yaşam ve ölüm arasındaki ince bir çizgide yürümeye çalışırken beni ölümün tam ortasına atan kendi annem miydi?

"Şaşırdın, değil mi?" dedi Kenan. "İnan, öğrenince ben de çok şaşırdım, hayatım."

Yazısız bir kuralı vardı dünyanın. Kimse sesli dile getirmez ama herkes bilirdi. Bu dünyada annesinin sevgiye boğmadığı bir çocuğu hiç kimse yeteri kadar sevemezdi. Bir kural da ben ekliyordum bu sessiz gerçeklere. Bu dünyada annesinin yok etmek istediği bir canı kimse yaşatamazdı. *Ama Hülya Kralşan hiçbir zaman bir anne değildi.*

Bakışlarım yeniden onu bulduğunda, "Neden?" diyebildim sadece.

"Kızım, Irmak için," dediğinde hakkım olmayan bir kırgınlıkla daha dağıldı kalbim. Oysa daha toparlanmamıştı bile. Ondan her şeyi bekliyordum ama bu kadarı bana bile ağırdı.

"Sallıyor," dedi Kenan. "Tamamen kendi için." İleri uzanıp, masanın ortasındaki içli köftelerden bir tane alıp tabağına bıraktı. "Yakup amcanın önüne öldürmesi için onu atacaktım. Kendini kurtarmak için seni sevgilim olarak gösterip seni öldürmelerini istedi." İçli köftesinden kesip keyifle yedi.

Hülya Hanım dişlerini sıkarak, "Sus!" dedi.

Bir parça daha yedi köfteden. "Eksik anlatıyorsun," dedi. "Boşluk sevmem, bilirsin."

Kalbimin üzerindeki bıçak daha da derine battı. Sevmemiş olabilirdi, itip bir köşeye savurmuş olabilirdi, başımı okşamamış, zerre sevgi vermemiş de olabilirdi. Ama bu...

"Bu kadar mı nefret ediyorsun benden?" dediğimde iç sesimin dışa vurduğunu sonradan fark etmiştim.

Cevap vermedi lakin ilk defa ifadesizliği sekteye uğradı. Başı belli belirsiz sola eğildi. Ama *hayır,* demedi.

Bakışlarımdaki kırgınlığı boğazımdaki yumruyla beraber yuttum. En iyi bildiğim şeyi yapıp hazırda bekleyen öfkemi kuşandım. Çenem sıktığım dişlerimin etkisiyle seğirirken sıktığım yumruklarım da avucumun içine batan tırnaklarımla sızladı. Bencil bir kadın olduğunu biliyordum ama bu kadarı bana dahi fazla gelen bir darbe olmuştu. Yavaşça ayağa kalktım. Ölümümü bekleyen bunca sırtlanın önünde daha fazla duramayacaktım.

"Ben doydum," dedim. Sesim duygudan yoksundu. "İzninizle kalkıyorum. Size afiyet olsun." Yanıma bıraktığım çantamı kavrayıp masanın ucuna doğru ilerledim. Ama en uca geldiğimde hemen geçmedim. Masa örtüsünün bir ucunu kavrayıp adımlarımla beraber çektim.

Bana *zehir* olan, hiç kimseye *afiyet* olamazdı.

Öfkeyle sıktığım dişlerim değil, dilimdi belki de. Ağzıma dolan keskin kan tadı boğazımı yaktı. Önce çektiğim masa örtüsüyle birlikte arkamdan devrilen tabak ve bardakların kırılma sesini duydum, daha sonra ise Hülya Hanım'dan yükselen tiz bir çığlığı. Temennim bir yerlerine bıçak batmış olmasından yanaydı. Bakışlarım karşımdaydı. Onun pürdikkat bana baktığının farkındaydım ama ben bakışlarımı yine ona değdirmedim. Durmadım. Son noktaya geldiğimi hissedene kadar örtüyü çektim ve arkamda her şeyi darmaduman bırakırken sonunda hafifleyen örtünün ucunu bıraktım.

Bütün bu dağınıklığa rağmen, "O fındıklı tatlıyı sevmedi sanırım," diyen Kenan'ın alay dolu sesi umurumda değildi. Sert ve sağlam adımlarla çıkışa ilerledim. Onun yanından geçerken de asla ona bakmadım.

Koridora doğru döndüğümde Kenan'ın, "Tulpar, Ahuzar Hanım'a eşlik edin," dediğini duydum.

Birkaç saniye sonra yeniden bir adım arkamdaydı. Birkaç adım atabildim sadece. İleri gitmeye zorladım kendimi. Öfkem yine en çok beni yakıyor, aldığım her nefes beni boğuyordu. Evin büyük kapısına geldiğimde sertçe kavradım kolu. İşi buraya kadardı. "Gerisini kendim hallederim," dedim sert bir tonla. "Bir adım arkamdan gelmene gerek yok. İşine dön." Kapıyı açıp dışarı çıktığımda yüzüme vuran rüzgâr ağustos ayı için normaldi belki ama anlamsızca tenimi yaktı. Varlığı bir adım arkamda olsa hissederdim. Yoktu. Olduğu yerde kalmıştı.

Gerçeği biliyordu. Bana söylememişti. Önceden söylese bu kadar canım yanmazdı belki de. Hazır olurdum darbeye. Karşımda siyah arabanın kapı-

sına yaslanmış Adriel'i gördüm. Beni buradan çıkaracak tek kişinin o oluşu daha da trajikomikti. Beni gördüğünde olduğu yerde dikleşti. Adımlarımı yavaşlatmadan ilerledim.

"Gidelim."

Sorgulamadan kapıyı açtı. Arabaya binip siyah camlar arkasında kalana kadar yıkılmadım. Kapılar tamamen kapandığında, dışarıdan içerisini göstermeyen bu camlara güvenerek günler sonra bakışlarımı ona çevirdim. Hâlâ kapının önünde, *bir adım arkamdan gelmene gerek yok,* dediğim noktada bekliyordu. *Bana bakma,* dediği için bakışları bende olmaz sanıyordum ama keskin kahveler sanki arabanın içini görüyor gibi direkt bendeydi.

Bakışlarında bu noktadan sezemediğim bir duygu varken daha fazla odaklanmaya fırsatım olmadı. Araba ilerledi. Hedef evdi ama beynim sessizliği kabul edemeyecek kadar yüksek seslerle kaynıyordu. Olmak istediğim yere gitmesini söyledim. Çünkü istediğim derin bir sessizlik değil, şiddetli bir gürültüydü.

Geceden daha sessizdi Kralşan malikânesi. Saatler önce salonda esen fırtınadan geriye dağılan bir masa, kırık tabak ve bardaklar kalmıştı. Hülya Kralşan odasına geçip kırdığı can için değil, yine kendi canı için ağlarken Kenan çalışma ofisinde evraklarına gömülmüştü. Alt kattaki bütün sesleri duyan, Hülya gelip ona anlattığı için her şeyi bilen ama yutmak zorunda kalan Mahir Kralşan, açık camından dolu dolu gözlerle karanlık gökyüzünü izliyordu. Büyük malikânenin en üst katındaki odasında yaşayan Irmak ise her zamanki gibi kulaklıklarını takmış, en rahat pijamalarını giymiş, topuklu ayakkabı giymemenin getirdiği rahatlıkla kendini elinden geldiğince her şeyden soyutlamıştı.

Bahçedeydi Timur. Sigarasından derin bir nefes çekip, üflerken yanından geçen hizmetli kadının elindeki mavi çöp poşetinin içinde birkaç saat önceki fırtınanın artıklarının olduğunu biliyordu. Başı ağrıyordu yine. Sebebini bir türlü kestiremedi. Her şey istediği gibi ilerliyordu. Canını sıkacak hiçbir şey yoktu ama yine de canı sıkılıyordu. Gözlerini kapatıp gökyüzüne doğru üfledi boğuk dumanları.

Sonra düşünürüz, dedi. *Sonra düşünürüz, Timur.*

Böyle dediği hiçbir şeyi daha sonra düşünmeyeceğini biliyordu. Bu, *sonra düşünürüz kutusu* değil, büyük bir düşünce mezarıydı. Sigarası bitmeye yaklaşmıştı. Adımları arka bahçeye ilerledi. Hizmetli kadın hafif toplu, kısa boylu bir teyzeydi. Elindeki büyük poşeti çöpe atmaya gücü

yetmiyordu. Yavaş adımlarla yanına gittiğinde sigarasını çöp konteynırının yüzeyine bastırarak söndürmüş, daha sonra çöpe atmıştı.

Gelişiyle irkilen kadının önündeki çöp poşetini de tek eliyle kavrayıp, zerre zorlanmadan çöpe attı. "Sağ ol, evladım," diyen kadın bir hayli minnettardı.

Sessizce başını salladı. Yeniden arkasını dönüp, ilerleyecekken kadın, "Bugün salonda ne olduğunu biliyor musun sen?" deyince duraksadı.

Biliyordu. Ateş geçmiş, değdiği her yeri yine yakmıştı. Haklıydı da. Can yakıcıydı öğrendiği gerçek. Timur, bu acıyı da bilirdi. Yine de, "Bilmiyorum," dedi kadına. Yeniden ilerlemeye başladı. Kralşan'a çıktığını haber verip evine gitmek için ön bahçeye geçtiğinde telefonu çaldı. Arayan Adriel'di. Neden aradığını sorgulayamayacak kadar kafası doluydu. Açıp, "Ne oldu?" dedi.

"Aramak istemezdim ama yardımın gerek."

Arkadan gelen yüksek müzik sesinin içinde sesini seçmek zordu.

"Sebep?" dedi.

"Ahuzar Hanım'ı durduramıyorum."

Adımları olduğu yerde kalırken kaşları hafifçe çatıldı Timur'un.

"Hangi konuda?"

"Gece kulübüne geldi. İçti. Sarhoş ve ne yaptığını zerre bilmeyen bir hâlde. Hiçbirimiz kaldıramıyoruz olduğu yerden."

Derin bir soluk verdi.

"Peşinde tetikçiler olan birini o kadar kalabalığın içine sokup, açık hedef hâline getirirken aklından ne geçiyordu senin?"

"Bana işimi öğretme, Tulpar!"

"İyi, beni neden arıyorsun o zaman? Git, işini yap!"

"Bir tek seni dinliyor çünkü!" diye çıkıştı Adriel. "Gel, şunu kaldır. Yanında bir polis var. Ben ne zaman yaklaşsam saçma sapan şeyler anlatmaya başlıyor polise. Polis de anladı bir şey olduğunu, gitmiyor yanından. İzliyor hepimizi."

Burun kemerini ovuşturdu.

"Ters değil, sakince söyle."

"Yanına yaklaştırmıyor diyorum!"

"Sızınca alır, evine götürürsün."

"Yanında bir polis var diyorum. Sence sızmasını bekleyecek vakit var mı? Canlı bomba gibi!"

Derin bir soluk daha verirdi. "Konum at." Başka hiçbir şey söylemeden kapadı. Nadirdi sinirlenmesi. Hep sakin, hep kontrollüydü ama günlerdir başı ağrıyorken bir de üzerine bu haberi almak gerilmesine neden olmuştu. "Sikeceğim yapacağınız işi!" diye yükseldi. "Yapmanız gereken tek şey bir kadını korumak! Bu kadar mı zor bu?"

Sanki onu dinleyecekti de! Yüzüne bile bakmıyordu.

"Lan, Tulpar!" diye bağırdı Fiko. Gevşek gevşek ilerleyip Timur'a yaklaştı. "Patron *defolsun gitsin, bu akşamlık paydos*," dedi.

Umursamadan yanından geçti ve araçlardan birine ilerledi. Yan yana dizili siyah arabaların içinde en ön sırada *Range Rover* vardı. Kapısını açtığında Fiko yeniden önünde belirmişti. "Gece gece hayırdır? Patron sana araba mı verd-" diyecekken Timur yakasından kavradı. Hep yanlış zamanı seçiyordu. Yine Timur'un canının fazlasıyla sıkkın olduğu bir andı. Zerre çekemeyecekti. Fiko yeniden ayaklarının yerden kesildiğini hissetmiş, ters bir sakinlikle ona bakan kahvelerle göz göze gelmişti.

"Bir daha ayağımın altında dolanırsan Fiko..." dedi tane tane. "Seni şişeye sokar, sallaya sallaya sikerim!" Yana doğru savurup arabadan ve kendinden uzaklaştırdı. "Artık yeterince net mi?"

Fiko toparlanmaya çalışırken, o arabaya binip kapıyı kapadı. Adam sülük gibiydi. Ne laftan anlıyordu ne dayaktan. Elinde kalacak, yazık olacaktı. Arabaların anahtarları üzerindeydi. Bu, Kralşan malikânesinde, ön kısımda bekleyen her araçta böyleydi. Hâlâ alık alık ona bakan Fiko'nun üzerine sürdü arabayı. Fiko hızla yana çekilirken demir kapılar bu defa onun için açılmıştı. Kenan Bey'in emri üzerine Tulpar'ı kimse sorgulayamazdı.

Telefonuna düşen konuma ilerledi. Bir sigara yaktı yolda. Kadına *bana bakma,* diye posta koyduktan sonra yine kendi ayağıyla yanına gidiyor olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalınca bir sigara daha yaktı. Dakikalar sonra bir gece kulübünün önündeydi. Arabadan inip, içeri ilerlerken bakışları kalabalığın içinde Adriel'i, korumaları ve Ahu'yu arıyordu. Yanıp sönen rengârenk ışıklar ve yüksek desibeldeki müzik rahatsız etmedi. Ama yüzüne vuran içki kokusundan iliklerine kadar nefret ediyordu. Kendinden geçmiş bir hâlde dans eden kalabalığın arasından sıyrılıp bar kısmına ilerledi. Birkaç dakika sonra hedefini bulmuştu.

Barın orta kısmına oturmuş, bir elini alnına yaslamıştı Ahu. Pek kendinde değil gibiydi. Hemen yanında, orta yaşlarda sayılabilecek bir adam

vardı. Ahu'ya bir şeyler anlatıyor, o ise dinliyormuş gibi sistematik bir şekilde başını aşağı yukarı sallıyordu. Bu görüntünün hemen arkasında dikilen ise sıkıntılı bir ifadeye sahip Adriel ve yanındaki üç korumaydı. Sıkıntı dolu bir nefes verdi. Gerçek manada sarhoş olup onu ve bu ânı hatırlamamasını umuyordu. İleri giden adımlarını barın sol köşesinde takıldığı şey durdurdu.

Siyah şapkalı birinin sırtı dönüktü. Ahu'yla aralarında dört kişi vardı. Önündeki cam bar tezgâhına yaslanıp ileri doğru eğilmiş, başını hafif ileri uzatarak Ahu'ya bakıyordu. Saniyelik bir görüntüydü ama Timur'un gördüğü minik bir detay daha vardı. Adamın kolunun altına saklanmış, Ahu'ya doğru hedeflenmiş bir silahın ucu vardı.

Adımları yön değiştirip, ona yönelirken kalabalığın arasından yeniden sıyrıldı. Belindeki silahı çıkarıp sıkıca kavradı. Adamın tam arkasına geldiğinde bütün ifadesizliğiyle silahı adamın sırtına yaslayıp aynı soğukkanlılıkla diğer elini tetikçinin kolunun altında sakladığı silaha attı. Bocalayışını fırsat bilerek, silahı sert bir manevrayla elinden çekip aldı. Aldığı silahı da yine aynı sırta yasladı Timur. Adam sırtında hissettiği silahların ucu ve aniden arkasında beliren bu bedenle bocalamışken, "Sessizce kalk!" dedi sadece.

Denileni yapmaktan başka seçeneği olmayan adam oturduğu tabureden indi. Bakışlarını göz ucuyla yeniden Ahu'ya değdirdi Timur. İçkisinden büyük bir yudum almış, sert bir şekilde bardağı önüne bırakmıştı. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Silahları kimseye göstermemeye dikkat ederek, adamın sırtına bastırarak tehlikeyi kalabalık alandan ve Ahu'dan uzaklaştırdı.

"Sadece beni gördün," dedi adam. Sesinde korku değil, birazdan başına gelecekleri biliyor olmanın telaşı vardı. Kurtulma derdindeydi. "Başkaları da vardı. Ben vuramadıysam onlar vuracak."

Bu kadar kalabalık alana o kadar tetikçi gönderilmeyeceğinin bilincindeydi Timur. Cevap vermeden önündeki bedeni lavaboya doğru ilerletti. Loş, sarı ışıklı geniş bir lavaboya geldiklerinde, içeride ellerini yıkayan iki kişi vardı. Silahları önündeki bedene daha çok yaslayıp bedeniyle kamufle etti Timur. Birkaç adım atması için zorladı. İki genç adam arkadaş gibi görünüyordu. Ellerini yıkadıktan sonra konuşarak çıkışa yöneldiler. Timur'un bakışları kapalı tuvalet kapılarına takıldı. Alt kısımlarından görünen ayak ve gölge aradı. Hiç kimsenin olmadığına emin olduğunda önündeki beden de aynı şeyden emin olmuş, hızlı bir manevrayla ona dönerek elindeki silahlara saldırmıştı.

Adamın silahlara giden ellerini hızla iki yana iteledi Timur. Gövdesine sert bir tekme savurup geriye doğru savurdu. Adam inlerken elindeki iki silahı aynı anda beline sıkıştırdı. Bu işi sesli ve kanla hallederek burada başına bela alamazdı. Adam savrulduğu yerden toparlanırken köşedeki paspasa uzanmıştı. Ürpertici bir tebessüm kurulmuştu dudaklarına.

"Beni öldürsen dahi diğerleri o kadını öldürecek. Yaşaması imkânsız," dedi. Paspasın sapını Timur'a doğru kaldırıp sert bir darbe savurmaya çalıştı. "Ölüm emri verildi. Kralşan boşuna uğraşıyor. Yakup Öz'ün ölmesini istediği kişiyi hiç kimse yaşatamaz!"

Timur ona doğrultulan paspas sopasından başını geri çekerek kurtulmuş, yeniden ileri atıldığında sopayı tek elle kavrayarak adamla birlikte lavaboların olduğu yöne savurmuştu. Adam başını lavabonun köşesine vurup sendelediğinde tuvaletin kapısına doğru gelen adım sesleri değdi kulağına. Elini cebine atıp siyah kravatı çıkardı. Hızlı bir şekilde adama ilerleyip, toparlanmasına fırsat vermeden kravatı arkadan boğazına doladı. Nefessiz kalan bedeni kendine yaslayıp arkasında kalan tuvalet kapılarına ilerledi. Kravatı var gücüyle sıkarken elinin altındaki bedenin kurtulmak için çırpınışlarının hiçbirini umursamadı.

Son nefesini vermek üzereyken, "Nefesin yeterse söyle o Yakup Öz'e..." diye mırıldandı kulağına. "Bu sefer o kadar kolay olmayacak. Çünkü karşısındaki kişi sadece Kralşan değil, ölümün ta kendisi!"

Var gücüyle sıktığı kravatın nefessiz bıraktığı beden son nefesini vermek üzereydi. Birkaç çırpınışın ardından artık tamamen hareketsizleşmiş, boş bir çuvaldan farksız bir hâle gelmişti. Nefesi bu gerçeği söylemeye yetmeyecekti. Dışarıdaki kapının açıldığını duyduğunda kollarının arasındaki bedeni sessizce klozetin üzerine bıraktı Timur. Dışarıdakiler gidene kadar bekledi. Kravatını cesedin boynundan çözüp yeniden cebine yerleştirdi. Tuvaletin kapısını kilitleyip yanında kalan, diğer kabini ayıran kalın tahta duvarın üstte kalan açık yerine tutunarak tek hamlede tırmandı. Diğer kabine atlayıp dışarı çıktığında tuvalete başka birileri gelmişti. Sessizce yakasını düzeltip ellerini yıkadı. Aynı sessizlikle lavabodan çıkıp yeniden kalabalığın arasına karıştı.

Yine bara geldiğinde yüksek sesten, bedenine sarılan başka bedenlerden ve içki kokusundan bir hayli rahatsızdı. Kendinden geçmiş bir hâlde kollarını ona dolamaya çalışan, dans eden bedenlerin arasından kendini geri çekerek uzaklaştı. Bir an önce buradan çıkmak isteyen adımları hedefine ilerledi. İçindeki bütün bu rahatsız hislere rağmen dışarıdan yine sakin ve

ifadesizdi. Bıraktığı noktada buldu Ahu'yu. Yanındaki adama bir şeyler anlatıyor, keyifle gülüyordu. Birkaç adım arkasında dikilen Adriel'e ilerledi.

Onu gördüğü an derin bir nefes veren kızıl kadını umursamadı Timur. Bakışlarını yüzüne dahi değdirmedi. Yanından geçerken, kulağına eğilip, "Erkekler tuvaletinin üçüncü kabinini temizlesinler," dedi sadece.

Yeniden ilerlerken Adriel kolundan yakaladı. "Ne oldu?" diye sordu. Bakışları hızla etraflarında gezindi. Buraya gelmeden önce kalabalık ortamın daha az riskli olacağını düşünmüştü. Zaten Ahu Hanım da başka bir seçenek bırakmamıştı. Onu eve bıraksalar dahi bu sefer de gizlice kaçıp buraya geleceğini belirtmişti. Dediğini yapacağına adı gibi emin olan Adriel en azından yanında biz oluruz düşüncesiyle ikna olmuştu.

Cevap vermeden ilerlemeye devam etti Timur.

Adriel yeniden kolundan yakalayıp önünü kesti.

"Sana ne olduğu sordum? Ne yaptın?"

Bakışlarını göz ucuyla yanındaki kadına çevirdi. "Yapamadığın işi," dedi sakince. "Kadının dibine kadar giren tetikçiyi görmediğine göre sarhoş olan o değil, sensin." Sakin duruşunun aksine sesi sert ve soğuktu. Keskin kahveler en keskin koyuluğuna bürünmüştü. "İşini düzgün yap, Adriel. Bana ek iş çıkarma!"

Adriel bocalamış bir şekilde kalırken, o kolunu kavrayan elden usulca uzaklaşarak Ahu'ya ilerledi. Başı ağrıyordu çünkü kaçtıkça kendini aynı noktada buluyordu. Kadına *bana yaklaşma,* deyip onun yanına gidiyordu. İkilemle kalıp kararsız davranmayı sevmezdi. İnsan hayatta ya siyah olurdu ya beyaz. Ya iyi olurdu ya kötü. Grisi yoktu onun, arafı yoktu, karışıklığı yoktu. Yanında konuşan adam polis dedikleri kişi olmalıydı. Orta yaşlarda, gür siyah saçları olan, hafif göbekli bir adamdı. Yaklaştı. Su misali akan sesi yanındaki adama, "Aslında savaş muhabirliği yapmak çok güzeldi, biliyor musun?" dedi. "Radyo çok sıkıcı."

"Neden oradasın o zaman?"

Derin bir soluk verip bakışları karşısındaki boşluğa düştü Ahu'nun. "Daha güvenli," dedi ve duraksadı. "Ya da artık hiçbir yer benim için güvenli değildir."

Adımlarını geri atmak istedi Timur. Atamadı. Adriel'in yanına gidip onu kaldırmasını söylemek istedi. Yapamadı. Adımları ileri gitti. Elayla karışmış yeşiller ona dönmesin istedi. Bu isteği de olmadı. Daha ona dokunmadan, tek kelime dahi etmeden geldiğini hissetmiş gibi Ahu'nun bakışları arka-

sına dönmüş ve onca kalabalığın içinde onu bulmuştu. İrkildi. Günlerdir söylediğini yapıyor, gözlerini gözlerine değdirmiyordu. Mantığı için doğru olan buydu ama içinde beliren ince bir duygu bundan bir hayli rahatsızdı. Bir şeyi yanlış yapıyormuş gibi hissediyordu. Oysa mantıkla aldığı hiçbir kararda bunu hissetmezdi.

Gözleri onu bulduğunda adımları yavaşladı. Onca kalabalığın içinde sesini dahi çıkarmadan onu bulmamalıydı. Mantığına oturtamadığı şey buydu işte. Ahu onu görünce bocalamıştı. Beklemiyordu muhtemelen. Haklıydı da. Onca lafın üzerine burada işi neydi? Yeniden söylediğini yapmış, bakışlarını hızla önüne çevirmişti. Saçma bir rahatsızlık hissi daha belirdi Timur'un göğüs kafesinde. Yavaşlayan adımlarını hızlandırıp yanına vardığında, Ahu eline aldığı içki bardağını tek seferde kafaya dikme derdindeydi. Hiçbir şey söylemeden elindeki içki bardağını aldı. Sakin hareketlerle cam masanın üzerine bırakıp Ahu'nun kolundan kavradı.

"Gel," dedi.

Bakışları yeniden ona dönmüştü. Az önceki görüntüyü hayal sandığından olsa gerek o an değil, şimdi şaşırmıştı. "Senin burada ne işin var?" diye sordu.

Göz devirdi Timur. Gerçekten de onun burada ne işi vardı? Sessiz kalmayı tercih etti.

Kolunu kavrayan koldan sarhoş sersemliğiyle kurtulmayı denedi Ahu. Hızla ellerini gözlerine kapadı. "Git, işini yap." Kelimeler zorla çıkıyordu dudaklarından. "Bakmıyorum ben sana. Git." Yeniden yanındaki adama döndü. "Ne diyorduk en son?"

Adamın bakışları Ahuzar'da değil, Timur'daydı artık. Şüpheyle süzüyordu gelen adamı. "Sen kimsin?" dedi. "Tanıyor mu kız seni?"

Göz ucuyla baktı Timur. "Seni alakadar etmez," dedi.

Aldığı cevapla kaşları havalandı adamın.

"Tanıyorum," derken Timur'un uzaklaştırdığı içki bardağına uzanmaya çalışıyordu Ahu. "Ya da tanımıyorumdur. Bilmiyorum."

Timur kolunu çekiştirip, "Gidelim," dedi.

Diğer kolundan da adam kavradı. "İstemediği sürece hiçbir yere zorla götüremezsiniz," dedi.

Sakin bir soluk vermeye çalıştı Timur. Uğraştığı şeylerin sayısı artıyordu. Can sıkıcıydı. Herkese tek tek cevap mı vermeliydi? "Kim diyor onu?" derken sesi sert ve tersti. Gözlerini açamayan, alnını masaya vurmak

üzere olan Ahu'nun omzundan kavrayıp dikleştirdi. Çatık kaşlarının gölgelediği keskin kahvelerin hedefi ise karşısında duran adamdı.

"Ben," derken karşısındaki adam da bir o kadar kendinden emindi. Elini ceketinin cebine atıp cüzdanını çıkardı. Açıp Timur'un gözüne dayadığı şey bir polis arması ve kimlik kartıydı. Göz ucuyla okudu yazan ismi Timur. ***Komiser Ömer KAPSAL.*** "Güvenliğinden emin olmadığım sürece bırakmam. Kadın güvende olmadığını iddia ediyor."

"Artık güvende," dedi Timur sakin bir terslikle. "Mekânın arka kısmında sağlam alışverişler dönüyor, komiser. Oraya bir uğra. Burası senin meselen değil." Bakışlarını adamdan koparıp kolunun altındaki Ahu'ya doğru eğildi. Kulağına eğilip sakince konuşma derdindeydi ama bunca içki kokusuna rağmen saçlarından burnuna vuran onun kokusuyla başına bir ağrı daha saplandı. Umursamamaya çalışarak devam etti. Onu buradan hemen çıkarmalıydı ve daha sonra da defolup evine gitmeliydi. "Ahu," dedi sakince. Ters söylenen hiçbir şeyi yapmayacağını artık öğrenmişti. "Gidelim mi?"

Gözlerini zorla aralamıştı Ahuzar. Bakışlarını yeniden Timur'a çevirirken yüzlerinin bu kadar yakın olduğunu gözleriyle bu denli yakından karşılaşana kadar fark etmemişti Timur. Yine irkildi. Yeniden doğrulup, uzaklaşmaya çalışırken ifadesizliğini her zaman olduğu gibi koruyordu.

"Gidelim," dedi Ahuzar. Onca ısrara rağmen yerinden kalkmamışken onun tek sözüyle yavaşça tabureden ayaklandı. Adama dönüp, "Eşlik ettiğiniz için teşekkürler," demeyi ihmal etmemişti. "Onunla gidebilirim." Ayakları birbirine dolandı. Topuklu ayakkabılarının üzerinde sendelerken düşmemesi için onu tutacak olan Timur'un ellerinden hızla uzaklaştı. "Kendim hallederim."

Bir yandan da çantasını koluna takmaya çalışıyordu. Ellerini geri çekti Timur. İşine gelirdi. Niyeti ateşe yaklaşmamaktı zaten. O an aklına bir gerçek düştü. Ettiği onca lafın güvenini kıracağını sanıyordu. Lakin karşısındaki kadının güveninde hiçbir kırılma yoktu. Yine sadece onu görüyor, sadece onu dinliyor, herkese ateşken bir tek onu yakmıyordu. Kırdığı tek şeyin kalbi olduğu gerçeği ağır bir taş misali içine oturdu.

Sersem adımlarla ilerlemeye çalışan Ahu'yu kolundan kavrayıp düşmesini engelledi. "Teşekkürler," dedi Ahu. Sonra duraksayıp bakışlarını yeniden Timur'a kaldırdı. İlk defa görmüş gibi yeniden şaşırdı. "Senin burada ne işin var?"

Sıkıntılı bir nefes verdi Timur. "İlerle Ahu," dedi. "İlerle."

"Olmaz!" dedi Ahu'nun sert sesi. "Bırak! Hiçbirinizi istemiyorum!"

Kolunu geri çektiğinde Timur zorlamadan bırakmıştı. Sersem adımlarla ilerlerken birkaç saniye için arkasından izledi. Ayakları birbirine dolaşıp düşer gibi sendelediğinde Adriel tutmak için ileri atılmıştı. İzin vermedi Timur. Derin bir soluk daha verirken, büyük bir adımla Ahuzar'ın yanına yaklaşıp hızlı bir hamleyle bir kolunu bacaklarının altına, diğerini beline dolayarak kucağına aldı. İki saat inadının geçmesini bekleyip trip çekemeyecekti.

Ayakları yerden kesilen Ahu kesik bir çığlık atıp, boynuna tutunmaya çalışırken gördüğü yüzle yeniden şaşırmıştı.

"Senin burada ne işin var?"

Sıkıntı dolu bir nefes daha verdi Timur. Kendi de bunu sık sık soruyordu zaten. Sesli dile getirilmeli miydi?

"Gerisini ben hallederim," diyecek oldu Adriel.

Timur hiç beklemeden, "Beni buraya çağırmadan önce etseydin o zaman," dedi. Onu buraya kadar getirttikten sonra gerisini yapmalarının bir anlamı yoktu. Kendi de halledebilirdi. Derdi uzak tutmaktı. Bu değil! O zaman neden kucağındaydı? Cevabı bulamadı. Adriel sıkıntı dolu bir mahcubiyetle kuşanmışken, o kucağındaki Ahu'yu kendisine daha çok çekip herkese arkasını döndü. Kalabalığın arasından sıyrılarak çıkışa ilerledi.

"Bırak dedim sana," derken sesi ters ama yerinden bir hayli memnundu.

Sessiz kaldı Timur. Arabanın önüne geldiğinde kucağından indirdi. Sendelese de zorla ayakta durmayı başaran Ahuzar'a birkaç saniye için arkasını dönüp kapıyı açmaya niyetlendi ama bunun için arkasını döndüğünde, Ahuzar'ın geri dönüp yeniden gece kulübüne ilerlediğini birkaç saniye sonra fark edebilmişti. Öne doğru bir adım atıp kolundan yakaladı.

"Gel şuraya, Ahu."

Ona dönüp yeniden şaşırdı Ahuzar.

"Senin burada ne işin var?"

Sıkılmıştı. "Ben de aynı şeyi sorguluyorum, emin ol," dedi. Kolunu nazikçe kavrayıp arabaya ilerletti.

Aniden paniklemişti Ahuzar. "Çantam yok!" diye bağırdı.

"Kolunda," dedi Timur.

Kolunda olduğunu fark edince rahatladı Ahuzar. "Buradaymış," derken, kucağına çekip sıkıca sarılmıştı. Birkaç saniye sonra yeniden yükseldi. "Çantam yok!"

"Kucağında," dedi Timur.

Kucağına baktı Ahu. Derin bir nefes daha verdi. Sırıttı alık alık. "Buradaymış." Yeniden Timur'a değdi bakışları. Kısa bir boş bakışın ardından yeniden şaşırdı. "Senin burada ne işin var?"

Sessiz kalıp *ya sabır* çekti Timur. Sakinliğini bozmadan belinden kavradığı ince bedeni arabaya doğru ilerletmeye çalıştı.

"Seni değil, Adriel'i istiyorum," dedi Ahu.

Sessiz kaldı Timur. Arabanın ön kapısını açıp dikkatlice koltuğa oturttu. Kemerini takmak için öne uzandığında Ahu'nun sabit tutamadığı başı öne doğru düşüp yandan kafasına vurdu. Sert bir darbeydi. Zaten alnında bir yara olan Ahu inleyerek elini alnına attı. Timur'un da canı yanmıştı ama onun kadar olmadığına emindi. "Ulan!" diye soludu. Sövecekti ama Ahu'nun acı içinde alnını ovuşturduğunu gördüğünde sert ifadesi dağıldı. Zarif eline uzanıp usulca geri çekti. Alnında bir hasar olup olmadığını kontrol etmeye çalıştı. "Acıdı mı?"

Belli belirsiz sızlandı Ahu. "Acıdı tabii," dedi.

"Kafanı sabit tutamayacak kadar içmeseydin o zaman."

Bakışlarını birkaç milim ötesindeki keskin kahvelere odakladı Ahuzar. Ve günler sonra ilk defa bu kadar uzun baktı. Gözlerini kaçırmak istedi Timur ama etrafına ördüğü yalnızlık duvarına sert bir darbe indirilmiş gibiydi. Kıpırdayamadı. Ahu ise beklenmedik bir hamleyle parmak uçlarını alnında biraz önce kafa attığı noktaya uzatmıştı.

"Seninki acıdı mı?" diye sordu. Kesik bir soluk verdi Timur. Tenine değen bir ateş, gözlerine sızan yeşillikler vardı. Ahuzar'ın diğer hamlesi de beklenmedikti. "İnşallah acımıştır!" dediği saniyelerde biraz önce şefkatle dokunduğu yerin üzerine hafifte olsa vurdu. "Taş kafalı, dağ ayısı!"

Timur'un kendine gelmesi için yeterli bir hamleydi. Sağının ve solunun belli olmadığı bir kadın olduğu konusunda bir daha emin oldu. Kafasına yediği minik şamarla başı öne eğilmişti. Bunu kesinlikle hak etmişti. Ses etmedi ama derin bir nefes vermeden de edemedi. Şu an ne yaşanıyordu?

"Çantam nerede?" diye yeniden kulağına doğru bağırdı.

Bir soluk daha verdi. Kavradığı kemeri en nihayetinde takmıştı. Doğrulmadan hemen önce Ahuzar'ın kucağındaki çantayı kavrayıp gözüne doğru kaldırdı.

"Burada içine sıçtığımın çantası, Ahu! Burada!"

Kaşları çatıldı Ahu'nun. "Sövme," dedi.

"Tamam," derken sakin bir sinir içindeydi Timur. Çantayı yeniden gözüne doğru salladı. "Burada içine bokunu bıraktığımın çantası. Oldu mu?" Kucağına iteledi. "Al şunu ve sus artık!"

Çantasıyla göz göze geldiğinde alık bir tebessümle yeniden sarılıp bağrına basmıştı.

En sonunda başını arabadan dışarı çıkarıp ondan uzaklaştığında derin bir nefes vermişti Timur. Kapıyı kapatacakken ona dönen şaşkın bakışları göz ucuyla fark etti. "Sakın!" dedi anında. "Sakın burada ne işim olduğunu sorma!" Gerisini dinlemeden kapıyı hızla yüzüne kapadı. Önüne dönüp, derin bir nefes verirken birkaç saniye için kafasını toparlamaya çalıştı. Ölüm etrafına öyle kalın duvarlar örmüştü ki o duvarları yıkmak isteyeni de yaralıyordu. Kendi yalnızlığının içinde kalmak, aslında kendine verdiği bir cezaydı. Susmayan vicdan yükünü böyle hafifletebiliyordu sadece. Arabaya binmeden önce bir sigara daha yaktı. Yanında içerse yeniden kafayı yiyebilirdi. Sigarasından derin bir nefes çekip az önce darbe aldığı yeri ovuşturdu.

Arabanın çalışma sesini duyduğunda kontrol etmek için arkasını döndü. Gördüğü görüntüyle kısa bir an bocalamıştı. Araba yavaşça uzaklaşıyordu. "Ahu!" derken sesi bu defa bir nebze de olsa paniklemişti. Elindeki sigarayı yere fırlatıp yavaşça ilerleyen arabaya koştu. Kapıyı açtığında sürücü koltuğuna geçmiş, iki elle sıkıca direksiyona yapışmış bir hâlde buldu Ahu'yu. Hızla ileri atılıp el frenini çekti. İleri uzandığı koltukta birkaç saniye için beklerken, derin bir nefes daha vermeden edemedi. Bakışları en sonunda sürücü koltuğundaki kadına yükseldi.

"Beni mi sınıyorsun sen?"

Bakışları önündeydi Ahu'nun. "Ayağının altında dolaşmamaya çalışıyorum," dedi.

Timur gerilerken, onu kolundan tutup yeniden yan koltuğa çekti. Sövecekti kendi diline ama yuttu. "Bırak!" diye yükselen Ahu'yu umursamadan, yeniden yan koltuğa alıp kemerini takmıştı. Kemeri çıkarmak için çırpındığını gördüğünde kucağındaki çantayı gözüne doğru kaldırdı.

"Bak, çantan."

Çırpınmaya son verdi Ahuzar. Sevindi. "Aa," dedi tatlı tatlı. "Çantam." Alık bir tebessümle yeniden çantasına sarıldı.

"Ya," dedi Timur bıkkın bir sesle. "Çantan."

Kapıyı kapatıp bu defa hızlı adımlarda sürücü kapısına koştu. Telefonunu çıkarıp, koruma ekibine peşinden gelmelerini söylerken arabaya binmişti. Arabayı çalıştırıp ilerlediğinde, peşinde iki araba dolusu Kralşan koruması vardı. Buna rağmen bakışları yoldaki her aracı dikkatle izliyordu. Tehlike hâlâ sürüyor olabilirdi.

"Böyle yaparak..." dedi yanındaki kadın aniden. "Sana güvenmekten vazgeçeceğimi mi düşündün gerçekten?"

Sessiz kaldı. Dönüp bakma cesaretini kendinde bulamadı. O gözlerle fazla yüz göz olmamalıydı. "Vazgeçmelisin," dedi sadece.

"Vazgeçmezsem ne olur?"

"Zarar görürsün."

"Sen bana zarar vermezsin, Timur."

Sessiz kaldı. Dilinin ucuna gelen kelimelerin hiçbirini dökemedi. Bakışları istemsizce yanındaki kadına takıldı. Göz ucuyla bakıp yeniden yola dönme niyetindeydi ama başını torpidoya yaslamış, pürdikkat ona baktığını görünce birkaç saniye için gözlerinde oyalandı. Yeniden yola odaklanmayı seçti.

"Beni tanıyormuş gibi konuşmayı bırak artık."

"Çünkü tanıyorum."

"Hayır," dedi en net şekilde. "Tanımıyorsun."

"Tanıyorum," diye diretti Ahu. "Asıl sen beni tanımıyorsun."

"İyi. Birbirimizi tanımamaya devam edelim o zaman."

Kısa bir an sessiz kaldı Ahuzar.

"Neden benden bu kadar korkuyorsun?"

Gözlerini yoldan koparmadı Timur. Bakmamalıydı o yöne. Bir kere bakmış ve fazlasıyla pişman olmuştu. "Senden değil," diyen sesinde ilk defa ifadesizlik değil, çaresizlik vardı. "Kendimden korkuyorum."

"Neden?"

Kısa bir an sessiz kaldı. *Çünkü ben ölümden başka bir şey getirmem,* diyemedi. *Ellerim lanetli,* diyemedi. Sadece her zamanki sessizliğiyle önüne baktı. Tek savunması buydu.

"Neden dedim sana?" dedi Ahu. "Susma artık."

"Ben ölümden başka bir şey getirmem, Ahu."

"Saçmalık!" dedi. "Beni ölümün ucundan alan hep sensin. Sen varsan ölüm olmaz, Timur."

Gözleri uzun bir süre yeşilliklerde oyalandı Timur'un. Yeniden önüne dönmek için kendini zorlarken yutkunmuştu belli belirsiz. "Yine çok konuşuyorsun, Ahu," demeyi tercih etti.

Yaslandığı yerden dikleştiğini fark etti ama dönüp bakmama konusunda kararlıydı. "Uzak dur benden Ahu. Vazgeçtim, yanıma gel, Ahu. Çok konuşuyorsun, Ahu. Vazgeçtim, konuş, Ahu. Çok öfkelisin, Ahu. Vazgeçtim, öfkeni kuşan, Ahu. Bir adım arkandayım, Ahu. Vazgeçtim, ayağımın altında dolaşma, Ahu!" Hepsini tek nefesle öfkeyle kusmuştu. "Neyim ben? Emir erin mi?"

Sessiz kaldı Timur. Haklı olan isyana söyleyecek sözü yoktu. Kendi ikilemleri onun da canını fazlasıyla sıkıyordu. Sesli dile getirilince daha da tadı kaçmıştı.

"Gerçekten taş kafanın tekisin! Madem yardımıma ihtiyacın yok, o zaman dosyamı geri ver!"

Yine sessiz kaldı. Bir süre için Ahu'dan da ses çıkmadı. Birkaç dakika sonra az önceki sinirinin aksine sakince, "Beni Kadife'ye götürür müsün?" dedi.

Bunu beklemiyordu Timur. "Ne?" dedi hafif ekşimiş, sorgulayan bir yüzle. Göz ucuyla yanına baktığında onu camdan dışarıyı izlerken gördü.

"Beni Kadife'ye götürür müsün?" diye yineledi Ahu. Sesinde ilk defa duyduğu yorgun bir ton vardı. Hoşlanmamıştı bundan Timur. Belki de bu ton yüzünden geri çeviremedi bu isteği. İlerleyip, kavşaktan dönerek gittiği yolu geri döndü. Çiftlik yolunda ilerledi. Bakışlarını bir daha ona değdirmeyen, inatla yolu izleyen kadına arada göz ucuyla bakıp yeniden önüne dönüyordu. Rahatsız ediciydi bu sessizliği ama ses etmedi.

Dakikalar sonra, "Hülya Kralşan'ın yaptığını biliyordun," diyen ses yine yorgun ve üzgündü.

Aynı yerden yara alanlar, yaralarından tanırdı birbirini. Timur, bu yarayı da bilirdi. Her nefret acı verirdi ama hiçbiri dünyaya gelmene neden olan kişinin sana duyduğu nefret kadar can yakmazdı. Sessiz kalıp bakışlarını yolda sabit tutmaya çalıştı.

"Neden bana söylemedin?"

Sessiz kaldı Timur. Söyleyecek çok şeyi vardı ama konuşmaya mecali yoktu. Acısına dilini sürmezdi. "Üzülme diye," diye mırıldandı.

Kesik bir gülme sesi geldi kulağına. "Hani hiçbir sorunum umurunda değildi?" dedi Ahu. Sessizce önüne bakmayı sürdürdü. "Sence neden benden bu kadar nefret ediyor? Ölmemi isteyecek kadar..."

Derin bir nefesi zorla verdi Timur. Sigara yakmak için yanıp tutuşmasına rağmen iradesini dizginledi. Biliyordu bu sorunun cevabını. Annesinin canının bedeli, babasının nefretinin sebebiydi. Ölümün ortasına bırakılan, alevler içinde dahi terk edilen, yüksek bir merdivenin ucunda yine ölümü izleyendi.

Sakin bir yorgunlukla, "Kaybettiği bir şeyin bedelisindir," diye cevapladı bu soruyu.

"Neyin? Neyini elinden almış olabilirim ki? Ölmemi isteyecek kadar ne yapmış olabilirim ona?" Göz ucuyla baktığında yeniden yeşillerle göz göze geldi. Öfke doluydu her zaman olduğu gibi. "*Sus,* dedi. Sustum. *Konuşma,* dedi. Konuşmadım. *Git, ahırı temizle,* dedi. Temizledim. *Yapışma,* dedi. Uzak durdum. Neden bu kadar nefret etmiş olabilir? Sen söyle! O kadar mı batıyo-"

Sustu aniden. Aklına bir şey gelmiş gibi yeniden kabuğuna çekildi.

Bayılmadığına emin olmak için göz ucuyla bakmak zorunda kaldı Timur. Bakışlarını yeniden cama çevirdiğini gördü. Yansımasından gördüğü kadarıyla gözleri açıktı. "Neden sustun?" dedi. Sorusu beklenmedik bir şekilde dökülmüştü dudaklarından.

Dönüp bakmadı Ahu.

"Sarhoşum. Saçmalıyorum. Kafamı toparlayana kadar hiçbir dediğimi ciddiye alma. Çok konuşup haddimi aşarsam yine uyar. Kişisel dertlerimi dinlemek için burada değilsin."

İçine bir kıymık daha battı Timur'un. Bu defa ağır ve derindi. En iyi bildiği şeyi yapıp sessiz kalmaktan başka bir şey yapamadı. Sessizliği daha az kırıcıydı. Yarım saat sonra çiftliğin önünde durduklarında önce Timur indi arabadan. Takipteki araçlar da hemen arkasında durmuştu. Araçlardan inen on korumadan beşine çiftliğin etrafını kontrol etmeleri için emir verip yan koltuğa ilerledi. Kapıyı açtığında uyuklar bir hâlde buldu onu. Başı yana düşmüş, saçları yüzüne dökülmüştü.

Parmak uçlarıyla yüzüne düşen saçları geri itti. "Ahu," dedi yumuşak bir sesle. Yavaşça aralandı gözleri. Uyku sersemi bir mahmurlukla ona

bakan yeşiller kıpkırmızı olmuş, göz makyajı göz altlarına bulaşmıştı. Buna rağmen dağılmış değildi. Bu hâlde bile her zamanki gibiydi. "Geldik," derken yumuşaktı Timur'un sesi. Zaten yara bere içinde kalmış kalbe bir hançer daha saplamayacak, acısını bildiği acıyı yaşatmayacaktı.

Toparlanıp arabadan inmesine yardım etti. Sendeler gibi olduğunda kolundan kavramak istedi ama Ahu yine izin vermedi. "Kendim hallederim," diye tekrarladı sayısız defa. "Kendim hallederim. Kendim hallederim."

Sendeleyen adımlarla çiftliğe ilerledi. Önündeki demir kapıyı açıp içeri geçmesi için yolu açtı Timur. O önden giderken bir adım arkasından sessizce ilerledi. Ahır yoluna girdiklerinde elindeki pahalı çantayı ilk defa yere bırakmış, ayağındaki topukluları çıkararak yalınayak ilerlemeye başlamıştı. Ne yaptığını anlamasa da sorgulamadı Timur. Geride kalan çantayla ayakkabısını alıp peşine takıldı.

Daha o yanına gitmeden, Kadife'nin kafasını uzatıp ona baktığını gördüğünde adımları yavaşladı. Belki de anlattığından daha fazlası vardı aralarında. Derin bir bağdan da ötesi, sıkıca kenetlenmiş bir yürek bağı. Ayaklarını yere vurarak kıpırdandı Kadife. Ahu yanına gidip, hiçbir şey söylemeden yüzünü avuçlarının arasına aldığında ise canının yandığını hissetmiş gibi alnını Ahu'dan önce alnına yasladı. Adımları durdu Timur'un. İkisinin de kafası birbirine yaslıyken bundan güç alır gibi gözlerini kapamışlardı. Derin bir nefes verdi Ahu. Burnundan aynı nefesi verdi Kadife.

Başı usulca yana düşerken ifadesindeki hayranlıktan kendi bile bihaberdi Timur. Mucize gibi bir görüntüyü izlemekten farkı yoktu bunun. Ablası düştü aklına anlamsızca. Korktuğu, saklanmak istediği anlarda nasıl kolunun altına ve gövdesine saklandığını, böyle gözlerini kapatarak kokusundan güç bulmaya çalıştığını hatırladı. Kalbi sızladı. Kapanmayan yaralar bir ömür sızlardı.

Dengesini kaybedip yana sendeler gibi oldu Ahu. Artık ayakta duramıyor gibiydi. İleri atılarak belinden kavradı Timur. Kadife huysuzca kişnemişti ama düşmediğini görünce, başını iki yana sallayarak öne doğru ilerlemişti. Burnunu Timur'un koluna sürttü.

"Ne?" dedi Timur bakışlarını ona çevirerek.

Onun yerine Ahu cevap verip, "Midem bulanıyor," dedi ve başını aniden Timur'un göğsüne yasladı.

Kadife'ye bakmayı tercih etti Timur. "Gerçekten kusar mı?" diye sordu.

Başını yeniden koluna sürttü Kadife. Anlamamıştı Timur. Ne anlayacaktı ki? Sıkıntı dolu bir nefes verirken Ahu'yu göğsünden kaldırdı. Kıymetli çantasını boynuna geçirdi. Gözlerini artık hiç açamıyor, başı sağa sola düşüp duruyordu. İçkiden ve sebep olduklarından nefret ederdi ama buna sesini çıkaramadı. Bir elinde ayakkabıları varken yeniden kucakladı. Kadife'ye minik bir baş selamı verme gereksinimi hissederek yanından ayrıldı. Ama tam ahırın kapısına ulaştığı an önüne çıkan bedenle durmak zorunda kalmıştı.

Yaşlı ama yapılı, hafif göbekli, siyah gür saçlarına yer yer aklar düşmüş bir adam sorgular bir ifadeyle kendisine ve kucağındaki kadına bakıyordu. Birkaç saniye bakıştılar. Ortamdaki tek ses arkadaki Kadife'den yükseldi. Uzattığı başıyla onlara bakarken kişnemişti.

Timur'un kucağında uyuklayan Ahu, "Cemil baba!" dedi. Alık bir sırıtış dudaklarına kuruluyordu ki elini dudaklarına kapatıp genzine kadar yükselen mide sıvısını dizginlemeye çalıştı. Başı yeniden Timur'un göğsünün üzerine düştü.

Gür kaşları çatıldı adamın. "Bu hâlin ne, Ahuzar?" derken ellerini iki yana açmıştı.

Ahu cevap veremeyecek bir hâldeydi artık. Ekşimiş bir yüz ifadesiyle yüzünü Timur'un gövdesine daha çok bastırdı. Gerildi Timur. Olmadık yerlerde oyalanıyordu yüzü gözü. Temennisi bu geceyi sakince bitirebilmekti. Duruma değil, karşısındaki adama odaklanmayı tercih etti. "Sarhoş," dedi kısaca. Daha önceden buraya geldiklerinde bu adamdan bahsettiğini hatırlıyordu. Babası gibi olduğunu söylemişti. Kimseleri kalmadığında onlara sahip çıktığını anlatmıştı.

"Onu anladık." Çok uzatmadan, arkasını dönüp ilerledi Cemil baba. "Beni takip edin," derken sesi hem şefkatli hem de otoriterdi.

Arkasından ilerledi Timur. Buraya geldiklerinde Ahu kırk kere *bizi yakalarsa biteriz,* diyerek adamı abarttığı için dünyanın en ters ve aksi adamıyla karşılaşacağını düşünüyordu. Panik yapmayı seven bir kişilik olduğunu artık çözdüğü için bu konuda da abartmış olmasına şaşırmadı. Ahırdan çıkıp çiftliğin arkasına doğru ilerlediler. Büyük bir çiftlik gibi görünüyordu. Her taraf oldukça düzenli ve temizdi. Arka tarafta yan yana iki küçük ev vardı. İkisi de krem rengi olan evlerin birinin önünde renk renk çiçekler varken diğeri terk edilmiş gibi izbe ve soluktu. O yöne ilerledi Cemil baba.

Evin kapısının önündeki büyük, içi boş, toprak saksıyı kaldırıp altından anahtarı aldı. Demir kapıyı açıp içeri girdiğinde ışığı da yakmıştı. Etrafına

bakındı Timur. Küçük, kutu gibi bir evdi. Karşılıklı atılmış iki krem rengi koltuk eski ve yıpranmıştı. Koltukların karşısında küçük bir konsol, onun üzerinde eski, gri, tüplü televizyonlardan vardı. Eskiydi her şey ama tozlu ve pis değildi. Biri yaşıyor ama bir o kadar da yaşamıyor gibiydi. Uzunca uzanan holde kapılar olduğunu fark etti Timur. Cemil baba denen adam da göz ucuyla bakıp, "Gel," diyerek o yöne ilerledi.

İlerledi Timur. Basık holde iki kapıyı geçip üçüncüsünü açtı Cemil baba. Buranın ışığını yaktığında daha da küçük ama ferah bir odayla karşılaştı Timur. Küçük bir yatak, çalışma masası ve beyaz dolap küçük odaya sıkıştırılmıştı.

"Bekle," diyerek odadan çıktı Cemil baba.

Sorgulamadı Timur. Cemil baba odadan çıktığı an Ahu da kucağında dikleşmiş, elini daha çok dudaklarına bastırmıştı. "İndir beni," dedi kesik kesik. Sesi dudaklarının üzerindeki eli yüzünden boğuk çıkmıştı.

İnmek için debelenince dikkatlice yere indirdi Timur. Düşecek gibi oldu ama Timur'a değil, yanında kalan duvara tutundu. Yüzüne düşen saçlarını tek eliyle geri iterken sersem adımları odanın çıkışına yöneldi. Burayı biliyormuş gibi hemen yan tarafta kalan kapıyı açıp içeri girdi. Işığı yakıp lavaboya ilerledi. Arkasındaydı Timur. Dikkatli bakışları üzerindeydi. Burada yaşadıklarını söylemişti daha önce. Bu ev, eski evleri olmalıydı. Suyu açmaya çalışıyordu ama titreyen elleriyle musluğu çevirmeyi başaramamıştı. Yanına ilerledi Timur. Kolunu yavaşça geri çekti. Suyu açmak için musluğa uzanıyordu ki, "Dur," dedi Ahu. "Dur."

Durdu. Bakışlarını yanında kalan kadına eğdi. Lavabonun iki yanına tutunmuş, sersem bir bakışla önündeki aynadan ona bakıyordu.

"Artık gerçekten git. Sabah kendime geldiğimde kendimden yeterince utanacağım zaten."

Bıkkın bir nefes verdi Timur. Aynadan kendi aksine düştü bakışları. Nadir bir şekilde gerilir, sinirlenir ve rahatsız hissederdi. Hep sakin ve kontrollüydü. Ama şu an kaşlarının ortasında oluşmuş derin bir sıkıntı çizgisi vardı. Bir de siyah gömleğinin göğüs kısmında, Ahu'nun az önce yüzünü gömdüğü yerde oluşmuş beyazlık ve ruj izi...

Bakışlarını gömleğine eğdi. Sonra da yanındaki kadına. Kendine geldiğinde kesinlikle utanmalıydı. Oldukça kibar bir şekilde ensesinden kavrayıp başını öne doğru eğmişti. "Ne sürdün sen yüzüne?" dedi şaşkın şaşkın. Üzerine yüzünün fotokopisi çıkacak kadar ne vardı bu yüzde? Doğal güzel sanıyordu. Yanılıyor muydu? Suyu açıp elini ıslattı. Yüzüne sürmeye çalıştı

ama saçları yüzüne dolunca mecburen bir eli saçlarını sırtında toparladı. Nahifçe yüzünü yıkamaya çalıştı. Soğuk su onu kendine getirebilirdi.

"Soğuk!" diye soludu Ahu. Umursamadan yüzünü yıkamaya devam etti Timur. "Gözlerim acıyor. Gözlerimi silmem lazım."

Sakince şaşırdı Timur. "Sakın o da lens deme!" dedi.

Zor da olsa doğruldu Ahu. Gözlerinden akan siyahlıklar göz altlarını yoğun bir şekilde gölgelendirmişti. "Saçmalama," dedi. Yanındaki çamaşır makinesinin üzerinde kalan dolabı açıp pamuk ve saçma bir sıvıyı alışını izledi Timur. "Git artık," dedi yeniden. "Kralşan'ın yanına dön. Burada işin yok."

Şişedeki suyu pamuğa döküp gözlerini silmeye çalışan kadını dikkatle izliyordu Timur. Ciddiye alamadı dediklerini. Önce silinen makyajın sonucunu görmeliydi.

Birkaç saniye için kıpırdamadan bekledi Ahu. Başı dönüyordu. Yana doğru sendeleyip, kafasını dolaba vuracakken Timur kolundan yakaladı. "Ne vardı bu kadar içecek?" dedi. Sitemi yeniden ona yaslanmış kadınaydı. İçki hiçbir sorunu çözmez, aksine yenisini eklerdi.

"Derdim," dedi. "Ah, gözüm!"

Başını ona doğru eğip yüzüne bakmaya çalıştı Timur. Az önce pamuğu gözüne bastırdığı için acıyor olabilirdi. "İçince geçti mi bari derdin?" dedi.

"Sen sigara içince geçiyor mu?" dedi Ahu.

Sesiz kaldı Timur. Geçmiyordu. Zaten onun derdi de geçmesi değildi. Öldürmüyordu derdi. O yok etmeye çalışıyordu kendini.

Bir gözünü silmiş, diğerine geçmişti Ahu. Geri çekilip, yıkılıp yıkılmayacağını kontrol etti Timur. Ayakta durduğunu fark edince bir adım geriledi. İçki kokması gerekiyordu ama saçlarından ve teninden yükselen koku hâlâ daha baskındı. Pamuğu lavabonun kenarına atıp yeniden yüzünü yıkamak için ileri eğilmişti Ahu. Timur simsiyah olan pamuğa şaşkınlıkla baktı.

Kesinlikle gözleri de lensti. Bu kadar siyahlık oradan çıktığına göre başka açıklaması yoktu. Makyajsız o kadar da güzel değildi belki de. Bu düşünceye sıkıca tutunup karşısındaki kadının yüzünü yıkamasını bekledi. Doğrulan Ahu, elini yandaki havluya uzatmıştı. "Git diyorum sana," dedi zorla. Havluyu yüzüne bastırdı. "Seni buraya ben çağırmadım. Sonra salak salak konuşup canımı sıkıyorsun."

"Asıl sen benim canımı sıkıyorsun," dedi Timur ters bir sakinlikle.

Havluyla yüzünü silmiyor, cilalıyor gibiydi. "Onu fark ettim," dediğinde havluyu nihayet yüzünden geri çekmişti. Sendelese de havluyu yeniden aynı noktaya asmayı başararak Timur'a ilerledi. "Çekil şuradan." Huysuzca göğsüne dokunarak onu geri itmişti. Duvarlara tutunarak, yine yan tarafta kalan odaya ilerlediğinde Timur birkaç saniye için kıpırdayamadan olduğu yerde kalmıştı. Eğer yüzündeki her şeyin çıkmış hâli buysa derin bir nefes vermek zorunda kalacaktı. Zira ıslanan saçları ve dağılmış ifadesine rağmen yine gözleri aynı renkti. Kirpikleri uzun, yanakları hafif kırmızıydı. Makyaj çıktığında da değişen pek bir şey yoktu.

Gerçekten canı sıkılıyordu artık.

"Nerede?" diyen Cemil babanın sesini duydu. Yanına gelmişti. Konuşmadı Timur. Minik bir el hareketiyle odayı işaret etti. Cemil babanın elinde mor, uzun bir yastık vardı. O odaya girerken Timur da yavaş adımlarla peşinden ilerledi. Küçük odadaki küçük yatağa sırtüstü bırakmıştı kendini Ahu. Artık tamamen kendinden geçmiş gibi görünüyordu.

Ona döndü Cemil babanın bakışları. "Gel, kaldır yine," dedi. "Yerini açacağım."

İlerleyip denileni yaptı. Yeniden kucağına aldı Ahu'yu. Bakışları inadına karşısındaki duvardaydı. Ama orada da Ahu vardı. Daha genç bir hâliydi. Lise üniforması içinde kocaman bir gülümsemeyle bakıyordu ekrana. Siması aynıydı ama artık daha keskin ve kadınsı bir duruşu vardı. Kolunun altına aldığı sarışın kız çocuğuna sıkıca sarılmıştı. Sarıldığı kişi kardeşi Biricik'ti. O da küçücüktü.

"Getir," dedi Cemil baba. Yine bakmamaya dikkat ederek yatağa bıraktı. Kokudan ve ateşten kaçmak için hızla geri çekilirken Cemil baba battaniyeyle sağını solunu kapamaya çalışıyordu. Aynı hızla arkasını dönüp odanın çıkışına ilerledi. İşine dönmeliydi. Burası olmaması gereken bir yerdi. *Yapma,* dediği şeyi yapması en başından beri en büyük hataydı. Tutarsızlık sevmezdi. Bu durum baş ağrısından başka bir şey yaratmıyordu. Salak değildi. Bu iş güven ve yardımdan çok daha ötesine geçiyordu. Daha büyük bir felakete neden olabilecek bir duyguydu bu. Şu an ise tek düşündüğü buradan çıkıp arka arkaya sigara içmekti.

"Tacettin'e ne oldu?" diyen sesle adımları olduğu yere çakıldı.

Arkasını yeniden Cemil baba denen adama dönerken ifadesini elinden geldiğince düz tutmaya çalıştı ama zihni büyük bir tereddütün içinde yüzüyordu. Bir kaşı havalandı.

Onun tereddütlerinin aksine karşısındaki adamın yüzünde derin bir tebessüm vardı. "Tulpar sana uçtuğuna göre o Tacettin sonunda öldü," dedi Cemil baba. "Yoksa kolay kolay bırakmazdı."

İfadesizliğini korudu Timur. "Sen kimsin?" diye sordu.

Gülümseyişi büyüdü. "Cemil baba da derler, Tumturaklı da," dedi.

Sessiz ama sorgular bakışlarla bakmayı sürdürdü Timur.

Cemil baba ise tebessümünü bozmamıştı. Rahatsız edici olduğunu söyleyemezdi Timur ama kimseye de güvenemezdi.

"Korkma," dedi ne düşündüğünü anlamış gibi. "Tulpar'ın uçtuğu herkesin bir sırrı vardır. Ne olduğunu da gerçek adını da sormam."

"Durumun seninle alakası ne?"

Cevap net ama Timur'u şaşırtacak nitelikteydi. Cemil baba kendinden emin bir şekilde, "Çünkü bu şehirdeki Tulparları ben seçerim," dedi. "Tulpar sadece yardıma ihtiyaç duyan yiğitlere uçar. Saklanmak isteyenleri saklar. Onlara yeni bir kimlik veririm. Ama ilk defa birini ben seçmedim. Tulpar sahibini kendi seçti." Cemil babanın parmak uçları ona doğru kalktı.

Burada bir seyis olduğunu sanıyordu Timur. Karşısındaki adamın göründüğünden çok daha fazlası olduğunun şaşkınlığıyla birkaç saniye ifadesiz bakışını sürdürdü. Beynindeki düşünceler makine çarkı gibi dönerken iki nokta birbirine kusursuz bir şekilde uydu. Tulpar kolyesinin içindeki notun altındaki T harfi ve karşısındaki adamın söylediği diğer isim...

Tumturaklı!

Ona doğru ilerleyip yanından geçti Cemil baba. "Dışarıda konuşalım," dedi. "Kızım uyanmasın. Kuş kadar hafiftir onun uykusu."

Bakışları Ahu'ya değdi. Boğazına kadar sarılmış battaniyenin altında huzurla uyuyordu. Şu an top patlasa uyanmayacağına emindi Timur ama içindeki merak baskın geldi. Salona doğru ilerleyen adamın peşine takıldı.

"Kolyenin içindeki notu sen mi yazdın?" diye sordu.

Salonun ortasına geldiğinde durmuştu Tumturaklı. "İçi dolu muydu?" dedi. Yeniden Timur'a dönmüştü.

"Hayır."

"Sen doldurdun mu?"

Sessiz kaldı Timur. Bu *evet,* demekti. Anladı karşısındaki adam. Küçük ama derin bir tebessüm belirdi dudaklarında. "İlk defa gerçekten hak edene gitmiş, belli," dedi. Arkasında kalan koltuğa ağır ağır bıraktı heybetli cüs-

sesini. Rahatlamış, derin bir nefes vermiş gibiydi. "Tacettin, Tulpar'a layık olamadı. İsmi kötüye kullandı. *Ölürsün,* demiştim. Dinlemedi."

"Ne bu?" dedi Timur boş boş. "Siktiri boktan bir ayin falan mı?"

Bu defa minik bir kahkaha attı Tumturaklı. Gülüşünün etkisiyle koca göbeği dalgalandı. "Kendini gerçekleştirmiş kehanet, delikanlı," dedi. "Birine laneti olduğunu ve bu lanetin onu öldüreceğini söylersen bir süre sonra o lanet onu gerçekten de öldürür. Çünkü lanet isimlerde değil, buradadır." Elini kaldırıp parmak uçlarını başının sol yanına vurdu.

İfadesizliğini korumakta ilk defa zorlandı Timur. Bakışlarının belli belirsiz titrediğini, gözbebeklerine düşen izleri adamın görmemesini umdu. Dileği gerçekleşmiş, karşısındaki adam bunu görmemişti. Bakışlarındaki boşluğu yakalamıştı sadece.

"Burada ne işin olduğunu, neden bu isme kuşandığını sormayacağım ve öğrenmeye çalışmayacağım. Elbet bir bildiğin vardır. Dilerim, Tulpar sana şans getirir. Sokaklarda dara düşecek olursan Tulpar olduğunu söyleyip *Tumturaklı'nın eli üzerimde,* de. Yardımım sana gelecektir. Başın sıkışırsa da hep buralardayım ben. İstediğin zaman kapım açık." Başıyla belli belirsiz arkasında kalan odayı işaret etti. "Kızıma yardım ettiğin için de teşekkürler."

Sokaklarda büyümüştü Tumturaklı. Bu çiftliğe gelene kadar görmediği pislik ve kötülük kalmamış, hayatın karanlık yüzüyle defalarca karşı karşıya kalmıştı. Hiç evlenmemiş, yuva kurmamış, yurt edinmemişti. Aile ne demek bilmezdi çünkü. Bilmediği bir kelimenin altına sığınamazdı. Bu çiftliğe yerleştikten sonra ise burayı ve atları kendine aile bildi. İlyas Soykemer'i dost diye başköşeye koydu. Onun varlığında kızlarına amca, yokluğunda ise baba olmayı görev edindi kendine. Hayat göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti ve geriye Tumturaklı adından başka bir şey kalmamıştı. Yaşlanmıştı artık. Devir değişmiş, mertlik bozulmuştu. Delikanlılık günleri bir avuç anıydı artık.

Bir an ne diyeceğini bilemedi Timur. Tulpar'ın adında bir şeylerin saklı olduğunu biliyordu ama *sonra düşünürüz kutusuna* atıp duruyordu. "Madem elin kolun bu kadar uzun, *kızım* dediğin kadına yardım et," diyebildi. "Başı Kralşanlarla belada."

İfadesi soldu Tumturaklı'nın. Ellerini dizlerine atarken derin bir soluk verdi. "Söylemez o hiç derdini. Kimseden kolay kolay yardım istemez. Küçükken de böyleydi. İçine atar, daha sonra da öfke olup yağardı. Hâlâ öyle. Bilmediğimi düşünüyor ama biliyorum. Yıllardır başında bu bela ama bana bir kere dahi söylemedi. Yardım istemedi. Belki kan kustu ama göstermedi.

Elimden tut, Cemil baba, demedi." Kesik bir soluk daha verdi. "Demedi ama Allah var, bir elim hep üzerindeydi. Elimden geldiğince korudum, kolladım. Kenan denen o ite uzak dursun diye defalarca haber saldım. Ama devir artık eskisi gibi değil, delikanlı. Yüreğiyle meydana çıkmıyor hiç kimse. Duydum ki Kenan Kralşan babasını bile yerinden etmiş, baş üstünde baş bırakmıyormuş. Benim elim sokaklara kadar uzanır. Daha ilerisine gitmez. Onun eli kolu ise her yerde."

Sessiz kalışı içine batan sızıdandı Timur'un. Bakışları hole döndü. *Babam* dediği adamdan dahi yardım istemezken ona uzanan eldi, herkese ateş olurken onun göğsüne dökülen gözyaşlarıydı bu sızının sebebi. Ablasına benzettiği için değildi belki ona duyduğu merhamet. Kendisine benzediği içindi. Onda gördüğü her yarayı tanıyordu. Acısını bildiği hiçbir acıya ise arkasını dönemiyordu.

"Duydum ki Kralşan'ın korumasıymışsın," dedi Tumturaklı.

Belli belirsiz yutkunurken, bakışlarını holden koparıp yeniden karşısındaki adama dikti. Başını salladı sadece.

"Biricik ve Ahuzar elimde büyüdü," dedi. "Anaları gidip babaları öldüğünde el kadarlardı. İkisini de çok severim ama Ahuzar farklıdır. Hem annelik hem ablalık yaptı kardeşine. Kendi küçücüktü ama Biricik için büyümek zorunda kaldı. Yaşıtları gezip tozarken, o bulaşık yıkayıp garsonluk yaptı. Ahır temizledi. Sırtında saman taşıdı. Bakma burnu dik gezdiğine. Tertemizdir yüreği. Kötülüğü de kötüyü de yüreğinde hisseder. Göğüs kafesini daraltan hiç kimseye yaklaşmaz. Buraya da getirmez, Kadife'yi göstermez. Seni buraya getirdiğine göre onların içinde güvendiği tek kişi sensin. Farklısın." Bakışları gölgelenmişti karşısındaki adamın. "O kadar çakalın arasında sırtını bir tek sana dayadıysa güvenini kırma, delikanlı. Kolay kolay kimseye güvenmez o." Genzine dolan yaşlar sesini çatallaştırmıştı. Yaşlıydı artık Tumturaklı. Yüreği kaldırmıyordu derdi, kederi. "Baba olarak keşke elimden bir şey gelseydi ama benim de kollarım bağlı."

Bakışlarını ifadesiz tutmaya çalışırken ilk defa zorlandı Timur. İçinde sızlayan vicdanının sesini susturmak için zorla yutkundu. "Benim derdim başka," dedi sesini sert çıkarmaya özen göstererek. "Ona bir faydam dokunamaz, Tumturaklı."

Başını ağır ağır salladı yaşlı adam. Uzun sayılabilecek bir süre baktı gözlerine. "Eyvallah, delikanlı," dedi sadece. "Buraya getirdiğin için teşekkürler."

Başını sallayıp hızla çıkışa yöneldi Timur. Buradan çıkmak dışında başka bir şey düşünmüyordu. Nefes alamıyordu. Göğüs kafesini sıkan saçma bir his vardı. Elini kapının koluna atmıştı ki, "Tulpar," diyen sesle durdu. Bakışlarını yeniden arkasına çevirdi. "Çerçevenin içine ilk kimin fotoğrafını koyduysan Tulpar seni onun için buraya çağırdı demektir. Bu ismi sakın hafife alma. İnanana bol şans, inanmayana gazap getirir. Her ne için buradaysan sana bol şans getirecektir. Ama her şansın bir bedeli vardır. O bedele arkanı dönersen Tulpar'ın vereceği şey yine gazaptır."

Uzun uzun gözlerine bakmadı Timur. "Şansa ihtiyacım yok," dedi. "Bedel ödemek gibi bir niyetim de yok." Yeniden önüne dönüp kapıyı açtı. Buradan çıkmaya öyle koşullamıştı ki kendini başka hiçbir şey düşünemiyordu. Minik evden dışarı çıkıp demir kapıyı kapadığında adımları hızlandı. Elini cebine attı. Paketinden çıkardığı sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı. Derin bir soluk çekti içine. Aynı sesler beyninin içinde dönüp, dururken duman izleri sesleri susturmaya yetmedi.

Birine laneti olduğunu ve bu lanetin onu öldüreceğini söylersen bir süre sonra o lanet onu gerçekten de öldürür.

Ellerinde kan var! Senin adında bile ölüm var!

Sen benim tek umudumsun.

O kadar çakalın arasında sırtını bir tek sana dayadıysa güvenini kırma, delikanlı. Kolay kolay kimseye güvenmez o.

Ayağımın altında dolaşma. Gözlerini bana değdirme, Ahu!

Benim oğlum kimseyi üzmez.

Onu yaşatmak isteyen herkes ölecek!

Sen bana zarar vermezsin, Timur.

O da senin yüzünden öldü!

Düşüncelerinin ağırlığıyla gerilen boynunu sağa sola eğerek gevşetmeye çalıştı. Ön tarafa geçmek için ahır kapısının önünden geçerken duyduğu kişneme sesiyle adımları yavaşladı. Neden olduğunu bilemedi, bir amacı da yoktu ama o yöne çekildi adımları. Bütün atların önünden sırasıyla geçip tek bir ata ilerledi. Ahu'nun adımlarını her duyduğunda kafasını ileri doğru uzatıyordu. Bu defa uzatmamıştı. O da onu topuk seslerinden tanıyordu belki de. Önüne geldiğinde durdu. Simsiyah bir attı. Yelesi, ahırın yan kısmındaki camdan vuran ay ışığıyla dahi parlıyordu. Kocaman gözleri ise keskin bir kahveydi. Onu gördüğünde burnundan soluk verdi.

Sigarasını diğer eline aldı Timur. Boşta kalan elini Kadife'nin alnına uzattı. Başını geri çekse dokunmayacaktı ama çekmedi Kadife. Aksine ona uzanan ele doğru o eğdi başını. Timur belki de günler sonra gülümsedi. Alnını ve yelesini okşadı. Kadife burnunu tam göğsünün soluna, Ahu'nun makyaj izinin çıktığı yere doğru eğip koklamış, daha sonra da tanıdık kokuyu aldığını belli eder gibi kişneyerek bakışlarını ona kaldırmıştı.

Tebessümü büyüdü Timur'un. "Aynen," dedi. "Oradaydı. Tanıyorsun izini."

Başını sağa sola salladı Kadife. Burnunu yeniden ona yaklaştırıp, koklad ıkça kokladı. Aynı izin olduğu noktaya yasladı burnunu. Tam Timur'un kalbinin üzerine. Orada kaldı kısa bir süre. Kalbinin bağlı olduğu kokuyu tanıyordu. Zekâ, insanı hayvandan, sevgi ise hayvanı insandan ayırırdı. Çünkü solardı insandaki sevgi. Lakin son nefesini verene kadar severdi hayvan bir kere sevdiğini. Akıldı çünkü sevgiyi yöneten. Birini delicesine sevdiğin zaman aklının yitip gitmesi bundandı.

Timur en çok sevgiden korkardı.

Kadife'yi okşarken, "Ne yapmalı?" diye mırıldandı. "Sen söyle."

Burnunu yaslandığı göğüsten kaldırdı Kadife. Kendini hafifçe geri çekip ön ayaklarını yere vurdu. Çenesini yukarı dikip kişnedikten sonra yeniden aynı noktaya sürttü burnunu. Ahu'nun izinin ve kokusunun olduğu göğsünün tam üzerine. Sabit durmadan burnunu ve alnını inatla aynı noktaya sürtmeye devam etti.

Derin bir soluk daha verirken yeniden başını okşadı Timur. *Sonra düşünürüz,* diyemedi. Bir mezar daha kazıp içine de gömemedi. Arkasını dönüp gidemedi, yok sayamadı ama ileri adım da atamadı. Bu defa Kadife'nin yanında görünmez olmak için büründü sessizliğine. Dakikalarca aynı noktada kalıp siyah yelesini okşamaktan başka bir şey yapmadı.

10. BÖLÜM

"Erimek üzere varsın,

Kaderine inanırsın.

Ölürken fark edilmez, ışığın solduğu kadarsın."

- Birhan Keskin

Etrafına bakınarak yürüyordu Âdem. Adımlarını yavaşlatmadan hedefindeki evin arka kapısına ilerledi. Daha tenha olan arka tarafa geçmiş, bakışlarını sadece tek bir cama dikmişti. Şafağın ilk ışıklarında kimi işe kimi ise okula gidiyordu. Bu saatte burada olduğunu görünce canına okuyacaktı ama değerdi. Canı zaten o evin içindeydi. Camın önüne geldiğinde, başparmağıyla işaretparmağını dudaklarının arasına sıkıştırarak minik bir serçe misali öttü. Bu sesi tanıyacağını biliyordu.

Birkaç ötüşten sonra Güldeste'nin gül çehresi perdenin arkasında belirdi. Artık üniversite üçüncü sınıf öğrencisi olan Güldeste'nin dersleri sabah değil, öğlendi. Her akşam yine beraber dönüyorlardı ama sabahları onu göremenin ıstırabıyla can çekişiyordu Âdem. Güldeste ise bu saatte okulu olmamasına rağmen Timur için erkenden uyanıyordu. Birinci sınıfı büyük bir başarıyla bitirip ikinci sınıfa geçen kardeşine her sabah kahvaltı hazırlıyor, elinden tutup okuluna kadar götürüyordu.

Boyu ve yapısı yaşıtlarına göre daha büyük olan kardeşinin sessizliği ve içine kapanıklığı yüzünden dışlanacağını düşünmüştü ama Timur onu bir hayli şaşırtıyordu. Hâlâ sessizdi ama öğretmenin her dediğini dinliyor, Güldeste söylemeden, masada yanına oturup ödevlerini yapıyor, ablası gibi çalışkan olmak için canla başla çalışıyordu. Güldeste'nin canını yakan şey arkadaş edinmek istememesiydi. Okulunda dışlanacağını düşünmüştü ama tıpkı Âdem'in dediği gibi Timur herkesi dışlıyor gibiydi.

Güldeste bazen okulun önüne gider, bahçede onu arardı. Ama hiçbir zaman oyun oynayan çocukların içinde bulamamıştı. Ya sınıfta olurdu ya bah-

çenin arka tarafında. Ya başını kollarının arasına sokup uyumuş bir hâlde bulurdu Güldeste kardeşini ya da küçük yaşına rağmen ödevlerini yaparken. Soru sorulmadıkça konuşmuyor, kimseyle arkadaşlık kurmuyordu. Okuldaki herkes için öğretmen Kadir Tönge'nin oğlu, efendi ve akıllı bir çocuktu. Aslında hiçbir zaman çocuk olamadığını bir tek Güldeste biliyor, vicdanı bir kurt gibi içini kemiriyordu.

Bazı şeyler için çok geçti. Timur artık büyümek zorunda kalan bir çocuk bile değildi. Hiçbir zaman çocuk olmamıştı. Adının ağırlığı altında ezilen, ne büyüyebilmiş ne çocuk kalabilmiş bir candı.

Camı açan Güldeste bir hayli panikti. "Âdem!" dedi sessizce. "Ne yapıyorsun burada? Bir gören olacak!"

"Görsünler," dedi Âdem. "Ula, valla görsünler!" Bu sabah canı burnundaydı zira babaannesinden öğrendiği yersiz bir dedikodu vardı. "O götü boklu Hakkı, seni istesin diye anasını mı göndermiş dün?"

Daha büyük bir panikle etrafına bakındı Güldeste. "Âdem, sus!" dedi.

"Susmayrum!" diye sessizce yükseldi Âdem. "Valla susamayrum, Cüldeste!"

Sinir başına vuruyor, yüzünün kıpkırmızı olmasına neden oluyordu. Henüz kimse bilmese de nicedir ikisinin bir sırrı vardı. Aralarındaki derin muhabbetten doğan aşk, ikisinin de yüreğinde çırpınan bembeyaz bir kuştu. Tek bir kitabın küçük bir cümlesinin gölgesinde filizlenen büyük bir sevdayı birlikte büyütüyorlardı. Deli gibi değil, gayet aklı başında seviyordu ikisi de birbirini.

Güldeste panik, Âdem ters bir şekilde bakarken minik Timur'un meraklı bakışları camın diğer ucunda belirmişti. Âdem abisinin bu hâline belli belirsiz gülmüştü. Kıpkırmızı olan yüzü, sarı saçları ve kaşlarıyla birleşince komik görünüyordu. "Ablam," dedi. "Âdem abinin yüzü Galatasaray'a benziyor." Kendi kendine sessizce kıkırdadı.

"Timur, çok ayıp, ablacığım," diye ona da çıkıştı Güldeste. Yeniden Âdem'e döndü. "Şimdi git, akşam okul dönüşü arabada konuşuruz."

"Konuşamam!" diye diklendi Âdem. "Şimdi konuşacağız. Çabuk, gel ha buraya!"

Etrafına bakındı Güldeste. "Babam içeride!" dedi. "Bir gören olacak, git!" Eliyle kovar gibi bir hareket yaparken içeriden duyduğu kapı sesiyle hızla perdeyi çekti.

Odasından çıkmıştı Kadir Tönge. Her akşam içiyor, sabahları yine takım elbisesini kuşanıp öğretmenliğe devam ediyordu. Her çocuğa merhameti bolken

bir tek kendi çocuklarına dönüktü sırtı. Henüz kimse gerçeği bilmiyor ama adım adım yaklaşıyordu. Sahte yüzler sonsuza kadar bir maske altında saklanamazdı.

Odasından çıkmış, gömleğinin kol düğmelerini ilikleyerek alt kata ilerleyen Kadir'in adımları Güldeste'nin odasının açık kapısına takılınca durmuştu. Hızla perdeyi çeken Güldeste ise babasının ona bakan bakışlarına karşı elinden geldiğinde ifadesiz bakmaya çalışıyordu. Hemen yanındaki Timur onun kadar ifadesiz kalamamış, onlara dönen keskin kahveler yüzünden korkuyla ablasının bacağına sarılıp yüzünü yere eğme gereksinimi hissetmişti.

Kimsenin gözüne bakmazsa kimse onu görmezdi. En çok da babası görmezdi.

Onlara doğru ilerledi Kadir Tönge. Her bir adımında Timur ablasının bacağına daha sıkı sarılırken, Güldeste elini kardeşinin omzuna atarak güven vermeye çalıştı. Buradaydı. Kimse ona dokunamazdı.

Kadir Tönge'nin adımları tam kapının önüne gelince durdu. Tahta kapının sol kısmı içeri doğru çökmüştü. Kol düğmesini ilikleyen parmaklarına takıldı bakışları. Eklemlerinde beliren kırmızı izler ve yaralar vardı. Bunun neden olduğunu o hatırlamıyordu lakin karşındaki iki can her gece olduğu gibi dün geceyi de çok net hatırlıyordu.

Yine sarhoştu Kadir Tönge. Her zamanki gibi önüne aldığı Şehrazat'ın fotoğrafına doğru içip, ağlarken, minik ve sessiz adımlarla tuvalete gidip, aynı sessizlikle geri dönen Timur'a değmişti gözleri.

Varlığı hissedilmesin diye parmak ucunda yürüyen Timur ona değen keskin kahvelerle irkilerek gerilemiş ama kaçmak için çok zamanı olmamıştı. Onun adımları küçük, Kadir Tönge'nin adımları büyüktü. Kırmızı, öfke dolu gözlerle üzerine yürüyen, her zamanki nefretini kusan babasından kaçamamıştı. Kadir Tönge, minik bedeni ensesinden kavrayıp yana doğru savurmuş, "Sana yok olmanı söylemedim mi?" diye bağırmaya başlamıştı bile.

Kardeşinin yanağına atılan şiddetli tokadın sesiyle kuş kadar hafif uykusundan uyanıp ilk önce yanında aramıştı onu Güldeste. Göremeyince panik dolu bakışları kapıya takılmıştı. Geceleri uyurken kapılarının arkasına sandalye çekmesi gereken iki kardeşti onlar. Ama şu an yanında ne Timur vardı ne de kapının önüne çektiği sandalye. Dışarıdan yükselen seslerle koşarak yatağından çıkmış, kendini salona atmıştı.

Yere düşmüştü Timur. Ellerini başının arasına almıştı. Gelecek darbeden kendini saklamaya çalışırken dahi sesi çıkmıyor, yardım isteyip feryat etmi-

yordu. Güldeste kardeşinin sessiz feryadını duydu. "Sana gözüme gözükme demedim mi?" diye soluyarak yerdeki minik kardeşine kalkan ele koştu.

"Sakın!" diye kükredi. "Sakın ona elini sürme!"

Babasını geri iterek kardeşinin önüne geçti. Kadir Tönge sarhoşluğunun etkisiyle sendeleyerek yere düştüğünde, Güldeste, kardeşinin elinden tutup yerden kaldırdı. Yüzüne aldığı darbeyle bocalayan Timur'un ayağa kalkmaya çalışan minik adımları korkuyla birbirine dolanmıştı. Buna rağmen koşmaya çalıştığında ise yerde yatan babasının güçlü parmakları ayak bileğini kavradı. Bir karabasan gibi soluksuz bir nefretle kendi karanlığına çekmeye çalışıyordu.

Ayağını kurtaramayınca korkuyla inledi Timur. Dudaklarından kesik bir hıçkırık kaçar gibi olduğunda sessizce yutttu. Ayağına sarılan el ondan daha güçlüydü ama Güldeste onu çekmesine izin vermemişti. "Bırak!" diye bağırışı acı ama öfke dolu bir feryattı.

Kardeşini babasından daha güçlü bir kuvvetle kendine çekti. En sonunda kurtarmayı başardığında Kadir Tönge'nin elinde sadece Timur'un minik çorabı kalmıştı. Kardeşiyle birlikte koşarak odalarına gitti. Hızla kapıyı kapatıp arkasına sandalyeyi yasladı. Kendi sırtını da kapıya yaslayarak gelecek olanın şiddetinden kardeşini korumaya çalıştı. Kadir Tönge kendinde olduğu sayılı saatlerde sadece Güldeste'ye bakar, Timur'u görmezdi. İçki içtiği her an ise sadece Timur'u görür, başka hiç kimseyi görmezdi.

Timur'un eli sızlayan yanağındaydı. Ayağının biri çıplaktı. Dolan gözlerini ve titreyen dudaklarını ablasından kaçırmadı. Yanağına doğru kendi gibi küçük ama bir o kadar da büyük bir gözyaşı yuvarlanırken Güldeste'nin yüreğinden kopan parçalar bir çığdan farksızdı. Her şeye kafa tutardı. Ama kardeşinin bir damla yaşı onu boğmaya yeterdi. Aynı saniyelerde sırtını yasladığı kapının köşesine şiddetli bir darbe indi. Bunun şiddetiyle ileri doğru sendelemiş ama yeniden dimdik durmayı başarmıştı.

"Aç kapıyı," derken bu defa ürpertici bir sakinlik vardı Kadir Tönge'nin sesinde. "Seni de öldürecek Güldeste." Bir daha yumruklandı kapı. "Uzak dur ondan."

Kapıya bir yumruk daha indiğinde Güldeste titredi. Timur ise koşarak ablasının dolabına ilerledi. Dolaba girip, kapısını kapatırken, Güldeste kapıya vurulan darbelere elinden geldiğince direnmeye çalışıyordu. Birkaç dakika sonra Kadir Tönge'nin kapıya indirdiği yumruklar durmuş, yerini kesik inlemeler almıştı. Kapının önünde sızıp kaldığını adı gibi ezbere biliyordu Güldeste.

Güçsüz adımlarını kardeşi için güçlendirerek dolaba ilerlemiş, elbiselerin arasına sinmiş kardeşini sıkıca bağrına basmıştı. Büyümüştü artık Timur. Sığmıyordu bu küçük dolaba. Ablasının kucağına da bu eve de sığmıyordu. Genzini yakan, gözlerinden firar etmek için bekleyen gözyaşlarını zorla durdurmuştu Güldeste. Onun yanında ağlamamaya yemin etmişti. Kardeşi onu hep gülerek hatırlamalıydı.

Timur'un alnına düşen gür saçlarını geri itti. Ürkek bakışlarının kapıya takıldığını gördüğünde, "Geçti," dedi gülümsemeye çalışarak. "Güvendeyiz."

Sessizce ablasına bakarken yanağına doğru büyük bir gözyaşı damlası daha süzülmüştü Timur'un. Hızla silmeye çalışmıştı ama ablasından saklaması zordu. Başını yere eğerek kolunu gözlerine kapadı. Tuvalete giderken dahi ablasıyla gitmeli, asla tek kalmamalıydı. O yoksa güven yoktu. Ama ders çalıştığı için çok geç uyuyan ablasını uyandırmaya kıyamamıştı. Zihninde dönen soruların cevabı artık netti. Babası neden ondan bu kadar nefret ediyor diye düşünüp dururdu. Artık emindi. O, annenin bedeliydi.

Güldeste nahif bir ses tonuyla, "Bensiz gitmemeni söylemiştim," dedi. "Neden beni uyandırmadın, ablacığım?"

"Uyuyorsun diye," dedi Timur. İçini çekerek ağlarken dahi sessiz olmaya çalışıyordu. "Geç uyudun diye, ablam."

Sessiz kaldı Güldeste. Cevap vermek yerine Timur'u yeniden bağrına basıp saçlarına derin bir öpücük bırakmış, koluna sakladığı yüzünü avuçlarının içine alarak defalarca öpmüştü. Yatakta her zamanki gibi yanına alıp sıkıca sarılmış, derslerde öğrendiği, kitaplardan kısalttığı hikâyeleri anlatmıştı. Belli edilmeyen her ses en şiddetli seslerdi. Sessizliğinin içinde, zihnindeki gürültülerle baş etmeye çalışırken Timur kucağında uyuyakalana kadar tek bir damla yaş dökmedi. Kardeşi uyuduğunda en az onun kadar sessiz bir gözyaşı, şakağından süzülüp kardeşinin gür saçlarına karıştı. Kadir Tönge bunların hiçbirini bilmedi. Sızdığı kapının arkasındaki yüreklerde bıraktığı acıyı görmedi.

Karşısında dikilen çocuklarına bakarken bakışları duygudan yoksun ve donuktu. "Senin bugün okulun yok mu?" dedi Güldeste'ye. Önceden minik de olsa bir duygu kırıntısı olurdu. Artık aralarındaki son sevgi de yitip gitmişti.

"Var," derken Güldeste'nin de sesi en az karşısındaki adam kadar donuktu. "Öğleden sonra gideceğim."

"Harçlığın var mı?" dedi Kadir Tönge. Minik bir mahcubiyet tınısı Güldeste'yle konuşurken hep olurdu sesinde. Dün gece ne yaptığını yine hatırlamıyordu. Önceden olsa özür dilerdi. Artık buna dahi tenezzül etmiyor, verdiği hiçbir zararı umursamıyordu.

"Var," dedi Güldeste.

Ters bir edayla kafa sallamıştı Kadir Tönge. "Kahvaltı hazır mı?" diye sordu.

Elinden tuttuğu Timur'u kendisine daha çok çekerek ilerledi Güldeste. "Değil," dedi. Babasının yanından geçerken kardeşini önüne almış, iki eliyle omuzlarını sıkıca kavramıştı. İçmediği sürece zarar vermez ama bu sefer de sözleriyle yaralardı Kadir Tönge.

İkisi merdivenlere yaklaştığında, "Aşağıda masa kurulu," dedi Kadir.

"O kahvaltı Timur için," derken babasının yüzüne asla bakmıyordu Güldeste. Timur'un elini elinin içine hapsedip, koşar adım merdivenlerden indiler. Mutfağa geldiklerinde kardeşini kahvaltı masasının başköşesine oturttu. Yanağına bir öpücük bırakıp neşelendirmeye çalıştı. "Çay mı yoksa süt mü?"

Oldukça ciddiydi Timur. "Sütü bebekler içer, ablam," dedi. "Ben bebek miyim?"

Güldü Güldeste. "Onu nereden öğrendin?" diye sordu.

"Âdem abiden."

Kapıya kaçamak bir bakış attı. "Çok biliyor senin Âdem abin," dedi cilveyle. "Seni de kendi gibi odun yapacak, belli."

Güldü Timur. "Zaten ben büyüyünce Âdem abi olacağım," dedi.

Güldeste de güldü. "Hayır, sen büyüyünce de benim kardeşim Timur olmaya devam edeceksin," dedi. Dün gece aldığı darbeden dolayı hâlâ kızarık olan kardeşinin tombul yanağına minik bir öpücük bırakıp şefkatle okşadıktan sonra ikisinin de çayını dökmüş, yeniden masaya oturmuştu. Timur'un yumurtasını soymaya başladı. "Bugün okulda ne öğreneceksiniz acaba?"

Sessiz ama derin bir tebessümle izliyordu ablasını Timur.

"Okuma yarışması var."

"Kuşlar bana en hızlı okuyanın sen olduğunu söyledi."

Kendi kendine kıkırdamıştı Timur. "Kuşlar konuşmaz, ablam," dedi.

"Konuşur," dedi Güldeste. "Kim demiş konuşmaz diye? Dinlemesini bilirsen her şeyi konuşur seninle."

Daha çok güldü Timur. "Yumurta bile mi?" dedi.

Buna Güldeste'de gülmüştü. "Yumurta bile," dedi. "Çokbilmişlik yapma da abla sözü dinle." Timur'un tabağına bıraktığı yumurtayı onun için dilimledi. "Ye bakalım."

Timur yine gülecekti ama kapının önünde hissettiği gölgeyle gülüşü dudağında kaldı. Başını hızla önüne eğdi. Mutfak kapısının önünde dikilen Kadir Tönge'nin varlığıyla Güldeste de rahatsız olmuş, zorlansa da ifadesiz durmayı başarmıştı.

İçeri bir adım atacakken Güldeste'nin ters bakışıyla duraksadı Kadir Tönge. "Gidiyorum," dedi düz bir sesle.

Ses çıkarmadı ikisi de. Timur başını tabaktan kaldırmazken Güldeste kardeşinin saçlarını okşamayı tercih etti. "Bir yumurta daha soyayım mı sana?" dedi gülümseyerek.

Bakışlarını yerden kaldırmadı Timur. Konuşmadı. Hareket dahi etmedi. Kapıdaki gölge gidene kadar hiçbirini yapamazdı.

Kadir ters bir tavırla, "Çok kıymetli kardeşin okulda kavga çıkarmış," dedi. "Öğretmeni Muhsin dün okul çıkışında söyledi. Sen de böyle bol bol yedir. Daha çok zarar versin etrafına."

Çıkarmadım, diyemedi Timur. Dişlerini sıkarak sessizce önüne bakmaya devam etti. Onun yerine sesini çıkaran ablası oldu.

"Timur öyle bir şey yapmaz," dedi eli hâlâ saçlarındayken.

Boynundaki kravatını gevşetti Kadir Tönge. Nefret dolu bakışları masadaki küçük bedendeydi. "Konuş!" dedi sadece. "Sınıfta başka bir çocuğu itip düşürmüş. Çocuk kafasını masanın köşesine vurup yaralanmış. Arada ben varım diye bir şey demediler." Parmağını tehditkâr bir şekilde ileri salladı. "Yatsın kalksın, bana dua etsin kardeşin."

Yutkundu Timur. Ürkek bakışlarını ablasına çevirip sadece başını iki yana salladı. Kardeşinin gözlerinden anlamıştı Güldeste. Yalan söylemezdi. "Yapmamış!" dedi kendinden emin bir şekilde.

Umursamamıştı bile Kadir Tönge. "Yapmıştır," dedi. "Varlığı zarar zaten. Onu da yapmıştır."

"Yapmadım diyorsa yapmamıştır!" diye yükseldi Güldeste. "O, sen değil!"

"Nasılmışım ben?" derken belli belirsiz çatılmıştı Kadir Tönge'nin kaşları.

Derin bir soluk verdi Güldeste. Timur'u elinden tutup masadan kaldırdı. Henüz soymadığı yumurtalardan birini alıp Timur'a uzattı. "Gel, ablacığım," dedi sesini sakin tutmaya çalışarak. "Geç kalmayalım okuluna." Her zamanki gibi kardeşini önüne alıp iki eliyle omuzlarından kavradı. Gövdesiyle etrafındaki kötülüklere siper oldu. Kadir'in yanından geçip, mutfaktan çıkarken nefret dolu bakışlarının ona dönmesine izin vermedi.

Kadir tam bağıracakken, gün geçtikçe biraz daha büyüyen kızının yan çehresinde Şehrazat'ı görür gibi oldu ve duraksadı. Her geçen gün biraz daha Şehrazat'a benziyordu bu gül çehre. Ona bakmak ayrı, Timur'a bakmak ayrı azap veriyordu Kadir Tönge'ye. Şehrazat'a duyduğu özlem, yandıkça yanıyordu içinde. Korkak bir adamdı Kadir Tönge. Kendisinin yaptığını bildiği bir suçu başkasının üzerine atmak da korkak insanların işiydi. Hiçbir zaman kendi hatasını kabul etmemişti. Çünkü kendinden nefret etmek zor, bir başkasına nefret kusmak kolaydı.

Kadir Tönge nefret etmek için kendi çocuğunu seçmişti.

Kapıdan çıkmak üzere olan Timur'a takıldı bakışları. Ona benziyordu. Onda kendini gördüğü içindi asıl nefreti. Bunu kendine dahi hiçbir zaman itiraf edemeyecekti.

"Güldeste," derken daha sakindi. Öfkeli elalar ona döndü. "Benden habersiz görücülerin geliyormuş. Söyle, kapımı hiçbiri çalmasın. Buralardan kimseye vermem seni."

"Kim karar verecek buna?" dedi Güldeste. "Sen mi?" Kızının cesareti yüzünden Kadir Tönge'nin kaşları belli belirsiz çatıldı. Güldeste'nin önündeki Timur yine görünmez olmak için sessizliğine bürünmüştü. "İçkini içip sızmaya devam et." Güldeste'nin sesi de en az karşısındaki adam kadar sertti. "Hayatıma ne olacağına ben karar veririm. Sen değil."

"Ne biçim konuşuyorsun sen? Ben senin babanım!" diye çıkıştı Kadir Tönge.

Buruktu Güldeste'nin dudağındaki tebessüm. Artık önceki kadar ürkek değildi. Kardeşini korumak için nahif kanatlarının altına işlediği sessiz bir kaplan vardı. "Hayır," dedi acı bir kelimeyi tükürür gibi. "Sen bizim hiçbir şeyimiz değilsin, baba."

Kapıyı açıp kardeşini ilerletti. Yandaki askıdan çantasını alıp, arkasına dahi bakmadan evden çıktı. Elinin içindeki minik eli sıkı bir şekilde avucunun içine hapsederken adımları ürkek ama bir o kadar da sertti. Annesinin ölmeden hemen önce söylediği sözü o an anlayamamıştı ama artık çok net anlıyordu.

Sevgin, kendine olan saygından üstün gelmesin, Güldeste. Kardeşine zarar vermeye kalkarsa bu evi başına yık!

Gerekirse bunu da yapacaktı Güldeste. Elinin içindeki canın acı çekmesine daha fazla göz yumamazdı. Elinden aldığı çocukluğunu geri veremezdi belki ama ona bir gelecek bırakabilirdi.

"Ablam," dedi Timur.

"Efendim," derken sesi bir nebze sertti.

"Ben kavga etmedim. Yanlışlıkla çarptım. Düştü. Yardım ettim. Kaldırıp yarasını sildim. Önemli olmadığını söyledi." Başını iki yana salladı. "Kimseye zarar vermedim."

"Vermezsin tabii. Biliyorum ben seni. Onun dediklerini duyma."

Sessiz kaldı Timur. Duymak istemese dahi duyuyordu. Bir süre ilerledikten sonra yine, "Ablam," dedi.

"Efendim, ablacığım."

"Yumurta elinde kaldı."

Diğer eline baktı Güldeste. Avucunun içinde sıkı sıkı tuttuğu yumurtayı fark ettiğinde durmak zorunda kaldı. "Akıl mı bıraktın sen bende? Almış yumurtayı gidiyorum." Timur'un arkasına geçip sırt çantasını açtı. Çıkardığı beslenme kutusuna yumurtayı bırakırken, "Öğle aranda ye bu yumurtayı," dedi. "Akşama geri getirdiğini görmeyeyim. Ne kadar çok yersen okurken de sesin o kadar gür çıkar. Bütün okuma yarışmalarında sen birinci olursun."

"Aynen," diyen bir ses belirdi arkalarında. "Yumurta sese iyi gelse tavuk götü de bülbül olurdu zaten."

Bakışlarını Âdem'e çevirdi Güldeste. Yüzü hâlâ bir hayli kırmızıydı. "Âdem," dedi şaşkınlıkla. Etrafına bakındı. "Ne yapıyorsun burada?"

Cevap vermeden Timur'un elini kavradı Âdem. "Timur," dedi. "Söyle şu ablana bu aralar beni çok ihmal ediyor. Kafam atay!"

Timur'un diğer elini de Güldeste tutup kardeşini kendisine doğru çekmeye çalıştı. "Bir gören olacak," dedi. "Timur'u okula bırakayım, konuşuruz."

"Timur," dedi Âdem yeniden. "Söyle şu ablana, götü boklu Hakkı okulun önünde onu bekley. Bağa sağdan soldan çeliyler bak!"

Bakışlarını ablasına çevirdi Timur. Güldeste'nin utangaç ama dik bakışları Âdem'deydi. Timur'un elini bırakıp bir kulağını tek eliyle kapadı. "Düzgün konuş, Âdem! Çocuk var!"

"La, ne çocuğu?" diye çıkıştı Âdem. "Boyu benim kadar!" Timur'a döndü. "Haksız mıyım ula? Haklısın de!"

Sessiz kaldı Timur. Dudaklarında minik bir tebessüm vardı ama ne Güldeste görmüştü ne Âdem. Onlar kavga ederken Timur sessiz dünyasında kendini bir ailede hayal etti. Bir elinden anne tuttu bir elinden baba. Okuluna bu hayalle ilerledi.

Güldeste hem sinirli hem mahcuptu. "Kaç kere söyledim sana, boyu uzun diye büyükmüş gibi davranma. Çocuk o daha!"

"Konumuz bu mu?"

Ofladı Güldeste. "Bilmiyorum ben Hakkı makkı!" dedi. "Ayrıca okulun önünde ne işi var?"

"Ne bileyim ben?" diye diklendi Âdem. "Gidip sorayum istersen! Cevap olarak da şişireyim bir gözünü!"

"Âdem!" diye kınadı Güldeste. Tedirginlikle etrafa bakındı. Okula giden sokağa döndüklerinde etrafta koşturan çocukların sayısı da artmıştı.

"Ne?" diye çıkıştı. "Şu an bana hiçbir şey deme, Güldeste. Ateş tepemden çıkayı!"

Daha sakin bir tona büründü Güldeste'nin sesi. "Her zamanki yere git, beni bekle. Timur'u bırakıp geliyorum." Olmaz, diyecek oldu Âdem ama, "Lütfen, Âdem," diyen Güldeste'nin ona dönen gözlerine ve nahif sesine denk düşünce dayanamadı.

"Asıl sen gidip beni bekle," derken daha sakindi. "Timur'u ben bırakırım."

"Ben bırakırım," dedi Güldeste.

"Götü boklu Hakkı okulun önünde, Âdem abi," dedi Timur.

"Timur!" diye çıkıştı Güldeste. "Ne biçim konuşuyorsun sen?" Bakışları yeniden Âdem'e döndü. "El kadar çocuğa öğrettiğin şeye bak!"

Âdem'in kısılan bakışları okulun önündeki genç adama takılmıştı. "Öğrensin. İleride lazım olur." Ona söylenen Güldeste'yi umursamadan Timur'u ilerletti.

Avucunun içini öpüp ona yollayarak öpücük gönderen ablasına derin bir tebessümle baktı Timur. El sallarken birden önüne dönmek zorunda kalmıştı. Âdem, Timur'un sırtındaki çantayı çekip aldı. Tehditkâr bakışları Hakkı denen siyah saçlı, uzun boylu gençteydi ama Timur'un çantası yüzünden geri sendeleyince bocaladı. Şaşkın bakışları artık Timur'daydı.

"Ula, ne var bunun içinde?"

"Kitap."

"Bunlar nasıl kitap, ablası kılıklı," diye homurdanırken gerçek manada ağır olan çantayı kendi sırtına almıştı. "Taş devrinde miyiz? Defter yerine tuğlaya mı yazıyorsunuz?"

Gülmüştü Timur. Okulun kapısına yaklaştıklarında Hakkı'nın bakışları Timur'un yanında ablasını arıyordu. Gördüğü yüzle şaşırmış ama belli etme-

mişti. Ama Âdem'in siniri kızaran yüzünden okunuyordu. "Ne baktın öyle, Hakkı?" dedi dik dik. "Hayırdır?"

"Hiç," dedi Hakkı. Her sabah kardeşini okula getiren Güldeste'yi bu sabah da görmeyi bekliyordu oysa. Ses etmedi.

Başını aşağı yukarı salladı Âdem. "Sen hayırdır?" dedi. "Ne işin var bu saate okulun önünde?"

Dudak büzdü Hakkı. "Öylesine," dedi. "Sen?"

"Timur'u getirdim," dedi elinin içindeki eli daha da sıkarak. "İşi varmış Güldeste'nin. Benden rica etti." Benden kısmını vurgulamıştı.

Hakkı sessiz kalırken, ikisi kapıdan içeri girip bahçeye ilerledi. Timur duymasın diye ağzının içinde mırıl mırıl sövmeye çalışıyordu ama sakinleşmek bir hayli zordu. Güzeldi Güldeste. Haddinden fazla güzeldi hem de. Rize'nin dilindeydi. Gün geçtikçe daha da serpiliyor, daha çok değiyordu göze. Güzelliğini, hanımefendiliğini ve zekâsını konuşuyordu herkes. Kendini hâlâ onun yanına yakıştıramayan Âdem içten içe yiyip duruyordu kendini. Ondan daha iyilerine layıktı. Ama sadece onun olsun istiyordu. Elinden uçup gidecek diye yersiz bir korkuyla çırpınıyordu Âdem'in yüreği.

"Ablam duyarsa sana kızar," dedi Timur.

"Ne?" dedi ters ters. "Ne dedik?"

"Kötü konuşuyorsun."

"Hak edene hak ettiği gibi konuşacaksın, oğlum. Sövmen gerekiyorsa söv. Sen ne bakıyorsun ablana. Ona kalsa herkese laf sokar. Belki benum aklum laf sokacak kadar çalışmay! Sövmezsem içim nasıl soğuyacak?"

Sadece güldü Timur. Okulun kapısına geldiklerinde Âdem, Timur'un çantasını yeniden sırtına takıp önünde eğildi. Boyu istediği kadar uzasın yanakları hep tombalaktı. Her zamanki gibi bir kere öpeyim mi lan, diyecekken yanağındaki kızarıklığa takıldı bakışları. Bu izin ne izi olduğunu Âdem bilmek istemese dahi biliyordu. Öpeyim mi diye sormadı. Timur'u kendine çekip kırmızı yanağına derin bir öpücük bıraktı.

Yüzünü ekşiten Timur'u gördüğünde ise aynı öpücükten diğer yanağına da bıraktı. Timur gülerek, kaçmaya çalışırken yakalamaya çalıştı.

"Bir daha öpüp çizeyim mi ulan façanı?"

Sesli bir kahkaha atarak geriledi Timur. Diğer çocuklar koşarken o sakince yürüyordu. Sırtındaki mavi çantayla okula girişini izledi Âdem. Tam eğildiği yerden kalkacağı an Timur aniden ona dönmüş, koşar adımlarla yanına gel-

mişti. Bir şeyini unuttuğunu düşündü ama Timur beklenmedik bir şekilde kollarını boynuna dolayıp sıkıca ona sarılmıştı.

Bu Timur için de Âdem için de ilkti. İkisi de birbirini severdi ama Âdem'in bütün sevme girişimlerine, herkese ördüğü duvarlar gibi ekşimiş bir yüzle cevap verirdi Timur. Bir tek ablasına sarılırdı. Çünkü bir tek ona zarar vermeyeceğini düşünürdü. Çünkü bir tek ablasının onu sevdiğini düşünürdü. Çünkü görünmez duvarları altında bir tek ablasının onu gördüğünü hayal ederdi.

"Ablamla birlikte sen de gör," diyen mırıltısını duydu Âdem.

Ne dediğini anlamaya fırsat kalmadan Timur'un kolları boynundan çözülmüş, yeniden arkasını dönerek okula koşmuştu. Dudaklarında yarım bir gülüşün oluşmasına engel olamamıştı Âdem. Bu sevgi herkese sunulmayan kıymetli bir sevgiydi. Bunun farkındalığıyla sıcacık olmuştu içi. Gözden kaybolana kadar izledi boyu uzun ama yaşı küçük miniği. Okuldan çıktığında Hakkı gitmişti. Hızlı adımlarla Güldeste'yle her zaman buluştukları eski baraka evlerin arkasında kalan banka ilerledi.

Köşeyi döndüğünde Güldeste'yi bankta otururken buldu. "Güldeste Hanım," dedi mesafeli bir sesle. Kendini yanına bıraktı.

Güldeste'nin bakışları ona döndü. "Lütfen bana Hakkı'yı dövmediğini söyle," dedi.

"Dövmedim." Derin bir nefes verdi Güldeste. Âdem, "Ama döveceğim," dediğinde verdiği nefes tıkandı.

"Âdem!"

"Ne?" dedi ters ters. "Âdem, dur! Âdem, sus! Âdem, yapma! Kaç canum var sence benim?" Ela gözlerini kırpıştırarak baktığında içi eridi. Tersliği ve siniri sihirli bir değnek değmiş gibi dağıldı. Uzanıp gül yüzünü avuçlarının arasına almak istedi ama ona dokunmaya dahi kıyamadı. "Cevabı ben vereyim," dedi. "Bir canım var. O da sensin, Güldeste."

Utangaç bir edayla parmaklarını çekiştirdi Güldeste.

"Rize'nin dilinde benim canım," derken elini yüreğinin üzerine vurmuştu Âdem. "Valla elimde kalacak artık birisi!"

"Abartma, Âdem. İki görücü geldi alt tarafı."

"Gelmesin!" diye çıkıştı. "Sana benim gözümle bakan olursa şu Rize'yi de bu Karadeniz'i de yakarım!"

Güldeste'nin gülen yüzünde derin bir tebessüm vardı. "Bana kimse sen gibi bakmaz, Âdem." Uzanıp parmak uçlarıyla Âdem'in elini kavradı.

Tenine değen tenle içi titremişti Âdem'in. Güldeste'nin çekingen parmaklarını büyük bir cesaretle kavrayıp elinin içine hapsetti. Her zaman böyle olurdu. Güldeste ne kadar sessiz seviyorsa Âdem o kadar yüksek sesle söylerdi sevdiğini.

"Bakamaz tabii," dedi. Bakışları ela gözlere takılmıştı. "Ama ya sen bakarsan?"

Gülüşü derinleşti Güldeste'nin. Derin maviliklere büyük bir aşkla bakıyordu.

"Bakmam."

Tedirgindi Âdem. Kucağındaki elin üzerine derin bir öpücük bırakıp yeniden parmaklarının arasına hapsetti. "Bilemiyorum, Güldeste," dedi. "Senden bir şüpheliyim."

Yüzü düştü Güldeste'nin. Elini geri çekti. "O nasıl söz be?" dedi.

"Hiç bana laga luga yapma!" diye çıkıştı Âdem. "Sorduğun kitap karakterlerini bilemediğim zaman mala bakar gibi baktın yüzüme." Elini dertli alnına attı. "Okumuş kızısın tabii. Kesin içinden ben bu mala nasıl sevdalandum deysun!"

"Evet," dedi Güldeste. "Şu an tam olarak bunu düşünüyorum, Âdem."

"Bak, al bak!" diye çıkıştı Âdem. "Biliyordum başıma bunun geleceğini!"

"Saçmalama, Âdem."

Başını hızla iki yana sallamıştı.

"Baban sana sormadan gelen birine evet derse? O zaman ne olacak?"

Hâlâ sakindi Güldeste.

"Diyemez."

"Ahan da dedi."

"Kendi gider o zaman," dedi Güldeste. "Benim gönlümün nerede olduğu belli."

Elalar ve maviler yeniden birbirine denk düştü. Kısa ama bir o kadar da uzun süre oyalandılar birbirlerinin harelerinde. "Seni istesem..." dedi Âdem. "Kızıma layık değilsin der, vermez. Biliyorsun, değil mi?"

Başını hafifçe sağa eğdi Güldeste. "Suç ve Ceza'nın başrol karakteri kimdi?" diye sordu.

Göz kırpıştırdı ama cevapladı Âdem.

"Raskolnikov."

"Benim en sevdiğim kitap?"

"Kürt Mantolu Madonna."

"En sevdiğim şair?"

"Özdemir Asaf."

Her bir cevapta Güldeste'nin gülüşü biraz daha büyüdü.

"Özdemir Asaf'ın en sevdiğim sözü?"

"'Benim en sevdiğim söz, senden duyduğum bendir,'" diye mırıldandı Âdem. Kendi adına olan hiçbir şeyi aklında tutamazdı ama Güldeste'nin hevesle anlattığı her şeyi zihnine kazırdı.

"Peki," dedi Güldeste harfleri uzatarak. "Benimle evlenir misin Âdem?"

Bir soru daha bekliyordu Âdem ama bunu beklemiyordu. Mavi gözlerinden derin bir şaşkınlık geçerken sadece göz kırpıştırabildi.

Bu şaşkın bakış Güldeste'nin gülüşünün büyümesine neden olmuştu. "Benim de en sevdiğim şey sende gördüğüm kendimdir, Âdem." Uzanıp Âdem'in elini kavradı. "Ve sende gördüğüm kendimi başka hiç kimsede göremem. Babamın ne dediğinin hiçbir önemi yok. Benim gönlümün layığı sadece sensin."

Kalakaldı Âdem. Çok şey söylemek istedi ama Güldeste kadar güzel cümleler kuramıyordu. O an evrende ne kadar kitap varsa okumak, onun bilgisine ulaşmak istedi. Diğer türlü içindeki duygular anlatılacak gibi değildi. Gülümserken yanağına doğru düşen yaş oldukça anlamsızdı. Hızla silmeye çalıştı.

Bunu beklemeyen Güldeste, "Ağlıyor musun sen?" diye sorduğunda diğer gözünden düşen yaşı da hızla silip öyle dönmüştü Güldeste'ye.

"Senin gibi afili cümlelerimiz yok, Güldeste. Bizim de sevdamız gözümüzden taşıyor. Ne yapalım?" diye tatlı bir sitemle çıkıştı. Elinin içindeki eli arka arkaya öptü. "Ninemi yarın akşam size gönderiyorum."

"Gönderme," dedi Güldeste. "Ben gerekeni söylerim. Ona sormaya dahi gerek yok."

Yine içip gelecek, ne yaptığını bilmez bir hâlde olacak, demese bile Âdem anladı. Kolunu Güldeste'nin omzuna dolayıp kendine çekti. Başını omzuna yaslayan gül kokulu saçlara incitmeye korkar gibi minik öpücükler bıraktı. Evlerine alacakları eşyalardan bahsettiler, yaptıracakları kütüphaneden ve Timur için yapacakları odadan. Güldeste mezun olduktan sonra ilk görev yerine hep birlikte gidecek, küçük yuvalarını huzurla yaşatacaklardı. Güldeste pencere önüne ekeceği çiçeklerden ve okuyacağı kitaplardan bahsetti. Âdem ise izleyeceği maçlardan ve yiyecekleri yemeklerden.

İkisi de birbirine sığındı. Küçük hayallerden büyük bir dünya kurdular. Bu dünyanın içine girip kapılarını kapattılar. Üç kişilik dünyalarına başka hiç kimseyi almadılar.

Ilık rüzgâr tenimde gezinirken hemen önümde duran Kadife'ye tebessümle bakıyordum. Siyah yelelerinde gezinen ellerimden bir hayli memnun olmalı ki daha da sokuluyordu dibime. Burnunu yukarı kaldırıp omzuma atıyor, bedenimi kendine doğru çekiyordu. Bunun onun dilinde *sarılalım,* demek olduğunu bildiğim için kollarımı boynuna doladım.

"Çok mu seviyorsun sen beni?" diyen sesim öyle neşeliydi ki bana dahi yabancı gelmişti.

O an anladım gerçeği. *Bu bir rüya, Ahuzar.*

Kadife'nin yelelerini okşamaya devam ettim. Rüyaysa uyanmamak, gerçekse bu âna sıkışıp kalmak için elimden geleni yapıyordum. Ama arkamdan yükselen bir ses bunun bir rüya olduğunu daha acı bir şekilde çarpmıştı yüzüme.

"Kızım," diyordu babamın şiir gibi sesi.

Sindiğim yelelerin arasından çıkardım bakışlarımı. Hemen arkamda duruyordu. Üzerinde her zamanki kahverengi oduncu gömleği, koyu kot pantolonu ve çamura bulanmış botları vardı. Koyu kahve saçları gür, benimle aynı renk olan gözleri ise buğulu bir bulut yüküyle kaplıydı.

İlyas Soykamer hep hüzünlüydü zaten. Gözlerinde derin bir acı, dudaklarında buruk bir tebessümle yaşardı. Sevdiği kadar sevilmeyen insanların kalbine ucu sivri bir hançer saplanırdı. O hançeri sahibi dışında hiç kimse çıkaramazdı. İlyas Soykamer'in kalbinin en derinlerine saplanan bir ihanet hançeri vardı. Teninin solukluğu, buruk bakışı ve tebessümü bundandı.

Hemen yanında onun en sevdiği, aynı gün, bir saat aralıklarla öldükleri atı dikiliyordu. Kadife'nin annesi, babamın en yakın dostu Küheylan.

"Baba."

Gülümseyişi derinleşti. Onu en son küçük evimizin salonundaki koltukta, dudaklarından kesik bir nefes verirken görmüştüm oysa. Hafızamda hep öyle soluk tenli, çökmüş yüz hatlarıyla kalacak sanıyordum. Şu an gördüğüm adamdı babam. O değil. Hafızamda en güzel hâliyle kalmış olmasının buruk neşesiyle ilerledi adımlarım. Ona doğru attığım her adımda kollarını biraz daha iki yana açtı. Ayağımın altında ıslak çimler ve ferah toprak vardı.

Kimse bilmezdi. Ama aslında Ahuzar en çok yalınayak çimlerde yürümeyi severdi.

Yanına vardığımda hiçbir şey söylemeden göğsüne sindim. Hiç gitmemiş, hep yanımdaymış gibi derin bir nefes çekmeye çalıştım içime ama başaramadım. Rüyalar kokmazdı. Tıpkı ölüler gibi.

"Güzel kızım," dedi ellerini saçlarımda gezdirerek. "Ahuzar'ım. Ceylan gözlüm."

Gülümsedim. Onun dışında kimse beni böyle sevmezdi. Genzimi yakan sızı büyüdü ama yuttum. Rüya dahi olsa ağlayamazdım. Kendimi geri çektiğimde nasırlı ve çatlak elleri yüzümü avuçlarının arasına aldı. Yüzümün her bir miliminde gezen bakışları her zamanki gibi hayranlık doluydu. Yine bana bir tek o böyle bakardı. Büyük bir mucizeye, hayranlık uyandıracak bir şeye bakar gibi.

Ağlamadım ama çenemin titremesine de engel olamadım. Yüzümü avucunun içine yasladım. "Çok özledim, baba," dedim.

"Ben de özledim." Bir eli yanağımdayken diğeriyle saçlarımı okşadı. "Zorlanıyorsun," dedi bildiği bir gerçeği onaylatmak adına.

Dolan gözlerimi saklamak zordu. Konuşursam kendimi tutamayabilirdim. Başımı aşağı yukarı sallayabildim sadece. Onun küçük kızı gibi titriyordu alt dudağım.

Gülümsedi bu hâlime.

"Hep ne derdim sana Ahuzar? En zor olan..."

"Savaşması en kolay olandır," diye tamamladım cümlesini.

Başını aşağı yukarı sallarken gözlerinden gözlerime akan derin bir sevgi vardı.

"Aferin benim güçlü kızıma."

Başımı hızla iki yana salladım.

"Güçlü olmak istemiyorum, baba."

"İstesen de güçsüz olamazsın, Ahuzar. Her insan fıtratıyla doğar."

Yine başımı iki yana salladım. Kaçmak ister gibi geriledi adımlarım ama izin vermedi. Yüzümü yeniden avuçlarının arasına hapsetti. "Bana bak," dedi. "Bak bana! Fıtratını inkâr etme. Kabullen, onu sev, kendini sev. Değiştirmeye çalışma." Şefkatle okşadı yanaklarımı. "İnsanın kaybedeceği tek savaş kendisiyle olan savaşıdır. Kendini değiştirmeye çalışma, Ahuzar. Seninle hep gurur duydum. Hep de duyacağım."

Dolan gözlerim yüzünden yüzü bir deniz gibi dalgalanıyordu. "O kadını..." dedim. "Nasıl sevdin?"

Şaşırmamıştı bu soruma. Hâlâ dudaklarında derin tebessüm vardı.

"Aşkı seçemezsin, Ahuzar."

"Seni öldürdü."

"Beni annen değil, annene olan sevgim öldürdü."

"Aynı şey!"

"Değil." Büyük bir huzurla başını iki yana salladı. "İnsanı yıkan şey insan değil, yüreğidir. Ben anneni kalbimde öldüremedim. O beni öldürdü. Hayatta kalmak istiyorsan sen bunu yapma. Onu önce yüreğinde öldür."

"Zaten ölü," dedim büyük bir öfkeyle. "Benim için hiçbir önemi yok."

Sinirlenmedi bu dediğime. Gülümsedi. "Bana benzemiyorsun," derken bundan memnun olan bir hâli vardı. Yeniden kollarını bedenime dolayıp göğsüne çekti. Sıkıca sarıp sarmaladı. Sırtımı sıvazlayacak, *iyi gidiyorsun,* diyecek biri yok diye yakınıp dururdum. Babam sıvazladı sırtımı usul usul. "Güneş yakın, Ahuzar. Güneş yakın. Deniz var. Yeşilin bin bir tonu var. Tutunduğun umudu bırakma. Onun ardında hayat var."

Başımı göğsüne gömüp kokusunu hatırlamaya çalıştım ama zordu. Gövdesinden yayılan huzurlu karanlığa bıraktım kendimi. "Güneş çok yakın," diyen sesi gitgide silikleşirken sırtımdaki elleri de duraksamıştı. Uyanmak istemediğim bir rüyaydı. Parmaklarım gömleğinin sırt kısmını daha sıkı kavradı. Buradan ayrılmak istemiyordum. Rüyada kalmak istiyordum.

Olmadı.

Kollarımın arasında silinip gitti babam. Zihnim yeniden boşluğa düşerken, ne kadar geçtiğini bilemediğim bir süre akıp gitti. Etrafım tanıdık bir kokuyla sarıp sarmalanmışken nerede olduğumu ya da bana ne olduğunu anlamak için aralamaya çalıştığım gözlerimin içine kum dolmuş gibi sızlıyordu. Düşündüğüm tek şey ise güneşin çok yakın oluşuydu. İlyas Soykamer yüreği temiz bir adamdı. O yüzden dayanamamıştı bu dünyaya. Güneş çok yakın dediyse yakındı elbet. O zaman neredeydi? Benim hayatımda şu an dahi karanlıktan başka bir şey yoktu.

Yerimde kıpırdanmaya çalıştım. Sızlayan eklemlerim ve sırtımdaki ağrıyla minik bir inilti kaçtı dudaklarımdan. Zor da olsa gözlerimi aralamayı başardığımda parlak gün ışığı yüzünden gözlerimi kısmak zorunda kalmıştım. Kendi odamda güneş bu denli vurmazdı yüzüme. Kollarımı sıkıca sarıldığım battaniyenin altından çıkarırken gerilen sırtımı rahatlatmak

adına esnedim. Güneşi engellemek için bir kolum gözlerimin üzerine kapandı. Başımın hemen üzerindeki camı ve perdeyi gördüğümde uyku mahmuru gözlerimi birkaç saniye boyunca kırpıştırdım.

Burası benim odamdı. Ama burası aynı zamanda benim odam değildi.

Perdenin uçlarından sarkan detaylar bir hayli tanıdıktı. Neresi olduğunu bildiğim hâlde onaylatmak adına bakışlarımı başucuma çevirdim. Koyu kahve çalışma masamı gördüğümde yanılmadığımı veya bir rüyanın içinde olmadığımı tam anlamıyla anlamıştım. Burası çiftlikteki evimdi.

Peki, benim burada ne işim vardı?

Birkaç saniye için boş bir levhadan farkı yoktu beynimin. Aynı dakikalarda bakışlarım tam olarak karşımdaki sandalyeye takıldı. Gördüğüm şeyi algılamak için birkaç saniye göz kırpıştırarak bakmak zoruna kaldım. Deliriyor olmam muhtemeldi zira böyle bir şeyin olma ihtimali uzayda dahi yoktu benim için. Boş hafızamda dün geceden birkaç görüntü belirdi. Bir bar taburesinde içiyordum. Yanımda tanımadığım bir adam vardı. Anlamsız şeyler anlatırken birden o beliriyordu yanımda.

O. Tam olarak şu an karşımda oturan adam. Timur Tönge. Tulpar veya her neyse işte.

Toplamaya çalıştığım düşüncelerimin daha da dağılmaya başladığını hissediyordum. Masamın önünden çektiği sandalyeye kurulmuş, dikkatle bana bakan keskin kahveleri varken zordu. Birkaç saniye anlamsızca bakıştık. Ben en alık ifademle göz kırpıştırırken onun yüzünde değişen hiçbir ifade yoktu. Uyuşan eklemlerimi bir kenara bırakıp hızla yattığım yerden doğruldum. Fazla trajedik çalışan zihnim ilk önce üzerimi yokladı. Dünkü kıyafetlerimin hâlâ üzerimde olduğunu fark ettiğimde derin bir nefes verdim. Yüzüme düşen dağınık saçlarımı bir elimle geri iterken şaşkın şaşkın, "Senin burada ne iş-" diyordum ki duraksadım.

Dün geceye ait kesik anılar doluştu zihnime. Adama defalarca aynı soruyu sorduğum en alık hâllerim...

B12 eksikliği büyük bir utançtı. Daha büyük bir utanç ânı düştü aklıma. Çantamı sorup durmalarım, arabayı çalıştırıp yanından gitmeye çalışmam, tam kaçacakken kolumdan yakalayışı...

Bunların hayal ürünüm olmasını diliyordum. Ağzım beş karış açık kalırken girilebilse şu an yerin dibine girerdim.

"Şu an kendinden utandığın evredesin sanırım," diyerek en sonunda tepki verdi. Öyle sessizdi ki ayık kafa olmasam heykel sanırdım.

Yarın kendimden yeterince utanacağım zaten, dediğim an düştü aklıma. Evet, tam olarak o evredeydim. Üzerimdeki battaniyeyi yana atıp bacaklarımı aşağıya sarkıttım. "İnanamıyorum," diye söylendim kendi kendime. *Rezilsin Ahuzar! Rezil!* Utancımı belli etmemeye çalışarak bakışlarımı yeniden ona çevirdim. Bu kez, "Benim burada ne işim var?" demeyi tercih ettim.

"Kadife'ye gelmek istedin," dedi.

Daha çok şaşırmıştım. Saçlarımı yeniden geri savururken ayağa kalkmaya çalıştım.

"Ve sen de getirdin mi? Cemil baba görürse ne olur, haberin var mı?"

Oldukça umursamazdı. "Buraya o getirdi zaten," dedi.

"Şaka?" dedim bunun da mistik şakalarından biri olmasını umarak.

"Şaka olsa *şaka,* derdim."

Şaşırmama fırsat kalmadan bakışlarım başının üzerindeki saate takıldı. Yedi buçuğa yaklaştığını gördüğümde en nihayetinde günlük hayatım için de endişelenmeye başlamıştım. İşe geç kalıyordum! "Geç kaldım!" diye homurdanarak hızla yerimden doğruldum. Başım ağrıyordu ve sersemlemiş bir hâldeydim. Ne yöne gidemeyeceğimi bilemeden amaçsızca kendi etrafımda döndüm. Çantamı ve ayakkabılarımı burada bulamayınca, önünden geçerek odadan çıktım.

Bir adım arkamdan geliyordu.

"Ayakkabım nerede?" diye panikle yükseldim. "Sana inanamıyorum. Ne demek Cemil baba gördü ya? Ne demek gördü?"

Homurdanmamı umursamadan ayakkabım nerede sorusuna cevap verdi.

"Televizyonun yanında."

Panikli adımlarım o yöne ilerledi. Gerçekten de televizyonun yanındaydılar. Ayakkabılarımı giyerken yüzüme dökülen saçlarımı hızla geri atmaya çalışıyordum.

"İnan, sormak istemezdim ama mecburum. Senin burada ne işin var?"

Umursamaz bir edayla dikiliyordu karşımda. Gözlerinin altı hafif şişti. İfadesiz duruşunun aksine bir nebze de olsa gergin görünüyordu. Birkaç saniye için siyah gömleğinin göğüs kısmındaki lekelere takıldı bakışlarım. "Sen aradın," dediğinde lekelerden koptum. Artık hem şaşkın hem panik hem de sinirliydim.

"Ben seni aramam!"

Başı usulca sağa eğildi.

"Sebep?"

Haddim olmayan kırgınlık yerli yerindeydi. "Sence?" diye soludum. "Ne sanıyorsun sen beni? Yüzsüz mü?"

Topuklu ayakkabımın birini giymiş, diğerini henüz giyememişken, sendeleyerek çaprazımda kalan koltuğa ilerledim ve içinden telefonumu almaya çalıştım. Bunu kabul etmiyordum! Kesinlikle onu aramış olamazdım. Değil zilzurna, içki kutusunun içine batıp çıksam dahi bunu yapmazdım. Yapmamalıydım! Bir yanım yapmış olabileceğimle ilgili derin endişeler içindeyken, çantadan çıkarıp elime aldığım telefona onun parmakları dolandı. Başıma bela olan biçimli elleriyle göz göze gelince bocaladım ama paniğim daha büyüktü. Bakışlarımı ona çevirdim. Hangi ara geldiğini bilmediğim bir şekilde tam olarak dibimdeydi.

"Sakinleş. Adriel aradı," derken yüzünde önceki ifadesizlik ve soğukluk yoktu.

Böyle bakmamalıydı oysa. Unutkandım ben. Ne kalp kırıklığımı hatırlardım ne de kin tutabilirdim. İstediği gibi gözlerine bakmamak için haksız kırgınlığımı hatırlatan sert bakışlarına ihtiyacım vardı. Parmakları telefonumdan ve belli belirsiz değdiği parmak uçlarımdan koptu. Bakışları öyle dik, öyle keskindi ki yeni uyanışımın ve hâlâ sersem oluşumun etkisinden olsa gerek yutkunmak zorunda kalmıştım. Rahatsız edici değildi bu. Aksine günlerden sonra görmek istediğim şeydi. O an için konuşmamamın nedeni bunlardı.

Koltukta kalan çantamı alıp kucağıma yasladı. "Dışarıda bekliyorum," dedi. Bakışları gözlerimden koptu. Yanımdan geçip kapıya doğru ilerledi.

Sebebi yoktu. Dün gece yanıma neden geldiğini bilmiyordum ama ayak bağı olduğum bir adamın ardına takılacak kadar gururu değildim. Adriel deli olmalıydı! Neden onu arıyordu? "Bekleme!" diye yükseldim aniden. "Yardımın için teşekkürler. Gerisini kendim hallederim."

Kapıdan dışarı çıkmak üzereyken durdu.

Dağılmış bir hâlde olduğuma emindim ama umursamadım. Bir topuğumun üzerinde sendeleyerek, diğer ayakkabımı da giyip yerden yükseldim. Topuklu ayakkabımın getirdiği özgüvenle çenem daha da dikleşirken, çantamı koluma takıp ona doğru ilerledim. Yanında kalan boşluktan sıyrılarak ondan önce dışarı çıkmak gibi niyetlerim vardı ama tam bunu yapmak için

yanında belirdiğim an bana dönen keskin kahvelerle öne doğru bir adım dahi atamadım. Derdinin ne olduğunu henüz anlayabilmiş değildim ama bunu yapmaya bir son vermeliydi.

Zaten sersemlemiş bir hâldeydim. Toparlanamıyordum.

Bocalayışımı belli etmemeye çalışarak ilerlemeye başladığımda, "Ahu," deyince yeniden duraksadım.

Hemen yanımda, bedeniyle kapının köşesine sıkıştırılmamış gibi önüme bakmaya çalıştım.

"Bana bak," dedi.

Bana bak?

Öfke keskin bir bıçaktı. Ve kınından bir kere çekilen bıçak yönünü asla sorgulamazdı. Benim öfkem de sorgulamadı. İçimde beliren öfke ateşinin üzerine serilen şey kokusu olmasa şu saniye patlardım ama o varken zordu. Yapamadım. Kızamadım. Öfke kusamadım. Ona dair içimde bir şey vardı. Belki de can borcumdu bunun nedeni. Herkese zarar veren dikenlerim ona batmasın diye kendi kabuğuma çekiliyordum. Bu kadar kör müydü gerçekten? Bunu anlaması bu kadar mı zordu?

Bakışlarımı ona çevirip, başımı geri atarak hemen dibimdeki keskin kahvelere odaklandım. "Dalga mı geçiyorsun sen benimle?" derken bir hayli sakin bir sinir içindeydim. Bunun da kıymetini bilmeliydi.

Sessiz kaldı. *Gözlerini bana değdirme,* demesine rağmen gözlerini gözlerimden koparmadı. Etki alanındaydım. Bundan kurtulmak adına göz devirerek, önüme dönüp sıkıştırdığı köşeden sıyrıldım. Kokusuyla uğraşmak yerine yoğun sigara kokusuna odaklanıp denizi hissetmemek istiyordum.

"Deli mi ne?" diye soludum ilerlemeye çalışırken. "*Gel, Ahu. Git, Ahu. Sus, Ahu. Konuş, Ahu. Bir adım arkandayım, Ahu. Ayağımın altında dolaşma, Ahu. Gözlerini bana değdirme, Ahu. Bana bak, Ahu!* Manyak mısın sen?" dedim ama bir an aklıma geldi. Dün gece yine buna benzer bir isyan gerçekleştirmiş olabilir miydim?

Dejavu hissi yerli yerindeydi.

Adımlarım durdu. Boş boş göz kırpıştırırken, durup yeniden ona dönmek zorunda kaldım. Üç adım ilerlemiştim. Aynı şekilde kapının önünde dikiliyordu. "Ben bunları dün sana söyledim mi?" diyerek onaylatma gereksinimi hissettim.

Derin bir nefes verip, "Fazlasıyla," dedi.

Başımı aşağı yukarı salladım. "Az bile demişim!" Önüme dönüp ilerlemeye çalıştım. Arkamda olduğunu hissedince, "Bir adım arkamdan falan gelme!" diye yükseldim.

"İki adım arkandayım," diye bir cevap alınca, arkama bakıp en ters bakışımı attım.

Ben sinirden patlarken, adam salına salına geliyordu.

Önüme dönüp, "Gelme!" dedim yeniden. "İşine dön. Gerisini kendim hallederim diyorum. Hem madem Adriel çağırdı bırak, git. Gece boyu niye başımda bekliyorsun sen? Sonra karşıma geçip salak salak konuşuyorsun."

"Bu ayarı da dün çektin."

Çektiğim hiçbir ayar umurunda değil gibiydi. "Yine diyorum o zaman!" diye terslendim. Tam ahırın önünden geçiyorduk. Kadife'ye bakmak isterdim ama vaktim yoktu. Hızla ilerlemek zorunda kaldım.

"Çok şey diyorsun, Ahu," derken aniden heybetli bedenini yanımda hissettim. Ne olduğunu anlayamadan, kolumdan anlamsız bir kibarlıkla kavrayıp ilerletti. "Sus da yürü." Oldukça ciddi ama bir o kadar da umursamazdı.

Başım taş kadar ağırdı. Platin kaplı belim ve bacaklarım ağrıyor, üstüne bir de gururum ve rezilliklerimle uğraşmaya çalışıyordum.

"Ne yapıyorsun be?" Umursamadan ilerletti. "Manyak mısın?" diye yükseldim en sonunda. "Bırak, git be adam!"

"Karşıma çıkıp durma o zaman."

Şaşkın bir nida döküldü dudaklarımdan. "Ben mi çıkıyorum?" dedim. "*Gözlerini bana değdirme,* dediğin için değdirmiyorum. Pardon da daha ne istiyorsun benden?" Sessiz kaldı. İlerlerken beni de çekiştirmeye devam ediyordu. "Bırak! Kendim gidebiliyorum herhâlde!"

"Hayır," dedi. "Konuşmaktan yürüyemiyorsun."

Bir yerde haklıydı. Benim bir adımım, onun iki adımı ettiği için daha hızlı ilerliyorduk.

"Sen konuşmadığın için konuşuyor olabilir miyim?"

"Konuştuğumda duyduklarını kaldırabildin mi?" dediğinde ise kalbimin orta yerindeki hakkım olmayan kırgınlık biraz daha derine battı.

Kaldıramamıştım. O yüzdendi içimdeki bu öfke. Çünkü ben kırgınlığımda dahi öfkeye sığınırdım. O gece kırgınlıkla döktüğüm yaşlar sondu.

Ona batırmayacağıma söz verdiğim dikenlere bu defa engel olamadım. Zehrim dilimden istemsizce aktı.

"Sen konuştuklarının arkasında durabildin mi?"

Durdu. Dikenimin battığı her can önce bunu yapardı zaten. Durur, dik dik bakardı bana. Sonra ise arkasını döner ve giderdi. Dikenler can yakardı. Kimse bile isteye canını yakmazdı. Kolumu bırakmadan bakışlarını bana çevirdi. Başını hafifçe aşağı eğerek omuzlarına gelen bana baktı. Bırakıp gidecek, öfke kusacak, o da bana yükselecek sandım ama hiçbirini yapmadı.

Ne olduğunu anlamadan dünyam tepetaklak olmuştu. Saçlarım yüzüme dökülürken, kendimi omzundan baş aşağı asılı bulmam öyle hızlı gelişen bir olaydı ki algılamam birkaç saniye sürdü. Yeniden ilerlemeye başladı. Birkaç saniye sonra aydınlanmıştım. Bir elimde sıkı sıkı tuttuğum çantam varken diğer elimle sırtına vurdum.

"Ne yapıyorsun? Manyak mısın sen?"

Çırpınan bacaklarımı durdurmak için kolunu daha da sıktı. "Sessiz ol," dedi dünyanın en normal eyleminin içindeymişiz gibi. Muazzam sakinliği insanı en sinir eden türdendi.

Bu nasıl bir saçmalıktı? Tabii ki sessiz falan olmayacaktım! "Hadsiz!" diye yükseldim. Ona hep sevgiyle bakacağını söyleyen yanım kan ağlıyordu zira adamımız tam bir dağ ayısıydı. Başta bu kadar değildi oysa. Ya da böyleydi de gerçekten ben gözümde büyütmüştüm. Ayırmak zordu.

"Aynen," dedi geniş geniş. "Biraz daha bağır, Cemil baban gelip böyle de görsün seni."

Sarkıtıldığım omuzda dikleşmeye çalıştım.

"Ne diye beni buraya getirdin o zaman?"

"Sen istedin."

"Her dediğimi yapıyormuş gibi bunu yapasın mı tuttu?" Bir yumruk daha indirdim sırtına. "Bırak!" Bir de Cemil babayla uğraşacaktım şimdi. Belki de Kralşan'dan bahsetmişti ona. Bu düşüncenin telaşıyla gerildim. "Ne dedin Cemil babaya? Kralşan'dan bahsetmemiş ol!"

Sorularımı umursamadan ilerlemeye devam etti.

Sırtına bir yumruk daha indirdim.

"Konuş artık be adam! Yeter!"

"Konuşunca *konuşma,* diyorsun. Konuşmayınca da *konuş,* diyorsun. Bir karar ver."

"Normal olmaya ne dersin?" diye çaresizce yükseldim.

"Tam olarak bu öfkeyle devam et. Adriel karşıda."

Yüzüme dökülen saçlarıma rağmen başımı dikleştirmeye çalıştım. Adriel karşımızdaysa omzunda ne işim vardı? Panik beynime ihtişamlı bir giriş yaparken bir elim hâlâ çantamı tutuyor, diğeri siyah gömleğinin sırt kısmını kavrıyordu. "Madem karşımızda, niye bu kadar sakinsin?" diye mırıldandım. "İndir beni! İndir!"

İndirmedi. Salınarak ilerlemeye devam etti. Birkaç adım sonra ise aniden durmuş, en nihayetinde beni yere indirmişti. Omzu yükseklerdeydi. Aşağı indiğim an saçlarımı geriye savurmaya çalıştım ama dönen başımla yana doğru sendelememe engel olamamıştım. Adriel bir kolumdan kavrayıp, adımlarımı yere sabitlerken, şaşkın bakışlarım ikisinin arasında gidip geldi. Bakışlarına yeniden ifadesizlik gelmişti. Çiftliğin önündeydik. Arkamızda, Kenan'ın başıma sardığı bela yüzünden daima peşimde gezen iki araç daha vardı.

İfadesiz bakışları bende değil, Adriel'deydi. "Bundan sonrasını halledersin inşallah," dedi ters bir sakinlikle.

Şaşkın bakışlarımı hâlâ kolumdan tutan Adriel'e çevirdim. Göz deviriyordu Tulpar olarak bildiği adama.

"Bir kere yardım istedik diye pişman etme."

Umursamadı Timur. Arkasını dönüp, ilerlemeden hemen önce bakışları saniyelik bir şekilde gözlerime değdi. Tek gecede değişen neydi, bilmiyorum ama bu bakışı da ilkti. Uzun uzun gözlerine bakarken görmediğim bir duygu, saniyelik bir bakışta sızmıştı içime. Göğüs kafesimin üzerinde hiçbir huzursuzluk olmamasına rağmen sert bir deniz dalgası kıyıma vurup bütün kötülüğü temizledi sanki. Arkada kalan arabaların yanında, varlığını yeni hissettiğim siyah bir araba daha vardı. Ona doğru ilerliyordu.

Bocalamış bir şekilde kalakaldım. Öyle ki Adriel'in beni arabaya ilerletişine bile tepki veremedim. Araba hareket edince dikkat çekmemek adına Adriel'e onun burada ne işi olduğunu soramadım. Zihnimi yoklayarak dün gece tam anlamıyla ne olduğunu anlamaya çalışıyordum ama her şey kesik kesikti. Zihnimdeki her anı birbiriyle çarpışınca, "Dün gece ne oldu?" demek zorunda kaldım.

"İçtiniz," dedi sürücü koltuğundaki Adriel.

Göz devirdim. "Çok sağ ol, Adriel. Ben de sabahtan beri bana ne olduğunu düşünüyordum! Dün gece başka neler olduğunu soruyorum."

Dilimin ayarı içince haddinden fazla kaçıyordu. Hatırlamadığım bir şey söyleyip bolca saçmalamış olabilirdim. Tek temennim rezilliğimin çantamı sorup durmamla sınırlı kalmasıydı.

"Sarhoş olduğunuzda yanınıza bir polis geldi," dedi. "Size ne zaman yaklaşmak istesem polise güvende olmadığınızı söyleyip durdunuz. Mecbur Tulpar'ı aramak zorunda kaldım çünkü sadece onu dinliyorsunuz."

"Hayır, dinlemiyorum!" diye çıkışmak zorunda kaldım. Salak zaaflarım yüzünden şüpheleri üzerine toplayamazdı. Ona da herkes gibi davranmaya çalışıyordum.

"Evet, dinliyorsunuz," diyerek dediğimi reddetti. "Dün gece de sadece onu dinleyip bardan çıktınız."

Bir şey diyecek oldum ama ne diyeceğimi bilemeyerek yuttum. Sessiz kalmam durumu daha da garipleştireceği için yeniden sinirlenmeye karar verdim. Benim yüzümden açığa çıkacağı bir duruma düşerse kendimi asla affedemezdim. *Bana yardım etmek istiyorsan gözlerini bana değdirme,* derken bahsettiği şey buydu belki de. Zarar veriyordum görevine.

Can yakıcı bir aydınlanmaydı. Kalbimdeki kırgınlık farkındalık yüküyle daha da ağırlaştı. Kırgınlığımı bastırmak için her zamanki gibi öfkeme sığındım. "Çünkü çok korkunç!" diye aklıma gelen ilk yalanı salladım. "Dev gibi! Dik dik bakıp ters ters konuşuyor. Beni bir daha sakın o dağ ayısıyla muhatap etmeyin."

Hayal mi yoksa gerçek mi olduğunu anlayamadığım bir sesin zihnime kurulması çok ani olmuştu. Adama taş kafalı, dağ ayısı diyerek kafasına şamarı geçiriyordum. Bar taburesi üzerinde zorla ayakta tutmaya çalıştığım kafamı kendisine yaslamış güçlü kollar vardı. *Ahu, gidelim mi?* diyen yumuşacık ses de aynı kişiye aitti.

Nefesi ve sesi şu an bile kulağıma değmişti. Tenimde gezinmiş gibi üzerimde saçma bir etki bırakınca, ister istemez irkildim ve elimi alnıma attım. Hayal olabilir miydi bu an? Aynı saniyelerde bir anı daha düştü zihnime.

Ben ölümden başka bir şey getirmem, Ahu.

Sen varsan ölüm olmaz, Timur.

Böyle yaparak sana güvenmekten vazgeçeceğimi mi düşünüyorsun?

Vazgeçmelisin.

Vazgeçmiyorsam ne olur?

Zarar görürsün.

Sen bana zarar vermezsin, Timur.

Alnımdaki elim şok içinde yanağıma indi. Niye bu kadar romantik konuşmuştum ben? Başka bir şeyler de saçmalamış olabilir miydim? Fularını ve kravatını sakladığım, bende ona ait bir fotoğraf olduğu ve yıllarca bunu da sakladığım gibi manyak gerçekleri de söylediysem kendi dilimi şu saniye darağacında sallandırabilirdim.

"Anladığınız dil o demek ki," dedi Adriel imayla.

Laf sokuşunu umursayacak durumda bile değildim. Art arda gelen aydınlanmalar yüzünden ellerimi dertli alnıma atmakla meşguldüm. Dün geceye dair zihnimde kayıp olan her şey teker teker yerini bulurken bir anı daha belirdi gözümün önünde. Küçük evimin banyosundaydık. Saçlarımı nazikçe kavramış, ıslak elleri dikkatle yüzümü yıkıyordu. Alttan alttan bakıyordu yüzüme. Bir şey konusunda şaşkın ama ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Takıldığım nokta o değildi zaten.

Yüzümü mü yıkamıştı o?

"İşe mi yoksa eve mi?" diyen Adriel'i duyuyor ama algılayamıyordum. Kucağımdaki çantamı panikten titreyen ellerimle açıp aynamı çıkardım. Yüzüme baktığımda bir tokat da buradan yedim. Zerre makyaj kalıntısı yoktu. Boynumdaki yarayla, yorgun göz altlarımla ve belli belirsiz çillerimle de aynı şaşkınlıkla bakıştım. Adama bir de makyajımı mı sildirmiştim ben? Yakup Öz denen adam şu saniye kafama sıksa oldukça makbule geçerdi.

Bir anının ağırlığıyla daha ezildim koltukta. Zihnimdeki *dosyamı geri ver*, diyen çığlığım beni bile korkuttu.

"Rezilsin," diye homurdandım ağzımın içinde. Elimi dertli alnıma iki kere vurmak zorunda kaldım. "Rezilsin Ahuzar, rezilsin!"

"Anlamadım?" dedi Adriel.

Keşke ben de anlamasaydım ama imkânsızdı. Duyduğum utanç yüzünden gözlerimi kapatıp, "İlerideki kavşaktan sola dön," dedim. Bu saatten sonra eve gidersem işe geç kalırdım. Defne'nin evi buraya daha yakındı. Onun kıyafetlerinden ödünç alıp işe geçmeliydim. Bu hâlde kanala gitmem demek, dedikodu kazanına bir malzeme daha atmam demekti. Taş gibi ağırlaşan başımı koltukta geri atıp daha fazla düşünmemeye çalıştım. Zordu. Başaramadım. Sızlayan şakaklarım ve ağrıyan eklemlerimle elimi bir kez daha dertli alnıma atıp öylece kaldım.

Bütün utanç dolu anlarıma rağmen *ben ölümden başka bir şey getirmem* ve *zarar görürsün,* demesi zihnimde dönüp durdu. Duygusuz ve kaba du-

ruşunun aksine canımı asla acıtmadan belimden kavradığı, sakince adımı söylediği, arabaya bindirdiği, kemeri taktığı ve yüzümü yıkadığı anları kovalamaya çalıştım.

Ayağının altında dolaşmamamı istiyorsa beni o masadan kaldırdıktan sonra Adirel'e bırakıp gitmeliydi. Gece boyu yanımda kalıp, sabah uyandığımda dahi başucumda bekliyorken ne yapmamı bekliyordu?

Defne'nin evine geldiğimiz an arabadan inip, Adriel'in yüzüne bakmadan hızla apartmana ilerledim. Küçük, dört katlı bir apartmanda, kendi hâlinde yaşayan Defne'nin kapısını alacaklı gibi çaldım. Huzur içinde sabah yogasını yaptığına emindim. Kapı açıldığında yanıltmadı. Her zamanki sportif, salaş kıyafetlerinin içindeydi. Şaşırdı beni görünce.

"Ahuzar! Sabah sabah burada ne işin var?"

Ev sahibi benmişim gibi yanından geçip içeri girdim. "Sabah yogasına geldim," dedim.

İnanamadı. Haklıydı. Kapıyı kapatıp, bana şaşkın bakışlarla bakarken, ben ayakkabılarımı can çekişir gibi çıkarıp salonuna ilerledim. Evrende görüp görebileceğiniz en renkli evde yaşıyordu. Turuncu ve yeşil karışımı koltuklar yine rengârenk yastıklarla süslenmişti. Om işareti burada da duvarına asılıydı. Salonun her bir köşesinde ayrı bir etnik figür ve kokulu mum oluşu ise ortamı daha da mistikleştiriyordu. Seviyordum onun evini. Benim karanlık ve sadeliğimden sonra ne zaman onun evine gelsem bütün renklere bulanıyormuş gibi hissediyordum.

Çantamı yeşil koltuğun bir ucuna savurup kendimi de diğer ucuna fırlattım. Sosyal medya kullanmayı sevmediği gibi evinde televizyon da barındırmıyordu. Koltuğun hemen karşısındaki camın perdelerini sonuna kadar açmış, önüne yoga minderini atmıştı. Güneşi selamlıyor olmalıydı. Bana güneş hep arkamdan vurduğu için kendimi yoga minderine sarıp camdan aşağıya yuvarlanmak istiyordum.

Babamın sesi de zihnimdeki karışıklıkta yerini aldı.

Güneş yakın, Ahuzar.

"İyi misin?" diyen Defne tepeme dikilmiş, en şaşkın bakışlarıyla bana bakıyordu.

"Beni boş ver. Güneşi selamlamaya devam et."

Boş boş göz kırpıştırdı. "Etrafında öyle bir negatif enerjiyle içeri girdin ki şu saatten sonra güneşin beni selamlamak isteyeceğini sanmıyorum."

"Güneşe benden selam söyle. İçinde biraz merhamet varsa bir gün de bana doğar." Koltuktan kalkıp odasına ilerledim. "Kıyafetlerinden alabilir miyim?"

Peşimden ilerliyordu.

"Tayt ve tişört giyeceksen neden olmasın? Tabii ki alabilirsin."

Odası da en az salonu kadar renkli ve marjinaldi. Eski, oyma başlıklı yatağının üzerine yine rengarenk minderler bırakmıştı. Dolabına ilerledim. "Ciddi durumlar için en azından bir tane ciddi kıyafet ayırmışsındır, öyle değil mi?" Sorumun cevabı için umutsuzca dua ettim. "Lütfen *evet*, de."

"Benim ciddi durumum olmaz, Ahuzar," dedi sakin bir ciddiyetle.

Rahat yaşama aşkı can sıkıcıydı. Dolabındaki spor kıyafetlerin arasında kaybolmuştum. Ben çaresizce bir şeyler ararken, "Kralşan'la olay ne?" dedi. "Arıyorum, telefona da bakmıyorsun."

Bulduğum açık renk, bol kesim bir kot pantolonu kucağıma yasladım. Üzerine bir şeyler bulmak için üst rafa kaldırdım başımı. "Yalan haber," dedim. "Takılma."

"Neden böyle bir şey yapma gereksinimi duydu?"

"Salak çünkü." Bulduğum beyaz bir tişörtü kucağıma sıkıştırdım. Arkamı döndüğümde odanın kapısına yaslanmış, merakla bana baktığını gördüm. Hızlı adımlarla ilerleyip yanından geçtim. Sıradaki hedefim banyoydu.

"Bana bilmediğim şeylerden bahset, Ahuzar."

"Hülya Kralşan bir mafyanın önüne öldürmesi için beni atmış," dediğimde banyo kapısındaydım. "Onun yüzünden artık peşimde bir mafya babası daha var ve ciddi anlamda beni öldürmek istiyor."

Bu gerçeği sesli dile getirdiğimde canım yanar diye düşünmüştüm ama ruhumda beliren hiçbir sızı yoktu. Sevdiğine kırılırdı insan, gözünde değeri olmayana değil. Ona dair içimde kalan son merhamet kırıntısını da dün gece gömmüştüm. Artık *eski anne,* diyeceğim biri dahi değildi. Sadece Hülya Kralşan'dı.

Durup ona döndüm. "Başka soru var mı?" dedim.

Banyonun kapısının önüne çakılı kalmıştı. Şaşkınlık dolu bakışları yüzümde gezinirken belki de yıllar sonra ilk defa bir duygusunu bu denli net görüyordum. Hep sakin ve kontrollü dururdu. Sevinci bile belli bir seviyede yaşardı. Şu an ise yüzünde onun için üst düzey bir ifade vardı. "Ne?" dedi aynı şaşkınlığı sesine de yansıtarak.

Sakindim. İnsan kendine yediremediği gerçeğin gerekirse üzerini ezmeliydi. Beklenmedik yerden alınan bir yara bedende ilk şok etkisi uyandırırdı. Acının nereden geldiğini anlamak için birkaç saniye geçmesi gerekirdi. Dün gece sindirmiştim bu yarayı da. En ağır yaram değildi ama en ihtişamlı ihanetim olarak hep orada kalacaktı. O kadın yüzünden yeniden kendimden nefret etmeyecektim. Bir çocukluk gömmüştüm zaten. Yetişkinliğimi de onun yüzünden gömmeyecektim.

Hayal kırıklığımı dahi hak etmiyordu. Onun layık olduğu tek şey saf bir nefretti. Bu zamana kadar sadece bizi terk edip giden bir kadındı. Bir anlam vermemiş, hiçbir değer yüklememiştim. Ama artık iliğimle, kemiğimle nefretimdi.

"Ona gidip başımdan bu belayı almasını istememi söyleyeceksin, değil mi?" derken dudaklarımda derin bir tebessüm vardı. "Aynen. Bayağı yardım etti."

Şaşkınlığı seviye atladı. "Ay, yok artık!" dedi. "Bu kadarı da fazla!"

"Bence de öyle," derken kapıyı kapamak için hareketlenmiştim. "Makyaj malzemelerin hâlâ burada mı?"

Elini yüreğinin üzerine atmış, öylece bakarken başını aşağı yukarı salladı.

"Orada. Dolaptalar."

Hızla kapıyı kapadım. Aynadan kendi aksimle göz göze gelmek istemesem dahi mecbur kalmıştım. Yüzümde sıfır makyaj varken saçlarım birbirine girmiş bir hâldeydi. Makyajsız olmamda sorun yoktu ama dağılmış bir hâlde olmam sorundu. Güçsüz yanımı kimse görmemeli dedikçe aynı adamın önünde defalarca en savunmasız hâlimle kalışım canımı fazlasıyla sıkıyordu artık. Üzerimi çıkarıp Defne'nin bol kot pantolonunu ve salaş, beyaz tişörtünü giydim. Tişörtü pantolonun içine sokuşturup, çekiştirerek salaş bir hava vermeye çalıştım. Dün özenle maşa yaptığım saçlarımda özenin zerresi yoktu. Rastgele hareketlerle düzeltip dolaba uzandım.

Dolabı açtığımda ise bir acı gerçekle daha yüzleşmek zorunda kaldım. Pek kıymetli arkadaşımın makyaj namına sakladığı tek şey taş devrinden kalma bir göz kalemi, maskara ve BB kremdi. Bu kadar doğallık benim bünyeme tersti. Ama garip bir şekilde benim bin tane cilt bakım ürünüyle yola getirmeye çalıştığım cildim varken Defne yüzünü sadece suyla yıkıyor ve ay gibi parlıyordu. Yoga böyle bir şeydi. Kralşan zehrine bir damla dahi maruz kalsa yoganın dahi tası tarağı toplayıp memleketine döneceğine emindim.

Elimde olan makyaj malzemeleriyle bir şeyler yapmaya çalıştım. Kirpiklerime kurumuş maskara sürmeye çalışırken zihnimde bir ses daha yankılandı.

Ne sürdün sen yüzüne? Gözlerin de lens mi?

Durdum. Birkaç saniye için bakakaldım önümdeki aynaya. Bana dikkatle baktığı bir an daha düştü gözümün önüne. İlgisiz ve soğuk değildi bakışları. Aksine sıcak ve endişeliydi. Kafamı iki yana sallayarak görüntüsünü uzaklaştırmaya çalıştım. İşim bittiğinde kıyafetlerimi kucaklayarak banyo kapısına ilerledim. Açtığımda ise hemen dışarı çıkamadım. Defne, yaktığı bir kokulu mumun dumanını şeytan kovar gibi eliyle bana yönlendirmeye çalışıyordu.

İrkilerek bir adım geriledim.

"Ne yapıyorsun?"

Dumanı daha çok iteledi yüzüme. "Üzerindeki negatif enerjiyi almaya çalışıyorum," dedi. "Bu kadarı normal değil."

Göz devirerek yanından geçtim.

"Mum işe yarayacaksa ver de yiyeyim. Daha hızlı sonuca ulaşırız."

Arkamdan geldi. Elindeki mumu hâlâ bana doğru uzattığına emindim.

"Ahuzar, bu anlattıkların artık çok fazla. Sence de polise gitmenin zamanı gelmedi mi?"

Kıyafetlerimi koltuğunun üzerine bıraktım.

"Kıyafetlerim burada kalabilir mi? Akşam arabamı tamirden alacağım. O zaman gelip alırım."

Daha da şaşırdı.

"Arabana ne oldu?"

Kokulu mumunu bir nefeste söndürdüm. "Biricik'i almak için Kralşan malikânesinin kapısını kırdım," dedim.

Elinde dumanı tüten mumla kalakaldı. Çantamı koltuğun üzerinden alıp kapıya ilerleyene kadar sürdü bu şoku.

"Bütün bunları ne denli şaşıracağımı ölçmek için anlattıysan en üst seviyede olduğumu belirtmek isterim. Allah aşkına, bu birkaç haftada bu kadar şeyi nasıl yaşamış olabilirsin?"

Ayakkabılarımı giyip yerden yükseldim. Elindeki mumu aldım.

"Ne kokusu bu?"

Şaşkın ama hâlâ sakindi. "Lavanta," dedi boş boş.

"Rahatlatıyor mu?"

Kısa bir an ne diyeceğini bilemedi.

"Sana yeterli gelmez gibi."

"Bir önerin var mı?"

Başını yavaşça iki yana salladı.

"İyi," dedim. "Bununla idare edeceğiz o zaman." Mumu alıp çantama attıktan sonra kapıya yöneldim. "Kıyafetler için teşekkürler." Kapıyı açtığımda Adriel ve arkasındaki üç korumayla burun buruna gelmiştim. Ben şaşırmamıştım ama hemen arkamdaki Defne bugün ömrü boyunca sakinleşmek adına yaptığı yogayı bir kenara bırakarak yeniden şaşkınlıkla yükselmişti.

"Bunlar kim?"

"Korumalarım," derken dünyanın en normal şeyinden bahseder gibiydim. Artık tepki verecek gücüm kalmamıştı. "Bir mafya beni, bir diğer mafyadan koruyor." Bakışlarım Adriel'deydi. "Çok yaşasın Kralşan!"

Yeniden Defne'ye döndüğümde ağzı artık tam anlamıyla beş karış açıktı. Haklıydı da. Bana da biri içinde bulunduğum bu hayatı anlatsa tam olarak bu şekil bakardım. Ama insan birebir içinde olunca tepki dahi veremiyordu. Kollarımı şaşkın Defne'ye doladım. Şok olmuştu ama kollarını usulca bana dolamayı ihmal etmemişti. "Ahuzar," derken sesi ilk defa endişe doluydu. "İyi misin sen?"

Ne önemi vardı?

İyi olmadığımı söylesem ne değişecekti? İnsan üzgün diye hayat tolerans göstermiyor, dönmeye devam ediyordu. "Hallediyorum," dedim sadece. Oysa halledebildiğim tek bir şey dahi yoktu. Bu, kendime söylediğim en büyük yalandı. Kendim halledebileceğimi sandığım her şeyin altında kalmıştım. Ama üzerimdeki tonlarca ağırlık için dahi hâlâ kendim halledeceğimi söyleme derdindeydim. Yalnızlığa uzanan el olmazdı. Orada tutabileceğin tek el, yine kendi elindi.

"Ben yanına gelmedikçe sakın yanıma yaklaşma," diye mırıldandım kulağına. Geri ayrıldığımızda bakışlarında benim için derin bir endişe vardı. "Konuşuruz."

Başını aşağı yukarı sallayarak onaylamıştı ama gözlerindeki endişe asla dağılmamıştı. "Ara beni," diye mırıldandı. "Unutma."

Gülümsedim. Unutkan oluşumu en çok o bilir, arayıp sormuyorum diye alınmazdı. Kendimi açıklama yapmak zorunda hissetmediğim, kendim olabildiğim nadir yerlerdendi yanı. Bakışlarımla onaylayarak arkamı döndüm. İçimde beliren endişe yine kendim için değil, onun içindi. Ona son gelişimdi bu, en yakın arkadaşıma bir vedaydı. Peşimde bir değil, iki mafya varken onu da tehlikeye atamazdım. Güzeldi hayatı. Pencere önünde çiçekleri, koltuğunda renkli kırlentleri vardı. Benim etrafımda ise karanlıktan başka hiçbir şey yoktu.

Gülümsemeye çalışarak arkamı döndüm. Yanımda Adriel, peşimde üç koruma varken yeniden Ahuzar oldum. Cayır cayır yanarken buz gibi durdum.

Önünden geçtiği her arabanın ön kısmına parmak ucunu sürterek keyifle tebessüm ediyordu Kenan Kralşan. Ayağını yerden kesen her şeye hayranlık duyduğu gibi arabalara da büyük bir hayranlık besliyordu.

Hemen arkalarından ilerleyen gözlüklü, hafif göbekli adam, "Hazırlıklarımız hız kesmeden devam ediyor, efendim," dedi. Bir yandan Kenan'a yetişmeye çalışıyor, diğer yandan elindeki tabletten eksik bilgileri kontrol ediyordu.

Siyah, son model bir spor arabanın önünden geçerken işaretparmağını ön kısmına sürtmeye devam ediyordu Kenan.

"Hiçbir eksik ve hata istemiyorum. Her şey emrettiğim gibi olacak."

"Tabii, efendim," dedi adam. "Misafirleri yukarıdaki salonda ağırlayacağız. Galeri gezildikten sonra ikramlar başlayacak. Özel bir orkestra ayarlandı. Dileyen bu süreçte de galeriyi gezebilir. Her şey kontrolümüz altında."

Sessiz kaldı Kenan. Arkadaki adama başıyla geri çekilmesini işaret etti. Geriye sadece Fiko ve Tulpar kalmıştı. Kısa bir sessizliğin ardından, "Sizce nasıl?" dedi. "Yeterince ihtişamlı mı?"

Timur sessiz kalırken, "Sen hep öylesin, abi," demişti Fiko.

Bakışları Tulpar'a takıldı.

"Sen neden cevap vermedin?"

"Onayıma ihtiyacınız yok, efendim. Zaten öylesiniz."

Keyifle güldü Kenan.

"Şu adamdan öğrenecek çok şeyin var, Fiko. Dikkatle izle."

Fiko yanındaki Tulpar'a her zamanki öldürücü bakışlarıyla bakıyordu. Üzerindeki bakışları umursamadan ilerledi Timur. Artık gerçek anlamda başı ağrıyordu zira bütün gece bir atın başını okşayıp dediklerini yapmıştı. Neden olduğuna dair hiçbir fikri yokken yapmıştı bunu hem de. Dönüp, gitmeye meylettiği her an Kadife ayaklarını yere vurarak kişnemiş, inatla onu kendine çekmişti. Timur da gidememişti zaten. Çiftliğin tam anlamıyla güvenli olup olmadığına emin değildi. *Sonra düşünürüz kutusuna* atamadığı düşünceleri onu yine aynı eve götürmüştü. Kuş kadar hafif olduğunu öğrendiği uykusundan uyanmasın diye salondaki koltuğa kıvrılarak uyumaya çalışmıştı.

Uyuyamamıştı. Sabaha yakın onun başucuna gidip sessizce sandalyeye oturmayı, aynı sessizlikle gözlerini kapatıp geri yaslanmayı denemişti. Uyuduğu tek an sandalye üzerindeki bu bir buçuk saatti. Uyandığında Ahu hâlâ uyuyordu. Dağılmış değildi, dağınık değildi. Onu daha önce de uyurken izlemişti. Bir kolu daima gözlerinin üzerine kapanıyor, uyurken dahi ağzının içinde mırıl mırıl konuşuyordu. Bütün bunları izlerken canının sıkılmayışı daha da canını sıkıyordu Timur'un. Ama asıl canını sıkan ona arkasını dönemeyen merhametiydi.

Üzerindeki ceketin düğmeleri ilk defa ilikliydi çünkü siyah gömleğinin göğüs kısmında saklaması gereken bir iz vardı. Kendi kendine sıktığı canı yüzünden çatılan kaşlarıyla Kralşan'ın arkasından ilerledi.

Kenan, "Yarın olacak olan açılış için Rusya'dan önemli bir misafirim gelecek," dediğinde dikkat kesildi. Gelecek olanı biliyordu Timur. Rus mafyasından Dimitri Volodin. "Yarın sabah özel jetiyle Türkiye'ye gelecek. Karşılamaya Adriel gidecek. Fiko, o arada Ahuzar sana emanet. Akşam açılışa getir."

"Başka biri gitse abi," diye sızlandı Fiko. "Ahuzar Hanım beni pek sevmiyor, bilirsiniz." Ne zaman yanına gitse yediği laflardan nefes alamıyordu Fiko. Dediği hiçbir şeyi yapmayan bu kadın yüzünden patrondan ayrı azar yiyordu.

"Bize bayılıyor çünkü Fiko!" diye çıkıştı Kenan. "Yanına gitmeye korkuyor musun lan sen?"

"Korkmuyorum, abi. O nasıl söz?" Belli belirsiz boynunu büktü Fiko. "Ama..."

Derin bir nefes verdi Kenan. "Tulpar, sen hallet," dedi.

Sessizce başını eğip onayladı Timur. Yine bir araba laf yiyeceğine emindi ama şikâyetçi değildi. İlerlemeye devam etti Kenan. Beyaz bir BMW'nin

önüne geldiğinde duraksadı. Arabanın ön kısmında gezinen parmak uçları bir noktada durdu. Bakışları parmak uçlarının takıldığı kısma eğildi. Parmağını daha da bastırarak sürttü. Gerilen ifadesini görebiliyordu Timur. Canını sıkan bir şey olmuştu. Timur'un da bakışları arabaya döndü. Ne gördüğünü anlamaya çalışıyordu.

"Fiko!" dedi Kenan ters ters. "Bana az önce arkamdan konuşan adamı çağır." Fiko bir adım atacakken bir daha seslendi. "Ya da dur. Vazgeçtim. Sabah sen bana ne anlatmıştın, Fiko?"

Şaşırdı Fiko.

"Ne demişim, abi?"

"Ne dediğini hatırlamıyor musun lan?"

"Ben çok şey diyorum, abi."

"Aynen," diye homurdandı Kenan. "O yüzden konuşmayı biraz azalt." Göz devirerek önüne dönüp beyaz BMW'nin üzerine tırnaklarıyla vurdu. "Hediyeleşmenin öneminden bahsediyordun sabah," derken bir hayli sakindi.

Boş boş bakmaya devam etti Fiko. Kumarhanelerden birinde hırsızlık yapan biri yakalanmıştı. Kralşan'ın emriyle iki eli de kesilmiş, bir hediye paketine sarılarak adamın kucağına bırakılmıştı. Buna pek hediyeleşmek denemezdi ama ses etmedi. "Doğrudur, abi. Bahsettim," demekle yetindi.

Kenan'ın dudaklarında bir tebessüm belirdi.

"Adriel'i ara. Ahuzar'ı buraya getirsin."

Timur'un bakışları göz ucuyla Kenan'a değdi. Aklından yine nasıl bir şeytanlık geçtiğini anlamak zordu.

"Şimdi mi abi?" dedi Fiko.

"Şimdi." Elinin altındaki arabanın üzerine vurdu. "Söyle, bu arabayı dışarıya hazırlasınlar, Tulpar," dedikten sonra aynı keyifle ilerlemeye devam etmişti.

Arkasından bakan Timur'un ense köküne yine saçma bir gerginlik saplanmıştı. Sik kırığının ne yapacağını tahmin edebiliyordu. Tıpkı artık Ahu'nun da ne yapacağını tahmin edebildiği hatta emin olduğu gibi. Bakışları göz ucuyla arabaya değdi. Yazık olacaktı. Dediğini yapıp arabanın hazırlanmasını emretti. Bir saat sonra araba galerinin önünde hazırdı. Kralşan açılışla ilgili diğer detayları incelerken etrafında dolandı. Her detayı zihnine kazıdı. Partinin olacağı ikinci kat ve arabaların olduğu ilk kattan ayrı olarak

geride kalan bir oda daha vardı. Kenan, o odanın kapısını özellikle kilitletiyor, anahtarı ise kendinde saklıyordu.

Bunu zihnine kalın harflerle not etti Timur. Açılışta Dimitri denen adamla orada görüşecekti belki de. Kenan giriş kattaki arabaları incelerken arkasından ilerlemeye devam etti. Bütün arabalar son modeldi. Onlardan ayrı, yüksek bir standın üzerine çıkarılmış klasik model bir arabaya ayrı köşe ayrılmıştı. Doksanlardan fırlamış gibi duran siyah arabaya ilerledi Kenan.

"Bu arabanın modelini biliyor musun Tulpar?"

"Bilmiyorum, efendim."

"*Plymouth Woody*," dedi Kenan arabaya yaklaştığında. Işıldayan gözlerle incelerken parmak ucuyla arabaya dokunuyordu. "O kadar kıymetli ve özel ki dünyada eşi benzeri yok. 1941 yılından beri çalışıyor." Keyifli bir tebessümle Timur'a döndü. "Buranın gözbebeği. Bu galeriyi sadece bu bebeğin benim olduğunu göstermek için düzenliyorum diyebilirim."

Arabaya bakarken gözlerinde oluşan keyifli ışıltıyı görebiliyordu Timur. Aynı dakikalarda ortamdan yükselen topuklu ayakkabı sesiyle bir kaşı havalandı. İstemsizce arkasına dönmüştü. Görünürde kimse yoktu ama gelecek olanı biliyordu. Kenan ilgiyle arabayı incelerken o, bakışlarını aynı noktadan koparmadı. Ezbere bildiği ses yine aynı tonla zeminde yankılanıyordu. Sert, sık, kendinden emin. Birkaç saniye sonra görüntü belirginleşmişti.

Ahuzar köşeyi dönerek onların bulunduğu alana girdi. Yanındaki Adriel ve arkasındaki üç korumayla ilerlerken bedeninden kopan ateş parçaları vardı. Bunu sadece Timur mu görüyordu, bilmiyordu ama kaç gündür ağrısı geçmeyen şakaklarına bir ağrı daha saplanmıştı. Askerlik hayatı boyunca en yakın dostu olan Komutan Karakurt'un migren ataklarına gülmüş, sık sık alay etmişti. Artık dilini tutacaktı.

Sabah gördüğü kadındı ama bir o kadar da değildi. Saçları düzenli, makyajı diğer günlere nazaran daha az ama yine aynıydı. Garipti. Ya da Timur'a garip geliyordu. Artık çoğu şeyi ayıramıyordu. Sonra düşünmek için kenara ayırdığı her şey üzerine atılmıştı. Ezildiğini hissediyordu. Arkasını dönse merhameti, yüzüne baksa göğsünün üzerindeki iz el vermiyordu. Sadece derin bir nefes verebildi.

Kenan'ın bakışları arkasına dönmüş, gördüğü kişiyle daha da keyiflenmişti. "Ahuzar!" dedi kollarını iki yana açarak. "Sevgilim!"

Timur'un ense köküne saçma bir ağrı daha saplandı. Sövecekken yuttu. Başını belli belirsiz sağa eğdi. *Mantık,* dedi. *Mantık, oğlum. Mantık.*

"Kes sesini, salak!" diyen Ahuzar duygularına daha kibar bir şekilde tercüman olmuştu. Yine her şey istediği gibiydi. Yeşille karışık elalar ona bakmıyordu. "Yine ne var? Yetişmem gereken program var. Ne saçmalayacaksan çabuk ol."

"Bebeğim," dedi Kenan harfleri uzatarak. "Papatya çayını bıraktın mı sen? Yine çok gerilmişsin."

"Benim gerginliğimi alacak tek şey senin geberip gitmen!"

Keyifle güldü Kenan. Ahu'ya doğru ilerleyip eline uzandı. Timur'un ense köküne bir ağrı daha saplanırken, Ahu ona dokunmasına fırsat vermeden elini geri çekmişti. "Şunu yapmayı kes!" derken her zamanki gibi öfke doluydu.

"Ee ama sevgilimsin," dedi Kenan boş bir keyifle. "Elini tutmam lazım." Bir adım atıp daha da yaklaştı. "Sarılmam lazım, öpmem lazım." Başını aniden boynundaki yaraya doğru uzatıp derin bir nefes çekti içine. "Kokuna doymam lazım."

Timur'un ense kökündeki ağrı omurgasına doğru indi. İnce bir uyuşukluk şeklinde bütün bedenine yayıldı. Şu saniye mantığı sikebilirdi. Gerilen bedenini dişlerini sıkarak dizginlemeye çalıştı. Başını sakince sağa ve sola eğdi. Salak bir adam değildi ama salak bir adam olmayı ilk defa canıgönülden istiyordu. Saçma bir farkındalık düşüncesi inceden zihnine sızarken yine mantıklı olması gerektiğini düşündü. *Mantık oğlum. Mantık.* Karşısındaki kadın bu tacize göz yummazdı. Adı gibi biliyordu.

Ahu bir adım geriledi. Nefret dolu bir öfke parlamıştı gözlerinin içinde.

"Derdin ne? Yine niye çağırdın?"

Hâlâ keyifliydi Kenan. Elini ileri doğru uzatarak Ahu'yu çıkışa yönlendirdi.

"Sana bir sürprizim var. Dün gece çok içmiş, çok üzülmüşsün. Söyleseydin beraber içerdik, hayatım."

Güvenini zedelememek adına içtiğini ve sonrasında olanları makul bir şekilde özetlemişti Timur. Söylememeyi tercih ederdi ama zorla kazandığı bir güven vardı. Bunu daha da sağlamlaştıracak her türlü atağı yapardı.

Sessiz kalmıştı Ahu. Sert adımlarla ilerliyordu.

"Belki cici annemiz bile gelirdi," dedi Kenan. "Sen gittikten sonra çok ağladı."

"Teselli etseydin," dedi ters ters.

Şeytani bir gülüş belirmişti Kenan'ın dudaklarında.

"Ettim tabii. Merak etme. Ama bak, kıymetimi bil. Öz annen bile seni öldürmek isterken seni yaşatacak tek kişi benim, Ahuzar."

Gülmüştü Ahuzar. "Çok yüce gönüllü bir mafyasın. Teşekkürler." Kalbinin kırıklığını dışarıdan bakan hiç kimse göremezdi ama Timur sırtına bakarken dahi gördü. Sustuğu kadar anlatacak şeyi vardı Timur'un. Yaşadıklarını anlatmak için konuştuğu kadarı yetmiyordu Ahu'nun.

Dışarıya çıktıklarında beyaz BMW'nin önünde durdular. "Evet!" dedi Kenan keyifle. Bir eli arabayı işaret etti. "Senindir, bebeğim."

Ahu'nun bakışlarından minik bir şaşkınlık geçerken bu görüntüyü Kenan'ın yanından izleyen Timur zerre şaşırmamıştı. Kralşan'ın kafasını çözmek o kadar da zor değildi. Başkasına acı veren her şeyden zevk alıyor, sebep olduğu her zor durumdan keyifle besleniyordu. Bakışlarını Ahu'ya dikti. *Bana gözlerini değdirme,* dediği hâlde o, gözlerini yola getiremedi. Yeşille karışık elalar inatla ona değmiyor, içinde yanan ateşlerle Kralşan'a bakıyordu.

"Benim mi?" dedi şaşkın şaşkın.

"Evet," derken yine keyifliydi Kenan. Kollarını iki yana açtı. "Sevgililiğimizin ilk haftası kutlu olsun."

Şaşkınlığı kısa sürdü Ahu'nun. Başını ağır ağır aşağı yukarı sallarken çehresi sakin bir öfkeyle parlıyordu. "Benim, ha?" diye homurdandı.

"Aynen," diye onaylaydı Kenan. "Sevgilim biraz sinirli. Onu nasıl sakinleştirebilirim diye araştırdım. *Ona minik sürprizler yapın,* diyordu. Nasıl ama?"

Hâlâ sakindi Ahuzar. "Harika," dedi.

Alayla güldü Kenan.

"Değil mi ama? Ben de öyle düşünmüştüm."

"Deneme sürüşü yapabiliyor muyuz?"

Kralşan daha da keyiflenmişti.

"Beni ezmeyeceksen neden olmasın?"

Aynı şekilde Ahuzar da gülmüştü.

"Pis kanını elime bulaştırmak isteyeceğimi sanmıyorum."

"Geçen gün bıçakla üzerime yürürken hiç öyle görünmüyordun, hayatım."

Ahuzar'ın çenesi dikti. "Ne oldu? Seni öldürürüm diye mi korktun?" Bakışları geldiğinden beri ilk defa göz ucuyla Kenan'ın arkasında kalan Timur'a değdi. "Ölüm senin için kurtuluş olur," dediğinde yeniden Kenan'daydı bakışları. "Daha keyifli bir sonunun olacağına eminim."

Yüzüne vuran güneş yüzünden gözleri kısılan Kenan buna da gülerken, o umursamadan beyaz BMW'ye doğru ilerledi. Binip çalıştırdı. Gelecek olanı en az Timur kadar Kenan da biliyordu. Tam olarak bu yüzden çağırmıştı. Tek bir hata istemediğini söylemesine rağmen bu BMW'nin üzerinde çizikler vardı. Kendi kırmayı düşünmüştü ama bu görüntüyü izlemek varken kendini yoramayacağına karar vermişti. Bu kadının nefretini sonsuza kadar izleyip bundan son nefesine kadar derin biz haz alabilirdi.

Kenan bu görüntüyü derin bir tebessümle izlerken, Ahuzar direksiyonu sağa kırıp yanında kalan afişlerle kaplı büyük duvara ilerledi. Gelecek olanı yeni anlayan Adriel, "Duvara vuracak!" diye yükseldiğinde artık çok geçti. Ahuzar son surat sürdüğü aracı karşısındaki duvara şiddetle çarptı.

"Vuracak tabii," dedi Kenan. "Stres atması lazım sevgilimin."

İleri atılıp, bir zarar görüp görmediğine bakma dürtüsüne zorla hâkim oldu Timur. Dişini sıkarak ayaklarını yere sabitledi. Hangi ara bu noktaya geldiğine dair hiçbir fikri yoktu ama canı yanarsa üzülecekmiş gibi hissediyordu. Bir nedeni yoktu. Anlamı da. Araba gerileyip bir daha ilerlediğinde iyi olduğuna emin oldu. Aynı şiddetle bir kere daha vurdu duvara. Gerileyip bir kere daha.

Sesi duyarak dışarı çıkan, "Kenan Bey, ne oluyor? Durdurun!" diyerek koşan galeri sorumlusunu eliyle durdurdu Kenan.

Tehditkâr bakışları yeniden zifiri karanlığa boyanmıştı.

"Arabaların hiçbirinde sorun olmadığını söylemiştin."

"Yok! Her şey yolunda!" derken duvara bir kere daha vuran araba yüzünden panik ifadesi büyümüştü. Burnunun ucuna düşen gözlüğü parmak ucuyla geri itelemeye çalışmıştı ama terden sırılsıklam olan teninde durmayan gözlük yeniden burnunun ucuna kaymıştı.

"Bu aracın üzerinde neden derin çizikler vardı o zaman?"

Titredi karşısındaki adam.

"Kenan Bey..."

Arabanın bir kere daha şiddetle duvara vurulma sesi geldi. Kenan adama daha da yaklaştı. "Kulağıma gelen duyumlara göre bu arabayı alıp kullanmışsın. Yani benden çalmışsın, Mustafa." Adamın yanağını yavaş ama ür-

kütücü bir şekilde okşadı. "Kimse Kralşan'dan çalamaz. Biliyorsun, değil mi?"

Konuşamadı adam. Derin derin soluyup soğuk terler dökmek dışında bir şey yapamadı.

"Canını bağışlıyorum," dedi Kenan. "Sevdiğim bir çalışanımsın. İnan, ölmen beni üzer. Ama araba zararım senden, Mustafa." Göz kırptı. "Anlaştık mı?"

Korkuyla titreyen adam başını salladı.

"Teşekkür ederim, efendim."

Yanağına minik bir şamar attı Kenan. Başıyla içeriye gitmesini işaret etti. Adam koşarak yanından ayrıldığında bakışlarını yeniden art arda duvara vuran arabaya çevirdi. "Serseriler," diyerek güneş gözlüğünü gözüne taktı. "Dua et, bugün keyifli günümdeyim." Ama yarın olmayabilirdi. "Fiko, yarın sıkın şunun kafasına."

Timur'un bakışları Kenan'da değil, karşısındaki ateşteydi. Araba duvara bir kere daha vurduğunda derin, kesik bir nefes verdi. Bu ateşe en başından yaklaşmamalıydı. Bazı şeyler için geç kaldığını hissediyordu. Başını usulca sola eğdi. Araba sonunda durmuştu. Topuklu ayakkabılar yere bastığında ise aldığı nefesi kesik bir şekilde bıraktı. Elini boynuna atıp yakalarını genişletmeye çalıştı. Tutmasa iki yakası bir araya gelecek gibi değildi.

Arabadan çıkan kadının saçları dağılmış ama duruşu dikti. Çatık kaşlarıyla onlara doğru ilerleyip tam Kenan'ın önünde durdu.

"Bitti mi eğlencen?"

Keyifle başını salladı Kenan. "Bitti," dedi.

"O zaman şimdi siktir olup git!"

Arkasını dönüp galeriye ilerledi. Gözlerini yine Timur'a değdirmedi. Adriel ve korumalar peşine takılırken Timur sırtına ve dalgalanan saçlarına baktı. Ona olan güvenine hayret edip saçma bulmuştu. Artık anlıyordu. Sırtlanların arasındaydı. Güveneceği tek bir kişi, destek alacağı tek bir el yoktu. Buna rağmen dik ve hâlâ ayaktaydı. Kendi korkuları uğruna kırdığı kalbin ağırlığıyla yine içine can acıtacak kadar sivri bir kıymık battı.

Her zamanki rutinde tamamladı günü. Kenan eve gidince, bir saat de orada bekleyip evin yolunu tuttu. O gece, Ahu'nun dakikalarca oturup ağladığı noktaya geldiğinde adımları yine duraksadı. Buradan her geçişinde ayağına bir şeyler takılmış gibi çekiliyordu. Art arda yaktığı sigaralara bir yenisini daha ekledi. Belki de bu aralar sigarayı azalttığı için başı ağrıyor ve

gergin hissediyordu. Buna inanmak isteyerek eve ilerledi. Kapısının önünde bekleyen Cihan'ı gördüğünde şaşırmamıştı.

"Tulpar abim!" dedi her zamanki neşesiyle. "Bugün başlıyor muyuz?"

Dün söz verdiği eğitime gelememişti. Bugün de başından atmak için bir bahanesi olmadığına göre verdiği sözü yerine getirmeliydi. Üşendi ama kafasının dağılması için iyi olabilirdi. Kilitlemediği kapıyı açıp içeri girdi. Ceketini çıkarıp bir köşeye attı. Dolaptan kıyafetlerini alıp, banyoya ilerlerken Cihan da peşinden gelmişti. Gün içinde yaptığı şeylerden bahsediyordu. Dinlemedi Timur. Takım elbiseden kurtulup siyah, bol bir tişört ve eşofman giydi. Yeniden salona girdiğinde Cihan'ı kendi kendine etrafa yumruk atarken buldu.

"Nasıl ama abi? Hazır mıyım?"

"Çok," dedi bıkkın bıkkın. Pantolonu koltuğun üzerine savururken göğüs kısmında hâlâ iz olan gömleği dikkatle yatağının üzerine bıraktı. Gözü yastığına takıldığında kılıfının değişmiş olduğunu gördü. Kaşları çatılıp, alnı kırışırken bakışlarını Cihan'a çevirdi. "Yastığıma ne yaptın, lan?" diye sordu.

Etrafı yumruklayan Cihan durdu. "Yıkadım, abi," dedi. "Kurusun, yarın getiririm."

Alnına bir ağrı daha saplandı.

"İyi bok yedin!"

Yine yumruk savurmaya hazırlanan Cihan yediği azarla bir adım geriledi. Şaşkın şaşkın göz kırpıştırdı.

"Sen geçen gün fırlatınca ben de pis olduğunu düşündüm, abi."

"Bir daha benim *yıka,* demediğim şeyleri yıkarsan senin sikini kırarım, Cihan!"

"Abi, yıkanıp yıkanmayacağını sorduğumda da *bana bunu sorarsam sikini kırarım,* diyorsun!"

Kendi kararsızlığıyla yine canı sıkıldı Timur'un. Haklıydı çocuk. "Koltuğun üzerine attıklarımı yıkarsın," dedi ters ters. "Gerisine dokunma."

İlerleyip Cihan'ı ensesinden kavradı. Kendisiyle beraber kapıya ilerletirken düşündüğü tek şey bir nebze de olsa aklındaki düşüncelerden sıyrılmaktı. Küçük bir dövüş antrenmanı salonuna gittiler. Cihan sağlam dayak yedi ama azimliydi. Her düştüğünde kalkıp daha büyük bir hırsla devam etmişti.

Düşünceler durmadı. *Sonra düşünürüz kutusu* almadı. Çalışmayı bilerek on buçuktan önce bitirdi. Eve geldiği an yeniden aynı radyoyu açtı. Reklamları dinlerken, göğsünde iz olan gömleği yatağın üzerinden alıp masanın önündeki sandalyenin arkasına astı. Antrenman işe yaramamıştı. Yine aynı noktadaydı. Kendi yüzsüzlüğüne sövdü ama durmadı da. Haklıydı kadın. Taş kafalıydı. Zaten araftaydı.

Tumturaklı denen adamın sözleriyle daha da çorbaya dönen zihnini artık toparlayamıyordu. Programın başlamasına on dakika olduğunu gördüğünde çekmeceden telefonu çıkardı. Her zamanki numarayı arayıp bire bastı.

"Tönge," dedi Mukbil'in neşeli sesi. "Selam, dostum. Ne zamandır aramıyorsun."

"Demek ki söyleyecek bir şey yok."

"Olsa bile son dakikaya kadar söylemeye üşenirsin gibime geliyor."

Sadece telefonda konuştuğu bir adamın onu böyle tanıması can sıkıcıydı. "Tulpar denen bu adamın geçmişinde ne var?" dedi uzatmadan.

"Hiçbir şey. Sokaklarda büyüdü."

"Tulpar kim?" dedi Timur daha sert bir sesle. "Bir kişi mi yoksa bir topluluk mu?"

Kısa bir sessizlik oldu karşı tarafta.

"Ne öğrendin?"

"Anlatmadığınız şeyi."

"Bilmeni gerektirecek bir detay değildi. Onlardan uzaktasın."

Derin bir soluk verdi Timur.

"Uzaktaysam nasıl öğrendim?"

"Ben de şu an aynı şeyi sorguluyorum. "

"Taşak mı geçiyorsunuz lan siz benimle?"

Güldü Mukbil. "Önceki kadar sakin değilsin," dedi. "Seni geren şey ne?"

Eben, diye çıkışma isteğine zorla hâkim oldu. "Adamakıllı anlat şu Tulpar'ı," dedi.

Kesik bir nefes verdiğini duydu karşıdaki adamın. "Tulpar bir kişi değil, topluluk. Bizimle bir alakası yok. Tamamen bir sokak oluşumu. Tumturaklı denen bir adam sokakta kalan, kimsesiz, isimsiz çocuklara bu ismi veriyor

ve himayesi altına alıyor. Zamanında Tacettin'i de sokakta bulup bu ismi vermiş."

"Tumturaklı denen adam beni gördü. Tacettin'in öldüğünü biliyor. Kimliğim tehlikede."

Mukbil rahat rahat, "Sorun yok," dedi. "Tumturaklı da bir zamanlar devlete çalışıyordu. Tacettin ve seninle ilgili gerekli bilgiler ona önceden verilmişti. Seni açık etmez. Güvenebilirsin."

O yüzden hiçbir şey sormamış ve sorgulamamıştı. Parçalar tek tek yerine otururken, "Ben sormasam bunu bana söylemeyecektin, değil mi?" dedi.

"Ne zaman soracağını merak ediyordum."

Göz devirdi Timur. Telefonu kapatıp çekmeceye savurdu. Ciddi anlamda kendisiyle taşak geçiliyordu. Tam çekmeceyi kapatacakken gözü bordo ojeye takıldı. Duraksadı. Birkaç saniye sürdü. Kendi iradesine söverek ojeyi aldı. Sıkıca elinin içine hapsedip çekmeceyi hızla kapadı. Elinin yandığını hissettiğinde ateşe değmiş gibi hızla masadaki vazonun dibine bırakıp elini geri çekti. Artık yine yan yanaydılar. İki ayrı zamanda, aynı hikâyenin devamı gibiydiler. Biri yitip gitmişti. Diğerine ne olacaktı?

Daha fazla kalbini kıramazdı. İçine batan kıymık rahatsız ediciydi. Tumturaklı denen adam haklıydı belki de. Lanet kalpte değil, zihindeydi. Kendini yeniden yatağına bıraktı. *Özür dile,* diyen yanı ve *böyle daha iyi,* diyen yanıyla sıkışmışken beynindeki susmayan sesleri sadece tek bir ses susturdu.

"İyi akşamlar. Ben, Ahuzar."

Sesler sustu. Sigarasına giden eli durdu. Gelecek olanı biliyordu. Elini telefonun ekranına bastırıp İbrahim lavuğunun boğuk sesini susturdu. Ahuzar'ın sesi geldiğinde elini çekti. Gülmüştü kesik kesik. "Çok sağ ol, İbrahim. O senin güzel görüşün. Sen de çok iyi görünüyorsun."

Her an görünemeyebilirdi. İfadesiz kalmayı tercih etti Timur. Yeterince sorunu vardı. İbrahim salak salak konuşurken, parmaklarını burun kemerine yaslayarak baş ağrısını dizginlemeye çalıştı. Yatıp zıbarmak istiyordu. İbrahim'i çekmek değil. Daha fazla tahammül edemeyecekti.

"Hayatını sikeyim senin! Hayatını!"

Artık ağrıdan ve düşünmekten sızlayan başı yüzünden belki de hayatında ilk defa önünü arkasını düşünmeden bir şey yaptı. Ahu'nun telefona tek bir mesaj gönderdi.

Artık şu adamı sustur, Ahu!

"...ben de dedim ki bir bakayım orada ne olu-" diye anlatıyordu İbrahim.

"İbrahim!" Ahu aniden yükseldi. İbrahim'in sesi kesilirken yayında kısa bir sessizlik oluştu. "İbrahim," dedi Ahu daha yumuşak bir sesle. Nasıl toparlayacağını bilmediği kesik sesler çıkardığında Timur keyiflendi. Dimdik duran bir kadınken dahi paniklediğinde saçmalayışı eğlenceliydi. Susan İbrahim'in sesiyle derin bir nefes verdi. "İstek şarkılarımız çoğalıyor. İstersen toparla konuyu da şarkılarımıza başlayalım."

Timur, "Ha şöyle," dedi keyifle. "Bu nedir, lan?"

"Öyle olsun," dedi İbrahim. "İlk şarkımla başlayalım o zaman."

"Aynen," dedi Ahu. Sesinde tatlı bir panik vardı.

"Kime gidiyor?"

"Hiç kimseye!" diye çıkıştı Ahu. "Hiç kimseye. Kime gidecek canım? Öylesine gidiyor. Ortaya yani."

Timur telefona göz ucuyla bakarken dudağının bir kenarında yarım bir tebessüm oluşmuştu. Böyle olacağını bilse yayını dinlediğini daha önce belli eder, derin bir nefes alırdı. Kaç gündür yemediği laf kalmamıştı. Kadın aralıksız laf sokuyordu. Rahat bir nefes vererek, yatağa uzanıp ellerini başının arkasına attı. Tavanı izlemek, İbrahim'i dinlemekten daha verimliydi. Sigara içmedi, içmek aklına dahi gelmedi.

"Leyla The Band, *Yokluğunda,* diyecek," dedi Ahuzar. Şarkı usulca aralarına kurulurken Timur gözlerini kapadı.

"Şimdi vazgeçersen geriye döneceksin,

Gitme, kaybedince daha çok seveceksin.

Biliyorum, hiçbir anlamı yok,

Yokluğunda..."

Şarkı bittiğinde yeniden Ahu'nun sesi kurulmuştu kulaklarına.

"Hız kesmeden devam ediyoruz. Sıradaki şarkımızı söyleyen bir oyuncu aslında ama sesi de bir hayli güzel. Sence kim, İbrahim?"

"Soru sorma şu adama," diye dişlerinin arasından homurdandı Timur.

"İpucu var mı?" dedi İbrahim.

Bu işin uzayacağına emin olan Timur gözlerini yeniden açıp, yana uzanarak telefonu aldı. Bir mesaj daha yazdı Ahu'ya.

İbrahim lafı uzatırsa canlı yayını arar, söverim!

Ahu anında, "Farah Zeynep!" diye atladı. "Abdullah," diye eklediğinde sesi daha kısıktı. "Farah Zeynep Abdullah."

İbrahim'in şaşkınlığı sesinden okunuyordu. "Bu bir ipucu değildi sanırım," dedi.

Yattığı yerde keyifle güldü Timur. Bu daha önce neden aklına gelmemişti? Artık bu radyoya musallat olacaktı. İbrahim ağzını açmamalıydı.

"Aynen," dedi Ahu. Güldü ama alık bir gülüş olduğunu Timur anlayabiliyordu. "Öyle hemen söylemek istedim." Derin bir soluk verdiğini duydu. "*Gel ya da Git,* diyecek Farah." Duraksadı. "Biliyor musun İbrahim? Bu hayatta en nefret ettiğim şeylerden biri kararsızlık. Birazdan şarkıda da söyleyecek Farah. Ya gel ya git. Hayatta da böyle olmalıyız. Ya siyah olacaksın ya beyaz. Ya kalacaksın ya gideceksin. Ya hiç konuşmayacaksın ya da konuştuysan sözünün arkasında duracaksın. Hem ağzımın tadı kaçmasın hem ayranım dökülmesin diye gezen insanları bir kaşık suda boğasım var!"

Minik bir şaşkınlıkla elindeki telefona baktı Timur. Yine mi laf yemişti? Hem de İbrahim denen lavuğun yanında! Hem de canlı yayında!

Gülmüştü İbrahim. "Seni biraz sinirlendirmişler," dedi.

"Biraz mı?" dedi Ahu. "Ben hep sinirliyim, İbrahim. Korkak insana tahammül edemiyorum. Misal biri sana *bir daha gözlerime bakma,* dese ama kendi bakışlarını senin üzerinden çekmese ne yapardın?"

Timur yatakta dikleşti. Korkak mı? Ayrıca bunu niye şu sikiğe anlatıyordu? Onun vereceği akıldan ne hayır gelirdi?

"Bir daha yüzüne bakmazdım," dedi İbrahim.

"Çok biliyorsun sen, göt!"

"Evet," dedi Ahu. "Doğru olan bu. Bana diyorsan sen de yapmayacaksın. Bunun korkaklıktan farkı yok. Ağzından çıkan sözün arkasında duramıyorsan çeneni tutacaksın. Taş kafalı olmanın bir anlamı yok."

"Seni bayağı sinirlendirmişler, belli," dedi İbrahim. "Ne oldu?"

"Gereksiz şeyler," dediğinde Timur'un bir kaşı havalandı. "Neyse. Biz şarkımıza dönelim. Keyifli dinlemeler, efendim."

Keyif mi kalmıştı şu an? Timur'da zerresi yoktu. Şarkı başladığında hızla bir mesaj daha yazdı.

Ne saçmalıyorsun?

Cevap hızla geldi.

AHU: ***Sana ne!***

Çocuk gibi radyodan laf mı çakacaksın gerçekten?

AHU: ***Dinleme! Radyo benim değil mi? İstediğimi söylerim!***

Bana söylüyorsun.

AHU: ***Evet, tam olarak sana söylüyorum.***

Beni sınama, Ahu.

AHU: ***Asıl sen beni sınama!***

Ben de delirebilirdim, yoldan çıkabilirdim, yapmadım, kıyamadım sana.

Ters ters soludu Timur. Kıymetli dostu Murathan'ı tam olarak şimdi anlıyordu. Baş ağrısından burnu kanayabilirdi. *Sen şimdi görürsün, Ahu Hanım!* Bir mesaj daha yazdı.

Radyoyu dinleyenin tek ben olduğumu mu sanıyorsun?

AHU: ***Şaka yapıyorsun.***

Evet, şaka yapıyordu. Ama bu defa söylemedi Timur. Karşısındaki ateş tutuşmaya devam edebilirdi.

AHU: ***Anlamamıştır ki. Öylesine konuştum.***

"Aynen," diye homurdandı Timur. "Bayağı öylesine konuştun. Ağzıma sıçtın be!"

Göz devirip durdu. Ne yapıyordu şu an? Kolay kolay sinirlenmez, yüksek tepkiler vermezdi. Bu neydi şimdi? Elindeki telefona eğdi bakışlarını. Bir mesaj daha düştü ekrana.

AHU: ***Şaka yaptın, değil mi? Dinlemiyor. Dinlemediğini söyle!***

Demedi Timur. "Tutuş şimdi," dedi uyuz uyuz. Telefonu yeniden masanın üzerine savurup, arkasını dönerek uyumaya çalıştı. Olmadı. Derin bir soluk vererek döndü yatakta. İbrahim lavuğu yine saçma bir şeylerden bahsetmiş, yeni bir şarkıya geçmişlerdi. Bu sürede Ahu hiç konuşmamış, tek kelimelerle cevap vermekle yetinmişti. Kralşan tarafından dinlendiğini düşündüğü için gerilmiş ve daha az konuşmaya başlamıştı. İbrahim lavuğunu çekemeyecekti. O konuşmalıydı. Yeniden telefona uzanıp son mesaja cevap verdi.

Şaka. Dinlemiyor.

Anında mesaj belirdi ekranda.

AHU: ***Yine zerre güldürmeyen bir şaka.***

Senin şarkıların da zerre eğlendirmiyor.

AHU: ***En azından kimsenin yüreğine de indirmiyor! Ayrıca madem sevmiyorsun, o zaman dinleme!***

Timur birkaç saniye ekranla bakıştı. Kimsenin yüreğine indirmediği konusunda fazlasıyla yanılıyordu Ahu. Şu ünlemi de atmamalıydı. Götüne sokmuş gibi hissediyordu. Bir mesaj daha yazdı. Ama bu sefer Ahu'ya değil, radyo programına atmıştı mesajı. Şarkı bitmişti. Bu arada mesaj yazamayacağına emindi. Ama konuşması gerekiyordu. "Bu gecenin de sonuna yaklaşıyoruz," dedi. Araya atlayan İbrahim bir şeyler gevelerken, o yazdığı mesajın üzerine fazla düşünmeden gönderdi.

"İstek parçalarınızı kontrol ediyorum," dedi Ahu. "Bakalım kim, ne iste-" Sesi kesildi. Mesajı gördüğüne emindi Timur.

"Evet," dedi İbrahim. "Ne istenmiş?"

Kısa bir an daha sessiz kaldı Ahu. "İsimsiz bir dinleyicimiz..." dedi su misali akıp giden sesi.

"Gül emojisi göndermiş bize," dedi İbrahim neşeyle.

Timur, "Sana değil, göt," diye mırıldanırken kendini yeniden yatağına bıraktı. Telefona arkasını dönüp derin bir nefes verdi. Haklıydı. Korkaktı. Kendi lanetinden korkan, ellerinde kanla yaşayan bir cesetti. Derin yaraların ve korkuların dili olmazdı. Kaçtığın seni kovalar, arkanı döndüğün gün gelip yine önüne düşerdi. Son bir sessiz isyanda daha bulundu. Anlarsa kaçacak, anlamazsa yakacaktı. Bülbül, gülün dikenine düşerse göğsü yaralanırdı. İşte o vakit *ah u zar* eden bülbülü kurtarmaya gülün gücü yetmezdi. Son bir şans verdi ondan kaçması için. Son bir şans verdi onu kana bulamamak için.

"*Bülbülüm Altın Kafeste* istemiş dinleyicimiz," dedi Ahu. "Keyifli dinlemeler."

"Bülbülüm altın kafeste, aman
Öter aheste aheste.
Ötme bülbül, yârim hasta, aman
Hasret kaldım sevdiğime.
Ben sana aldanamam yârim,
Ben sana dayanamam..."

Bir rivayete göre gül, yaratılan ilk çiçektir. Bütün çiçeklerin imparatoriçesidir. Ona bir bakan, bir daha bakmak ister, güzelliğiyle büyülenirdi. Rengi ise kardan bile daha beyazdı. Bu güzelliği yüzünden herkes onu dalından koparmak isteyince Tanrı'ya onu koruması için dua etti. Kimsenin ona yaklaşmasını, dalından koparmasını istemiyordu. Ve böylece gülün gövdesine sert dikenler ekildi. Bir tek ona zarar vermeyen bu dikenler onu herkesten korumak içindi. Ona yaklaşmak, dalından koparmak hatta koklamak isteyenlere dahi izin vermedi gül. Dikenlerini herkese batırdı. Yalnızlığı içinde mutluydu.

Ta ki etrafında öten, billur sesli bülbülü görene kadar.

Gül, bülbülün sesine, bülbül ise gülün güzelliğine mest olmuştu. Bülbül öttü, gül izledi. Gül salındı, bülbül izledi. Bir süre sonra uzaktan bakmak yetmedi. Bülbül yavaşça kondu gülün yamacına. İlk defa dikenlerini kimseye batırmak istemeyen gül çaresizdi. O yanına gitse can yakacak, bülbül ona gelse canı yanacaktı. Bir süre birbirlerine yine uzaktan baktılar. Ama artık buradan bakmak da yetmiyordu. Aşk, doyumsuzdu.

Gül kendini geri çektikçe bülbül ona daha da sokuldu. Gül, *benim dikenlerim senin canını yakar,* dedikçe bülbül gövdesindeki dikenlere daha sıkı sarıldı. Ve en nihayetinde gülün dikeni, bülbülün göğsünü paramparça etti. Bülbülün gövdesinden akan kan, kar beyaz gülün yapraklarına bulaştı. O günden sonra göğsündeki acı ve yanık sesiyle *ah u zar* etti bülbül. Gülün ise bütün beyazlığı kayboldu. Yaprakları kan kırmızıya boyandı. Bülbülün göğsündeki acı, ikisini de yaktı.

Arkamdaki İbrahim, "Bu kadar dikkatli ne okuyorsun?" dediğinde daldığım yazıdan irkilerek kopabildim. Elimdeki dergiyi hızla kapatıp yeniden masanın üzerine savurdum.

"Hiç," dedim boş boş. "Gözüme bir yazı takıldı. Ona bakıyordum."

Gözüme takılan derginin üzerinde gül ve bülbül vardı. Dün geceden beri aklımdan çıkaramadığım şarkı ve gönderen kişiye ait emoji yüzündendi hepsi. Gergindim çünkü yine dün geceden beri aklımdan çıkaramadığım tek bir düşünce vardı. Ya bu adam radyoyu hep dinlediyse? Ona dair ne varsa her yayında inceden belli etmiştim. Anlamaması imkânsızdı. Sarhoşluk rezilliği bitmeden bir de üzerine bu eklendiği için utanç içindeydim.

Kim ayağının altında dolaşmasını istemediği birinin sarhoşken makyajını temizler ve radyo programını dinlerdi? Ayrıca bülbülün altın kafeste olduğu falan da yoktu. Burası dikenli tellerle kaplıydı. Bülbüle aldanmalıydı belki de. Altın kafesin bedeli buydu.

Dergiye bakmadan, yaslandığım masadan doğrulup kolumdaki saate baktım. Beşe geliyordu.

"Benim mesai biter."

Karşımızda, bizim olduğumuz kısımdan camla ayrılmış alanda başka bir radyo programı vardı. İbrahim o alana ilerlerken ben masanın üzerinden çantamı almak için ilerledim. Evime gidip uyumak istiyordum. Düşünmeyi engelleyecek tek şey buydu. Kapının hemen yanında Adriel'in beklediği gerçeğine artık alışmıştım. Yüzünü görmek istemiyordum ama eve gidene kadar buna dayanabilirdim. Masadan çantamı aldığımda radyonun kapısı açılınca bakışlarım o yöne döndü.

Bakıp önüme döndüm. Gördüğüm kişiyi önüme döndüğümde ancak algılayabildiğimde yeniden ona dönmek zorunda kaldım. Kapının dışında Adriel'i görmeyi bekliyordum. Kapıyı açıp içeri giren Timur'u değil. Şaşkınlığım kısa falan sürmedi. Uzun sayılabilecek bir süre bütün alıklığımla baktım kendisine. Bakışları önce cam alana değdi. Beni arıyordu. Orada bulamayınca bu yöne döndü. Zorlanmadan keskin kahveler gözlerimi buldu. Bana doğru ilerleyip tam önümde durdu.

"Senin burada ne işi-" diyecek oldum. Büyük bir utanç cümlem olduğu için yuttum. "Adriel nerede?"

"Kralşan çağırdı."

"Ne için?"

"Galeri açılışı var."

"İyi," dedim ters ters. "Hayırlı, uğurlu olsun."

Eliyle çıkışı işaret edip, "Gidelim," dedi.

Bıkkın bir nefes verdim. Direnmek boşunaydı. Sinir dolu bir oflamayla kapıya ilerledim.

"Çantanı da al," dedi arkamdan. "Sonra bağırıp durma."

Herhâlde alacaktım. Daha borcu bitmemişti. Yeniden arkamı döndüğümde kendisine ters bir bakış atıp masaya ilerledim. Ters hareketlerle çantamı alırken, "Akıl mı bıraktınız?" diye homurdandım.

Saçma bir keyif vardı yüzünde. Gülmüyordu ama mutsuz da durmuyordu. Onu tanımayan birine bu ifadesini anlatmam zordu. "Laf çakmaktan, başka şeylere aklın kalmıyor tabii," derken göz ucuyla kapıyı işaret etti. Sessiz bir cümleydi.

Gidelim, hadi.

Yanından geçip ilerledim. Kapıya yaklaştığımızda cam alandan çıkan İbrahim her zamanki gibi sırıtıyordu. "Ahuzar," dedi aynı ifadesiyle. Bakışları yanımdaki dev cüsseye takılıp yeniden bana döndü. "Gidiyor musun?"

Tebessüm etmeye çalışıp, "Evet," dedim. "Bugün gece programında bensizsin, İbrahim. Tadını çıkar."

"Sensin tadı çıkmıyor be güzellik," dediğinde elini uzatıp omzuma dostça dokunmuştu.

İçeride yayın yapan Ezgi bir şey söyleyince bakışlarını o yöne çevirmişti İbrahim. Aniden tam kulağımın dibinde, "İbrahim mi?" diyen mırıltısını duyduğumda irkildim. Bakışlarımı yanıma çevirdiğimde beklemediğim kadar yakınımda durduğunu fark ettim. Bakışları ise bende değil, Ezgi'yle kapının eşiğinde konuşan İbrahim'in üzerindeydi.

Düz ve her zamanki gibi sakin değildi. Kaşlarının arasında oluşan belli belirsiz bir çizgi vardı. "O yayındaki İbrahim lavuğu bu mu?" diye sordu.

Şaşkındım. "Lavuk mu?" dedim.

İbrahim muhabbeti bitirmiş, Ezgi'ye *iyi yayınlar,* dileyerek cam kapıyı kapamıştı. Yeniden bize döndüğünde gülüyordu. Sonrası ise benim için yine beklenmedikti. İbrahim en mutlu hâliyle ileri bir adım atacakken Timur'un ayağı öne uzandı. Yanlışlıkla yapılan bir eylem değildi bu. Gözümle gördüğüm için adım gibi emindim. O ayak resmen bilerek öne uzanmıştı. İbrahim beklenmedik bir şekilde ayağına dolanan ayakla dengesini kaybedip, ileri doğru sendelediğinde sanki bunu o yapmamış gibi sakince ayağını geri çekmişti.

Şaşkın bakışlarım yüzüne döndü. Çenesinin altındaki gamzeyle göz göze gelmek hoş değildi ama ânın şokundan umursayamadım. İki elimle sarıldığım çantam kucağımda, kocaman olmuş gözlerle kendisine bakakaldım.

"Özür dilerim," dedi düşmeden geri toparlanan İbrahim. Hâlâ mutlu ama biraz mahcuptu. "İyi misiniz?" dedi Timur'a.

Dümdüz baktı adama. Gittikçe dağ ayısı oluyordu.

"Asıl sen iyi misin İbrahim?" demek zorunda kaldım.

Yine güldü. "Sorun yok." Timur da gülümsedi. Sinirlerini aldırmış gibi hep gülerdi kendileri. "Yarın görüşürüz." Elindeki yeni fark ettiğim dosyayı bana doğru kaldırdı. "Evrak işlerini halledip ben de birazdan çıkarım." Yeniden önüne dönüp keyifle ilerledi.

Timur'un, "Harbi sikeceğim neşesini," diye homurdandığını duyunca bakışlarımı ona çevirdim. Ters bakışları hâlâ yerli yerindeyken İbrahim'in arkasından bakıyordu. "Çelme taktık ama hâlâ gülüyor, puşt!"

Daha da şaşırdım. Bu kadar dibimde olduğu için de ayrı şaşkındım. "Ne biçim konuşuyorsun sen be?" diye sessizce yükseldiğimde, hemen dibimde olduğu için kavradığı kolumla birlikte bedenimi de kapıya doğru ilerletmişti. Kapıyı açıp bir bütün hâlinde dışarı çıktık.

"O adamla kişisel problemlerim var," dedi.

"Saçmalıyorsun! Adamın sana bir zararı dahi yok. Neden çelme taktın?"

"Fazla neşeli."

"Yani?"

"Canımı sıkıyor."

O kadar hızlı ilerliyordu ki ona yetişmek başlı başına bir meseleydi. "Sen de benim canımı sıkıyorsun," diye soludum. "Çelme mi takıyorum?"

"Çelme taksan daha az canım sıkılır, Ahu," derken kanaldan çıkmıştık. Hızlı derken ciddiydim. Art arda bekleyen üç siyah arabanın Kralşan'a ait olduğunu biliyordum. Diğer ikisinde yine korumalar varken en öndekine ilerledik.

"İkide bir karşıma çıkmazsan senin de canın sıkılmaz, benim de!"

Hızla arabanın önünden ilerleyip yan kapıyı açtı. Arabaya binmeden önce yüzümü ona dönmüştüm. Yine fazla yakındı. Başımı hafifçe geri atarak yüzüne bakmak zorunda kaldım. Gözlerim benim için uzun sayılabilecek bir süre sonra keskin kahvelere daha yakından değdiğinde midemdeki taş yine varlığını belli etti.

"Benim ayarlarımla oynamasaydın..." dedi sakin bir sertlikle. "İkimizin de canı bu denli sıkılmazdı, Ahu. Şimdi bin şu arabaya."

Cevap hakkı sunmamıştı zaten. Bir saniye içinde kendimi koltukta bulmuştum. Kapı yüzüme kapandı. *Ayarlarımla oynadın,* derken? Kimin, kimin ayarlarıyla oynadığı yeterince netti. Sürücü koltuğuna oturup arabayı çalıştırdığında bu şaşkınlığımı, "*Ayarlarımla oynadın,* derken?" diyerek sesli de dile getirdim. "Sence kim, kimin ayarlarıyla oynuyor?"

İlerlemeye başladık. Aynadan arkayı kontrol eden bakışları sakin ama bir o kadar da tersti. Soruma her zamanki gibi sessiz kaldı.

"Şaka gibi adamsın!" diye en sonunda patladım. "Ne eğrin var ne doğrun!"

Hiç onunla konuşmuyormuşum gibi yola bakmakla meşguldü.

Sarhoş olup *taş kafalı,* diye bağırmak vardı ama ayık olduğum için yutmak zorunda kaldım. Derin bir soluk verdim. Önüme döndüğümde camdan dışarıyı izleyip sakin kalmaya çalıştım. Ben konuşmadığım sürece asla konuşmayacağını artık biliyordum. İnatla konuşmak istemedim ama olmadı. Tutamadım çenemi. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Evine."

"Hani açılış vardı?"

"Hazırlanacakmışsın." Ters bir hoşnutsuzluk vardı sesinde. "Arkadaki kıyafeti gönderdi."

Bakışlarımı arka koltuğa çevirdim. Büyükçe bir siyah kutu vardı. Kralşan'ın manipülasyonları hız kesmeden devam ediyordu. Göz devirerek önüme döndüm. "Salak adam!" dedim. Dirseğimi camın köşesine yaslayıp bakışlarımı yola odakladım. Yine en iyi bildiğim şeyi yapıp bedbaht hayatımın bir diğer bedbaht parçası olan totemlere tutundum.

Gökyüzünden beş kuş geçerse bugünü belasız atlatırız, Ahuzar.

Bakışlarımı gökyüzüne kaldırdım. Tek bir kuş dahi yoktu.

Derin bir nefes verirken elimi dertli bir şekilde alnıma attım. Yolu izlerken sinirim sönüyor, farkındalık artıyordu. Kralşan'ın kuklası olmak zordu, beni öldürmek istediğini bildiğim bir kadının yüzüne bakacak olmak zordu ama en zoru da varlığınızla battığınızı bildiğiniz bir insana ayak bağı olmaktı. Görev için buradaydı. İçine düştüğü bu hengâmede benim saçma meselelerimle boğuşuyor, şu an dahi Kralşan'ın yanında olması gerekirken benim korumalığımı yapıyordu. İstemesem de içimde bir ses hep onu haklı çıkarmak, bu kırgınlığı yok etmeye çalışmak için saçma bahaneler arıyordu.

"Dimitri Volodin'le ilgili o kadar çok bilgiyi nereden buldun?" dedi aniden.

Bakışlarım ona döndü. Dosyadaki bilgilerden bahsediyordu.

"Araştırdım."

"Bu kadar detaya nasıl ulaştın?" Sesinde minik de olsa bir şaşkınlık vardı. "O dosya normalden daha fazlası."

"Ben bir zamanlar muhabirdim, Timur. İstediğim her şeyi araştırarak bulabilirim."

Bakışları bana değip yeniden yola döndü. Sessiz bir cümlesi vardı.

Anlatmaya devam et.

Çok zorlanmadan anlamıştım ne demek istediğini. Onu tanıyor muydum yoksa tanımıyor muydum ayırmak zordu. Sorusunun cevabı benim için basitti. Sıkıştığım kapanda çaresizce beklememiş, onu vurabileceğim her silahı toplamıştım.

"Kralşan'ın odasını karıştırdım. Evraklar, dosyalar, gizli notlar... Ne varsa okudum. Bazen beni şu an olduğu gibi anlamsızca yanına çağırır, yan odada toplantı varken diğer odaya kilitlerdi. Duvardan seslerini dinlerdim. Hastanede olduğum günlerde beni komada sanıp yanımda telefonla konuşurdu. Kolumda bir kelepçe varken kaçmak zordu. O yüzden duyduğum her şeyi zihnime not ettim. O yokken peçetelere yazıp yastığı-"

Lafımı bölüp, "Kolundaki kelepçe mi?" diye sordu.

Derin bir soluk verdim. Bu kısım onu ilgilendirmezdi. Gereksiz detaya gerek yoktu. Hayatımla ilgilenmiyordu. "Önemli bir şey değil." Bakışlarımı yoldan ayırmadım. "Klasik Kralşan." Yine konuya dönmeye çalıştım. "Öyle topladım bütün bilgileri."

Konudan kopmuş gibiydi. "Seni hastane yatağına mı kelepçeledi?" diye sordu.

Bu defa ben sessiz kalıp önüme bakmayı tercih ettim.

"Ahu!" dedi.

Yine Ahuzar değil, Ahu olmak istediğim bir andı. Yüzsüzlüktü belki ama yorgundum. Biraz Ahu olup soluklanamaz mıydık? "Efendim," derken sesim sakin, bakışlarım yoldaydı.

"Bana bir şeyi ikinci defa sordurma."

"Bilmen gereken bir şey değil. Konu dosya. Böyle böyle toparladım işte." Adamı konuşturana kadar canım çıkmıştı. Konuştuktan sonra yine canım çıkmıştı. Şimdi hem susup hem konuşuyordu ve benim yine canım çıkıyordu. Neydi bu yani? "Dimitri'yi neden sordun?" diyerek konuyu değiştirdim. Diğer meseleyi kavga etmeden çözmek imkânsız gibi görünüyordu. Onun inadı bitmiyor, benim ise dilim durmuyordu. Ona da diken olup batmak istemiyordum.

"Akşamki açılışa özel konuk olarak geliyor."

"Yüklü miktarda bir uyuşturucu sevkiyatı vardır," dedim. "Yılda bir hep görüşürler. Dünyanın en büyük uyuşturucu kartelidir kendileri."

"Kralşan bu bağlantıyı nasıl edindi?"

"O kadarını bilemem. Ama Kralşan'ın elinin bu denli güçlü oluşu tesadüf değil. Bütün işlerini dünyanın en iyileriyle yapar. Silah, uyuşturucu,

kaçakçılık, pazarlama ve dahası. Aklına gelebilecek her pislikte eli var. Bunların hepsinin bir topluluk olduğu ve Kralşan'ın da orada olduğuna dair rivayetler var."

"Topluluk?" dedi sorgular bir şekilde.

"Dünya genelindeki büyük mafyaların bir araya getirildiği bir topluluk," diye özetledim. Dudak büzdüm. "Bence tamamen şehir efsanesi. Buna dair hiçbir iz yakalayamadım. Yurtdışından pek çok kaynağı var. Hepsinin bir topluluğa üye olduğunu sanmıyorum."

Sessiz kaldı. Düşünüp aklına not ediyordu muhtemelen. Evim, işyerine yakındı. Birkaç dakika sonra gelmiştik. Araba durduğunda ondan önce inip merdivenin köşesindeki güllere tebessüm ettim. Hiçbir zaman onlara selam vermeden geçmezdim. *Mucizelere minnet duyulmalıydı.*

Arkamdan geldiğini biliyordum. Arka kapıyı açtığını duyduğumda başımı ona çevirmeden, "O elbiseyi giymem," dedim. "Arabada bırak. Kralşan'a geri ver."

İlerlemeye devam ettim. Asansör beklerken arkamdaydı. Dediğimi yapmış, elbiseyi bırakmıştı. Demir zeminden yansımasını görebiliyordum. Asansör kapısı açıldığında o da benimle birlikte ilerledi. Aynayla kaplı asansörde kendime bakmaya çalıştım ama zordu. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. İfadesizliğimi korumaya çalıştım. Asansör açıldığında topuklu ayakkabılarımın sesi eşliğinde eve ilerledim. Biricik, arkadaşlarıyla buluşacağını, sekiz gibi geleceğini söylemişti. Evde olmadığı için çantamdan anahtarı çıkarıp kapıyı açtım. İçeri girdiğimde hâlâ bir adım arkamda dikiliyordu. İçeri girmedi. Kapının önünde dikilmeye devam etti.

Kapıyı yüzüne kapamak vardı ama sözkonusu o olunca yine olmadı. "İçeride bekle istersen," dedim.

Başı sağa eğildi. "Rahatsızlık vermeyeyim," dedi.

Göz devirip, "Saçmalama, Timur," dedim. Kenara çekilip yolu açtım. "Gel."

Bakışlarından minik bir tereddüt geçer gibi oldu ama yenik düşerek ilerledi. Geri çekilip çantamı kapının arkasındaki vestiyere astım. Ayakkabılarımı çıkarınca yükseklerden aşağı inmiştim. Birden siyah gömleğiyle yüz yüze gelmek, benim için beklenmedikti. Bu kadar yakınımda olduğunu fark etmemiştim. İsteyerek yaptığı bir şey değildi ama. Kapıyı kapamak için arkasına geçmesi gerekiyordu ve hemen arkasında da ben vardım.

Bakışlarımı yüzüne kaldırdım. Topuklularım olmadığı için başı bana göre bir hayli göklerdeydi. Deniz ve sigara kokusu etrafımda gezinince, yutkunduğumu belli etmemeye çalışarak, yana bir adım atıp etki alanından uzaklaştım. "İstediğin gibi takıl," dedim ilerideki koltukları işaret ederek. "Hemen hazırlanıp geliyorum."

Siyah ayakkabılarını benim siyah topuklularımın yanına çıkardı. "Kardeşin yok mu?" dedi.

Odama ilerlerken, "Arkadaşlarıyla buluşacaktı," dedim. "Geç gelir."

Odamın kapısına geldiğimde dönüp ne yaptığına bakma gereksinimi hissettim. Keskin kahveler evin her detayında dikkatle geziniyordu. Ne yaptığımla ilgilenmeyen biri için yine fazla dikkatliydi. Bakışları bana döner gibi olduğunda hızla kapıyı kapadım. Ona bakarken yakalanmak istemiyordum. Sargılı elim kapının kolundayken, alnımı kapıya yaslayıp birkaç saniye soluklanmak zorunda kaldım. Farklı biri gibi davranmama neden oluyordu. Kafamı toparlayamıyordum. Midemdeki taş göğüs kafesimi sıkıştırınca, derin bir nefes alarak toparlanmaya çalıştım.

Dolaptan en gösterişli elbisemi çıkardım. Madem Kralşan için önemliydi bu defa hakkını verecektim. Siyah elbisemin sol tarafında derin bir yırtmacı ve sırtımı tamamen açıkta bırakan dekoltesi vardı. Kralşan savaş istiyordu. Bu gece istediğini alacaktı. Beni tanıdığını düşünüyordu. Elbiseyi gönderdiğinde giymeyeceğimi, ona inat en sade hâlimle oraya gideceğime emindi. Ama onun beni tanıdığını düşündüğü kadar ben de onu tanıyordum. Bu defa ona bu zevki yaşatmayacaktım.

Kendimden en emin hâlime bürünürken göz makyajımı siyah tonlarda yaptım. En koyu bordo rujumu sürdüm. Saçlarımı ensemde dağınık bir topuz yapıp sırtımdaki dövmeyi daha da göz önüne çıkardım. Yırtmaçtan taşan bacağımdaki morlukları kapadım. Sırtımda patlamadan kalan yara izleri vardı ama küçüktü. Dövme gece misali üzerlerine kapanmıştı. Boynumdaki iz gibi göz önünde değildi hiçbiri. Dokunmadan anlaşılmazdı yerleri. En büyük iz, kuyruk sokumunun üzerinden uzanan yaradaydı. Darmaduman olan kemiklerimi ancak bu yara izlerini bedenime işleyerek toparlamışlardı. Neyse ki elbise o kısma kadar dekolteli değildi.

Benim için bir saat süren hızlı bir hazırlanıştı. Ama salonda bekleyen adam için aynı şeyin geçerli olup olmadığını bilmiyordum. Minik çantamı da alıp elbisemin yere sürünen eteklerini arkaya attım. Kapıyı açtığımda bir an için onu göremeyince bocaladım. Koltukta olduğunu fark ettiğimde ise istemsizce derin bir nefes verdim.

O gidince güvendiğim her şey gidiyordu.

Küçük koltuğum için biraz büyük kalmış gibiydi ama bir şekilde kurulmuştu. Kendinde değildi ama. Başını geri atmış, uyuyordu. Gülmeden edemedim bu hâline. Bir saat beklemişti. Yerinde bir tepkiydi. Çıplak ayaklarımla parmak ucuma basa basa ona yaklaştım. Özel bir askerdi. Üzerinde göz hissettiği an uyanabilirdi. Bunun endişesiyle fazla yaklaşmadım. Başı geriye düşmüşken önce yandan baktım. Sonra da koltuğun önüne ilerledim. İmkânım varken her profilden inceledim çehresini. Uyanmadı. Oldukça derin bir uykudaydı. Uyurken dahi ifadesiz ve sakin görünüyordu.

Çenesinin altındaki çukura takıldı bakışlarım. Buradan bakınca daha derin görünüyordu. Fazla yaklaşmadan uzaktan izlemeye devam ettim. Etki alanına yaklaşmak tehlikeliydi. Adını seslenip uyandırmak ve bu ifadesini biraz daha izlemek arasında gidip gelirken, "Ne yapıyorsun tepemde?" deyince, irkilerek geriledim. Kesinlikle özel bir askerdi.

Seni izliyorum, diyecek değildim. "Hazır olduğumu söyleyecektim," diye çıkıştım.

Gözlerini açıp doğruldu. Cidden uyumuş olmalı ki bakışlarında hafif bir uyku mahmurluğu vardı. Boynunu sağa sola eğip elini ensesine attı. Bakışları bana döndüğünde ifadesizliği sekteye uğradı. Eli ensesinde birkaç saniye için öylece kaldı.

"Gidelim," diyerek kapıya ilerledim. Onu izleyip izlemediğimi sorarsa cevap veremezdim.

Elbisem için en uygun olan tek bantlı, parlak topuklularımı giydim. Yerinden kıpırdamamıştı. Koltukta oturuyordu. Eli hâlâ ensesindeyken başını çevirmiş, bana bakıyordu. Birkaç saniye ben ona baktım, o bana. "Ee, hadi," dedim elimle kapıyı işaret ederek. "Gitmiyor muyuz?"

Öylece bakmaya devam etti. Dudakları bir şey diyecek gibi aralandı ama yine kapandı. Keskin kahveleri üzerimde biraz daha böyle gezinirse gerginlikten kusabilirdim. Önüne döndüğünde önce burun kemerini parmaklarıyla ovuşturmuş, daha sonra ayağa kalkmıştı. Derin, kesik bir nefes verdiğini duydum.

"Kralşan gönderdiğini giymedin diye başına bela olur mu?"

Dudağımın bir köşesi ukalaca kıvrıldı. "Kralşan her zaman bela." Bana doğru ilerlerken kapıyı açmak için hareketlendim. Yanımdaydı artık. O ayakkabılarını giyerken, ben kapıyı açıp dışarı çıkma niyetindeydim.

Anahtar elimde dışarı çıkacakken, "Bekle," dedi.

Tek sözüyle adımlarımın olduğu yere çakılmasından nefret ediyordum ama duruşunun aksine bazı şeyleri öyle nahif söylüyordu ki yapmamak imkânsızdı. Durdum. Bakışlarım ona döndü. Ayakkabılarını giymişti. Topuklularla yeniden omuzlarına ulaşmıştım. İlerleyip anahtarları elimden aldı. "Bu gece arkandan ilerleyebileceğimi sanmıyorum," diye homurdanışı sessizdi ama duymuştum. Bedeni kapının önüne kurulunca, istemsizce gerileyerek evden çıkmak zorunda kaldım. Işığı kapatıp kapıyı çekti. Yeniden bana döndüğünde kaşlarının arasında derin bir çizgi vardı.

"Kapıyı kilitlemedin," dedim.

"Gerçek manada ayarlarımla oynadığın için olabilir mi?" diye mırıldandı.

Şaşkındım. "Yine ne yaptım?" diye sordum.

Yeniden önüne dönüp bir kere kilitledi. "Öylece durman yetiyor, Ahu," dedi.

Şaka mıydı bu adam? "Benden bu kadar rahatsızsan Kralşan'a söyle, yanıma seni gönderip durmasın!" Kapıyı bir kere kilitleyip, anahtarı geri çıkardığını görünce, "Üç," dedim.

Yandan yandan baktı yüzüme.

"Üç kere kilitlememiz lazım."

Yine yandan yandan bakmayı sürdürdü. Sessiz bir sorusu vardı.

Sebep?

Bir sebebi yoktu. Saçma totemlerimden biriydi. Üç kere kilitlersem eve hırsız girmezdi mesela. "Bir sebebi yok," dedim. "Öyle olması gerek."

Bakmayı sürdürdü.

Tamam da niye?

"Bu defa da sen mi beni zorlamasan acaba?" dedim. "Öyle olması gerekiyor işte. Üç kere kilitlemezsek rahat edemem!"

Zorlamadı. Kapıyı üç kere kilitleyip anahtarı bana uzattı. Başını hafifçe sağa eğdi.

Oldu mu?

Bu sessiz cümleyi de sesli cevaplayıp, "Evet, oldu," dedi.

"İyi. Şimdi yanımda yürü. Sakın önüme geçme."

"Sebep?"

"Etrafta tetikçiler var," dedi dünyanın en normal şeyini söyler gibi.

Korku dolu bakışlarım kendisine döndü.

"Ne? Burada mı?"

"Her zaman, her yerdeler, Ahu. O yüzden şu saçma inadını bırak ve gece boyu sakın yanımdan ayrılma." Asansörün kapısı açıldığında yan yana içeri girdik. "Önümde de değil," dedi. "Yanımda dur."

Sessiz kalıp sadece yutkundum. Böyle şeyler söylerse benim kafamı daha da karıştırırdı. Ama o an için korku baskın geldi. Yan yanaydık. Eli üzerimde değildi ama saçma bir şekilde ona bir adım daha yaklaşıp kolumu ceketine değdirme dürtüme engel olamadım. Böyle daha güvenliydi. Asansörden indiğimizde korumalar arabalarının önündeydi. Yan yana ilerledik. Korumalara minik bir baş hareketiyle araçlarına geçmesini emrederken kendisi sürücü tarafına ilerledi. Bakışlarım evin etrafında gezindi. Artık hiçbir yer güvenli değildi. Ev bile. Evim bile.

İlerlemeye başladık. Bir süre sessiz kaldım. Ben konuşmadığım sürece o zaten konuşmazdı. "Beni öldürmeden durmayacak, değil mi?" dedim. Sesimde beni tanıyan birinin duyacağı bir kırgınlık vardı. Ölmek istemiyordum. Hele de Kralşan yüzünden.

Sessiz kaldı. Gözlerimi ona çevirdim. Aslında sessiz değildi. Yutkunmuştu. Kavislenip sönen âdemelmasından anlaşılıyordu. Sessizliği, duymasını bilene yine sesti. *Evet.* Ben ölmeden durmayacaktı.

Anlamsız bir mahcubiyet ve farkındalık çöktü üzerime. "Söylediklerime aldırma," dedim. Bakışlarım önümdeydi. "Sana kızgın ya da kırgın değilim. Haklı olduğun için kendime öfkeliyim. Şu an işini yapmak yerine burada olman o kadar saçma ki. O kadar haklısın ki..."

Yine sessiz kaldı.

O gece canımı yakan her bir kelimeyi içimde öğüttüm. Gözlerimi kapatıp derin bir soluk vermek dışında hiçbir şey yapamadım. Göz alıcı bir zarafetle parlayan galeriye geldiğimizde aynı sessizlikle araçtan indik. Ne zaman Kralşan'a gelecek olsam göğüs kafesimi sıkıştıran huzursuzluk hissi yerli yerindeydi. Bakışlarım ona döndü. Arabanın ön tarafına doğru ilerlediğini gördüğümde omuzlarımı dikleştirdim. Onun verdiği güvene sığınmaktan başka seçeneğim yoktu.

Yine!

Kırmızı halının üzerinde ilerlerken yanıma geldi. Cemiyet ve iş hayatından tanıdık olan yüzleri şimdiden fazlasıyla görebiliyordum. Hepsi şık ve son derece özenliydi. Kameralar içeri alınmıyor, ünlü yüzler kırmızı ha-

lının sol köşesinde poz veriyorlardı. Kapı kısmındaki yoğun kalabalığa geldiğimizde bana daha çok yaklaştığını hissettim. Varlığımı kameralara fark ettirmemeye çalışır gibi onlara doğru olan tarafıma yaklaştı. Dağ gibiydi. Arkasına saklanmama yetti.

Bir eli önümdeki bir erkeğin bedenini geçmem için beni kenara itmeye çalışırken diğeri belime değdi. Parmak uçlarından tenime akan ürpertiyle midemdeki taşın göğüs kafesime daha da baskı yaptığını hissettim. Parmak uçları bilerek, bir şeyler arar gibi geziniyordu tenimin üzerinde. Belli olmayan yara izlerinden birini fark ettiğinde duraksar gibi oldu.

Önümdeki adam çekilince ilerledik. Minik bir öksürükle boğazımı temizleyerek duruşumu korudum. Geniş ve aydınlık bir alana doğru ilerlerken eli tenimden ayrıldı. Dönüp bakmamaya özen gösteriyordum zira bir de keskin kahveleriyle göz göze gelmek istemiyordum. Farklı modellerde, çeşit çeşit arabaların sergilendiği alanda yoğun bir insan kalabalığı vardı. Kralşan gelini olmaya aday olduğum için tanımadığım insanlar dahi bana selam veriyordu.

Muhabirlik yaptığım günlerden tanıdığım birkaç tanıdık yüze minik bir baş selamı vererek ilerledim. Diğerleri umurumda değildi. Tek dertleri dedikoduydu. Merdivenlerden ilerlerken arkamda değil, yine yanımdaydı. Arkamda diğer korumalar vardı. Büyük kokteyl alanı aşağıdan daha küçüktü. Burası daha sakindi. Büyük, gösterişli avizenin aydınlattığı sarı ışık ortamı daha da loş bir hâle getirmişti. En köşedeki orkestradan hoş bir müzik yükseliyordu. Oysa burası kurtlar sofrasıydı. Müzik insanın kulağının pasını silebilirdi belki ama burada çalan hiçbir müzik kanı silemezdi.

Salona girdiğim an sol köşedeki Kralşan'ın bakışları bana döndü. Hemen yanındaki Hülya Kralşan'ın bakışları da bana değdiğinde ileri adım atamadım. Karşımdakiler cellattı. Biri ruhumun, diğer bedenimin ölmesini istiyordu. Yanlarına gitmek, sözlerini duymak, aynı ortamda nefes almak dahi istemiyordum. Ayaklarım bir adım geriler gibi olduğunda elini yeniden sırtımda hissettim. Belli belirsiz bir dokunuştu. Konuşamazdı. Bakışlar üzerimizdeydi. Ama tenimin üzerindeki parmaklarının anlatmak istediği sessiz bir şey var gibiydi.

Buradayım.

Olmamalıydı. Böyle yaparsa umutlanır ve güvendiğim tek kişi o diye ona sarılmaktan başka bir şey yapamazdım. Derin bir nefes alarak çenemi yukarı diktim. Kendimden emin bir şekilde yanlarına ilerledim. Kenan'ın

rahatsız edici bakışları her yerimde gezinirken dudağının kenarı meydan okur gibi yukarı kıvrılmıştı.

"Bebeğim," dedi yanına vardığımda. "Niyetin aklımı başımdan almak mı?"

Kibarca gülümseyip, "Hayır," dedim. "Dileyim mümkünse bir an önce geberip gitmen."

Bakışları her yerimde gezindi. Yaklaşıp elini belime doladığında geri çekilmek istedim ama etrafta üzerimize dikilen gözler vardı. Dişlerimi sıkarak ayaklarımı sabitlemek zorunda kaldım. Onun parmak ucu tenime değdiğinde, içimde sıcak bir ürperti beliriyordu. Kralşan'ın değdiği her zerreyi ise tenimden kazımak istiyordum.

Parmakları sırtımdaki dövmede gezindi. Kulağıma eğilip, "Bu gidişle başaracaksın zaten," diye mırıldandı. Ben yine dişlerimi sıkarken o beni Hülya Kralşan'a doğru çevirdi. "Sevgilime *merhaba,* desene, cici anne. Güzelliği göz alıcı değil mi?"

Gözlerimi inatla gözlerine diktim. Belki yaptığından biraz utanır ya da minik bir pişmanlık hisseder diye düşünmüştüm. Koyu kahvelerinde hiçbir duygu yoktu. Sadece anne değil, insan bile olamazdı. Beyaz, vücudunu sarmalayan elbisesinin ve mücevherlerinin içinde son derece özenliydi. Sarı saçlarını omuzlarına bırakmış, kendine yakışır bir makyaj yapmıştı.

"Merhaba," dedi yüzsüzce.

Cevap vermeden önüme döndüm. Üzerimizdeki gözleri umursamadan, Kenan'ın belimdeki elini itip önümüzdeki minik kokteyl masasına ilerledim. Bu geceyi delirmeden bitirmek zor gibi görünüyordu.

"İyi ki benim gönderdiğim kıyafeti giymemişsin," dedi Kenan. "Bu muazzam bir seçim."

"Kes!" dedim. "Git, açılışını yap ve bir an önce defolup gidelim şuradan!"

Güldü. Bakışları diğer yanımdaki Hülya Hanım'a döndü. "İlyas Bey biraz gergin bir adam mıydı cici anne?" diye sordu. "Bu kız kime çekti böyle?"

Hülya Kralşan'ın tedirgin bakışları etraftaydı. Derdi, sırrını kimsenin duymamasıydı.

"Ahuzar abla," diyen bir ses duyduğumda bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim. Neşeli bir tebessümle bana doğru ilerleyen Irmak'tı. Mini, tüylerle kaplı toz pembe elbisesinin içinde yine yaşından bir hayli büyük du-

ruyordu. Topuklu ayakkabılarının üzerinde koşar adım yanıma geldiğinde, onu her gördüğümde terslememe rağmen yine tatlı tatlı gülümsüyordu bana. "Merhaba."

Tavır alamayacağım biriydi. Onu terslememi hak etmediğinin farkındaydım. Bana ve Biricik'e verilmeyen sevgi ona verildi diye kızgındım belki de ama artık ona baktığımda gördüğüm tek şey kendimdi. Ben küçük yaşta kurtulmuştum Hülya Soykamer'in zalimliğinden ama yükünü bir ömür omuzlarımdan atamamıştım. Irmak bununla büyümek zorunda kalmıştı. Aramızdaki en şanslı kişinin o olduğunu sanıyordum. Belki de en şanslı olan sadece Biricik'ti.

Ona sakin bir şekilde, "Merhaba," demem bu yüzdendi.

"Çok sevindim gelmene." Neşeyle olduğu yerde kıpırdandı. "Biricik'i niye getirmedin?"

Kardeşimi kurtlar sofrasına oturtacak kadar gözüm dönmemişti çünkü. "Böyle yerleri sevmez," dedim.

O gülümsemeye çalışırken, "Dik dur, Irmak!" dedi Hülya Hanım. "Etrafta tanıdıklar var. Saçma sapan çocuksu hareketler yapma."

Irmak'ın neşesi bir balon gibi söndü. Omuzları dikleşirken ifadesi soldu. Benim bakışlarım ise Hülya Hanım'a dönmüştü. Bana beş yaşında yaptığı şeyi hâlâ yapmaya devam ediyordu. "Zaten daha çocuk," diye çıkıştım. "Ne yapmasını bekliyorsun?"

Bunu beklemiyordu. İfadesi bocalamıştı ama profesyoneldi. Hemen toparlayıp, "Çocuk değil," dedi. "Genç bir kız. Toplum içinde hareketlerine dikkat etmeli."

Güldüm. *Herkes senin gibi ikiyüzlü olamıyo*r, demek vardı ama onun yerine, "Herkes hareketleri konusunda sizin gibi kontrollü olamıyor, Hülya Hanım," demek zorunda kaldım.

Bakışları bana takıldı. Dik bakışlarımdan utanıp yüzünü yere eğer sanıyordum ama kadında hâlâ utanç yoktu. *Bu dünyada ar duygusu çatlamış bir insandan daha tehlikeli çok az şey vardır,* derdi babam. Yine haklıydı.

"Gelin ve kaynana şimdiden çok iyi anlaşıyorlar," diyen Kenan'la bakışlarımı ondan kopardım. Adi adama eğlence için gün doğmuştu. Bir kolunu Irmak'ın omzuna dolamış, kendine yaslamışken her zamanki gibi keyifle gülüyordu.

Irmak nasıl sevgili olduğumuz konusunda bir şeyler sorduğunda saçma cevaplar vererek eğlenmeye devam etti. Birbirimizi çok seviyormuşuz, biz

süredir birlikteymişiz ama ben utangaç olduğum için saklamamız gerektiğini söylemişim. Saçmalıklarına yetişemediğim için keman çalan adamı izlemeyi tercih ettim. Laf sokmama bile değmiyordu. Bir süre daha yanımda saçmaladı. Bu süreçte emin olduğum tek şey kötü bir adam olsa da iyi bir abi olduğuydu. Hülya Hanım ne zaman Irmak'a laf söyleyecek olsa susturmuş, Irmak'ı kolunun altından ayırmamıştı.

Gerçek yüzünü bilmeyen Irmak ise ışıldayan gözlerle bakıyordu abisine. Birinin cehennemi olan, diğerinin cenneti olabiliyordu.

Kenan gelen misafirlere beni tanıtırken onun hâlâ arkamda olduğunu biliyordum. Deniz kokusu buradaydı. Hissedebiliyordum ama görememiştim. Kralşanların hepsi tanıdıklarına selam vermek için yanımdan ayrıldığında derin bir nefes verdim. Önümdeki kokteyl bardağında ne olduğunu umursamadan kafama diktim. Çakalların arasındaki koyun gibi hissediyordum kendimi. İnsanın kendini ait olmadığı bir yerde kalmaya zorlaması kadar zor bir an yoktu. Etrafımdaki kapan dar geliyordu. Bakışlarım salonda onu aradı. Nefes alamıyordum. Güven duygusunu hissetmeye ihtiyacım vardı.

Sol yanımda duruyorlardı. Kenan birileriyle konuşurken Fiko'yla birlikte üç adım arkasında bekliyordu. Bakışlarını bana değdirmediği bir andı. Kaçırmadım. Endamını, duruşunu, kısa kesim saçlarını, dağınık gömlek yakasını ve kokteyl bardağını tek yudumda içerken dikkatle izledim. Görünmez olmaya çalışıyormuş gibiydi. Bunun için fazla büyük olduğundan haberi yoktu herhâlde. *Ben ölümden başka bir şey getirmem.* Bu sözünden kopan büyük yalnızlık ve yaşanmışlık parçaları vardı. O an merak ettim. İçimdeki minik merak duygusunu daha fazla saklayamadım.

Bir dik duruşun kaç yenilgi, kaç acı ettiğini en iyi ben bilirdim. O da dimdik duruyordu. Kaç kere yenilip kaç acıyla boğuşmuştu acaba? Bu yalnızlığın, görünmez olma çabalarının, bana zarar vermekten korkmasının sebebi neydi?

Her hayat, ayrı bir hikâyeyi saklardı içinde. Onun hayatı nasıl bir hikâyeydi ki onu bu hâle getirmişti? Kibar olmaya çalışıyor ama beceremiyor gibiydi. İncitmemeye çalışıyor ama elinde olmadan dağıtıyor gibiydi. İki ayrı ruh vardı sanki içinde. Sıkışıp kaldığı ve olmak zorunda olduğu kişi arasında gidip geldiğini düşünmem, şu an benim uydurmamdı belki de. Hisleri kuvvetli bir insan olmak zordu. Kendi acın hariç herkesin acısını hissediyordun. Ondan bana değen bir nokta vardı. Ne olduğunu bilmi-

yordum ama herkese dikenlerimi gösterirken ona gül de olabildiğimi göstermeye çalışmam bundandı.

Bakışları aniden bana döndüğünde bocaladım ama gözlerimi kaçırmadım. Ona bakmamamı istiyorsa o da bakmayacaktı. Bir şeyler için artık çok geçti. Ayarlarıyla oynanan bendim. Gözlerinin içine bakarak, diğer uçtaki kokteyl bardağını da tek yudumda kafama dikip sertçe masanın üzerine bıraktım. Bu güven duygusunun ucu kaçıyordu.

Bir kaşı havalandı. Sonra başını hafifçe sağa eğdi.

İçme.

Omzumu belli belirsiz kaldırdım.

Umurumda bile değil.

Göz ucuyla önündeki Kenan'ı işaret etti.

İçince saçmalıyorsun. Burası yeri değil.

Haklıydı. Göz devirerek elimdeki kokteyl bardağını bıraktım. Mutlu olup olmadığını sorarcasına havalandı kaşlarım.

Dudağının belli belirsiz yukarı kıvrılışı ilkti. Bu görüntüyü gerçekten görüp görmediğime emin olamadan önüne dönmüştü. İki bardak kokteylle sarhoş olduğumu sanmıyordum ama minik dahi olsa tebessüm ettiğini görmek, sarhoş olduğumu doğrular nitelikteydi. Kesinlikle değildim oysa. İçimde beliren ılık duygu da ilkti.

Bu duygunun üzerine düşünmeme fırsat olmadan salonun kapısında dev gibi bir adam belirdi. Yaz günü omuzlarına attığı kalın, koyu kahve kürkü ilk dikkat çeken detaydı. Hiç saç olmayan başının bir ucundan görünen bir dövme vardı ama ne olduğu bu açıdan anlaşılmıyordu. Arkasında en az onun kadar iri iki korumayla salona girdi. Akşam olmasına rağmen taktığı koyu kahve güneş gözlüklerini çıkarıp büyük yüzünde küçücük kalan gözleriyle salona göz gezdirdi. Bu, Dimitri Volodin'den başkası değildi.

Kenan'ı gördüğünde derin bir gülümsemeyle kollarını iki yana açtı. Ona doğru ilerleyen Kenan yine bir hayli keyifliydi. İkisi bir araya gelip söndürecekleri yeni hayatları konuşacakları içindi belki de bu keyif. Birbirlerine büyük bir mutluluk duyarak sarıldılar. Timur'un bakışları ikisindeydi. Gözleri kısılmıştı hafifçe. Dışarıdan bakan biri okuyamazdı ama ben yine okudum. Her bir detayı zihnine kazıyordu. Kenan ve Dimitri bir şeyler konuşarak ilerledi. Köşedeki masaya gidiyorlardı. Tenha ve gözden uzaktı. Yanıldım. Kenan'ın bakışları bana döndü.

En son isteyeceğim şey Rus mafyasıyla tanışmaktı. Ülkenin içinde olanları hazmedemiyordum henüz. Dimitri'yi bana doğru yönlendirmeye başlamıştı ama adımlarını atamadan başka bir ses yükseldi. Art arda patlayan silah sesleri insan çığlıklarına karışırken, ne olduğunu anlamadan bir adım geriledim. Müzik susmuştu çünkü az önce elinde bir müzik aleti taşıyan herkes şimdi silah tutuyor, salona, kaçışan insanlara doğru acımadan kurşun sıkıyordu.

"Yakup Öz'ün sana selamı var, Kralşan!" diye kükredi biri. "Bedeller ödenir!"

Sesin nereden geldiğini anlamak zordu. Herkes bir yana kaçışırken, etraftaki diğer takım elbiseli adamların da silahlarını çekip sadece orkestraya ateş ettiğini görebildim. Yerde kanlar içinde yatan bedenler varken adımlarım olduğu yere çakıldı. Yıllar önceki bomba zihnimde yeniden patladı. Ellerimi kulaklarıma kapatarak durdurmaya çalıştım ama zordu. Çığlıklar, yardım feryatları, kurşun sesleri ve inlemeler birbirine karışırken bakışlarım göz ucuyla Hülya Kralşan'ı buldu. Kalabalık bir koruma grubu âdeta önünde etten bir duvar örmüştü. Kenan'ı görüşüm saniyelikti. Irmak'ı kolunun altına almıştı. Koruma kümesi ikisini korumak için silahlarını ateşliyordu. Bakışlarım etrafta hızla gezindi. Adriel'i görür gibi oldum ama bunu da ayırmam zordu.

Adım atacak gücü bulamayınca, ellerimi başıma koyup tamamen yere eğildim. Başımızın üzerinden geçen kurşun denizi varken ilerlemek bir hayli zordu zaten. Önümdeki kokteyl masasının ince bacağının gölgesine sinmeye çalıştım. Başka hiçbir güvencem yoktu.

Ya da ben yok sanıyordum.

Sıcak, güçlü bir bedenin yere çöküp bana kollarını doladığını, kendi gövdesinin altına sakladığını, bedeniyle bana bir duvar ördüğünü hissettim. Gözlerimi açmama gerek dahi yoktu. Kokusu ve sıcaklığı buram buram güvendi. Oydu. Ölümle aramda duran duvar yine oydu.

Kollarının beni daha da sıkı sardığını hissettim. Sırtımdaki elleri beni göğsünden içeri sokmak ister gibi kendine çekti. Kurşun sesleri ve feryatlar durmadı. Gözlerimi açmadım. Etraftan gelen kan kokusunu alabiliyordum. Hâlâ dev gövdesinin altındaydım. Bir silah sesi oldukça yakından, tam başımın üzerinden geldi. O ateşlemişti silahı başka birine. Sonra bir başkasına daha.

Düşecek gibi olduğumda elimi kulaklarımdan çekip bir omzuna doladım. Ceketin yüzeyiydi karşılaşmayı beklediğim. Parmaklarıma değen ıs-

laklıkla irkilmeden edemedim. Başımı sindiğim gövdeden kaldırıp yüzüne bakmaya çalıştım. Çenesindeki çukuru gördüm önce. Sonra gözlerindeki kanı ve yüzündeki vahşi ifadeyi. Yanıma yaklaşanı öldürecek, dişleriyle parçalayacak gibi bir hırsla doluydu ifadesi. Bir kolu hâlâ sırtımda, bedeni bedenimi saklamaya çalışırken omzumun üstünden arkaya doğru ateş etti.

Kulağımın dibinde patlayan sesle irkildim ama ardı arkası kesilmeyen kurşun sesleri varken buna odaklanamadım. Her şey saniyeler içinde olmuştu. Bir ya da iki. Belki de üç. Güçlü kollarının arasında hareket etmek zordu ama omzuna doladığım elime bakmaya çalıştım. Hissettiğim şeyin gerçek olmaması, şu an etrafımdaki kurşun seslerinden daha önemliydi.

Olmadı.

Avucumun içinde gördüğüm kanla donup kaldım. Vurulmuştu. Benim önüme siper olurken ölümü üzerine alan artık oydu. Telaş, korku, panik ve şaşkınlık. Hepsi birbirine karışmışken bakışlarımı yeniden yüzüne çevirdim. "Vuruldun!" diye soldum. Sesim bana bile yabancıydı.

"Kadını bulun!" dedi çok derinlerden gelen bir ses.

Kollarını yeniden bana dolamadan hemen önce ceketini iki yana açmış, bu defa beni öyle saklamıştı gövdesine. Kokusunun içinde yeniden kayboldum. Bülbül, gülün dikenlerini bile bile ona sarılıp göğsünü paramparça etmişti. O da göğsünün altında duran bana, benim üzerimdeki ölüme bile bile sarıldı. Beni saklayıp sırtını siper etti. Güle ateşlenen silah, bülbülü kanadından yaraladı. Bülbülün kanı, gülün dalına değdi. Artık gül de bülbül de kan kırmızıdan ibaretti.

11. BÖLÜM

"Gözlerin yeşil bir fanilaydı balkonda uçan,
Sicim yağmur taklidi.
Bıkmıştım zor geçen kışlarımı anlatmaktan,
Bardağa birkaç çiçek ıslamaktan.
Parmağımın ucunda kırmızı kenarlı bir bulut,
Onu uzatırdım sana, yalnızlık gibi iri bir damla,
Parmağıma düşen bir damla kandı aşk."
- Didem Madak

Üzerindeki beyaz gelinliğin eteklerini parmak uçlarıyla sevdi Güldeste. Etrafındaki karanlığın içinde sakladığı umut ışığının arttığını, bütün karanlığı yok etmeye başladığını fark ettiği bir andı. Beyaz gelinlik, karanlığının içinde beliren en aydınlık ışık, duvağındaki çiçekler ise özenle içine ektiği çiçeklerin yansımasıydı. Hafif kabarık kollarını, minik ışıltılarla kaplı eteklerini sevdi. Kendi hayatı için ilk defa bir karar veriyordu. Bunun, hayatında verdiği en doğru karar olduğuna ise asla şüphesi yoktu.

Birkaç hafta sonra sevdiği adamla evlenecekti. Rize bir mucizeye şahit olacak, Güldeste ve Âdem kavuşacaktı.

"Çok güzel oldun, ablam," diyerek eteklerinin ucundan ona bakan kardeşinin boncuk misali parlayan kahve gözlerine çevirdi bakışlarını. Dudaklarındaki tebessüm en derin hâlini aldı. Eğilip kardeşiyle göz hizasına geldi ve tombul yanaklarını ellerinin arasına aldı.

"Öpeyim mi?"

Güldü Timur. Başını aşağı yukarı sallarken ablasının iki yanağına bıraktığı öpücüklerle daha da çok gülmüştü. Ablasının kırmızı rujunun yanakla-

rına sürüldüğünü fark ettiğinde elini yanaklarına atıp ekşimiş bir yüzle sildi Timur. "Bu ne be?" dedi.

Güldü Güldeste. Parmak uçlarıyla o temizledi kardeşinin tombul yanaklarını. Dağıldıkça daha da kızardığını fark ettiğinde tebessümü büyüdü. "Allık yaptık yanaklarına," dedi.

"Güzel oldu mu?"

"Oldu tabii! Benim oğluma her şey yakışır."

Gülerken ablasının gelinliğine kırılacak bir şeye dokunurmuş gibi nahif bir şekilde dokunuyordu.

"Ben ne giyeceğim?"

"Âdem abin sana çok güzel bir takım elbise almış. Onu giyeceksin."

Yine sessizce gülümsedi Timur. Güldeste'nin gülen yüzü, elini kardeşinin alnına attığında solmuştu. "Ateşin mi var senin?" dedi.

Başını iki yana sallarken de sessizdi Timur. Güldeste elini geri çekip dudaklarını alnına yasladı. "Evet, ateşin var," diyerek kendini onayladı. Fazla değildi ama yine de vardı. "Karnın mı ağrıyor yoksa midem mi bulanıyor? Söyle bakalım."

Aslında söylemeyecekti ama daha fazla direnemedi Timur. "Midem bulanıyor," derken yüzü ekşimişti. Boyu uzun, heybeti yerindeydi ama kolay hastalanır, hastalandığında ise günlerce kafasını kaldıramadan aralıksız uyurdu. Araba tutardı. Sevmediği bir şeyi zorla yediğinde sesini çıkarmaz ama sonradan karnı ağrırdı. Bir ilacı bile istemeden içtiyse kusardı. Dilinden dökülmeyen her derdine bedeni tepki veriyor gibiydi.

Bir eliyle gelinliğinin eteklerini toplarken, diğeriyle kardeşinin elinden tutup yatağa götürdü Güldeste.

"Sevmediğin bir şey mi yedin? Ne oldu?"

"Âdem abi arabayla gezdirdi."

Erkek erkeğe takılacaklarını söyleyip parka götürmüştü. Timur parkta oynamayacağını söyleyince arabayla gezdirmeyi tercih etmişti. Midesi bulanmasına rağmen Âdem abisini ve onun yanında olmasını sevdiği için ses etmemişti Timur.

Kardeşini yatağa yatırıp, battaniyeyi üzerine çekerken odanın kapısında beliren gölgenin farkındaydı Güldeste. Kadir Tönge'nin, "O üzerindeki ne senin?" diyen sesi yükseldiğinde, Timur battaniyeyi tamamen başına çekip altına saklanmıştı. Mide bulantısını artıran şey bu defa korkuydu.

Güldeste derin bir nefes vererek ayağa kalkmıştı. Kadir Tönge'yle göz göze geldiğinde bakışları ifadesizdi. "Gelinlik," dedi.

Kadir'in yüzü gözle görülür bir şekilde kasıldı. Bu konuyu duyduğundan beri sindiremiyor, kabullenmemek için direniyordu. Sokaktaki komşulardan duymuştu kızının evlilik hazırlığı içinde olduğunu. Kimse ona sormamış, gelip istememişti. Eve geldiğinde esip gürlemiş ama karşısında ifadesizce ona bakan ela gözlerden başka bir şey bulamamıştı. Gündüz bağırıp çağırıyordu. Gece olup içtiğinde ise Güldeste'yle Timur'un, arkasına sandalye iliştirilmiş kapısına geliyor ve sarhoş bir hâlde, "Beni bırakma, Güldeste. Sen de gitme," diye yalvarıyordu.

Lakin Güldeste yıllarca, onun pişman olduğunda annesine söylediği bu cümleler ve yakarışlarla büyümüştü. Babasının dudaklarından dökülen her cümlenin altının boş olduğunu biliyor, içinde minik bir parça şeklinde kalan sevgisinin ve saygısının önüne geçmesine izin vermiyordu. Tutulmayan sözler, denize bırakılan bir kum tanesinden farksızdı.

"Çıkar şunu üzerinden. Saçma sapan iş yapma!" dedi Kadir Tönge. "O işsiz cahile vermem seni ben."

"Fikrini sormadığımı söylemiştim," dedi Güldeste. "Birkaç hafta sonra düğünüm var. Kabullensen iyi olur."

"Güldeste!"

"Ne var?" diye çıkıştı Güldeste. "Senin bana karışmaya hakkın yok!"

"Bunun için mi okuttum ben seni?"

"Sen beni okutmadın. Ben kendim okudum!" Elaların içinde yıldırımlar patladı. Artık önceki kadar ürkek değildi Güldeste. Gün geçtikçe üzerindeki ürkekliği atıyor, tırnaklarını daha da çıkarıyordu. Hayatta tek başına kalan canlar nasıl mücadele ederse onu yapıyor, tırnaklarını canını yakanlara zerre düşünmeden batırıyordu. "Ayrıca yaptığın tek babalığı da böyle yüzüme vuracaksan hiç yapmasaydın keşke! Senin parana ihtiyacım yok. Kendim çalışır, kendim okurum."

Çenesi kasıldı Kadir'in. Küçük kızının sesi eskiden hiç çıkmazdı oysa. Şaşırıyordu nicedir karşısında duran kadına. Sadece yüzünün değil, huyunun da gitgide Şehrazat'a benziyor oluşu kalbini daha da çok acıtıyordu. "Saygısız!" diye kükredi. "Nankör!" Heybetli bedeniyle ileri doğru atılıp, Güldeste'ye yaklaşacakken bütün bunları başına çektiği battaniyenin altından gizlice izleyen Timur hızla saklandığı yerden çıktı. Babası bu zamana kadar hep onun üze-

rine yürümüştü. Ablasını hep sever, ona gülerdi. Onu ise hep döver, her fırsatta ona söverdi.

İlk defa ablasının üzerine yürüdüğünü gördüğünde küçük adımlarını kocaman atarak ablasının önünde dikildi. Kendi dayak yerken ellerini yüzüne kapatır, babası yüzünü dahi görmesin diye kendini saklardı. Ama ablasının önünde dururken belki de ömründe ilk defa net bir şekilde baktı babasının onunla aynı renk olan keskin kahvelerine.

"Ablama dokunma!" derken de sesi ilk defa bu kadar gürdü.

Kadir Tönge beklenmedik bir şekilde bocalarken, Güldeste kardeşini önünden çekip arkasına aldı. Zira Kadir Tönge'nin şaşkınlığı kısa sürmüş, saldırmak için ilerlemeye başlamıştı.

"Sakın!" dedi Güldeste.

Adımları olduğu yere çakılmıştı Kadir'in. Önünde Şehrazat'ın yüzü varken adım atamıyordu. Güldeste'nin her defasında kolunu kanadını kırmasının sebebi buydu. Kızı olduğu için değil, sevdiği kadına benzediği içindi merhameti.

"O şerefsizle evlenmeyeceksin!" dedi en net şekilde.

"Âdem hakkında düzgün konuş."

"O şerefsizle evlenmeyeceksin!" diye şiddetle bağırırken alnındaki ve boynundaki damarlar patlama noktasına gelmişti. Üzerine atılıp gelinliğin kolunu kavradı. Güldeste'nin, "Bırak!" diye çığlık atmasına aldırmadan çekti. Timur babasının bacağına yapışıp onu ablasından uzaklaştırmaya çalışıyordu ama gücü yetmedi. Kadir Tönge bacağındaki oğlunu geri savurdu. Gelinliğin kolunu ise tek hamlede yırttı.

Gelinlikten çıkan yırtılma sesi, Timur'dan yükselen minik iniltiye karıştığında tüm sesler durdu. Omzundan tamamen kopup kolundan sıyrılan kısma şaşkın bir üzüntüyle baktı Güldeste. Kapının önüne fırlatılan Timur ise başını kapının kenarına vurmuştu. Elini ensesine attı. Sıcak kanın minik eline değdiğini hissediyordu.

Ela gözleri deniz misali doldu Güldeste'nin. Bin bir hevesle aldığı gelinliğinin yerdeki parçasına bakarken yanağına doğru kocaman bir damla süzüldü. Timur'un, ablasını ağlarken gördüğü nadir anlardan biriydi bu.

Yaptığından pişman değildi Kadir. Ne arkasında bıraktığı kanı ne önünde akan yaşı görüyordu kör gözleri. İşaretparmağını Güldeste'nin yüzüne doğru kaldırıp, "Sen Kadir Tönge'nin kızısın!" dedi. "İster kabul et ister etme. Senin kanın benim! Ve benim kanım asla vasıfsız bir insanla bir araya gelemez.

Okulun bittiği zaman benim uygun gördüğüm biriyle evleneceksin." Gelinliğin diğer kolunu da çekiştirip parçaladı. "Şimdi çıkar şu saçmalığı üzerinden!"

Güldeste'nin yanağına bir damla yaş daha süzülürken bakışlarındaki kırgınlık bir kalbi paramparça etmeye yeterdi. Ama Kadir Tönge'yi etmedi. "Senin kanın mı var baba?" derken sesi titremişti. "Senin damarlarında içkiden başka akan bir şey mi var?" Yanağına doğru bir yaş daha süzüldü. "Ben Kadir'in kızıydım. Annemin sevdiği adamın kızıydım. Senin değil."

Öfke saçan bakışları sekteye uğradı Kadir'in. Yine yaptığından pişmanlık duymuş ama geri adım atmamıştı.

"Son sözümü söyledim. Olur da sözümü çiğnersen bu kapıdan çıkan sadece sen olursun. Çocuk benimle kalır."

"Asla!" diyen sesi netti.

"O zaman durman gereken yeri bil, Güldeste!" Adımları geriledi. Kapının önündeki Timur'un avucunun içindeki kanı, yaralanan başını umursamadı. Kolundan tutup yana doğru fırlatmaya çalıştığında ileri atıldı Güldeste. Kardeşini babasından önce kendine çekip bağrına bastı. Kadir Tönge ikisine de bakmadan gittiğinde bir köşeye sinmiş, yine birbirlerine sığınmışlardı.

Gözyaşlarını hızla silerken okşadığı saçlardan eline bulaşan kanla irkildi Güldeste. Geri çekilip Timur'un ensesini yokladı. Gür saçlarının arasında, derin olmayan uzun bir çizik bulduğunda panikledi.

"Acıyor mu?"

Acıyordu ama başını iki yana salladı Timur.

Bu da Güldeste'ye yetti. Kardeşinin kanlı elini avucunun içine aldı. Tek bir tehditle boyun eğecek değildi. Kafası yerindeyken istediğini söylüyor, sarhoşken ne dediğini unutuyordu. Artık onun keyfini bekleyemeyecekti. Annesiyle anıları olan bu evden telli duvaklı çıkmak istemişti. İmkânsız olduğunu biliyordu ama içindeki umut her zaman diriydi. Yanağındaki yaşları silerken Timur'la beraber yüksek merdivenlere ilerledi. Bu merdivenleri hiçbir zaman tek başına inmesine izin vermemişti. Yine vermedi. İkisinin de kanlı eli birbirine sıkıca tutunurken üzerindeki kolları yırtık gelinlikle evin çıkışına ilerlediler.

"Nereye gidiyoruz, ablam?" dedi Timur.

Cevap vermedi. İkisi de ayakkabılarını giydi. Güldeste çantasını alıp evden dışarı çıktıklarında hedefleri yan evdi. Kapıyı çaldı. Ayşe ninenin duymayacağını, Âdem'in ise evde olduğunu biliyordu. Düğün hazırlıkları için iki evin önünü hazırlayacaktı Âdem. Bunun hazırlıklarıyla ilgileniyordu. Kapıyı bir daha vurdu. Merdivenlerden gelen sesin Âdem'e ait olduğuna emindi. Kapı

açıldığında yanılmadı. Sarı saçları, mavi gözleri ve her geçen gün biraz daha erkeksi bir hâl alan çehresiyle ona bakıyordu Âdem.

"Güldeste'm," dedi gördüğü görüntünün şaşkınlığıyla. Gelinliğin yırtık kollarına, iki kardeşin ellerinin kenetlendiği yerden gelinliğin eteklerine sürülen kana baktı. "Ne bu hâliniz? Ne oldu?" İfadesi sertleşti. "Yine ne yaptı o şerefsiz?" diyerek ileri atılıyordu ki Güldeste elini göğsüne yaslayarak durdurdu.

"Şimdi evlenelim."

Evlilik teklifinin şokunu atlatamadan ikinci bir şokla sıkışmıştı Âdem'in yüreği.

"Ne yapalum, ne?"

"Şimdi, şu an, yıldırım nikâhıyla evlenelim," dedi Güldeste.

Ela gözlerindeki kırmızılıkları fark ettiğinde içi ezildi Âdem'in. Şaşkınlığı kısa sürdü. Kafası attığı an yapacaklarının sınırı olmadığını biliyor, en çok da bu deliliğini seviyordu. Yutkunarak yaklaştı gül çehreye. Kırılgan bir gülü sarmalar gibi nazikçe ellerinin arasına aldı yüzünü.

"Ne oldu sana? Ne dedi de böyle büktü yine boynunu? Söyle bana, Güldeste'm."

Dudakları titrerken, yanağına bir yaş daha süzülüp Âdem'in parmaklarının arasına karıştı. "Evlenmeyelim mi?" dedi.

"Tövbe de!" dedi hızla. "Şu saniye gideriz nikâh dairesine. Hiç mühim değil." Yanağını okşayıp yaşları sildi. "Ama ben isterim ki evinden telli duvaklı çık. Kemençeli, horonlu bir düğünümüz olsun. Evi daha ayarlayamadım hem. Eşyalar da haz-"

"İstemem eşya," dedi anında. İş bulmaya çalıştığını, bulamadığı için bunaldığını, düğün masrafı yüzünden dara düştüğünün farkındaydı Güldeste. "Ayrı ev de istemem. Sen ol, Timur olsun, yeter bana. Burada yaşarız. Ben okula giderim, sen işe. Ayşe nine yine bakar Timur'a. İçinde senin olduğun her yer bana yuva. Gerisinin hiçbir önemi yok."

Boynu büküldü Âdem'in. "Güldeste'm," dedi.

"Ben o evden telli duvaklı çıkamam, Âdem," derken sesi oluk oluk kanayan bir yara gibiydi. Parçalanmış gelinliği her şeyin özetiydi. "Orası benim evim değil." Elini Âdem'in kalbinin üzerine yasladı. "Burası benim evim."

Bakışları daha da dalgalandı Âdem'in. Sevdadan kalbi patlayacak olsa şu an patlardı. Öpemedi. Bunca yıldır sevdiğiydi ama dudakları bir kere değmemişti tenine, ellerinden başka. Nasıl sevecekti ki gülü? Nasıl kıyacaktı? Dokunmaya dahi kıyamıyordu Âdem. Ama ilk defa ellerinin içindeki yüzü ken-

dine çekip sıkıca bağrına bastı. Gül saçlarından derin bir nefesi içine çekerken minik, masum bir öpücük bıraktı saçlarının arasına. "Sen iste," dedi. "Ne istersen boynum kıldan ince. Sen yeter ki hep beni iste, Güldeste."

Sindiği sinede sessiz bir gözyaşı döktü Güldeste. Minik ama bir o kadar da minik olmayan Timur'un bakışları ikisinin üzerindeydi. Elini ensesine atıp yeniden ovuşturdu. Elindeki kanı fark eden Âdem Güldeste'den ayrılmış, Timur'un önünde eğilmişti.

"Ne oldu sağa?"

Sessiz kaldı Timur.

Derin bir soluk verdi Âdem. Cevap belliydi. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Timur'un yarasını sarıp el ele tutuştular. Güldeste'ye temiz bir beyaz elbise aldılar. Mevsimlerden sonbahar, aylardan kasım olan bir gün de Rize Belediyesi'ne gidip, hiç kimseye haber vermeden yıldırım nikâhı kıydılar. Âdem'in üzerinde eski, lacivert bir gömlek, Güldeste'nin üzerinde gelinlik yerine aldıkları beyaz elbise, Timur'un üzerinde ise siyah bir tişört vardı. Onları izlerken dudaklarında derin bir tebessüm, hayalinde ise yine bir aile vardı. Timur'u zorla kucaklarına alıp tek bir fotoğraf çekildiler bugüne dair.

İmam nikâhını da kıyıp yeniden eve döndüklerinde hava kararmış, Rize'de yine yağmur başlamıştı. Âdem'in arabasında olmayı umursamıyordu artık Güldeste. Herkes gerçeği biliyor, ikisinin birbirlerinden başkasına yâr olmayacağını konuşuyordu. Haklıydılar. Öyle olacaktı.

Güldeste arabadan çıkmadan hemen önce, "Bavulumuzu alıp geleceğim," dedi.

"Ben de geleyim," dedi Âdem. "Sorun çıkar-"

Eliyle durdurdu. "Ben hallederim." Arka koltukta uyuyakalan Timur'a çevirdi bakışlarını. Huyu olmamasına rağmen hasta olduğu için saatlerdir uyuyordu. "Sen Timur'u götür, yeter. Daha fazla hırpalanmasın."

Emin değildi Âdem. Güvenmiyordu o adama. Huzursuz bir şekilde yerinde kıvrandı. "Akşam oldu," dedi. "İçmiş bir hâlde gelecek şimdi."

"İyi ya," dedi Güldeste. "En sevdiği içki şişelerinin içinde almalı bu haberi." Elindeki evlilik cüzdanını sıkarak arabadan indi. Âdem çaresiz bakışlarla onu izlerken cehennemi olan tahta kapıya ilerledi. Anahtarı paspasın altından çıkarıp içeri girene kadar bakışlarını ondan koparmadı Âdem. Sonrasında çaresizce Timur'u kucaklamaya çalıştı ama tosundan hiçbir farkı yoktu. "Ula, bu ne?" dedi kırmızı bir yüzle. "Diyete sokacağum artuk seni, kayınço!"

Timur huzurla uyurken kıpkırmızı olmuş bir yüzle eve ilerledi. Ninesi bu saatte televizyonun başında uyuklardı. İyice yaşlanmış, güçten düşmüştü. Tek kolunda tutacak derman kalmadığında kucağındaki çocuğu bir dakika için yere bırakıp kapıyı açtı. Yeniden yere eğildiğinde kucaklamayıp direkt omzuna atmıştı. Böyle daha kolaydı.

Huysuz bir ses çıkaran Timur'un poposuna babacan bir tokat attı.

"Uyu, uşağum. Uyu."

Uyumaya devam etti Timur. Korkmuştu, hastaydı ama mutlu bir gündü. Bir sürü şeyi aynı anda yapmaya alışkın değildi. Başındaki yara sızlıyor, midesi bulanıyordu. Odaya götürüp yatağa yatırdığında ateşine baktı Âdem. Normaldi. Huzurla uyumaya devam ettiğini gördüğünde kumral saçlarını geriye itti. Derin bir tebessümle izledi onu. Yaşından büyük yükleri olan bu çocuğa her zaman saygı duyacaktı.

Odadan çıktığında babaannesi her zamanki gibi bir Kadir İnanır filminin önünde uyukluyordu. Hızla merdivenleri inip yan eve koştu. Kapıyı dinleyecek, en ufak seste gerekirse kapıyı kırıp içeri dalacaktı. Bu niyetle kulağını kapıya yaslayıp bekledi.

Ama içeride hiçbir ses yoktu. Odasında, tarih kitaplarının arasında içen Kadir Tönge'yi umursamadan bir bavula hem kendi kıyafetlerini hem de kardeşinin kıyafetlerini sığdırdı Güldeste. Kitapları için sonra gelmesi gerekecekti. Beyaz elbisesinin eteklerini toplayarak elinde bavulla çıktı yıllarca kaldığı odadan. Adımları yavaşladı. Bavulu bırakıp geri döndü. Her gece içip odalarının kapısına dayanan babasından saklanmak adına, kapının arkasına sakladığı sandalyeyi kavradı. Artık gözünün önünden yok oluyordu elleri kanlı oğlu ve annesine benzediği için sevmeye çalıştığı kızı. Bunu, ondan saklanmak için kullandıkları silahla duyuracaktı babasına.

Bunca zaman sustuğu, korktuğu, kardeşinden çocukluğunu çaldığı için deliler gibi pişmandı. Oysa en cesur o olmalı, konuşmaya korkan bir can için dimdik durmalıydı. Timur sessizse onun öğrettiği oyun yüzündendi. Bu kadar ürkekse o yeterince cesur olamadığı içindi. O da çocuktu ama. Timur'un başını okşayan bir ablası vardı. Onun sırtını sıvazlayıp cesaret veren, saçlarını okşayan kimsesi yoktu. Kimseye muhtaç olmadığını, kendi sırtını kendi kendine sıvazlaması gerektiğini büyüdükçe öğreniyordu Güldeste.

Bir aile olmaya devam edebileceklerini düşünürdü küçükken. İçki şişelerinin arasında sönüp gitmişti bu umut.

Sandalyeyi kavrayıp yüksek merdivenlerden aşağıya savurdu. Bacakları kırılarak en aşağıya inen sandalyenin şiddetli sesiyle açıldı Kadir Tönge'nin ka-

pısı. Arkasında içki şişeleri, etrafına yaydığı leş bir koku ve burnunun ucunda her sarhoşluğunun nişanesi olan kırmızılık vardı. Önce kızına baktı Kadir Tönge. Sonra yanındaki bavula. Henüz kendini kaybedecek kadar içmemişti. Gördüklerinin farkındaydı.

"Ne oluyor?" derken sesi kesikti.

Bavulun üzerindeki evlilik cüzdanını kavradı Güldeste. Açıp ilk sayfayı babasının yüzüne doğru kaldırdı. "Artık senin kanın değilim," dedi tek nefeste. "Güldeste Tönge değil, Güldeste Yılmaz'ım. Kendi cehenneminde yanmaya devam et. Kardeşimi daha fazla ezdirmem sana. Hele onu benden almaya kalk, bak o zaman seni nasıl tüm Rize'ye rezil ediyorum. Herkesin çok sevdiği Kadir Tönge'nin gerçekte nasıl bir canavar olduğunu nasıl herkese gösteriyorum! O her şeyden çok sevdiğin itibarını nasıl yerle bir ediyorum! Karını kendi ellerinle öldürdüğünü nasıl herkese anlatıyorum!"

Kasılıp kaldı Kadir Tönge. Gördüklerinin ve duyduklarının şokuyla gözbebekleri dahi titredi. "Ben öldürmedim," dedi. "Şehrazat'ı ben öldürmedim. O çocuk öldürdü!"

"O kimseyi öldürmedi!" diye bağırdı Güldeste. Yıllardır sustuğu gerçeği bütün nefretiyle kustu babasının yüzüne. "Sen öldürdün! Hamile olmasına rağmen onu dövdün! Karnına vurduğun için erken doğuma sebep oldun! Elleri kanlı olan benim kardeşim değil, sensin!"

Derin bir sessizlik kuruldu aralarına.

Yanağına bir damla yaş süzülürken, başını iki yana sallayıp elleriyle kulaklarını kapadı Kadir Tönge. Gerçekler içki şişelerinden daha ağırdı.

"Sus! Yalan söyleme! Sus!"

Dudakları titriyordu Güldeste'nin. "Annem ölürken... Sana o kadar güvenmiyordu ki kardeşin babana değil, sana emanet dedi. O zaman ne demek istediğini anlamamıştım çünkü çocuktum. Ama o gittikten sonra yavaş yavaş anladım ne demek istediğini. Yıllardır fotoğrafına bakıp içtiğin, öldü diye kendi oğluna hayatı dar ettiğin kadın bile seni sevmiyordu. Sen kendinden nefret etmişsin, çok mu?" Dudakları titriyordu. "Et, baba. Yaşattıkların için en çok kendinden nefret et! Dilerim, bir ömür vicdan yüküyle kıvranırsın. Şimdi bu cehennemde tek başına yan. Varlığı zarar oğlun da yok, bir zamanlar seni seven kızın da."

Yanağına düşen yaşlar tüm yüzünü ıslatırken duyduklarının azabıyla kapısının önüne çöktü Kadir Tönge. Güldeste değil, Şehrazat söylüyordu sanki her

bir cümleyi. Kendi içinde kurduğu darağacında aslında kendi olmalıydı. Ama Kadir Tönge o vicdan kürsüsüne çıkamayacak kadar korkaktı.

Yanağına düşen yaşı hızla sildi Güldeste. Bavulu alırken geride kalan vazoya takıldı bakışları. O olmadan Timur huzurla uyuyamazdı. Geri dönüp onu da aldıktan sonra babasının yüzüne dahi bakmadan merdivenlere ilerledi. Eteklerinin ucunu kolunun altına sıkıştırıp inmeye başladığında, "Sen de öleceksin," diyen ağlamaklı sarhoş sesle duraksadı. "Çıkma bu evden, Güldeste. Sen de bırakma beni. Sen de öleceksin."

Boğazındaki yumruyu zorla yuttu Güldeste. Hâlâ içinde beliren ince bir sevgi vardı. Kızdı kendine ama annesinin sözünü bu sefer hakkıyla yerine getirdi. Sevgisinin, kendisine olan saygısının önüne geçmesine izin vermedi.

"Beni öldüren asıl sensin, baba."

Duyduğu sözlerle âdeta yıkılan Kadir Tönge'yi umursamadan indi dik ve uzun merdivenleri. Çocukluğu ve gençliği saklıydı bu merdivenlerin her bir adımında. Kapıyı açtığında, karşısında gördüğü Âdem'le boğazındaki yumruğu bir avuç ateşe çevirip yuttu. "Evimize gidelim," dedi sadece.

Bavulunu alıp elini kavradı Âdem. Kapıyı sertçe çekti Güldeste. İkisi el ele evlerine doğru ilerlerken geride bir cehennem bıraktılar. Ateş bir evi cehenneme çevirdiğinde, ilk önce yanındaki diğer eve sıçrardı. Bilemediler. Evlerinden içeri gülerek girdiler. Uyuklayan Ayşe ninenin karşısına dikilip evlendiklerini söylediklerinde, "Poh yiyenin uşakları, nettuz öyle?" diye bir tepki aldılar. Söylenirken yeniden uyuyakalmıştı. Zaman su misali akarken yaşlılığı ilerliyordu.

Timur'un yanına gidip başucuna vazosunu bıraktı Güldeste. Saçlarına derin bir öpücük bırakıp bu zamana kadar kendi cesaretsizliği yüzünden yaşadıkları için defalarca özür diledi kardeşinden. Geçmişi telafi edemezdi. Lakin o cehennemde bile masum kalbini koruyan kardeşine temiz bir gelecek bırakacaktı. Bu, yürekten istediği tek şeydi.

Timur'un yanından ayrıldığında Âdem'in minik odasına girdiler. Kapı kapandı. Işık söndü. Sadece ay ışığı ve birbirlerinin gözlerinin ışığı varken yine dokunmaya kıyamadı Âdem. Saçlarını okşadı. Gül saçlardan derin nefesler çekip bağrına sakladı. Yanaklarına, dudaklarına derin öpücükler bıraktı. Güldeste küçüldükçe küçüldü kucağında. Bütün yaralarından öptü Âdem. Kırmadan, dökmeden, incitmeden sevdi. İkisi bir bütün olup küçük bir sevdayı büyüttüler. Âdem Güldeste'nin oldu, Güldeste Âdem'in. Sonsuza kadar, diye mırıldandılar kulaklarına. Masum öpücüklerle mühürlediler bu yemini.

Biri için sonsuz, biri için sonu olmayan bir sevdayı aralarına alıp, birbirlerine sarılarak ilk uykularına daldılar.

Çoğu şeyden korkmazdım. Ölüm dışında. Çünkü görmediğinden değil, yüz yüze geldiğinden korkardı insan. Ölümün soğuk nefesiyle defalarca yüz yüze gelmiştim. Parçalanmış kemiklerimi dahi ölümle yaşam arasındaki o ince çizgiden toplamışlardı. O günden sonra hayatta değildim belki ama ölü de değildim. Arafta sıkışıp kalmıştım. Araf, sanılanın aksine arada kalmak değildi. Ölmek ama tamamen yok olmaktan korkmaktı. Ölmüştüm. Ama tamamen de yok olamıyordum.

Çünkü üç yıl önce ölümle arama siper olan o duvar, bütün heybetiyle yeniden önümdeydi. Beni arafa sürükleyen oydu. Orada sıkışıp, kalmışken kolları bedenime sıkıca dolanmış, sırtı bana gelecek darbelere engel olmuştu. Güçlü ve büyük kollarının aksine gövdesinde hayat vardı.

Yine...

Kurşun sesleri azalıp, çoğalırken ne olduğunu seçmek bir hayli zordu. Ceketinin etrafıma ördüğü karanlık duvar kurşun geçirmez gibiydi. Sesleri susturmak adına elimi yeniden kulaklarıma bastırıp kokusuna saklandım. Uğultular, çığlıklar ve silah sesleri azalır gibi olduğunda korku ve panikle boşalan beynim de bazı şeyleri algılamaya başlamıştı. Kulağıma kapadığım elimdeki sıcak sıvı tenimi yakar gibi olduğunda irkildim. Beni ceketinin içine saklamadan birkaç saniye önce tutunduğum omzundan elime bulaşan bir kan vardı.

Farkındalık ve acı aynı anda belirdi. Beynimde bir nokta irkilerek bütün bedenimin buz kesmesine neden oldu. Yüzüm göğsüne yaslıyken, "Vuruldun," diye mırıldandım. "Vuruldun!"

"Kadını bulun!" diyen emir, başucumda patlayan başka bir silah sesine karıştı. "Kız nerede?"

Bahsettikleri kadın ben miydim bilmiyordum ama eğer bensem etrafıma ördüğü duvar beni görmelerine izin vermedi. Silah sesleri azalıp, çoğalmaya devam ederken siren sesleri karıştı her bir feryada. Kan kokusuna bulanmıştı her yer ama deniz kokusu daha baskındı. Ona tutundum. En sonunda ceketini açıp kan dolu bir aydınlığa çıkmamı sağladığında gördüğüm görüntünün vahşetten hiçbir farkı yoktu. Etrafımızı saran insanların çoğu artık kanlar içindeydi.

Şaşkın ve bocalamış bir hâldeyken, "Kalk," dedi sadece. Sesinde zerre duygu yoktu. Kan vardı yine gözbebeklerinde. Ne zaman ölümü üzerimden

alsa aynı ifade beliriyordu keskin kahvelerde. Belki de ölüm kan kırmızı değil, keskin bir kahvenin üzerine düşen kırmızıydı.

Kalkamadım. Topuklularımın üzerinde sendelediğimde kolumdan kavrayıp hızla kaldırdı. Bacaklarım uyuşmuş gibiydi. Bakışlarım orkestraya takıldı. Artık hepsi ölüydü. Önlerine kokteyl masalarını siper etmiş siyah takım elbiseli adamlar, karşısındaki kişilere silahlarını ateşlerken ortalıkta ne Kenan vardı, ne Hülya Kralşan ne de Rus mafyası Dimitri. Hepsi kaçmıştı. Beni öldürmek için gün sayan kendi annem de *seni koruyacağım,* diye naralar atan Kenan da. *Bana güvenme,* demişti. Ama bir tek o yanımdaydı.

Gözlerim korku ve panikle bedeninde gezindi. Neresinden vurulduğunu anlamaya çalışıyordum ama zordu. Bir adım önüme geçip, beni arkasına alarak önünde kalan birine bir kurşun daha sıktığında sol omzundaki delikle yüz yüze geldim. Siyah ceketinin sırtı, oradan akan kanla daha da siyaha bulanmış gibiydi. Şaşkınlığım ve paniğim, başımızın üzerinden geçen kurşunla arttı. İstemsizce başım önüme eğilirken, beni yeniden kolunun altına çekerek gövdesine saklamıştı. Arkamıza doğru bir kere daha silahını ateşlerken adımları hızla öne gidiyor, beni de kendisiyle beraber ilerletiyordu. Omzuma dolanan kolunu kaldırırken yüzünü belli belirsiz ekşittiğini fark ettim. Kesik bir inilti dökülmüştü dudaklarından.

"Vuruldun!" diye yükseldim.

Adımları artık hızlıydı. Koşar adım merdivenlere doğru ilerledik. "Farkındayım," derken bir hayli sakindi.

Ben ise bir o kadar panik olmuştum. "İyi misin?" diye sordum.

Cevap vermedi.

Etrafımızda gövdesi kanla kaplı kadın ve erkek bedenleri vardı. Elbisem ayaklarıma dolandığında düşer gibi oldum. İlerlemek bir hayli zordu. Topuklularımla belki de ilk defa sendeliyor, ayaklarım birbirine karışıyordu. Başımızın üzerinden bir kurşun daha geçtiğinde elini omzumda ve sırtımda değil, başımın üzerinde hissettim. Sonra ise tekrar sırtımda. Bedenimi hızla önüne alıp yeniden arkama geçmiş, kalkan oluşturmuştu. Arkadan bakan, önünde duran beni asla göremezdi.

Elbisemin eteklerini toplamaya çalıştım. O kadar hızlı yürüyor, beni de o kadar hızlı sürüklüyordu ki ayak uydurmakta zorlanıyordum. Elbiseyi baldırlarıma kadar topladım. Bu hengâmenin içinde topuğumun birinin en nihayetinde kırıldığını fark ettim. Buna üzülemeyecek kadar panik doluydum. Kırılan topuğumla yana doğru sendelediğimi fark ettiğinde mer-

divenlere gelmiştik. Elbisem yeniden elimden kaydı. Bir ucuna basıp yine öne doğru sendeledim.

Bir silah daha patladı arkamızdan. Hâlâ bana siper olmaya çalışırken topuklu ayakkabı ve uzun elbiseyle ona uymaya çalışmama daha fazla tahammül edemeyecek gibiydi. Benden önce merdivenlere ilerlediğinde geri dönen bakışları kısa bir an üzerimde gezindi. "Şunları giymek zorunda mıydın?" diye yükseldi. Sesi bu defa kontrollü ve sakin değildi.

Belki de ilk defa bu kadar haklıydı.

Cevap vermeme fırsat vermedi. Ayakkabılarımı çıkaracaktım ama bileğimden bağlıydı. Seçimime söverken eteklerimi yeniden baldırlarıma toplama derdindeydim. Aynı saniyelerde ayaklarım yerden kesildi. Silah tutan sağlam kolunun üzerine hangi ara oturduğumu algılayamadım. Ben oturmamıştım çünkü. O tek hamlede kucaklamıştı. Kollarımı omzuna dolayıp düşmemeye çalıştım ama bu paniklememe engel değildi.

"Ne yapıyorsun? Yaralısın, bırak!" diye soludum.

Umursamadı. Merdivenleri indirirken, dengemi sağlamak adına yaptığım tek şey kucağındayken yanağımı başına yaslamak oldu. Arkada kalan silah sesleri devam ederken merdivenler de bitmişti. Hızla kolundan indirdi. Bir topuğum kırık, diğeri sağlamken yürümek zordu. Yeniden eteklerimi kucağımda toplamaya çalıştım. Başardım da. Diğer elim ise aynı saniyelerde eline uzanmış, sıkıca kavramıştı. Omzundaki yaradan akan kan eline ulaşmış olmalıydı. Tenime değen ılık bir his vardı.

Geri çekmedi elini. Bocalar gibi oldu ama durmadı. Sıcacıktı eli. Bu cehennemin içinde dahi bu eli tuttuğumda hiçbir kurşun bana değmeyecek gibiydi. Öyle de oldu. Elini elimden çekmeden yürüdü. Arabaların olduğu kısma geldiğimizde kaçışan, koşturan, galeri çıkışına ilerleyen kalabalığın içine karıştırmadı beni. Herkes ileri koşarken o geriledi. Sağ tarafa ilerledi. Peşinden koşmaya çalışıyordum ama topallarken zordu. Yine düşer gibi olduğumda sendeleyip koluna yapıştım.

"İstersen ağzıma sıç ama bunu yapacağım," dediğini duydum. Önümde eğilip, ayakkabının bileğimi saran ince iplerine parmaklarını geçirerek koparması saniyelik bir olaydı. "Çıkar şunları!" derken bana başka bir seçenek bırakmamıştı. Bileklerimin acıması bile umursanacak seviyede değildi. Yalınayak takıldım peşine. Böyle her şey daha kolaydı. Silah sesleri azalmış, yerine çığlık, siren ve feryat sesleri kurulmuştu.

Köşede kalan bir kapı vardı. Birkaç adım kaldığında kapı açıldı. İçeriden çıkan Adriel'in ifadesi onun kadar kontrollü değildi. Panik oluşu her mi-

liminden okunuyordu. "Ahuzar Hanım," dedi aynı paniği sesine de yansıtarak. "Sizi arıyorum her ye-" diyecek oldu.

Konuşmasına fırsat vermedi. Beni Adriel'e doğru ilerletti. İkimizi birden kapıdan içeri itip en nihayetinde elini elimin içinden usulca kopardı. "Onu buradan sağ çıkar," derken bakışları Adriel'deydi. Elimden ayrılan eliyle güven hissi gitti. Eli hemen geri çekilmeden önce parmak uçlarıma değer gibi olmuştu. O temas da gittiğinde ölümün ürpertisi yeniden ensemde belirdi. Bakışlarımı gözlerinden koparmadım. Panik ve korku dolu baktığımı biliyordum ama elimde değildi. Yaralanmıştı.

Adriel kolumdan kavrayıp, geri çekerken birkaç saniye için gözlerimi buldu keskin kahveler. Ona doğru gitmek isteyen adımlarım istemsizce gerilerken bakışlarında ilk defa en net duygu kırıntısını yakaladım: Endişe. Kapı kapandı. Aynı saniyelerde yaralı sırtını bana dönüp yeniden cehennemin içine daldı. Beyaz ışıklarla kaplı bir holde ilerlerken çıplak ayaklarımın altındaki zemin, tenimi üşütüyordu. Ama elini tuttuğum elinden avucumun içine bulaşan kanın varlığı sıcaktı.

Dar koridorda ilerlerken sessizdim. Başımdan geçen kurşun sesleri, çıplak ayaklarım, kanlı elim ve titreyen bacaklarım umurumda değildi. Zihnimde sadece geride kalan o ve yaralı omzu dönüyordu. Küçük, siyah bir odaya girdik. Orta büyüklükte bir masanın karşısında siyah, deri bir koltuk vardı. Bacaklarımda güç bulamadığımda hiçbir şeyle ilgilenmeden, kendimi koltuğa bırakıp elimdeki kana çevirdim bakışlarımı.

Kıpkırmızı.

Düşünmek istedim ama düşünemedim. Yoğun stres ve aynı travmayı tekrar yaşayan bedenim donup kalmış gibiydi. Zihnimdeki Beyrut'ta bomba ve az önceki silahlar art arda patlarken kapı aniden açıldı. "Ahuzar, sevgilim," diyen Kenan'ı ne görmek ne de sesini duymak istiyordum. Önümde belirdiğinde, bakışlarında samimiyetten uzak bir endişe vardı. "Yaralandın mı?"

Cevap vermeden bomboş baktım. Beni o yaralıyordu. Ölsem bile ne önemi vardı?

Kanlı olmayan elimi kavradı. "Asıl bedeli onlar ödeyecek," dedi. "Merak etme."

Bomboş bakmaya devam ettim. Duymuyordum hiçbir saçmalığını. Karşımda konuşanın o olup olmadığını dahi algılayamıyordum. Zihnim uçsuz bucaksız bir boşluktaydı. Bir şeyler daha saçmaladıktan sonra Adriel'e beni yan odaya almasını söyledi. Koridorun ucunda bu yöne ilerleyen Dimitri'yi

gördüğümde kritik bir konuşma yapacakları için beni gönderdiğini anlamış ama üzerinde duramayacak kadar donmuş durumdaydım. Adriel'le beraber yeniden ilerledik. Bir başka kapıyı açıp bu defa koyu kahve, deri koltuklarla kaplı odaya geldik. Irmak kollarını aniden bana dolayıp, "Ahuzar abla!" dedi. "İyi misin?"

Tepki veremedim. Bir elimde onun kanı, diğerinde elbisemin etekleri varken öylece dikildim. Boynumdaki kollar masumdu. Gerçek bir korkuyla sarıldığını hissedebiliyordum. Bakışlarım onun hemen arkasında kalan, gergin bir şekilde boğazını ovuşturan Hülya Kralşan'a takıldı. Gözleri gözlerime değdiğinde saçma bir umutla yine mahcubiyet bekledim. Yoktu. Gerginlikten başka hiçbir duygusu yoktu. Oysa bu kurşunlar onun yüzünden sıkılmıştı bana. Kendi annem atmıştı beni cehennemin ortasına. İkimiz de bu kadın yüzünden yaralanmıştık. Üzerime ölümü giydiren de bu kadındı, boğazımdaki ipin ucunu sıkan da.

Sert ve keskin bakışlarıma tahammül edemeyen bu defa o oldu. Bakışlarını kaçırdı. Irmak'ın kolları boynumdan usulca çözülürken gözleri endişeyle bedenimde gezinmişti. "Yaralandın mı?" dedi çıplak omzumdaki kanı fark ettiğinde. Benim değil, yine onun kanıydı oysa.

Bakışlarımı Hülya Hanım'dan koparmadım. Saf bir nefret, gösterişli bir ihanetti karşımda duran kadın. "Benim kanım değil," diye mırıldanırken duygudan yoksundu sesim.

Irmak bir şeyler anlatıp, paniğinden bahsederken dinlemedim. İçinde alev topu dönen bakışlarımın hedefi artık tamamen o kadındı. Kendi canını kurtarmak adına yaptığı bencilliklerin ve vahşetin hâlâ farkında değil gibiydi. Gerdanında gezinen elleri sadece kendisi için endişeliydi. "Irmak, artık biraz susar mısın?" diye yükseldi aniden.

Ahuzar! Kes sesini artık ya! Ne ağlayıp duruyorsun?

Beynimde geçmişten gelen sesi yankılanmıştı.

Irmak susup, yanımdan bir adım gerilerken benim adımlarım karşımdaki kadına ilerledi. İlk defa topuklu yoktu ayağımda. Yalınayaktım karşısında. Bir insanın kendi annesine duyduğu nefret kadar tehlikeli bir duygu yoktu yeryüzünde. İstenmeden oluşan her nefret can yakardı. Ben ondan nefret etmek istememiştim. Aksine o benden nefret ettikçe ben onu sevmeye devam etmek için elimden geleni yapmıştım. Ne büyük aptallıktı. Şimdi içimde beliren nefretin üzerine ben dahi çıkamıyordum. Boyumu aşıyordu.

Tam önüne geldiğimde o, topuklu ayakkabılarının üzerinde olmasına rağmen aynı boydaydık. Yüzüme bakarken zerre utanç belirmeyen gözlerine kilitledim gözlerimi. "Korktunuz sanırım," dedim.

Sessiz kaldı ama gözlerinden geçen bir endişe vardı. Yine kendi adınaydı.

"Korkmayın," dedim derin bir tebessümle. Eteğimin ucunu bırakıp kollarımı duygusuzca ona doladım. Dışarıdan bu manzaraya bakan Irmak ve Adriel soğuk bir kaynana ve sıcakkanlı bir gelin görüyordu. Ben ise hiçbir şey. Sözde yıllar sonra anneme sarılıyordum ama içimde beliren tek duygu yine devasa bir nefretti. Kolları bana dolanmadı, aksine kaskatı kesildi kollarımın arasında kalan bedeni. "Sen yaşamanın bir yolunu hep bulursun." Kulağına değen mırıltımla irkildi. "Öyle değil mi?"

O hâlâ kaskatıyken ben yavaşça geri çekildim. Avucumun içinde Timur'un kanı vardı. Olması gereken ise benim kanımdı. Üzerimdeki ölüme kanını giydirmişti. Ben de bu kanı Hülya Hanım'ın beyaz elbisesinin ön kısmına silerken zerre düşünmedim. Üzerine ölümün bulaşması gereken asıl kişi oydu. Bu kan onun hakkıydı. Bir adım gerilediğimde beyaz elbisesinin karın kısmında artık kan kırmızılar vardı.

Adım gibi emindim. Benim ölümüm istediği kadar kolay olmayacaktı. Ama onun ölümü işte bu kadar kolay olacaktı.

Gecenin karanlığında, İstanbul sokaklarında art arda ilerleyen sayısız siyah araç vardı. Arabanın içindeki Kenan Kralşan sessizdi. Bakışları kolundaki saate indi. Üçü çeyrek geçiyordu. Olayın üzerinden geçen sekiz saat, Kralşan'ın sessizliğiyle bir araya geldiğinde İstanbul'un gecesi daha da kararıyordu. Onun sessizliğinin aksine televizyon ve sosyal medya saatler önce açılışa yapılan saldırıyı konuşuyor, ölü ve yaralı sayısı altyazıda geçiyordu. Kralşan Holding'in adı ilk defa böyle bir olayla anılıyor, gündemden düşmüyordu.

Onu tanıyan herkes bu sessizliğin hayra alamet olmadığını bilirdi. Sürücü koltuğundaki Fiko ve diğer yanındaki Tulpar da bunun farkındaydı. Parmaklarının arasındaki bozuk parayı hızla çeviren Kenan, hayatında ilk defa yaptığı bir şeyden pişmanlık duyuyordu. Hafife almak, yapılacak en büyük hataydı. *Yaşlı kurt* diyerek hafife aldığı Yakup Öz, beklenmedik bir şekilde canını sıkmıştı.

Eski Roma parası parmaklarının arasında bir kere daha döndü. Saatler önce içinden çıktığı silah sesleri dönüp duruyordu zihninde. Tulpar sal-

dırıyı son anda fark edip ilk atağa onların geçmelerini sağlamıştı. Bunu daha önce fark edemediği için ilk defa kendine kızgındı Kralşan. Her türlü önlemi almışken yaşanan bu olay skandaldan başka bir şey değildi. Üstelik gövde gösterisi yapması gereken bir misafirin, Dimitri Volodin'in yanında yaşanmıştı bu olay.

Sadece orkestra işini bir saat önce kafasına sıktığı çalışanına emanet etmişti. Darbeyi de tam olarak o noktadan yemişti.

Deli gibi saldırmak istiyordu ama Yakup Öz yer yarılıp içine girmiş gibiydi. Hiçbir iz yoktu. Üstelik Kenan'ın zarar verebileceği herkesi saklamıştı. Her yeri aratmasına rağmen nerede olduklarına dair bir ize rastlamamıştı. Geriye tek bir seçenek kalıyordu. Pek sevgili Yakup amcasının savaş isteğini geri çevirecek değildi. "Hazırlıklar tamam mı?" diyen sesi eğlenceden uzak, tehlike doluydu.

Fiko, "Hazır, abi," diye cevapladı.

Başını salladı. Çaprazında kalan adamın ceketinin omzundaki yırtığa takıldı bakışları.

"Yaran nasıl, Tulpar?"

Kralşan'ın ayarladığı bir doktor kurşunu çıkarmıştı. Kralşan dinlenmesi için evine göndermişti onu ama bu gece yine bir şeyler olacağına adı gibi emindi. Tek bir kurşunla yıkılmaya niyeti yoktu. Daha beterlerini de yaşamış, acısıyla baş etmişti. Şakağından soğuk bir ter damlası boynuna doğru süzülürken ifadesizliğini korudu. "Sorun yok, efendim," dedi. Sesini her zamanki gibi ifadesiz çıkarmaya çalışıyordu.

Daha önce yediği her bir kurşun vatanı içindi. Belki de o yüzden bu kadar sızlamamışlardı. Şu an uyuşturulmuş olmasına rağmen ince bir kesik gibi sızlıyordu omzu. Daha ilk dakikadan orkestrada bir terslik olduğunu hissetmiş ama ihtimal vermemişti. Son anda fark ettiğinde, elindeki silahı Kralşan'a doğrultan piyaniste ilk kurşunu sıkan oydu. Sonra ise aklına gelen ilk şey ona koşmak olmuştu.

Ahu'ya.

Düşünmeden o yöne koştuğu için artık ayaklarına kızgın değildi. Yine olsa yine koşardı. Biliyordu. Onca hengâmenin içinde öyle yalnız, öyle tek başınaydı ki o da gidecek başka bir yer bulamamış, bu yalnızlığa çekilmişti. O, alevlerin içinde tek kaldığında ona uzanan hiçbir el olmamıştı. Belki de bu yüzdendi onu ceketinin içine alıp herkesten saklamak istemesi. Görünmez olmak istediği hiçbir an görünmez olamamıştı. Artık elinden

gelen sadece başka bir yalnızlığı görünmez hâle getirmekti. Elinin içindeki kanı zerre umursamadan elini tuttu diye ona kızabilirdi. Lanetini ona bulaştırmamak adına kalbini kırdıktan sonra elindeki kanı eline sürmesine izin verdi diye kendine de kızabilirdi ama o an hiçbir şey yapamadı Timur. *Sonra düşünürüz kutusu* da yoktu. Omzundaki sızıyla önüne bakarken tek düşündüğü güvende olduğunu bilmekti. Adriel'den gelen bilgiye göre evindeydi.

"Benim kıymetlim için yaralandın," dedi Kenan. "Sana ne kadar teşekkür etsem az, Tulpar."

Kıymetlim diyen dilini siksinler, dedi içinden. *Seni sadece ben korurum,* dedikten sonra ilk saldırıda kadını yüzüstü bırakıp kaçmıştı bu sik kırığı. Düşündüğü ilk şey kardeşi olmuş hatta Hülya denen kadını bile güvenli alana çıkarmıştı. Geride kalan kıymetliyi cehennemden çıkarmak birkaç dakika sonra aklına gelmiş, arkasını dönerek, bana *Ahuzar'ı getirin,* diye bağırıp durmuştu.

Kadının kalbini yerle bir edip onu Yakup Öz'den koruyacağını söylemişti. Bu kelimeler dilinden döküldüğü için dilini dahi sikmek istiyordu Timur. Bu vasıfsız piç, insana zarardan başka bir şey vermezdi.

Timur, "Oraya sadece Ahuzar Hanım için gelmediler," diyerek saatlerdir aklında dönen düşünceyi sesli dile getirdi. "Hedef ilk olarak Irmak Hanım'dı."

Farkındaydı Kenan. O yüzden korumaları ağırlıklı olarak kardeşinin etrafına toplamıştı. Hülya denen kadın kendi kendine onların arkalarına sığınırken o an düşündüğü tek şey hayatını bağladığı Ahuzar değil, kardeşi olmuştu. Bunun için de kızgındı kendine. O kadının ölmesi demek, kurulun birkaç saat içinde kafasına sıkması demekti. İlk defa hiçbir yere yetemediğini, dört bir yandan kıstırıldığını hissediyordu. Irmak'ın hayatı için istemeden öne attığı Ahuzar'la oyalanan Yakup amcasının ona ulaşamadıkça delireceğini düşünmüştü. Bir süre başarılı da olmuştu. Neden yeniden Irmak'ı hedef aldığını çözemiyordu.

Para parmaklarının arasında hızla dönerken *yanlış cevap,* dedi beynindeki kurt. *Yakup Öz, ikisini de aynı anda yok etmek istiyor.*

Derin bir nefes verdi. Onun arkasından ilerleyen arabanın içindeki Dimitri Volodin için bu gecenin iyi bir izlenim olmadığına emindi. Buradan ayrılınca, diğer üyelere bu geceyi anlatıp dalga geçeceğine emindi. Gövde gösterisini yapamamıştı ama bedelleri nasıl ödettiğini birazdan gösterecekti. Kimse Kralşan'ı küçük göremezdi.

"Senin şu ilkeler..." Sesi ve bakışları dalgındı. Parmaklarının arasındaki parayı daha hızlı döndürdü. "Bu durum için ne der, Tulpar?"

"*Felaketi bile fırsat gör*, der."

Gülümsedi Kenan. "Yine doğru demişler," dedi. "Peki, şu an ne yapacağımı tahmin ediyor musun?"

Çok düşünmedi Timur. Artık rakibini tanıyordu. Bu, en zor savaşları dahi kazandırırdı. Yakup Öz, Kenan'ı tanıdığını düşünerek ailesinden geride kalanları saklamış, savaşı öyle başlatmıştı. Oysa o, Mahir Kralşan'ı tanıyordu, oğlunu değil.

"Asıl bedeli siz ödeteceksiniz, efendim," dedi.

Kenan'ın gülümseyişi büyüdü. Tam olarak öyle yapacaktı. Ama sesli değil, Yakup amcasının canını en yakacak şekilde. Öldürerek canını yakacağı yakınlarını ondan sakladıysa ölüleri bir daha öldürürdü. Araba karanlık bir mezarlık yolunda ilerlerken verdiği bir emirle bütün arabalar durdu. Arabasından ağır ağır indi. Aynı şekilde Timur da inip ona doğru ilerlemişti. Kenan'ın adımları bir arka arabadan çıkan adama ilerledi. İri, en az Timur kadar yapılı Dimitri Volodin'in gözünde güneş gözlükleri yoktu ama üzerinde hâlâ kalın kürkü vardı. En dikkat çeken yanı ise saç olmayan kafasını kaplayan ayı dövmesiydi.

Timur'un bakışları ikisinin üzerinde gezindi. Şakaklarından akan teri umursamadan burnundan kesik bir nefes verdi. Net bir Rusçayla, "Dostum," diyen Kralşan, Dimitri'ye doğru ilerliyordu. "Bu gece için kusuruma bakma, olur mu? Böyle aksaklıklar hep olur. Bilirsin."

Dimitri'nin sert ifadesi yerli yerindeyken dudaklarında bir gülüş belirmişti. "Biliriz," dedi.

Timur akademide öğrendiği dilin üzerine yeterince düşmeyip unuttuğu için ilk defa kendine sövdü. Türkçeyi bile konuşmazken bir de Rusça konuşmaya çalışmak ilgisini çekmemişti. Ne dediklerini tam anlamıyla anlayamamış, sadece birkaç kelimeyi aradan seçmişti.

"İstersen seni malikâneye göndereyim, dinlen," dedi Kenan. Oldukça akıcı konuşuyordu. "Benim bu gece için işlerim var."

Yarım gülüşü büyürken omuzları kürküyle birlikte kabarmıştı Dimitri'nin. "Eğlenceli bir iş ise izlemeyi tercih ederim, Kralşan," dedi.

Gülmüştü Kenan. Elini arkasına doğru salladı. "Getirin şunları," derken artık Türkçe konuşuyordu. Oldukça kalabalıklardı. Kralşan bugün ibretlik bir ders vermek için bütün çalışanlarını buraya toplamıştı. Tek prensibi ku-

sursuz bir işti. Asalak, tetikçilerle dolu bir orkestrayı fark etmeyecek kadar beceriksiz olan çalışan yığınına ihtiyacı yoktu. Her elemanını bunun için özenle seçerdi.

"Hangilerini, abi?" dedi Fiko.

Göz ucuyla bakarken ters bir ifadesi vardı. Fiko hariç. Onu özenle seçmemişti. Salak ama güvenilirdi. Yanında tutmasının tek sebebi buydu.

"Sence hangileri, Fiko?"

Aydınlandı Fiko. "Anladım, abi," diyerek o da elini arkaya doğru salladı. Takım elbiseli on tane genç adamı Kralşan'ın karşısına diktiler. Hepsinin başı yerdeydi. Bakışları korku doluydu. Kenan'ın üzerlerinde gezinen gece kadar siyah bakışlarıyla oldukları yerde daha da küçüldüler. Sonlarını biliyor ama kaçamıyorlardı.

"Açılışın güvenliğinden siz sorumluydunuz, değil mi?" diyen Kenan onlara doğru bir adım atmıştı. En baştaki uzun boylu, sarışın adamın karşısında dikildi. "Soru sordum."

Yutkunarak, "Evet, Kenan Bey," diye cevapladı genç adam.

Diğer yandaki esmer adama ilerledi Kenan. "Peki, sizce yeterince güvenli miydi?" Adam cevap vermeyince, "Bu da bir soruydu," dedi.

"Değildi, Kenan Bey," derken sesi titremişti genç adamın.

Başını aşağı yukarı sallayarak diğer yanındaki adama ilerledi. "O zaman siz ne sikime yaradınız?" dedi. "Bu da bir soruydu." Karşısındaki adam cevap vermeden, yere bakarken onun yanındaki adama ilerledi. "Senin bir cevabın var mı?"

Kısa saçlı gencin bakışları Kenan'daydı. Lakin zorla yutkunduğu her hâlinden belli oluyordu. "Yok, Kenan Bey," dedi.

Başını ciddiyetle salladı Kenan. Arkasını dönüp iki adım ilerledi. "İhmal, bir diğer ihmali doğurur. İhtimaller bir araya gelerek olasılıklara bölünür. Olasılıklar bir araya gelerek gerçeği, gerçek ise sonları oluşturur. Bir hatayı affetmek, diğer hataların olasılığını artırmak demektir. O zaman..." Cümleleri adımlarıyla aynı hızda dökülüyordu dudaklarından. Son cümlesini söyleyip bir elini diğer yanında bekleyen iki adama doğru çevirmişti. Emir netti. Art arda ateşlenen on sessiz kurşun her birini yere yığarken ifadesizdi.

Timur ise yine içten içe bildiği bütün küfürleri sallıyordu bu cani puşta. Kendi yediği bok yüzünden korunmayı bekliyor, olmayınca kafasına göre hayat söndürüyordu.

"Affetmemek lazım," dedi Kenan. Arkasında kalan bedenlere bakmadan yeniden arabasına ilerledi. Herkes arabalarına binerken bir ekip temizlik için geride kalmıştı. Hep böyle olurdu.

Arabaya bindiğinde, "İlerle," dedi Kenan. Bütün arabalar mezarlığa doğru ilerledi. Birkaç dakika sonra yeniden durduklarında en önde Kralşan ve Dimitri, yanında ise Timur ilerliyordu. Arkadan gelenlerin bir kısmına mezarlığın etrafını kontrol etme görevi vermişti Timur. Elinden geldiğince iki adamın Rusça ettikleri sohbetten bir şeyler seçmeye çalışıyordu ama ilaç gitgide etkisini kaybediyor, omzundaki ağrı artıyordu.

"İşler hep böyle karışık mı?" dedi Dimitri.

Keyifle gülen Kenan, "Büyük insanların büyük sorunları vardır, dostum," dedi.

İkisi de kendi kendilerine gülerken Timur mezarlığa neden geldiklerini henüz çözememişti. Ta ki ileride Sevinç Öz'e ait mezar taşını görene kadar. İlk defa iliklerine kadar üşüdüğünü hissetti. Sik kırığı lafı buna hafif kalırdı. Yolsuz, yordamsız bir putperest puşttu. Dimitri'yi geride bırakan Kenan, Yakup Öz'ün eşinin -kendi öldürdüğü canın- mezarının başına ilerledi. Ellerini önünde bağlayıp sanki kendi öldürmemiş gibi psikopat bir üzüntüyle baktı mezar taşına.

"Sevinç teyze," diyen sesi de bir hayli üzüntü doluydu. "Seni burada görmek çok üzücü."

Bütün ifadesizliğiyle *ya sabır* çekti Timur. Kadını kendi kanında boğmuştu.

Arkasında kalan Dimitri'ye döndü. "Saldıran adamın eşi," dedi. "Benim yüzümden orada." Yapmacıklık dolu bir mahcubiyetle önüne döndü. "Üzülüyorum işte ama ne yaparsın." Başı sola eğildi. "Seni yine rahatsız etmek istemezdim ama kocan rahat durmuyor be Sevinç teyze. Artık rüyasına girip seni bu azaptan kurtarmasını mı istersin yoksa başka bir şeyler mi dersin ona, bilmiyorum ama işe yarar bir şeyler yapacağına eminim." Üzgün bakışları keskinleşti. "Getir," dedi sadece. Arkalarından biri ilerleyip orta büyüklükte bir benzin bidonunu ve balyozu Kenan'a uzattı.

İçten içe en okkalı küfrünü savurdu Timur.

Kenan ise eline aldığı balyozla mezar taşını paramparça etti. Sonra benzini mezarın üzerine döktü. Cebinden çıkardığı çakmağın ucundan çıkan ateşle kısa bir an bakışmıştı. Timur'un aklına ilk düşen yine ateşin kendisi, Ahu'ydu. Bu mazoşist pisliğin elinde yıllarca yaşamış olmak, kırık kemikle-

riyle hastane yatağında cebelleşirken dahi kelepçelenmek, kardeşinin hayatıyla tehdit edilmek yenilip yutulacak şeyler değildi. İçine bir kıymık daha battı. Omzundaki yara sızladı. Kırdığı kalbin ne tür acılarla boğuşmaya çalıştığını bilmek istemezdi oysa. Zira içine batan kıymık merhametini değil, göğüs kafesini sızlatıyordu artık.

Ölüye dahi saygısı olmayanın diriye mi olacaktı? Olmadı da. Benzini döktü ama mezarı yakmadı Kenan. Arkasını dönüp cebinden telefonunu çıkardı. "Yakup amcam benden korkusuna nasıl saklandıysa yerini bile bulamıyoruz," diye mırıldandı kendi kendine. "Bu onu ininden çıkarır diye düşünüyorum." Telefonun kamerasını açıp videoyu başlattı. Dağılmış mezar taşıyla birlikte kendisini de çekerken, "Yakup amca," dedi. "Seni bulamayınca yine Sevinç teyzeyi ziyaret edeyim dedim. Biraz dağılmış gördüm kendisini." Benzini eline alıp mezarın üzerine dökmeye devam etti. "Üşümüş. *Isıt beni,* dedi. Kıramam, bilirsin."

Benzini yana savurup çakmağını yaktı. Gülüşü tehlikeli bir bakışa dönüştü. "Delikanlı raconları verirken iyiydi. Madam eski kabadayısın, çık karşıma. Kaçak oynama. Bu sefer sadece mezar taşı bozuldu. Ortaya çıkmadığın her gün bu mezarın başındayım. Yakarım, yıkarım, mezardan dahi söküp atarım. Bana bunu yaptırma." Yeniden gülerek minik bir öpücük attı kameraya. "Öptüm ellerinden. Tez vakitte görüşelim inşallah."

Telefonu kapatıp yeniden cebine attı. Dimitri'nin yanına ilerledi. Kendi aralarında sessizce konuşurlarken Timur'un kulağına değenler, *iki gün, hallettim* ve *temiz mal* kelimeleri oldu. Tahmin ettiği gibi uyuşturucu sevkiyatının olacağına emindi. Yeniden arabalarına bindiklerinde hedef Kralşan malikânesiydi. Büyük demir kapılar açıldı. Siyah araba yığını malikânenin önüne dizildi. Dimitri için özel oda hazırlatmıştı Kralşan. İkisi birlikte eve doğru ilerlerken aniden arkasında ilerleyen Tulpar'a dönmüştü Kenan.

"Arabalardan birini al, evine gidip dinlen, Tulpar. Yarın da benden sana izin. Toparlanıp öyle dön. Bundan sonra dinlenmeye vaktimiz olmayacak." Dudaklarında beliren keyifli bir tebessümle geriledi. "Savaş asıl şimdi başlıyor. Sana ihtiyacım var."

Sessiz kaldı Timur. Israr etmesi fazla dikkat çekerdi. Arabalardan birine ilerleyip bindi. Kolunu kaldırmakta zorlandı ama bütün sızısına rağmen başardı. Uyuşukluk her geçen saniye biraz daha geçiyor, keskin bir sızı bütün omzunu kaplıyordu. Umursamamaya çalışarak devam etti. Askerliğe başlayıp ilk saha görevine çıktığında sağ omzundan bir kurşun yemişti. Bir diğer görevde ise karın boşluğundan. Dağda günlerce kendi yarasına

bastırarak, ağrı kesici içerek direnmişti. Yaralara direnmeyi bilir, acıya ses etmezdi.

Yine öyle yaptı. Ama alnına doğru süzülen tere engel olamıyordu. Dakikalar sonra evine geldiğinde arabayı park edip indi. Adımları yavaştı. Her zamanki noktaya, onun ağlayarak beklediği yere geldiğinde oyalandı. Burayı hiçbir zaman duraksamadan geçemiyordu. Kısa bir soluk verdi. Yaralı omzunu zorlayarak, dudaklarına sigarasını sıkıştırıp yaktı. Merdivenleri ağır ağır çıktı. Eve girince hemen ışığı yaktı. Kenan'ın doktoru bir reçete tutuşturmuştu cebine. Umursamadı. Ceketini ekşimiş bir yüzle çıkarıp yana savurdu. Kan revan içindeki gömleğini de çıkarırken odanın kapısı açılmış, Cihan bu saatte dahi telaşla içeri dalmıştı.

"Tulpar abim!" dedi panikle. "Sabahtan beri seni bekliyorum. Haberler senin çalıştığın adama saldırı düz-" Gerisini getiremedi. Timur kanlı gömleğini ayağına doğru savurdu. Omzundaki bandajla ve sırtını kaplayan kanlarla göz göze gelen Cihan kısa bir an daha baktı. "Abi," diyen sesi artık bayılmaya yakındı. "Abi! Çok kan var, abi!"

Cihan hızla yere devrilip bayıldı.

Kan tutuyor olmalıydı. O zaman burada olmamalıydı çünkü Timur baştan aşağıya kandı. Derin bir soluk verirken umursamaz ve üşengeç adımlarla mutfağa ilerledi. Acıkmıştı ama bunu da umursamadı. Uykusuzdu. Üç gündür adamakıllı uyuduğu tek an Ahu'nun koltuğundaki bir saatti. Sıcak bir evdi ve onun gibi kokuyordu. O hazırlanırken televizyon ünitesinin yanındaki fotoğraflarda gezinmişti bakışları. İlyas Soykamer ve küçük iki kızı vardı birinde. Gülerek bakıyordular kameraya. Diğerinde, elindeki kamerayla bir yerleri çeken savaş muhabiri Ahuzar Soykamer vardı. Bir diğerinde küçük kardeşinin tombul yanağını sevgiyle kendi yanağına yaslamış minik Ahu vardı. Kadife'yle alınlarını birbirine yasladıkları fotoğrafta ise uzun uzun oyalanmıştı bakışları.

Değişmemişti. Küçüklüğünde de gözlerinde aynı bakış vardı. Boynunda derin bir yara, omuzlarında bu kadar yük yoktu belki ama çenesi yine dik, bakışları o yaşında dahi meydan okur gibiydi. Koltukta uyumak değildi niyeti ama elinde olmadan dalmıştı. Bu, uyandıktan sonra başına daha şiddetli bir ağrının girmesine sebep olmuştu. O an aklına düştüğünde su bardağına giden eli durdu. Sırtındaki dövme okkalı bir tokadı yüzüne geçirmişti. Uzak durmak istedikçe yeni bir detay keşfediyor, ona daha da çekildiğini hissediyordu.

Bu felaketti.

Büyük bir at dövmesinin bir insanın vücuduna işlendiğini söyleseler *siktir* çekerdi. Atın orada ne işi vardı? Ama bu gördüğü sadece at değildi. Kadife'ydi sanki. Ortasında büyük bir pusula, kuşlar ve en altını kaplayan yapraklar vardı. Hem Ahu'ydu hem de değildi. Hem ateşti hem su. Gerçek olup olmadığını anlamak için dokunma isteğine ilk defa engel olamamıştı. Eli dövmeye değdiği an hissettiği yaralar ise içindeki meraka bir sızı daha saplamıştı. Dışarıdan kusursuz görünüyordu belki ama derin izlerle kaplıydı teninin üzeri. Beyrut'ta hayatını kurtardıktan sonra nasıl hayatta kalmayı başardığını ilk defa merak etti Timur.

Onun bu kadar acıyla nasıl baş ettiğini kimse sormamıştı çünkü kimse bilmemişti. O da anlatmamış, susmuştu. Peki, o nasıl baş etmişti?

Art arda üç ağrı kesiciyi aç mı yoksa tok mu olduğunu düşünmeden içti. Ecza dolabını karıştırırken bulduğu, işine yarayacağını bildiği iki antibiyotiği de içti. Bu anlar için özenle yapılmış gibiydi bu ecza dolabı. İstediği her şey vardı. Dolabı kapatıp kanlı gömleğiyle burun buruna yatan Cihan'a ilerledi. Sağlam koluyla kolundan kavrayıp yana çekti. Açık kalan dış kapıyı bir ayağıyla kapatıp yeniden Cihan'ı yerden kaldırmayı denedi. Yere eğilip, bir kolunu sağlam omzuna dolayarak başardı bunu. Yerden kaldırıp kanepenin üzerine fırlattı. Başını başlığın sert kısmına vurduğunu fark ettiğinde hasar var mı diye kontrol edip iyi olduğuna emin oldu. Banyo yapmaya dahi üşenerek, pantolonunu çıkarıp eşofmanlarından birini giydi.

Çekmecedeki telefona ilerledi. Mukbil'i aradı. "Timur," diyen ses neşeliydi. Yüzü ekşidi. Buna da kinlenmeye başlıyordu. "İyi misin? Vurulmuşsun. Haberin geldi."

"Sorun yok," demekle yetindi. Dimitri ve galeri açılındaki sevkiyatla ilgili daha önce bilgi vermişti. Yeni bilgileri ekledi. "Sevkiyat iki gün sonraya ertelendi."

"Kralşan'ın gündemi yoğun, ha?" Gülmüştü. "Bilgi için teşekkürler."

"Sevkiyatı engelleyecek misiniz?"

"Hayır. Şimdilik ikisi de izleniyor. Bizi gerekli bilgilere götürene kadar müdahale edilmeyecek. Büyük balığın gelmesi için küçük balık serbest bırakılmalı."

Ağrısı artıyordu. Genelde içinden geleni söylemiyordu ama bu defa kendini tutmadı. "Kapatalım şu telefonu," dedi. "Sik sik konuşmaya başladın yine."

İlk defa dev bir kahkaha atmıştı Mukbil. "Görüşmelerimiz kayıt altında, hatırlatmak isterim;" dedi. "Bir gün yüz yüze gelirsek o zaman tekrar söyle bunu."

Telefonu kapatıp çekmeceye savurdu. Cevap dahi veremeyecekti. Kendini yüzüstü yatağa bıraktığında dudaklarından kesik bir inilti dökülmüştü. Bakışları vazoyla hemen yanındaki bordo ojeye takıldı. Bugün radyo yoktu. Zihnindeki seslerle baş başaydı. Hiçbirini susturamadı. En sonunda, her zamanki gibi onu yutmasına izin vererek kendini karanlık bir uykuya bıraktı.

"Korkunç saldırının failleri henüz bulunamamışken ölü sayısının altı, yaralı sayısının on iki olduğu aldığımız son duyumlar arasında. Kralşan Holding'in galeri açılışına düzenlenen bu saldırıdan sonra orada bulunan pek çok ünlü isim de ifade vermek için emniyete çağırıldı. Holding sahibi Kenan Kralşan konuyla ilgili sessizliğini hâlâ koruyor."

Televizyonu kapatıp elimdeki kumandayı yana savurdum. Ünlü isimler ifade vermeye gidip Kralşan'ın suçsuz olduğunu, bir intikam suikastı olduğunu söyleyecekti. Gerçeği bilmek bir hayli can sıkıcıydı. Bu kadar insanın acı çekmesinin tek nedeni, Yakup Öz'ün Kenan Kralşan'a selam vermemesiydi. Hepimiz bir mazoşistin takıntıları yüzünden saçma bir intikama kurban gidiyorduk. Öne doğru eğilip dirseklerimi bacaklarıma yasladım. Bacaklarım stresle sallanırken parmaklarım dudaklarıma ilerledi. Tırnaklarımı yiyebilsem şu an bunu yapardım. Bakışlarım duvardaki saate takıldı. On ikiye geliyordu. Dünkü saldırı mağdurlarından biri de ben olduğum için izinliydim.

Bu bir yalandı.

Kralşan dışarıdaki koruma sayısını yirmiye çıkarmış, iki gün evden çıkmamamı emretmişti. İşe gitmek için evden çıktığımda Adriel yaka paça eve sokmuştu beni. Yakup Öz'den intikam alırken ayağının altında dolaşmayayım diye bunu yaptığına emindim. O bunu yapmasa dahi evden çıkabilecek gibi değildim bugün. Zihnimdeki bomba gömüldüğü yerde yeniden patlamıştı. Aylarca o ânın korkusuyla dışarıya adım atamayan ben, yine başa sarmış gibi hissediyordum. Dışarıda yirmi koruma beklerken dahi güvenim yoktu. Başımın üzerinden geçen kurşun sesleri taze, avucumun içindeki kan hâlâ sıcaktı.

Bakışlarım yanımdaki telefona kaydı. Mağaza indirimleri dışında gelen hiçbir mesaj yoktu. Dünden beri defalarca iyi olup olmadığını öğrenmek için yazmama rağmen inatla dönmeyişi endişe seviyemi artırıyordu. Benim

önüme siper olup, beni ölümden korumaya çalışırken yaralanmıştı. Göğsümün üzerindeki sıkıntı kelimelere dökülecek gibi değildi. İyi olduğunu bilmeden nefes almak da böyle saçma bir şekilde beklemek de zordu.

Belki de bilerek dönmemişti mesajıma. Bakışlarım tedirginlikle yanımdaki telefona kaydı. Yine çok sıkboğaz etmiştim belki de. Söylediği gibi dertlerim ve hayatım ilgisini çekmiyordu. Bir de benim yüzümden vurulduğu için kızgındı belki de.

Ya da tam tersi, hiç iyi değildi. Kurşun çıkarılamamış, çok kan kaybetmişti.

Önüme bir kupa sıcak kahve bırakıp, "Abla," diyen Biricik'in bakışlarını üzerimde hissediyordum ama dönüp bakmadım. Topuğumu yere değdirmeden bacağımı sallamaya devam ettim. Onun da dışarı çıkma yasağı vardı ama Kralşan değil, benim tarafımdan. Ortalık durulana kadar gözümün önünden ayıramazdım. Yakup Öz bana zarar vermek için onu kullanabilirdi. Sözümü dinleyip, itiraz etmeden kabul etmişti. Şaşırtmıştı ama sorgulayamayacak kadar doluydu zihnimin içi.

"Abla, kahve," dedi.

Bakışlarım boşluktan kopup ona takıldı. Dünden beri endişeyle bakıyordu yüzüme. O kazadan sonra da aylarca yüzünde bu ifade olmuştu. Silmem uzun bir zaman almıştı. Sürekli onu bırakacağımı düşünüyor, başucumdan ayrılmıyordu. Kıyamıyordum bu hâline.

"Teşekkürler," diye mırıldanırken kahveye uzanmamıştım bile. Yemek yiyesim de yoktu. Uyumak da istemiyordum. Bakışlarım yeniden telefona takıldı. Hâlâ bildirim yoktu. Elime alıp mesaj kısmına girdim.

İyi misin? Değil misin?

Fazla olurum korkusuyla daha ileri gidemiyordum ama içimdeki kurtlar da duracak gibi değildi. Kemirip duruyordular zihnimi. İşine engel olmak, ayağının altında dolaşmak gibi bir niyetim yoktu. Ama olur da öyle olursam korkusu gelip kurulmuştu göğüs kafesime. Nefes almak bir hayli zordu. "Abla," dedi Biricik yeniden. "İyi misin sen?"

Ruhsuz bir hâlde, "İyiyim," dedim. Ben olsam inanmazdım. O da inanmadı.

"Aynen. Bayağı iyi görünüyorsun," dedi alaycı bir tonla.

Sıkıntılarımı hiçbir zaman ona yansıtmamıştım. Kralşan'la boğuşurken dahi ifadesizlik zırhımı düşürmemiş, bir şeylerin ters gittiğini ona belli etmemiştim. Belki de artık kaldıramıyor, sahte bir maske altına gizlenemi-

yordum. Dalgınlıktan sıyrılıp gülümsemeye çalıştım. "Sorun yok." Uzanıp kahvemi aldım. "Senin üniversite kaydı diğer hafta başlıyordu, değil mi?"

Sessiz ama dik bakışlarını üzerimde hissettiğimde kahve bardağı dudaklarımın ucundayken kısa bir an daha bakıştık. Bir şey anlatmamı bekler gibi bir hâli vardı. "Ne?" diye sordum.

"Ne demek, ne?" diye çıkıştı. "Şu Kralşan meselesini artık bana anlatacak mısın?"

Kahvemi içerken yüzüm ekşidi. "Anlatacak bir konu yok," dedim.

"Abla, adamı önceden tanıyordun. Seni Beyrut'tan alıp buraya getirdi. Kendi hastanesinde en özel ve en iyi doktorları başına topladı. Bunları sen görmedin, ben gördüm. Ama sen gözünü açtığın an nefret kusup yardımını geri çevirdin. O zaman bir bildiğin vardır diye ses etmedim ama şimdi, yıllar sonra kendini sevgilin olarak tanıtıyor. Yetmiyor, kurşunlanan bir partiye davet ediliyorsun ve şu an evimizin önünde bir tabur koruma bekliyor." Hepsini tek nefeste saydığı için derin bir nefes vermek zorunda kalmıştı. Durup birkaç saniye için bana baktı. "Sence bunlar, üzerine konuşulması gereken konular değil mi?"

Hayır, Biricik. Değil. İmkân olsa hiç konuşmamayı tercih edeceğim konular hatta.

"Anlatacak bir şey yok, Biricik," demekle yetindim. "Kendileri, muhabirlik günlerinden tanıdığım bir işadamı. Beyrut'ta yardım etti ve bitti. Kimsenin yardımına ihtiyacım olmadığı için reddettim. Şimdi yine bir iş için bir araya geldik ve medya yanlış bir algıyı öne sürdü. Dünkü davete ise muhabirlerin çoğu davetliydi. Bu kadar."

"Peki, o muhabirlerin kapısında da bu kadar koruma var mı?"

Zekice sorular soruyordu.

"Ben ülke için kıymetli bir radyo sunucusuyum, tatlım."

"Peki, ben neden dışarı çıkamıyorum?"

"Çünkü sen de benim için kıymetlisin." Yanağından minik bir makas aldım. Konuyu değiştirmek için zerre düşünmedim. "Şu her zamanki çikolata parçacıklı kurabiyelerinden yapmadın mı kahvenin yanına? İki tane de onlardan getirseydin ya."

Sen adam olmazsın bakışını kuşandı.

"Ablalara öyle bakılmaz," derken de bir hayli umursamaz durmaya çalışıyordum.

Koltuktan kalktı. Sarı saçlarını ensesinde dağınık bir topuz yapmıştı. Dizleri çıkmış penguenli pijamasıyla oldukça farklı bir tarzı vardı. Özenli olan hep bendim. O ne bulduysa giyip çıkar, uzun uzun hiçbir şeyle uğraşamaz, sıkılırdı. Mutfağa ilerlerken, "İçimden bir ses başımızın belada olduğunu ama senin bana söylemediğini söylüyor," diye mırıldandı.

"İçindeki sesleri sustur o zaman." Kahvemden bir yudum alıp yeniden sehpanın üzerine bıraktım. Başımı koltukta geri attığımda bakışlarım boş tavandaydı. O da dün beni beklerken koltuğun tam olarak bu kısmında, bu şekilde uyuyordu. Peki, bu benim aklıma neden geliyordu? Bakışlarım yeniden telefona takıldı. Hâlâ cevap yoktu. Dudağımı kemirmeden durmak imkânsızdı. Aynı dakikalarda kapı çaldı. Ben açmak için hareketlenirken, Biricik mutfaktan çıkıp, "Ben bakarım!" dedi. Kapının arkasında gördüğüm yüz, beni şaşırtmıştı.

Irmak Kralşan sırıtarak evimizin kapısında dikiliyordu.

"Merhaba," dedi neşeyle. Üzerinde yine günlük hayat için fazla kaçacak mavi bir elbise ve topuklu ayakkabılar vardı. Yüzündeki makyaj ise anlamsızca ışıl ışıldı. Her zamanki gibi on altı yaşından katbekat fazlaydı.

Biricik'i tanır, neye nasıl tepki vereceğini bilirdim. O da bunu beklemiyor olmalı ki öylece kalmıştı kapının önünde. Yüzündeki şaşkınlık ise asla sahte değil, en az benim şaşkınlığım kadar gerçekti.

"*Merhaba,* dedim."

"Senin burada ne işin var?" diyen kişi tabii ki bendim.

Yüzü düştü. Gülüşü silinir gibi oldu. "Ben evde sıkılınca abim, sizin beni çağırdığınızı, kız kıza eğleneceğimizi söyledi. O yüzden geldim." Duraksadı. "Çağırmadınız mı? Keşke gelmeseydim o zaman."

Biricik'le keşişti bakışlarımız. Kenan'ın olmayan kafasını bir kere daha koparmak isterken göz devirme isteğime zorla engel oldum. Saçmaydı ama kıyamıyordum Irmak'a. Masum birine öfke kusmanın, o masumluğu nasıl zedelediğini en iyi ben bilirdim. Irmak ve Biricik, bu pisliğin içinde en masum olanlarımızdı.

"Olur mu öyle şey? Gel," diyerek, kolundan kavrayıp içeri çekmişti Biricik. Laf sokmamam için bana uyarı dolu bir bakış attı. Irmak'a olan sevgisine asla anlam veremeyecektim ama ben kızdıktan sonra sözümü dinlemiş, bir daha görüşmemişti. Görüştüyse dahi belli etmemişti. Irmak içeri girdiğinde ikisinin de çocuksu bir heyecanla birbirlerine sarılmalarını derin bir nefes alarak izledim. Hiç ummazdım bunu diyeceğimi ama kan çekiyordu

belki de. Bir yanı Hülya, diğer yanı Kralşan olan bir kan nasıl bize çekerdi, hayret etmeden edemiyordum.

Heyecanlı sarılmaları bittiğinde aynı anda bana döndüler. Yüz benzerlikleri karşısında bir kere daha irkildim. İkisi de o kadına benziyordu. Sarı saçlar, koyu kahve gözler ve yuvarlak yüz hatları. Tek fark, Irmak'ın çehresini ve burnunu daha da keskinleştiren Kralşan kanıydı. Kısa bir an ben onlara baktım onlar bana baktı. Biricik tepkimden korkuyor, Irmak ise çekiniyor gibiydi.

"Ne?" derken ifadesizce önüme dönmüştüm. "Gelsenize içeri. Neden kapının önünde dikiliyorsunuz?" İkisinden de minik kıkırtılar yükselmişti. "Ben çağırmıştım ama unuttum, evet," diyerek ilk defa bir Kralşan yalanını onayladım. Kalbini kırmak istemiyordum. Kenan'ın amacının ne olduğunu anlayabiliyordum. Üçümüzü bir araya getirip bana huzursuzluk vermek istiyordu ama şu an bununla uğraşamayacak kadar büyük sorunlarım vardı.

Biricik oldukça misafirperverdi. "Bana neden söylemedin, abla?" dedi. "Hazırlık yapardık."

"Ne hazırlığı? Ben seninle vakit geçirmeye geldim," diyen Irmak ise bir o kadar kibardı.

Önümdeki sehpanın üzerine son derece pahalı bir markanın adının yazılı olduğu poşeti bırakıp çaprazımda kalan koltuğa oturan Irmak'a en boş bakışımı attım. Diğer yanımda duran Biricik'in elinde de aynı poşetten vardı. O göz ucuyla bakmaya çalışırken ben net bir soru yöneltip, "Bu ne?" dedim.

Keyifliydi. İleri uzanıp poşeti bana doğru itti. Biricik'in poşetinden pahalı bir deri ceket çıkmıştı. Cekete sarılıp, poşeti yana atarken, "İnanamıyorum!" dedi.

Ben de inanamıyordum. İfadesiz bakışlarım Irmak'a döndü. Hâlâ abisi gibi keyifliydi. "Evinize ilk defa geliyorum," dedi. "Elim boş gelmek istemedim."

"Bu niyetle gittiğin yerlere tatlı alman gerekir, Irmak. Bu kadar pahalı hediyeler değil."

"Abla!" diye yükseldi Biricik. İfadesi yeniden tatlılaştı. "Sen ona bakma. Çok teşekkür ederiz."

Bakışlarım ona döndü. Irmak iyi niyetli olabilirdi ama Kralşanların parasını hiçbir şekilde kabul edemezdim. Biricik'e attığım tek bir bakış anla-

masına yardımcı olmuştu. Yere uzanıp poşeti geri aldı ve ceketi usulca içine soktu.

Bakışlarımı yeniden Irmak'a çevirdim. Bana uzattığı poşetin içerisinde ne olduğuna bakmadım bile. "Asıl sen ona bakma," dedim. "İyi niyetin için teşekkürler ama bunlar çok pahalı hediyeler. Kabul edem-" Biricik ileri uzanıp bana gelen poşetin içindeki son derece şık, koyu kahve çantayı çıkardığında kelimelerim boğazıma takılıp kaldı. Şeytana uymak saniyelik bir durumdu. Her an bunu yapabilirdim.

"Ay, bu da çok güzelmiş," diyen Biricik, iç yangınıma tuzlu su döktü.

Gözlerimi kapatıp çantadan kopmaya çalıştım. Zaaf çok illet bir şeydi. "Kabul edemeyiz," derken içim sessizce kan ağlıyordu. Lanet olsun sana Kralşan ve parası! "Bırak, Biricik." Çantayı yeniden poşete atmasını, gözümün önünden uzaklaştırmasını sağladım. Göz görmeyince gönül katlanmalıydı. Öyle olmasını umuyordum yani.

"Özür dilerim," dedi Irmak tatlı bir şekilde. "Rahatsız olacağınızı tahmin edemedim." Topuklu ayakkabılarını çıkarmış, çıplak ayaklarının parmaklarını utançla birbirine sürtüyordu. "Birini sevince abartıyorum biraz."

Kırmak istemiyordum ama Kralşan parası el süremeyeceğim kadar pisti. Ama söylediği tek bir cümle en derine batmıştı. *Sevince abartıyorum biraz.* Bunun korkusuyla yıllarca sevgisini kimseye sunmamış biriydim. Aslında sevince abartmadığımı, sadece sevmeyi bilmeyen bir caninin elinde büyümek zorunda kaldığımı şu yaşımda anlıyordum ama üzerime giydirdiği dar gömleği o kadar benimsemiştim ki kurtulamıyordum. İstemesem dahi anlıyordum Irmak'ın uğradığı manipülasyonu.

Kıramadım. Bildiğim sızıya kayıtsız kalamadım. Sevgisinin diken olduğunu düşünmesine izin veremedim. "Bu seferlik kabul edelim ama bir daha böyle hediyeler alma, olur mu?" demekle yetindim. "Bir kutu tatlı yeter bize."

Dudaklarında beliren gülümseme, insanın içini ısıtan türdendi.

Sosyal medyada kendini gösteren kişi gibi değildi yanımızda. Yüzünde efektler olmadan da güzel, topukluları giymeden de şıktı. Burnu havada görünüyordu ama öyle değildi. Aksine kendi kabuğunda yaşamak istiyor ama inatla göz önüne atılıyor gibiydi. Dünkü olaydan sonra abisinin uzun süre dışarı çıkmasına izin vermeyeceğini, okula dahi güvenlikle gitmesi gerektiğini anlatmıştı. Şaşırtıcı olmamıştı. Ben de aynı durumun içindeydim. Biricik'in göz ucuyla bana dönüp *burada gerçekten bir şey dönüyor ama bana söylemiyorsun* bakışına sessiz kaldım. Kralşan'la sevgililik muhabbetine geç-

meye çalıştıkları an ikisini de susturdum. Onlar konuşup, gülüşürken ben de sessizce dinledim.

Bu zamana kadar özgür değil de şu an özgür gibiydi Irmak. Biricik ayaklarına terlik vermek isteyince istememişti mesela. Altın varaklarla kaplı bir evde yaşarken bizim kenarı kırık televizyon ünitesine *çok tatlı,* deme gafletinde bile bulunmuştu. Ya da ona öyle geliyordu. Bakışlarım sürekli telefonumdayken onlara odaklanmak zordu. Sohbetlerine dahil olamıyordum. Biricik odasını göstermek için Irmak'ı içeri götürdüğünde ben hâlâ elimdeki telefona bakıyordum. Şimdiye kadar delirmediysem bile bugün delirebilirdim. Göğüs kafesimi kaplayan huzursuzluk büyüyordu. İyi olup olmadığını öğrenmeden de geçecek gibi değildi.

Nefes almak adına çaresizce mutfak balkonuna ilerledim. O, her yerde tetikçi olabileceğini söylemişti. Bu sözü aklıma geldiğinde daha kapıyı açamadan öylece kaldım. Başımın üzerinden geçen hayali kurşunların sesiyle irkilerek geriledim. O yoktu. Güven de yoktu. Peki, neredeydi?

Dışarıda Adriel ve korumalar varken, çıkıp yanına da gidemezdim. Önüme geleni ezip geçerdim ama sözkonusu sadece o değil, içinde bulunduğu görevdi. Riske atamazdım. Evden görünmeden çıkmanın ise hiçbir yolu yoktu. Dışarıdakileri atlatırdım belki ama eğer tetikçi beni izliyorsa bu defa ona yakalanırdım. Düşünceler ve duygular iyice üzerime çöreklenmeye başladığında, elimi boynuma atıp yaranın üzerinde gezindim. Ölüm zaten buradaydı. Tam şahdamarımın üzerinde. Aynı dakikalarda evin önündeki nakliye arabasına takıldı bakışlarım. Çok ileri gitmeden göz ucuyla baktım. Yan dairemizdeki aile taşınıyor olmalıydı. Dakikalardır apartmanın içinden gelen sesleri duyuyor ama kafam dolu olduğu için odaklanamıyordum.

Bıkkın adımlarla geri döndüm. Tezgâhın üzerindeki çöpün dolduğunu fark ettiğimde onu da almadan yapamadım. Önceden bu kadar dikkat etmezdim ama kaza sonrası kendimi eve kapadığım günlerde temizlemek ve düzenlemek gibi yeni bir takıntım oluşmuştu. Çöpü alıp dış kapıya ilerledim. Irmak ve Biricik'in gülme sesleri geliyordu odadan. Ben de gülümsedim. Çöpü dışarıya bırakmak niyetindeydim ki kapıyı açtığım an karşımda gördüğüm büyük bir sandıkla duraksadım. Yan dairenin kapısı açıktı. İçeriden neyi, nasıl taşımaları gerektiği konusunda tartışma sesleri yükseliyordu.

Tam çöpü yere bırakıyordum ki durdum. Aklıma gelen düşünce saçma ve denemeye asla değmezdi. O yüzden kesinlikle denenmeliydi. Zira biraz daha burada beklersem çıldıracaktım. *Yapmayalım, tehlikeli,* diyerek di-

rendi zihnim. Bu özellik de önceden yoktu oysa. Korkusuzca her şeye atlardım. Ama kırılan bütün kemiklerinin acısından sonra insan o kadar da cesur kalamıyordu. Direnen zihnime karşı daha büyük bir direnç gösteren tek düşünce iyi olup olmadığını anlamaktı. Bunu öğrenmeden asla rahat edemeyecektim. Telefonuma baktım. Saat bire geliyordu ama hâlâ mesaj yoktu.

Önünü arkasını düşünmedim. Tek düşündüğüm buradan çıkmaktı. Çöpü kapının yanına bırakıp Biricik'in kapısını vurdum. "Efendim," diyen sesini duyunca açtım.

"Ben uyuyorum. Sakın rahatsız etme," dediğimde ikisi de yatağın üzerine oturmuş, bir şeyler konuşuyorlardı. Bana attıkları şaşkın bakışları umursamadan, kapıyı kapatıp odama koştum. Rahatsız etmemesini söylediğiysem başına geleceği bilir, etmezdi. Irmak Kralşan'ın, abisine evden çıktığımı haber vermesini hiç istemezdim.

Salaş, kırmızı tişörtümle kot pantolonumun üzerine trençkotumu giyip siyah bir şapka taktım. Makyaj yapacak durumda değildim. Çantamı boynumdan geçirip, odadan çıkacakken kınadığımı yapmaktan da geri durmadım. Yastığı yatağın içine saklayıp yorganı başına kadar çektim. Biricik'e *bu nasıl bir vizyonsuzluk,* diye kızmıştım oysa.

Bunu yaptığım için utanamayacaktım. Vestiyere koşarak spor ayakkabılarımı giydim. Sandığın hâlâ orada olmasını dileyerek kapıyı açtım. İlk defa bir duam saniyeler içinde gerçekleşmişti. Adamlar hâlâ içeride, sandık önümdeydi. Nereye gittiğimizin bir önemi yoktu. Bütün eşyaları apartmanın arka tarafındaki kamyona götürüyorlardı. Oraya kadar gizlice götürseler yeterdi. Bu şekilde kapıdaki korumalar ve izleyen tetikçiler beni evde sanmaya devam edebilirdi.

Ya üzerime başka bir şey bırakırlar da kapağı açamazsam ve içeride havasız kalıp ölürsem?

Bu düşünceyi kafamdan silmeye çalıştım. Başka seçeneğim yoktu. Onu bu ihtimal yaşanırsa düşünecektim.

Hızla sandığın içine girip kapağını kapadım. Büyük bir sandıktı. Yerim dar değildi ama karanlık ve basık oluşu göğsümdeki huzursuzluğu artırıyordu. "Ona kadar say. Gelirlerse sorunsuzca buradan çıkarsın. Ona kadar say," diye mırıldanarak kendime teselli verdim. "Bir, iki, üç, dört..." Sandık hareketlenmeye başladığında ellerimi dudaklarıma bastırarak kendimi susturdum.

"Lan, bu ne?" dedi adam. "Hani içi boştu?"

Sağa sola sallanırken ellerim dudaklarımın üzerine daha sıkı kapandı. Kafamı sandığın ön kısmına vurduğumda ise inlememek için zor tuttum kendimi.

"Malzemesi ağır, abi," dedi diğeri. "Dışarı çıkarırken de zorlandık. Bunu ayrı bir köşeye yerleştirmemiz lazım. Özelmiş. Ev sahibi üzerine eşya koyup üstündeki nakışları zedelemeyelim diye uyardı."

Ev sahibi taşınmasa tatlılar, börekler yapıp götürürdüm. Hatta bugünden sağ çıkmayı başarırsam yarın kesinlikle bunu yapacaktım.

Sandığı dikkatle taşıdıklarını anlayabiliyordum ama sallanmaktan midem bulanmaya başlamıştı. Yükseldim. Bir zemine bırakılıp ileri itildim. Hareket durdu. "Çabuk olalım. Üç kere gidip gelirsek ancak biter bu eşya," dedi adam.

"Önde şu koruma yığını olmasaydı şimdiye bitmişti," dedi diğeri. "Önemli biri mi var bu apartmanda? Kimi bekliyorlar?"

"Arabaların üzerinde Kralşan Holding yazıyor, abi," diyen diğer ses sessizdi. "Dün haberlerde gördüm. Galeri açılışları mı ne taranmış. Çok ölü vardı. Herkes bunu konuşuyor. Belki de bu apartmanda saklanıyor şirketin sahibi."

"He la, duydum," dedi diğeri. "Ama koskoca holding sahibi burada mı saklanacak, Allah aşkına. Bağ evi falan vardır onların. Ne fakir düşünceli adamsın, lan!"

Ses gitgide uzaklaştı. Birkaç şey daha demişlerdi ama duymamıştım. Birkaç dakika ses gelecek mi diye bekledim. Hiçbir şey duymayınca, kapağı yavaşça kaldırıp göz ucuyla etrafıma baktım. Kimse yoktu. Yine kapatıp bekledim. Tetikçi nereden çıkar, emin olamıyordum. Bu evin önünden kimseye görünmeden uzaklaşmalıydım. Yaklaşık on beş dakika sonra ikili yeniden aşağıya inmiş, aracı çalıştırmıştı. Başka sesler de geliyordu ama şu an kaç kişi olduklarını düşünecek durumda değildim. Yol boyunca kapağı aralıyor, derin bir nefes çekip tekrar kapatıyordum.

Araç durduğunda arabadan inip inmediklerini, gelip gelmediğimizi anlamak zordu. Bekledim. Birkaç saniye boyunca kimse arkaya gelmedi. Kapağı açıp, nerede olduğumuzu kontrol edecekken üzerime sarılmış yeşil örtüyle bocaladım. Bana bunu yapmamış olmalıydılar ama yapmışlardı. Biri araçtan inmiş, birileriyle bir şeyler konuşuyordu. Seslerini duyabiliyordum. Şansımı denemekten başka çarem yoktu. Ağrıyan eklemlerim ve belim yüzünden yüzümü buruşturarak doğruldum. Sandığın üzerine çekilen yeşil

örtü yüzünden iki büklüm olmuş bir şekilde aralıktan örtünün açılacak kısmını bulmaya çalıştım.

Panik yaptığımda sıfırlanan beynim benimleydi. Titreyen ellerim yüzünden bulamadım. Minik bir küfür mırıldanırken arabanın kapısının açılma sesi geldi. Artık başka seçenek yoktu. Yeşil örtünün ortada kalan açık kısmını itip kendimi oradan dışarı atmaya çalıştım. Sıkıştım. Kolumu ve bacağımın bazı noktalarını ezdim ama durmadım. Popom ve bacaklarım çıkmıştı ama başımı çıkarırken şapkam öne düşünce yeniden ileri atılıp onu almak zorunda kaldım. Arka kapağa tutunarak en sonunda kafamı da dışarı çıkardığımda kapağın bir yerinin çenemin altını çizdiğini hissettim. Bunu da umursamadım.

Kapı yeniden kapandı. Araba çalıştı. Ben ise kendimi aşağıya bıraktım. Kıç üstü yere yapışırken, araba egzozunu yüzüme patlatarak ilerledi. Ona ulaşmak için şu çektiğim ceremeyi görmeli ve söylediği saçmalıklar için ekstra utanmalıydı. Sızlayan popomu ovuşturarak yerden kalktığımda, başımda birinin dikildiğini fark ettim. Burası bir benzin istasyonuydu. Elindeki pompayla bana şaşkınca bakan ise bir çalışandı.

"Neredeyiz?" diye sordum.

Şaşkın bakışlarıyla ilerideki tabelayı işaret etti. Kendi semtimden hâlâ çıkamamıştım. Ona gitmem için en az üç aktarma yapmam gerekiyordu. "Teşekkürler," dedikten sonra ağrıyan dizim yüzünden topallayarak ilerledim. Elimdeki şapkayı takıp çantamdan gözlüklerimi çıkardım. Aktarmayla uğraşamayacaktım. Önümden geçen bir taksiyi durdurup bindim. Gideceğimiz yeri söyleyip derin bir soluk verdim. Gittiğimde neler olacağına dair hiçbir fikrimin olmadığı gerçeğiyle yüzleşmek fiziken değil ama ruhen acı veren bir tokattı.

Ayağımın altında dolaşma, diyen bir adam içindi bütün bunlar. Kovulduğum eve yüzsüzce gidiyor olmak içimi eziyordu. Ama benim yüzümden yaralandığı, bana siper olurken vurulduğu gerçeğini de yok sayamıyordum. Bana bunu yapmaya bir son vermeliydi. Onu görmememi istiyorsa ölümle aramda dikilip durmamalıydı. Zira üç yıl önce onu gördüğüm küçük bir anda dahi yıllarca unutamayan ben, bana atılan kurşunu sırtlanışını nasıl unutabilirdim? Soğuk bir sokak köşesinde sırtıma yaslanmış bir bıçağı alan eli nasıl unutabilirdim? Onu nasıl görmeyebilirdim? Heybetinin farkında mıydı? Görünmez olmayı nasıl dileyebilirdi?

Derin bir soluk verdim. İstediği gibi gözüne görünmeyecektim. İyi olduğunu anladığım an ona görünmeden geri dönecektim. Gizlice evini izler,

ışığına bakardım yine. Işığı bile güven veriyordu. Karanlığın içinde beliren onca ışık varken sadece onun evinin ışığı parlıyordu. Saçmaydı. Dakikalar sonra araç durdu. İnip şapkayı ve gözlüğü daha çok yüzüme indirerek ilerledim. Yaralı hâlde işe gidip gitmediğini kestirmek zordu. Belki de hastanedeydi. Buraya gelmemin bir anlamı yoktu ama minik bir haber bile olsa yeterdi. Kimseye bir şey soramamanın çaresizliği taş gibi ağırdı.

O gece saatlerce ağladığım köşeye göz ucuyla dahi bakmadım. Güçsüzlüğümü görmeyi sevmiyordum. O an, geçmişte kalmıştı. Peki, ben neden yine buradaydım? Adam hayatımla ilgilenmediğini söyleyerek beni kapı dışarı etmişti. Adımlarım durdu.

Ölseydi haberi gelirdi. Yüzsüz müsün sen, Ahuzar? Ne işin var burada?

Geri döndüğümde üç adım bile atamadan durdum. Kendime sövmemek elde değildi. Kırgınlık değildi artık üzerimdeki. Haklı olduğunu bildiğim bir ağırlıktı. Kırılamıyordum ona. Kin de tutamazdım ben zaten. Unuturdum. Bu zamana kadar kırılan kalbimi tamir etmek için hiç kimse uğraşmamıştı çünkü kimseye bunu belli etmemiştim. Kendi içimde hallederdim her şeyi. Ondandı bu dikenler. Belki bu kadar dikenli olmasaydım yaralamazdım bülbülü.

Derin bir soluk verirken adımlarım güçsüz ama bir o kadar da kararlı bir şekilde ilerledi. Güneş gözlüğünü düzeltip şapkamı yüzüme daha çok indirdim. Demir merdivenleri sessizce adımladım. O arada telefonumu çıkarıp mesaj var mı diye kontrol ettim. Yoktu. Kapısına ilerledikçe saatlerdir göğsümü kaplayan huzursuzluğun yavaşça dağılması delilikten başka bir şey değildi. En üst merdiven gıcırdadığında adımlarım durdu. Evde olup olmadığını nasıl anlayacağıma dair de hiçbir fikrim yoktu.

Ne yapıyorsun, Ahuzar?

Köşede kalan penceresine ilerledim. Perdesi yoktu. Belki içeride olup olmadığını böyle anlayabilirdim. Yoksa merdiven altında dönüşünü beklemek gibi çılgın fikirlerim vardı. Ellerimle gölge yapıp içeriye bakmaya çalıştım. Güneş gözlükleriyle seçmek zordu. Tam gözlüğü çıkarıp, bakacakken kapı aniden açıldı. Kurşun yemiş gibi irkilerek kendi etrafımda iki tur attım. Panik devasaydı. Kapıdan çıkan kişiye bakmadım bile. Nereye gideceğimi bilemeyince arkamı döndüm ve balkonu andıran demir parmaklıklara tutunarak aşağıya bakmayı tercih ettim. Yüksek olmasa şu saniye kendimi aşağıya bırakmıştım ama çok geçti.

"Buyur, abla?" dedi genç biri. Tanıyordum bu sesi. O gece burada uyandığımda, karşımda beliren ilk yüz bu sese aitti. Lakin adı silinip gitmişti aklımdan.

Kapıyı açanın o olmamasının rahatlığıyla yönümü yeniden ona çevirdim. Tahmin ettiğim gibi aynı gençti. Dağınık saçları ve meraklı bakışları bendeydi. Şapkam ve gözlüklerim yüzünden beni tanımamış olmalıydı. Boş boş süzüyordu.

"Kime baktın?" dedi.

Kaybolan gururuma, demek vardı ama yuttum. Minik bir öksürükle boğazımı temizledim. Yere eğdiğim başımı kaldırıp güneş gözlüklerimi çıkardığımda ise gözlerindeki şaşkınlık dağılmıştı. "Ahuzar abla!" dedi aydınlanmış bir yüzle.

Şaşkındım zira tanıyacağını düşünmemiştim. O beni hatırlamıştı ama ben kendisini unuttuğum için gülümsemek zorunda kaldım.

"Merhaba."

"Merhaba, merhaba," dedi neşeyle. "Allah mı gönderdi seni?" Kenara çekilip içeri girmem için yolu açtı. "Gel içeri, gel."

Göğüs kafesimi kaplayan bir huzursuzluk yoktu. İyi birine benziyordu. "Yok, gelmeyeyim," dedim mecburen. Koşar adım merdivenlere ilerleme dürtüme zor engel oldum. Dilimi kuruyan dudaklarımda gezdirirken, ne diyeceğimi bilemeden yüzüne baktım. "Şey için gelmiştim ben..."

Şey kısmını sesli dile getirmek riskliydi.

Ama o getirdi. "Tulpar abime bakmaya gelmedin mi?" Endişeli bir hâl aldı bakışı. "Kurban olayım gel, abla. Kaç saattir uyuyor. Korkuyorum artık."

Duyduklarım bana yetmişti. Endişe bütün hücrelerimde gezindi.

"İçeride mi?"

Başını sallayarak kenara çekildi. İçeri girdiğimde arkamdan kapıyı kapadı. Hatırladığım gibiydi minik evi. Tek bir değişiklik dahi yoktu. Tek fark o gecenin karanlık oluşuydu. Şimdi ise gün ışığı kaplıyordu her bir köşeyi. Yatağında yüzüstü uzanmıştı. Yüzü diğer tarafa dönüktü ama geniş ve çıplak sırtındaki kanlar âdeta boş bir köşe bırakmadan her yerini kaplamış ve kurumuştu. Sol omzundaki yara bir bandajla kapatılmıştı ama etrafından kan sızıyordu.

"Beni kan tutuyor. Bakamıyorum yarasına," dedi arkamda duran Cihan. "Ambulansı arayayım dediğimde sövüp geri uyudu. Allah aşkına bir bak, Ahuzar abla. Bir şey olmasın, Tulpar abime."

Sesindeki endişe fark edilmeyecek gibi değildi. Ayakkabılarımı onunkilerin yanına çıkardım. Çantamı ve trençkotumu da koltuğun üzerine bıraktım. Güneş gözlüğümü ve şapkamı da yanlarına savurdum. Adımlarım hızla ona ilerledi. Uyuyor muydu yoksa uyanık mıydı anlamak zordu. Özel bir askerdi. Yine onu izlerken yakalanmak istemiyordum ama bu defa uyanmadı. Gerçekten uyuyor olmalıydı. Kulağının ucundan çenesine doğru süzülen teri fark ettiğimde elimi alnına yaslama isteğime engel olamadım. Terliydi ve ateşi vardı. Belki de yarası enfeksiyon kapmıştı. Kendi canının kıymetini bilen birine benzemiyordu.

"Ateşi var," diye mırıldandım. "Soğuk su ve bez getirir misin?" Bakışlarım gence döndü. Birkaç dakika bakıştık. "İsim neydi?" demek zorunda kaldım. "Kusura bakma. Hafızam kötüdür."

"Cihan," derken arka tarafa koşmuştu. "İstersen komple silip at beni, abla. Yeter ki Tulpar abimi uyandır."

"Merak etme. Bir şey olmaz," derken çok da emin değildim. "İyi olacak, eminim." Bunu kendi kendime mırıldanmıştım. Öyle olmalıydı. Başka bir ihtimali düşünmek bile istemiyordum. Tek kurşunla yıkılacak bir adam değildi. Kurşun ona değil, bana atılmıştı. Böyle oluşunun sebebi, sahibi olmadığı bir kurşunu sahiplenmesiydi.

Adımlarım pansuman için malzeme bulmak adına mutfak tarafına ilerledi. Minik dolabı gördüğümde o yöne ilerledim. Tezgâhın üzerine rasgele atılmış ilaçlar takıldı gözüme. Üç ayrı ağrı kesiciyi ve iki antibiyotiği fark ettiğimde tek temennim hepsini aynı anda içmemiş olmasıydı. Bu antibiyotiği uzun süre kullanmıştım. Yan etkilerinden biri ağır uyku hâliydi. "Şaka yapıyor ol be adam," diye homurdandım. "Ayıyı bile komaya sokar bu ilaçlar."

Gerekli malzemeleri dolaptan alıp yeniden yanına ilerledim. Masasının önündeki sandalyeyi çekmek için uzanıyordum ki siyah gömleğine değen parmak uçlarım ateşe değmiş gibi geri çekildi. Buram buram kokusu vuruyordu yüzüme. Saniyelik dağılmıştım ama toparlanıp, gömleğe uzanırken, "Aman diyeyim o gömleği elleme, Ahuzar abla," diyen Cihan banyodan çıktı. "Tulpar abim eşyalarına izinsiz dokunulmasını sevmiyor. Kalkıp sövmesin şimdi."

Güldüm ister istemez. Cihan'a yaşattığı korku inanılır gibi değildi. Elimi gömlekten çektim ama bakışlarım başka bir şeye takılınca duraksadım. Masanın üzerindeki vazoyu ilk gelişimden hatırlıyordum. Ama yanındaki bu küçük detayı şimdi fark ediyordum. Bordo bir oje vardı vazonun hemen yanında. İkisi de arkalarından vuran gün ışığıyla masanın üzerinde parlıyordu. Artık midemde taş değil, kalbimin üzerinde uçuşan bir kuş sürüsü vardı.

Bu benim ojemdi.

Ne zaman aldığını hatırlamam zordu ama benimdi. Emindim. Biricik'in ojeleriyle karışmasın diye beyaz kapağının üzerine sürdüğüm minik bir siyah oje lekesi vardı. Bakışlarım yeniden ona döndü. Yüzünün bana dönük olmaması ve gözlerini görmüyor olmam şu an en büyük şansımdı. Gözünün önünde olmamamı istiyorsa benim eşyalarımı da gözünün önünden yok etmeliydi.

Dudaklarımda oluşmaya hazırlanan tebessümü derin bir nefes vererek sildim. Sandalyeyi önüme çektim.

Ayağımın altında dolaşmaymış. Aynen!

"Getirdim, Ahuzar abla," diyen Cihan'ın getirdiği leğenin içindeki yer silme beziyle kısa bir an bakıştık.

"Bu ne?" demek zorunda kaldım.

Şaşkın ve panikti. Kana bakamadığı için bakışlarını diğer yana çevirmişti.

"Bez istedin ya."

"Yeri silmeyeceğiz, Cihan. Adamın ateşini düşüreceğiz. Yok mu dolabında atleti falan. Onlardan getir."

"İzinsiz olmaz," dedi hemen. "Tulpar abim sevmez."

Oflayarak ayaklandım ve dolabına ilerledim. "Tulpar abin çok sık saçmalar. Bir dediği de diğerini tutmaz. Ciddiye alma," derken şansıma en üstte siyah bir atleti vardı. Donu da çıkabilirdi. Şanslıydım. "Kızarsa benim aldığımı söylerim. Merak etme." Atleti iki yana çekip yırttım.

"Ağzıma sıçacak," demesini umursamadım. Bir parçasını suya batırıp sırtındaki kan izlerini yavaşça silmeye başladım. Sırtı gerildi ama uyanmadı. Elimden geldiğince tenine dokunmamaya çalışıyordum ama zordu. Geniş omuzları gözümü alıyordu. Ateşliydi ama teri dahi soğuktu. Sırtında başka bir kurşunun izi daha vardı. Bir de sağ kolunda. Askerliğinin nişanesi gibi parlıyordu derin izler. Bunlar vatan içindi. Peki, yeni yarası?

Sırtını tek bir kan lekesi kalmayana kadar sildim. Dikkatli bakınca kısa kesim saçlarının arasında kalan, ensesindeki ince bir çizgiyi görebiliyordum. Çok önceye ait bir yara izine benziyordu. Dikkatli bakılmadıkça da görünmezdi. Yüzünü aniden bana çevirdi. Derin bir uykudaymış gibi görünüyordu. Alnından dökülen soğuk terleri önce avucumun içiyle sildim. Her zaman sıcaktı benim tenim. Ateşi varken dahi soğuk oluşuyla irkilmemin sebebi buydu. Kokusu gibi teni de deniz gibiydi. Yüzü diğer yana dönükken bazı şeyler daha kolaydı. Şu an hiç yardımcı olmuyordu. Uzun zamandır yapmak istediğim şeyi en nihayetinde yapıp çenesindeki derin çukura işaretparmağımın ucuyla dokundum. Göründüğünden daha derindi.

Anlamsız bir tebessüm kuruldu yüzüme. Uyurken hiç de o kadar korkunç görünmüyordu. Gerçi o benim için hiçbir zaman korkunç değildi. Ölümle arama duvar olan bir adam nasıl korkunç olabilirdi ki? İmkânsızdı.

"Haberlerde dönen saldırıda mı vuruldu?" diyen Cihan'ın sesiyle yalnız olmadığımı algılayıp elimi çenesinden hızla çektim.

"Bilmiyorum," dedim risk almamak için. Neyi ne kadar anlattığını bilmiyordum. Adına konuşamazdım. "Uyanınca kendisine sorarsın." Cihan'ın yeni getirdiği soğuk suda atletin bir parçasını ıslatıp alnına bıraktım.

"Ne çok benziyorsunuz," dedi Cihan. "Tulpar abim de senin gibi."

Gülmüştüm. Ben hiçbir benzerlik göremiyordum. Ayağa kalkıp, yüzüme dökülen saçlarımı geri iterek omzundaki yaraya eğildim. Pansuman gerekiyordu. "Alakamız bile yok," dedim. Bandajı açtığımda yara yüzünden yüzümü buruşturmak zorunda kalmıştım. Büyük değildi ama küçük de değildi. Hasarı belli olmayan yaralar daha çok can yakardı. Tıpkı avucumdaki yaraya benziyordu. Masanın üzerine bıraktığım pansuman malzemelerinden alıp yarayı temizlemeye başladım.

"Yok, vallahi benziyorsunuz," dedi. "O da senin gibi dışarıdan sinirli duruyor ama böyle kimseye kıyamıyor."

Sessiz kaldım.

"Sen yaralıyken de o böyle temizlemişti yaralarını," dedi. "Ateşin çıktı diye beş dakikada bir nefesini kontrol ediyordu."

Yine sessiz kaldım. Yaralarımı temizledikten sonra yeni bir yara açmıştı. Kızamıyordum bile bu yaraya. Canımı en çok sıkan da buydu. "Siz nereden tanışıyorsunuz?" diye sordum. Timur'u bildiğini sanmıyordum.

"Tulpar abim hayatımı kurtardı," dedi tek nefeste. "Sokaklarda yaşarım ben. Sokakta gücün yoksa dayak yiyen hep sen olursun. Öyle bir anda kur-

tardı beni. Tek yumrukta bayılttı herkesi. Görmeliydin, Ahuzar abla! Harikaydı."

Gülümsedim. Fazlasıyla görmüştüm.

"O andan sonra takıldım ben de peşine," diye devam etti. "Kızdı, kovdu, sövdü ama ayrı bir cazibesi var. İnsan kırılamıyor." Bakışları ona takıldı. "Hem o da yalnız gibiydi. Derdimi dersem beni anlayacak gibiydi." Gülümsedi. "Anladı da. Şimdi kendimi koruyabileyim diye o kadar işinin arasında dövüş dersleri veriyor. Beni kırmadı ya ne derse emir sayar, yaparım ben de."

Gülümseyişim derinleşti. Sadece bana değil, herkese verdiği bir güven vardı. Bu onun özel tılsımı gibiydi. Pansumana devam etmeye çalıştım.

"Yanlış anlamazsan bir şey sorayım mı Ahuzar abla?"

Onaylayan bir mırıltı çıkarırken yarayı yeniden kapatıyordum.

"Yakın mısınız Tulpar abimle? Yani sen yaralanıyorsun, o sana böyle bakıyor. O yaralanıyor, sen ona böyle bakıyorsun. Değer veriyorsunuz birbirinize, belli. Ama bir o kadar da garipsiniz. Çözemedim yani."

Ben de çözememiştim. Pansuman bitince yeniden önündeki sandalyeye kuruldum. Alnındaki bezi alıp yeniden suda soğuttum. "Ben de bilmiyorum," diyebildim bezi yeniden alnına bırakırken. Atletten bir parça daha koparıp, suda ıslatarak omuzlarına ve sırtına bastırdım. Ateşini düşürmeye biraz yardımcı olabilirdi. Dudaklarından kesik bir söz döküldüğünde hâlâ uykudaydı. Anlamak için kulağımı dudaklarına yaklaştırdım.

"Ab..." vardı sadece. Diğer kısım kıvrılıp gidiyordu dilinin üzerinden. Tam geri çekilecekken, "Ah," dedi belli belirsiz. Bir inleme değildi bu. Gerisi var gibiydi ama onu da tam çeviremedi. Son mırıltısı ise en net olanıydı. "Abla..."

Rüya görüyor olmalıydı. Ateşi hâlâ yüksekti. Hayatına dair olan merakım daha da artıyordu. Kimdi? Nereliydi? Nasıl bir ailesi vardı mesela? Sayıkladığı ablası nasıl biriydi?

Hiçbirine cevap vermeyeceğine emindim. Başucunda beklediğim dakikalar ilerlerken sıkıntıyla mutfağa ilerledim. Yüzüne baktıkça bakasım geliyor, canım sıkılıyordu. Uyandığında yemek yemeliydi. İlaçları aç karnına içtiği için de bu hâlde olabilirdi. *Askerim, bana bir şey olmaz,* diyordu kesin ama oysa en çok onların kendilerine özen göstermesi gerekiyordu. Ölümle burun buruna yaşayan onlardı.

Yemek yapmak için hiçbir şeyin olmayışı şaşırtıcı değildi. Cihan'a para verip alışverişe gönderdim. O gelene kadar mutfağın dağınıklığını toparladım. Hemen gelmişti Cihan. Biraz işim olduğunu, birkaç saate döneceğini söyleyip geri gitmişti. Giderken, "Güzel yemek yaparsan beni de çağır be Ahuzar ablam," deyip numarasını vermeyi ihmal etmemişti. Tatlıydı. Garip bir şekilde sevmiştim.

O hâlâ uyurken elimden geldiğinde sessiz çalıştım mutfakta. Ara ara ateşini kontrol edip bezi değiştirdim. En sonunda biraz düşer gibi olmuştu. En azından soğuk soğuk terlemiyordu. Çok yemek seçen birine benzemiyordu. O yüzden aklıma ne gelirse onu yapmayı tercih etmiştim. Bir ara gözlerini açar gibi olup yeniden dalmıştı. İlaçları üst üste içtiğinden olsa gerek toparlanamıyordu. Şehriyeli tavuk suyu çorbası, patatesli bezelye yemeği ve pilav şu an en hızlı yapabileceğim şeylerdi. Hepsi hazır olduğunda hâlâ uyuyordu.

Dün gece ben de zerre uyumamıştım. Panik ve yaşadığım şeylerin karmaşıklığı yüzünden yorgun hissediyordum. Uzun süre ayakta durduğum ve sandıkta iki büklüm olarak geldiğim için belim ağrımaya başlamıştı. Pişen yemeklerin altını kapatıp karşısındaki koltuğa ilerledim. Gözlerim kapanmaya başlıyordu. Hafifti uykum. Uyandığında hemen uyanırım düşüncesiyle koltuğa uzanıp yönümü ona çevirdim. İkimizin de yüzü birbirine dönükken aramızda minik bir masa, vazo ve oje vardı.

Benim ojem.

Derin bir soluk verdi uyku arasında. Derin bir soluk aldım uykuya dalmadan hemen önce. Bakışlarımı yüzünden koparmamaya çalışırken yavaşça kapandı gözlerim. İlk defa beni içine çeken karanlık, boğuk ve derin bir boşluk hissinden ibaret değildi. Göğüs kafesimin üzerinden minik bir kuş sürüsü kanat çırparak uçtu. Karanlık boşluğa karıştı. Burada kimse beni bulamaz, göremezdi. Kendimi uykuya bırakmadan önce içimden sayısız defa tek bir cümle geçirdim.

O burada, Ahuzar. O burada.

Timur, burnuna vuran yemek kokusuyla gözlerini araladı. Uzun zamandır hissetmediği bir sıcaklıkla sarmalanmış gibiydi etrafı. Araladığı gözlerinin içine kum batıyordu sanki. Her yanı sızlıyordu. Karanlıktan aydınlığa çıkan zihni kısa bir an için neler olduğunu sorguladı. Omzundaki keskin sızı neler olduğunu hatırlattı. Hava kararmaya başlarken odanın içinde sadece batan gün ışığının sarı ve turuncu renkleri vardı. Bu ko-

numda ne kadar uyuduysa organlarının düğümlendiğini, sırtının ağrımaya başladığını hissetmişti.

Alnında ıslak bir şey vardı. Alıp, siyah bez parçasına huysuzca bakarak yere savurdu. Ne olduğunu şu an düşünemeyecekti. Ellerinden destek alarak doğrulduğunda karşısında gördüğü kişiyle durdu. Küçük koltuğunda uyuyan, oldukça tanıdık bir kadındı.

Anlam veremedi. En son bu koltuğa Cihan'ı savurmuştu. Cihan'ı dahi o olarak görüyorsa harbiden kendisine sövecekti. Rüya olup olmadığı konusunda kısa bir çıkarım yapmaya çalıştı. Yoksa Ahu'nun karşı koltuğunda huzurla uyumasının imkânı yoktu. Toparlanıp oturdu. Bakışları odada gezindi. Her şey temiz ve düzenliydi. Karşısında kalan mutfağa baktı. Tertemizdi tezgâhın üzeri. Ocağın üzerinde üç tencere yemek ve bir demlik çay vardı.

Sıcacık, dumanı tüten...

Başucundaki masanın üzerinde, minik bir kapta su vardı. Alnından alıp yere attığı beze değdi bakışları. Sonra yine karşısında uyuyan kadına. Rüya olamayacak kadar gerçek duruyordu her şey. Çünkü onun rüyalarında hiçbir zaman renk olmazdı. Gördüğü bütün rüyalar siyah ve beyazdan ibaretti. Elini omzuna attı. Eski bandajın dokusu değildi. Değişmişti. Kanlı gömleği ve Cihan ise ortalıkta yoktu. Ne zamandır uyuduğunu anlamak için yastık altındaki telefonuna uzandı. Saatlerdir uyuduğunu, şu an karşısında uyuyan kadından ise iki mesajı olduğunu fark ettiğinde telefonu yastığın üzerine savurdu. İlaçlar çarpmış olmalıydı. Yoksa bu denli uyumak asla huyu değildi.

Omzundaki ağrı fazlaydı ama dayandı. Gördüğü görüntünün gerçek olduğuna emindi ama nasıl burada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. *Bırak uyusun, izle,* diyen tarafıyla *uyandır, burada ne işi olduğunu sor,* diyen yanı yine tartışma hâlindeydi. Derin bir soluk verirken her sesi susturdu. Hepsini aynı anda dinlemek başını ağrıtıyordu. Artık sadece tek bir sesi dinleyecekti. Aklına ilk ne gelirse onu.

Yerinden kalktı. Ona doğru ilerledi. Tam önüne geldiğinde, bir dizini yere kırarak önünde eğildi. Burnunun üzerindeki minik çilleri, kıvrık kirpikleri ve boynunda uzanan yarayı inceledi. Tam anlamıyla emindi artık. Gerçekti. Kuş kadar hafif olduğunu bildiği uykusundan şu an uyanmalıydı. Öyle de oldu. Yüzünde bir nefes hisseden Ahu, büyük gözlerini yavaşça aralamıştı. Sakin bir uyanıştı ama Timur'la göz göze geldiğinde irkildi.

"Ne yapıyorsun sen?"

Yeşille karışmış elalardan gözlerini koparmadı Timur. "Aynı şeyi ben sana soracaktım," dedi.

Kısa bir an için bakıştılar. Ahu şaşkın, Timur ise belki de ilk defa bu denli dolu dolu bakıyordu. Başucunda beklememeliydi. Neden buradaydı? Neden evinde sıcaklık, ocağında yemekler ve çay vardı? Yalnızlığıyla arasına giren her şeyden rahatsız olurken şu an hiçbir rahatsızlık hissetmemesinin sebebi neydi?

Cevabı hissediyor ama bir şey yapamıyordu Timur. *Git,* demek boşunaydı. Elinde pişman olduğu bir kalp kırıklığı kalmıştı sadece. Şimdi ne yapacaktı?

Koltukta telaşla toparlanmaya çalıştı Ahu. Yüzüne dağılan saçlarını bir hışım geri savurdu. "İyi misin?" dedi gözlerinde saf bir merak ve ilgiyle. Elini uzatıp Timur'un alnına yasladı. "Sonunda ateşin düşmüş."

Alnında ateş gibi sıcak bir el varken sadece baktı Timur. Kim diyordu ateşinin düştüğünü? Yanılıyordu. Yalınayaktı. Sıradan bir kot pantolon ve kırmızı bir tişört giymişti. Yüzünde makyaj namına hiçbir şey yoktu. En sıradan hâlindeydi belki de. Savaş zırhı diye kuşandığı hiçbir şey yoktu üzerinde. Lakin yine ateşti. Yine yaklaşmak tenini sızlatıyordu Timur'un. Gözlerinden kaçmadı Timur. Uzun uzun baktı.

Keskin kahvelere dayanamayan Ahu oldu. Elini tedirginlikle geri çekti. Koltuktan kalkmak için en uca kayarken, Timur da önünden ayaklanıp geriledi. Banyoya ilerledi. Yüzüne soğuk bir su sürmeden kendine gelebilecek gibi değildi. Alnı yanıyordu. "Senin burada ne işin var? Bu soruyu sorma sırası artık bende," dedi bir yandan da.

Ahu, "Mesajlarıma dönmedin," derken o çoktan banyoya girmiş, kapıyı kapamıştı.

Aynadan sırtına baktı. Kan lekeleri olduğuna emindi ama onlar dahi temizlenmişti. "Siktir," diye soludu kendi kendine. Yüzüne ve alnına bastırılmış bezin ıslaklığını hâlâ hissedebiliyordu. Ateşe değmemek için etrafında dolaştıkça ateş etrafına sıçrıyordu. Ömrü boyunca uyumadığı kadar uyumuştu ve o da bu an mıydı gerçekten?

Bütün bunlar olurken zıbarıyor muydun gerçekten, Timur? Aklını idrakini siksinler.

Banyodan çıktığında Ahu koltukta değildi. Artık tamamen kararan hava yüzünden odanın ışığını açmıştı. Tıkırtılar mutfak tarafından geliyordu. "Sorumu yineliyorum. Burada ne işin var, Ahu?" derken masanın

üzerindeki ojeye takıldı bakışları. Gerçek bir siktiri işte şu an hak ediyordu. Ojeyi kavrayıp çekmeceye atmak için çok geç olduğunun farkındaydı. Gördüğüne emindi. Sıkıntılı bir nefes vererek dolabına ilerledi. Şu an saklaması daha çok dikkat çekerdi. Zaten onun orada işi neydi? Kendine okkalı bir küfür daha savurdu. Tek temennisi onun olduğunu anlamamasıydı ama ülkenin en büyük mafyası hakkında kafası kadar dosya yapan kadın, kendi ojesini de elbet tanırdı.

"Dedim ya. Mesajlarıma dönmedim," dedi Ahu'nun mutfaktan gelen sesi. "Cevap vermek zorunda olup olmadığını sorarak bana nutuk atma. Şu an senin ikilemlerini çekemem."

Üzerine siyah bir tişört giyerken sızlayan kolunu düşünmemeye çalışıyordu Timur. Merak ettiği asıl şey buraya nasıl geldiğiydi. Yatağına doğru ilerlerken, Ahu bu sorusunu da duymadan cevaplamıştı.

"Gizli geldim. Kimse görmedi."

Perdeleri çekmezdi ama çekilmişti. "Bunu nasıl başardığını sorabiliyor muyum?" Sesi saatlerdir uyuduğundan olsa gerek çatallıydı.

Ağrısı vardı. İlaç içmek için mutfağa yönelecekti ki varlığı haddinden fazla yer kaplayan kadın yüzünden adımları duraksadı. Yeniden yatağına ilerlerken bu manzarayı sessizce izlemeyi tercih etti. Mutfaktayken arkası dönük bir şekilde bir şeylerle uğraşıyordu. Bulunduğu ortamdan çekiniyormuş gibi durmuyordu. Aksine asırlardır burada yaşıyormuş gibiydi. Ya da Timur öyle görüyordu. Seçemedi. Sırtı dönük bir şekilde konuşmaya başlamıştı.

"Yan daireden taşınan bir aile vardı. Sandıklarının içine saklandım."

Sakince şaşırdı Timur.

"Ne yaptın?"

Ahu gülmüş ama Timur görmemişti. "Kralşan'ın adamları apartmanın ön kapısını tamamen kaplamış durumda. Üstüne bir de Kenan salağı *Ahuzar seni çağırdı,* diyerek Irmak'ı yanıma göndermiş. Aklınca huzursuz olmama neden olacak." Derin bir soluk verdiğini duydu. Kralşan'a sövdüğüne emindi. "Yan daireden taşınanlar ön kapı çok yoğun diye eşyaları arka taraftan taşıyorlardı. Bizim evin önüne bıraktıkları sandığa saklandım." Elinde bir tepsi ve üzerindeki tabaklarla Timur'a döndü. "Adriel ve korumalar görmedi. Tetikçiler izliyordur diye uzaklaşana kadar sandıktan çıkmadım. Biraz ilerledikten sonra indim ve buraya geldim."

Ona doğru ilerleyişini izledi Timur. *Buraya gelmek için bu kadar uğraştın mı gerçekten?* "Oldukça stratejik," dedi kısaca.

Bu defa dudaklarında oluşan gülüşü Timur da görmüştü. Görmemeyi tercih edeceği ama gördüğü andan itibaren bakışlarını koparamayacağı bir gülüştü bu. Her zaman Kralşan'ın yanındayken görüyordu. O varken kuşandığı soğuk ifadesinden şu an eser yoktu. "Beni hafife alıyorsun," derken başucuna gelmiş, elindeki tepsiyi masanın üzerine bırakmıştı. Timur'un burnuna gelen mis kokuların kaynağı tam olarak buradaydı. "Ne sevdiğini bilmiyorum ama umarım yediğin şeylerdir," derken gülüşü silinmiş, yeniden ciddiyete bürünmüştü.

"Yemek seçmem," derken dumanı tüten yemeklere baktı Timur. Yemek değildi dalıp gitmesine neden olan. Onun için yapılan bir tabak sıcak yemekti. Derin bir sessizlikle baktı önüne bırakılan yemeklere.

Timur'un yere attığı siyah bez parçasını aldı. "Bu arada, Cihan kızacağını söylediği için açıklama yapıyorum." Elindeki parçayı hafifçe aralarında kaldırdı. "Bez bulamayınca atletini yırtmak zorunda kaldım. Ben yaptım yani. Çocuğa sövme."

"Eyvallah," derken başı hafifçe sağa eğilmiş, bir kaşı havalanmıştı. Yırtılan atleti için dertlenemeyecekti.

Üzerindeki dik bakışlar yüzünden belli etmemeye çalıştığı bir tedirginlikle bez parçasını masanın ucuna bıraktı Ahu. Yeniden mutfağa ilerlediğinde Timur önündeki yemeklere dalmıştı yeniden. "Dün kaç tane ilaç içtin?" diye sordu. "Eğer o boş kısımların hepsini tek seferde içtiysen yaşaman mucize."

Tam olarak öyle yapmıştı Timur. Sessiz kaldı. Birkaç saniye sonra tepsinin diğer yanına ilaçları ve bir bardak suyu bıraktı bordo ojeli, zarif el.

"Yemek yedikten sonra birer tane iç." Adımları gerilerken Timur'un bakışları ondaydı. Arada korumaya çalıştığı bir mesafe var gibiydi. Haklıydı da. En son bu eve geldiğinde dilinin ayarı olmamıştı. "Çay da yaptım," dedi. "Yeni demledim. İstersen yemekten sonra içersin."

"Çay mı?"

"Hı," diye onayladı. "Mutfakta sadece bir paket çay vardı. Çayı seviyorsun diye düşündüm."

Gözlerinin içine minik ifadeler ekleniyordu Timur'un. Yine konuşmamış, tek bir kelime söylememişti. Kimse onu okuyamaz, çözemez sanıyordu. Duvarlarının önü dikenli, arkası ise karanlıktı. Yine gören sadece tek

bir kişi vardı. "Severim," diyebildi sadece. Kendi iradesine derin bir darbe daha inmişti. "Neden buradasın, Ahu?"

Derin bir nefes vermişti karşısındaki kadın. "Benim yüzünden vurulduğun için olabilir mi?" dedi. Timur sessizce bakmayı sürdürdüğünde arkasını dönüp koltuğun diğer ucundaki çantasıyla trençkotuna doğru ilerledi. "Şaka gibi adamsın. Bunu demekten asla vazgeçmeyeceğim."

Umursamadı. O da kendine akıl sır erdiremiyordu bu aralar. "Nereye?" dedi hazırlandığını gördüğünde.

"Evime," diye bir cevap aldı.

Dik bakışı sürüyordu Timur'un.

"Neden geldin o zaman?"

"Kaç kere daha aynı cevabı vermem gerek?"

"Mantıklı bir cevap vermiyorsun."

Birkaç saniye göz kırpıştırdı Ahu.

"Ne duymak istiyorsun, Timur?"

"Neden buradasın?" Yine kaçamak cevap verirse Timur da kaçacaktı. Her zamanki gibi net olursa ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Cevap onu köşeye sıkıştırarak en net şekilde gelmişti.

"Seni merak ettiğim için."

Gözlerini kaçırabilirdi Timur. Derin sessizliğine bürünüp, görünmez olabilirdi. Konuşmadığında yok sayıp, konuştuğunda kırıp dökebilirdi. Ama hiçbirini yapmadı. İfadesiz tutmaya çalıştığı bakışlarını önündeki yemeklere çevirdi. Kaşığı alıp tatmaya ilk çorbadan başladı.

"Cihan'a mı aldırdın bunları?"

Şaşkındı Ahu. Bu adamı asla anlamayacak, akıl sır erdiremeyecekti. "Hayır, tabii ki ben yaptım!" derken tersti. "Harbiden, ne eğrin var ne doğrun. Asıl sen benim ayarlarımı bozdun!"

Çorbayı içmeye devam etti Timur. Ya aç olduğu için ya da gerçekten de öyle olduğu için aşırı lezzetli gelmişti. Karşısındaki kadın hayretler içinde ona bakarken o yemeğini yemeye devam etti. Ters adımlarla kapıya yöneldiğini gördüğünde bakışları ona döndü. "Nasıl döneceksin?" dedi huzurla çorba içerken. "Yine sandıkla mı?"

"Bir yolunu bulurum."

En rahat şekilde çorbasını içmeye devam etti. "Saçmalama, Ahu," dedi. "Gel şuraya."

Ahu'nun kapının koluna giden eli durmuş ama bakışları arkasına dönmemişti. "Buraya gelerek yeterince risk aldım zaten," dedi. "Geri dönüşümü de kendim hallederim."

Bu noktada bir patlama olacağına adı gibi emindi Timur. Çorbasını içmeye devam etti. Muazzam bir tat sözkonusuydu. Ve beklediği birkaç saniye içinde gerçekleşti. Bir hışımla arkasını dönmüştü Ahu. "Senin tam olarak derdin ne?" diye sordu.

Pilav ve patatesli bezelye yemeğine geçmişti. Boş boş baktı. "Yemek yiyorum," dedi.

Göz devirdi Ahu.

"Bana hedef olan kurşunun önüne atlayıp, yetmezmiş gibi vurulduğun hâlde siper olmaya devam ederken aklından ne geçiyordu?"

Korumak, diyemedi Timur. *Herkesten saklamak, seni de benimle beraber görünmez yapmak,* diyemedi. Umursamaz bir sakinlikle yemeğini yemeye devam etti.

"Ben de senden mantıklı bir cevap istiyorum," dedi dik dik. Karşısındaki adamın umursamaz bir sessizlikle yemeğini yemeye devam ettiğini gördüğünde vazgeçmiş, göz devirerek önüne dönmüştü. "Ne bekliyorsam?"

Kapıyı açıp, çıkacağı sırada kapıyı geri kapatan kuvvetle irkilerek durdu. Arkasını dönmesine gerek dahi olmadan burnuna vuran kokusuyla karşı karşıya kalmıştı Ahu. Yine de döndü yüzünü. Kapıyı kapatan el artık tam olarak karşısındaydı. Topukluları olmadan göğsünün üzerine birazcık ulaşabilirken, bakışlarını yukarı kaldırıp hemen dibinde dikilen keskin kahvelere baktı.

Timur yorgundu. Uzun uzun konuşamayacak, kendini anlatamayacaktı. Hiçbir zaman bunu yapamamıştı zaten. Onu yoran bedenindeki kurşun değil, zihnindeki kurttu. Yine aklına ilk geleni yaptı. Karşısındaki kadının yeşille karışık elalarından kopmadan kapıya yaslı elini geri çekti.

"Sen ne duymak istiyorsun, Ahu?"

"Net bir cevap."

"Yaşatmak için," dedi Timur tek nefeste. Sonbahar gibiydi yeşillerindeki hareler. Her defasında memleketini düşürüyordu Timur'un aklına. Gitmek isterdi ama adımları oraya gidemeyecek kadar büyüktü artık. Bileğinden kavrayıp yeniden koltuğa ilerletti. "Şimdi sus ve otur şuraya."

Direnmeden ilerlemişti Ahuzar. Yüreğinin üzerindeki kuş sürüsünün sesi duyulmasın diye varla yok arası yutkundu. "Neden?" derken sesinde

yorgun bir ton vardı. Yine batmıştı Timur'un içinde bir noktaya. Kararsızlığı ve gelgitleri sadece kendini değil, bir başkasını da yaralıyordu. Kendi yaraları umurunda değildi ama başkasına acı çektirmekten hiçbir zaman hoşlanmamıştı. "Ne yapıp yapmadığımla ilgilenmediğini sanıyordum," diye devam etti. "*Kralşan seni koruyacak,* demiştin. Ne oldu?"

Koltuğun önüne getirdiğinde bileğini bıraktı Timur. "Laf sokmadan duramıyor musun sen?" diye sordu.

Kendini koltuğa bıraktı. "Seninle başka türlü konuşulmuyor. İnsani bir şekilde iletişim kurduğumda ya cevap vermiyorsun ya da saçmalıyorsun," diye bir laf daha çaktı Ahu.

Derin bir soluk vererek geriledi Timur. "Dilimi sikeyim o zaman," dedi. "Oldu mu?" Yeniden yatağın ucuna kurulup yemeğini yemeye devam etti.

"Sövme."

"Dilimin ırzına kastetsinler o zaman." Pilavını yerken tek kaşı havalandı. "Bu nasıl?"

Karşısındaki kadın ister istemez gülmüştü. Gülmemeliydi oysa. Bakışları yine gülüşüne takılıyordu. "Ben sana gerçekten akıl sır erdiremiyordum."

Timur da erdiremiyordu. Kısa bir an sessiz kaldılar. Timur yemeğini yiyor, Ahu onu izliyordu. "Neyi bekliyorum?" dedi en sonunda.

"Yemeğimi yememi."

"Sebep?"

Yemeğinin son lokmasını da yedi Timur. Uzun süredir sıcak bir lokma geçmeyen midesi bayram ederken göğüs kafesindeki sıcaklık büyüyordu. "Yiyeyim diye yapmadın mı?" derken netti.

"Ben gittikten sonra da yiyebilirdin."

İlaçlara uzanıp önce ağrı kesiciyi aldı. "Sanmıyorum," derken, bakışlarını karşısındaki kadından koparmadan, ilacı ağzına atıp suyu kafasına dikti. "Gözümün önünde değilsen bir kutu ağrı kesici içmem gerekiyor." Antibiyotiğe uzandı. Onu da alıp tek yudumla içti. Karşısındaki kadının bocalayan bakışlarını görebiliyordu.

Ahu'nun bakışlarındaki şaşkınlık artıyordu. "Gerçekten şaka gibi adamsın. Biliyorsun değil mi?" Yerinden kalkıp Timur'a ilerledi. Masanın üzerindeki tepsiyi alırken dik bakışları keskin kahvelerdeydi. "Biraz daha ister misin? Doydun mu?"

Doydun mu?

Basit bir cümleydi. Ama bunu da uzun zamandır soranı olmamıştı.

Bakışlarını karşısındaki kadından koparamadı.

"Doydum."

"Çay ister misin?"

Belli belirsiz gülümsedi Timur. "Kafama fırlatmadan vereceksen neden olmasın," dedi.

Elinde tepsiyle beraber geriledi Ahu. "Biraz daha zorlarsan o da olacak," dedi. Mutfağa gidip arkasını dönmüştü. Dolaptan bardak alışını, çayı döküşünü ve aynı zamanda mırıl mırıl konuşmasını tebessümle izledi Timur. "Kimseye böyle hizmet etmem. Benim yüzümden bu hâldesin diye bu ayrıcalık, haberin olsun."

Elinde çay bardağıyla ona döndüğünde tebessümünü hızla silip yeniden ifadesizleşti. Söyleniyordu ama sakindi Ahu. Gerçekten sinirlenince etrafında beliren ateşi görebiliyordu Timur. Önüne gelip çayı masanın ucuna bıraktı. "Bunca şeyin üzerine..." derken sesinde tereddüte yer yoktu. "*Bir daha bana güvenme, Ahu,* dersen bu sefer seni ben kurşunlarım! Haberin olsun."

Adımları gerileyip, yeniden koltuğa ilerlerken Timur dudaklarında beliren tebessümü bu defa saklamamıştı.

"Yaparsın. İnanırım."

Gülüşüne takılmıştı Ahu. İlk kez bu kadar derin ve netti. Gözlerinin etrafında minik kırışıklıklar beliriyordu ama yaşlılık değil, hayat belirtisi gibiydi. Bakışlarını bu ifadeden zorla koparıp yeniden trençkotuna ve çantasına ilerledi. "Ben de kendime inanırım. Emin ol. O yüzden mümkünse bir daha canımı sıkma." Şapkasını taktı. "Bu arada Dimitri'yle olan sevkiyat ne durumda?"

"Diğer güne ertelendi," dedi Timur. "Deli gibi Yakup Öz'ü arıyor."

Trençkotunu giydi. "Beyinsiz şerefsiz!" dedi. Kafasını toparlayamıyordu. Acilen buradan çıkması gerekiyordu. "Yeterince kendine geldiğine göre gidiyorum."

"Tehlikeli," dedi Timur aniden. "Bekle, Cihan'la gidersin."

"Buradan uzaklaştıktan sonra Adriel'i arar, gizlice evden kaçtığımı söylerim. Gelir alır ve mutlu son." Samimiyetsiz bir gülüş kuruldu dudaklarına. "Yeniden Kralşan himayesi."

"Artık tek hedef sen değilsin," dedi Timur. "Yakup Öz, Irmak üzerine de oynuyor." Sağ gösterip sol vuracaktı belki de. Emin değildi hiçbir şeyden.

Derin bir nefes vermişti karşısındaki kadın. Ölümü kabullenmemiş ama varlığını kabullenmiş gibiydi. "Hülya Hanım'ın kendi kızı için beni öne sürmesi işe yaramadı, desene. Şanssız bir anne." Çantasını aldı. "Kenan, Irmak'ı her şeye rağmen korur." Derin bir nefes verdikten sonra kırgın bir hâlde döküldü cümleler dudaklarından. "Bu savaşta ölümle lanetlenen tek kişi benmişim gibi hissediyorum." Bakışlarını yeniden Timur'a çevirdi. "O yüzden beni yaşatmak için daha fazla uğraşma. Söylediğin gibi görevin neyse onu yap ve git. O zaman kendimi daha az suçlu hissedeceğim. Böyle görevine yük olmaktan başka bir işe yaramıyorum."

Yük değildi. Hiçbir zaman olmamıştı. Asıl yük kendisiydi Timur'a. Arkasını dönemediği merhametini yokladı. Bu merhamet değildi. Başka bir kuvvet, daha sıkı bir iple ayaklarını bağlamış gibiydi. O ise gitmeye kararlı gibi duruyordu. Belki de ondan kaçıyordu. Ayarsızlığı yüzünden kendi canını sıkarken, karşısındaki kadını da bunalttığının farkında olarak içten içe okkalı bir küfür salladı kendine. Sıcak çayını bırakıp ayağa kalktı. Ahu spor ayakkabılarını giymiş, kapıdan dışarı çıkmaya hazırlanıyordu ki o da dolabının köşesindeki askılıktan siyah kapüşonlusunu alıp giydi.

"Sen nereye?" diyen Ahu şaşkındı.

Sessiz kaldı. Kapüşonu başına geçirip, "Yürü," dedi.

"Olmaz. Biri görür." Paniklemeye başladığını görebiliyordu. Bu hâli hoşuna gidiyordu Timur'un. Eğleniyordu her zamanki gibi. Cevap vermeden, kolundan kavrayıp ilerletti. Evden çıktıklarında, "Kapıyı kilitlemeyecek misin?" diyen Ahu yine şaşkındı.

"Ben kapı kilitlemem."

Merdivenleri dip dibe indiler.

"Sebep?"

"Saklayacak bir şeyim yok."

"İnsanların saklayacak şeyleri olduğu için mi kapılarını kilitlediğini sanıyorsun?"

"Evet."

"Yanılıyorsun. Koruyacak şeylerimiz olduğu için kilitliyoruz."

"Yani saklamak için."

"Hayır, aynı şey değil."

Yola indiklerinde yüzünü ekşitti Timur. "Başımı ağrıtma, Ahu," dedi. "İlerle."

Bakışları etraftaydı. Tedirginlikle her yeri yokluyordu. "Benim de şu an başım ağrıyor, inan. Ne olur, buradan geri dön." Şapkasını daha da çekti yüzüne. "Biri görecek şimdi!"

"Sakin olursan kimse görmez."

"Ne demek görmez?" diye panikle yükseldi. "Senin heybetinden haberin var mı? Seni herkes tanır. Ben bile bir kere gördüğüm hâlde yıllarca unutmadım. Başkası he-" Bu noktada sustu Ahu. Kırdığı potun farkına vararak toparlamaya çalıştı. "Yani unutkan olduğum hâlde unutmadım."

Timur'un ifadesiz zırhı belli belirsiz dağıldı. İnsan ölümle arasında duran yüzü unutmazdı. Onu hatırlıyor oluşunun sebebi bu olmalıydı. *Ölüm.* İnsan ölümle arasında duran yaşamı da unutmazdı. *Sen varsan ölüm olmaz, Timur.* Ahu'nun bu sözü doldu zihnine. Bütün bu kargaşanın içinde yine sessiz kaldı.

"Şu köşede bırak beni," diyerek paniğini sürdürdü Ahu.

O köşeyi hızla geçtiler.

"Şu köşe!" dedi Ahu birkaç adım ilerisine. "Şu köşe olsun o zaman."

Orayı da geçti Timur.

Çaresizliği artıyordu Ahu'nun.

"Gerçekten aran yok. Yüreğime inecek. Dur artık!"

"Onu bana gelmeden önce düşünecektin," diye mırıldandı saçlarına doğru.

"Düşündüm ya işte! Adriel'i arayacağımı söylüyorum."

"Duyduğum en saçma fikir."

"Senin önerin ne? Bu mu?"

"Hayır," dedi en net şekilde. *Göndermemek,* diyecek oldu ama yuttu Timur. İleride kalan bir grup genç, uzun bir tenekenin içine ateş yakmış, etrafına kümelenmişti. Onları gören Cihan gençlerin arasından sıyrılarak koştu. "Abim, ablam," dedi yanlarına geldiğinde. "Ne oldu? Ne işin var burada, Tulpar abim?"

"Araba getir," dedi dünyanın en normal emrini verir gibi. Cihan garipsememişti ama. Onaylayarak geriledi.

"Normal bir araba, Cihan," diye ekledi Timur.

Cihan bunu da onaylayarak gerilemeye devam etti.

Ahu ters ters, "Plan bu mu?" diye sordu. "Arabayla evimin önüne bırakması!"

Hâlâ kolunu bırakmamıştı Timur. Güvenliğinden emin olana kadar da bırakmayacaktı.

"Hayır. Senin planın."

Ahu şaşkındı. "Hani saçmaydı?" dedi.

Hâlâ bir adım arkasında dururken aynı zamanda çaprazındaydı. Önündeki beden sağ yanına yaslı, saçları ise birkaç koku uzağındaydı. Yeşilliklerin gözlerine değmesi şu an en son isteyeceği şeydi. Bugün kotasını sonuna kadar doldurmuştu. İradesi ağır darbeler yiyordu. "Hâlâ saçma," dedi.

"O zaman?"

"Saçma ama mantıklı."

Ahu'nun ona dönmeye meyleden başını önlerinde beliren araba durdurdu. Cihan sırıtarak, el sallarken önündeki kadını arka kapıya yönlendirdi.

"Gidince haber ver."

Daha fazla engel olamadı. Kapıyı açıp, içeri girmeden hemen önce değdi yeşillikler gözlerine. Sorgular gibi bir meydan okuma vardı bakışlarında. "Sebep?" dedi.

Kaçabileceğinden daha fazlasıyla yüz yüze olduğunu hissediyordu. "Zorlama, Ahu," diyerek kadını arabanın içine itmesi bundandı. Çok konuştuğu için başının ağrıması gerekiyordu, her söylediğini düşünmesi değil.

"Dağ ayısı!" diyen sesi yükselirken kapıyı yüzüne kapadı. Hâlâ sırıtan Cihan'a nerede bırakacağını söyledi. Evine yakın bir noktaya bırakması lazımdı. Fazla uzağı göze alamazdı Timur. Cihan onaylayıp, arabayı çalıştırırken bir adım geri çekildi. Araba önünden yavaşça geçerken keskin kahveler ve yeşille karışık elalar yeniden birbirine denk düştü. Saniyelik bir andı ama ikisinin de gözlerinden taşan sessiz kelimeleri yine sadece ikisi okuyabildi.

Dikkatli ol, diyordu Timur.

Sen de dikkat et, diyordu Ahu.

Araba ilerledi. Geride kalan yine Timur oldu. Sızlayan omzuyla birkaç dakika bekleyip düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Ahu varken sesli dile getiremediği şey içinde bir kurttu. Araba köşeyi dönüp, gözden kaybolurken adımları yeniden evine ilerledi. Birkaç dakika sonra yeniden evinde ama

tek başınaydı. Az önce her bir köşe doluyken şu an ıssız ve sessizdi. Bunu sevdiğini düşünmüştü yıllarca. Şu an ise evin ortasında derin bir boşluk hissediyordu. Telefonuna ilerleyip Ahu var diye sesli dile getiremediği şeyi kısa bir mesajla Cihan'a iletti.

Bıraktığın yerden kızıl bir kadın gelip onu alana kadar gözünü üzerinden çekme.

Kendine kızgın değildi artık. Bir şeylerle savaşacak gücü yoktu bugün. Kararsızlık daha çok baş ağrısı yaratmaktan başka bir işe yaramıyordu. Bu, o değildi. Her zaman aklına ilk geleni yapar, mantığıyla ilerlerdi. Başına gelen her şeyi sakince kabullenip *eyvallah,* derdi. Değiştiremeyeceği gerçeklerle baş etmeye çalışmış, hepsinin altında kalmıştı. Omuzları genişti belki Timur'un ama o omuzlardaki yükler de ağırdı. Bu da ağırlık olur sanmıştı. Ama değildi. Omzundan yediği bir kurşun varken ona ölüm lanetini bulaştırdığı için içinde beliren hiçbir sızı yoktu. Aksine anlamsız bir dinginlik vardı her zerresinde.

Telefonunu bıraktı. Soğuyan çay bardağını alıp mutfağa ilerledi. İki dakika içinde bulaşıkları bile toparlamıştı Ahu. Yemekler sıcak, çayın altı fokur fokurdu. Timur'un bakışları sıcak bir yuvası varmış gibi mutfakta gezindi. Hiçbir köşesini bozmamaya dikkat ederek bir bardak çay daha aldı kendine. *Demli ve şekersiz.*

Yeniden yatağına ilerleyip çayı masanın üzerine bıraktı. Dakikalardır aklına düşmeyen sigara o an düştü. Uzanıp bir sigara yaktı. Günlerdir, belki de aylardır boğazından geçmemiş sıcak çay içini ısıttı. Her yerde çay içemezdi. Ahu da güzel demleyememişti. Bulanıktı. Ya da o, çayın memleketinde büyüdüğü için ona öyle geliyordu. Nine güzel demlerdi. Bir sigara daha yakarken üşenmesine rağmen bir çay daha doldurdu kendine. Ardı ardına yaktı sigaralarını. Ona duyulan merhamet ve onun duyduğu merhamet değildi mesele. Bu, merhametten çok daha fazlasıydı. Bu, güvenden de fazlasıydı.

Bakışları vazoya takıldı. "Bu sefer ters bakmıyorsun," derken dudaklarından çıkan dumanların arasında kalmıştı. O gece, onu bu evden kalbini kırarak gönderdikten sonra vazo dahi kırgın bakıyordu sanki. Şimdi renkleri eskisi gibi parlaktı. *Ölüm değilsin,* demişti. *Umutsun.* Gözlerinde yeşillikler, parmak uçlarında ateşler vardı. Geri atamayacağı kadar heybetli, üzerine basamayacağı kadar güçlü, önü sıra götüremeyeceği kadar tehlikeliydi. Sigarasından bir nefes daha çekerken hiçbir şeyi düşünmemeye karar verdi. *Sonra düşünürüz,* demedi. Sadece sıcak çayını içti.

Omzundaki yara sızlarken dakikalar sonra Cihan'dan bir mesaj düştü telefonuna.

CİHAN: ***Kızıl kadın gelip aldı. Güvende, abi.***

Bir mesaj daha düştü üste.

AHU: ***Adriel yanımda. Merak etme.***

Sigaraya uzanan elini vazonun yanındaki ojenin hemen köşesine bırakılmış bir şey yüzünden durdurdu. Ojeyi sormadığı için kendini şanslı saymıştı. Tanıdığına emindi. Ondan kaçmazdı. Belki de bilerek sormamıştı. Gelgitlerine kendi alışkın değildi ama kadında bağışıklık yapmış olmalıydı. Kısa bir tereddütten sonra ileri uzanıp ojenin yanına bırakılan şeyi aldı. Kimin bıraktığını adı gibi biliyordu. Her saniyesi aklında olan radyo programında bahsedilen şans ve dilek hakkıydı bu. Sesi düştü zihnine.

Kendimize değil de bir başkasına şans istiyorsak?

O zaman bilekliği ona vereceksin.

Ojenin yanına bırakması tesadüf değildi. Ona ait olan köşeyi biliyordu. Yine herkese ateşken Timur'a su, öfkeli bir keskin bıçakken Timur'a güldü. Elinin içine uzun uzun baktı Timur.

Siyah, ince bir örgü bileklikti bu.

Önümdeki kâğıtları kucaklayıp radyonun cam bölmeli kısmından çıktım. Konuşan, mırıldanan hiçbir ses umurumda değildi. Dedikodulara karşı bağışıklık kazanmış durumdaydım. Kâğıtları İbrahim'in masasının üzerine bırakıp kendi masama ilerledim. Çantamı alıp, birkaç kişiye minik bir baş selamı vererek çıkışa ilerledim. Niyetim evime gidip derin bir uyku çekmekti zira dün akşam onun yanından döndükten sonra gözüme gram uyku girmemişti. Irmak gitmişti. Beni uyuyor sanan Biricik ise kapıdan girişimle şaşkındı.

Onun da ayarları bozulmuş olabilirdi. Kapıyı açtığım an Adriel peşime takıldı. Artık şaşırmıyor veya tepki vermiyordum.

"Kenan Bey çağırdı. Sizi malikânede bekliyor," dediğinde de cevap vermedim. Yorgun bir kabulleniş vardı üzerimde. Sadece başımı sallayabildim. Yine saçmalıklarını ve sapkınlıklarını boş duvara bakarak dinleyecektim.

"İyi misiniz?" dedi Adriel.

"İyiyim," derken sesim ifadesizdi.

"Neden karşı gelmediniz?"

"Çözüm mü?" dedim bıkkınca. "Her hâlükârda onun dediği oluyor zaten. Gidelim de işkencesi erkenden bitsin."

Cevap vermeden ilerledi. Dün evden kaçtığım için kendisinden bir araba dolusu azar yemiş, hepsine umursamazca bakarak cevap vermiştim. Kafam onu dinleyemeyecek kadar doluydu. Ve sonuç olarak bir gün daha hayattaydık. Kafaya kurşun yememiştik. Var olsun, Kralşan! Sessizce kanaldan çıkıp her zamanki gibi arabalara ilerledik. Yol boyunca sessizdim. Yoldan geçen insanlar, arabalar ve ağaçlar vardı. Herkes gelip geçiyor, değişiyordu. Bir ben hep buradaydım. Bu kapanın içinde, bu arabada, bu yoldaydım.

Derin bir soluk verirken malikâneye yaklaştığımızı hissettiğim her an biraz daha kaldırdım omuzlarımı. Dikenlerimi kuşanıp ters bakışlarımı yüzüme yerleştirdim. Sırtlanlarla dolu o eve savunmasız giremezdim. Göğüs kafesimdeki huzursuzluğu azaltan tek şey onun da orada olacağını bilmekti. Artık *bana güvenme,* demiyordu. Geri itmiyordu. Gözlerinde ifadesizlik değil, garip ışıltılar vardı. Önceki ifadesizliği midemde taştı ama şimdiki bakışları göğüs kafesimde kuş sürüsüydü. Hangisi daha iyiydi, seçemiyordum. Belki de ikisi de kötüydü.

Dediğini yapıp gözlerine bakmayacaktım. Şayet ojemi başucunda bulmasaydım. Dediğini yapıp ayağının altında dolaşmayacaktım. Şayet gitmeye çalıştığım her an kolumdan tutmasaydı. Dediğini yapıp hayatımla ilgili hiçbir şey anlatmayacaktım. Şayet söylediğim her şeyi bu kadar dikkatle dinlemeseydi.

Yol uzadıkça uzadı. Beş kuş dedim. Hiç kuş geçmedi. Beş kırmızı araba dedim. Hiç geçmedi. Üç şapkalı insan dedim. Hiçbiri olmadı. Göğüs kafesimdeki huzursuzluk büyürken malikânenin demir kapıları açıldı. Araçlar art arda malikâneye girip durdu. Kapımı açan Adriel'e bakmadan her zamanki cehennemime ilerledim. Büyük kapıdan içeri girdim ve ezbere bildiğim altın varaklarla bezenmiş salona yöneldim.

Görüntü şaşırtmadı. Kenan şerefsizi koltuklardan birine kurulmuş, karşısındaki adamla bir şeyler konuşuyordu. İçeri girdiğim an Kenan'ın bakışları bana odaklandı. "Ahuzar," dedi her zamanki gibi. "Sevgilim."

Kapının hemen yanındaydı heybetli gölgesi. Hissedebiliyordum. Diğer yanda ise Fiko vardı. Derin bir nefesi içime çekerek deniz kokusuna ulaşmaya çalıştım. Başardım. Göğsümdeki huzursuzluğu yine bununla bastırmaya çalıştım. Bana doğru ışıldayan gözlerle ilerliyordu Kenan. "Hoş geldin," dedi ilgiyle.

Ters ters baktım. Gerekli olanı anladı.

Yine keyifle gülümsedi. "Gel, seni tanıştırmak istediğim biri var," dedi. Koluma dokunup, ilerletmek istediğinde ters bir şekilde kolumu çekerek ilerledim. Karşısındaki adam Dimitri Volodin'den başkası değildi. Yine kürkünün içindeydi. Bu sıcakta derdi neydi, bilmiyorum ama ona bakarken ben bunalıyordum. Kel başını kaplayan ayı dövmesi ise artık netti. Büyük yüzünde küçücük kalan bakışlarını bana çevirdi. Kenan Rusça bir şeyler söyleyerek beni tanıttığında, rahatsız edici bakışları üzerimde gezinmişti.

"Privet!" dedi kaba bir üslupla. *Merhaba,* demişti. Savaş muhabirliği yaptığım günlerin bir ganimeti olarak pek çok dile az çok hâkimdim. Akıcı konuşamasam da anlardım. Rusya'da bulunduğum bir dönem olmuştu. Elini bana doğru uzattı. Göz ucuyla baktım. Bana uzanan elin yanından geçip Kenan'dan en uzak köşeye doğru ilerledim.

Kenan'ın arkamdan bir şeyler söyleyip güldüğünü duydum. Biraz gergin olduğumdan dem vuruyordu, beyinsiz. Gerginliğimin sebebinden de bahsetmeliydi.

İkisinden de en uzak koltuğa otururken, "Yine niye çağırdın?" diye sordum.

O da yerine oturmuştu. "Seni en yakın dostumla tanıştırmak istedim, hayatım," dedi.

Ters bakışım sürüyordu.

"Şanslı adamsın Kralşan," dedi Dimitri ağır ağır. Rahatsız edici bakışları hâlâ üzerimdeydi. Düştüğüm ortam ise inanılır gibi değildi. Bir sinir dalgası daha beynime vurduğunda dişlerimi sıkarak sakinleşmeye çalıştım.

Kenan gülüp, "Beni bilirsin," dedi ve yeniden bana döndü. "Açılışta tanıştıracaktım ama nasip olmadı. Kendisi Rusya için çok önemli bir insandır."

"Mafya yani," dedim kısaca.

Güldü. "İşte seni bu yüzden seviyorum. Söylemediğim her şeyi hemen anlıyorsun." Ben göz devirirken o Dimitri'ye dönmüştü. "O benim en büyük savaş ganimetim."

Saçma bir şekilde ışıldayan bakışları bana döndü. Son söylediğini tam olarak anlayamamıştım. Yaşlanmıştım bu dilde. Tek seçebildiğim *savaş ganimeti* ya da ona benzer bir kelime oldu.

Gülmüştü Dimitri.

"Hangi savaş?"

"Beyrut," dedi Kenan.

Kaşlarım belli belirsiz çatıldı. Sorgular bakışlarımın hedefi artık Kenan'dı. Onun da bakışları bana döndüğünde, dudaklarında her zamanki şeytani gülüşten daha fazlası vardı. "O benim biletim," dedi gözlerini gözlerimden çekmeden. "Sunduğum kefil."

Artık ikisinin de bakışları bendeydi. İfademi sabit tutmaya çalışıyordum ama bir hayli zordu. *Sunduğum kefil* kısmı netti. Neyden bahsediyordu bunlar?

Bakışlarımı kapının önündeki ona çevirip güven duygusuyla dolmamak için zor tuttum kendimi. Yumruklarımı sıkabildim sadece. Yine gülmüştü Dimitri. Bu defa Rusça söylediği şeyleri anlamamıştım. Kafam haddinden fazla doluyken Kenan'ın sözlerinden kopamıyordum.

Bakışlarını yeniden bana çeviren Dimitri'yle irkildim. Korkunçtu.

"İhanet etmemeye bak, yazık olur."

Yazık mı olur? Neye? Neden gözleri üzerimdeydi?

İkisi de tüylerimi ürperten bir sesle güldüklerinde yerimden kıpırdayamadım. Sohbet ettiklerinde aradan kelime seçmeye çalıştım. Elle tutulur bir şey yoktu. Ya da ben Rusçayı unutmuştum. Ülkelerindeki havadislerden bahsediyorlardı. Yüklü miktarda bir fiyat söyledi Dimitri. Kenan'dan alacak olmalıydı. Önlerindeki şişeden ikisine de viski doldurdu.

Uzanıp bardağı alan Dimitri küçümser bir edayla baktı bardaktaki sıvıya.

"Sen buna içki mi diyorsun?"

"Sana ne lazım?"

Başını iki yana sallarken içkiyi tek yudumda kafasına dikti Dimitri. "Daha serti, dostum. En serti." Bardağı sertçe masanın üzerine bıraktı. "Haber var mı?

Peki, benim burada ne işim vardı? Göğsümün üzerindeki huzursuzluk büyürken daha fazla önüme bakamadım. Minik bir an dahi olsa güvene ihtiyacım vardı. Göz ucuyla bakmaya çalıştım. Bakışları önündeydi ama ona baktığımı anında hissetmiş, gözlerini bana çevirmişti. Keskin kahvelerden derin bir güven çekmeye çalıştım göğüs kafesime. Belki de bir saliseden daha kısa bir andı. Bakışlarımı yeniden önüme çevirdiğimde omuzlarım daha dikti.

Gülmüştü Kenan. Bakışları kolundaki saate takıldı. "Çok az kaldı," dedi keyifle.

Kürkü, heybetli duruşunu daha da artırırken koltukta geri yaslandı.

"Sorun çıkmayacak. Boşuna endişe ediyorsun. Her sene yaptığımız iş."

"Risk sevmem, Dimitri. Beni bilirsin."

Sevkiyattan bahsediyorlardı. Cümleleri tam anlamıyor ama aradan seçebiliyordum. Her sene yüklü bir miktarda alışveriş yapılıyor, Gürcistan sınırından Kralşan'a ait art arda araç ülkeye girerek zehir dağıtmaya başlıyordu. Yine keyifle bir şeyler konuşurken Kenan'ın telefonu çaldı. Açarken de oldukça keyifliydi. "Söyle," deyip dinledikten sonra keyfi kaçmıştı. Yüzünün her bir santiminde karanlık bir bulut gezerken gözlerinin içi daha da kararadı.

Telaşlı adımlarla Adriel girdi odaya. "Patron!" derken sesinde ilk defa duyduğum bir panik vardı. "Sınırda bir sorun var."

Telefon hâlâ kulağındayken, elini kaldırarak Adriel'i durdurdu. Sert bakışları boşluktaydı. "Peki, bu olurken siz ne yapıyordunuz?" dediğinde sesindeki buz gibi tınıdan ben bile üşümüştüm. Cevap her ne olduysa çenesi seğirdi. Elindeki telefonu olduğum tarafa doğru savurduğunda irkilerek ellerimi yüzüme kapadım. Bana gelmemişti. Yanımdan geçip, arkamdaki duvara vurarak paramparça olmuştu.

Şaşkın ve korkmuş ifademi daha fazla tutamadım. Bakışlarım ona döndü. Bir adım atmıştı bize doğru ama sonra durdu. Çenesini sıktığını, kasılan çene kemiklerinden anlayabiliyordum.

Oturduğu yerden kalkıp, koltuğu altından tutarak geri devirmişti Kenan. Gözü dönmüş bir şekilde soluyor, ürkütücü bir ifadeyle gözleri fır dönüyordu. Dimitri dahi ayağa kalkmış, merak dolu bakışlarını ona dikmişti.

"Yine ne oldu?" dedi sertçe. "Problem ne?"

Tek bir soruyla burnundan soludu Kenan. Kendi etrafında sinirli bir tur daha atarken, bu sefer de orta sehpa üzerindeki viski bardağını alıp diğer yana savurdu. Tahmin edeceğim tek şey sevkiyatta bir sorun oluşuydu. Bu denli delirişine bakarsak büyük bir sorun olmalıydı. Aklıma gelen tek şey Timur'un ihbar edip etmediği oldu. Bakışlarım bu kargaşa içinde dahi ona döndü. Yapmamalıydı. Kimliği için riskliydi. Bu bilgiyi sadece içeriden birinin vereceğini anlayıp haini arama işine girebilirdi Kenan.

"Abi, ne oldu?" diyerek ileri atıldı Fiko.

"Yapacağınız işi sikeyim!" diye kükredi. Fiko'nun boynunu tek eliyle kavradı. "Ne olmuş, biliyor musun? Sınırdan sorunsuz geçen mallar kır-

mızı ışıkta polise yakalanmış." Gözlerindeki tehlikeli ışıltı büyüdü. "Tek bir sorun çıkarsa hepinizi geberteceğimi söyledim mi söylemedim mi lan? Ha?"

Fiko nefes alamıyordu. Elini boğazına atıp kurtulmaya çalıştı ama zordu. Kenan geri fırlattığında sendeleyerek arkasında kalan Tulpar'a çarptı. Kralşan ise delirmiş gibiydi. Kaybetmeyi sevmez, en ufak köşeye sıkışmışlık hissini yaşayınca gözlerinde bu karanlık belirirdi. Oysa o, insanları bir kapana sıkıştırarak ezerdi. Kendi yaptığından zevk alıyor, aynı çaresizliği hissettiğinde deliriyordu.

"*Ne govori, chto tebya poymali*!" derken Dimitri'nin de kaşları çatılmıştı. *Yakalandığını söyleme.*

Karanlık bakışları Dimitri'ye döndü. "Sakın!" derken Türkçe demişti. Gerisini ise Rusça. "Sakın benim gücümü hafife alma. Ben liderim!"

Göğsünü kabartmıştı Dimitri. Meydan okuyan bakışları, karşısındaki adamdan hiç de korkar gibi değildi. Belki de ülke içinde bu denli güçlüydü. Rus bir mafya, onun karşısında hiç de titremiyordu. "*Net*!" dedi Dimitri en açık şekilde. *Hayır.* "Kimse benim liderim değil." Kendini yeniden koltuğa bıraktı. "Lider olmak istiyorsan sorunları çöz, Kralşan." Viskiye uzanıp keyifle dolduran bu defa oydu.

Bir kere daha seğirdi Kenan'ın çenesi. Ellerini siyah saçlarına daldırıp geri iteledi. Köşemde ne kadar sessiz durursam o kadar görünmez olacak gibiydim. Sessizliğim bu yüzdendi. Sinirle çenesini ovuştururken bakışları aniden Adriel'e, Tulpar'a ve Fiko'ya döndü. Adımları artık yavaş ama bir o kadar da ürkütücüydü. "Bir hain..." dedi buz gibi keskin bir sesle. "Bir hain var."

Hepsi olduğu yerde kaldı. Üzerime çöreklenen paniğe engel olamadım. "Biri araç plakalarını ihbar etmiş," derken korkutucu bir şekilde sakindi. "O plakalar öyle bir yerde duruyor ki yanımda olmayan birinin onlara erişmesi imkânsız."

Omurgamda gezinen ürpertiyle oturduğum yerde dikleştim. Kucağımdaki çantama battı tırnaklarım. Bakışlarım ise onu buldu. Keskin kahveler odadaki herkesin üzerinde ifadesizce geziniyordu. Bunu onun yapmamasını umuyordum. Göz göre göre kendini riske atmazdı. Bakışlarımız denk düştüğünde başını usulca sağa eğdi. Sessiz bir kelimesi vardı.

Ben yapmadım.

O zaman kimdi? Haklıydı Kenan. Yanında olmayanın göreceği bir yerde değildi o bilgiler. Şirkete çağırdığı günlerde gizlice odasına girerek

ulaşmıştım hepsine. Duvarında babasının, Mahir Kralşan'ın fotoğrafı, bu fotoğrafın arkasında gizli bir dolabı vardı. Oradan ulaşmıştım hepsine.

"Yakup Öz'ün işidir belki," diye mırıldandı Fiko.

Kenan'ın şüphe dolu bakışları hepsinin üzerinde gezindi. Bir hain arıyor, Yakup Öz'ün bu kadarını yapacağına ihtimal vermiyordu. Şüphe dolu bakışları Timur'a, yani onun Tulpar olarak bildiği kişiye takıldığında olduğum yerde daha da dikleştim. Minik bir an dahi olsa ona şüpheyle bakmamalı, güvenini kırmamalıydı. Bu, felaketten başka bir şey doğurmazdı. O, bu cehennemden çıkış biletim değildi. O, ben bu cehennemde yansam dahi bu ateşi söndürecek tek kişiydi.

Ona dair endişem kısa sürdü. Kenan'ın bakışları aniden bana döndü. Zifirî siyah gözbebeklerinde dönen parıltı her zaman korkuturdu ama ilk defa bu denli öfkeliydi. Ona dönmemesini istediğim şüphe dolu bakışların hedefi artık bendim. Sadece o değil. Dimitri, Fiko, Adriel ve onun da bakışlarının hedefi bendim. Hepsinin ifadesi sorgu doluyken bir tek onun gözlerinde beliren ifade netti. Benimle Kenan'ın arasında gidip gelen keskin kahveler ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Sen..." dedi Kenan bana doğru adım atarken. "O gece orada sadece sen vardın."

Neden bahsediyordu?

"Benden önce odadaydın," diye devam etti ilerlemeye. "Sessizce beni bekliyordun."

Zihnim geçmişi hızla taradığında aklımda beliren tek görüntü saldırının olduğu geceydi. Adriel'in beni alıp götürdüğü ilk oda, Dimitri ve masanın üzerindeki dosyalar...

Oysa ben bütün bilgilere çok önceden ulaşmıştım. O odanın hiçbir köşesine elimi süremeyecek kadar şoktaydım. Siyah deri koltuğa oturup ellerimdeki kana bakmaktan ve iyi olup olmadığını düşünmekten başka hiçbir şey yapmamıştım.

Kelimeler boğazımda sıkışıp kaldı. Nereye gittiğimi bilmeden yürüdüğüm bu yolda artık yaşam hissedemiyordum. Önceden kendimi kurtarmak adına minik bir umudum olurdu. Şu an ise bu savaşın sonundan canlı çıkabileceğime dair umudum yavaşça soluyordu. *Ben bir şey yapmadım,* desem de inanacak gibi değildi. İnansa dahi şüpheli bakışları bu defa ona dönecekti. Ölümle aramda duvar olan oydu. Can borcu sayım artarken dilimden dökülmeyen her bir kelime onun içindi. Her zaman ya-

kardım. Ama ilk defa yakmamayı, yanmayı seçtim. Dikenlerimi gövdeme çekip kendi bağrıma batırdım. Onun için yakmayı değil, yanmayı seçtim.

Kenan, "Ahuzar," derken dudaklarında oluşan tebessüm tüylerimi diken diken edecek türdendi. "Benim güzel sevgilim." Adımları bana yaklaştıkça oturduğum yerde daha da dikleştim. Kaçacak yerim yoktu. Omurgamda beliren ürpertinin sebebi bundan sonrasında başıma gelecekleri bildiğimdendi. Beni bu kapana kapatırken de defalarca aynı derslerden vermişti.

Kardeşimle, kanla, silahla, vahşetle, izlettiği ölümlerle ve kıydığı hayatlarla.

Göğsüme batan dikenler en derine batarken yüzü ve zifirî karanlık bakışları artık tamamen dibimdeydi. Söyledikleri ise omurgamdaki ürpertinin artmasına yetti.

"Benim kim olduğumu unuttun sanırım. Hatırlatmaktan büyük bir keyif alacağımı belirtmek isterim, sevgilim."

12. BÖLÜM

"Yeni bir ateş söndürür başkasının yaktığını,
Yeni bir acıyla hafifler eski bir ağrı.
Gözlerine yeni bir zehir bul ki yok etsin ötekinin zehrini..."
- Shakespeare

"Timur! Uyan, ablacığım! Hadi!"

Elindeki tabağı üç kişilik masalarına bıraktı Güldeste. Dudaklarında derin bir tebessüm varken fokurdayan çayın sesini duydu. Arkasını dönüp ocağa ilerledi. Çayın altını kısarken, "Timur!" diye yükseldi yeniden. "Âdem! Çabuk olun, menemen soğuyor!"

İkisinden de ses gelmediğinde kaşlarını çatarak mutfaktan çıktı Güldeste.

"Bir kere de dediğim dakika gelseniz şaşırırım zaten!"

Kolundaki minik, kahverengi saate takıldı bakışları. Artık üniversite son sınıf öğrencisi olan Güldeste'nin yetişmesi gereken dersleri, yaklaşık yedi aydır süren evliliğinde ise ilgilenmesi gereken iki koca bebeği vardı. Günler hızla geçerken kurdukları üç kişilik hayatın içinde mutluydu Âdem, Güldeste ve Timur. Gülüyor, eğleniyor, pikniğe gidip neşeli kahkahalar atıyorlardı. Timur'un da Güldeste'nin de yaraları kapanmamıştı. Ama Âdem varken gülmemek, mutlu olmamak imkânsızdı. Birbirlerine sığınıp yaralarını zamanla saracaklarına inanıyorlardı.

Ayşe nineyi üç ay önce kaybetmişlerdi. Yine bir Kadir İnanır filmi izlerken televizyon başında geçirdiği kalp krizi sonucu hayata gözlerini yummuştu. Bunun olacağını anlamış gibi o gün üçünü de derin bakışlarla izlemiş, Timur'un tombul yanaklarından, Âdem'in alnından, Güldeste'nin ise gül gibi nahif ellerinden öpmüştü. Gece olup herkes odasına çekildiğinde, her zaman oturduğu sedirin üstünde son nefesini vermişti. Kimse bilmemişti ama annesi

babası ayrı olan, sıcak bir aile yüzünü göremeyen torununu mutlu bir ailenin içinde görmenin huzuruyla göçüp gitmişti.

Rize aylarca Kadir Tönge'nin kızının Âdem'e kaçtığını konuşmuştu. Annesi Şehrazat da Kadir Tönge'yle kaçarak evlenmişti zamanında. Kız, annesine çekmiş, dediler. Yaptığın başına gelir, dediler. Okumuş kız o serseriyi nasıl aldı, dediler. Aklı başında değilmiş, büyü yapmışlar, dediler. Dediler de dediler. Hiçbirini umursamadı Güldeste. Âdem'e kaçmamıştı. Âdem'e kendi yüreğini vermişti. Babasını arkasında bırakıp kardeşi için mücadele etmeyi seçmişti. Büyülenmemişti, âşık olmuştu. Bilmediler, bilemediler.

İlk Timur'un odasına ilerlemişti Güldeste. Kapıyı açtığında okul için hazırlanması gerekirken hâlâ uyuyan Timur'la karşılaşmıştı. Kaşları tatlı bir kınamayla çatılırken kardeşine ilerledi. "Timur!" dedi başucuna geldiğinde. "Hâlâ mı uyuyorsun sen?"

Dokuz yaşındaki Timur'dan minik bir horultu yükseldi.

Üzerindeki yorganı bir hışımla kaldırdı Güldeste. "Sen önceden böyle tembel değildin! Hep Âdem abinden öğreniyorsun bunları!" diye sitem ederken, ileri atılıp kardeşinin yanaklarına art arda öpücükler bıraktı. "Uyan bakalım, hadi!"

Gülerek uyandı Timur. "Ablam," diye sızlandı toparlanmaya çalışırken. "Birazcık daha uyuyayım."

Ellerinden tutup kaldırdı Güldeste. "Olmaz. Okula geç kalıyoruz." Yataktan zorla kaldırıp alnına bir öpücük daha bıraktı ve gür kumral saçlarını geri iteledi. Yanaklarını avuçlarının içine aldı. "Sana menemen yaptım. Hem de yumurtalı."

Güldü Timur. "Âdem abim kızacak," dedi.

Menemenin inatla yumurtasız olması gerektiğini savunan Âdem'in bunu yapacağına Güldeste de emindi. Güldü. "Âdem abin hep kızacak bir şeyler bulur, bilirsin," dedi. Kapıya doğru ilerledi. "On dakika içinde üniforma giyilmiş, yüz yıkanmış bir şekilde sofrada oluyorsun." Tam çıkarken, geri dönüp ekledi. "Çıkardığın kıyafetleri yatağın üzerine ters dönmüş bir şekilde bırakma, bozuşuruz!"

Ofladı Timur. Uyku sersemi yatağından çıkarken Güldeste bu hâline de gülmüştü. Özgürdü artık kardeşi. Hâlâ sessizdi ama aşılmaz duvarlarında açan çiçekleri görebiliyordu. Öncekinden daha çok gülüyor ve konuşuyordu. Öğretmenlerinin söylediğine göre derslere katılımı bile artmıştı. Parmak kaldırıp söz hakkı aldığını duyduğunda saatlerce okulun bahçesinde ağlamıştı

Güldeste. Kimse anlamazdı Timur'un sessizliğinin ne kadar ağır olduğunu. O anlıyor, bunun vicdan yüküyle ezilip duruyordu.

İyileşiyordu Timur. Geçmişini silemezdi Güldeste ama kardeşinin geleceğini güzelleştirmek için elinden geleni yapıyordu.

Yan odaya ilerledi adımları. Yatak odalarına. Burası kendilerine ait küçük ama aydınlık bir dünyaydı. Kapı kapandığında birbirlerine sokuluyor, tenlerinde dinlenip nefeslerinde soluklanıyorlardı. Odanın kapısını açtığında siyah kumaş pantolonunu giymeye çalışırken sendeleyen Âdem'le karşılaştı. Üzerindeki beyaz gömleğin önü açık, sarı saçları ise bir hayli dağınıktı. Gün geçtikçe yakışıklılık seviyesi artıyor, yüzündeki çocuksu ifadeden sıyrılıyordu. Ya da Güldeste'ye öyle geliyordu.

Bu hâline en umutsuz bakışıyla baktı Güldeste. "Yarım saat önce uyandırdığımda değil, az önce sesimi duyunca uyandın, değil mi?" diye sordu.

Tam olarak öyle olmuştu ama, "Tövbe!" demeyi seçti Âdem. En nihayetinde pantolonu giymeyi başarmıştı. "Kalktuk işte da! Anca hazırlanayruk!"

Odanın kapısını kapatıp eşine ilerledi Güldeste. Dudağında derin bir tebessüm varken, başını iki yana sallamadan edememişti. "Hayret bir şeysin Âdem!" dedi. "Timur'u da kendine benzettin. Uyandırıp okula gönderemiyorum."

"Bana benzeyecek tabii. Ya kime benzeyecek?" derken beyaz gömleğinin düğmelerini iliklemeye çalışıyordu.

Heyecan yaptığı için ellerinin titrediğini fark ettiğinde ona doğru ilerledi Güldeste. Titreyen parmaklarına kendi ellerini dolayıp durdurdu. O iliklemeye başladı düğmeleri. Geri düşmüştü Âdem'in elleri. İzliyordu sadece karşısındaki gül çehreyi.

"Sakinleş," dedi Güldeste'nin huzurlu sesi. "Her şey yolunda gidecek."

İlk defa bir iş görüşmesine gidecekti Âdem. Yakın ilçelerin birindeki özel bir çay fabrikasına mülakatla alım yapılacaktı. Alım fabrikaya değil, şirkete olacaktı. Masabaşı bir işti. Âdem'in ise ne yapacağına, ne diyeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Rastgele işlerde çalışmaya devam ediyordu ama artık babaannesinin emekli maaşı yoktu. Evin giderleri, Güldeste ve Timur'un okul masrafları derken maddi olarak sıkışıktı. Belli etmemeye çalışsa da anlıyordu Güldeste.

Birkaç ay sonra mezun olacak, öğretmen olarak göreve başlayacaktı. O zaman bütün sıkıntılar azalacaktı. Bu ânın heyecanıyla Âdem'e teselli veriyordu. Oysa Âdem asıl bunun yükü altında eziliyordu. Güzel bir hayat yaşatmak istiyordu karısına, üzerinden geçinmek değil. Bunun için elinden geleni

yapıyor, artık rastgele işlere gitmek yerine daha kurumsal bir iş arıyordu. Öğretmen olacaktı karısı. Yanına yakışmalıydı.

Ama her an heyecandan bayılabilirdi. "Ya sordukları soruları bilemezsem?" dedi telaşla.

Gülüşü büyüdü Güldeste'nin. Düğmeleri iliklemeye devam etti. "Bütün sorulara çalıştık," dedi. "Hepsini biliyorsun."

"Ya unutursam?"

Son düğmeye gelmişti Güldeste. İliklerken bakışlarını Âdem'e dikti. Yok artık, der gibi bir tebessüm belirmişti dudaklarında.

"Bak, şu an unuttum mesela," dedi Âdem karşısındaki ela gözlere içli içli bakarken. "Zahire'nin başkanı kimdi? Ben mi?"

Büyük bir kahkaha attı Güldeste. Âdem kollarını beline dolayıp boynuna ve yanaklarına derin öpücükler bıraktığında gülüşü büyüdü. "Dur, Âdem!" dedi toparlanmak adına. "Biri duyacak."

Öpmeye devam etti Âdem. "Ninem de yok," dedi. "Daha kim duyacak, ula?"

Söylediklerinin aksine kollarını Âdem'e dolarken dudaklarından minik bir kıkırtı kaçmıştı. "Timur var," dedi.

"Timur'un aklı neyi saray?"

Gülerken kaçları çatıldı Güldeste'nin. Âdem boynuna bir öpücük daha bıraktığında keyifle kıkırdadı. "Gıdıklanıyorum," dedi. "Dur."

Aynı noktaya bir öpücük daha bıraktı Âdem. "Niye duracamişum? Karım değil misin Güldeste?" Gülüşü büyürken bu düşünceyle kendi kendine eridi. "Karımsın, değil mi Güldeste?"

"Karınım Âdem, karınım," derken gülerek kollarından sıyrılmış, dolaplarına ilerlemişti Güldeste. Siyah kravatı çekmeceden alıp yeniden Âdem'e ilerledi. "Sen de benim kocamsın."

"Kocanım, değil mi?"

Gülüşü büyüdü. Yeniden önünde dikilip gömleğinin yakalarını kaldırdı. "Kocamsın tabii." Bakışları derin mavilerdeydi. Bu gözlerde hayat, nefes ve yaşam vardı. Güldeste'nin gökyüzü de denizi de bu gözlerdi. Kravatı Âdem'in boynuna dolayıp bağlamaya başladı. "Gerçeğe alışman için kaç ay daha bu soruyu sorman gerekiyor, Âdem?"

Derin bakışlarla bakıyordu Âdem karşısındaki gül çehreye. Bir ömür baksa doyamaz, bir ömür geçirse onun olduğuna inanamazdı. Yanındaydı Güldeste.

Dokunuyor, seviyor, gülüyor, öpüyor, kokusunu içine derin derin çekiyordu. "Gerçek olamayacak kadar güzel olduğun için inanamıyor olabilir miyim?" diyerek çapkınca gülümsedi. "Okuduğun kitaplarda da kocalar böyle romantik konuşay mi karularına?"

Ciddiyetle başını iki yana salladı Güldeste. "Hiç sanmıyorum," dedi. Kravatı tamamen taktığında elleri Âdem'in sarı saçlarına daldı. Elinden geldiğince düzeltti. "Saçlarını taramayı unutma. Ayrıca menemen yaptım. Soğumadan gel, çabuk."

"Yumurtasız olduğunu söyle."

Güldü Güldeste. "Timur yumurtalı seviyor," dedi.

Kaşları çatılmıştı. "Kayınçomu kapıya atturma bağa, Güldeste!" dedi.

Gülüşü daha da büyürken, Âdem'in yanağına derin bir öpücük bırakıp geriledi. "Asıl siz ikiniz bir araya gelip beni kapı dışarı edersiniz," dedi. "Şimdi çabuk gel şu kahvaltıya."

Güldeste çıktığında Âdem de gömleğinin uçlarını pantolonunun içine sıkıştırmaya çalışarak odanın çıkışına ilerlemişti. "İkimizi bir araya getirsen bir adam etmez be Güldeste'm," dedi. "Bize sen lazımsın." O, kapıdan çıkarken aynı anda yan odadan da Timur çıkmıştı. İkisi kısa bir an bakıştı. Âdem'in saçları hâlâ dağınık, Timur'un ise üzerinde mavi bir önlük olmasına rağmen boynunda ucu takılmamış bir yakalık vardı. Kısa bir an daha bakıştılar.

"Biz harbiden bir adam etmeyiz, kayınço. Biliyorsun, değil mi?" derken Timur'a doğru eğilmiş, yakalığını düzelterek yeniden takmıştı. "Ula, ablan kaç kere dedi sağa, habu yakalığı düzgün tak diye."

Güldü Timur. "Sana da saçlarını taramanı söylüyor," dedi.

"Senle ben bir miyim? Ben kocaman adamım."

"Âdem abi, ben de kocamanım."

Boyu şimdiden kolunun altına gelen çocuğa tip bir bakış attı Âdem. "Boyunla hava mı ataysun ula bağa!" dedi. "Kavakta da boy var. Ne olmuş yani?"

"Bana ne kavaktan."

"Ne demek bana-"

Güldeste'den, "Gelin artık şu sofraya!" diye bir çığlık yükseldiğinde ikisi de ciddileşti. El ele tutuşup, koşar adım mutfağa ilerlediler. Karşılıklı oturup aralarına Güldeste'yi aldılar. Ortadaki menemen tavasının ağzı kapalıydı. İlk Âdem uzandı. "Yumurtalı mı yoksa yumurtasız mı Timur?" diye sordu.

Kısılan gözleriyle tavaya bakan Timur, "Yumurtalı," demeyi tercih etti.

Âdem'in de gözleri kısılmıştı. "Hayır, yumurtasız," dedi.

"Ablam yumurtalı olduğunu söyledi."

Çenesi dikti Âdem'in. "Bana da yumurtalı olduğunu söyledi," dedi.

"O zaman neyin kavgasını veriyorsunuz?" diyerek Güldeste girdi araya. Âdem'in tavanın üzerindeki elini geri çekip açtı. İkisi de öne eğilip tavanın içine baktığında, Güldeste elinde kapakla gülüyordu. "Yarısı yumurtalı, yarısı yumurtasız," dedi iki ayrı kısmı göstererek. İkisinin de gönlünü hoş etti.

Gülerek kahvaltılarına devam ettiler. Sıcak çaylar ince belli bardakta içildi. Âdem, Timur'un ekmeğine yağ sürüp önüne bıraktı. Kendi menemeni bitince diğer taraftan da yedi. Dakikalar sonra evden çıkmayı başardıklarında saat sekize yaklaşıyordu. Aralarına Timur'u aldılar. Bir elinden Âdem tuttu, bir elinden Güldeste. Eski evin önünden geçerken göz ucuyla dahi bakmadı Timur. Gülümseyerek sadece önüne baktı. Okulun önüne geldiğinde ablası eline büyük bir beslenme çantası tutuşturdu.

"Öğlen ben okuldayım," derken elleri kardeşinin saçlarındaydı. "Eve gitme. Okulda ye. Akşam okul çıkışı da beni ya da Âdem abini bekle. Sakın biz gelmeden eve gitme. Tamam mı?"

Ayşe nine öldüğünden beri bazı şeyleri tek başına halletmesi gerekiyordu Timur'un. Bunu bir sorun olarak görmüyor, aksine ablasının dediği her şeyi ilgiyle dinleyip yapıyordu. "Tamam," dedi.

Önce ablasına sarıldı, daha sonra Âdem abisine. İkisi de başının üzerine minik bir öpücük bıraktığında gülerek okuluna ilerledi. Yanına gelen bir arkadaşıyla konuşarak ilerlediğini gördüğünde Güldeste'nin gülüşü derinleşti.

"Konuşuyor," diyen mırıltısı belli belirsizdi.

"Konuşacak tabii," derken Güldeste'nin elini kavramış, kendi parmaklarının arasına hapsetmişti Âdem. "Ne diye kötürümmüş gibi bakaysın aslanıma?"

Boynu büküldü Güldeste'nin. "Öyle değil," dedi. "Sen de biliyorsun, Âdem."

Elinin içindeki eli daha sıkı kavradı Âdem. "Ben neyi biliyorum, biliyor musun Güldeste'm? Aslan yetiştiriyoruz biz, aslan! Onun sessizliği bile bin ses." Okul kapısından girip, gözden kaybolmak üzere olan Timur'a döndü bakışları. "Baksana şunun gidişine. Nasıl dik. Diğer çocuklar gibi değil diye üzülme artık. Bırak, herkes gibi olmasın. Biz de onu herkesten daha çok severiz."

Güldeste'nin yüreğinin üzerinden bir kuş sürüsü geçti. Âdem'e daha çok sokuldu. "Ben de seni herkesten daha çok severim, Âdem," dedi. "Biliyorsun, değil mi?"

Elini yüreğinin üzerine attı Âdem. "Şöyle şeyleri aniden söyleme, Güldeste," dedi. "Kalp var bende."

Gülerek el ele ilerlediler. Otogarın önünde durduklarında elleri hemen ayrılmadı. Âdem'in sessizliğinin heyecandan olduğunu biliyordu Güldeste. Yoksa aralıksız konuşabilirdi. Severdi Güldeste bu hâllerini. "Heyecan yapma. Başaracaksın, eminim," diyerek bir şans öpücüğünü daha Âdem'in yanağına bıraktı. "Hem akşam benim de sana bir sürprizim var."

"Ne?"

Cilvelendi Güldeste. "Şimdi olmaz," dedi. "Akşam sen işi aldığını söylediğinde söyleyeceğim."

"Ya alamazsam?"

"Yine söylerim."

"Şimdi söyle o zaman. Çatlarum."

Gülerek geriledi Güldeste. "Çatla," diyerek yeniden cilvelendi.

Elleri ayrılırken en son parmak uçları değdi birbirine. En nihayetinde o da koptu. Karadeniz'den kopan hırçın bir rüzgâr Güldeste'nin saçlarını yüzünde dağıttı. Derin tebessüme ve ela gözlere uzun uzun baktı Âdem. Arkasını dönüp ilerlediğinde de otobüse yaklaştığında da izledi. Kalkmak üzereydi araç. Binmeden hemen önce Âdem'e döndü Güldeste'nin bakışları. Dudaklarında aynı derin tebessüm varken el salladı.

Aynı şekilde elini sallayıp araç otogardan çıkana kadar bekledi Âdem. Güldeste gittiğinde kendi kendine teselli vererek ilerledi. Mülakatın olacağı ilçeye haftada bir dolmuş kalkıyordu. Bir arkadaşından alacağı arabayla gidecekti. O yöne ilerledi.

Aracın içinde ilerleyen Güldeste'nin dudaklarındaki derin tebessüm yerli yerindeydi. Sahil boyunca ilerlediklerinde ezbere bildiği yolu izliyor, kendi içinde neşeli türküler mırıldanıyordu. Hayalini kurduğu aileyi annesiyle babası ona verememişti. O, kendi elleriyle kurmuştu. Şimdi ise ailesini daha da büyütüyor, küçük bir neşe kırıntısından büyük bir mutluluğa koşuyordu. Eli göbeğinin üzerine ilerledi. Avucunun içine değen bir şey yoktu. Lakin içeride bir canlı olduğunu biliyordu.

Derin bir nefes vererek midesine dolan kelebekleri dizginlemeye çalıştı. Önce emin olamamıştı. Mide bulantısı, baş dönmesi ya da başka hiçbir belirti

yoktu. Her şey normal döngüsünde ilerlerken tek farklılık biraz kilo alması ve âdet gününün gecikmesiydi. Bunu okuldaki arkadaşlarından birine laf arasında söylemiş, hamile olabileceğini söylediğinde duraksamıştı. Gerçeği ise iki gün sonra gittiği doktordan kesin bir şekilde öğrenmişti.

Güldeste üç aylık hamileydi.

Farkına varamadığı için üzgündü ama hiçbir belirti yokken anlaması imkânsızdı. Âdem'e söylemek için heyecanlanıyor, kalbindeki güvercin sürüsü kanatlarını daha da hızlı çarpıyordu. Akşam söylemeye karar vermişti. Âdem'in işi alacağına emindi. Her bebek rızkıyla gelirdi. Onun bebeği de onlara uğur getirecekti. Buna bütün kalbiyle inanıyordu Güldeste. Ama en merak ettiği şey Timur'un vereceği tepkiydi. Kıskanmayacağına, her şeyiyle seveceğine emindi.

Elini göbeğinin üzerine daha da sardı. Sert tümseklerden şiddetle geçen aracın şiddetinden bebeğini korudu. Trabzon'a geldiğinde okuluna ilerledi. Dersleri bittiğinde ilk koştuğu yer küçük bir bebek giyim mağazası oldu. Bir çift beyaz bebek patiği aldı. Minik hayat, avuçlarının içindeyken içindeki umut daha da büyüdü. Derin bir tebessümle patikleri çantasına saklayıp yeniden otogara doğru ilerledi. Kalbinin üzerinde, vereceği büyük haberin heyecanı varken eli yine minik göbeğinin üzerindeydi. Öğrendiğinden beri dokunmadan duramıyordu. Göbeği hafiften çıktığında kilo alıyor sanmıştı. Minik bebeğinin kendini böyle belli etmeye çalıştığını fark ettiğinden beri minik göbeğini şefkatle okşadı.

Biri görüyormuş gibi elbisenin göbek kısmını ileri çekip bollaştırdığında yeniden Rize yolundaydı. İlk Timur'un okuluna gidecek, kardeşini aldıktan sonra eve uğrayacak, Âdem'e en sevdiği yemekleri yapacaktı. Rize'ye geldiğinde okula ilerledi. Bir saat geç kalmıştı ama Timur'un bahçede otururak onu ya da Âdem'i bekleyeceğine emindi. Bu düşünceyle gezindi bahçede ama yoktu. Âdem'in eve götürdüğünü düşünürken, kendi ilkokul öğretmenini görünce duraksadı.

Ellili yaşlarında, tatlı bir adamdı Mümtaz Bey. Hafif göbeği, kısa boyu ve dökülmüş, birkaç tel kalmış sarı saçları vardı. Kendi öğretmeni olması dışında babasının da öğretmen arkadaşlarından biriydi. Rize küçüktü. Herkes birbirini tanırdı. Bir tek gerçek Kadir Tönge'yi hiç kimse tanıyamamıştı.

"Güldeste," dedi kibar bir neşeyle. "Nasılsın, kızım?"

Adımları durdu. "İyiyim, öğretmenim," dedi. "Siz nasılsınız?"

"Şükür, idare ediyoruz. Ama yorulduk." Elindeki kitapları aralarında kaldırdı. "Çabuk şu okulu bitir, öğretmen ol da biz de emekli olup gidelim be kızım!"

Gülümsedi Güldeste. Onun da kucağında kitapları vardı. "Seneye bu zamanlar aranızdayım, öğretmenim," dedi.

"İnşallah," dediğinde dudaklarında derin bir tebessüm vardı. "Ama erken evlendin be kızım." Babacan bir ifadeye bürünmüştü. "Keşke babanı dinleyip önce okulunu bitirseydin."

İçki şişelerinin arkasındaki gerçekliğini sakladığı gibi bu gerçeği de saklıyordu Kadir Tönge. Kadir Hoca nikâha razı gelmeyince Güldeste, Âdem'e kaçmış, diye konuşmuştu tüm Rize. Herkes gerçeği böyle kabullenirken bu söylentiyi yayanın babası olduğuna emindi Güldeste. Yine kendi hatasını kabullenmiyor, başkasının üzerine atıyordu. Benim fikrimin hiçbir önemi yoktu, diyemiyordu. Rızamı almadılar, diyordu.

"Öyle olması gerekti, öğretmenim," derken başı dikti. "Hem evlenmiş olmam okumama engel değil. Allah'ın izniyle okulum birkaç ay sonra bitiyor. Eşim de beni her şekilde destekliyor." Gülümsedi. "En az sizin kadar iyi bir öğretmen olacağıma emin olabilirsiniz."

"Ona şüphem yok," derken Mümtaz Bey'in dudaklarında derin bir tebessüm vardı. "Bu arada, Timur için geldiysen onu Kadir götürdü."

Dudaklarına bıçak değmiş gibi kesildi Güldeste'nin gülüşü. Kalbinin üzerindeki kuş sürüsü de midesindeki kelebekler de kasıldı. Tek bir cümleyle hepsinin üzerine kar yağdı. "Ne? Ne demek götürdü?" derken sesi titremişti. "Nereye götürdü?"

"Evden gelirken gördüm. Birlikte gidiyorlardı." Mahcup bir edayla eğildi boynu. "Beni yanlış anlama, kızım ama Timur'un yeri, babasının yanı. Onu da almışsın yanına. Siz daha kendinize zor bakıyorsunuz. Çocuğa nasıl bakacaksınız?"

Cevap veremedi. Adımları geriledi. Arkasından bir şeyler daha bağıran öğretmenini duymadı bile. Rize sokaklarında var gücüyle koşarken elindeki kitapları bile ağırlık yapıyor diye yolun bir köşesine savurdu. Divan Edebiyatından Seçmeler, Şemsettin Sami'nin Kamûs-i Türkî'si ve Âdem'le onun en sevdiği kitap, Kürk Mantolu Madonna Rize sokaklarında, Güldeste'nin gerisinde kaldı. Güldeste ise var gücüyle koşmaktan başka bir şey yapmadı.

"Gız Cüldeste, ne koşaysun?" diyen Fadime teyzeyle duraksadı. Başında peştamalı, ayağında lastiği varken sırtındaki sepet çayla doluydu.

"Timur," dedi nefes nefese. "Timur'u gördün mü?"

"Bubasıyla eve gideydi. Noldi?"

Kalbindeki korku büyürken kısa bir nefesi ciğerlerinden zorla kopardı. Yeniden koşmaya başladı. Birkaç dakika sonra kendi evinin değil, o uğursuz evin kapısının önündeydi. İçeride olup olmadığını bile bilmiyordu. Belki de başka bir yere götürmüştü ama denemekten başka şansı yoktu. Kapıyı çalmadı. Titreyen elleri girişteki ayakkabılığın altına bıraktığı anahtara ilerledi. Artık bu evde yaşamadığı için Âdem'le evlendiği akşamın sabahında bu evin anahtarını yine bu kapının önüne bırakmıştı. Bir daha kullanacağını düşünmemişti. Titreyen elleri anahtarı alıp kapıyı açtı.

Geri kapamadı. İlk defa Güldeste'nin açtığı bir kapı arkasında açık kaldı. Yukarıdan yükselen öfke dolu hırıltıları duyduğunda, kolundaki çantayı yüksek merdivenlerin ucuna savurup hızla ilerledi. Çantasının açılan ağzından yere düşen minik, beyaz bir patik vardı.

Adımları öyle hızlıydı ki yukarı sıyrılan elbisesini, baldırlarına kadar açılan bacaklarını umursamadı.

"Söyle, mutlular mı?" diye öfkeyle soluyordu babasının sesi. "Söyle! Bensiz mutlu musunuz? Söyle! Konuş!"

Adımları son basamağa geldiğinde, gördüğü görüntü karşısında bütün kanı çekildi Güldeste'nin. Hemen karşısındaki çalışma odası dağılmış bir hâldeydi. İçki şişeleri yine her yerdeydi, koku ise dayanılmazdı. Güldeste gittikten sonra daha da pisliğe batmıştı Kadir Tönge. Artık sadece akşam değil, bulduğu her fırsatta içiyordu. Bu evi yıllarca annesinin bıraktığı gibi korumaya çalışmıştı Güldeste ama şu an her köşeye atılmış içki şişeleri vardı.

Aslında annesi de en son böyle bırakmıştı.

Çalışma masası kütüphanenin önünde ters dönmüştü. Odanın bir köşesine sinen Timur'un önlüğünün yakalığı yırtılmış, iki düğmesi kopmuştu. Dudağında büyük bir patlak, kaşından akan kan, sol gözünde şimdiden belirmeye başlayan morluklar vardı. Ona ilerleyen öfke dolu gözlerden kaçmak için sürünerek geriliyordu. Yine dilinde bir ah, gözünde yaş yoktu. Yüzüne şiddetle inen bir tokatla daha sarsılmış ama dişlerini dudaklarına geçirerek gerilemeye devam etmişti.

Okul çıkışı ablasını ve Âdem abisini beklerken arkadaşlarından biri düşmüştü. Dizi fazla kanadığı için koluna girip evine kadar götürmek, daha sonra geri dönmek istemişti. Ablası ve Âdem abisi olmadan okuldan ayrılmaması gerektiğini biliyordu. Niyeti arkadaşını bırakıp hemen geri dönmekti. İlk defa ablasının sözünden çıktığı için huzursuz hissetse de hemen geri döneceğini tekrarlayarak kendini rahatlatmaya çalışmıştı.

Arkadaşını evine bırakıp, hızlı adımlarla geri dönerken birden önünde belirmişti baba. Elinden tutup çekiştirmeye başladığında Timur gitmemek için direnmişti ama ona dönen öfkeli bakışlardan öyle çok korkuyordu ki direnememişti. Titreyerek ardı sıra ilerlemişti. Nefret ettiği eve gitmişlerdi. Timur'u yine karşısına alıp içmeye başlamış, annenin fotoğrafına bakmaya zorlamıştı.

Bakmamıştı Timur. Yıllardır bakmıyordu. Annenin yüzü onun için yoktu.

İçerek kendinden geçmeye başlayan baba, yine her şey için onu suçlayarak saldırmıştı. Güldeste onun yüzünden bu evden gitmiş, anne onun yüzünden ölmüştü. Herkes babayı Timur yüzünden terk ediyordu. Varlığı zarardı. Minik ellerini kaldırıp yüzüne yaslamıştı. "Avucundaki kana bak!" diye nefret kusmaya başlamış, her zamanki gibi ardından bir öfke nöbeti gelmişti.

Alışkındı Timur ondan darbe yemeye ama bu kadar ağırı ilk defa olmuştu. Dakikalardır bitmek bilmez bir öfkeyle saldırıyor, nefret kusuyordu. Attığı tokattan tatmin olmayan Kadir Tönge, kavradığı tahta sandalyeyi Timur'a doğru kaldırdı. Gelecek olanın şiddetiyle kolunu yüzüne kapatıp, küçüldükçe küçüldü Timur. Ama gelmedi.

"Baba!" diyen Güldeste'nin feryadı yükseldi.

Bu öyle bir feryattı ki Karadeniz hırçın dalgalarını aynı anda göklere savurmuştu. Bu feryat, Rize'nin caddelerinde yankılanmıştı. Mahalleli camlara dökülüp, sesin nereden geldiğini anlamaya çalışırken Güldeste'nin dudaklarından bir keskin feryat daha döküldü.

"Sana kardeşimden uzak dur, dedim!"

Nefes nefese kalan Kadir Tönge, elindeki sandalyeyle kalakalırken Timur'un dudakları duyduğu sesle büzüldü. Ağlamadı. Dişlerini dudağına geçirip korkusunu yutmaya çalıştı. Ürkek bakışlarının hedefi ise sadece ablasıydı. Konuşmadı. Sadece baktı.

Güldeste'nin gözlerinde dönen alevler ilk defa bu kadar keskindi. Sinirden her zerresi titriyor, nefesi göğüs kafesini sıkıştırıyordu. Sert adımlarla ilerledi. Babasının ona döndüğü an yumuşayan bakışlarını umursamadı. "Güldeste, kızım," demesini duymadı. Ellerini babasının göğsüne yaslayıp sertçe geri itti.

"Uzak dur!" diye kükrediğinde sesi yine bütün mahallede yankılanmıştı.

Herkes için sessiz olan bu evden ilk defa bu kadar yüksek sesler yükseliyor, gerçek yavaş yavaş gün yüzüne çıkmaya başlıyordu. Kadir Tönge artık öğretmen kimliğinin arkasına saklanamayacak, sakladığı içki şişelerini herkes görecekti. Bütün mahalleli camlara dökülmüş, kimi evlerinin önüne inmiş, yıllarca sessiz bildikleri bu eve meraklı gözlerle bakıyorlardı.

Elindeki sandalye düşerken Kadir Tönge de sendelemişti. "Bana mı geldin yine?" derken Güldeste'ye doğru ilerlemeye çalıştı. "Babana döndün, değil mi?"

Ona uzanan eli hızla geri itti. Öfkeli bakışlarıyla cevap verdi bu saçma soruya. Adımları Timur'a ilerledi. Masum gözlerle ona baktığını, aldığı darbeler yüzünden kanayan dudağını ve yüzündeki morlukları gördüğünde kalbine dolan sızı, kelimelere dökülemeyecek kadar fazlaydı. Genzinde hissettiği yumruyu yutmaya çalışarak kardeşini yerden kaldırdı. Tek düşündüğü Timur'u bu lanet evden çıkarmaktı. Öğretmen olduğu gün onu bu şehirden de çıkararak bu azaptan tamamen kurtaracaktı.

Öfkesine rağmen ona yumuşak çıkarmaya çalıştığı bir sesle, "Kalk," dedi.

Timur ayağa kalktı ama darbe alan sağ bacağı acıyordu. Topallayarak ilerlemeye çalıştı. Sıkıca kavradı ablasının elini.

"Bırak onu!" diye bağırdı Kadir Tönge. "Bırakın artık onu!"

"Asıl sen bırak!" derken öfke saçan bakışları yeniden babasındaydı. "Kardeşimin yakasından düş! Artık bizden uzak dur."

"Siz benim kanımsınız!" Gözleri şimdiden kızarmaya başlamıştı. Öfke ve telaş bir aradaydı.

"Biz senin hiçbir şeyin değiliz!" diye bağırmaya devam etti Güldeste. Hızlı adımlarla kardeşini kapıya ilerletirken Kadir kolundan yakaladı.

"Gidemezsin!"

"Bırak!" diye bağırıp kolunu geri çekti ama Kadir Tönge öyle sıkı kavramıştı ki ilerleyemiyordu.

Kendi acısına susmuştu Timur. Ama, "Ablama dokunma!" diye bağırırken bir an bile tereddüt etmedi. Güldeste'nin de Timur'un da sesi ilk defa bu kadar yüksek çıkıyordu. Kadir Tönge kesip attıkları zehirli bir parçaydı. O varken mutluluk olmayacağını ikisi de biliyor, yine aynı batağa düşmemek için var güçleriyle direniyorlardı.

Mahalleli bütün sesleri duydu, dinledi. Herkes kendi hâlinde yaşayan Tönge ailesine dikkat kesilmişti, ilk defa duydukları bu seslere anlam vermeye çalışıyordu.

"Seni geberteceğim!" Gözü dönmüş bir şekilde kardeşine ilerlemeye çalışan adamı bir daha iteledi Güldeste ama delirmiş gibiydi. Yeniden Timur'u kolundan yakaladı. "Her şey senin yüzünden! Her şey sen yaşıyorsun diye!"

"Bırak!" diye bağırarak kardeşini var gücüyle geri çekti Güldeste.

Aralarında kalan Timur'un elleri ve ayakları eziliyor, çekiştirildiği için kolları sızlıyordu. Baba kolunu öyle bir sıkıyordu ki bir an kırılacak sandı. Sessizce inledi.

"O yok olursa her şey düzelecek!" dedi Kadir Tönge deli bir umutla. "İnan bana, Güldeste. O yok olursa her şey düzelecek."

Güldeste son bir güçle kendine çekti Timur'u. Babasını bir omzundan tutup geri itti. Kadir sendeleyince kardeşiyle birlikte merdivenlere yöneldi. Hızlı adımlarla koştular. Tam merdiven ucuna geldiklerinde Kadir bir daha Timur'un kolundan yakaladı. Bu defa sesli bir inilti kopmuştu dudaklarından. Baba bir yana çekti, ablası diğer yana. Baba öyle bir şiddetle çekmişti ki Güldeste daha fazla direnemedi. Timur, Kadir Tönge'nin eline geçti. Gözü dönen Kadir, elinin altındaki minik canı var gücüyle diğer yana fırlattı. Salonun ortasına bırakılmış içki şişelerine çarparak odanın bir ucuna savruldu Timur.

"Timur!" diyerek ona koşmaya meyletti Güldeste.

Olmadı.

Kadir Tönge kıpkırmızı gözlerini kızına çevirdi. Omzundan itti. Sert bir darbeydi. Merdivenlerin ucundaydı Güldeste. Tek bir darbe yetmişti adımlarının gerilemesine. Geri giden adımının altında bir yer yoktu. Boşluktaydı. Merdiven kenarlarına tutunmaya çalıştı ama öyle şiddetli itilmişti ki tutunmaya fırsatı dahi olmadı. Bedeni merdivenlere doğru devrilirken belki tutar umuduyla bir elini babasına uzattı.

Kadir Tönge kızının da elini tutmadı.

Ve Güldeste yıllarca inip çıktığı, dik diye kardeşini asla tek çıkarmadığı merdivenlerden aşağıya şiddetle yuvarlandı. Sayısız takla attı ve başını demir pervazların köşelerine vurdu. Bedeni kendi bedeninin ağırlığıyla ezildi. En sonunda merdivenin en ucuna düştü. Gözleri açıktı. Kesik bir nefesi zorla alabildi. Başından ve kasıklarından akan yoğun kan gölünün içinde kaldı. Kanı etrafına yayıldıkça yayıldı. Son bir çığlık değdi kulaklarına, son bir feryat.

"Ablam!" diye bağırıyordu Timur'un ürkek sesi. İlk defa bu kadar gür, ilk defa bu kadar şiddetliydi. "Ablam!"

Bu yaşına kadar Timur'un sesini duymayan herkes bu çığlığı duydu. Bütün Rize bu sesle inledi. Karadeniz'in hırçın dalgaları duruldu. Yastaymış gibi kendi içine çekildi. Gökte keskin şimşekler çaktı. Bir kesik nefes daha verdi Güldeste. Elini karnına değdirmeye çalıştı. Sol yanında kalan çantaya değdi bakışları. İçinden düşen beyaz bir bebek patiği vardı. Artık kırmızıydı. Şakaklarına doğru sessiz bir gözyaşı ağır ağır süzüldü.

Etrafındaki kan gölü büyürken açık kapıdan içeri komşular girmeye başlamıştı. Ambulansı aramaları için feryat ediyordu birileri ama sesleri seçemedi. Canı yanıyordu. Kesik kesik inlerken tek bir noktaya bakmaktan başka bir şey yapamadı. "Timu..." dedi zorla. "Timur."

Timur'un, "Ablam!" diyen feryadı korku doluydu. Merdivenlerin ucunda dikilen Kadir Tönge boş bakışlarla bu manzaraya bakarken, Timur sızlayan bacağı yüzünden topallayarak ablasına koşmuştu. İlk defa bu merdivenleri tek başına indi. Düşer korkusuyla hep ablası tutardı elinden. Yanında beliren çehreyle gülümsedi Güldeste. Yanağına doğru süzülen bir yaş daha etrafına yayılan kan gölüne karıştı.

Ağlıyordu Timur. Hem de ilk defa sesli bir şekilde ağlıyordu. "Ablam!" dedi gözyaşlarının arasından. "Ablam!"

Canının acısına rağmen gülümsedi Güldeste. Elini kaldırıp kardeşine dokunmak istedi. Dudağının köşesi patlamış, bir kaşı yarılmış, gözünün altı morarmıştı. Canının yandığına emindi. Onun da canı yanıyordu. Annesi düştü aklına.

Kardeşinin elini asla bırakmayacaksın, Güldeste. Gerekirse abla değil, anne olacaksın. Sen de gidersen tamamen yalnız kalır. Onu hiç bırakmayacaksın. Söz mü?

Kesik bir nefes daha verdi. İlk defa sözünü tutamayacağını hissediyordu. Yanağına uzanamadı. Elini kavrayabildi. Şiddetle ağlıyordu Timur. Hem de bağırarak ağlıyordu. Oysa o hiç sesli ağlamazdı. Güldeste bu yaşına kadar onu bir kere bile ah ederken duymamıştı. Dişlerini sıkarak sessizce ağlar, yine yaşlarını sessizce silerdi. Kardeşinin elini tuttu. Güldeste'nin kanı da Timur'un avucuna değdi.

"Özür dilerim..." diyebildi sadece. Yalnız bıraktığım için, diyemedi. Nefesi yetmedi.

Timur'un gözyaşları şiddetlendi.

Bedeninde gezinen eller ve etrafında kümelenen ses bulutu vardı. Birileri yaralarına bakmaya çalışır gibiydi. Merdivenin en ucunda katilini gördü. Babasını. Donuk bakışlarla bakıyordu Kadir Tönge. Annesi ölmeden hemen önce gülümsemişti Güldeste'ye. Bu yüzden gittiğini bilememişti. Neden gülümsediğini o zaman anlayamamıştı Güldeste. Şimdi anlıyordu. Böylece Şehrazat, kızının aklında bir ömür gülümsemişti.

O da Timur'a gülümsedi. Aklında hep gülümserken kalmak istedi. Timur'un gözyaşları daha da şiddetlenirken elinin içindeki eli sıkı sıkı tutuyordu.

Etrafına bakındığında bütün komşularının başucunda olduğunu gördü Güldeste. Bir eli yeniden karnına uzandı. Bebeğini artık hissetmiyordu. Yüzler bulanıktı. Ama kapının girişinde beliren simayı net bir şekilde seçebilmişti. Herkesi kenara iterek ona doğru koşan Âdem'di.

"Güldeste," diyen sesi kısıktı. Gördüğü görüntünün şaşkınlığıyla donup kalmış gibiydi. "Güldeste..." Yanında diz çöktü. Kalbine saplanan bıçak öyle derindi ki adını sayıklayan sesi artık inceden feryat ediyor, mavi gözlerinden büyük yaşlar süzülüyordu.

Ona da gülümseyerek baktı Güldeste.

Karnındaki eline uzanıp kavradı Âdem. "Ambulansı arayın!" diye yükseldi telaşla. "Bir şey yapın! Bir şey yapın!" Ambulansın siren sesleri yükseldi aynı dakikalarda. Bir eli sıkıca Güldeste'nin elindeyken diğeriyle kana bulanmış saçlarını okşadı. "İyisin," dedi telaşla. Yaralı alnından öptü sayısız defa. "Geçecek, Güldeste'm. Azıcık dayan."

Kesik bir nefes daha verdi Güldeste. "Âdem," dedi.

"Söyle," derken yanağındaki yaşları hızla silmişti Âdem. "Söyle. Ne istersen söyle."

"İşi aldın mı?"

Başını hızla salladı. "Aldım tabii," dedi. "Kocandan kaçar mı?"

Gülümsedi. "Âdem," dedi yine.

"Söyle, Güldeste'm."

"Beni sevmeye devam et."

Boynu büküldü Âdem'in. Ömründe ilk kez elleri titriyordu. "Hep," dedi hızla. "Her zaman, Güldeste'm. Her zaman. Başka kimim var ki?" Saçlarını okşadı. "Konuşma şimdi. Yorma kendini."

Konuşacak gücü kalmamıştı zaten. Sağlık görevlilerinin müdahale etmeye çalıştığını hissediyordu. İkisi de Güldeste'nin elini bırakmak zorunda kalırken Âdem hızla Timur'a yönelmişti. Elini kavrayıp kolunun altına çekti. Yanağına boşalan yaşları silmeye çalışıyor ama şiddetle yenisi ekleniyordu. Gül'ü kanlar içindeydi. Yüreği dayanmıyordu.

"Ne oldu?" dedi titreyen sesi. Timur'un önüne eğilip şefkatle sarmaladı. Hâlini gördüğünde dudakları daha çok titredi. "Ne yaptı size? Söyle, Âdem abine."

Sadece ağladı, Timur. Sadece ağladı.

"Hamile miydi?" dedi etrafındaki sağlık ekibinden biri. "Kanaması var!"

Değildi, diyecek oldu Âdem.

"Bebeğim..." diyerek elini göbeğinin üzerine saran Güldeste'nin kısık feryadı yüzünden olduğu yere çöktü. Bakışları sol köşede kalan çantaya takıldı. İçinden düşen kana bulanmış bir bebek patiği vardı. Gözünden boşalan yaşlar Karadeniz kadar kara, içinde beliren korku yeryüzündeki hacminden fazlaydı.

Yavaşça merdivenlerden inip en köşeye saklanmıştı Kadir Tönge. İçki her hücresini kaplamıştı, hatasını kabullenmekten âcizdi. Komşulardan yükselen sesler vardı. Sindiği köşeden dinledi.

"Çocukların hâline bak."

"Kadir Hoca sarhoş mu?"

"Ula, içki mi fışkulanaymuş o?"

"İçmiş gibi. Baksana şuna. Acaba o mu itti kızı?"

"Çığluk sesleri çeliydi. Timur'un hâline bak. Kızı da mı dövdi?"

Ona dönen ters ve kınayıcı bakışlarla titremişti Kadir Tönge. Arkasına saklandığı itibarı yerle bir oluyordu. İçkiyi kendi almaz, el altından başkalarına aldırırdı. İçtiği an evden çıkmaz, dışarda içiyorsa az içip kalanına evde devam ederdi. Dışarıda kontrolünü sağlar, evde kırıp dökerdi. Dönüştüğü canavardan herkes bihaberdi.

"O yaptı!" diyerek titreyen parmağını Timur'a kaldırmıştı. "O düşürdü ablasını! Onun yüzünden!"

Ablasının başucunda oturan Timur cevap vermedi. Ağlamaya devam etti. Hiç korkmadığı kadar korkuyor, canı yanıyordu. İki cümle ince bir kıymık gibi battı kalbine. O yaptı. Onun yüzünden...

"O çocuk ölüm!" diye bağırdı Kadir Tönge. "Uğursuz! Annesini de o öl-"

Gerisi gelmedi. Güldeste'nin yanından kalkan Âdem kıpkırmızı olmuş bir yüzle, kalbindeki sızı ve son noktaya gelmiş öfkesiyle Kadir Tönge'nin çenesine tek bir yumruk geçirdi. Gençti. Karşısındaki adam ondan on kat daha iri ve güçlüydü ama umurunda değildi. Timur'un hâlini görüyordu. Neler olduğunu anlayacak tek kişi ise oydu. Gül'ü, kardeşini bu canavarın elinden kurtarmaya çalışırken kana bulanmıştı. Görmese dahi bundan emindi.

Kadir Tönge gerilediğinde yakasından kavradı. "Seni gebertirim!" diye soludu. "Şu Karadeniz, bu Rize şahidim olsun ki seni bir an bile düşünmeden gebertirim! Duydun mu beni?"

Duymuyordu Kadir Tönge. Kanlar içindeki kızına bakıyordu sadece. Zihni bomboş, ruhu çorak bir topraktan farksızdı. "Öleceksin, dedim," diye mırıl-

dandı sessizce. "Öleceksin, dedim." Ellerini başının iki yanına vurdu. "Seni de öldürecek, dedim."

Âdem'i zorla yakasından çektiklerinde yere yığıldı. Âdem susmadı. "Seni bu eve gömerim!" dedi. "Hele Güldeste'ye bir şey olsun, Allah şahidim olsun ki seni bu eve diri diri gömeceğim!"

Ona dönen kınayıcı bakışlar yüzünden olduğu yere daha da sindi Kadir Tönge. İtibarı bitmişti. Ellerini başının iki yanına vururken kanlar içindeki kızına bakmaya devam etti. Sessizce aynı laneti kusmaya devam etti. "Dedim. Adı ölüm, dedim."

"Âdem," dedi Güldeste.

Onu tutan kollardan uzaklaştı. Yanağına düşen bir yaşı daha hızla silip can parçasının yanına eğildi. Sıkıca kavradı gülden nahif elleri, parmakları. Diğer eli saçlarını okşadı. "Güldeste'm," dedi.

"Bebeğimiz..."

"İkiniz de iyi olacaksınız. Hepimiz iyi olacağız," diyerek ellerine art arda öpücükler bıraktı.

Olmayacaktı. Biliyordu Güldeste. "Yalnız bırakma," diyebildi sadece. "Tim..."

Gerisi gelmedi. Canı yanıyor, nefesi yetmiyordu.

Bir sedyede ambulansa taşıdılar kanlar içindeki bedeni. Güldeste'nin ela gözleri yanından ilerleyen, ele ele tutuşmuş adamla çocuktaydı. Kalbi ve ömrü. Ambulansa binmeden önce Timur kavramıştı elini. Tuttuğu eli bırakmamak için var gücüyle direnirken tek bir şey mırıldanıyordu.

"Ablam!"

Gülümsedi belli belirsiz. Konuşacak dermanı kalmamıştı. Şakağına doğru sessiz bir gözyaşı daha yuvarlandı. Güldeste'nin gördüğü en güzel şey kardeşiydi. Güldeste'nin gördüğü en güzel son şey de kardeşi oldu. Bu dünyaya dair sayısız pişmanlığı vardı. Ama en büyük pişmanlığı onu yalnız bırakmak oldu. Gözlerini kapamadan önce kardeşi için son bir dilek daha diledi.

Ben olmasam dahi yalnız kalmasın. Nefret ona değmesin. Sevgiyle sarmalansın. Ömür boyu yolu hep iyilerle kesişsin. Onu sana emanet ediyorum, Allah'ım. Sen onu koru. Sen onu koru.

Gözlerini kapadı. Bir daha açamadı. Birbirinden bir an dahi ayrılmayan iki kardeşti onlar. Kimse koparamamıştı ellerini. Kader kopardı. Önce avuçları, daha sonra parmakları birbirinden ayrıldı. Başından ağır darbeler almış, kan kaybetmişti Güldeste. Doktorlar ne yaptıysa olmadı. Aylardan haziranda,

günlerden cuma. Tarihler on altıyı gösterirken, Güldeste bu dünyadan göçüp gitti. Hastaneye dört kişi gittiler. İki kişi olarak çıktılar. Tek bir cümle çöktü Rize'nin dumanlı dağlarına:

Bebeği de anneyi de kaybettik.

Ellerini kalbinin üzerine vurarak feryat etti Âdem. Çığlıkları Karadeniz'in hırçın dalgalarının arasına karıştı. Elinde biri beyaz biri kana bulanmış iki patikle kaldı. Timur bir köşeye sindi, o bir köşeye. Timur ilk ve son defa sesli ağladı. Âdem sökülen kalbinin acısıyla inleyerek döktü gözyaşlarını. Bir kere daha şimşek sesleri yükseldi Rize'nin üzerinde. Yağmur şiddetle gökyüzünden boşandı. Gökyüzü, Güldeste'ye ağladı. Karadeniz'in bütün dağlarının üzerine ağır bir sis bulutu indi. Dağlar, Güldeste'ye ağladı. Hırçın dalgalar denizdeki gemileri şiddetle salladı. Hırçınlaştıkça hırçınlaştı Karadeniz. Karardıkça kararardı. Karadeniz, Güldeste'ye ağladı.

Ağır Lazca bir ağıt yakıldı. Dilden dile dolandı.

"Ma mu p'a doso vida gyuli çkimi.

Ma uskaneli varmaxenet'u.

Gyuli çkimi.

Güldeste ya.

Si domçvi do domxali gyuli çkimi.

Güldeste ya.

Güldeste ya."

Ben ne edeyim, nereye gideyim, gülüm?

Ben sensiz yapamazdım.

Gülüm oy...

Güldeste oy...

Sen beni yaktın, kül ettin, gülüm.

Güldeste oy...

Güldeste oy...

Tektim.

Bunca yıllık hayatımın özeti sadece bu kelimeydi. Tek. Büyürken de her şeyle mücadele ederken de tektim. Dilimden dökülmeyen her bir ah, zehir

olup içime akmıştı. Bu yüzdendi bu bitmek bilmez öfke, hırs ve nefret. Kendi kendime inşa ettiğim bir kapanda yaşamıştım yıllarca. Büyümüştüm sonra. Kendi etrafıma ördüğüm kapanı parçalamıştım. Artık *ayaklarım üzerinde durabilirim,* dediğim bir anda ise etrafımda yine bir kapan belirmişti. Bu benim değil, şeytanın eliyle inşa edilmişti.

Bülbülüm altın kafeste, demişti bana. Oysa benimkisi altınla değil, dikenli tellerle kaplıydı.

Tenime batan dikenler Kenan'ın söyledikleriyle birleştiğinde ensemdeki ürperti daha da artmıştı. Yanımdaki varlığı huzursuzluk seviyemi artırırken, yutkunarak korkuma engel olmaya çalıştım. Hiçbir zaman belli etmemiştim korkumu. Yine etmeyecektim. Çenemi yukarı dikmeye çalıştım. Kralşan'ın arabaları yine art arda ilerliyordu. Ortadaki arabada, onun hemen yanında oturan ben, sürücü koltuğunda Fiko, yanında ise Tulpar olarak bildikleri Timur vardı.

Yakalanan sevkiyatın haberini aldığı an bana dönen şüpheli bakışlarına karşı hâlâ sessizdim. Zerre tereddüt etmemişti kolumdan tutup, dışarı sürüklerken. Tıpkı benim gibi. Aynı sahneyi defalarca yaşamıştım çünkü. Kralşan beni yeniden kendisiyle tanıştıracaktı. Oysa ezbere biliyordum bu korkuyu. Evde huzurla uyuyan Biricik'in başına silah dayamıştı bir defasında. Defne onun neden olduğu ama bunu bilmediği bir araba kazasından kıl payı kurtulmuştu. Cemil babanın ensesine dayanan silahlar vardı. Hiçbiri görmemişti ama ben hepsini izlemiştim.

Hayatımda kim varsa hayatımda olduğu için pişman olmama neden olmuştu. Ben bu kapana kanla, canla sıkıştırılmıştım. Adım atamamam, ateşten başka bir şey kusamamam bundandı. Onu her ihbar ettiğimde beni daha büyük bir korkuyla sindirmişti. Hiçbir zaman zarar vermemiş, gözlerimdeki korkuyu gördüğü an onlara çektiği silahı uzaklaştırmıştı ama istese yapabileceği mesajını öyle net vermişti ki adım atmam imkânsızdı.

Konuşmak istedim. *Ben yapmadım,* demek istedim ama ısırdığım dilimden dökülmedi kelimeler. Dakikalardır ifadesizce önüme bakmaktan başka hiçbir şey yapmıyordum. Yine nasıl bir ölüm ve tehditle karşılaşacağıma dair hiçbir fikrim yokken korku ağır bir yumruk indirdi mideme. İki büklüm olma isteğime zor hâkim oldum. Biricik'in hayatı sözkonusuydu. Bu sefer tehdit dahi etmeden ona zarar verebilirdi ama ne yapacağını kestiremeden konuşamıyordum.

Onun gözleri ise dakikalardır değmiyordu gözlerime. Güven de huzur da yoktu.

Evden çıkmadan önce başını belli belirsiz iki yana sallar gibi olmuştu sadece. O yapmadıysa dahi Kenan o haini bulmak için bütün çalışanlarını detaylıca araştıracaktı. Onu tanıyordum. Kendini akıllı sanırdı ama en büyük hatası herkesi hafife almak olurdu. Bu zamana kadar gözüne batmamışken şimdi araştırmaya başlaması felaketten başka bir şey doğurmazdı. Gözüne batmayan detaylar bile artık onu rahatsız edebilirdi. Bunu ona yapamazdım. *Bu savaşta öne sürmen gereken piyon ben olursam hiç düşünme, üzerime bas ve geç,* demiştim. Bir kere o ezip geçmişti beni, şimdi de ben ezip geçiyordum kendimi.

Ahuzar bu savaşta neydi o zaman?

Eninde sonunda ölecek bir piyon.

Derin bir nefes alıp göğüs kafesimi genişletmeye çalıştım ama bir hayli zordu. Deniz kokusunda dahi umudun olmadığı bir andı. Elimi sıkışan kalbimin üzerine bastırma dürtümü dizginlerken sadece yutkunabildim. Önümdeki koltukta otururken omzu görünüyordu sadece. Bu yeter miydi güven vermesine? Şu an hissettiğim korku öyle devasaydı ki üzerine geçecek hiçbir duygu yoktu. Belki de yanılmıştım. Beni bu cehennemden çıkaracak hiç kimse yoktu. Ölüp gidecektim. En azından kardeşim yaşayamaz mıydı?

"Sevgilim," diyen sesiyle irkildim ama bunu asla belli etmedim. Gözlerimi kapatıp birkaç saniye bekledim. "Korkuyor musun?" dediğinde açıldı gözlerim. Korkunun üzerini ateşle örttüğüm bakışlarımın hedefi oydu. Hemen yanımdaydı. Yakalanan sevkiyatı yüzünden hiç de keyifli değildi. Yine de güldü bu bakışıma. "Bence de korkmalısın."

Çenem dikti. "Ben senden ne zaman korktum?" diye sordum.

Başı hafifçe sola eğildi. "Belki de yeterince korkutmadığım için sürekli ihanet etmeyi seçiyorsun," dedi. "Belki de bu sefer tehdit etmek yerine seni sadece kendimle tanıştırmalıyım."

Nefretim büyüdü. "Bu tanıştırmamış hâlin mi?" dedim.

Keyifli bakışı sürerken araya tüylerimi diken diken eden bir şeytani gülüş eklendi. "Emin ol, sevgilim," dedi. "Sana hiç kimseye olmadığım kadar merhametli davrandım." Uzanıp omzuma dökülen saçlarımın ucuna dokundu. "Ama sen şansını hep fazlasıyla zorladın."

Sadece beni öldüreceğini bilsem onu yıkmak için hiç düşünmeden kendi kalbime sıkardım. Zehirli merhametine de işkencesine de o dakika son verirdim. Lakin sevgi en büyük zaaftı. İnsana yaptıramayacağı hiçbir

şey yoktu. Kendimden önce düşünmem gereken canlar vardı. Korku midemde bir darbe daha indirdi ama gözlerimdeki ateşi söndürmedim.

Gülen ifadesi solarken, göz devirerek önüne döndü. Keyfi haddinden fazla kaçmış olmalıydı. Sınırdan geçirdiği sevkiyatın kırmızı ışıkta yakalanması şokunu atlatamıyor gibiydi. Dimitri sevkiyatı halletmesini isteyip, neşeyle içkisini yudumlayarak odasına çekilmişti. Geride kalan Kenan ise bedeli bana ödetmek için bir an dahi düşünmeden, koluma yapışıp bu arabaya tıkıştırmıştı.

Yeniden önüme döndüğümde arabalar ormanlık alanda, minik bir evin önünde durmuştu. Küçük olmasına rağmen lüks ve bakımlı bir evdi. Önceden ormanı çok severdim. Ta ki Kenan ne zaman beni bir şeylerle tehdit edecek olsa buraya getirene dek. Önce önüme tehdit edeceği kişinin görüntüsünü açar, başucuna bir silah koyardı. Tek bir şey sorardı:

İtaat mi? Ölüm mü?

Düştüğüm kapana ve etrafıma ördüğü duvarlara çaresiz yumruklar atarak, öfke kusarak verirdim cevabımı: İtaat.

Kan revan içindeydi ellerim. Paramparçaydı ruhum. Artık tek bir yumruk atacak gücüm, direnecek hâlim kalmamıştı. Bu evin korkudan başka hiçbir etkisi yoktu bünyeme. Belimdeki yara dahi sızlarken bir kere daha zorla yutkundum. Araba durdu. Kenan arabadan inerken ben yerimden kıpırdayamadım. Bakışlarım ona takıldı. Fiko hemen Kenan'ın ardından inerken o benim inmemi bekler gibiydi. Kıpırdamamıştı. Birkaç saniye sürdü bu an. Fiko'nun yüzü belirdi siyah camın ötesinde. Kapıyı açacaktı ama izin vermedi. Hızla arabadan inip Fiko'dan önce kapımı açtı. Bakışlarımı bu defa bilerek ona değdirmedim. Ateş kusmam gereken bir andı. Güven ve denizle sarmalanırsam ateşim erirdi. Dik duramazdım.

İnmedim arabadan. İnatla önüme bakıp, beklemeye devam ederken o değil, başka biri kavradı bileğimden. Onun ellerini tanıyordum. Büyüktü ama dokunuşları hoyrat değildi. Parmakları ve tırnakları biçimliydi, iki elinin üzerinde uzanan birkaç kalın damar vardı. Hiçbir zaman canımı yakmamıştı. Ama bu dokunuş yakıyordu. Fiko öfkeyle çekti bileğimden. Arabadan sendeleyerek inmek zorunda kaldığımda, önümüzde ilerleyen Kenan'ın peşinden sürüklüyordu. Topuklularla yine zorlanıyordum.

Kolumu elinden kurtarmaya çalışırken, "Bırak!" diye yükseldim.

Bırakmadı. Arkamdan geldiğini hissedebiliyordum. Kokusunu almamam imkânsızdı. "Yürü!" dedi Fiko anlamsız bir öfkeyle. Kolumu daha çok sıktı.

Öfkeli bakışlarımın hedefi artık oydu. Ayaklarımı yere sabitleyerek direndim. Kolumu geri çekip sırtına yumruklar indirdim. Alışkındı, bu hiçbir işe yaramayan isyanlarıma. O da bana ters bakışlar atarken kolumu daha da çok sıktı parmakları. Evden içeri girdiğimizde evin kokusu hatırladığım gibiydi. Ahşap ve vernik kokuyordu. Midemi bulandıran, göğüs kafesimin korkuyla kasılmasına neden olan bir evdi. İlmeği ne zaman boğazıma geçirip beni darağacına çıkarsa buraya getiriyordu. Nefretten başka hiçbir his uyandırmıyordu.

Lüks, koyu yeşil koltuk takımlarıyla kaplı salonu geçip sola ilerledik. Atılacağım yeri bile ezbere biliyordum. Korku boğazımdaki ipi daha da sıktı. "İstemiyorum!" diye bağırdım direnirken. "Bırak! Ne yapacaksan burada yap! O odayı istemiyorum!"

Önümüzden giden Kenan durmadı. Arkasından giden Fiko da. Merdivenlerin hemen altındaki koyu kahve kapıya geldiğimizde arkamı dönüp yeniden kaçmayı denedim. Yersiz bir direnişti. İşe yaramayacağını biliyordum ama defalarca yaşasam dahi kabullenmek istemiyordum bu esareti. Direnişi bıraktığım an içimde kalan son umut da ölecek gibiydi. Yine işe yaramadı. Arkamı döndüğümde dakikalar sonra keskin kahvelerle denk düştüm. Elleri önünde bağlı, kaşları çatıktı. İfadesiz duruyordu ama dişlerini sıktığını, kasılan çene kemiklerinden anlayabiliyordum. İki kaşının arasında oluşan çizgi derin bir oluk gibiydi.

Gözlerim ona değdiği an dişlerini daha da sıktı sanki. Çenesinde bir kemik seğirir gibi oldu. Saniyelik bir andı. Fiko yeniden kolumu sıkıca kavrayıp öne savurmuştu. Kendimi aniden karanlık odanın içine fırlatılmış buldum. Küçüktü. Ellerim anında karşımda kalan duvara yaslanırken düşmekten son anda kurtulmuştum. Bakışlarım kapının önünde dikilen zebaniye, Kenan'a döndü. Dudaklarında her zamanki keyifli tebessümü vardı.

"Ben başıma açtığın sorunu halletmeye çalışırken sen burada güzelce istirahat et, olur mu bebeğim? Hem o zamana kadar misafirimiz de gelmiş olur."

Neyden bahsettiğini sorgulamama fırsat vermeden kapıyı yüzüme kapadı. Zifirî karanlık her yeri sarmalarken iki kilit sesi duyacağımı da ezbere biliyordum.

Kapı iki kere kilitlendi.

Başımın üzerindeki merdivenlerden on beş adım sesi yükselecekti.

Merdivenlerden on beş adım sesi yükseldi.

Çok derinlerden bir kapının açılıp kapanma sesi gelecekti.

Çok derinlerden bir kapının açılıp kapanma sesi geldi.

Ağlamayacaktım. Bu karanlık odada hiçbir zaman ağlamamıştım. Öyle karanlıktı ki kendi elim dahil hiçbir şey görünmüyordu. Belki de beni sürekli buraya kilitlemesinin amacı buydu. O, hayatımda olduğu sürece hiçbir ışık olmayacağını görmem için bunu yapıyordu. Sırtımı verdiğim duvardan her zamanki gibi destek aldım. Olduğum yere çöktüm. Öfke kusamayacağım, nefretle bir yerleri yakamayacağım kadar küçük bir alandı. Öyle ki kollarımı iki yana açtığımda duvarlara değiyordu. Burada öfkeyle yakabileceğim tek şey kendimdi.

Başımı geri atıp göğüs kafesimi sıkıştıran öfkeyi ve korkuyu sindirmeye çalıştım. Gözlerimi kapadım. Karanlıktı. Gözlerimi açtım. Yine karanlıktı. Hatta öyle ki gözlerimi kapadığım an bile etrafım bundan daha aydınlıktı. Derin bir nefes verirken yeniden gözlerimi kapadım. Kendi karanlığımı, onun etrafıma ördüğü karanlığa tercih ederdim. Elim, sağımda kalan duvara uzandı. Ezbere bildiğim bir izi arıyordum. Küçük alanda onu bulmakta zorlanmadım. Duvara kazınmış üç çizgi vardı. Bunlar benim buraya bıraktığım izlerdi. Kaç defa bu karanlık odada kaldığımın kanıtıydı her biri.

Üçten sonra bırakmıştım direnişi. Önüme atılan canlar inatlaşamayacağım kadar değerliydi. Uzun bir süredir de gelmiyordum buraya. Karanlıktan korkmazdım ama bu karanlık zifirîydi. Karanlığın kaynağı ışıktı. Bu odanınki ise yine karanlıktı.

Gözlerimi açmadım. Kendi içimdeki karanlıkta babamı aldım karşıma. Çiziklerin yanına bir çizik daha atmak için duvarı eşelerken babamın yanına Biricik'i ekledim. Minik evimizi, mutlu bir yılbaşı gecesini anımsadım. Sıcak ve mutlu bir andı. Soba yanıyordu bir köşede. Televizyondan neşeli müzik sesleri yükseliyordu. Babamla tombala oynuyorduk. Henüz iki yaşında olan Biricik tombala taşlarını yemeye çalıştığında, ağzından zorla çıkarıp babamla kocaman bir kahkaha atıyorduk. Bizi gören Biricik önce ne olduğunu bilemiyor, daha sonra o da aynı bizim gibi gülüyordu.

Tırnağım duvara en sert darbeyi indirirken parmağımın sızladığını hissettim. Kanım izini bırakıyordu belki de. Dördüncü çizgiyi de böylece kazıdım duvara. Oysa üçü benim direnişimdi. Bu, kendim için değil, umudum içindi. Dakikalar dakikaları kovalarken, onun etrafıma ördüğü karanlığa bakmadan kendi karanlığımda kaldım. Bir saniye dahi gözlerimi açmadım. Onun neden olduğu bir karanlığı asla kabul etmeyecektim. Yersiz bir isyandı ama kabullenmek, yok oluşum demekti.

Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonra kapının açılma sesini duydum. Aydınlık her zaman iyi değildi. Bazen karanlıktan aydınlığa çıkmak can yakardı. Gözlerimi yavaşça araladığımda, kapıdan yüzüme vuran ışığın bana bunu yapacağını da ezbere biliyordum. Işık gözlerime batınca elimi kendime siper ettim. Kısa sürdü alışmaya çalışmam. Bir el, bileğimi kavradı. Sıkıca yukarı çektiğinde, mecburen ayağa kalkmak zorunda kaldım. Yine Fiko'ydu. Bu hoyratlığı da tanıyordum. Gözlerim hâlâ ışığa alışmaya çalışırken her zamanki gibi üst kata ilerletmedi.

Oysa Kenan hep orada olurdu. Beni kiminle tehdit edecekse o anda izlendiğine dair canlı bir yayın açar, gizli bir silahı zaafıma doğrulturdu. Yine öyle olacağını sanmıştım ama olmadı. Fiko beni dışarı doğru ilerletti. Hava yeni yeni kararmaya başlamışken şafakta beliren minik kızıllıklar vardı. Topukluların üzerinde elimden geldiğince dik durdum. Beni evin arka bahçesine ilerletirken korkuyordum ama asla belli etmedim. Öfke ateşini gözlerimin üzerine çektim. Korkunun üzerini kapadım.

Ama bu ateş, evin arka bahçesine geçtiğimiz anda gördüğüm görüntü yüzünden ağır bir darbe yedi. Yeşil alanın arkasında kalan büyük bir orman vardı. Ormanlık alanın önü sıra dikilen sayısız Kralşan koruması varken alanın hemen ortasındaydı Kenan. Üç adım arkasında yan yana dikilenler Timur ve Adriel'di. Nefesimi kesen, saatlerdir içimde tuttuğum korkuya ağır darbe indiren bu değil, hemen başucunda dikildiği şeydi. Kenan'ın elinin altında, yelelerini okşamaya meylettiği Kadife'ydi.

Adımlarım olduğu yere çakıldı. Fiko çektiğinde dahi yerimden kıpırdamadım. Kenan'ın üç adım arkasında dikilen ona bakmam dahi şu an bana güven ve huzur veremezdi. Korku göğsümün üzerinde patlayıp, bütün bedenime yayılarak mideme taş misali oturdu. Midem bu hisle bulanırken gözlerimdeki alev ilk defa titredi.

Kenan ona elini sürmek istediği an kişneyerek başını yana kaçırmıştı. Hırçın adımlarla gerilerken yularından yakalayan Kenan onu durdurabilecek gibi değildi. Hırçın sesler çıkararak hâlinden memnun olmadığını belli eder gibi başını iki yana salladı. Adımları geriledi. Kenan yine tutmak istedi ama şaha kalktı. Kenan artık tutamayacağını anlayarak gerilediğinde korumalarından üçü Kadife'nin etrafını sarmış, onu sakinleştirmeye çalışıyordu ama zordu. Burnundan soluyarak, başını sallayıp hepsini etrafından uzaklaştırdı. Kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermedi.

O saniye denk düştü bakışlarımız. Büyük gözbebeklerinin içindeki keskin kahveler bana değdiği an bir daha şaha kalkmaya meyleden adımları

durdu. Öfkeli kişnemeler yerine, derin nefesler verdi. Sakinleştiğini anladığı an yularından kavrayan bir korumanın elinden bu defa kaçmadı. Öfke kusmadı, hırçınlaşmadı. Sadece beni izledi.

İlerleyemedim. Fiko kavradığı kolumu daha da sıkıp ilerlettiğinde dahi yürüdüğümün farkına varamadım. Göğsümde artık huzursuzluk yoktu. Devasa bir ağırlık vardı. Göğüs kafesime öyle bir baskı yapıyordu ki bir an bütün kemiklerim yeniden kırılacak sandım. Çiftlikte olmalıydı. Burada değil.

"Sevgilim, atın da aynı senin gibi gergin," dedi Kenan eğlenen bir sesle.

Bakmadım yüzüne. Bakışlarımı Kafide'nin gözlerinden koparmam bir hayli zordu. Başını hafifçe sağa salladı. Kocaman gözleri sadece bendeydi. Ben varım diye sakindi. Oysa öfke kusarak, hırçınlığa devam edip ellerinden kaçmalıydı. Haklıydı Kenan. Bana benziyordu. Hırçındı ama kendi canına hiçbir zaman değer vermiyordu. Bakışlarımı ondan zorla kopardığımda ilk Kenan'a, daha sonra ise birkaç saniye için hemen arkasında kalan ona çevirdim.

Yine ifadesizdi. Ama kaşlarının arasındaki derin çizgi yerli yerindeydi. Ona Kenan'ın bana yaptıklarını, beni bu kapana nasıl kapadığını hiçbir zaman anlatmamıştım. Niyetim kendimi acındırmak değil, yardım eli uzatmaktı. Şu an ise gördüklerinin altında eziliyordum. Güçsüzlüğümü görmesine gerek yoktu. Bir kere görmüş, *artık görmek istemiyorum,* der gibi arkasını dönmüştü. Sert Ahuzar olarak tanımalıydı beni. Kırılabilecek bir kadın olarak değil.

Bakışlarım yeniden Kenan'ı bulduğunda öfke devasaydı. "Sakın!" diyebildim sadece.

Güldü. "Normalde Biricik bizi ziyarete gelecekti ama yeniden Irmak'la buluştuklarını öğrendim. Kardeşim çok sık arkadaşlık kuramaz. Hazır kendi kardeşiyle kaynaşmışken bölmeyeyim dedim. Biraz daha kaynaşsınlar." Kollarını iki yana açtı. "Nasıl ama? Yine çok yüce gönüllüyüm, değil mi?"

Cevap vermeden öfkeyle bakmaya devam ettim.

Hâlâ keyifliydi. "Dakikalardır başıma ördüğün sorunu halletmeye çalışıyorum." Bir adım atıp, bana yaklaşırken, gerilememek için ellerimi sıkıp tırnaklarımı avucumun içine bastırdım. "İhmal ettim seni." Tam önümdeydi artık. Gözleri beni kapadığı küçük odadan daha karanlıkken eli yanağıma ilerledi. "Telafi etmek isterim."

Parmak uçları yanağıma değecekken elini şiddetle geri iteledim. Öfkeli bakışlarım beni dahi yakıyordu. Ama o daha da keyiflendi. "Direnmeyi bıraktın sanıyordum," dedi. "Demek ilk fırsatta yine kuyumu kazdın, ha?"

Sessiz kaldım. Direnmeyi bırakmamıştım. Umudum kalmamıştı. Şimdi ise her şeyimle korumam gereken bir umudum vardı. Ama içimdeki öfke korkuyla öyle çakışıyordu ki bakışlarım göz ucuyla yeniden Kadife'ye değdi. Beni izliyordu. Canımdı. Hatta canımdan bir parçaydı. Beraber büyüyüp her şeye beraber göğüs germiştik. Onu da bu savaşa bulaştırdığım için kendimi asla affetmeyecektim.

"Bunca zaman şu ata, sırf hayvanlara insanlardan daha çok değer verdiğim için dokunmuyordum ama bana verdiğin zarar öyle büyük oldu ki bebeğim, kendi değerlerimi dahi hiçe saymak zorundayım." Bir adım daha atıp aramızdaki mesafeyi azalttığında ben öfkeyle, o ise her zamanki alaylı ifadesiyle bakıyordu. "Şimdi sen söyle. Akıllanman için ne yapmalı?"

Dişlerimi sıkarken ağzıma kanın demir tadı geldi. Yalvarmak istemiyordum ama öfke dolu bir hâlde, "Yapma," diyerek serzenişte bulunmama engel olamadım.

Birkaç saniye yüzüme baktı. Şeytani ifadesizliği yeniden keyifli bir tebessüme dönüştü. "Tabii ki yapacağım, bebeğim. Beni bilirsin." Kadife'ye ilerledi. Elini uzattığında yeniden hırçınlaşmış, yularından yutmaya çalışan üç kişi varken öfkeli kişneyişlerle başını diğer tarafa çevirmişti. Kenan'ın eline doğru bir hamle yaptığında üç adım gerileyen bu defa Kenan'dı. O da benim gibiydi. İyiyi hisseder, kötüden kaçardı.

"Fazla hırçın," dedi Kenan kınayarak. "Gerçekten aynı sen. Bunun da biraz bilenmesi lazım."

İçine düştüğüm kapan artık dar bile değildi. Boğazıma dolanan ip, ayağımın altındaki tabureydi. Kenan o tabureye vurmak için gün sayarken çaresizce ölümü beklemek bile sevdiklerimin zarar görmesinden daha cazipti. Yumruklarımı daha çok sıkarken öfke, nefret ve çaresizlik yüzünden her zerrem titriyordu. Sağ yanımda kalmıştı Timur. Heybetli gölgesini hissedebiliyordum ama dönüp bakmadım, bakamadım. Oysa şu an en çok ihtiyacım olan şey onun vereceği güvendi.

"Beni o kadar zorladın ki..." dedi Kenan keyifli bir bıkkınlıkla. "Sana verdiğim her şansı elinin tersiyle ittin, Ahuzar. Ben de bu sefer direkt uygulamaya geçmeliyiz diye düşündüm."

Titreyen öfke dolu bakışlarım arttı.

Yeniden bana doğru ilerledi. Öfkem onu her zaman tatmin ederdi. Tam yanıma geldiğinde, gözlerimde gördüğü şeyle daha da keyiflenmesi bunu doğrular gibiydi. "Canımı sıksan dahi sana kıyamıyorum," diye mırıldanırken saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına iteledi. "Aşk böyle bir şey mi sevgilim?"

Oysa beni zerre sevmediğine emindim. Sevgi zarar vermezdi. Sadece kendini düşünen, takıntılı bir mazoşistten başka bir şey değildi. İçime dolan nefretle sıkıca boğazına yapışmak, nefesini kesip onu öldürmek istedim ama sadece yumruklarımı daha da sıkabildim. Avucumun içine batan tırnaklarım canımı yakarken her zerrem titredi. Elimdeki kapanmayan yara sızlıyordu. Sesim bile sinirle titrerken, "Senden nefret ediyorum," diye soludum. "Senden etimle, kemiğimle, her zerremle nefret ediyorum!"

Yüzündeki tebessüm büyüdü. "Sevmeni isteyen kim ki Ahuzar? Sevgi yanıltır. Yalan söyler ve kandırır. Ama nefret öyle mi?" Birkaç saniye için yeniden tehlikeli karanlığına büründü. "Nefretin yalanı olmaz," derken ciddiydi. "O yüzden lütfen, benden nefret etmeye devam et. Gerçek bir nefreti, yalan bir sevgiye tercih ederim."

Sıktığım dişlerim ve etime batırdığım tırnaklarım yüzünden acıyla titrerken tam olarak istediği gerçek bir nefretle bakmaya devam ettim.

O ise güldü. "Sana ne yaparsam yapayım bana yalvarmaman o kadar keyifli ki," dedi dişlerini dudağına geçirirken. "Başka hiç kimse karşımda böyle direnmiyor, biliyor musun? İnadın çok tatlı bebeğim." Dudağım seğirdi. O ise keyifle bir adım geriledi. "O yüzden sana seçenek hakkı sunmaya karar verdim. Dilinden dökülmeyen şeyleri anlayıp sana kolaylık sağlamak boynumun borcu." Bir adım daha gerilerken bir elini arkaya doğru salladı. "Getirin!"

Beni yine nasıl bir ikilemin içinde bırakacağını düşünmek dahi istemesem de birkaç saniye içinde korumalarından biri eline telefon bıraktı. Ekranı bana çevirdiğinde görüntü şaşırtıcı değildi. En kıymetlim, en büyük korkum, uğruna her şeyi yapacağım can... Biricik'ti karşımdaki. Canlı bir aramaydı. Yine Irmak'la buluşmuş, bizim evin balkonunda kahve içiyorlardı. Irmak neşeyle gülerken Biricik dinliyordu. Sol şakağında onun görmediği kırmızı bir nokta vardı. Gözlerimi kapatıp titrememe engel olmaya çalıştım ama şu noktada her şey gibi bu da imkânsızdı.

"Seç bakalım," dediğinde gözlerimi istemediğim bir gerçekliğe açmak zorunda kaldım. Telefonu bana yaklaştırdı. "Kardeşin mi? At mı? Bu arada,

bu atın bir adı vardı sanki. Neydi lan, Fiko? Kaşmir miydi yoksa İpek miydi?"

Söylemedim. Kadife'nin adı bile onun dilinden dökülmemeliydi. O burada da olmamalıydı. Benim karanlığıma bulanmayan sadece o kalmıştı.

Ama Fiko söyledi. "Kadife, abi," dedi.

Ve Kadife'nin adı da o uğursuz dudaklarından ilk defa döküldü. "Ha, Kadife," dedi.

Tek ışık da gitmişti. Artık her şey zifirî karanlıktı.

Ağlamak istedim. Avazım çıktığı kadar bağırıp, hıçkırarak yere çökmek, ayakta durmamak, kalbimin üzerine vurarak kendimi parçalamak istedim ama hiçbirini yapamadım. Yine Ahuzar oldum. Yanarken buz gibi durdum. Ne tek bir damla gözyaşı döktüm ne de dizlerimi kırdım. Öfke dolu bakışlarımla içimdeki bütün nefreti gözlerimden kusmaktan başka bir şey yapmadım. Rüzgâr esti. Saçlarım yüzüme dolarken bakışlarım Kadife'ye döndü. Büyük keskin kahveler bana değdiği an başını sağa sola sallamaya yeniden son vermişti.

Bana ağlamak yetmezdi oysa. Göğsümü yarıp bu acıyı içimden almadıkları sürece bu ateş sönmeyecekti.

"Hadi ama," diyen Kenan'a bakmadım. Bakışlarım Kadife'deydi. "Sen birini seçmezsen ben seçmek zorundayım."

Gözlerimi Kadife'den koparmadım. Onu ilk gördüğümde minik bir taydı. Ayakta duramıyor, ince bacakları titriyordu. Küçücüktüm ama gövdesine sarılıp yürüttüm. Babam ve onun annesi öldüğünde bir ahırda ağlayan sadece ikimizdik. O da küçüktü ben de. Başka hiç kimsesi olmayan canlar birbirine sığınırdı. Biz de öyle yapmıştık. Gerçek Ahuzar'ı bilen, güçsüzlüğümü ve gözyaşlarımı görmesine rağmen yanımda olan tek candı. Kadife benim kalbimdi.

Bir rüzgâr daha esti. Saçlarım yeniden yüzüme dökülürken Kenan'ın sesi ilişti kulağıma.

"Kadife mi yoksa kardeşin mi? Hadi, Ahuzar!"

Beni vurmalıydı oysa. Şu dakika benim kalbime sıkmalıydı o kurşunu. Ağzımdaki kan tadı boğazıma oturdu. Yutkunamadım. Kadife'nin keskin kahvelerinden gözlerime akan sayısız duygu varken bastığım toprak öyle ağırdı ki artık üzerinde yaşayamayacak gibiydim.

"Beni öldür," diye mırıldanabildim sıktığım dişlerimin arasından. "Beni öldür."

"Ben hiç sana kıyar mıyım sevgilim? Lütfen ama."

Nefes alamıyordum. Varlığı öyle bir cehennemdi ki o bu dünyada nefes aldığı sürece ben nefes alamıyordum. Kadife yularını çekiştiren ellerden uzaklaşmaya çalışırken gözleri bir daha gözlerime denk düştü. Çaresizliğimi görmüş gibi yavaşladı hırçınlığı. Burnundan kesik bir nefes aldı. Zaten beni bir tek o anlardı. Aradan yıllar ve derin bir bağ geçti. Yine anladı. Hırçınlaşmadı. Sakinleşti. Ses çıkarmadı.

"Kadife mi? Biricik mi?" dedi Kenan yeniden.

Bir rüzgâr daha esip Kadife'yle aramıza kuruldu. Onun siyah yeleleri düştü gözlerinin önüne, benim koyu kahve tutamlarım. Dikti başı. Hiçbir zaman eğmezdi. Kimse sırtına binemez, semer vuramazdı. Ama ilk defa eğdi. Ne olacağını anlamış gibi başını önüne eğdikçe eğdi. Sessiz bir isteği vardı.

Beni seç.

Yapamadım. Biricik de o da benim canımdı. İnsan hiç canından vazgeçer miydi? Kaç canından vazgeçebilirdi?

"Sıkıldım," dedi Kenan. "Ben seçiyorum o zaman." Parmak uçları Kadife'yi işaret etti. "Bitirin şu işi."

Bitirin şu işi... İşte onun için her şey bu kadar basitti.

Bir kuş sürüsü geçti üzerimizden. Silahlar çekildi. Gözlerim kapandı. Kaçınılmaz olanı, kalbimin paramparça edilmesini çaresizce bekledim ama hiçbir silah sesi gelmedi. Onun yerine Kenan'ın nefesini yüzümde hissedince yeniden gözlerimi araladım. Tam dibimdeydi zifirî siyahlar.

"Bana ihanet ettin," diye soludu. "Ama ben sana yine kıyamıyorum sevgilim." Kolumdan kavrayıp kendine daha çok çekti. "Bu sana verdiğim son şans. Bir daha bana ihanet edersen bu sefer seçim hakkı da merhamet de sunmam. Seni etrafındaki her canın kanına boğarım, Ahuzar!"

Korkmadım, ürkmedim. Tek düşündüğüm Kadife'ye ne olacağıydı. Karanlığın içinde minik bir umut ışığı parladı onun adına. Benim yüzümden ölmeyecek, yaşayacaktı. Bakışlarımdaki öfke bunun umuduyla bir nebze dağıldığında hızla kolumu bırakıp arkasını döndü Kenan. "Bir arka bir de ön bacağına sıkın!" diye kükredi. Bakışları yeniden beni buldu. "Kaçamasın."

Bu noktada korku yeniden göğüs kafesime kuruldu. "Hayır!" diye kükreyerek öne atılacağım sırada iki el silah patladı.

Fiko'ydu ateşleyen. Çığlığım ormanın içinde dağılıp, dallara sinen kuşların uğursuzca kaçmasına neden olurken, Kadife bacaklarına aldığı iki kurşunla acı içinde kişneyip yere çöktü. İlk defa ayakta duracak gücü kendimde bulamadım. Dizlerine sıkılan kurşun bana atılmış gibi aynı anda yıkıldık yere. Onun yanağı yere vurdu. Benim ise göğüs kafesim paramparça oldu. Çığlık atmamak, onun acısıyla inlememek için elimi kalbimin üzerine atıp krem gömleğimi var gücümle sıktım.

Canım yanıyordu. Öne doğru düştü bedenim. Yüzüstü düşmemek için bir elimi yerdeki çimlere yaslayıp onları da var gücümle çektim. Toprağın soğuğunu da avucumun içine hapsettim. Kalbimin üzerindeki sızı ise öyle büyüdü ki nefes almakta dahi zorlandım. Kesik bir inilti döküldü dudaklarımdan. Kadife'nin acısı benim bedenime yayılmış gibi iki büklüm oldum.

Ama yine de ağlayamadım.

Yıkılsam dahi döktüğüm tek damla yaşı Kralşan'a göstermeyecek, ona bu zevki de tattırmayacaktım. Gözyaşları yerine minik iniltiler döküldü dudaklarımdan. Acı devasaydı. Öfke, acı, nefret ve kendime olan kızgınlığım birbirine karışmışken o belirdi yanımda.

Kenan Kralşan.

İlk defa önünde yere yıkılmış, bir eli kalbini, bir eli çimleri ve toprağı sıkan bana uzun uzun baktı. Nefret öyle büyüktü ki dişlerimi boynuna geçirip parçalama isteği son noktadaydı. Onun yerine avucumun içindeki toprağı sıktım.

"Bu sana son merhametimdi, Ahuzar," diye mırıldanırken bu defa oldukça ciddiydi. Öfke dolu bakışlarıma büyük bir sakinlikle bakıyordu. "Bu son."

Yanımdan geçerek eve ilerledi. Korumalar da peşinden ilerlerken ben ayağa kalkamadım. Yanımdan geçen adımlar vardı ama hiçbir el bana uzanmadı. Deniz kokusunu aldım çok derinlerden. İstese bile şu an bana uzanamayacağını biliyordum. Yapabilse yapardı. Bunu da biliyordum. İçimde kalan son umut kırıntısıyla beraber bu kokunun varlığına güvendim. Ayağa kalkıp Kadife'ye ilerlemeyi denedim ama olmadı. Bacaklarım yine o patlamada kırılmış gibi sızlıyordu. Sendeleyerek ellerimle dizlerimin üzerine düştüm.

Durmadım. Dizlerimin üzerinde emekleyerek birkaç adım ötemdeki Kadife'ye ilerledim. Kan içindeydi bacakları. Ön ve arka sağ bacaklarından vurulmuştu. Atlar özgürlüğü temsil ederdi. Kafese sığmaz, kalıpta durmazlardı. Uçsuz bucaksız ovalarda koşmak için güçlü bacakları, rüzgârda

uçuşan yeleleri vardı. Özgürdüler. Bacaklarından vurmuştu Kadife'yi. Artık istese de özgürlüğe uçamazdı. Kanatlarımdan vurmuştu beni. Artık istesem dahi kaçamazdım.

"Kadife," diye mırıldanabildim. Sesim belki de ilk defa titriyordu. Sadece ben ve Kadife duyduk. "Kadife..."

Burnundan soludu. Keskin kahveler bir noktaya kilitlenmişti. Yaralarına rağmen beni duyduğu an yeniden hareketlenmeye çalıştı. Çırpınarak debelendi. Sesimi arıyordu. Buldu da. Başucuna vardığımda titreyen elim yelelerine değdi. Soluyan sesi de kendi canını yakmak ister gibi debelenişi de durdu. Tek dokunuşumla yanağı yeniden yeri bulurken, daha çok ilerleyip önüne gelmeye çalıştım. Bana bakmaya çalışıyor ama zorlanıyordu. Titreyen elim yelelerinden yanağına ve boynuna uzandı. Kanlar içindeki bacaklarına bakamadım.

Gözleri ve uzun kirpikleri beni bulduğunda derin bir soluk verdi. Yanağını ilk defa yere değdirip kendi başını kendi yıktı.

Ölümle eşdeğer bir andı ama kendimi tuttum. Yine ağlamadım ama Kadife'nin kocaman gözünden sessizce süzülen bir yaşta boğuldum. Gözlerini ağır ağır kapayıp açtı Kadife. Bir yaş daha siyah tüylerinin arasına karıştı. Oysa en son annesi öldüğü gün ağlamıştı. O zaman da canı yanmıştı, tıpkı şimdi olduğu gibi. Titreyen ellerim ve bakışlarım bedenini okşamaya çalışırken burnuma yeniden vuran deniz kokusuyla bakışlarımı usulca karşıma çevirdim.

Hâlâ aynı noktada dikiliyordu. Bakışları öyle keskin, öyle sertti ki ilk defa bir duygusu netti: Öfke. Oysa her zaman sakin, her zaman kontrollüydü. Ateş olan bendim. O dingin bir denizdi. Ama bana ve Kadife'ye öyle bir bakıyordu ki gözlerinde ilk defa dönen ateşi görmemem imkânsızdı. Önünde bağladığı ellerini sıktığı, belirginleşen damarlarından anlaşılıyordu. İlk defa yakmadım. Yandım. Bakışlarımdaki nefret Kenan uzaklaştığı an çözülmüştü. Yerine ağır bir yorgunluk belirmişti. Omuzlarım dik değildi, tıpkı başım gibi.

Bir rüzgâr daha esti. Bu defa onla benim arama kuruldu.

Ona göstermek isteyeceğim şeyler bunlar değildi oysa. Bu kapana nasıl kapatıldığımı değil, sadece kapanı bilmeliydi. Haklıydı. Bu onun sorunu değildi. Ama görmeliydi. Neden tek umudumun o olduğunu, neden başka çıkış kapımın olmadığını görmeli, kalan son gücümü de kırmamalıydı artık. Bir darbe daha alacak gücüm yoktu. Her zaman tek başıma mücadele

ederdim ama bu bataklık tek başıma çıkamayacağım kadar derindi. Görüyor muydu artık bülbülün altın değil, demir telli bir kafeste olduğunu?

Gördü.

Çenesini sıkarken dudağının bir köşesi ve sol gözü belli belirsiz seğirdi. Onu tanımayan biri için yine ifadesizdi ama ben onu artık tanıyordum. Görmüş, bilmiş ve her zamanki gibi okumuştum. Öyle yorgun, öyle bitkindim ki bomboş bakmaktan başka bir şey yapamadım. Bu bakışım, başını hafifçe sola yatırıp gözlerini bir iki saniye için kapamasına neden olmuştu. Bana değildi bu ikazı. Daha çok kendini sakinleştirmek ister gibiydi. Boğazında ve alnında bir damar en belirgin şeklini almıştı. Sahte bir kimlikle gizlemiyordu ifadesini.

Şu an Tulpar değil, Timur'du.

"Tulpar, patron seni çağırıyor," dedi birkaç adım ilerisindeki Adriel. "Gidiyorsunuz."

Gözlerini açtığında yine Tulpar'dı. İfadesi her zamanki gibi donuk ve ruhsuzdu. Bakışlarını bana değdirmeden, sola dönüp Adriel'e ilerledi. *Görevin için ne gerekiyorsa yap, gerekirse beni dahi ezip geç,* demiştim sayısız defa. O değil ama ben onun için kendi canımın üzerine basıp geçmeyi seçmiştim. Önüme Kenan'ın leşini atacaksa bütün acıları yutar, kanını içime akıtırdım. İçimde kalan son umut kırıntısı da yok olup, gitmek üzereyken o uzaklaştı. Ufuktaki güneş usulca batarken turuncuyla harmanlanmış hareleri Kadife'yle üzerimize düştü. Elimin altındaki nefesin sıklaştığını hissettiğimde bakışlarım ufukta batan güneşe takıldı. Babam düştü yorgun zihnime.

Güneş yakın, Ahuzar. Güneş yakın.

Güneş batıyordu oysa.

Yorgun bir edayla kapanan gözlerim öyle kuruydu ki içleri sızlıyordu. Oysa ağlasam, fırtına yerine yağmur olup yağabilsem dökecektim tüm zehrimi. Onun göğsünde ağlayıp güçsüzlüğümü gösterdikten sonra yediğim darbe ağırdı. Bir daha ağlamayacağıma söz vermiştim. Kendime verdiğim sözler bile o kadar sert ve netti ki ben dahi yıkamıyor, üzerine basıp geçemiyordum.

Derin bir nefes daha veren Kadife'ye eğdim bakışlarımı. Boynunu okşayıp sakinleştirmeye çalıştım ama güneş gitgide uzaklaşıyordu. Umudum uzaklaşmış, kalbim kan revan içinde kalmış, güneş ise batmıştı. Ama nankördü insanın içindeki umut. Sen gömdükçe yeşermenin bir yolunu bulu-

yordu. Bu karanlığa rağmen içimde beliren minik bir ışık vardı. Çünkü o hâlâ Kralşan'ın yanında, hâlâ bu savaştaydı.

Yorgun başım Kadife'nin yanağının üzerine düştü. Tek beyaz da kirlenmişti. Bu savaşta artık kana bulanmayan hiç kimse yoktu.

GELECEK KİTAPTAN KESİT

Yangın büyüdükçe büyüdü. Göğüs kafesine değdi. Art arda üç araba daha patladı. "Gün ışıdığında göreceklerine iyi bak o zaman," derken uzağında kalan alevler keskin kahvelerin içinde parladı. "Bu gece olan her şey kalp kırıklıkların, bu savaşta kazanacağım her zafer artık senin için." Sesi net ve kendinden bir o kadar emindi. "Sana söz, Ahu. Her yeri kana bulasam dahi bu cehennemden canlı çıkaracağım tek kişi sensin."

